

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

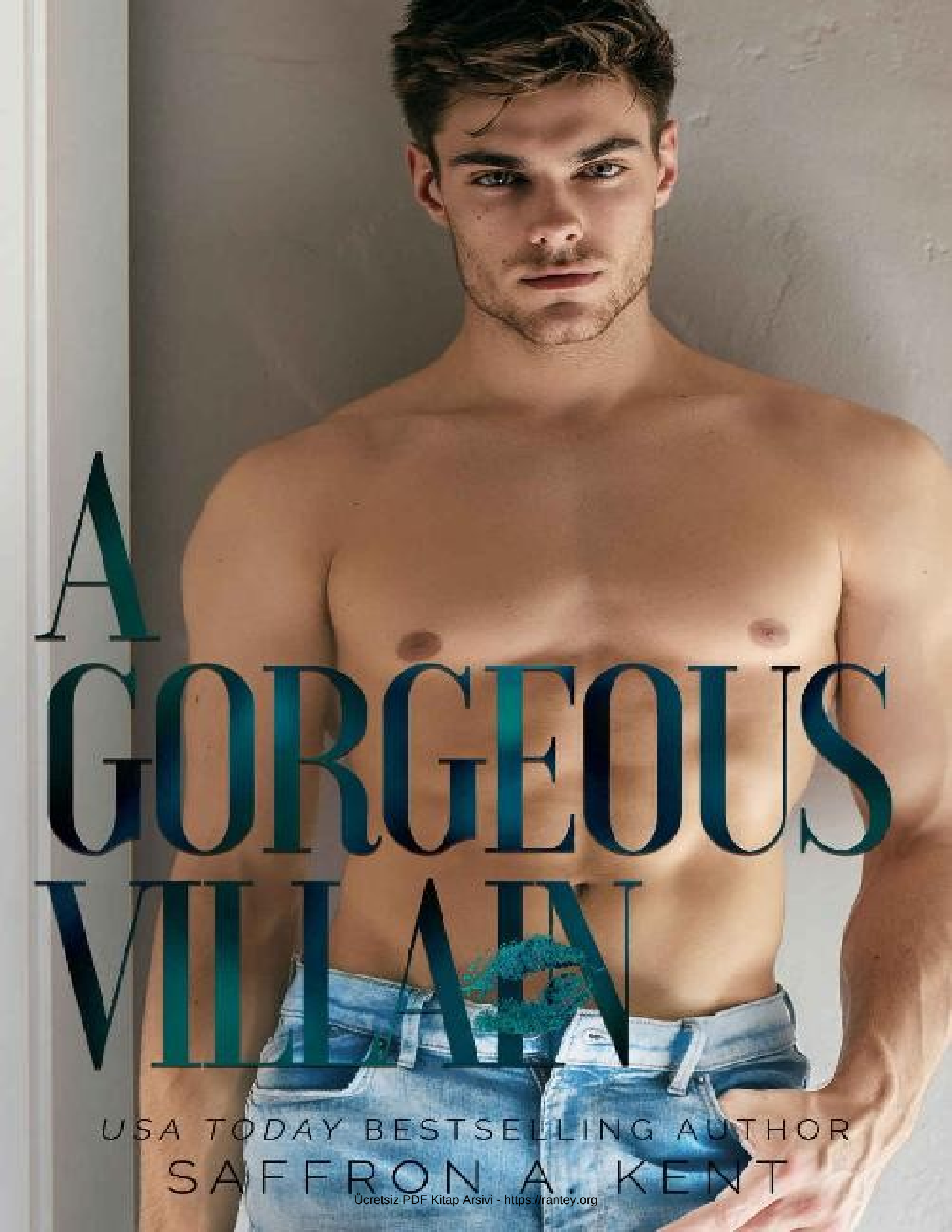
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A GORGEOUS VILLAIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Kapak Telif
Hakkı İthafı
Saffron Reader's Extras
Yazarına Ait Diğer
Kitaplar
Yazarın Notu

Prequel: Vahşi Mustang ve Dans Eden Peri Birinci
Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm
Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm

Muhteşem Bir
Kötü Adam St.
Mary's Crest
Mary'nin Ruj Kılavuzu
Kalp ve Kırık Kalp
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm
Sekizinci
Bölüm

Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm

On Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm Yirmi
Bir Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Sonsöz
Bronwyn
St. Mary's Rebels
Bardstown'ın Kötü
Çocukları Silinmiş Sahne
Futbol Ulusu
Teşekkür Yazar
Hakkında

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

The Wild Mustang & The Dancing Fairy © 2021 by Saffron A. Kent
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar söz konusu olduğunda.

Muhteşem Bir Kötü Adam © 2021 yazan Saffron A. Kent
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Model: Alexander Breck

Kapak Tasarımı: Najla Qamber
Designs

Kurgu: Olivia Kalb ve Leanne Rabesa

Virginia Tesi Carey tarafından redaksiyon

Haziran 2021 Baskı

Baskı ISBN:

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Dedication

Tüm kalbi kırık kızlar için.

Ve kocam için, kalbime karşı her zaman dikkatli olduğun için teşekkür ederim.

Other Books by Saffron A. Kent

[Sevgilim Ok](#)

[Tıp Adamı](#)

(Kalp Taşı Serisi Kitap 1)

[18'in Rüyaları](#)

(Kalp Taşı Serisi 2. Kitap)

[California Dreamin'](#)

(Kalp Taşı Serisi 3. Kitap)

[Kötü Çocuk Blues](#)

[Bizimki Gibi Bir Savaş](#)

Tanrılar ve Canavarlar

Karşılıksız

Reader's Extras

[Resmi Spotify Çalma](#)

[Listesi](#) Pinterest

Panoları [Reed &](#)

[Callie](#)

[Mary's Sorunlu Gençler Okulu](#)

Author's Note

Bu baskı, önsöz niteliğindeki [THE WILD MUSTANG & THE DANCING FAIRY](#). Eğer daha önce okuduysanız, lütfen Reed ve Callie'nin hikayesinin tam uzunluktaki sonu olan [A GORGEOUS VILLAIN](#)'e geçin.

Ayrıca, kitabın tamamından keyif almak için önce [ön](#) bölümü okumanızın şiddetle tavsiye edildiğini unutmayın.

Not: Olay örgüsüne ve zaman çizelgesine uyması için lise futbol sezonu ve Juilliard kabul süreci gibi bazı şeylerin değiştirildiğini lütfen unutmayın.

THE WILD MUSTANG & THE DANCING FAIRY

USE ATODAY

BESTSELLINGAUTH

OR

SAFFRON A KENT

Chapter 1

Two Years Ago ... Bardstown High

Güzel gri gözleri var, tunç grisi, bazen ısıll ısıll parlıyor.
Gece.

Öyle ki insanlar onlara kurt gözü diyor.

Çenesi keskin ve açılı, gerçek bir V, ve cildi paha biçilemez gibi
görünüyor

mermer. Yine o kadar ki, insanlar onun kışa özgü, vampir gibi bir cildi
olduğunu söylüyor.

Damarlarında sihir, kara büyü dolaştığını söylüyorlar.

Eğer bir kız onun güzel kurt gözlerine bakarsa, kimse onu ona aşık
olmaktan kurtaramaz.

Kimse onu kalbinin kırılmasından da kurtaramaz. Çünkü o
asla düşmez. O güçlüdür. Bunu herkes bilir. O bir kalp kırıcı.

Bir oyuncu.

İnsanlar onun bir kalbi olmadığını ya da varsa bile kapkara olduğunu
söylüyor. Ama seninkiyle nasıl oynayacağını biliyor.

Onunla nasıl oynayacağını biliyor. Sırf eğlenmek için onu nasıl havaya
fırlatacağını, iplerle nasıl bağlayacağını ve onunla bir kukla gibi nasıl
oynayacağını. Ve sıkıldığında, parmaklarının arasından kayıp yere
düşmesine izin vermeyi ve onu küçük küçük parçalara ayırmayı biliyor.

Yine de kızlar yardım edemez ama daha fazlası için geri gelirler.
Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Vahşi Mustang'e geri dönmekten kendilerini
alamıyorlar. Ya da kısaca Mustang'e.

İnsanlar onu böyle çağırıyor. Bu onun futbol lakabı.
Futbol oynuyor, evet.

Futbol kasabamızda oldukça popülerdir. Aslında, o Bardstown
Lisesi'nin futbol efsanesidir. Evcilleşmemiş bir mustang kadar görkemli ve
büyüldür. Pervasız, sinirli ve tamamen büyüleyici.

Gerçi ben ona öyle demiyorum.

Ona vereceğim isim tamamen farklı, uzun uzun düşünüp taşındıktan
sonra bulduğum bir isim: bir kötü adam.

Ben de ona öyle diyorum.

Muhteşem bir kötü adam aslında. Çünkü o muhteşem, ama o bir kötü
adam ve buna inanmak için iyi nedenlerim var.

Dört iyi neden.

Dört aşırı korumacı, zorba, *yaşlı* neden. Kardeşlerim. Kalplerindeki
tüm ateşle ondan nefret eden.

Hepsi ondan yüreklerindeki *tüm* ateşle nefret etmiyor.
Kardeşlerimden sadece biri nefret ediyor, Ledger. Diğer üçü ondan normal
miktarda nefret ediyor.

Ledger *neden* en çok ondan nefret ediyor?

Çünkü Muhteşem Kötü Adam Ledger'ın futbol rakibi.

Kardeşim de futbol oynuyor ve kendi başına bir efsane. Ona Kızgın
Diken diyorlar, çünkü kardeşim asabi biri ve soyadımız da Thorne.

Her neyse, ikisi de aynı takımda oynuyor. Potansiyel olarak arkadaş
olmalılar ve gündemleri aynı olmalı.

Ama arkadaş değiller. Ve aynı gündemleri de yok.

Muhtemelen ikisi de Bardstown Lisesi'nin forvetleri olduğu içindir. Biri sol kanat diğeri sağ kanat ve temelde birbirlerine yardım etmeleri gerekiyor.

Ama bunu yapmıyorlar çünkü sezon boyunca en çok gol atan takımın kazandığı, asırlardır süregelen bir yarışma var.

Bu bir gurur, onur ve bolca testosteron meselesi.

Bu çekişme, rekabet, adına ne dersiniz deyin, nasıl başladı bilmiyorum ama ikisi de bunu çok ciddiye alıyor. Kardeşimin kampı olan Thorn kampı ve *onun* kampı olan Mustang kampı olarak ikiye ayrılan tüm takımları da bunu ciddiye alıyor.

Bütün kasaba da öyle.

Bu gayri resmi yarışmayı kim kazanırsa şampiyon o olur. Bu yıl takımın kaptanı da olan kardeşim - geçen sezon bir gol farkla kazanmıştı -.

Bütün kasaba ona kral gibi davranıyor.

Bu da bedava içki, yerel restoranlarda bedava yemek, park banklarında ve elektrik direklerinde posterler anlamına geliyor. Sokaktaki insanların sırt sıvazlamaları ve tabii ki kızların tüm ilgisi.

Bu ikilinin kazanan olmak için her şeyi yapacağını söylediğimde bana güvenin.

Birbirleriyle uğraşmak, saha içinde ve dışında birbirlerinin oyununu bozmak için her şeyi yapacaklar, böylece gol atma şansları artacak.

Yıllardır bunu, aralarındaki rekabeti ve *onu* duyuyorum.

Ne kadar yozlaşmış, ne kadar kötü ve sapkın olduğunu duydum. Futbolda kazanmak için her şeyi yapabileceğini. Ne kadar pislik, dangalak, piç, orospu çocuğu ve tüm o şeyler.

Ama tabii ki ona öyle diyemem. Ona bütün bu isimleri söyleyemem.
Ben iyi bir kızım.

Ben küfretmem.

Ayrıca, kardeşlerim hepimize yetecek kadar küfür
ediyor. Bu yüzden ismim: Muhteşem Bir Kötü
Adam.

Her neyse, bugün maç günü ve ben şu anda futbol
sahasındayım. Küçük bir kişisel itiraf: Futbolu sevmiyorum.
Hem de hiç.

Bence sıkıcı ve ben de şu anda evde olmayı tercih ederim.
kurabiyeler veya kekler ya da en sevdiğim koltuğumda ateşin yanında örgü
örmek. Yapmayı en sevdiğim iki şey.

Bir kişisel itiraf daha: Bu rekabeti ben de anlamıyorum. Ne pahasına
olursa olsun kazanma ve en iyi olma ihtiyacını anlamıyorum. Yani, aynı
takım için oynuyorlar, değil mi? Takım kazanırsa, onlar da kazanır, değil mi?

Ama dediğim gibi, ben iyi bir kızım ve iyi bir
ablayım. Kardeşlerimi her zaman
destekleyeceğim. Ne olursa olsun.

Onlar benim tüm dünyam. Onları çok seviyorum ve biliyorum ki onlar
da beni çok seviyor.

İşte buradayım, tribünde oturmuş, pek de umurumda olmayan bir maçı
izliyorum, sırf Ledger'ı destekleyebilmek ve onun için tezahürat yapabilmek
için.

Ayrıca en büyük ağabeyim Conrad da lise futbol takımımızın koçu.

Yani futbol sadece bu kasabanın sporu değil, aynı zamanda bizim
aile sporumuz; şu anda üniversitede olan diğer iki kardeşim de Bardstown
Lisesi'nde oynadı.

Bu da beni bir nevi futbol kraliyet ailesi yapıyor.

Ama her neyse, güzel. Ben buyum işte. İyi bir kız. İyi bir kız kardeş.
İyi. İyi. İyi. İyi. İyi.

Öyle misin, Callie? Öyle misin?

Gerçekten iyi bir kız kardeş misin? Kardeşin Ledger için gerçekten tezahürat yapıyor musun, yoksa sen de onun için mi tezahürat yapıyorsun?

Aman
Tanrım.

Küfür.

Onun için tezahürat yapmıyorum. Asla ve asla onun için tezahürat yapmam. O bir düşman.

Evet, öyle.

Öyle. Öyle. Öyle.

Tedirgin düşüncelerim birinin - yıpranmış görünen bir kızın - tökezleyip neredeyse üzerime düşmesiyle durdu. Kollarım otomatik olarak havaya kalkıyor ve dengesini korumasına yardımcı olmak için omuzlarını kavıyor.

Onu düşmekten kurtarmayı başarsam da, kollarındaki patlamış mısır küveti devriliyor ve bir sürü çekirdek kucağıma ve ayaklarıma düşüyor.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin?" diye soruyor, ayağa kalkmayı başarırken.

"İyiym," diye teminat veriyorum, elbisemdeki patlamış mısırı fırçalıyorum. "Sen iyi misin?"

Tamam mı?"

"Evet. Hayır," diye cevap veriyor ve kocaman patlamış mısır küvetini göğsüne bastırarak parmağıyla beklememi işaret ediyor. Arkasına baktığında birine bağılıyor, "Pislik." Sonra iç geçiriyor ve yanımdaki boş koltuğa oturuyor. "Bundan nefret ediyorum. Bacağını oynatmadı. Salak." O bakışlarını sahaya sabitlemeden önce gözlerini deviriyor. "Bu akşamki maç için çok heyecanlıydım. Geç mi kaldım? Geç kaldım, değil mi?"

"Belki biraz." Omuz silkiyorum. "Ama henüz hiçbir şey olmadı. Durum 0-0. Bugün savunmacıların günü. Yani, iyisin."

Gülümsüyor. "Teşekkürler." Sonra patlamış mısır kutusunu bana doğru itti. "Biraz ister misin? Zaten üzerine döktüm."

"Tabii, evet. Teşekkürler." Birkaç tane koparıp ağzıma attım. "Ben Callie, bu arada."

"Ben Tempest. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsemesi parlak ve dostça. "Sanırım burada okula gidiyorsun?"

"Evet." Başımı salladım. "Ve sanıyorum ki sen bilmiyorsun?"

Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum. Ama onu daha önce görmediğime eminim.

Sorum üzerine başını sallıyor. "Hayır, sadece partiye katılıyorum. New York'ta okula gidiyorum."

"New York mu? Bu heyecan verici."

"Meh. Oradan tamamen nefret ediyorum. Evimi çok özlüyorum." Omuz silkiyor. "Ama her neyse, maç için burada olmak istedim. Birini destekliyorum.

Beni gördüğünde tamamen çıldıracak. Burada olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Senin mi? Sen de mi birini destekliyorsun?"

"Ah, evet. Ben..."

Patlamış mısır kutusunu yere koymak için eğildiğinde kelimelerim yutuluyor.

Çünkü kimden bahsettiğini anlıyorum. Onu gördüğünde tamamen çıldıracak olan.

Üzerindeki tişörtün, daha doğrusu futbol formasının - okul renklerinde, yeşil ve beyaz - arkasında yazıyor. İsim ve numara.

Kalın siyah harflerle, Jackson, 11.

Onun için burada.

Muhteşem Kötü Adam, kardeşimin rakibi.

Reed Jackson.

Aslında, Reed *Roman* Jackson.

Bu onun tam adı. Ve biz birinci sınıflar onu tam adıyla çağırırız. Ben hariç. Ben zaten ona başka bir şey diyorum, ama evet.

Birinci sınıf öğrencileri için o bir ünlü. Uzaktan hayranlık duyulacak parlak bir yıldız.

Hayranlık uyandıran bir yaratık.

Ve onun için burada.

"R-Reed için mi buradasın?" Sorusuna cevap vermek yerine ağzımdan kaçırdım.

Sadece ağzımdan kaçırmakla kalmadım, aynı zamanda adını da söyledim.

Karanlıkta bir barikat gibi. Ormanda pürüzsüz bir patikada sivri bir kaya.

Sizi tökezleten bir şey. Düşmene neden olan.

Düşene kadar geldiğini göremediğiniz bir şey. "Evet." Tempest bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

Gözlerini kaçırarak boğazımı temizliyorum, utanıyorum. Onun için burada olması önemli değil. Bir sürü kız onun için burada.

O bir playboy, hatırladın mı?

"Yok bir şey. Sadece tişörtünde onun adını fark ettim." "Onu tanıyor musun?"

"Hiç de değil," diyorum çabucak. Biraz fazla hızlı söyledim ve bu onun şüphesini daha da artırdı. Bu yüzden hemen ardından, "Yani, takımda oynaması dışında. Kardeşim de oynuyor."

Bu onun dikkatini dağıtmış gibi görünüyor.

"Kardeşin mi?" Tamam, güzel.

Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Tempest adındaki bu kızın onu ziyaret etmek için özellikle New York'tan gelmiş olması beni neden bu kadar sarstı, onu bile bilmiyorum.

Bu beni ilgilendirmez.

"Evet," diyorum gururla. "Aslında diğer kardeşim koç." "Diğer kardeşin mi?"

"Evet. Dört tane var."

"Vay anasını. Bir tanesiyle başa çıkamam."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum, değil mi? Kardeşler olabilir..."

"Korumacı tavırlarıyla baş belası mı?"

"Evet." Kıkırdamam kahkahaya dönüşüyor. "Aynen öyle. Biraz aşırı korumacı olabiliyorlar."

"Biraz mı? Kardeşim aşırı korumacılığın tam tanımıdır. O *delice*." Gözlerini deviriyor. "Ona kalsa, beni bir yere kapatır ve otuz yaşına kadar dışarı çıkmama izin vermezdi. Otuz yaşında bir bakire. Düşünsene."

Yalandan ürperiyor ve beni güldürüyor. "Kardeşin benim kardeşlerime benziyor."

Ki bu gerçek.

Kardeşlerim aşırı korumacı ve bu bazen sinir bozucu olabiliyor.

Ama bunu onlara çok görmüyorum. Onlara bunu çok görmüyorum. Aşırı korumacılıkları, tüm kuralları ve sokağa çıkma yasakları, benim için duydukları gerçek endişe.

Çoğunlukla ailemiz olmadığı için.

Babamız ben doğduktan hemen sonra çekip gitmiş ve annemiz ben dört yaşındayken kanserden ölmüş.

Yani beni büyüttüler, görüyorsun.

Birlikte bana baktılar, beni sevdiler ve beni kardeşlerimden daha çok ebeveynlerim olarak korudular.

Özellikle Conrad.

"Ama sanırım bunu sevgilerinden yapıyorlar," diye devam ediyorum, "çünkü sahip olduğumuz tek şey biziz. Benim ailem yok, o yüzden birbirimize bakıyoruz."

Bu Tempest'ı gülümsetir. Hüzünlü bir gülümseme ama bir gülümseme "Ben de." diyor. Sonra, "Benim de ailem var ama

Bu yüzden kardeşim benimle ilgileniyor, ben de onunla *ilgilenmeye çalışıyorum*."

O zaman ben de gülümserim.

Bunu anlayabilen, anne-babasız ve sadece kardeşlere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilen biriyle hiç tanışmadım.

Ama sanırım bu yeni kız anlıyor. Ne eğlenceli bir tesadüf.

"Demek kardeşin," diye cıvıldıyorum, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. "O da New York'ta mı okula gidiyor?"

Reed'i de tanıyor mu? Reed'i

nereden tanıyorsun?

Neden onun için buradasın? Ondan hoşlanıyor musun? Sen...

Tanrım.

Durmam lazım.

Bu beni ilgilendirmez.

Ona aşık olan ilk kız değil ve son kız da olmayacak.

Eğer bir şey varsa, muhtemelen onu onun hakkında uyarmalıyım.

Ona duygularına asla karşılık vermeyeceğini söylemeliyim. Çünkü tek yaptığı kalp kırmak ve kızları ağlatmak.

"Hayır. Burada okula gidiyor. Son sınıf öğrencisi," diye yanıtıyor Tempest.

"Oh! Kim o?" diye sordum. "Belki kardeşim tanıyordur. O son sınıf öğrencisi.

"

Tempest cevap veremeden etrafımızda bir kükreme duyuldu ve biz ikisinin de dikkati dağılıyor. Kalabalık tezahürat yapıyor ve bunun nedeni gözlerim sahaya iner inmez anlaşılıyor.

Bu o.

Sebebi o, Vahşi Mustang.

Top onda ve onu bırakmıyor. Karşı takımın oyuncuları onu kovalıyor. Neredeyse her yönden onu sıkıştırıyorlar, tüm defans oyuncuları tek bir Reed Roman Jackson'a karşı.

Ve bir an için başarılı olabilirler gibi görünüyor. Topu ondan alabilirler.

Bütün stadyum bunu bekliyor. İzleyen herkes Reed'in topu kaybetmesini bekliyor. Herkesin sessizliğe bürünmesi ve spikerlerin hızlı ve yüksek sesle konuşması da bunu gösteriyor.

Ama hepsi yanlış. Her biri.

Reed'in sadece bir atlet olduğu konusunda yanıldıkları gibi. O bundan daha fazlası.

O sadece bir atlet değil, aynı zamanda bir dansçı.

Ayak hareketlerine bak. Mükemmel. Kusursuz. Zarif. Her dansçıyı kıskandırır, özellikle de bir balerini. Biliyorum çünkü ben bir balerinim. Beş yaşımdan beri.

Reed Roman Jackson, her balerini kendisine aşık edecek türden ayak hareketlerine sahip.

Herhangi bir balerini dizlerinin üzerine çöktürür ve ağlatırdı.

Aya
klar

Ama ben
değilim.

Yapamam.

Öyle yapsaydım nasıl bir kardeş olurum?

Bu nedenle, hızlı kaydırmalar ve salınımlar karşısında gözlerimi açamıyorum.

yaklaşan kalabalığın arasından zikzaklar çizerek geçerken, bir şekilde topa sahip olmaya devam ediyor. Karşı takımdan bir adama neredeyse çarpacakken ellerimi kucağımda sıkamam. Nefesimi kaybedemem.

Neredeyse topu kaybediyordu ama son anda onları yanıltmak için sahte bir pasla topu kurtardı.

Ve sonunda, *nihayet*, topu öyle bir güçle ucuruyor ki, ağlara çarpıp gol olmadan önce havayı ikiye ayırıyormuş gibi hissettiriyor ki, ben de yerimden zıplayıp alkışlayamıyor ve çığlık atamıyorum. Maçın ilk golü.

Bunların hiçbirini

yapamam.

Yapamam.

Ama göğsümdeki telaşı ya da ayrılmış dudaklarımdan çıkan rahatlamış havayı inkar edemem.

Damarlarımdan dolduğunu ve patladığını inkar edemem.

Müzikle, bir kemanın notalarıyla dolu hissediyorum ve ayaklarım huzursuz. Dans etmek için çok huzursuz.

"O benim kardeşim."

Tempest'in sesi içime işliyor ve gözlerimi takımın Mustang kampı tarafından sırtına vurulan Reed'den ayırıyorum, Thorn kampı ise yirmi üç numara Ledger da dahil olmak üzere kendi pozisyonlarına geri dönme işlerine devam ediyor.

"Özür dilerim. Kardeşin kimdi?" Soruyorum çünkü kimi işaret ettiğini tamamen kaçırmışım.

Bana sinsî bir gülümseme fırlatıyor. "Hani şu izlediğin."

"Ne?"

Omzunu benimkine çarpıyor. "Az önce golü atan kişi ve sen o kadar heyecanlandın ki gözlerin yuvalarından fırlayacak sandım."

"Ben

yapmadı

m."

Yaptım

mı?

Gülüyor. "Kesinlikle öyle. Ben bile senin kadar heyecanlanmıyorum.
yaptı

" Kalbim göğsümde davul gibi atıyor. "I -"

"Sorun değil. Söylemem." Dudaklarında bir fermuar hareketi taklit ediyor

formasının arkasını işaret etmeden önce. "Ama her neyse, Jackson. Ben Tempest Jackson. Reed benim kardeşim."

Reed'in kız kardeşi.

Kardeşim.

"Bu yüzden tanıdık geliyorsun," diye nefes alıyorum kendime gelemeden. "Özür dilerim. Sadece tanıdık geldiğini düşündüm."

Kaşlarını oynatıyor. "Sen de beni onun kız arkadaşı sanıyordun, değil mi?"

"Ne? Hayır." Başımı sallıyorum, koltuğumda kıvranıyorum. "Ben... Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Bir sürü kız arkadaşı var. Oops. Kız arkadaşı değil. Kızlar. Kardeşim kız arkadaş edinmez."

"Evet, biliyorum."

Tempest birkaç saniye bana bakıyor. Uzun değil ama beni biraz rahatsız etmeye ve utandırmaya yetiyor. "Ama bu hiç kız arkadaşı olmayacağı anlamına gelmiyor. Bilirsin, doğru kız karşına çıktığında. Şu anda sadece aptallık yapıyor."

"Tamam." Başımı salladım. "Bunu bilmek güzel." "Öyle mi?"

"Ne?"

O zaman Tempest tamamen bana döndü. "Senden hoşlanıyorum. Bence havalısın.

Ve sanırım..." Sesini alçaltıyor. "Kardeşıme büyük bir aşk besliyorsun. Ve -"

"Aman Tanrım. Dur."

Kimsenin konuşmamızı dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Stadyum o kadar gürültülü ve insanlar maça o kadar dalmış durumdalar ki, isteseler bile kimsenin kulak misafiri olabileceğinden şüpheliyim.

Ama yine de.

İşimi şansa bırakamam. Eğer birisi onun hakkında konuştuğumu, Ledger ve Conrad'ın kız kardeşinin düşmana aşık olmaktan bahsettiğini duyarsa, ne olacağını bile bilmiyorum.

Ledger kesinlikle Reed'i öldürürdü. *Kesinlikle.*

Sonra ona ihanet ettiğim için beni kim bilir ne kadar süre bir yere kapatırdı ve ben onu suçlamazdım bile.

Çünkü bu bir ihanet, değil mi?

"Ne?" Tempest şaşkınlıkla sorar.

"Bunun hakkında konuşma bile." "Neden konuşmayayım?"

"Çünkü sen yapamazsın. Ve çünkü *ben* yapamam." "Neyi yapamazsın?"

Tekrar etrafıma bakıyorum. Hatta ona doğru eğilip sesimi alçaltacak kadar ileri gidiyorum. "Kardeşini sevemem."

O da eğiliyor. "Ne? Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü yapamam."

"Evet, öyle dedin. Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bu yapamayacağım anlamına geliyor. Ben..." Uygun bir kelime arıyorum. "*İzin verildi.*"

"İznin yok mu?"

"Hayır."

"Peki, size izin vermeyen kim?"

"Bak, burada yaşamıyorsun, o yüzden bilemezsin" demeden önce ona bir süre baktım.

"Bilmediğim ne var?"

"Kardeşimle senin kardeşin arasında husumet var." Kaşlarını çattı ve ben de açıkladım: "Ağabeyim senin ağabeyinden nefret ediyor ve bu his karşılıklı, tamam mı? O yüzden bu konular hakkında konuşma bile."

Şaşkınlığı daha da arttı. "Ne? Neden?"

Ona her şeyi açıklayacaktım ama meğer açıklamama gerek yokmuş. Ona gösterebildiğim zaman.

Çünkü her maçta yaşananlar sahada da yaşanıyor. Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusu karşı karşıya geliyor.

Ledger kaptan olduğundan beri her türlü kavga ve tartışmadan uzak durmaya çalışacağını düşünürsünüz. En azından sahada. Ama hayır.

Çünkü Reed ona izin vermiyor.

Ledger kaptan olduğundan beri Reed'in sahadaki agresifliği daha da arttı.

Şu anki tartışmaya neyin yol açtığından emin değilim ama karşı karşıya duruyorlar.

Buradan yüz ifadelerini göremediğim için sadece vücut dillerine bakabiliyorum ve bu da pek iyi görünmüyor.

Gergin omuzlar, sert sırtlar var. Geniş, savaşa hazır duruşlar ve kıvrılmış kollar.

Kardeşimi bir kitap gibi okuyabilirim ve kızgın olduğunu bilirim. Bir şey söylerken şakağındaki damarın atıyor olması gerektiğini biliyorum, ya da daha doğrusu, Reed'e atıyor.

Diğer yandan kim tamamen rahat görünüyor.

Reed, Ledger'ın neredeyse suratının dibinde olmasını umursamıyor gibi görünüyor.

Ledger'ın her an Reed'e vuracakmış gibi görünmesi umurunda değil.

Ama bence hepsi göstermelik.

Tüm bunlar Ledger'ı kışkırtmak, ona Reed'e ulaşamayacağını göstermek ve kafasını karıştırmak içindir.

Reed de başarılı olur çünkü bir sonraki saniyede Ledger elini uzatır ve Reed'i geri iter.

Aman Tanrım.

Ve son olarak, bir tepkimiz var.

Reed'in içinden bir akım gibi geçiyor, rahat kişiliğini yok ediyor, onu katı ve acımasız yapıyor. Reed, Ledger'a tehditkâr bir adımla yaklaştığında, Ledger da aynısını yapar ve onları tekrar parmak ucunda, vücutları ter içinde, başları birbirlerine doğru eğik, sanki tehdit değil de sır alışverişi yapıyorlarmış gibi bir duruma getirir.

İki canavar, Mustang ve Thorn.

Tam birbirlerini yumruklamaya başlayacaklarını düşünürken, biri araya giriyor.

En büyük ağabeyim ve koçları Conrad.

Bu rekabetten kesinlikle nefret ediyor. *Nefret* ediyor. Ledger'ın öfkesinden nefret ediyor. Reed'in pervasızlığından nefret ediyor.

Bütün lise takımlarının bu kadar acayip olmasından nefret ediyor. Eyalet bunu biliyor. Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusunun sahada aletlerini ölçmekten nasıl vazgeçemediklerini - onun sözleri, benim değil - ve bundan her zaman faydalandıklarını.

En büyük ağabeyim iki oyuncunun arasına giriyor, her birinin göğsüne bir avuç yerleştiriyor ve onları itiyor.

Nefes nefese kalmış, öfkeli görünen iki adamı birbirinden ayırmayı başardığında Conrad, iri ellerini boyunlarının arkasına doluyor

ve onları tekrar içeri çekerek aklından geçenleri anlatır.

İşi bittiğinde Conrad doğrulur ve onları bırakmadan önce birkaç saniye boyunca sert bakışlarıyla sabitler. Ve oyun kaldığı yerden devam eder.

"Demek o *benim* kardeşim," diyorum ona, sözlerini tekrarlayarak.

"Kardeşini açıkça dövmeye çalışan kişi. Ledger. Ve aralarına giren kişi? Koç mu? O da benim kardeşim, Conrad."

"Vay canına," diye nefes alıyor Tempest.

"Evet." Başımı salladım. "Gördün mü? Bu konuda şaka bile yapamazsın. Bardstown'da olmaz." Bana dönmeden önce birkaç saniye tarlaya bakmaya devam ediyor.

"Şimdi söyleyeceğim şeyin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Ne?"

"Sanırım kardeşine büyük bir aşk besliyorum." Gri gözleri - Reed'inkilere o kadar benziyor ki - kocaman açıldı. "Ağabeyime böyle karşı koyan birini hiç görmemiştim. Ledger."

Rüya gibi bir sesle onun adını sayıklıyor.

"Ben -"

"Oh, sen de benimle geliyorsun," diye üstümden konuşuyor.

"Seninle nereye geliyorum?"

"Partiye."

"Hangi
partiye?"

"Reed'in her zaman düzenlediği maç sonrası partisi."

Chapter 2

Bir partiye gidiyorum.

Ama bu önemli değil.

Bu, en önemli üç şey listesinde bile değil.

Sanki daha önce partilere gitmemişim gibi. Gittim. Birkaç kez.

Ancak okul ve dans derslerim arasında çok fazla boş zamanım olmuyor, bu yüzden onlarla da o kadar deneyimli değilim.

Gittiğim yerler gürültülü ve aşırı kalabalıktı ve gerçekten kötü müzik vardı.

Kardeşlerimi korkuttuklarından bahsetmiyorum bile.

Ama belli etmiyorlar, hayır. Benim hatırım için, dört aşırı korumacı ağabeyim endişelerini gizlemeye çalışıyorlar.

Ne zaman bir partiye gitsem, hepsinin gözünün saatte olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyorlar. Her zaman kapıya da bakıyorlar, Con evde kalmayı sevdiği için öyle yapıyor, diğerleri genellikle arkadaşlarıyla dışarıda oluyorlar ve dönüp dönmediğimi öğrenmek için birbirlerine mesaj atıyorlar.

Sanırım birlikte grup sohbeti yapıyorlar.

Yani, beş kardeşin de dahil olduğu bir tane var ama sanırım benim iyi olup olmadığımı takıntı haline getirdikleri dört kişilik gizli bir sohbetleri var.

Sanırım artık lisede olmama rağmen hâlâ onların küçük kız kardeşiyim.
Büyürken onları takip eden kişi. O kişi
Hepsinin bale resitallerine gittiği. Annemiz öldüğünde en uzun süre tek
başına uyuyamayan, bu yüzden tüm kardeşlerimin gece boyunca sırayla
benimle odamda kaldığı kişi.

Annem öldüğünde sadece dört yaşında olduğum için olsa gerek, tek
başına uyuyamamakla ilgili kısmı pek hatırlamıyorum ama ne zaman aklıma
gelse ağlamadan ve gülümsemeden duramıyorum.

Ağabeylerime duyduğum sevgiyi durduramıyorum.

Bu yüzden zamanla partilere hiç gitmemeye karar
verdim.

Gerçekten zamanım olmayan ve zaten sevmediğim bir şey için onları
endişelendirmek istemiyorum.

Ama buna gideceğim.

Ve kardeşlerime söylemeden gidiyorum.

Bu onların *tek* kuralı - nerede olduğum hakkında onları bilgilendirmek.

Partilere ya da arkadaşlarımla sinemaya gitmeme izin veriyorlar
ama her zaman nerede olduğumu bilmeleri gerekiyor.

Şu anda nerede olduğumu bilmiyorlar.

Bildiklerini *sarıyorlar*; onlara bir arkadaşımınla ders çalıştığımı ve
sokağa çıkma yasağına kadar döneceğimi söyleyen bir mesaj attım.

Burada olduğumu bilmiyorlar.

Reed Roman Jackson'ın düzenlediği bir partiye gideceğimi.

Kardeşimin rakibi.

Uzak durmam gereken adam. Ve uzak
durdum.

Ondan uzak durdum.

Onunla asla aynı yerde bulunmamaya son derece dikkat ettim.

O arkadaşlarıyla avludaysa, ben kütüphanedeyim. Eğer o kafeteryada, her zamanki yerinde otururken, odanın karşı tarafında kalmam gerektiğini biliyorum.

Onu antrenmandan sonra park yerinde Mustang'inin içinde oturmuş, gözleri kapalı müzik dinlerken görürsem, geri döner ve otobüs durağına gitmek için futbol sahasına doğru yürürüm.

Temel olarak, bu tür şeylerden uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Onu

Yani burada ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl gittiğimi. Tarafından Kız kardeşi, daha az değil. Kısa bir süre önce tanıştığım kişi.

Ama bir an maçı izliyorduk ve ben ona rekabeti anlatıyordum ki bunu onun da pek anlamadığını söylemekten çok memnunum. Sonra maç bitti ve Tempest beni sahadan uzaklaştırarak kardeşlerimizin aptallıkları tarafından kontrol edilmememiz gerektiğini söyledi.

Tüm bu rekabet olaylarını görmezden gelmem ve eğer istersem bir arkadaşım -onunla- bir partiye gitmem gerektiğini. Ayrıca hoşuma gitmezse, gitmekte özgürüm.

İşte buradayım.

İstersem gidebileceğime dair bana söz veren bir arkadaşım -onunla- bir partiye gitmek.

Ve sanırım istiyorum.

Çünkü kalabalığı görür görmez bunun düşündüğümde daha aptalca ve tehlikeli olduğunu fark ediyorum.

Bardstown'ı çevreleyen ormanın ortasında gerçekleşen bu parti Mustang kampından insanlarla dolu.

Ona tapan futbolcular, ona hayranlık duyan Bardstown Lisesi öğrencileri ve şehrin dört bir yanından onun gibi olmak isteyen kızlar

onunla birlikte.

Hepsi ya gülüyor ya konuşuyor ya da ellerinde kırmızı bardaklarla müzik eşliğinde sallanıyor. Hatta insanların onun adını söylediğini bile duyuyorum.

Tabii ki Callie. Bu onun partisi.

Burası onun bölgesi.

Buradaki her şey onun.

Ben hariç.

Ben izinsiz girenim. Ait olmayan benim. Ben anormalim

Bura

da. Ya biri beni, rakibinin kız kardeşini tanırsa? Ya Ledger'a bundan bahsederlerse?

Tanrım, bunu hiç düşünmedim, değil mi? Bunu hiç düşünmedim.

Ya bunu, benim burada olmamı Ledger'ı kızdırmak için kullanırsa?

Bir sonraki oyun?

Bunu daha önce de yaptı.

Yani, kardeşimi kızdırmak için *beni* kullanmadı. Ama Ledger'a karşı bir şeyler kullandı. Ledger da aynısını yaptı ama evet.

Dışarı çıkmam
lazım.

Gitmem gerek.

Tempest'ın elini tuttum ve kalabalığın arasına karışmasını engellemeye çalıştım. "Sanırım ben..."

Gidiyorum.

Sözlerimi askıda bırakmadan önce söyleyeceğim şey buydu.

Çünkü tam o sırada kalabalık dağılıyor, sallanan bedenlerden oluşan kalabalık dağılıyor ve doğrudan bir görüş hattı açılıyor.

Ona.

Etrafimdaki her şeyin sahibi olan adam.

Reed Roman Jackson.

Bir kütüğün üzerinde oturuyor, güçlü kalçalarını iki yana açmış, rahat bir tavır sergiliyor, vücudu öne eğilmiş ve dirseklerini dizlerine dayamış.

Ve her zamanki gibi yalnız değil.

Üzerinde bir kız var - sanırım okuldan - ve onunla konuşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Beni duraksatan kolunda bir kızın asılı olması değil, hayır. Bunu daha önce okulda defalarca gördüm. Yani, onu kız *olmadan* görmek daha büyük bir şok olurdu.

Sorun kız değil. Sorun o.

Mekândaki çok yetersiz ışığa rağmen -ay ve park etmiş arabaların farları- onunla ilgili her şey çok net, çok canlı.

Çok *canlı*.

Mesela saçları gibi.

Dikenli, siyah saçları. Saç tellerinin uçlarında küçük damlacıklar var, bu da bana maçıtan hemen sonra duş aldığını düşündürüyor.

Belki de partisine yetişmek için acele ediyordu.

Çünkü tıraş olma zahmetine katlanmamış ve çenesinde saat beş yönünde bir gölge var.

Hoşuna gittiğini sanmıyorum.

Çünkü onu hep dokunurken, tahriş olmuş gibi ovalarken ve kaşırken yakalıyorum.

Onun için daha çok bir alışkanlık gibi olan bir hareket. Şu anda bile, kızla konuşurken, yüzü kıza dönük, yakut kırmızısı dudaklarında gizlenen bir sırıtışla bu hareketi yapıyor.

Belki de yumuřak řeyleri seviyordur diye dűřűndűren bir jest.
Yumuşak şeyler.
Kapűşonu gibi řeyler.
Kesin olmak gerekirse, beyaz kapűşonlusu.
Bu yűzden kapűşonluları okulda ve řehirde űnlűdűr. Her zaman beyaz ya da krem renklidirler ve her zaman kalın ve rahat gűrűnűrlər.
Ve tabii ki yumuşak.
Ayrıca, kapűşonluları giymeyi en sevdiđi řeydir.
Çűnkű onları her zaman takıyor - yaz ayları hariç ama yine de.
Bu ve koyu renk kötü.
Siyah ve beyaz.
Ve sűylemeye gerek yok, řehirdeki kızlar onun kapűşonlarına takmıř durumdalar.
Onlara bakıyorlar. Onlar hakkında konuřuyorlar. Kapűşonlarına dokunmak ve ipleriyle oynamak istiyorlar. Onun kapűşonlarını da giymek istiyorlar.
Duyduđuma gűre bu bir ayrıcalıkmıř.
Bunları her kız giyemez, sadece űzel olanlar giyebilir ve bu yűzden imrenilen bir řeydir: Reed Roman Jackson ve kapűşonluları.
řu anda bile ona sarılmıř olan kız kumařın izini sűrűyor, ipleri çekiyor, sűylediđi bir řeye gűlerken bileđindeki kolun kenarını parmaklıyor.
Bakmayı kes, Callie.
Doğru.
Bakmayı bırakmalıyım. Ama bunu yapmak çok zor. Sanırım bu onun sihri.
Bahsettiđim kara bűyű. Onu parlatıyor.
Sanki derisi etrafta ne kadar ışık varsa emiyor ve dűnyanın geri kalanını karanlıkta bırakıyor.

O kadar ki, görebildiğiniz tek şey, görebildiğiniz tek şey odaklanabileceği tek şey o ve başka bir şey değil.

Ama.

Ama, ama, ama.

Ben Thorne'lardan biriyim. Kardeşlerimin kız kardeşiyim.

Daha iyi bilirim. Bu yüzden başka tarafa bakmalıyım ve bakıyorum.

Deniyorum.

Çünkü ben başka tarafa bakmaya karar verdiğim anda, *o* da bana bakmaya karar veriyor.

Ve geri çekiliyorum.

Sanki biri beni itmiş gibi. Sanki *o* beni itmiş gibi. Ellerini üzerime koydu ve ben onun dokunuşunun ağırlığı altında geri adım atmak *zorunda* kaldım.

Bakışlarının gücü, kurt gözleri tam üzerimde. Ve şimdi beni buldu, gitmeme izin vermiyor.

Kesinlikle gitmeme izin *vermiyor*. Bacaklarım hareket bile etmiyor. Hareket etmiyorlar.

Çünkü bir şekilde, hainler, beni burada istediğini biliyorlar.

Yavaşça doğrulması, yanındaki kıza olan ilgisini tamamen bırakması. Bir şeylerin kırılma biçiminde Beni görür görmez yüzünde, keskin, pürüzsüz, büyüleyici çizgilerden oluşan muhteşem, *muhteşem* yüzünde açıldı.

İlgiye çok benzeyen bir şey. Merak.

Güzel gözlerinin hafifçe açılmasına neden olan bir şey ve ardından dudaklarında küçük bir gülümseme.

Sanki... burada olduğum için heyecanlı.

Sanki "*Şimdi eğlence başlıyor.*" diye düşünüyor.

Tüm bunları nasıl bildiğimden emin değilim. Ama biliyorum.

Reed Roman Jackson konusunda uzman değilim.

Yani, daha önce konuşmamıştık bile.

Bu bana ilk bakışı olabilir ve bu sabah uyandığımda, bugünün bana ilk kez bakacağı gün olacağını bilmiyordum.

Evet, tüm bunları nereden bildiğime dair hiçbir fikrim yok ama onun gözleri altında kendimi savunmasız hissediyorum. Kendimi savunmasız ve kırılgan hissediyorum. Bir şekilde şeytani bir ine girmişim gibi hissediyorum.

Şeytani inine.

Ki bu gerçeklerden o kadar da uzak değil.

Onun şeytani inindeyim ve gitmem gerek. Hemen şimdi. Kaçmam lazım. Kaçmam lazım.

Birden bir kargaşa oluyor ve Reed'in dikkati benden ayrılıyor. Ve sanırım beni bu kaostun içinde bulduğundan beri ilk nefesimi alıyorum.

Bu Tempest. Yani kargaşanın kaynağı. O doğru koşuyor Reed.

Vay be.

Onu tamamen unutmuştum. Ne zaman ayrıldığını bile bilmiyorum. Benden uzaklaştı ve kardeşine gitmek için kalabalığın arasından ilerledi.

Şu anda kesinlikle şaşırmış görünüyor.

Hatta Tempest kendini ona doğru fırlattığında kraliyet tüneğinden ayağa kalkar. Ciyaklayarak kollarını ve bacaklarını onun etrafına sarar ve ona sıkıca sarılır.

Ve gözlerimin önünde, Reed'in yeni bir yönünü görüyorum.

Kız kardeşine aynı sıklıkla sarılan bir yan. Gülümseyen - gerçek bir gülümseme - ve kız kardeşi uzaklaştığında ve konuşmayı bırakmadığında gülen bir taraf. Ona daha önce hiç görmediğim bir sevgiyle bakan bir yan.

Daha doğrusu, sadece yeni bir çift örgü çorap ya da çikolata parçacıklı kurabiye ile sürpriz yaptığımda kardeşlerimin yüzünde gördüğüm bir şey.

Gözlerimin önünde, kardeşimin rakibi ve düşmanı olan muhteşem kötü adam Reed Roman Jackson'ın küçük kız kardeşini sevdiğini keşfediyorum.

Bu sırada göğsümde bir şey kıpırdıyor.

Ağrıyan ve şişen bir şey.

Ve Tanrım, şimdi gitmeliyim.

Gitmek zorundayım.

Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar huzursuz hissediyorum.

Birinin beni tanıyıp Ledger'a söyleme ihtimali de o kadar artıyor.

Tempest'ı böyle bırakmak canımı sıkıyor çünkü ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama gitmek zorundayım.

Derin bir nefes alarak ve kıkırdayan Reed'le konuşan Tempest'a son bir kez bakarak arkamı dönüp yürümeye başladım.

Omuzlarımı kamburlaştırıp başımı eğerek kendimi olabildiğince görünmez kılmaya çalışıyorum ki kimse bana dikkat etmesin. Gerçi ben Doğru yönde ya da geldiğim yönde yürüdüğümden emin olmalıyım.

Ama sorun değil.

Çıkış yolunu bulacağım.

Bu yüzden yürümeye devam ediyorum, ayaklarım yaprakları çıtırtatıyor, ta ki partiyi geride bırakıp ağaçların derinliklerine inene kadar.

Karanlıkta ormanda dolaşmak biraz korkutucu olmalı.

Ama ben burada, bu kasabada büyüdüm. Bu ormana hiç girmemiş olsam da güvende olacağımı biliyorum.

Bunu bir ses duyana kadar

biliyordum. Aslında bir dizi ses.

Gürültülü falan değiller. Sadece orman sessiz ve bu yüzden gürültülü *görünüyorlar*. Acil ve muhtaç *görünüyorlar*.

Ve aman Tanrım, durdum.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor çünkü neler oluyor?

Ne...

Sonra bir dal kırılır. Sonra bir inilti geliyor, ardından ağır nefesler. Bir saniye sonra bir homurtu duyuyorum - erkekçe bir homurtu - her şey netleşir.

Aman Tanrım.

Birisi - bir *erkek* - bir kıza bir şey yapıyor.

Yapmıyor mu?

Olan şey şu. Aptal sarhoş bir adam masum bir kıza bir şey yapıyor ve benim ona yardım etmem gerekiyor.

Bu yüzden kardeşlerim hep endişeli. Çünkü bu lise partilerinde olur. Erkekler içer, çıldırır ve bir kıza istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler.

Benim gözetimimde değil.

Başına ne geleceğini bilmiyor. Ben.

Onun için geliyorum ve nasıl yumruk *atacağımı* biliyorum.

Evet, bu doğru. Sert bir yumruk atmayı bilirim - dört kardeş, hatırladın mı? - ve o bunu anlıyor.

Tam yüzüne.

Korkumu bastırarak seslere doğru yürümeye başlıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

O *hayvanın* onun için geldiğini bilmesini istemiyorum. Onu gafil avlayacağım. En çok zararı vermenin en iyi yolu bu. Kardeşlerim bana bunu öğretti.

Ama görünüşe göre, kardeşlerimden öğrendiğim yumruk atma becerilerinin hiçbirini kullanacağımı sanmıyorum.

Çünkü ortada ne sarhoş bir adam ne de masum bir kız var.

Yani adam sarhoş olabilir, kadın da masum olabilir ama adam kadına istemediği bir şey yapmıyor. Aslında, ona yaptığı şeyden oldukça hoşlanmış görünüyor. Ki bu da öpüşmek.

Adam onu öpüyor, kadın da onu öpüyor.

Bir ağacın altında duruyorlar ve etraflarında birkaç mum var. Bir battaniye, biralar.

Oops.

Sanırım bir randevuyu batırdım. Ki şu anda tamamen kızışıyor.

Şimdi yakındayım ve neyse ki kendime ait bir ağacın arkasına saklandığım için daha fazla ses duyabiliyorum. Kıkırdamalar, kıyafet hışırtıları, birkaç mırıltı.

Tanrım, ben de bir şeyler görebiliyorum.

Elleri, bacakları ve ağızları. Sanki birbirlerine saldırıyorlar - mutlu bir şekilde ama yine de dudakları ve uzuvlarıyla saldırıyorlar.

Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Demek istediğim, kendim hiç öpülmemiş olsam da daha önce insanların öpüştüğünü görmüştüm. Ama bu başka bir şey.

Bu tutku ve şehvet ve çiğlik ve kutsal Tanrım, bakmadan duramıyorum ve biliyorum...

Başka bir ses duyduğumda düşüncelerim

dağılıyor. Daha doğrusu bir ses.

Bir ses duydum.

"Hoşuna gitti mi?" diyen bir ses.

Zengin ve pürüzsüz. *Derin.*

Tanrım, çok derin.

Bana bir gökdelenden dalış yapmayı düşündürüyor. Bir sesin böyle bir imgeyi ve böylesine pervasız, tehlikeli bir görüntüyü çağrıştırması garip.

Bu. Ama yemin ederim vücudumdaki hava akımını, damarlarımda dolaşan adrenalini sanki gerçekten uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Çünkü bir ses duydum. *Onun* sesini.

Onun sesi. Biliyorum.

Bana hiç yöneltilmemiş olsa da, daha önce duymuştum ve istemeden de olsa ezberlemiştim. Ve şimdi burada.

O ses. *Onun* sesi.

Ve başka bir şey düşünmeden, durumu değerlendiremeden ve hatta özümseyemeden, etrafımda dönüyorum.

Sanki vücuduma bir ip dolanmış ve diğer ucunu o tutuyormuş gibi. Ve onu acımasızca çekiştiriyor, beni olduğum balerin gibi döndürüyor.

Ve işte yine orada.

Bana hiç olmadığı kadar yakın. Reed

Roman Jackson.

Chapter 3

Onu futbol sahası dışında ilk kez gördüğümde - daha önce birçok kez oynarken görmüştüm - Bardstown Lisesi'ndeki ilk günümdü.

Öğle yemeği saatimdeydi.

Her küçük şey için Ledger ya da Conrad'ı rahatsız etmek zorunda kalmadan yönetim ofisini bulmaya çalışıyordum ve oraya giden çok açık talimatlar verilmesine rağmen, sanırım bir yerlerde yanlış bir dönüş yaptım.

Kendimi içinde sadece birkaç öğrencinin kaldığı ıssız bir koridorda buldum.

Geri dönüş yolunu bulmaya çalışırken boş bir sınıfa rastladım.

İki kişi dışında boştu. Biri oydu.

Onu ilk kez yeşil beyaz futbol formasının dışında, kaşlarından ter damlamadan ve sahada koşarken yüzünü kaplayan kızarıklık olmadan görmüştüm.

Aslında, yüz hatlarını ilk kez uzaktan değil de net bir şekilde görüyordum.

Onun ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu ilk kez görüyordum. Yüz hatları, keskin ve köşeli, kalbinizi en kısa sürede ağrıtmak için nasıl tasarlandı

Ona baktığın gibi.

Yürek parçalayıcı derecede güzel. O an öyle düşünmüştüm. Ayrıca, uzun.

Daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi, onun yüksek gövdesi.

Reed Roman Jackson'ın gördüğüm en uzun adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kardeşlerimden bile daha uzundu ve kardeşlerim tanıdığım en uzun boylu insanlardan bazılarıydı.

Reed beyaz kapüşonuyla, ilk kez gördüğüm başka bir şeyle, beyaz tahtanın yanındaki duvara yaslanmış duruyordu ve Tanrım, başının tepesi neredeyse tahtanın kenarına kadar uzanıyordu. Başını hafifçe arkaya atmış, adem elmasının erkeksi çıkıntısını ve boynunun yan tarafından aşağıya doğru uzanan gergin damarları ortaya çıkarmıştı.

Gözleri kapalıydı ve çenesi gergindi. İlk başta nedenini anlamadım.

Neden orada öyle gözleri kapalı, çenesi gergin bir şekilde durduğunu, sonra gevşeyip ağzını açarak sessiz bir nefes aldığını anlamıyordum.

İlk başta ben de onun yalnız olduğunu düşündüm.

Ama sonra bir ses duydum - bir inilti - ve odada onunla birlikte bir kız olduğunu fark ettim. Ve kız dizlerinin üzerinde, neredeyse öğretmen masasının arkasına saklanmış, adamın önünde duruyordu.

İşte o zaman anladım.

Birlikte olduğu kızın ona bir şeyler yaptığını... bilirsiniz. Ve kendimi durduramadan nefesim kesildi.

Yüksek sesle nefes aldım ve ben nefes alır almaz onlar da duydu.

Kız ona bir şeyler yapmayı bıraktı ve kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi.

Bugün bile, bir saniye sonra gözlerini açacağını *biliyorum*. Ve açtığında, bakışları doğrudan bana yönelecekti. Ben de koştum. Onu beklemedim.

Birinin onları izlediğini ve bunun ben olduğumu anlamaları için.

O gün koştum ve kendimi kurtardım.

Artık kendimi kurtarabileceğimi sanmıyorum.

Koşabileceğimi bile sanmıyorum. Ve arkamdan başka bir inilti geldiğinde daha da zorlaşıyor.

Bu özellikle yüksek sesli ve muhtaç ve aptal gibi, *aptal*, onu ilk gördüğümde yaptığım gibi nefes alıyorum.

Ama o zamankinden farklı olarak, ben bir kapının arkasına saklanmıyorum ve onun gözleri de kapalı değil.

Gözleri açık, bana bakıyorlar ve ben soluğumu tutunca gözleri, o güzel kurt gözleri parlıyor. Yakut kırmızısı ve pelüş dudakları da hafifçe yukarı kalkıyor.

Ve hayatımda hiç bu kadar korunmasız hissettiğimi hatırlamıyorum.

Daha görünür, savunmasız, kapana kısılmış ve... heyecanlıyım, hepsi aynı anda ve sanırım "Tanrım, Justin. Dalga geçmeyi bırak da sok şunu artık."

Ve bence bunu biliyor.

Önümde durup beni izleyen adam

Bu.

Çünkü durup dururken beni aradığında vücudumdaki her hücreyi sarsıyor.

"Hey Justin!"

Bu sefer kendimi durdurmaya ya da yaptığım için kendimi kınamaya bile zahmet etmiyorum, sadece *nefes* alıyorum.

Gözlerimi açıp onu sorgulamaktan da kendimi alıkoyamıyorum: *Ne yapıyorsun?*

Söylenmemiş sorumu duymuş gibi görünüyor ve bana şimdiye kadarki en geleneksel olmayan anlamda cevap veriyor.

Bakışlarımızı ayırmadan tekrar sesleniyor: "Bir yere götür. başka." Gıcırtilar ve küfürler patlak verince birkaç saniye duraklıyor. "Sen

iyi küçük birinci sınıf kızlarını yoldan çıkarıyor."

Tanımlaması karşısında irkildim ve sırtışı büyüdü. Bu hiç adil değildi.

Ben iyi bir birinci sınıf öğrencisi *değilim*.

Yani, öyleyim. Ama bunu böyle küçümseyici bir şekilde söylemesine gerek yoktu. Beni masum, deneyimsiz bir çiçek gibi hissettiren bir şekilde.

Ki yine öyleyim ama yine de.

"Birinci sınıf öğrencisi mi?" Bir erkek sesi - Justin - cevap veriyor. "Bir birinci sınıf öğrencisi buraya nasıl girebilir?"

Reed'in ağzı Justin'e cevap verirken alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor ve hâlâ bana bakıyor. "Belki de bu yılki mahsul düşündüğümüzden daha sinsidir."

Bu kez kız konuşur. "Pekala, kovun onları! Çok sıkıcılar. Ve Tanrım, çok kolay şok oluyorlar."

Ağzım açık kaldı. Bu doğru *değil*.

Kolay kolay şok olmayız.

Reed tepkimi oldukça eğlenceli buluyor ve küçük bir kıkırdama duyuyor. "Evet, öyleler. Değil mi?" Ona ters ters bakıyorum ama bu sadece bir kez daha kıkırdamasına neden oluyor. "Demek bu yüzden X-rated şovunu

başka bir yerde. Bırakın bir gece daha kuşlar ve arılar hakkında rüya görsünler." Buna çok öfkelen dim.

Öfkeli ve kırgın.

Benim kim olduğumu sanıyor? Ve neden burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyor?

Ancak Justin bunu rahatsız edici bulmuyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor ve kız da kıkırdarak şöyle cevap veriyor: "Seni kırmak istemem Reed. Ama birinci sınıflar ne kadar sinir bozucu olsalar da, *sanırım* bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorlar."

Her nasılsa hayvani bakışları daha da güçleniyor ve ben bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Gidecek bir yerim olduğundan değil.

Omurgam arkasına saklandığım ağaca yapışmış durumda. O da bunu biliyor.

Gözleri aramızdaki mesafeyi ölçmek için yere kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Öyle mi? Bu biraz fazla papatya taze görünüyor. Senin seks eğitimi dersini bayılmadan kaldırabileceğinden emin değilim. O yüzden siktir git."

Sanırım az önce bir kasımı çektim.

Çünkü bu, birine kaşlarımı çatıp ters ters baktığım ve dudaklarımı büzdüğüm en zor an, en zor ve en uzun an.

Bu arada benim burada durup dinlediğimi hala bilmeyen arkadaşları kıkırdayıp gülüyor ve arkamdan kaba yorumlar yapıyorlar.

İşleri bitince de çekip gittiler. Beni onunla yalnız bıraktılar.

Bana bu gece gördüğü en ilginç şeymişim gibi bakan adam. Aslında şimdiye kadar gördüğü en ilginç şey ve şimdi onun pençesindeyim, benimle oynamak için sabırsızlanıyor.

Beni açmak, çözmek, parçalara ayırmak için sabırsızlanıyor. *Sabırsızlanıyor.*

"Ben papatya tazesini değilim," diyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Ona söylediğim şey *bu, bu.*

Söyleyebileceğim onca şey *varken*, mesela *benim hakkımda konuşmaya nasıl cüret edersin?*

ya da *ne cüretle bana gizlice yaklaşırsın* - çünkü bana gizlice yaklaştı, değil mi? - Şimdiye kadarki en saçma şeyi söyledim.

Geri almaya gidiyorum.

Ama ağızımdan hiçbir kelime çıkmıyor çünkü tam o anda gözlerini oynatmayı seçiyor.

Bu da bana buraya geldiğinden beri yüzümden başka bir yere bakmadığını fark ettiriyor.

Ama şimdi bunu değiştiriyor.

Yavaşça yutkunan, hıçkıran boğazımdan, ağır nefes alan göğsümden aşağı doğru ilerliyor.

Çok az ışık olmasına rağmen beni net bir şekilde görebildiğini biliyorum. Sanırım bu onun kurt gözleri; karanlıkta da görebiliyorlar.

Her şeyi görebiliyorlar: kendi ördüğüm hırkamı - Şubat ayının başındayız ve sadece hafif bir kazak gerektiren alışılmadık derecede kışa benzemeyen bir hava var - ve elbisemi.

Gözleri üzerinde gezinirken başka bir şeyi daha fark ediyorum. Hem aptalca hem de önemli bir şey.

Papatyalar.

Papatya takıyorum.

Elbisemin üzerinde papatya desenleri var. O yüzden öyle dedi. Oh, ve elbisem beyaz.

Vay anasını.

Ormanda kaybolmuşum, onun en sevdiği renk olan beyazı giymişim ve bana öyle bir bakıyor ki yırtıcı bir hayvan gibi görünüyor. Yarı insan, yarı kurt, benim gibi masum kızları avlıyor.

Gece yarısı tek başına dolaşacak kadar aptal kızlar.

İncelemesini bitirip yüzüme geri döndüğünde, "Aynı fikirde değilim," diyor. "Bana papatya tazeliğinde görünüyorsun."

Gördün mü?

Predator.

Güzel, muhteşem... Yırtıcı.

Elbisemi yumrukluyorum ve sırtımı ağaca dayıyorum. Çenemi kaldırarak, hiç de öyle olmadığım halde daha deneyimli görünmeye çalışıyorum. "Ve ben de birinci sınıf öğrencisi değilim."

"Öyle mi?"

Şu ses tonuna bak, ne kadar
küçümseyici. Tanrım, ondan nefret
ediyorum.

Ayrıca bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Ama artık bunu başardığıma göre, yolumdan dönmeyeceğim, çünkü geri adım atmak daha da korkakça olur.

"Evet," diyorum ona. "Yani öyleyim. Ama ikinci sınıfta olmalıydım. Bir yıl tekrar ettim. Bu yüzden daha büyüğüm ve dolayısıyla daha akıllıyım. Üç ay sonra on altı yaşıma gireceğim."

Hepsi doğru.

Bir yıl tekrar ettim. Annem hastayken ve sonunda kanserden öldüğünde.

Her şey o zamanlar henüz on sekiz yaşında ve üniversite birinci sınıf öğrencisi olan Conrad'ın üzerine kalmıştı. O zamanlar hokkabazlık yapması gereken o kadar *çok* top vardı ki, annemin kötüleşen sağlığı, bir iş bulması, evi geçindirmesi, kardeşlerime ve bana bakması - aslında tüm kardeşlerim bana yardım ediyordu, ama hepsi de çocuktuk - mükemmel devamlılık listede pek üst sıralarda değildi.

Bu yüzden öğretmenlerim bir yıl tekrar etmemin daha iyi olacağını düşündüler. "Tatlı on altı, ha?" diye mırıldanıyor, gözleri ıslık ıslık ve yoğun.

Yutkunuyorum. "Evet. Yani söylediğin şeyi söylememeliydin. Arkadaşlarına."

"Arkadaşlarıma ne dedim
ben?" Elbisemi daha sert
yumrukluyorum.

Ne yaptığını biliyorum. Beni kışkırtıyor. Çünkü bu onun
yapa
r. O, Reed Roman Jackson, kışkırtıyor ve ben, Calliope Juliet Thorne,
iyi seçimler yapın.

Bu yüzden burada iyi bir seçim yapmalı ve geri dönmeliyim.
Ama gözlerinde, rahat ama aynı zamanda gergin tavrında bir şey
bana "Bunu bilmiyorum" dedirtiyor.

"Neyi bilmiyorsun?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Bebeklerin nasıl yapıldığını
bilmediğimi." "Peki nasıl yapıyorlar?"

Dur. Sadece dur, Callie.

Ama biliyor musun, şu anda bu kadar eğleniyor
olmasından nefret ediyorum. Bunu söylemek, onu
şaşırtmak, şok etmek istiyorum.

Bu yüzden duruşumu genişletiyorum ve omuzlarımı geriye atarak
"Sikişirken yapılırlar" diyorum.

Ne?

Ne dedim ben?

Aman Tanrım.

Sanırım kendimi şok ettim. Bu kelimeyi daha önce hiç söylememiştim,
hiç.

Yine de duydum. Milyonlarca kez. Dört erkek kardeşim var, tabii ki
duydum. Ama hiç söylemedim.

Bu geceye kadar olmaz.

O bana söyletene kadar değil.

Biraz durgunlaşan adam. Sanki yemi yutmamı beklemiyordu.

İyi, güzel.

İşte. Bu ona beni hafife almamasını öğretir.

"Bu kelimeyi ilk kez mi söylüyorsun?" diye soruyor alaycı bir şekilde, gözlerini kısarak.

Beni bu kadar nefessiz ve genç hissettirmesinden nefret ediyorum.
"Neden, bana bu kelimeyi ilk kez söylediğin için gurur mu duyuyorsun?"

Çenesi kıpırdıyor, o sakallı, keskin şey. "Pek sayılmaz, hayır."
demedi önce bir an tikler.

"Şey -"

"Bir daha asla söyleme."

"Ne?"

"Sana yakışmıyor."

Kafam çok karıştı.

Az önce bana S'li kelimeyi söylemememi
mi söyledi? Söyledi, değil mi?

Ama bu...

O kim oluyor da bana bunu söylüyor? O kim oluyor da bana bir şey
söylüyor?

"Evet, bana neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimi söyleyebileceğini
sanmıyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak, bu da çenesinin daha da
titremesine neden oluyor. "Ve hazır konu açılmışken, sanki ben burada
değilmişim gibi arkadaşlarınla benim hakkımda konuşmamalıydın. Bu kötü
bir davranış."

"Peki ya birinin partisini basmak? O da mı görgüsüzlük kapsamına
giriyor?" diye karşılık veriyor.

Dudaklarım ayrılıyor.

Tamam, beni yakaladı.

Partisini mahvediyorum. Gerçekten davetli değildim,
değil mi? "Ben... Ben gidiyordum," diyorum. "Sadece
kayboldum."

"Kayıp."

"Evet."

Gözleri tekrar parlıyor ve yüz hatlarında gerçekten anlamadığım bir şey yanıp sönüyor. "Bunu çok yapıyorsun, değil mi? Kaybol."

"Ben... ne?"

"Ormanda. Koridorlarda..."

Bu cümleyi askıda bırakıyor ama ben ne demek istediğini anlıyorum. Anladım ve aman Tanrım.

O biliyor.

Ben olduğumu biliyor. Onu gördüğümü. Aylar ve aylar önce, Bardstown Lisesi'ndeki ilk günümde.

O biliyor.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor. Boğazım, aslında tüm vücudum ve bu ağacın içinde eriyip gidebilir miyim?

Lütfen ortadan kaybolabilir miyim? "Ben... Ben senin..."

"Biliyor muydun?" Sırıttıyor.

"Biliyordum." "Ama ben... sessizdim."

"Sandığın kadar sessiz değildin. Ayrıca..." "Neyin dışında?"

Hafifçe öne eğiliyor, kapüşonunun ipleri sallanıyor, sanki bir sırrı itiraf ediyormuş gibi. "Aldırmadım. Senin tarafından izlenmek. Dikenli Prenses. Ve eğer kaçmasaydın, ondan kurtulacaktım."

"Yapar mıydın?"

"Evet."

"Neden?"

"Böylece tüm dikkatimi odaklayabildim." Sonra, alçaltılmış bir sesle, "On

sen."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, onları zedeliyor. Onları dövüyor, onları zonklatıyor.

Aslında, tüm vücudum
zonkluyor. Bunu
hissedebiliyorum. Hatta
duyabiliyorum.

Yine de soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Sesimdeki otoriteyi
korumaya çalışıyorum. "Sanki."

"Sanki ne?"

"Sanki ben... sana izin verecekmişim, hatta kalacakmışım gibi."

"Bence yapardın." Bakışlarını sabit ve değişmez tutuyor, hem yoğun
hem de biraz eğleniyor. "Ve bence sen de bundan zevk alırdın. Kızlar
onlara ilgi göstermeme bayılır. Bunun için yalvardıkları bile bilinir.
Özellikle de dizlerinin üzerinde."

Dizlerim sanki bir akıma kapılmış gibi karıncalanıyor. Onlar da
bükülüyor. Sanki büküleceklermiş gibi. Sanki düşecekmişim gibi.
Ama yapmayacağım.

"Ben diğer kızlar gibi değilim," diyorum ona. "Ben yalvarmıyorum."

Bir şey onu sırtıtmaya itiyor. "Her kız yalvarır. Sadece yalvarmak
için doğru şeye ihtiyacı vardır."

Gözlerimi ona diktim. "Kardeşlerim seni öldürür."

Dediği gibi, ben Dikenli Prenses'im.

Bana böyle diyorlar. Ben prensesim, ondan tamamen nefret eden dört
efsanevi futbol tanrısının küçük kız kardeşiyim.

"Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor
rahat bir tavırla. "Kardeşlerimden korkmalısın,
biliyorsun." "Nedenmiş o?"

"Onlar dört kişi ve sen tek kişisin." "Yani?"

"Yani benimle bu şekilde konuşmamalısın."

Eğlenen bir sesle sormadan önce bana şöyle bir baktı: "Neden, bir
şey için bana yalvarmak mı istiyorsun?"

"Öyle değil -"

"Benim için çok fazla endişelenmemelisiniz. Dediğim gibi, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ben de öyle düşünüyorum.

Çok kibirli, çok korkusuz görünüyor. *Pervasız*.

Kardeşlerim isterlerse onu ezebilirler.

Kardeşlerim isterlerse *her* erkeği ezebilirler ve bu kasabadaki herkes bunu biliyor. Bardstown'daki herkes onlardan korkuyor.

Ama o değil.

Reed Roman Jackson değil.

Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak.

Yani, sahada olanlara bir bakın. Sahada ve saha dışında her zaman olan şey. Ve kendimi durduramadan, "Ledger'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyorum.

"Ondan nefret ettiğimi kim söyledi?"

"Onunla sürekli kavga ediyorsun, onu kışkırtıyorsun. Bugün yaptığın gibi. Sahada."

"Demek izliyordun, ha?" diye mırıldanıyor.

"Elbette. Her maçı izlerim. Ledger için. Ve Con için."

Hafifçe kıkırdamadan önce bir süre bana bakıyor. "Tabii ki. *Kardeşin* bunu kolaylaştırıyor. Kışkırtmayı."

"Neden iyi geçinemiyorsunuz? Aynı takımdasınız." "Ona takımdan ayrılmasını söyle, biz de ayrılalım."

"O kaptan," diyorum ona sanki bilmiyormuş gibi.

"Uzun süre değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor, dağ gibi omuzları inip kalkıyor. "Demek ki yorulmaya başlamış."

"Neyin?"

"Boktan bir iş yapmaktan. Forvetine karşı kaybetmekten." Doğru.

Tabii ki.

Aptal yarışma.

Reed'in Ledger'ı kışkırtmasının ardından Ledger bir süreliğine kendini kaybetti ve bu süre içinde Reed gol atarak maçı kazanmayı başardı.

"Senin *takımın* kazandı," diyorum sinirlenerek. "Yani o kaybetmedi. Sen de kaybetmedin."

"Haklısın, yapmadım."

"Bunun aptalca bir yarışma olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir anlamı yok."

Söyle.

Bilgece başını sallar. "Evet, bunu kardeşine söylemelisin. Belki bu gece uyumasına yardımcı olur. Kaybettikten sonra yani."

Onu bir süre inceledim, gururlu ve yakışıklıydı.

Kibirli.

Gerçekten bir yıkım topu.

"Kazanmak senin için bu kadar önemli mi?"

"Kazanmak her şeydir," diye yanıtlıyor ciddiyetle. "Peki ya takım ruhu?"

"Takım ruhunu

sikeyim." "Peki ya oyun sevgisi?"

Alay ediyor. "Evet, sevdiğim tek şey en iyi olmak. *Ve* Mustang'im. Onu da seviyorum."

Mustang'i.

Bunu nasıl unuttum?

İnsanların ona Vahşi Mustang demesinin bir diğer nedeni de bir Mustang'e sahip olması. Bir Mustang, araba. Belli ki beyaz renkte ve söylentilere göre onu çok seviyor.

Bu onun en değerli varlığı.

Bu yüzden bir keresinde Ledger ve Thorn kampından adamlar, sırf Reed'le uğraşmak için önemli bir maçtan önce onun lastiklerini kesmişlerdi ve itiraf etmeliyim ki bu hiç hoşuma gitmemişti.

Reed için üzuldüm.

Ama sonra Ledger'ın bunu Reed'in sevdiği bir kızla yatmasına misilleme olarak, yine büyük bir maçtan önce, Ledger'ın kafasını karıştırmak için yaptığını öğrendim.

Yani evet, bu benim sempatimi öldürdü.

"Mustang'iniz," diye tekrarlıyorum düz bir sesle.

"Evet. Sıfırdan altmışa bir kızın soyunabileceğinden daha hızlı çıkıyor. Sevilmecek ne var?"

Hayal kırıklığına

uğradım. Neden

bilmiyorum.

Yani, bu beklemediğim bir şey değildi.

Ledger yıllardır bana aynı şeyi söylüyor. Bana Reed'in takımı umursamadığını söylüyordu. Reed'in bencil olduğunu. Sadece kendini düşünüyor.

Conrad da bunu söylüyordu.

Bu yüzden kaptan olarak Reed yerine Ledger'ı seçti. İkisi de mükemmel olmasına rağmen. Reed'in bazı durumlarda daha iyi olmasına rağmen.

Dolayısıyla, cevabının ne olacağını zaten biliyorken bunu kendi ağzından duyduğumda neden hayal kırıklığına uğradığıma dair hiçbir fikrim yok.

Reed Roman Jackson tam da bana söyledikleri gibi biri.

Bir kötü adam.

İç çekerek başımı eğdim. "Ben gidiyorum."

"O kadar hızlı değil" demeden önce bir adım bile atmayı

başaramadım. Kafamı kaldırdım. "Ne?"

Bu yeterince sarsıcı değilmiş gibi, beni durdurdu ve bana yaklaştırmaya başlayarak beni hiperventilasyona sokmaya karar verdi.

Şimdiye kadar saygın ve rahat bir mesafede durduk. İki metre kadar. Ama şimdi o mesafeyi kapatıyor, her seferinde bir adım.

Bacaklarını her sallayışı neredeyse bir ayak uzunluğunda ve uyluklarındaki güçlü kasları şişiriyor. Botları yaprakları gürültüyle eziyor.

Bana yaklaşmasını izlerken kendimi ağaca yaslıyorum. Onun beni izlemesini izlerken.

Korktuğumu biliyor.

Yüz hatlarında görebiliyorum.

Güzelce gevşemiş ağzı, etrafındaki memnuniyet çizgileri

Gözler.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum, parmaklarım ağaç kabuğunu kazıyor.

Ağaç.

Düşünürken muhtemelen bir kol uzakta, çok sağlam ve yüksek bir yerde durur,

"Kardeşlerinin burada olduğunu bilmediğini varsayıyorum."

Alçak sesi yutkunmama neden oluyor. "Neden?"

"Sadece bir önsezi." Çenesini bana doğru eğiyor, bizi biraz daha yaklaştırıyor ve kötücül bir şekilde gülümsüyor. "Ayrıca düşman kampına girmiş olmanızın hoşlarına gitmeyeceğini düşünüyorum."

Yakınlığından mıdır nedir bilmiyorum ama vücudunun her bir parçasının tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bıçak gibi elmacık kemikleri kesebilir ve dişleri yırtılabilir.

Parmakları sıkıp canımı yakabiliyordu ve bir şekilde tüm bunlardan hoşlanmamı sağlayabiliyordu.

Beni incitme şeklini bana *sevdirebilirdi*.

Cesur görünmeye çalışarak çenemi kaldırıyorum. "Onlara söyleyecek misin?" Tekrar gülümsediğinde o keskin dişleri ortaya çıkıyor.

"İşte bu ilginç bir düşünce, değil mi?"

Kendimi durduramadan, "Lütfen yapma," diye geveledim. "Dediğim gibi, gidiyordum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bunu aramızda tutabilirsin."

Harika. Sadece harika, Callie.

Kötü adama bir sır saklamasını istediğinizi söyleyin.

Beklendiği gibi, gözleri parlıyor.

Sanki hata yapmamı bekliyormuş gibi.

Sanki tuzağına düşmemi bekliyordu ve artık beni sadece Tanrı kurtarabilirdi.

Belki de O bile değil çünkü alçak ve hırıltılı bir sesle konuştuğunda, sözleri aşağıya inip midemde çok aşağılarda bir yere otururken bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Karşılığında ne alacağım? Eğer bende kalırsa." Başını yana eğiyor. "Aramızda kalsın."

Koş, dedim kendime.

Lütfen onu it ve koşmaya başla.

Ama tek yaptığım burada durup ona bakmak, zorlaşsa bile, çok uzun ve büyük olduğu için boynumu zorlasa bile.

O kadar güzel ki başka nereye bakacağımı bilemiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sormaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı da bilmiyorum.

İstediği buydu, değil mi?

Evet, çünkü "Sen" demeden önce yüz hatları memnuniyetle ısınıyor.
"Ne?"

Gözleri yavaşça beyaz bale ayakkabılarıma kadar iniyor. "Balerin olduğunu duydum."

Sağ ayağım onun gözetimi altında sol ayağımın üzerine çıkmaya çalışıyor. "Evet." Gözlerini kaldırıyor. "O zaman senden biri gibi dönmeni istiyorum."

"Özür dilerim?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor, kendini bir şekilde büyütüyor, havanın dokusunu zorluyor ve şöyle diyor: "Dans etmeyi seviyorsun, değil mi? Bu yüzden dans etmeni istiyorum. Benim için."

Ona göz kırpıyorum.

Sanırım onu yanlış duydum. Düşündüğüm şeyi soruyor olamaz.

Emin olmak için, "Senin için dans etmemi ister misin?" diye sordum. "Evet."

"Bunu aramızda tutman karşılığında mı?" "Fikir bu."

Ağzım açık kaldı. "Sen delisin."

"Kendimi bir fırsat gören ve onu değerlendiren biri olarak düşünmek istiyorum."

"Ne fırsatı?"

"Sıkılmıştım ve sonra kucağıma bir balerin düştü. Duyduğuma göre çok da iyiymiş." Bana bir kez daha baktı. "Bu yüzden beni eğlendirmeni istiyorum."

El altından yaptığı iltifattan duyduğum zevki görmezden geliyorum. Çoğunlukla *el* altından olduğu ve ardından çok küstah bir talep geldiği için.

Ve ayrıca, dediğim gibi, deli olduğu için.

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Kızgınlıkla soruyorum. "Ellili yıllardan bir film falan mı? Puro içen bir kötü adam olduğun ve senin için dans etmem için bana şantaj yaptığın bir film."

"Puro içen bir kötü adam." Eğleniyor. "Sigara içtiğim bilinir Burada ve orada sigara ve genellikle pislik terimini tercih ederim ama bunu seviyorum. Belli bir havası var."

"Senin için dans etmeyeceğim."

"O zaman bir sonraki maçta Ledger'ın kız kardeşinin ne kadar güzel görüldüğünü, karşımda durup sırrını saklamam için bana yalvardığını söylediğimde kendini kaybetmesini keyifle izleyeceğim."

Öfkeyle dişlerimi
sıkıyorum. Ondan nefret
ettiğimi söylemiş miydim?
Gerçekten, gerçekten
ediyorum.

"Peki. *İyi*," diye çıktım ona. "Senin için dans edeceğim. Ama bana bunu yaptırdığın için kardeşimden de özür dilemek zorundasın."

"Özür dile."

"Evet. Bugün sahada onu kışkırttın. Ne söylediğini bilmiyorum ama bir dahaki görüşmemizde ondan özür dileyeceksin."

Bir anlık kızgınlık ağzını geriyor. "Bil diye söylüyorum, emirlerle aram pek iyi değildir."

O zaman parmak uçlarıma çıkıyorum.

Çünkü o çok uzun ve ben onun yüzüne çıkmak istiyorum, tabii ki bunu fark ediyor, ayaklarım yukarı kalkıyor ve baldırlarım geriliyor.

Ve onun önünde güçlü görünmek için verdiğim mücadeledeki bir şey bakışlarını daha da eritiyor.

"Pekala, başlamak zorundasın," diyorum ona, "çünkü sen bana söz verene kadar dans etmeyeceğim."

Geri adım atmadan önce birkaç dakika sessizce beni izliyor.

Ve sanırım bitti.

Blöfünü gördüm.

Ama sonra arka cebinden bir şey çıkarıyor, cep telefonu ve ekrandaki birkaç tuşa basıyor.

Birdenbire, arka planda donuk bir ses olan müzik canlanır. Hava ağır bir bas sesiyle doluyor ve partideki insanlar alkışlıyor.

Boğuk bir sesle emrediyor, "İyi yap."

Blöfümü gördü ve onun için dans etmem gerekiyor. Bu nasıl oldu? Bu nasıl benim hayatım?

Bu sabah uyandığımda tek yapmak istediğim derslerimi bitirmek, maça gitmek ve eve dönüp Conrad için ördüğüm atkının başına geçmekti.

Ama bir şekilde buradayım, kardeşimin rakibi için dans etmek üzereyim. En kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de bunu istiyor

olmam. Onun için dans etmek

istiyorum.

Üç yıl önce onu ilk kez oynarken gördüğümünden beri onun için dans etmek *istiyordum*. Hem o hem de Ledger takıma girdiğinde.

Tanrım.

Bunu itiraf etmekten çok utanıyorum. Çok utanıyorum.

Ama mesele şu ki, onun futbol oynama şekli, sahada zarafet, güzellik ve belli bir umursamazlıkla hareket etmesi beni müzikle dolduruyor.

Yaptığı müzikten bahsetmiyorum bile... muhteşem.

Hip hop ve rock karışımı bir şarkı ve *balerin* kelimesi havada dalgalandığında, tutunduğum ağacı bırakıp ileri doğru adım atıyorum.

Şarkıdaki adam bana balerinim dediğinde

Bana öyle diyor.

Onun için dans etmemi isteyen Vahşi Mustang.

Ve adam balerininin vücudunu bir striptizci gibi nasıl düşürdüğünü anlatmaya devam ettiğinde, kurumuş dudaklarımı yalamak ve terli ellerimi elbiseme silmek zorunda kalıyorum.

Gücenmeliyim - bu şarkı kirli, pis seks kokuyor - ama ben

Hay

ır. Gergin bile değilim.

İçimde en ufak bir tereddüt yok.

Vücudum heyecanla, kayan yıldızlarla uğulduyor ve ben Gözlerimi bir saniyeliğine kapattığımda, göz kapaklarımın arkasında ışık görüyorum.

Yine de yüzünde hiçbir şey göremiyorum. İfadesiz, gergin.

Ama derin bir nefes alıp kollarımı kaldırdığımda yüz hatları değişiyor. Bir şekilde daha keskin ve yontulmuş ama aynı zamanda akıcı hale geliyorlar.

Sanırım ilk dönüşümü yaptığımda hafifçe ayrılan dudakları ve kalçalarımı ritme göre sallamaya başladığımda elmas gibi parlayan gözleri.

Ve bundan sonra onun için dans etme isteğim sınır tanımıyor.

Onun için dönmek, sallanmak ve hareket etmek için ölüyorum, gerçekten *ölüyorum*.

Kalçalarımı sallamak ve dudaklarımı ısırarak için.

Her sıçrayışında ve zıplayışında tetikte olan kurt gözlerinin içine bakmak için. Daha gergin.

Aslında, tüm vücudu gergin, hatta heyecanlı görünüyor.

Etrafında dönerken tüm vücudu beni görüş alanında tutmak için hareket ediyor. Ben döndüğümde ayakları da dönüyor.

Kollarımı havaya kaldırdığımda yumruklarını sıkıyor.

Benimki titrek bir nefes aldığımda onun ağzı da titriyor.

Tanırım.

Reed Roman Jackson da benim kadar hevesli.

Aynı gerginlikte ve onu hiç böyle görmemiştim. Onu hiçbir şey için *heyecanlanırken* görmemiştim.

Bunun bilgisi, onun kalbinin de benimki kadar hızlı atıyor olabileceği ve alnındaki boncuk boncuk terin benimkiyle aynı olduğu bilgisi başımı döndürüyor.

Beni sarhoş ve uyuşturulmuş yapıyor ve onun ilgisiyle o kadar uçuyorum ki, şarkı kreşendos yaptığında ve son dönüşümü yaptığımda tökezliyorum.

Dünya devriliyor ve ben dengemi kaybediyorum. Yer ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibi görünüyor ve düşmekten başka çarem yok.

Ama beni son saniyede yakaladı.

Kolu belime dolanıyor ve ben yere düşmek yerine onun vücuduna çarpıyorum. Ellerim kaburgalarına indi ve parmakları kapüşonuna tutunuyor.

Zihnimde binlerce düşünce, binlerce his patlıyor, ama ilk göze çarpan yumuşak olduğu.

Kapüşonlusu.

şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak, en rahat, en peluş şey. Kardeşlerim için ördüğüm kazaklardan bile daha yumuşak.

Hemen ardından gelen düşünce, kapüşonlu sweatshirt'ünü sevmesine şaşmamalı.

Her zaman bunu takmasına şaşmamalı, çünkü onunla ilgili diğer her şey sert, haşin ve keskin.

Belimi saran güçlü kolu. Karnıma bastırdığı kalçalarındaki güç.

Nefes nefese onun hayvani gözlerine bakarak fısıldıyorum: "Bunu benden duymanın önemli olmadığını biliyorum ama..." Yutkunuyorum, kapüşonunu daha sıkı kavırıyorum, beynim bulanık ve dilim anlamadığım kelimeler kusuyor. "Ama bence sen harikasın. Sahada yani. Sen sadece çok

muhteşem, umursamaz ve vahşi, oyun tarzın... Sana Vahşi Mustang demelerine şaşmamalı. Şaşılacak bir şey değil..."

Utanarak sözümü
kesiyorum. Ne diyorum
ben? Bunu ona neden
söylüyorum?

Yapmamalıyım. Bunlar benim özel düşüncelerim. Düşünmemem gereken *hain* düşünceler.

"Neye şaşmamalı?" diye homurdanıyor, güçlü ve kaslı kolu kolumu sıkıyor.

Bel.

O zaman kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamıyorum.
"Hayır.

kızların neden seni izlemeden duramadığını merak ediyorum."

Seni izlemeyi neden bırakamadığıma şaşmamalı.

Bunu söyler söylemez yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi indiriyorum. "Öyle," diyor.

Kafamı kaldırdım. "Ne?"

Belimi tekrar sıkıyor. "Önemli. Senden geliyor." "Oh."

"Ve sen bir prenses değilsin."

"Değil miyim?"

Başını yavaşça sallıyor, gözleri yoğun ve delici. "Sen bir perisin."

Dudaklarımı yalıyorum ve kurt gözleri parlıyor ve bir şey söylemek için karıncalanan ağzımı açıyorum - ne olduğundan emin değilim - o sırada bir bağırış geliyor.

"Jackson!"

Bu sesle gözlerim kocaman açılıyor ve kapüşonundaki parmaklarım daha da sıkılaşıyor.

Çünkü onu tanıyorum. O sesi ben de tanıyorum.

Tanıdığım, sevdiğim ve burada bulunarak tamamen ihanet ettiğim
birine ait.

Kardeşim, Ledger.

Chapter 4

Kardeşim burada.

Bir şekilde beni buldu ve en nefret ettiği adama sarılmış
durumdayım.

şu anda endişelenmesi gereken adam. Çok,
çok endişeli.

Ama öyle değil.

Hafifçe gülümseyip geri adım atarak elimden kolayca kurtulmadan
önce gözlerini ezberlemiş gibi yüzümde gezdiriyor.

Parmaklarım onun kapüşonu olmadan boş hissediyor ama Ledger'ı
tekrar duyduğum için bunun üzerinde duracak zamanım yok.

"Ondan uzak dur."

Bunun üzerine nihayet aklımı başıma topladım ve dönüp
kardeşime baktım. Bize doğru saldırıyor, yüz hatlarında öfke
titreşiyor.

Reed gibi kardeşim de uzun boylu ama Reed kadar uzun değil, kaslı
ve güçlü. Omuzları ve göğsü Reed'den biraz daha geniş ve Reed'e
bakışlarından, cüssesini kendi avantajına kullanacağını hissediyorum.

Ama gerçekten bunun olmasını isterdim.

Ledger'in Reed'i neredeyse buldozer gibi ezmesi tehdidi, ki ister inanın ister inanmayın bu konuda *hala* hiç endişeli görünmüyor, mücadele edilmesi gereken tek tehditti.

Ama değil.

Çünkü benim bir değil dört erkek kardeşim var ve her nasılsa *hepsi* Bura da. Hepsini.

Buraya nasıl geldiler? Beni nerede bulacaklarını nasıl bildiler?

Üniversitede olması gereken iki kişi bile, Stellan ve Shepard, ikizler.

Birbirlerine tıpatıp benziyorlar ve aynı zamanda uzunlar - yine Reed kadar uzun değiller - ve Ledger gibi yapıllılar, göğüs ve omuzları biraz daha geniş.

Ama en büyüğü en büyük ağabeyim Conrad.

En uzun boylu - kesinlikle Reed kadar uzun - ve en geniş olanı da o.

Diğer üçü gibi sahneye saldırmıyor ama diğerlerinden yayılan saf öfkeden bile daha korkutucu bir amaçla, otoriteyle yürüyor.

İşte bu yüzden harekete geçip Reed'in önüne geçiyorum. "Ledger, dur," diyorum kollarımı kaldırarak.

Hâlâ bizden birkaç metre uzakta ve sesimi duyunca nihayet bana odaklanıyor. "Ne yapıyorsun lan sen? Ondan uzak dur, Callie."

"Ledge, ben -"

"Sana bir şey mi yaptı?" diye tükürdükten sonra arkamda duran nefretinin nesnesine baktı. "Neden ona sarılmıştın ki? Sana dokunmadığını söyle bana."

Başımı salladım. "Hayır, yapmadı -"

"Ya da ne?" Reed arkamdan sesleniyor, sesi eğlenme ve kışkırtma karışımı.

"Ya da bunu uzun zamandır yaşadığımız en eğlenceli gecelerden birine dönüştürebiliriz." Shepard, Ledger'ın hemen yanında duruyor ve rahatça omuz silkiyor.

"Bizim için eğlenceli. Sadece bilginiz olsun. Sizin için eğlenceli olup olmayacağından emin değilim ama yine de." Bunu söyleyen Stellan -daha ciddi olan ikiz- Shepard'ın hemen yanında duruyor.

Burada olduklarına inanamıyorum, Stellan ve Shep.

New York'ta olmaları gerekiyordu. Üniversitede. Kimse bana bu hafta sonu eve döneceklerini söylemedi.

Tanrım, burada ne yapıyorlar?

Hepsi tam önümde durmasına rağmen, *hala* dört aşırı korumacı ağabeyimin bir şekilde burada olduğumu anladığına inanıyorum.

Onlara olacağımı söylediğim yerde değil.

Gördün mü, yalan söylediğinde böyle oluyor Callie.

Kaslardan ve karanlık bakışlardan bir duvar oluşturarak hepsinin bu şekilde korkutucu görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Hepsi neredeyse aynı boyda ve yapıdadır ve Conrad hariç hepsinin kalın, siyah saçları ve kahverengi gözleri vardır.

Saçları birkaç altın telli kirli sarı ve gözleri koyu renk.

Mavi.

O benim görünüş olarak en yakın olduğum kardeşim. en çok korktuğum kişi. Belki de ağabeyden çok baba figürüne benzediği içindir.

Gerçi şu anda hepsinden korkuyorum. Görünüşe göre Reed'den değil.

Çünkü onlara daha yakın yürüyor, böylece ona sağladığım yetersiz korumayı tartışmalı hale getiriyor. "O zaman doğru yere geldin.

yer. Eğence başlasın."

Ve görünüşe bakılırsa eğlence kesinlikle başlayacak çünkü etrafımızda bir kalabalık toplandı.

Birisi müziği kapattı ve insanların çoğu etrafımızda bir tür yarım daire oluşturdu. Hâlâ mesafeliler ama kesinlikle izliyorlar.

Harika. Sadece harika.

Kardeşlerimin umurunda değil ama.

Reed'in küstah sözleri kaşlarını çatmalarına neden oldu ve her biri ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Conrad hariç.

Diğer kardeşlerimden biraz daha uzakta duran Conrad, "Callie, buraya gel," diyor.

Dövüşmeye hazır üç kardeşimden en büyük kardeşime bakarak derin bir nefes alıyorum. "Con, lütfen. O hiçbir şey yapmadı."

"Callie."

"O yapmadı -"

"Buraya gel."

İrkildim ve ona doğru yürümeye başladım. Ve ben bunu yapar yapmaz, diğer kardeşlerim yer değiştiriyor ve bedenlerinden bir tür sınır oluşturuyorlar, benimle dünyanın geri kalanı arasında bir çizgi, daha spesifik olarak o, çok açık bir koruyuculuk gösterisi.

Conrad'a ulaşır ulaşmaz ona, "Lütfen Con. O hiçbir şey yapmadı. Söz veriyorum ve -"

"Yalan söyledin," diyor.

Yüksek sesle, acı ya da öfkeyle değil.

Bunu gerçekçi bir şekilde söylüyor ve kalbim burkuluyor.

Sanki kardeşlerime hiç yalan söylememişim gibi. Elbette söyledim, ama bu büyük bir şey. Ciddi bir şey. Bunu biliyorum.

Dediğim gibi, tek bir kuralları var: her zaman nerede olduğumu bilmeleri gerekiyor. Böylece güvende olduğumu biliyorlar.

İstediğim her şeyi veriyorlar.

Kontrolcü ve hükmedici olsalar da - bu gösteride de görüldüğü gibi - makul olmaya çalışıyorlar. Nereden geldiğimi anlamaya çalışırlar.

Özgürlüğüme saygı duyuyorlar.

Yani burada hatalı
olan benim. "Özür
dilerim," diye
fısıldadım.

Conrad'ın göğsü bir nefesle dışarı fırlıyor ve öfke yerine hayal kırıklığı var. "Hadi eve gidelim."

Hâlâ kavgaya hazır görünen üç öfkeli kardeşime bakıyorum ve Conrad'a dönüyorum. "Özür dilerim. Yalan söylediğim için özür dilerim. Lütfen onlara kavga etmemelerini söyle. O hiçbir şey yapmadı."

Buna rağmen öfke görüyorum.

Geniş yüz hatlarının gerginleştiğini görüyorum. "Hadi
ama." "Ama Con -"

"Şu anda tek kelime
etme." Çenemi
kapattım.

Sonra omuzlarımın üzerinden bakarak Conrad seslendi, "Sadece bir tane. Daha fazla değil."

Bunun ne anlama geldiğini ya da hangi kardeşle konuştuğunu bilmiyorum.

Ta ki bir gümbürtü ve çıtırtı duyana kadar. Ve kalabalıktan yüksek sesli solumalar ve mırıltılar.

O sırada arkamı dönüyorum ve Ledger'ın Reed'in suratına yumruk attığını ve Reed'in elinin tersiyle ağzını sildiğini görüyorum,

Her nasılsa sırtışı hala yerinde.

Ve *kanaması* var. Oh

Tanrım.

Her şeye rağmen ona gitmeye çalışıyorum, ama Con kolumu tutuyor,
Ben.

durduruyor Neyse ki burada beni önemseyen başka biri var.

O.

Kız kardeşi, Tempest.

Kalabalıktan ayrılır ve kardeşinin yanına koşar.

O da kardeşlerimin bana yaptığının aynısını yapıyor: Önce kaşlarını çatıyor, sonra da sanki ona ulaşmak için dünyanın onun içinden geçmesi gerektiğini söylemek istercesine onun önüne geçiyor.

Bu kardeşçe koruyuculuk gösterisi, Reed Roman Jackson'ın bu diğer yüzü karşısında kalbim tekrar sıkışıyor.

Kız kardeşinin tüm bu nefrete tanık olmasından utanıyorum ama en azından onun için burada. Ayrıca artık kardeşlerimle onun arasındaki kanın ne kadar kötü olduğunu biliyor.

Gözlerimiz çarpıştığında, *özür dilerim* diyorum. O üzgün bir şekilde gülümsüyor ve *benim hatam* diyor. Pek sayılmaz.

Yani beni buraya getirmek için kafama silah dayamadı. Israr etti ve ben de kabul ettim. Hayır diyebilirdim ve tüm bu fiyaskodan kaçınabilirdim.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Her neyse, kardeşlerim tek yumrukla yetinmezler. Çünkü üçü de ona doğru bir adım atıyor ama Con buna engel oluyor.

"Yeter. Hadi gidelim."

Bundan nefret ediyorlar tabii.

Ama ona itaatsizlik etmiyorlar. Alışkanlıktan sanırım.

O sadece benim değil, onların da baba figürü.

O bizim için kalan tek kişi. Bizi koruyan ve seven, bizi bir arada tutmak ve koruyucumuz olmak için savaşan.

Hâlâ bir aile olmamızın sebebi o.

Böylece geri çekildiler ve ben de rahat bir nefes aldım. Ama gitme vakti geldiğinde *ona* baktım.

Reed'e baktım.

Ona doğrudan bakmaktan kaçınıyordum. Kardeşlerim buraya geldiğinden beri - nasıl olduğunu hala bilmiyorum - ve beni onun kollarında yakaladıklarından beri ona sadece geçici bakışlar atıyorum.

Ama şimdi ona bakıyorum.

Sadece geriye baktığını görmek için.

Kurt gözleri, kanayan dudağı kadar parlıyor ve ışıltıyor.

Bakışlarında ne gördüğümü bilmiyorum ama her ne ise kalbimin göğsümde dönmesine neden oluyor. Hızlandırıyor, çarptırıyor ve sıkıştırıyor.

Bu kadar, değil mi?

Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Onu okulda göreceğim ama asla bu geceki gibi *göremeyeceğim*.

Ya da onunla konuşmak, ona yakın olmak ya da kapüşonuna dokunmak.

Ben de onun için asla dans etmeyeceğim. Bu düşünceyle dudağımı ısırdım.

Haydut düşündü.

Zaten istememeliydim ama istiyorum.

Ben yaparım ve
ben... "Hey,
Ledger!"

Reed bu gece ikinci kez, bu kez kardeşime seslenirken nefesimi kesiyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

Uzaklaşmaya başlayan Ledger durur ve arkasını dönüp ona bakar.
Reed artık yalnız değildir. Geniş gri gözlerle Ledger'a bakan
Tempest'in yanı sıra kalabalıktan başkaları da ona katılmıştır.
Ellerimi iki yana açmış, bu işin kontrolden çıkmayacağını umuyor,
diliyor ve dua ediyorum.

"Özür dilerim," diyor Reed, çenesini ona doğru
sallayarak. "Ne için?"

"Bu gece kaybettiğin için." Sonra, "Hak etmiş olmana rağmen."
Etrafımdaki kardeşlerim öfkeden kuduruyor ve Mustang kampındaki
bazı oyuncuların kıs kıs gülüşlerini izliyorum.

Ancak Ledger yine de Conrad'ın kuralına uyar ve arkasını dönüp
uzaklaşmadan önce ona parmağını çevirir.

Ama hareket edemiyorum.

Çünkü Reed yine bana bakmaya başladı.

Kurt gözleri birkaç saniye boyunca bana odaklanıyor ve vücudumu
son bir kez taradıktan sonra kalabalığın arasına dalarken gözlerini
kaçırıyor.

Ve sözünü tuttuğunu fark ettim, değil mi?

Onun için dans etmeden önce onu yapmaya
zorladığım. Kardeşimden özür diledi.

Bunu söyleyen partiden biriydi.

Partiden biri başkasına mesaj atmış. O da başka birine mesaj atmış ve
Ledger nerede olduğumu bu şekilde öğrenmiş.

Önce beni aramaya çalıştı.

Onaylamak için sanırım. Çünkü bana şüpheyle yaklaştı ama telefonu
açmadığımda ve mazeret olarak kullandığım arkadaşım ona

Dün okul bittikten sonra beni hiç görmediğini söyleyince çok kızdı.

Conrad'ın Ledger'ı sakinleştirmek ve kontrolden çıkarsa durumu dizginlemek için geldiğini tahmin ediyorum. Böyle birçok olaya şahit oldu. Yıllardır ikisine de koçluk yapıyor.

Ve hafta sonu ziyaretiyle bize sürpriz yapmaya çalışan diğer iki kardeşim nerede olduğumu öğrendiklerinde, Ledger'ın takviyeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı onlar da geldiler.

En azından geçmiş deneyimlerimden böyle tahmin ediyorum - Ledger en küçük kardeş ve benimle olduğu gibi, ağabeylerimiz onu da koruyor. Ona söyleyeceklerinden ya da Ledger'ın büyüdüğü için bundan hoşlanacağından değil ama yine de.

Her neyse, nerede olduğumu nasıl öğrendikleri dışında bana neden ya da ne olduğunu hiç söylemediler.

Aslında bana hiçbir şey söylemediler.

Dün gece eve varır varmaz bir şeyler söylemeye çalıştığım da bana da izin vermediler.

Con bana gidip biraz uyumamı söyledi ve geri kalanlar benimle konuşmadan dağıldılar.

Şimdi sabah oldu ve hala konuşmuyorlar.

Con çalışma odasına kapandı ve hepimiz o çalışırken onu rahatsız etmememiz gerektiğini biliyoruz. Geri dönüp her şeyi devralmak için üniversiteden ayrıldığında bizim için koyduğu temel kurallardan biri.

Diğer kardeşlerim hakkında hiçbir fikrim yok.

Evde değiller.

Yukarıda odamdayım, öğleden sonraki bale dersimden önce ödevlerimi yapmaya çalışıyorum.

Ama ugh, odaklanamıyorum.

Onlardan özür dilememe bile izin vermiyorlar. Benimle konuşmuyorlar bile. Onlar bile...

Kapı çalınıyor ve ben dik oturuyorum; yatağımda kitaplarım önümde uzanıyordum ama şimdi onları kapatıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve "Evet?" diye sesleniyorum.

Kapı açıldı ve Con'u gördüm.

Kabaca "Hey" derken alnında hafif bir çatıklık var.

"Hey," diyorum hevesle.

"Bir saniyen var mı?"

"Evet. Evet, kesinlikle."

Bunu daha da büyük bir hevesle söylüyorum ve odama girmek için omuzlarını hafifçe kamburlaştırmak zorunda kalacak kadar uzun olan en büyük kardeşim içeri giriyor.

İradem olmadan, aklım *ona* gidiyor.

Aklıma onun da aynı boyda olduğu gerçeği geliyor, değil mi?

Çocukluk odama girmek için dağ gibi omuzlarını kamburlaştırması da gerekecek miydi?

Tanrım, Callie. Şimdi olmaz.

Aptal düşüncelerimi yenmeye hazırım ama yapamıyorum. zorunda kaldım. Kendiliklerinden ortadan kayboluyorlar çünkü Con içeri girip kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz diğer kardeşlerimi görüyorum.

Arkasında geziniyorlardı ve teker teker onlar da içeri girdiler.

Önce Stellan, neredeyse kamburunu çıkaracak ama tam olarak değil. Sonra Shepard,

Odamın onun erkekliği için fazla pembe olduğunu düşündüğü için yüzünü hafifçe buruşturarak içeri giren ve son olarak, yaşça bana en yakın olan ve bu nedenle her zaman en iyi arkadaşım olan kardeşim Ledger.

Odamda yerlerini almaları birkaç saniye sürüyor ve tecrübelerime dayanarak hepsinin nereye gideceğini zaten biliyorum onlar yapmadan önce.

Ledger beyaz kapının yanında bulunan masama yaslanıyor. En gürültülü olan Shepard, masa sandalyemi sürüklüyor, etrafında döndürüyor ve kollarını arkalığa dayayarak ters oturuyor.

Stellan odanın uzak tarafındaki pencerenin yanında durmaya gidiyor. Bunu yapmasının nedeni Con'un hemen yanındaki koltuğa oturacak olması, ki bir saniye sonra oturuyor ve Stellan Con'un sağ kolu.

Belki de Stellan en büyük ikinci çocuk olduğu için - ikizi Shepard'dan üç dakika büyük - ve bu yüzden Con her zaman en çok ona güvenmiştir. Stellan ve Shepard Con'dan sekiz yaş küçük olsalar bile.

Hepsi yerlerini aldığı anda ve hala konuşmadıklarında, özür dilemek için ağzımı açıyorum ama Shep'in Ledger'a dirsek attığını fark ediyorum ve Ledger sanki uyanmış gibi "Doğru" diye mırıldanıyor.

Arkasından bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Etrafına saten pembe kurdele sarılmış bebek pembesi dev bir kutu ve her şeye rağmen kollarım onu almak için havaya kalkıyor.

Üstte pembenin daha koyu bir tonunda *Buttery Blossoms* yazıyor.

Şehirdeki en *sevdiğim*, en *sevdiğim* fırın ve şimdiye kadarki en iyi keklere sahipler.

Hatta oradan aldığım en sevdiğim kek olan Fıstık Ezmesi Çiçeği'nin bir resmini duvarıma astım.

Aslında duvarımda en sevdiğim şeylerin resimleri asılı. Bale resitallerim, pointe ayakkabılarım, Bardstown Lisesi.

Heyecanla önce Ledger'a sonra da tüm kardeşlerime bakıyorum. "Bana kek mi aldınız?"

Ledger omuz silkiyor. "Evet."

Shep de omuz silkiyor. "Onlar senin favorin."

"Ve onlara yeterince sahip olamıyorsunuz," diye ekliyor

Ledger. Bu doğru, ben alamıyorum.

Çoğunlukla balerin olduğum ve kiloma dikkat etmem gerektiği için. Sağlıklı yaşam ve sağlıklı beslenme falan ama aman Tanrım, bunlara karşı büyük bir bağımlılığım var.

Zehirli ama umurumda değil.

Kutuya sarılıyorum, kalbim doluyor. "Bu sabah oraya mı gittiniz? Çünkü ben hepinizi arıyordum."

Shep ellerini havaya kaldırarak cevap veren ilk kişi oldu. "O pembe dükkâna adımımı atmayacağım. Hiçbir koşul altında, yani hayır. Bir arkadaşımı görmeye gittim."

Ben cevap veremedim Ledger gözlerini devirdi. "Amy'yi kastediyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "Siz ikiniz tekrar bir araya mı geldiniz?"

Amy, Shep'in lisedeki bir dargın bir barışık kız arkadaşı ve ondan *gerçekten ama gerçekten* hoşlanıyorum. O da benim gibi dans etmeyi ve örgü örmeyi seviyor ve sonunda birlikte olmalarını görmeyi çok isterim.

Ama Shep aptalın teki ve üç yıl önce üniversiteye gittiğinde ondan ayrılmış.

Onu şehirde gördüğümde hep kötü hissediyorum; hala ona çok aşık.

Shep, "Siktir et, hayır," diyor.

"Neden olmasın? O harika biri, Shep. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim." Sonra sırtıttı. "Ondan hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum.

çok.

"Evet, o ve arka bahçesindeki jakuzi." Ledger kıs kıs güler. Shep'in sırtışı daha da büyür. "Evet, kesinlikle. Jet spreyleri var, Dostum. Onunla yarışamazsın. O jakuzi senin hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabilir, küçük kardeşim."

"Oh, anlayabilirim. Çok şey anlayabilirim." Ledger, Shep'in oturduğu sandalyenin ayaklarına şakacı bir şekilde tekme atıyor. "Aslında, geçen hafta küçük kız kardeşi Jessica'yla birlikte bunu anladım."

Shep, Ledger'a döner. "Gerçekten mi? Sen ve -"

Ama o devam edemeden ben ciyaktım, "İğrenç. İkiniz de."

Aynı anda Stellan da konuşur. "Yeter. Tamam mı? Görkemli savaş hikayelerinizi daha sonra paylaşılabiliyorsunuz."

Ugh.

Ne oyuncular ama.

Bazen Reed'den bu yüzden bu kadar nefret ettiklerini düşünüyorum. Çünkü onun da tıpkı kendileri gibi olduğunu biliyorlar.

Ledger ve Shep sustular ve kimse başka bir şey söyleyip konuşmayı tekrar bölmeden önce, "Neden beni getiriyorsunuz? cupcakes?"

Ledger, Stellan ve Con'a yan gözle bakar. "Çünkü sen bizim kardeşimizsin." Ciddileşen Shepard başını sallar. "Ve seni seviyoruz."

"Biz de size saygı duyuyoruz," diyor

Ledger. "Ve seçimlerinize." Sırada

Shep var.

"Ayrıca bağımsızlığınız" diye ekliyor Ledger, repliklerini ezberlediklerini düşündürerek.

Shepard bir sonraki saniyede beni haklı çıkardı. "Evet, buna saygı duyuyoruz

" Sonra kaşlarını çatarak başını Stellan'a doğru eğiyor. "Bekle, öyle mi? Onun bağımsızlığına saygı duyuyoruz." Bana bakarak, "*Stella* bu sabah öyle bir şey söyledi ki, akşamdan kalma aklım başımdan gitti," diye açıklıyor.

Ledger'ın *Stella*'ya yine kıs kıs

güldüğüne eminim. Bu gerçekten benim

hatam.

Çocukken Stellan diyemediğim için ona Stella derdim ve bu çok
tuttu. Ve şimdi Shep ne zaman Stellan'ı kızdırmak istese

ona Stella diyor.

Düz bir bakışla Shep'i izleyen Stellan'a özür dileyen bir ifadeyle bakıyorum. "Yüzünü seviyorsun, değil mi?"

Shepard kıkırdar çünkü onlar tek yumurta ikizidir. "Sana değil ama."

"Evet, konuşmaya devam et, ben de senin için yeniden düzenleyeyim." Hâlâ kıs kıs gülen Ledger'a bakıyor. "Seninkini de."

Kardeşlerimin en yaramazları Shep ve Ledger yine sustuğunda - ama mutlu bir şekilde değil - Stellan bana bakarak konuşuyor. "Bakın, bu moronların söylemeye çalıştığı şey, dün gece dev bir eşek gibi davrandığımız. Bir ordu gibi içeri dalmamalıydık. Ama bizi korkuttunuz, tamam mı? Yalan söylemek sana göre değil ve biz sana bir şey olduğunu düşündük. Düşündük ki -"

Ledger o anda, sanki her şeyi içinde tutuyormuş gibi patlar. "Onun bir şey yaptığını düşündük, tamam mı? Yardımımıza ihtiyacın olduğunu düşündük." O başını öfkeyle sallıyor. "Seni ondan kurtarmak için bize ihtiyacın vardı ve..." "Dikkatli olmalısın" demeden önce bir saniye sessiz kalıyor.

"Biliyorum ve öyleyim. Ve -"

"Hayır, bu... gerçekten dikkatli olman gerekiyor. *Gerçekten.*"

"Tamam," diyorum Ledger'ın ciddi ses tonuna kaşlarımı çatarak.

"Öyleyim."

"Anlamıyorsun." Sertçe iç çekti. "Mesele şu ki... siktir et. Mesele onun çekici olması. İyi görünümlü, yakışıklı, her neyse. Benden daha fazla değil, ama yine de."

"Ne?" Kafam çok karıştı.

Shepard homurdandı.

Stellan'ın dudakları da seğiriyor.

Shep kaşlarını kaldırarak ekliyor: "Evet, bir de şu var ki Calls, küçük kardeşimiz ona aşık olduğunu söylemek istiyor."

Ledger Shep'in kafasına vururken Stellan kıkırdar. "Siktir git, ahbap. Bir şey açıklamaya çalışıyorum."

"Gerek yok. Anladık," diyor Shepard ve dirseğiyle Ledger'ın karnına vuruyor.

Ledger karnını ovuşturarak yüksek sesle devam ediyor: "Anlatmaya çalıştığım şey, bundan faydalaniyor," diyor. "Görünüşünden. Kızlar onun karşısında aptallaşıyor ve o da bu aptallıkları onlara karşı kullanıyor. Ve sen benim kız kardeşimsin. Seninle uğraşmak zorunda. Çünkü seninle uğraşacak kadar

bu sezon kazanacağımı biliyorum. Geçen sezon gibi. Bu yüzden ondan uzak durmalısın Callie. O lanet olası bir pislik, tamam mı?"

Sonunda özür dilemek için pencereyi açtığımda dudağımı ısıırıyorum. "Biliyorum ve özür dilerim. Oyununu mahvetmek istemedim ve -"

"Bu futbol rekabetiyle ilgili değil." Bu Conrad'ın sesi.

Şimdiye kadar sessiz bir şekilde yerinde oturuyor, diğerlerinin konuşmasına ve şakalaşmasına izin veriyordu. Ama sanırım artık sabrı tükeniyor çünkü Shep ve Ledger'ı sert bakışlarla süzdükten sonra bana dönüp öne doğru eğiliyor ve dirseklerini kalçalarına dayıyor. "Çok şeye tahammül edebilirim. Yıllar boyunca çok şeye tahammül *ettim*. İsyanlar, evreler, öfke nöbetleri. Ama ben güvenliğinizi ilgilendiren yalanlara tahammül edin."

Sözlerinin etkisini göstermesi için duraklıyor ve gösteriyor da. Çünkü öyle.

Hoşgörülüydü yani. Hem de çok.

Açıkçası, grubun daha asi olanları Shepard ve Ledger'dan.

Shepard'ın eşek şakası yaptığı ya da okul dolaplarında kızlarla öpüştüğü için okuldan uzaklaştırıldığı onca zaman. Ledger'ın öfkesi yüzünden başının belaya girdiği onca zaman. Stellan'ın bile, diğer ikisi kadar sık ya da şiddetli olmasa da, kendi anları oldu.

Ve bir de ben varım.

Ben bir kızım.

Kardeşlerimin anlaması için tamamen farklı bir tür, ama ellerinden geleni yaptılar.

Özellikle Conrad.

Bale yüzünden ve yeterince iyi olmadığım için ağladığım onca zaman. Baleyi çok sevmeme rağmen, bale yapmak için bana yeterince zaman bırakmadı.

Bu yüzden eğlenceli yatıya kalmalardan ve çay partilerinden hep dışlandım. Bu yüzden tüm erkek kardeşlerim beni evde eğlendirir, benimle oynar, benimle hayali çay içerlerdi.

Bir kızın yaşadığı onca şeyden bahsetmiyorum bile.

Conrad'ın daha önce hiç aklına gelmeyen ama başvuracak başka kimsemiz olmadığı için yapmak zorunda kaldığımız bir şey.

Tamponlar ve sütyenler ve hormonlar ve ergenlik hakkında ciddi konuşmalar ve

seks

Yani çok fazla şeye tahammül *etti*. Ve ona yalan söylediğim için nefret ediyorum.

"Size düşündüğümüzden daha sert davranmış olabiliriz," dedi. devam ediyor, ciddi lacivert bakışları üzerimde. "Ama endişelendiğimiz içindi. Stellan'ın dediği gibi, yalan söylemek sana göre değil ve sana yalan söylemek *zorunda* kalmayacağın kadar özgürlük verdiğimi düşünmek istiyorum."

"Biliyorum Con," diyorum pişmanlıkla. "Biliyorsun. Sana onun partisine gideceğimi söylersem kızarsın diye korktum ve -"

Ledger sözümü keserek, "Evet, öyle olurduk," diyor. Con ona baktı. "Çıkıntı."

Ledger sustu ve Con bana döndü. "Onun partisine ya da yakınına

gitmeni istemememizin nedeni

Gereksiz, lüzumsuz bir futbol rekabeti. Bu bir oyunla ilgili değil. Mesele Reed Jackson'ın bir serseri olması."

Con'un çenesi sanki Reed hakkında konuşmaya bile dayanamıyormuş gibi birkaç saniyeliğine kasılıyor ve tik tak ediyor. Benim yanımda onun adını söylemeye bile dayanamıyor.

"O sadece kendini düşünen zengin bir serseri. Onu tanıyorum ve onun gibileri bilirim. Onun gibiler bencil, güvenilmez ve umursamazdır. Onun gibi adamlar kuralları ya da insanları umursamazlar. Sadece kendilerini önemserler. Onun gibi adamlar sorumluluklarla başa çıkamazlar. Arkalarında bıraktıklarına dönüp bakmadan çekip giderler."

Neden bilmiyorum ama sanki Con tecrübelerinden bahsediyormuş gibi geliyor ama ben daha soramadan devam ediyor: "Yani ondan uzak durmanı istememizin nedeni onun senin için iyi olmaması. Sana layık değil.

O seni hak etmiyor. Sana ne dediğimi anlıyor musun, Callie?

O sana göre biri değil. Ondan uzak durmalısın çünkü daha iyisini hak ediyorsun ve çünkü sen akıllısın. Onun kurbanı olan diğer kızlardan daha zekisin."

Chapter 5

Ondan kaçıyorum. Tam olarak değil.

Beni kovalıyor falan değil. Kovalamıyor.

Aslına bakarsanız, koridorlarda gezinirken, hem erkekler hem de kızlar tarafından tapılırken ona bakarsanız, Cuma gecesinin hiç yaşanmadığını düşünürsünüz.

Onun partisine hiç gitmediğimi. Kaçmaya çalışırken beni hiç yakalamadı. Ve onun için hiç dans etmedim.

O geceye dair tek kanıt, dudağındaki yarık ve çenesindeki morluk.

Dört gün sonra bile, Ledger'ın üzerine bıraktığı zamanki kadar kızgın ve kırmızı görünüyor.

Onu her gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bacaklarım ona gidip dokunmak için kaşınıyor. Ona dokunmak için. Ama dokunamıyorum.

Bu yüzden kaçıyorum.

Onu gördüğüm anda arkamı dönüp gidiyorum, zaten genelde de öyle yapardım ama bugünlerde acımasızım. Eğer görüş alanıma girerse, başımı eğiyorum. Onu düşünmeye başladığım an, her şeyi kapatıyorum.

Ayrıca, beni düşünüyor gibi değil.

Dediğim gibi, ona baktığınızda Cuma gecesinin nasıl geçtiğini anlamazsınız bile.

Çürükleriyle ilgilenen kızlardan bahsetmiyorum bile. Hatta bugün avluda üçüncü sınıftan bir kızın yarasını okşadığını gördüm.

Sanırım uzanıp öptü bile. Emin değilim. Parmak uçlarına çıktıktan sonra ne yapacağını görmek için beklemedim.

Bu yüzden evet, Cuma gecesini bir anormallik olarak görmeli ve önemli olana odaklanmalıyım.

Benim başrolde olduğum dans gösterisi. Evet, başroldeyim.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Çünkü ben birinci sınıf öğrencisiyim ve asla birinci sınıf öğrencisini seçmezler. Genelde üçüncü ya da son sınıftan birini seçerler.

Aslında çok gurur duyuyorum.

Keşke bu kadar zor olmasaydı.

Yani, oldukça kolay bir rutin. Dansın kendisi klasik bale ve çağdaş koreografinin bir karışımı. Burada daha önce yapmadığım bir şey yok.

Ama.

Son kısmını bir türlü beceremiyorum. Pozisyonları tutmakta, baldırlarımın sabit kalmasında, ayak parmaklarımın ağırlığımı taşımasında sorun yaşıyorum.

Yani aslında her şeyde sorun yaşıyorum ve sadece pes edip ağlamak istiyorum.

Yani, ayak parmaklarımı benimle işbirliği yapmaya ikna edemezsem nasıl bir balerin olabilirim ki?

Berbat bir tane.

Okul biteli saatler oldu ama ben oditoryumdayım, doğru yapmaya çalışıyorum.

Ama yapamam.

Çünkü artık yorgunum. Uzuvarım yoruldu ve gitmek istiyorum. eve gidip saatlerce küvette beklemek, ayak parmaklarımdaki sıyrıkları temizlemek, bileğimi sarmak ve bir kova dolusu ağrı kesici almak.

Eşyalarımı topladım, müzik setinin fişini çektim ve sahne arkasında bulunan depoya götürdüm. Kapıyı açıp ışığı yaktım ve ağır ekipmanı en uçtaki raflardan birine yerleştirdim.

Bunu yaptığım anda bir şey duyuyorum, bir gıcırtı, bir ayak sesi, bir tıkırtı ve kim olduğunu bilerek - *umarak* - etrafımda dönüyorum.

Ve haklıyım.

Bu o.

Deponun artık kapalı olan kapısına yaslanmış, gri gözlerini bana dikmiş. Ve sadece onu gördüğümde, gizli, tehlikeli dileğimin gerçekleştiği gerçeğiyle, nefes almayı bırakıyorum.

Zaten nefes almama da gerek yok çünkü coşku damarlarımda havai fişek gibi patlıyor.

O burada.

İşte. Sonunda.

Kalbim sanki onun gelip beni bulmasını bekliyormuş gibi hızla çarpıyor.

Ondan uzak durmak ve kaçmak için elimden geleni yapmama rağmen.

Ağzımdan çıkan kelimeler hissettiklerimin tam tersi olsa bile. "Burada olamazsın."

Güzel.

Güzel, bu akıllıca.

Ona söylemem gereken şey bu. O kötü bir adam, unuttun mu?

Ne hissettiğimin bir önemi yok.

Böyle şeyler hissetmem mantıklı bile değil.

Bunun üzerine Reed ayaklarının üzerinde kayar ve sanki hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi kapıya daha da yaslanır. "Evet, neden olmasın?"

"Çünkü Ledger burada," diyorum ona, ayaklarım son birkaç gündür yaptıklarını yapıyor, onu görür görmez yanına gitmek için can atıyorum.

Ama ayak parmaklarımı yere basıp onları durduruyorum. "Ne olmuş yani?"

Tanrım.

Bu neden bu kadar çekici? Onun pervasız, gözü pek, *kural* tanımaz tavrı.

Belki de ben hiç bir kuralı çiğnemediğim içindir.

Belki de hiç kimsenin bir kuralı bu kadar az dikkatle çiğnediğini ve bunun sonuçlarının bu kadar korkunç olduğunu *görmediğim* içindir, yani kardeşlerimden dayak yemek.

Kollarımı geri çekip arkamdaki rafa tutunuyorum. Böylece olduğum yerde kalıyorum. Bunu yapmak gittikçe zorlaşsa da.

"Kütüphanede, beni eve götürebilmek için işimi bitirmemi bekliyor. Ve ben geç kalamam. Sonra olmaz..." Çenesinin sol tarafında duran, hâlâ çok taze görünen ve kırmızı olan morluğa bakarak devam ediyorum.

Hafif kirli sakalla gölgelenmiş çenesinden nefret ediyor olmalı.

Bakışlarımın altında, parmaklarıyla işaret ediyor. "Cuma gecesi."

Hatırlıyor.

Bir aptal gibi, önce bunu düşünüyorum.

Hatırlayıp hatırlamaması önemli değil. Önemli olan gitmesi gerektiği.

Başımı sallayarak fısıldıyorum, "Evet."

"Yani sana göz kulak oluyorlar."

Onlar değil.

Dediğim gibi, kardeşlerim bana tüm özgürlüğü verdiler. Bana hep güvendidiler.

Bu benim.

Geçen cumayı telafi etmeye çalışıyorum.

Özür dilemeye ve bana kek getirmeye gelmelerinden sonra, bunu yalanımı telafi etmek için yapıyorum.

Bazı kızlar için çok fazla olabilir - gençler yalan söyler, değil mi? - ve ben

Bu.

Ama o kızların benimki gibi harika erkek kardeşleri yok. Onlar kardeşleriyle benim gibi eşsiz bir bağ paylaşmıyorlar.

Başımı salladım. "Benim yüzümden. Onlara yalan söyledim."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ve kendini bir caninin pençelerinde buldun."

Bunu söylediğinde kalbim küt küt atıyor, o gece ona söylediğim terim. Ve bu mükemmel bir terim.

Kötü adama benziyor. Muhteşem bir kötü adam.

Güzel kurt gözlü ve mermer tenli. Çenesi çok keskin ve Elmacık kemikleri çok yüksek. Geniş omuzlar ve ince bir bele doğru daralan büyük bir göğüs.

Vücudunun her parçası büyük ve tehditkâr görünüyor.

Bu çürük bile tehlikesini artırıyor.

"Gitmelisin," diyorum ona, nefes nefese.

"Ama işte buradasın, değil mi? Yine pençelerimdesin," diye mırıldanıyor, söylediklerimi tamamen görmezden gelerek.

Öyleyim.

Benim de kaçışım yok. Arkasındaki kapıya baktım.

İster inanın ister inanmayın, bu çok zor, çünkü o koca gövdesiyle her şeyi örtüyor.

"Kapı neden kilitli?" Ona sordum.

"Benden kaçıyordun," diyor.

"Değilim," diye yalan söylüyorum, harika hayatıyla çok meşgulken bunu nasıl bildiğini merak ediyorum.

"Ve bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Sözleri tehditkâr bir şekilde havada asılı kaldı ve ben de "*İzin veriyor musun?*" diye sordum. "Evet."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu... suç değil mi?" "Öyle mi?"

Nefesimi sertçe veriyorum. "Evet, öyle. Bir kız istediği dışında bir dolaba kilitleyemezsin. Sırf kaçmasını istemiyorsun diye."

Yüz hatlarından eğlenceye benzer bir şey geçiyor. "Doğru. Sanırım böyle bir şey duymuştum."

"Sen -"

"Ama aynı zamanda, onu iradesi dışında tuttuğumu da sanmıyorum. Tutuyor muyum?"

Yutkunuyorum ve rafın kenarına sıkıca tutunuyorum. "Neden çılgılık atmıyorum ve sen de bunun benim isteğim dışında olup olmadığını öğrenmiyorsun?"

Bu sadece onun sırtına neden olur. "Sen neden yapmıyorsun? Bakalım kardeşine ulaşacak mı ve o seni kurtarmaya gelecek mi?" Yanındaki yumruğunu esnetiyor. "Geçen Cuma için ona eşdeğer bir çürük vermek isterim."

Kalbim yerinden fırladı.

"Yapmazsın." "Yapmaz mıydım?"

"Hayır. Çünkü... Çünkü o gece ondan özür dilemiştin," diye hatırlatıyorum ona, bunu sakladığı düşüncesiyle ürpertimi bastırmaya çalışarak

Bana söz verdin. "Sözünü tuttun." "Peki

bu ne anlama geliyor?"

"Bu, belki de söyledikleri kadar kötü olmadığınız anlamına geliyor."

"Evet, hayır. Tam da söyledikleri kadar kötüyüm." Ellerini cömert bir jest yapar gibi açıyor. "İstersen sana göstermekten mutluluk duyarım. Tek yapman gereken çılgılık atmak."

"Burada olduğumu nereden biliyorsun?" demeden önce uzun ve dikkatli bir süre onu inceledim.

"Seni pencereden dans ederken gördüm," diyor.

"Gördün mü?" Şaşırarak soruyorum.

"Uh-huh." Gözleri ısınıyor ve tüm öfkem erimenin eşiğinde gibi görünüyor. "Dönüyordun. Çok hızlı. Ve ben durdum."

"Neden?"

Dudaklarını yalıyor ve o gece onun için dans ettiğimde ne kadar heyecanlı görüldüğünü hatırlıyorum.

Bana peri dediğinde. Tanrım.

Tanrım.

Bana öyle dedi, değil mi?

Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Onun sözlerini, daha önce kimsenin bana söylemediği sözleri düşünmemeye çalışıyorum.

Peri.

"Çünkü görünüşe göre sen döndüğünde ben duruyorum. Dans ettiğinde ise izlemek zorundayım," diyor alçak, hafif sert bir sesle.

Ve aniden ben de aynı şekilde hissettim. O gece yaptığım gibi. Sıcak ve huzursuz. Uzuvarım uğulduyor.

"Berbattım," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Bunu ona söylemeli miyim emin değilim. Ama söyleyeceğim. Neden bilmiyorum ama ona gerçeği söylemek zorundayım.

Yutkunarak fısıldadım, "Rutinim. Bunu yapamam. Yani, yapabilirim. Ama her şeyi berbat ediyorum."

Kaşları daha da çatılıyor. "Bunu sana biri mi söyledi?"

Başımı salladım. "Hayır. Şu ana kadar herkes çok nazikti. Ama bu pozu, developpé écarté devant'ı, dizlerimin üzerine çökmeden önce sekiz sayı kadar tutmam gerekiyordu, ama ben sadece Dört ya da onun gibi bir şey. O zaman bile baldırlarım titriyordu ve bunun ne kadar büyük bir suç olduğunu biliyor musunuz? Düz ve sabit duramamak. Çok büyük bir suç. Çok büyük."

Öyle.

Eğer beni atmazlarsa ben de kendim istifa edeceğim çünkü bu bir rezalet.

Nedense dudakları seğiriyor. "Ayak parmaklarının üzerinde ne kadar durduğunu kimsenin fark edeceğini sanmıyorum."

Gözlerimi ona dikip eğleniyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü seni dizlerinin üzerinde görünce dikkatleri çok dağılacak." Çenesini bana doğru eğdi. "Özellikle de bu şekilde."

Birden kostümün içinde olduğumu fark ettim.

Üç saattir bunu giyiyorum ve tamamen unutmuşum. Reed'in beni ilk kez bunun içinde gördüğünü tamamen unutmuşum.

Beyaz bir mayo ve açık yeşil bir tütü.

Kanatlarım olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ağırlar - gerçi bu kadar uzun süre giydikten sonra omuzlarım uyuştı, bu yüzden artık ağırlıklarını hissetmiyorum - ve beyaz kürkten yapılmış. Beyaz kurdeleye benzer iplerle omuzlarıma asılıyor ve omurgamla kollarımda hışırdıyor.

Bir peri gibi.

Hayatım boyunca mayo ve tütü giydim, bu yüzden o bana tepeden tırnağa bakana kadar bunun ne kadar açık olabileceğini fark etmedim.

Kostümün ne kadar sıkı olduğunu ve üzerime ikinci bir deri gibi oturduğunu. Vücudumdaki her kıvrak kası, her narin kemiği nasıl da öne çıkarıyor.

Ne kadar açıktayım.

Ormanda olduğumdan bile daha fazla.

Ve kendimi durduramadan, "Bu benim tütüm." dedim.

Gözlerini tekrar yüzüme çevirdiğinde, onları gördüğüm en karanlık hallerindeydi.

Sıvı ve ateşli.

"Öyle mi?" diye neredeyse hoşgörülü bir tonda mırıldanıyor.

Titreyen ellerimi öne doğru uzatıyorum ve fırfırlı kumaşın izini sürüyorum. "Etek gibi bir şey."

"Peki bunlar ne?"

Ayaklarımı işaret ediyor, ben de aşağı bakıyorum. "Uh, onlara pointe deniyor

ayakkabılar." Yukarı bakarken kıkırdıyorum. "Bilirsin, insanlar balerinlerin en çirkin ayaklara sahip olduğunu söyler. Hepsi şişmiş, çürümüş, kesilmiş ve -"

"İnsanlar aptaldır."

"Ama -"

Konuşmayı kesiyorum çünkü bir şey onu harekete geçiriyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama doğruldu ve bana doğru yürümeye başladığında olduğu yerde, kapının yanında kalma şansının ne olduğunu merak ediyorum.

Büyük bir alan değil, bu yüzden ona ne halt ettiğini sormak için aklımı topladığımda, o çoktan buradaydı.

Zaten bana dokunuyor.

Bana değil.

Kanatlarıma dokunuyor. Ya da onlardan birine aslında.

Bir tehdit gibi tepemde dikilen Reed, beyaz kapüşonlu ve zonklayan bir çürük içinde lezzetli, muhteşem bir tehdit gibi uzanıp bir parmağını kanadımın kenarına sürtüyor. Çılgınca, omurgam bu dokunuşla yükseliyor. Sanki sahte kanadım yerine tenime dokunuyormuş gibi.

Gözleri eğilmiş bedenime kayıyor ve daha önce şeklini göremediye bile şimdi kesinlikle görebiliyor.

Kaburga kemiklerimi, karnımın çukurunu görebiliyor. Gerçekten küçük ama çıkık göğüslerimi.

"Bu kanatlar ne için?" diye soruyor, gözlerini benimkilere dikerek. "Karakterim için."

"Bu hangi karakter?"

"Ben bir periyim."

Dudaklarında hafif, orantısız bir gülümseme belirirken bile gözleri nedense büyüyor. "Demek haklıymışım, ha?"

"I -"

Parmaklarının arasındaki kürkü ovalayarak devam ediyor: "Sen bir perisin. Bir peri gibi dans ediyorsun." Gözleri yüzümde, topuzumda geziniyor. "Sen de bir peri gibi görünüyorsun."

Bir an için nefesim kesildi.

Kalp atışlarımı da kaybediyorum. Mantıklı düşüncelerimi.

Bacaklarımın uzamasının ve ona yaklaşmamın tek açıklaması bu.

"Yine de ben aptal bir periyim."

"Nasıl yani?"

"Çünkü ben düşmanıma aşık oldum. Şarkıda."

"Düşmanına."

"Evet, bir insan. Perileri avlaması gerekiyordu."

"Peki ya o?" diye soruyor, parmakları hâlâ kanadımınla oynuyor ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "O aşık mı

seninle de mi?"

"Evet." Yutkunuyorum, parmaklarım tütümü yumrukluyor. "Ya da öyle olduğunu düşünüyorum.

Ama yalan söylüyor."

"Neden?"

"Çünkü beni kullanıyor. Beni tuzağa düşürüp ailesine geri götürmek istiyor. Ben onun ilk avı olmalıyım."

"Ne göt herif ama."

"Herkes beni onun hakkında uyarıyor. Tüm peri arkadaşlarım ve ailem. Ama ben onları dinlemiyorum. Onun bir

kahraman olduğunu düşünüyorum." "Ama değil, değil mi?"

"Hayır, o benim hikayemdeki kötü adam."

Gözlerinde bir ateş yanıyor, sıcak ve o kadar canlı ki beni yakıyor.

"Evet, kötü adamlar hakkında bir şeyler biliyorum."

Kalbim nedense göğsümde sıkışıyor. "Adı Romeo." "Romeo."

"Evet. Şarkıda."

"Sen de Juliet olmalısın o zaman."

Başımı salladım. "Ben aslında Juliet'im." Sonra, "Benim adım. Calliope Juliet Thorne."

"Calliope Juliet Thorne," diye tekrarlıyor zengin ve kalın sesiyle. Ayrıca pürüzsüz.

Ve sanki kanadımın kenarlarını koparmak yerine, uzun parmaklarıyla sinirlerimin uçlarını döndürüyormuş gibi hissediyorum. Ve bunu yapıyor Sırtımın küçük bir yerinde, böylece omurgam onun için daha da eğiliyor.

O da çabalarımı takdir ediyor.

Gözlerini bir kez daha gerilmiş bedenimde gezdiriyor. "Ve sen de Reed Roman Jackson'sın."

"Adımı biliyorsun, ha?"

"Bu bir sır değil. Tam adın. Kızlar bunu sık sık söyler. Bir dua gibi."

Sırıttıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, biraz sinirlenerek. "Sana

Romeo da diyorlar." Gözleri kısıldı. "Ne?"

Başımı salladım. "Çünkü herkes Roman'ın Romeo'nun başka bir versiyonu olduğunu biliyor."

"Evet, saçmalık."

Sinirlenmesine gülümseme sırası bende. "Sorun değil. Bunu sevgiyle yapıyorlar.

Ama dikkatli olmalısın."

"Neye karşı?"

"Bana yaklaşmaktan." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben Juliet'im, Hatırladın mı? İsimlerimiz trajik. Shakespeare'vari. Birlikte kötü şans getiriyoruz. Bu yüzden belki de beni bir dolaba kilitlememeli ve benden uzak durmalısın."

"Yoksa ne olur?"

Sonra çürüğüne bakıyorum. "Ya da kardeşlerimden dayak yersin." "Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"Biliyorsun -"

"Ayrıca Shakespeare ne biliyor ki?" "Ne, Shakespeare her şeyi bilir."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman bu konuda bir şeyler yapsak nasıl olur?" derken başını yana eğiyor.

"Ne hakkında bir şey yapacaksın?" "İsimlerimiz."

"Ne?"

Reed bana bir açıklama yapmak yerine gözlerini yüzümden uzaklaştırıyor ve kanatlarıma odaklanıyor. Aynı anda hem çok ağırlaşan hem de çok hafifleyen beyaz kürklü kanatlarıma.

"Ben sana adıyla seslensem, sen de bana kendi adınla seslensen nasıl olur?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Senin adın."

"Peri," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar yüzüme geliyor ve beni bir kez daha yakıyor. "Sana Peri diyebilirim."

Yutuyoru

m. Peri.

Bana Peri demek istiyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben de onun sözlerini tekrarladım. "Bana Peri demek istiyorsun."

Bana cevap vermek yerine kurt gözlerini bir kez daha yüzümde gezdirdikten sonra geri adım atıp dokunuşunu geri çekiyor.

"Görüşürüz, Fae." Bununla

birlikte ayrılmaya başlar.

Sanki nefeslerimi, dengemi bir tanesiyle yok etmemiş gibi kelim

e. Fae.

Bir saniye sonra durdu ve çantasından bir şey çıkardı. cebinde. Gözlerini benden, titreyen bedenimden ayırmadan, onu yanındaki rafa koydu.

"Neredeyse unutuyordum," diyor. "Bu senin için."

Gözlerimi onun delici bakışlarından ayırmak zor ama bana ne getirdiğini bilmek istiyorum. Bir zarf, mor ve güzel, bu karanlık dolapta hiç yeri yokmuş gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Ona dönüp bakarak soruyorum.

"Bir davetiye."

"Neye?"

"Bir parti."

"Beni bir partiye mi davet ediyorsun?"

"Hayır." Açıklıyor, "Kız kardeşim. Bu hafta sonu Pest'in doğum günü.

Bunu sana vermemi istedi. Ben sadece elçiyim."

Sonunda ayrılır ve bu sefer durmaz ya da geri dönmez.

Fırtına.

Kız kardeşi.

Geçen hafta maçta tanıştığım ve beni partisine sürükleyen kız.

Onu düşünüyordum, tekrar görebilecek miyim diye merak ediyordum. Ondan gerçekten hoşlanmıştım.

Ve şimdi kardeşi kapının kilidini açıp çıkarken, ona Pest dediği gerçeğini düşünüyorum. Ve buraya onun emrini yerine getirmek, bana davetiyeyi vermek için nasıl geldiğini, eminim ki o razı olana kadar onu bu konuda rahatsız etmiş olmalı.

Ve *Tanrım*, hemen ona gitmeliyim.

Zarfı kapıp elimde tutarak peşinden koşuyorum. Neredeyse sahnenin kenarına gelmişti ki "Roman" diye seslendim.

O zaman durur.

Yavaşça arkasını döndü ve bana baktı.

Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Onu durdurmamam gerektiğini biliyorum.

Onu

Bunu yapmanın aptalca olduğunu biliyorum. Ve belki de öyleyim. Aptalca.

Ama umurumda değil.

Delici gözlerine bakarak zarfı göğsüme bastırıyorum ve "Sen bana Fae diyorsan, ben de sana Roman diyebilirim" diyorum.

Chapter 6

Tempest ve ben artık harika arkadaşlarız. Hatta en iyi arkadaşlar.

Böyle olmamız uzun sürmedi. Aslında, oyunda tanışır tanışmaz iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyorum. Ama arkadaşlığımız onun doğum günü partisinde mühürlendi.

Katıldığımdan emin olduğum ve yapması kolay olmayan bir şeydi. Kolay olmayacağını biliyordum.

Kardeşlerimin çıldıracağını biliyordum. Zaten o partiye gitmem çok fazla drama yaratmıştı ve şimdi bir başkasına gitmek istiyordum.

Ama gidiyordum ve bu konuda yalan söylemeyecektim. Onlara söyledim ve pek iyi gitmedi.

Bütün hafta boyunca homurdanan, volta atan, tepinen ve küfreden Ledger ile kesinlikle değil.

Bu konuda dört aile toplantısı yaptık. *Dört.*

Bu yüzden aile toplantıları bizim evde bir gelenektir.

Conrad bunu uzun zaman önce kurdu, bu nedenle yaz boyunca tatile nereye gidileceğinden Ledger'ın yeni bir kamyon almasına ve kepekli makarnadan ıspanaklı makarnaya geçilmesine kadar önemli olabilecek her konuda hepimiz söz sahibi oluyoruz.

Sanırım bu, hepimizi bir döngü içinde tutmanın ve bir aile olarak işlev görmek için yolu.

Bütün hafta boyunca, partiye kadar, uzun Ledger'ın sadece küfrettiği ve her şeye hayır dediği akşam yemeğindeki tartışmalar. Bize telefonla katılan Stellan onu ikna etmeye çalışır ve ona çocuk olmadığımı ve en azından geçen seferki gibi yalan söylemediğimi söylerdi.

Shep, yine telefonda, Ledger'ın tarafını tutarken aptalca şakalar yapıyordu.

Ta ki Conrad her şeye bir son verip Ledger'ın benimle geleceğini açıklayana kadar.

"Sana güvenmediğimden değil. Nereye gideceğine güvenmiyorum. Eğer gitmek istiyorsan, Ledger seninle gelecek."

Bu tüm kardeşlerimi tatmin etmiş görünüyordu ve böylece Tempest'ın doğum günü partisine Ledger - ve bana haber bile vermeden davet ettiği bazı arkadaşları - korumalarım olarak gittim.

Ki bu iyiydi.

Yani, biraz abartılıydı ama Ledger'ın nereden geldiğini anlıyordum. Parti Mustang kampından insanlarla dolu olacaktı ve o da kendi arkadaşlarından bazılarının orada olmasını istiyordu.

Gittiğim ve Tempest'la takıldığım için mutluydum, o da beni gördüğü için mutluydu.

Birlikte, kardeşlerimizin ve onların arkadaşlarının odanın diğer ucundan birbirlerine ters ters baktıkları gerçeğini unutmak için her türlü çabayı gösterdik. Ya da tansiyonun yükseldiğini.

Gecenin bir noktasında, erkek kardeşlerimiz bir anlaşma yaptı: Kız kardeşler yasak bölge.

Yani birbirleriyle savaşmaya ve anlaşmazlık içinde olmaya devam edeceklerdi ama hiçbirinin kız kardeşlerini bu işe karıştırmasına izin verilmiyordu. Yani Reed kardeşimi kışkırtmak için beni kullanamaz ve Ledger da Reed'i kışkırtmak için Tempest'ı kullanamaz.

Bu anlaşma ne kadar tuhaf olsa da, bir rahatlama oldu.

Çünkü Tempest'ın aptal kardeşimden hoşlandığını düşünüyorum ve onun aptal rekabetleri adına kullanılmasını istemiyorum.

Eğer bir anlaşma onu güvende tutacaksa, ben varım. Ayrıca, onun arkadaşı olmak istiyorum.

Doğum günü partisinden beri Tempest her hafta sonu New York'tan gelip evimde benimle takılıyor ve Ledger'la konuşmanın yollarını arıyor.

Jackson olduğu için ondan kaçmanın yollarını arıyor. Ve tüm Jackson'lardan nefret eder.

Özellikle de Reed Roman Jackson adında biri. Ya da sadece Roman.

İlk seferden sonra ona bu şekilde hitap etme şansım olmadı.

Çünkü Tempest Ledger'ı baştan çıkarmak için her şeyi denerken, kardeşi de anlaşmaya sadık kalmak için her şeyi deniyor.

Evet.

Reed'in sözlerini tutmakta bu kadar iyi olacağı kimin aklına gelirdi? Okulda normal işine devam ediyor.

İş derken, etrafında her zaman kızlar var demek istiyorum. Etrafı her zaman en gürültücü olan ve tüm dikkatleri üzerine çeken arkadaşlarıyla çevrili. Antrenmanlarda ve maçlarda ağabeyimi kışkırtıyor, ağabeyim de ona karşılık veriyor ya da tam tersi. Zıt kutuplarda kalıyorlar koridorların kenarlarında ve kafeteryada her zaman olduğu gibi.

En önemlisi, her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyor.

Koridorda bana bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gidiyor. Kendimizi aynı anda aynı yerde bulursak orada olduğumu biliyor. Aslında, Tempest'ı görmek için onun evine gittiğimde, tıpkı onun beni ziyaret etmek için benim evime geldiği gibi, o asla orada olmuyor.

Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum ama ediyor.

Tempest'ın bunu yapmasına izin vermemin tek nedeni bu. Kardeşi için mükemmel olduğumu düşünüyor.

Ona milyonlarca kez öyle olmadığımı söyledim. Kardeşi kız arkadaşlarla ilgilenmiyor bile. Kardeşlerimden bahsetmiyorum bile - özellikle Ledger - eğer onunla bir ilişkim olursa onu öldürür. Ama şu ana kadar beni dinlemedi ve şimdiye kadar beni Reed'e yaklaştırmak için ortaya attığı tüm fikirleri geri çevirdim.

Bugüne kadar.

Yani, bu kardeşiyle yakınlaşmak için bir plan değil. Kardeşi evde bile değil; bu Cumartesi öğleden sonra Tempest'tayım.

Bana kendi tenimde daha fazla güven vermek için bir plan. Benim de seksi olabileceğimi düşünmemi sağlamak için.

Tüm kız arkadaşları ya da kızları gibi.

Bir şekilde dumanlı gözlerde ve boğucu makyajda ustalar. Ayrıca benim aptal sarışın iyi kız saçlarımın aksine hepsinin koyu, seksi saçları var.

Hayır, bunu düşünme Callie. Bu kadınların güçlenmesiyle ilgili. Bu seninle ilgili, onunla değil!

Her neyse, Tempest'ın elbiselerinden birini giyiyorum. Siyah mini bir elbise, aynı zamanda straplez, kalçamın ortasına kadar geliyor, topuklu ayakkabıları ile birlikte. Tüm bunların üzerine makyajımı yaptım ve sarı saçlarımı kıvırdım.

Sonuç olarak, seksi göründüğümü düşünüyorum.

Tempest beni oyuncak bebek gibi giydirdikten sonra alışveriş

merkezine gitmek için böyle dışarı ıkıyoruz. Evde kalıp, giyinip süslenip etrafta dolanmaktan mutluydum.

Ama eğer kendime güvenmek istiyorsam, bunu dışarı çıkıp kendim elde etmem gerektiğini söylüyor.

Ve anlıyorum.

Çünkü evden dışarı adım attığımızdan beri erkekler bana, bize bakıyor. Başlarda harika ama zaman geçtikçe yorulmaya başlıyorum.

Ayaklarım beni öldürmeye başladı ve elbisemi milyonlarca kez indirdikten sonra, bundan o kadar da hoşlandığımı sanmıyorum.

Tüm bu istenmeyen ilgi ve erkeklerin açıkça popoma bakması.

Tempest'a eve gidip dinlenmek istediğimi söyledim ve o da bizi alması için şoförünü çağırdı.

Bu iyi bir şey çünkü artık bu ayakkabılarla yürüyebileceğimi sanmıyorum.

Ancak mutluluğum kısa sürdü çünkü şoför yerine kardeşi Mustang'iyile beyaz bir ışıktaki belirdi.

İkimize de şöyle bir baktı ve kurt gözleri öfkeyle büyüyerek "Atlayın" diye hırladı.

Biz de öyle yapıyoruz.

Tempest ve ben arka koltuktayız ve Reed arabayı büyük bir sessizlik içinde sürüyor. Arabanın karanlık iç kısmında Tempest'la göz göze geldiğimde bana mutlulukla göz kırpmıyor ve ben de böyle anlıyorum.

Şoförü hiç aramadığını buradan biliyorum. *Onu* aradı. O *entrikacı*... arkadaş olmayan.

Çünkü artık arkadaş değiliz. Bana yalan söyledi.

Sadece bu da değil, büyük, geniş evlerine ulaşır ulaşmaz, bana mutlu bir veda atarak arabadan atlıyor.

Gerçi kardeşi onun gitmesine o kadar kolay izin vermiyor.

"Doğruca odana," diye tekrar homurdandı, *içeri girdikten* sonra söylediği tek söz buydu. "Şimdi. Ve üzerine bir şeyler giy,

bir konuşma yapacağız."

Omuzları çöküyor ve bana dönmeden önce bir şeyler mırıldanıyor, göz kırpmıyor ve beni onunla yalnız bırakarak kaçıyor.

Aman Tanrım.

Aman *Tanrım*, onu öldüreceğim. Onu hemen şimdi öldüreceğim.

Aslında, ben de *onu* öldüreceğim.

Bu kadar otoriter ve kızgın olduğun için.

Sadece o derin ve emredici sesiyle böyle konuştuğunda huzursuzluk içinde bacaklarımı birbirine sürtmek istememe neden oluyor.

Ama her neyse.

Kapıyı açıp dışarı fırlıyorum, Tempest'ın peşinden gidip bunu ona ödetmek için tamamen şarj olmuş durumdayım. Ama fazla uzaklaşamadım. Aslında Mustang'inin yanından birkaç adım bile uzaklaşamıyorum çünkü beni durduran bir şey var.

Ya da birini.

Arabadan inip yanıma nasıl bu kadar hızlı gelebildi, bilmiyorum. Biliyorum. Tek bildiğim, o karşımda durduğu sürece hiçbir yere gidemeyeceğim.

Daha doğrusu, beni arabasına bindirdiği sürece.

Omurgam soğuk metale çarpar çarpamaz titriyorum ve kelimeler ağızımdan dökülüyor. "Bırak gideyim."

O yapmaz.

Açıkçası, bunu beklemiyordum.

Ama öne doğru eğilmesini de beklemiyordum. Kolunu arabasının tavanına, hemen yanıma koymasını ve gitmemi engellemesini beklemiyordum.

Gerçi yapmalıydım. Bekliyordum yani.

Ondan kaçmayayım diye beni bir dolaba kilitleyebiliyorsa, her şeyi yapabilir.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Buna karşılık, gözlerini tekrar yüzüme kaldırmadan önce bir noktaya işaret ediyormuş gibi yavaşça, metodik bir şekilde tüm vücudumda gezdiriyor. "Sana bakıyorum."

Yine, alçak ve harareti ses tonu karşısında kalçalarımı birbirine sürtme isteği duyuyorum. "Neden?"

"Çünkü istediğin bu, değil mi? Bakmamı istiyorsun Sen."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Ne zaman bu kadar yalancı
oldum? İyi bir kız olduğumu
sanıyordum.

Yalan söylediğimi o da biliyor çünkü yakut kırmızısı yüzünde bir gülümseme beliriyor,

Hilal şeklinde bir ağız. Sadece tehlikeli bir kenarı, mizahsız bir niteliği var.

"Evet, öyle. Yoksa neden böyle bir şey giyesin ki?

Bir şey..." Bana tekrar yukarıdan aşağıya, üstünkörü ama uzun bir bakış atıyor. "Hayal gücüme çok az şey bırakıyor."

Hayal gücüm.

Sanki.

Dengemin bozulmaması için terli avuçlarımı Mustang'inin üzerine koyuyorum. "Bu senin için son derece küstahça, öyle değil mi? Bunu varsaymak. Sırf senin dikkatini çekmek için bir şeyler giyeceğimi."

Yaptığımı boş ver. Yani, bilinçaltında. Tamam
belki *biraz* bilinçli olarak ama her neyse.

Küçümser bir tavırla çenesini eğiyor. "Yine de gerçek bu, değil mi?"

Buna karşılık ben de meydan okur gibi görünmek için elimi kaldırıyorum. "Hayır, öyle değil. Bu da gayet normal bir elbise."

"Öyle mi?"

"Evet."

Bu gece neler olduğundan emin değilim ama söylediğim her şey onu daha da sinirlendiriyor.

Ve bunların hiçbirini beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

Daha da eğilip arabayı arkamda salladığında ve gözlerini kaçıramadığım kurt gözlerini daha da yakınımı getirdiğinde bile.

"Çünkü *gayet normal* bir *elbisenin* senin dar balerin vücudunun her kıvrımını vurgulayacağını sanmıyorum," diyor dişlerini sıkarak. "Öyle mi? Ya da içinde yürüdüğünde, diri göğüslerin tehlikeli bir şekilde sallanmaya yakın olurdu. Ve tüm dünya sulu, sıkı kışının yanaklarını görebilirdi."

Konuşmasını bitirdikten sonra birkaç saniye boyunca söylediği şeylere inanmadım.

Birkaç saniye boyunca ona göz kırpıyorum.

Daha önce hiç kimsenin vücudum hakkında bu kadar grafik, aşağılayıcı terimlerle konuştuğunu duymamıştım. Çünkü hepsi aşağılayıcı, değil mi?

Yüzüne bir tokat atmalıyım. Yapmalıyım.

Göğsümde, göğüs uçlarımın ağrımasına neden olan bir telaş hissetmemeli ya da sırf popomu Mustang'e sürtmek için ayaklarımın üzerinde kaymamalıyım.

Ve bana tüm bu uygunsuz, saygıdeğer olmayan, *kötü* şeyleri hissettirebilmesi ve yapabilmesi gerçeği bana "Sen bir pisliksin" dedirtiyor.

Benim için çok zahmetsiz, onun içinse tehlikeli derecede zahmetsiz olan lanetim karşısında hafifçe irkiliyor, sonra daha da öfkeleniyor.

"Öyleyim. Ve eğer dört büyük, aşırı korumacı ağabeyiniz size söylemeyi unuttuysa, benim gibi pislikler kurallara göre oynamaz. Benim gibi pislikler ne zaman ne isterlerse alırlar. Ve ben muhtemelen içlerinde en kötüsüyüm."

Nefesim kesildiği için sonraki kelimelerim ince ve nefessiz çıkıyor.
"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu *demek*..." Duraklayıp diğer kolunu da kaldırıyor, Mustang'inin tavanına koyuyor ve etrafımda bir kafes oluşturuyor. "Kardeşlerini geceleri uyutmayan türden bir pislik olduğumu. Senin gibi kızların sokağa çıkma yaşağı olmasının sebebi benim. Annenin seni odana oturtup erkekler hakkında uyarmasının sebebi benim. Sana onların ne kadar çürük, ne kadar yozlaşmış olabileceklerini söyler. Nasıl yalan söyleyeceklerini, hile yapacaklarını ve ellerini elbisenin altına sokmak için her şeyi yapacaklarını. Babanın geceleri kapını kilitlemesinin sebebi benim. Ve Kimse tırmanamasın diye seni en üst kattaki bir odaya koyuyor. Pencerelerini kapatıyor. Bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulurum diye kapının önünde nöbet tutuyor. Ve buluyorum da. Nasıl biliyor musun?"

"Nasıl?"

Arabayı tekrar sallıyor, topuklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor, dünyanın dengesini bozuyor. "Çünkü ben her kapıyı kırabilecek türden bir pisliğim. Binlerce kata tırmanabilirim. Lanet olası bir kuleye tırmanırım. Sırf geceleri odana girebilmek için. Sadece seni görebilmek için. Ve bahse girerim o dantelli beyaz geceliklerden giyiyorsundur, değil mi?"

"Evet, bazen."

"Evet, pencerendeki tüm parmaklıkları söküp atardım. Sırf seni bunlardan birinin içinde görebilmek için dört kardeşinle de savaşa girerdim. Sırf kremsi, dansçı bacaklarını böyle bir şeyin içinde görebilmek için. İnce beyaz geceliğinin içinde başka bir şeye de göz atabilir miyim diye görmek için." Devam ederken bir santim daha eğiliyor, "Bunu yapmamı istemiyorsun, değil mi? Geceleri, kardeşlerin koridorun sonunda bir yerlerde uyurken, sırf sana, o daracık vücuduna, beyaz geceliğine bakabilmek için zorla odana girmemi istemezsin."

Benim var.

Ben de öyle.

Sırf bana bakabilmek için odama zorla girmesini istiyorum.

Ve bu düşünce aklımdan geçer geçmez başımı sallıyorum. "Hayır."

"Evet. Çünkü kabul edelim. Çünkü kabul edelim, seni o şeyin içinde bir kez görürsem, kendimi çok ileri gitmekten alıkoyamam."

"Çok uzak."

Gözleri şimdi parlıyor. "Evet, geceliğine bir göz atarsam, ona dokunmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Bir şekilde eteklerini kalçalarından yukarı itmek ya da askılarını omuzlarından aşağı çekmek için, sırf ellerimi çıplak vücuduna sokabilmek için. Ama yine de bunu yapmamı istemezsin, değil mi Fae?"

Aman Tanrım.

Nasıl oluyor da bana böyle seslendiği için hem rahatlamış hem de huzursuz hissediyorum? Nasıl oluyor da bana bir kez daha ismiyle hitap etmesini bekleyip duruyorum?

Tek söylemek istediğim şey evet iken hala başımı sallayıp onun söylememi istediği şeyi söyleyebilmem bir mucize. Evet, evet, evet.

"Hayır," diye fısıldıyorum ve vücudumu yukarı kaldırıp sanki ona dokunmasını teklif ediyormuş gibi ona doğru eğiyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neden olmasın?" diye soruyor, kapüşonunun ipleri hipnotik bir ritimle önümde salınıyor. "Söyle bana, neden sana dokunmamı, lanet olası bedenini bir canı gibi okşamamı istemiyorsun?"

Hatırlayamıyorum.

Şu anda hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ama sanırım tüm bunlar beynime o kadar yerleşmiş ki, rekabet, futbol ve nefret hakkında düşünmeme bile gerek kalmıyor. Dudaklarım

kendi başlarına hareket ederler. "Kardeşlerim yüzünden."

Çenesi bir saniyeliğine gerilirken bile yüz hatlarında memnuniyet ifadesi beliriyor. "Şimdi onlara ihanet etmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır."

Acaba kaç kez hayır dedim? Ve kaç kez evet demek istedim? Ben bir aptalım.

Bir aptal, bir aptal, bir aptal.

Ama o bunu çok kolaylaştırıyor. Aptal, umursamaz ve düşüncesiz olmayı o kadar kolaylaştırıyor ki.

Aptal olmayı o kadar kolaylaştırıyor ki.

"Güzel." Kısa bir baş sallamayla onaylıyor. "Artık dikkatli olacaksın, değil mi? Papatya desenli elbiselerini ve babetlerini giyeceksin. Saçlarını iyi bir kız gibi öreceksin ve ilgim için yalvarmayı bırakacaksın. Beni kendine bakmaya zorlamayı bırakacaksın."

Ağzından neredeyse hırıltıyla çıkan ve küçümseme damlayan sözleri, uyuşturulmuş zihnime nüfuz ediyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. Benden uzaklaştığında aptal topuklu ayakkabılarımla biraz daha dik durmamı sağlıyorlar.

Ve ona şu anda toplayabildiğim kadar büyük bir otoriteyle "O zaman beni izlemeyi bırakmalısın" diyorum.

Reed bir adım daha geri atıp beni kovmak üzereydi. Ama sözlerim onu durdurdu. Kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne?"

Güzel.

Buna
sevindim

.

Eğer o bana ültimatom verebiliyorsa, ben de verebilirim.

Titreyen çenemi kaldırıyorum ve "Her gün muayenehaneme gelmeyi bırakmalısın" diyorum.

Çünkü onun işi bu.

Mesai sonrası antrenmanlarıma geliyor ve beni dans ederken izliyor.

Her gün okuldan sonra, hala rutinimi oturtamadığım için oditoryumda pratik yaptığımda, içeri geliyor.

Üçüncü sırada oturuyor, sahneden ne çok uzakta ne de çok yakın. Neden bilmiyorum. Sırtımda kanatlarımla sahnede dönüp durmamı ve sıçramamı izliyor.

Partideki ilk gecede olduğu gibi beni izliyor. Hevesli, gergin ve koltuğunun ucunda.

Ben de onun için aynı şekilde dans ediyorum. Huzursuz ve heyecanlı.

Anlaşmadan sonra duracağından korktum. Artık beni dans ederken izlemeyeceğinden korkuyordum. Ama izlemedi ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Çünkü bir şekilde onun için dans etmeye bağımlı oldum.

Her nasılsa, onun bana bakışına bağımlı hale geldim. Ben dans ettikçe omuzlarının gevşemesine bağımlı oldum. Sanki gününün en güzel kısmı onun için dans etmemmiş gibi arkasına yaslanıp koltuğa yayılmasına.

Bu yüzden bazen sırf o istediği için onun için dans ediyorum.

Antrenmanımı bırakıyorum, sevdiğim bir şarkıyı seçiyorum ve bir balerin gibi onun için dönüyorum.

Balerini.

Ama bu aptalca, değil mi? Ve tehlikeli.

O haklı.

O en kötü pislik, kardeşlerimin beni uyardığı en büyük kötü adam.

Ve kalbim bana ne derse desin kardeşlerime - Ledger'a - ihanet edemem.

Yani en iyi hareket tarzı bu, her zaman olduğu gibi uzak durmak. "Peki neden?" diye soruyor.

Ellerimi Mustang'in üzerine daha sıkı bastırıyorum. "Çünkü haklısın. Bu çok aptalca. Bu *aptal* elbiseyi asla giymemeliydim."

Evet, her şey bu aptal elbise yüzünden oldu. Eğer bunu giymiyor olsaydım, güven içinde

Tempest'ın odasında, onun işkenceli bakışları altında bu *işkenceli* topuklu ayakkabılarla durmak yerine dizüstü bilgisayarında aptalca bir şeyler izliyordu.

"Neden yaptın o zaman?"

"Çünkü nasıl bir his olduğunu görmek istedim..." Ne söyleyeceğimi fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

Tabii ki buna odaklanıyor ve yüz hatları belirginleşiyor. "Ne gibi hissettin?"

Bu konuyu açacak kadar aptaldım, değil mi?

Ben de bitirecek kadar aptal, aptal, *aptal* olabilirim.

Kaybedecek neyim var ki zaten?

Elbiseyi yumrukluyorum ve topuklu ayakkabılarımla dik duruyorum. "Seksi olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istedim. Bir günlüğüne baştan çıkarıcı olmak. Okuldaki tüm kızlar gibi hissetmek. Takıldığın tüm kızlar gibi."

İşte. Söyledim işte.

Bitti artık. Aşağılanmam tamamlandı.

Artık eve gidebilir miyim ve bir daha asla buraya, onun evine gelemeyim miyim? "Benim takıldığım kızlar gibi hissetmek istedin."

Demek henüz tamamlanmamış. Benim aşağılanmam. Güzel.

Her neyse. Bununla başa çıkabilirim.

"Evet." İç çektim. "Kendimi seksi, özgüvenli ve ne bileyim, her zaman iyi bir kız gibi hissetmek istemedim. Ama ben iyi bir kıyım, değil mi? Çünkü bu elbiseden nefret ediyorum. Ve bu topuklulardan nefret ediyorum ve senden de nefret ediyorum. Şu andan itibaren senin için dans etmeyeceğim ve bu senin hakkınmış gibi gelip beni izleyemezsin. Ben senin kişisel eğlencen değilim, tamam mı?"

Sonra ellerimi havaya kaldırıp, "Aslında bundan sonra kız arkadaşlarından birinden senin için dans etmesini istemelisin. Eminim her zaman olduğu gibi senin her isteğini yerine getirmekten mutluluk duyacaklardır. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, çünkü ben artık gitmek istiyorum."

Bana bakıyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor, ta ki ben böyle patladığım için kendimi bir ucube gösterisi gibi hissetmeye başlayana kadar.

Ama bunu hak etti, değil mi?

O...

"Onlar benim kız arkadaşlarım değil," diye mırıldanıyor bir süre sonra.

Verdiği sıradan cevap beni daha da sinirlendirdi ve "Evet, bunu biliyorlar mı?" diye çıkıştım.

"Öyle, evet." Omuz silkiyor ama yüzünde ve vücudunda vahşi bir yoğunluk var, gergin ve gergin görünüyor. "Benimleyken her zaman bilirim. Ben kız arkadaş yapmam."

"Peki neden? Neden kız arkadaş edinmeyecek kadar özelsin?"

"Çünkü yapmıyorum. Benim tarzım değil. Aşka falan inanmıyorum."

Tabii ya.

Tipik bir adam. Dört erkek kardeşim var ve ikisi onun gibi tam bir oyuncu; biliyorum.

Onlar da aynı. Vahşi

ve evcilleştirilemez.

Ve neden bir tür deney yapıyormuş gibi beni izlediğini bilmiyorum.

"Peki o zaman, dediğim gibi, diğer kızlardan

Senin için dans edeceğim ve beni

yalnız bırakacaksın."

İncelemesi henüz bitmedi.

Beş ya da altı saniye sonra, "Kıskanmış gibi konuşuyorsun, Fae."

Nefesim

kesildi.

Neredeyse.

Bu ne cüret?

Bu ne cüret?

Yine aptal topuklarımın üzerinde kayıyorum.

"Sen bilirsin, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü dünyanın benim sulu, sıkı kıçıma baktığını düşündüğünde kıskanıyormuş gibi konuştun *Roman*."

Göz kırpma sırası onda.

Benden korktuğunu falan gösterdiğinden değil.

Aslında, ciğerlerindeki tüm havayı kaybeden benim çünkü ona böyle demek için ölüyorum, *ölüyorum*. Ve bunu böyle söylemek, ağzımdan kaçırmak, topuklarımın üzerinde tökezlememe neden oluyor.

Sadece şaşırdı sanırım.

Söylediklerimden değil, sanki şaşırmış gibi kendi kendine söylediği bir sonraki sözden. "Öyleydim."

"Öyle miydin?"

Kocaman, şok olmuş gözlerimin içine bakıyor. "Evet. Ve ben bundan hoşlanmıyorum." "Kıskanmak mı?"

"Evet."

Kaşlarını çatması çok sevimli. Onun gibi keskin ve tehlikeli kenarlardan oluşan bir adam için çok uysal bir kelime.

Ama şu anda hissettiğim bu.

Şu anda dürüstlüğüyle çok savunmasız ve sevimli ve bu yüzden ben de dürüst olmalıyım. "Ben de."

Sanki parmaklarıyla ne yapmak istediğine karar veremiyormuş gibi yumruklarını açıp kapatıyor. Böyle bir durumda ne yapmak istediğine karar veremiyor ve ne *yapacağını* görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra kocaman göğsünü dışarı iten keskin bir nefesle kendine gelir.

Niyetleri karanlık ve güzelliği tehlikeli hale gelir.

Bana birkaç adım yaklaşımadan önce kötücül bir şekilde yukarı aşağı bakıyor ve ben de birkaç adım geri gidiyorum.

"Peki sana başka bir söz vermeme ne dersin?" diye şeytan gibi teklif ediyor.

Öyle.

"Ne sözü?" Ona bakarak soruyorum.

Ama uzun sürmedi çünkü gözlerimin önünde bir şey yaptı.

İnanılmaz.

Yapabileceğini hayal bile etmediğim bir şey yaptı.

Tam gözlerimin önünde, Reed Roman Jackson yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor.

Gördüğüm manzara o kadar şok edici ki, elim kendiliğinden dışarı çıkıyor ve omzunu tutuyor. Kapüşonunu.

"Bilmiyorum... ne yapıyorsun," diye fısıldıyorum, benimkilerle aynı hızda olan gözlerine bakarak.

Çünkü çok ama çok uzun.

Onun cevabı orantısız bir şekilde gülümsemek ve bileğimi tutmak oldu.

Ben daha tek kelime bile edemedim ayakkabımı çıkarıyor ve bana nefesimi geri veriyor. Diğerini çıkarıp beni tekrar yere indirdiğinde, boyuma eklenen beş santimi çıkardığında ona sarılmak istiyorum.

Artık başımın tepesine kolayca ulaşması umurumda bile değil.

Bedenlerimiz arasındaki bariz farkın beni onun karşısında çaresiz göstermesi umurumda bile değil.

"Bana verdiğin sözden bahset," diye fısıldıyorum, diğer elimi de omzuna koyup yumuşak kapüşonunu kavriyorum.

Bakışları sıvıya dönüşür. "O elbiseyi çıkar ve saçını ör." "Ve?"

Parmakları hâlâ bileğimin etrafında dönüyor, sıkıyor. "Ve sen sadece Ben.

" "Karşılığında ne alacağım?"

"Ve karşılığında, başka hiçbir kızıdan benim için dans etmesini istemeyeceğim." Başka bir

bileğimi sıktı ve dudağımı ısırdım. "Sadece sen."

Sadece ben.

Az önce söyledi.

Ve belki de bir kızın bir erkekten duymayı umduğu şey tam olarak bu değildir. Bu bir beyanat falan değil. Sadece küçük bir söz. Ve şimdilik, öyle görünüyor ki

Yeterli gibi. Beni gülümsetmeye ve serbest ayak parmaklarımı mutluluk içinde yerde oynatmaya yetiyor.

Ona yaklaşmam ve çıplak ayaklarımın bükülmüş dizlerini sıyırması yeterli görünüyor. "Bir şartla."

"Ne?"

Koyu renk saçlarının uçlarına dokunmaya cesaret ediyorum; kapüşonu kadar yumuşak ve ipeksi. "Mustang'ini sevdiğini duydum."

Gözleri kuşkuyla kısılr. "Biliyorum."

Her akşam onu rahatsız etmek için ortaya çıkan kirli sakalına da dokunmak istiyorum, ama o kadar cesur değilim, bu yüzden kendimi yumuşak, yumuşak saçlarıyla oynamakla tatmin ediyorum.

"İnsanlar onun senin bebeğin olduğunu söylüyor." Elleri belime gitti. "Öyle."

İnce gövde mi ne kadar kolay katedebildiğini görünce nefesimi tutuyorum. "Beni götürmeni istiyorum."

Başparmaklarını karnımın yumuşak etine saplıyor. "Nereye gideceksin?" Cevabı düşünmeme bile gerek yok ve bu iyi bir şey, Çünkü bir tanesi hariç tüm düşüncelerim yok oldu.

Bana öyle sahiplenerek dokunuyor ki, bir heykeltıraşın eserine dokunduğu gibi belki, otoriteyle, sahiplenme duygusuyla. "O gece partinin olduğu ormana geri dönelim."

Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Seni ormana geri götürmemi istiyorsun."

"Evet."

"Yalnız mı?

Geceleri."

Dudağımı ısırarak

başımı sallıyorum.

"Sence dört büyük, aşırı korumacı erkek kardeşin bu konuda ne derdi? Anlaşmayı bozmam hakkında."

Doğru ya.

Aptal anlaşıma.

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Asla," diye söz veriyorum, onun tuzağına kolayca düşüyorum.

"Yapmayacaksın."

"Hayır. Ve sokağa çıkma yasağım on bire kadar."

Bu onun yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor ve beni daha sıkı kavramasını sağlıyor, sanki artık kaçmama asla izin vermeyecekmiş gibi.

"Sokağa çıkma yasağı."

Ben de onu daha sıkı kavriyorum çünkü ben de kaçmıyorum.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama artık umursamaz oldum.

Bir kötü adam için kışkırtıcı elbiseler giyen ve ondan kendisini gece ormana götürmesini isteyen bir kız.

"Uh-huh." Başımı salladım. "Beni ondan önce buraya geri getirebilirsin ve kimsenin bundan haberi olmaz."

"Benden başka bir sır daha mı saklamamı istiyorsun, Fae?" diye hırılıyor, vahşi ve hınzırca bakarak. "Çünkü fiyatımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve onu sana vereceğim." "Vereceksin, ha."

"Evet, senin için dans edeceğim. Ne kadar istersen."

Çünkü ben onun Fae'siyim, dans eden peri ve o da benim Roman'ım, vahşi mustang.

Chapter 7

Kardeşlerime ondan bahsettiğimi hayal ediyorum. Roman hakkında.

Onlara anlatacağım her şeyi hayal ediyorum. Tempest'a karşı ne kadar harika olduğuyla başlayacağım. Bu, kardeşlerimin kesinlikle anlayacağı bir şey, o da onlar gibi büyük ve aşırı korumacı bir ağabey.

Onlara geçen ay Tempest'ın gerçekten hastalandığını ve Reed'i bir kez aradı, o gün için derslerini ve antrenmanlarını bırakıp New York'a gitti. Öğretmenlerle, hatta müdürle tartıştı ve onu bir saat içinde yurttan çıkardı. Onu eve geri getirdi ve günlerce onunla ilgilendi.

Bunu ben de gördüm.

O hafta, her gün okuldan sonra onu ziyarete gittim ve o da oradaydı, ona ilaçlarını hatırlatıyor, çorba içiriyor, söz dinlemediğinde kaşlarını çatarak ve *huysuz* bir suratla başında bekliyordu.

Kardeşlerime, hastalandığımda benimle nasıl ilgilendiklerini hatırlattığını söyleyeceğim.

Sonra onlara, onlar gibi bana da Fıstık Ezmesi Çiçeği aldığını söyleyeceğim.

Bir gün Buttery Blossoms'a gidiyorduk - hafta sonları Tempest'ı ziyaret etmek için evlerine her gittiğimde beni Mustang'iyile bırakıyor; ilk başta onu ekti im için bana kızaca ını düşündüm ama o Onu cesaretlendiriyor, kardeşiyle vakit geçirmemi sağlıyor - ve pencereden gösterdim ve ona her şeyi anlattım.

"Bunları  zel kılan şey, kırıntısının fıstık ezmesi ve kremasının çikolata olması. Genelde insanlar çikolata kırıntısı ve fıstık ezmesi kreması yerken. Gördünüz mü? Özel, değil mi? Ama çok fazla yiyemem. Bale falan. Ve geçen gün partnerim bana kaldıramayaca ı kadar a ırla tı ımı söyledi. Buna inanabiliyor musun?" Dudaklarımı  i nedim. "Belki de bu hafta sonu meyve suyu orucuna ba lamalıyım. Kolayca -"

Araba aniden durduğunda konuşmayı bıraktım ve bir anda arabadan indi. Ben de arkasından çıktım ve onun Buttery Blossoms'a doğru ilerleyişini izledim.

Bir dakika sonra elinde tanıdık pembe bir kutuyla dışarı  ıktı.

"Orta ın tam bir korkak," diye homurdandı ve elime tutu turdu. "Ve meyve suyu orucu çok aptalca."

Ve bir aptal gibi kutuyu g  s me bastırdım, ona göz kırptım ve fısıldadım, "Biliyor musun, bu kadar çok küfretmemelisin Roman."

Bunun  zerine çenesi sıkı tı ve "Arabaya bin," demeden önce gözleri bir anlığına alevlendi.

Ve yaptım.

Evet, onlara bundan bahsedeceğim.

Tüm kardeşlerim buna bayılır çünkü onlar da benim meyve suyu oru larımla aptalca olduğunu düşünüyorlar.

Belki bunları onlara anlatırsam, ondan bu kadar nefret etmezler.

Belki Ledger onunla kavga etmez.

Bir gün antrenmanda yaptığı gibi.

Orada olmadığım için ne olduğundan emin değilim ama Reed oditoryuma kötü bir dudak yarasıyla geldiğinde anladım.

İkisi arasında bir şey oldu. Ama en kötüsü de bununla ilgilenmemesi.

Önümüzdeki günlerde bununla ilgilenmeyi kesinlikle *reddediyor*. Ne zaman sorsam, "*Sorun yok.*" diyor.

Bir gün meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim ve antrenmanımdan sonra, o toplanmama yardım ederken, ilk seferinde yaptığı gibi deponun kapısını kilitledim.

Bence bu kötü bir fikir.

Çünkü sese dönüp bana bakmadan önce kapıya baktığında, alan daralıyor ve karanlıklaşıyor.

"Az önce kapıyı kilitledin mi?" diye soruyor, kurt gözleri tetikte ve güzel. "Evet."

Kollarını göğsünde kavuşturarak rafa yaslanıyor. "Peki ya seni kütüphanede bekleyen kardeşin?"

Kapüşonunu çıkarmış, bu yüzden açık renkli tişörtünün altında pazularının oluşturduğu minik tepelere bakmamaya çalışıyorum. "On dakika daha bekleyebilir. Umurumda değil."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, tamamen bölünmüş ve hala güzel. "On dakika, ha. Sınırdaki yaşıyoruz, değil mi?"

Kapının yanındaki rafta duran ilk yardım çantasını elime almak için taburenin üzerine çıkıyorum. "Evet. İyileşecek."

"On dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum."

Anladığımda aşağı inip ona dönüyorum. "Oh, bu kadar yeter. Güven Ben."

Neredeyse düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, hâlâ yüzüme bakıyor.

"Yani, elbette."

Seninle on dakika içinde ilgilenebilirim."

"Benimle ilgilenmek mi?"

Dudaklarını yalayarak başını sallar. "Evet.

İki kez." "Neyi iki kez?"

"Yine de uyarayım," diye devam ediyor şaşkınlığını görmezden gelerek. "Bunu bir kez daha yapmak isteyeceğim çünkü sanırım tadına bağımlı olacağım. Zaten kokuna bağımlıyım. Yasemin, değil mi? Ama titreyeceksin ve bana durmamı söyleyeceksin, ben de sana merhamet etmeye karar vereceğim. Sadece bu seferlik."

Tadı.

Ne...

Anladığımda, ne demek istediğini anladığımda gözlerim kocaman oluyor.

Ve anladığımda, yüz hatları keskinleşiyor, tehlikeli... baştan çıkarıcı.

"Ama sonra benim sıram gelecek, Fae. Ve on dakikanın bunu kesmeyeceğini söylediğimde bana güven."

"Değil mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Benimle ilgilenmek o kadar kolay değil. Ne zaman

Benimle ilgilenmeyi bitirdiğinde, sıyrılmış dizler ve şişmiş, damlayan dudaklarla eve gideceksin. Kardeşin sana bir bakacak ve kız kardeşinin güzel ağzına depo dolabında kötü şeyler yaptığım için polisleri üzerime saldı. Umursadığımdan değil. Ama evet, matematiğiniz biraz yanlış. On dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum."

O bitirene kadar ilk yardım çantası kaburgalarım batıyor.

Ve sanırım sırf onun kirli sözleriyle çizdiği resim yüzünden şimdiden dizlerim morardı ve ağzım şişti. Sanırım kardeşim zaten biliyordu, bir depo dolabında onunla birlikte olduğumu.

"Sardunya. Ve şeker. Benim kokum." "Sardunya."

Başımı salladım. "Evet, nadir bulunur. Şişenin üzerinde yazıyor. Nadir bulunan vücut yağlarını severim."

"Eminim."

İlk yardım çantasını göğsüme daha da sıkı sarıyorum.

"I..." Ne diyeceğimi bilmiyorum ama *yapacağım*.

Aman Tanrım, ben de bunu söylemek istiyorum, değil mi?

Ona, istediği sürece onunla ilgileneceğimi söylemek istiyorum.

Ben bir balerinim. Dizlerimin biraz ağrımasından ve derimin kanamasından korkmuyorum.

Tıpkı Mustang'inde müziği açıp kaputun üzerine oturup beni izlediğinde ormanda onun için dans ettiğim gibi onunla ilgileneceğim.

Sanki o dünyanın kralı ve ben onun köle kızıyım.

Sanki o benim kötü adamım ve ben onun baleriniymişim gibi.

Ama sonra raftan uzaklaşıp bana yaklaşıyor ve tüm düşüncelerimi alıp götürüyor.

İlk yardım çantasına ve benim göz kırpan, kızaran yüzüme bakıyor.

"Yap şunu."

Kalbim durdu. "Ne?"

"Yarık dudağımla ilgilenmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Yap o zaman."

Sonra benim söylememe gerek kalmadan, üzerinde durmam için ayağıyla tabureyi sürüklüyor. Böylece yarasına ulaşmam daha kolay olacaktı. Ben onun yarasıyla ilgilenirken dizlerim ağrıyor ve ağzım şişiyor.

Ama sanırım en önemlisi, kardeşlerime rutin işlerimde bana nasıl yardımcı olduğunu anlatmak istiyorum.

Hepsi baleye olan sevgimi ve liseden mezun olduktan sonra Juilliard'a gitme isteğimi biliyor. New York'ta dans etmek benim hayalim.

Bir gün City Ballet Company'ye katıldım ve dördü de her zaman destek oldu.

Bu yüzden Reed'in pratik yapmama yardımcı olmasını kesinlikle onaylayacaklarını biliyorum.

Elbette, benim açımdan onu kabul etmesi için biraz ikna etmek gerekiyor.

      bu f kri ilk  nerdi imde, aynen şöyle demişti: "Ben d nm yorum."

"Hey! Bu son derece saldırgan," dedim ona sahneden. "Bale sadece dönmek değildir. Yaptığınız yüzlerce farklı şey, *teknik* var -"

"Buna ne dersen de. Yine de d nm yorum."

Orada durdum, en sevdiği      c  sıradaki koltuğunda, yayılmış kalçaları ve geniş g  s yle, erkeksi ve inatçı haliyle ona baktım.

Ve muhteşem.

O anda, onun bu kadar muhteşem olmasından nefret ettim.

"Bana yardım etmeyece ine inanamıyorum. İnanamıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki ne için? Bale erkekli ini tehdit ettiği için mi? Hepsi bu, değil mi? Dönmenin seni daha az erkek yapacağını d     yorsun. Dönmenin kadınsı olduğunu d     yorsun. Bu arada,   valyeli in      r olması umurunda bile değil. Onu   ld rd     z .   valyeli i   ld rd n Roman. Bugün. Tam burada, bu salonda. Ve burası bir suç mahalli. *Suç mahalli*. Olay yeri. *Cinayet*. Yani -"

Aya a kalkıp bana doğru yürümeye ba ladı ında sustum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan tüm sıraları geçmiş ve avuçlarını alçak sahnenin kenarına koyarak tek bir yumuşak hareketle kendini sahneye doğru kaldırıp sallamı tı. İ te böyle.

Hiç terlemeden, hatta nefes bile almadan bana yaklaştı ve ben de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana ne kadar centilmen olabileceğimi gösteriyorum." "Ne?"

"Genelde kötü adam olmayı umursamam ama işlemediğim suçlarla itham edilmekten hoşlanmam. Bu yüzden eğer dönmemi istiyorsanız, dönerim ve sizi sıkıntıdan kurtarır, zırhlı şövalyeniz olurum."

"Parlak zırhlı şövalye," dedim sözünü bitirir bitirmez.

Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikti. "Ne?"

"Zırhlı şövalye demiştin. Ama bu parlak zırhlı şövalye." Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Yani sen benim *parlak* zırhlı şövalyemsin."

"Ve eğer kurtarılmak istiyorsan, Fae, bir an önce konuşmaya başlamalı ve ben işimi değiştirmeden önce ne yapmamı istediğini bana söylemelisin. zihin."

O zamandan beri de rutin işlerimde bana yardımcı oldu. Beni kaldırdı, atlayışlarımda ve sıçrayışlarımda bana yardımcı oldu. Beni daha iyi yaptı.

Tüm bunları onlara anlatırsam ondan nefret etmezler, değil mi? Edemezler.

Yani evet, Ledger'la aralarında yıllarca süren bir rekabet ve nefret var, sırf en üst sırada yer alabilmek için sahada ve antrenmanlarda birbirlerini sabote ettikleri yıllar var.

Ama bunu geride bırakamazlar mı?

Conrad, Reed'in sandığı kadar bencil olmadığını göremiyor mu? O bir kötü adamdan çok daha fazlası.

O harika bir ağabey. Bir koruyucu.

Sözünü tutan bir adam. Önce o gece Ledger'dan özür dileyerek, sonra da başka bir kıza bakmayarak.

Çünkü yapmadı.

Bana verdiği o sözden beri, beni Mustang'iyile ilk kez gezdirdiği geceden beri.

Onu koridorlarda bir kızla görmedim. Onlarla flört ettiğini ya da ilgilendiğini görmedim. Aslında, geçen gün bir kıza kulak misafiri oldum. birkaç kız öğle yemeği sırasında tuvalette konuşuyor. Reed'in son birkaç haftadır nasıl mesafeli ve dikkati dağınık görüldüğü hakkında.

Gördün mü?

Eğer isterse iyi bir adam olabilir. Ama olmak istemiyor.

En azından şimdi değil.

Onu futbol sahasında takımla antrenman yaparken izlerken değil.

Şu anda antrenman yapılmıyor çünkü iki yıldız oyuncu şu anda karşı karşıya.

Haftalar önce oynanan ve her şeyi başlatan maçtaki sahnenin aynısı.

Ledger sinirli ve gergin, Reed ise sakin ve rahat.

Hayatıma devam etmem ve bu işe bulaşmamam gerektiğini biliyorum. Daha önce hiç yapmadım. Aslında oditoryumdaki kendi antrenmanıma gidiyordum.

Yarın aylardır üzerinde çalıştığım gösterim var ve tam bir kostümlü prova yapacağız.

Aslında yarın aynı zamanda Bardstown Lisesi'nin şampiyonluk maçı var ve ben hala hem maçı izleyip hem de kendi programıma nasıl yetişebileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Ama her neyse, şu anki planım tribünlerin arkasına saklanarak birkaç dakika onu izlemek ve sonra kendi provama gitmek için oradan ayrılmaktı.

Ama Şimdi onlara doğru yürüyorum, kalabalığa, iki kampa, Mustang ve Thorn'a doğru.

Conrad ve yardımcı koçları herkesi sakinleştirmeye  alıŐıyor. Ama Con Reed'e ters ters bakıp ona bir Şeyler fırlattığında ve bankı işaret ettiğinde, bunun sadece sorunu daha da kötüleştireceğini biliyorum.

Reed Con'a ters ters bakıyor ve ben yüzümü buruŐturuyorum, kardeşime ve ko una saygısızca bir Şey söyleyeceğini düşünüyorum. Ama neyse ki tek yaptığı yere tükürmek ve elinin tersiyle ağzını silip gitmek oluyor.

Ya da bir Şey olduğunda ve bu Ledger olduğunda yapmak  zereidir.

Reed tam arkasını d necekken Ledger alay eder, "Hey, Jackson! Yarın seni yenmek için sabırsızlanıyorum. İlk ve son kez. Babanın tavsiyesine uyup takımı bırakmadığın için pişman olacaksın. Zaten dokunduğun her Şeyi kirletiyorsun."

Hay aksi. Ledger!

Gidiyordu, gidiyordu ve kardeşim gidip bunu mahvetmek zorunda kaldı. Reed'in babası hassas bir konu.

Bunu biliyorum.

Görünüşe göre, bu kasabadaki her Şeyin sahibi olan ünlü inŐaatçı babası, Reed'in futbol oynamasından nefret ediyor. Ona göre bu Reed'in zamanını boşa harcamak demek çünkü oğlunun işin başına geçmesini istiyor.

Tempest bir gün bana "Babam pisliğin teki" dedi. "Tam bir pislik. İhmalk r bir baba. Kötü, aldatan bir koca. Ondan uzakta yaşadığım için mutluyum. Yine de kardeşimi  zl yorum. Babamızla tek başına uğraşmak zorunda olmasından nefret ediyorum. Annem de yardımcı olmuyor. Kendi la-la diyarında yaşıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Reed zaten onunla uęraŐmama izin vermezdi. Beni bir Şeylerden korumayı seviyor."

Reed ve babası arasında bir gerginlik olduğunu biliyorum.

Boyutunu bilmiyorum çünkü Tempest haklıydı, Reed bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor ve ben de onu ikna etmeye çalıştım ama sadece çenesini kapatıp sinirlendi.

Şu anda bile, Ledger'ın gereksiz alayından sonra, o da aynısını yaptı. Öfkeli ve sertleşti. Taş gibi.

Bu da ellerini iki yana açmadan önce sadece iki ya da üç saniye sürüyor.

Ve sonra ne olacağını zaten biliyorum.

Reed'in kardeşime vuracağını zaten biliyorum ve Ledger'ın yüzüne sert bir yumruk indirdiğinde irkiliyorum.

Ledger ödeşmek için yumruk attığında daha da irkiliyorum.

Birden sakinleşen kalabalık yeniden kızışıyor ve bir şekilde herkes herkesin üzerine yürüyor. Bağırışlar, küfürler ve gümbürtüler ve homurtular.

Ve tüm bunların ortasında Ledger ve Reed var.

Boğuşuyorlar, birbirlerini dövüyorlar. Aralarında çok fazla kötülük var. Bastırılmış saldırganlık, yıllarca birbirlerini yenmeye, üste çıkmaya, birbirlerini alaşağı etmeye çalışmak.

Yılların nefreti, birlikte çalıştıkları son günde ortaya dökülüyor.

Birdenbire onlara, kardeşlerime ya da *ona* ne söylediğimin hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Asla ve asla anlaşılamayacaklar.

Eğer yardım edebilirlerse, hayır.

Chapter 8

Arabasının kaputunda oturuyor, yüzü bana dönük, yakın karanlıkta bir şeye bakıyor.

Kapüşonunu giymemiş - Mayıs ayındayız, o kadar da üşümemeli ama yine de - ve açık renkli tişörtünün ince kumaşından, aldığı her nefeste kaslanmış sırtının kaydığını görebiliyorum.

Burada olacağını biliyordum.

Bu noktada, ormanda.

Kasabanın kenarında, o gece partisinin olduğu yerde. Burası aynı zamanda beni gezintiye çıkardığında genellikle gittiğimiz yer.

O kadar hareketsiz, o kadar derin düşüncelere dalmış görünüyor ki, davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum.

Onu yalnız bırakmalıymışım gibi hissediyorum.

Ama yapamam.

Söylemedi ama bana ihtiyacı olduğunu

biliyorum. Yanında *birine* ihtiyacı

olduğunu biliyorum.

İşte buradayım.

Görünüşe göre, gitmek için artık çok geç. Çünkü onun dikkatini çoktan çektim.

Burada olduğumu zaten biliyor ve aniden dönerek gözlerini bana diyor.

Sonra bir nefes çekiyorum.

Onun yüzünü gördüğüm an.

Her tarafı yara bere içinde, kesiklerle kaplı. O kadar ki, çenesine baskı uygulamak için yarı bükülmüş kapüşonunu kullanıyor.

Sahaya döndüklerinde, kavgaları tırmanmaya devam edip kalabalık toplanmaya başlayınca öğretmenler çağrıldı. Conrad ve bir grup koç kavgayı ayırmaya çalışırken hepimizi dışarı çıkardılar. O karmaşada onu göremedim. Ledger'ı da göremedim.

Aynı görüldüğüne eminim.

Hızla kaybolan akşam ışığında onun morluklarını incelerken kalbim acıyla sıkışıyor.

Aptal futbol.

Futboldan

nefret

ediyorum.

O hareket ettiğinde düşüncelerim kırılıyor.

Elinde olduğunu bilmediğim şişeden kocaman bir yudum aldı.

- Sanırım bir içki şişesi; içindeki sıvı su kadar şeffaf görünüyor - ve kaputun üzerine çarpıyor.

Kapüşonunu bir kenara atarak ayağa fırladı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sırt çantamı göğsüme bastırıyorum. "Ben geldim -"

Konuşmama izin vermiyor. "Provada olman gerekmiyor mu?" "Prova bitti. I -"

Ben sözümü tamamlayamadan başka bir soru yöneltiyor, gözleri omuzlarımin ötesinde bir şeyleri arıyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Beni bir arkadaşım bıraktı."

Bakışları kavgacı bir şekilde bana döndü. "Ne arkadaşı?"

"Danstan. Kardeşi onu alacaktı ve beni buraya bırakabileceğini söyledi. Dönüş yolundaydı."

Bakışları daha da düşmanca bir hal alıyor. "*Kardeşi*."

"Evet. Onu tanıyorsun. O da son sınıfta. Jonathan Andrews."

Bu bilgi Reed'in çenesini o kadar geriyor ki, bu güç karşısında dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Andrews seni bıraktı."

"Evet. Onunla biraz konuştum ve iyi birine benziyor. Tiyatro kulübünde ve -"

"Drama kulübünü sikeyim. Jonathan Andrews'u da sikeyim." Burun delikleri alevlendi. "Ondan uzak duracaksın."

"Ne?"

"*Uzak* durun. Ondan," diye öfkeyle homurdanıyor. "Neden?"

"Çünkü senin için ereksiyon oluyor. İşte bu yüzden." Bu yüzden mi bu kadar kolay kabul etti?

Sadece beni götürmekle kalmayıp okulda da sır olarak saklamak için. Kız kardeşi Sophie'nin o kadar uyumlu olmayacağını biliyorum. Ama bununla sonra ilgileneceğim.

Tek amacım Reed'e ulaşmaktı.

Göz kırpıyorum. "Ben... O... O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

Reed sanki savaşmaya hazırlanıyormuş gibi ayaklarının üzerinde kayar. "Evet, hiç sanmıyorum. Yapmaya *çalıştığı* şey, daha sonra senin için bir oyun oynayabilmek için zemin hazırlamaktı. Bu yüzden ondan uzak dur.

Anladın mı? O lanet olası bir pislik."

"Ya anlamazsam?"

O zaman göğsü dışarı doğru itiliyor ve yine göğüs kaslarının oyulmuş kaslarını görebiliyorum, kaburgaları tişörtünün altında kayıyor ve onu daha da fazla gösteriyor normalden daha tehlikeli.

Bence kapüşon onun tehlikesini azaltıyor, onu sahte bir yumuşaklıkla gizliyor.

O olmadan, sadece yoğun kaslar ve sert kemikler var.

Elleri yumruk olmuş, bileklerinde ve ellerinin arkasında damarlar göze çarpıyor. "O zaman onu o kadar kötü becereceğim ki hayatının geri kalanında araba kullanamayacak."

Sırt çantama sıkıca sarılıyorum ve kollarımı ovuşturuyorum, tehditkâr, sahiplenici ses tonuyla ortaya çıkan tüylerimi kovmaya çalışıyorum.

Bir anda nefesimi kaybetmemeye çalışıyorum.

"Kardeşlerim gibi konuşuyorsun," diyorum. "Senin hakkında konuştuklarında." "İlk defa onlara katılıyorum." Parlayan gözleri kısılıyor. "Her ne kadar

Bilmek istediğim şey, sen Andrews'in arabasına binerken onlar hangi cehennemdeydi? Bunun olmasına nasıl izin verdiler? Ne işe yarayacaktı ki? sizi güvende tutamayacaklarsa ne işe yararlar?"

Kalçalarım birbirine kenetlendi ve ona nefes nefese bir ses tonuyla, "Bilmiyorlar. Con'a mesaj attım ve her zamanki gibi geç saate kadar kalacağımı söyledim. Her zamanki gibi oditoryumda prova yaptığımı sanıyor."

Yaptım.

Çok da kolaydı.

Hatta haftalarca yalan söyledikten ve ona antrenman için fazladan saate ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra bunu bekliyordu.

O saatlere ihtiyacım vardı.

Ama daha çok onunla geçirmek istediğim içindi.

Bana ters ters bakan ve her zamanki gibi antrenmanıma gelmeyeceğini bildiğim bu adam.

"Yani onlara yalan söyledin," diye bitiriyor.

"Yine." Başımı salladım. "Gelip seni görmek istedim."

Ve o anda fark ettim ki, kendime yalan söylemekten nefret etsem de ve onlardan sır saklıyorsam, yine de yapacağım. Şimdi ve sonsuza dek onun için yalan söyleyeceğim.

Yalan söyleyeceğim ve saklanacağım.

Arayacağım, kaçacağım ve duracağım. O neredeyse ben de oraya gideceğim.

"Oldukça yalancı oldun, ha? Benim için." "I -"

"Bence gitmelisin," diye emrediyor alçak ve kararlı bir sesle.

Sözleri beni harekete geçirdi.

Ama bana yapmamı söylediği şeyi yapmıyorum. Gitmiyorum.

Ona doğru yürüyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Az önce sana ne dediğimi duydun mu lan?" diye soruyor tedirgin bir şekilde, ona doğru yürümemi izlerken.

Cevap vermedim. Sadece yürümeye devam ediyorum, sırt çantam elimde, gözlerim onun muhteşem yüzünde. Muhteşem, tanıdık ve benim için çok değerli.

"Evine git," diye homurdanıyor ve ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

Ve *nihayet* ona ulaştığımda, yüzü alçalıyor ve kelimeleri kalınlaşıyor.

"Benden uzak dur, Fae."

Şu anda olduğu gibi inatçı ve aptalca davrandığı zamanlarda bile bana hala Fae dediğini biliyor mu?

Onun perisi.

Ve eğer bunu yaparsa, beni bana verdiği isimle çağırırsa, nasıl gidebilirim?

Ona, onun uzun boyuna bakmak için boynumu eğdiğimde kalbimin göğsümde takla atmasına nasıl engel olabilirim?

Başımı salladım. "Hayır."

"*Şimdi gitmeniz*in neresini anlamıyorsunuz? Ben -"

"İlk yardım getirdim. Yaraların için." Onun üzerinden konuşuyorum. "Senin lanet olası ilk yardımına ihtiyacım yok."

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

Ben de söylemek istediğim başka bir şeyi söyledim. "Özür dilerim." "Ne?"

"Ledger'ın söyledikleri için." Ona, sıcaklığına, şiddetle nefes alan göğsüne bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni kışkırttı ve bunu yapmamalıydı. Gidiyordun."

Bir süre bana baktı. "Evet, yalan söylemiyordu, değil mi? O mu?"

Elimi kaldırıp çenesine dokunuyorum. atılmış kapüşonlu. Ama beni durdurmak için bileğimden tuttu. "Baban için de üzgünüm. Nedenini, nasılını ya da bunların hiçbirini bilmiyorum. Ama Tempest benimle birazını paylaştı ve -"

"Tempest çenesini kapalı tutmalı," diyor dişlerini sıkarak ve başparmağını nabzıma vurarak.

Yine de caymadım. "Yine de buradayım." "Ne için buradasın?"

"Eğer bu konuda konuşmak istersen."

Reed sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Sanki *birinin* bunu söyleyebileceği hiç aklına gelmemiş gibi. "Bunun hakkında konuşmamı istiyorsun."

"Evet." Ona güven verici bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Konuşmak yardımcı olur."

Yine birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Evet, hayır. Aklımdaki şey konuşmak değildi. O yüzden kendine bir taksi çağırıp gitmelisin."

O zaman bileğimi bırakıyor, beni kovmaya hazır.

Ama beni durduran bir şey olmadığı için özgürce hareket ettiğimi bilmiyor.

Ona daha da yaklaşmakta, elimi vücutuna koymakta özgürüm.
Göğsünü.

Pamuklu tişörtünün altında pürüzsüz, kaslı ve sertti. Isı yayıyor.

Ona dokunduğum anda nefesi kesiliyor. Göğsündeki tüm hareket durdu ve gözlerini indirerek vücudunun üzerindeki elime baktı.

"Ne o zaman?" Fısıldıyorum ve başını kaldırıp bakıyor, kurt gözleri parlıyor. "Aklında ne var?"

İçindeki öfke, tedirginlik hissediliyor ve nefes almaya devam ettiğinde bir şekilde daha da korkutucu hale geliyor.

Vahşi bir hayvana dokunmak, onun sert ve ölümcül vücudunu okşamak gibi. Ama korkmuyorum.

Çünkü garip bir şekilde onu evcilleştirebileceğimi düşünüyorum.

Garip bir şekilde bu vahşi mustang'i evcilleştirecek kızın ben olduğumu düşünüyorum. "Buna cevap vermemi istediğine emin misin?" diye soruyor.

Meydan okuması sadece göğsünü nazikçe, şefkatle okşamama neden oluyor ve dişlerini sıkıyor. "Evet. Söyle bana."

"Seni uyarıyorum Fae, hemen gitmen gerek."

Kasları parmaklarımın altında vızıldıyor.

Sanki soğuk, kara kalbi kaburgalarının kafesinden kurtulmaya çalışıyor ama henüz nasıl kurtulacağını bilmiyor.

"Neden?"

Üzerime eğiliyor, göğsü elime doğru bastırıyor.

"Çünkü şu anda kafam çok karışık. Ve bu benim ikinci votka şişem. Yani tam olarak *düşünemiyorum*."

Misilleme olarak onu elimle geri itiyorum ve aramızdaki son santimi de kapatıyorum.

Şimdiye kadar sırt çantam aramızda bir duvar gibi duruyordu ama şimdi onu bırakıyorum. Bedenlerimizin arasından kayıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

İkimiz de ona göz ucuyla bile bakmıyoruz, hayır.

Ben onun uzun ve sert vücudunu kendi vücudumla buluşturmakla meşgulüm, o da vücutlarımızın birbirine değmesine şaşımakla meşgul.

Bu şekilde ilk kez temas etmiyoruz. Tabii ki değil.

Rutin işlerimde bana yardım ediyor. Beni kaldırıyor, sıçramalarımnda ve dönüşlerimde bana yardımcı oluyor. Vücudumun nasıl hissettiğini biliyor. Ben de onun vücudunun nasıl hissettirdiğini biliyorum, tamamen sert ve pürüzsüz.

Güçlü.

Sanki uzun boyuna yer açmak için dağları itebilir ve isterse çıplak elleriyle toprağı yarabilirmiş gibi.

Tüm bunları biliyorum ama vücudunu hiç böyle hissetmemiştim. Sadece istediğim için. *Yapabildiğim* için.

O da öyle.

Tüm kötü şöhretine ve kötü niyetine rağmen, bir kez bile benimle bir şey yapmaya çalışmadı. Bana yardım etti, o kadar.

O her zaman kontrollüydü.

Kısıtlanmış.

Hatta saygılı.

Acaba kardeşlerime bundan, Reed'in dikkatli yapısından bahsetsem tepkileri ne olur?

"Düşünmeni istemiyorum," diyorum boynumu yukarı kaldırarak.

Bana bakarken verdiği geniş bir nefesle midesi kasılıyor. "İssız bir yerin ortasında olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Medeniyetten kilometrelerce
uzakta." "Biliyorum."

"Yani yardım için ılık atarsan kimse seni duymayacak. Tek
görevleri seni korumak olan ama bunu bile doğru düzgün yapamayan dört
işe yaramaz ağabeyin bile *duymayacak*, değil mi?"

Sert ses tonu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. "ılık
atmayacağım."

İçinden bir nefes daha fıskırır. "Yapacaksın. Eğer istersem." Gözleri
tıpkı etrafımızdaki gökyüzü gibi kararıyor. "Eğer seni *yaparsam*. Ve
yapabilirim

sana bir çok şey yaptırabilirim. Bu ormanda, ben tanrırım, Fae, ve benim
sözüm tek sözdür. Eğer sana benden uzak durmanı ve
Bu ormanda bunu yapmalısın."

Onu dinlemedim.

Tabii ki bilmiyorum.

Şimdiye kadar öğrenmesi gerekirdi. O bana bir şey yapmamı söyledi
diye yapmayacağım.

İstemezsem olmaz.

Ben onun için iyi kız Callie değilim.

Ben onun Fae'siyim ve bu yüzden ne kadar kötü olabileceğimi, ne
kadar istekli olduğumu göstermek istercesine diğer elimi de göğsüne
koydum.

"Yapacağım," diye fısıldadım. "Ne yapmamı istersen. Pratik
yapıyorum."

Bu onu şaşırtıyor, heyecanım, hevesim. Ağzımdan kaçırdığım küçük
bir bilgi. Bunu yanlışlıkla yaptığımı söyleyemem. Ya da bunu yapmaya
niyetim olmadığını.

Her türlü niyetim vardı.

Günlerdir böyle bir niyetim vardı ama bunu nasıl gerçekleştireceğimi
bilmiyordum.

Yukarı.

Konuyu açsam mı açmasam mı bilemedim.

Günlerdir çalıştığım şeyi hiç çalışmamam gerektiği gerçeği göz önüne alındığında.

"Ne?" diye ısırdı.

Eğer ona söylersem geri dönüşü olmaz. O zaman ona karşı hissettiklerimin iki yolu yok.

O bilir.

Reed Roman Jackson, Vahşi Mustang, futbol tanrısı, Bardstown Lisesi'nin kalp kıranı, benim iyi kızımın, pek de birinci sınıf öğrencisi olmayan, on altı yaşına yeni girmiş kalbimin onun için attığını bilecek; doğum günüm geçen haftaydı ve bana kekler, yeni örgü şışleri ve bir sürü iplik aldı.

Ben daha kararımı veremediğim dudaklarım kaderimi mühürledi ve ağzımdan şu sözler döküldü: "Geçen gün depoda bana... seninle ilgilenmenin o kadar da kolay olmadığını söylemiştin..."

Ona söylemekteki kararlılığımı rağmen, kelimeleri gerçekten söylediğimde cesaretim kırılıyor.

Ve gözlerimi indirmek zorundayım.

Midemde kelekler uçuşurken onun tişörtünü yumruklamak ve dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Ne olmuş ona?"

Çakıllı sesi karnımı sıkıkmama neden oluyor. "Seninle ilgilenirsem dizlerimin çürüyeceğini söyledin, ben de..."

Tanrım, neden

söyleyemiyorum?

Söyleyebilmeliyim.

Bunu ben başlattım, değil mi?

"Sen ne?" diye soruyor boğuk bir fısıltıyla.

Sonunda başımı kaldırdım ve tüm korkum ve utangaçlığım eriyip gitti.

Beni dans ederken izlerken olduğu gibi görünüyor. Tamamen gergin, yoğun ve heyecanlı. "Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum. Geceleri."

"Dizlerinin üzerine çök."

"Evet." Son günlerdeki tacizler yüzünden dizlerim karıncalanıyor.

"Evde parke zeminimiz var. Bu yüzden aşağı iniyorum ve... orada kalıyorum."

Sonra dudakları ayrılır.

Çok az, ama biliyorum çünkü ağır nefes almaya başladı.

Tüm vücudu onunla birlikte hareket

ediyor. "Ne kadar süreyle?" diye

soruyor huysuzca.

"Uzun bir süre. Ta ki ben..." Dizlerimi bacaklarına bastırıyorum.

"Uyuşmaya başlayana kadar. Ve ağrıyana kadar."

Dakikalarca, saatlerce ve günlerce bu şekilde kaldıktan sonra ağrımaya başlarlar.

İbadet ediyormuş gibi hissettiren şeylerden sonra morarmaya

başlıyorlar. Sanki Tanrı'ya dua ediyormuşum gibi.

Sadece benim tanrım bir şeytan.

Kurt gözlü ve vampir derili bir kötü adam.

Ve yumruğumun altında hain kalbinin teklediğini hissediyorum.

"Dizlerini ağrıttın. Benim için."

"Evet," diye fısıldıyorum, kendimi ona bastırarak. "Ama hepsi bu değil. Başka bir şey de çalışıyorum."

"Ne?"

"Yapabileceğini söyledin... benimle iki kez ilgilenebileceğini söyledin. Ama sonra sana izin vermedim. Bu yüzden pratik yapıyorum."

"Nasıl?"

Kalçalarım birbirine kenetleniyor. "Kendime

dokunuyorum." "Nereye?"

"Ben... benim... nerede olduğunu biliyorsun."

Sonunda yüzünü bana doğru eğdi, her yeri yara bere içindeydi ve şişmişti, bu da onu bir suçlu gibi gösteriyordu.

Kaçmam gereken bir haydut. Ama kendimi ona yaklaştırıyorum. "Kuku," diye boğuluyor. "Amına dokunuyorsun."

Bu müstehcen kelimeyle bir sıcaklık seline kapılıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Ama beni o kadar kolay bırakmayacak.

Ona bunu söyleyerek, içindeki bir şeyi serbest bıraktım. Bir canavar, bir yırtıcı ve bu yüzden yapabileceğim tek şey sonunda bana dokunmayı seçtiği gerçeğinden zevk almak.

Bana dokunmakla kalmıyor, beni kendine çekiyor.

Elleri belimde, parmakları yumuşak etime batarken daha da eğiliyor ve etrafımızdaki dünyayı karartıyor.

"Söyle," diye hırlıyor.

"I..."

Vücudumdaki parmakları ısrarcı olmaya başladı. "*Amıma dokunuyorum*" de." Ona itaat ettiğimde kendi parmaklarım göğsünü deliyor. "Amıma dokun-kedi."

"*Ve kendime geliyorum.*"

"Ve kendime geliyorum."

"Roman için."

"Romanım için."

"Kaç kez?"

Ona söylemeden önce nefesimi toplamam gerekiyor. "T-iki, bazen üç."

Gözleri ateş saçıyor. "Üç."

"Evet."

"Çünkü pratik yapıyordun."

Balerin ayaklarım sabit duramıyor, ben de parmak uçlarıma çıkıyorum. "Evet. Hazır olmak istedim."

"Hazırım, evet," diye fısıldıyor o da. "Çünkü o şeyin yanına yaklaşırsam oyunun biteceğini biliyorsun, değil mi? Onu yalayacağımı, emeyeceğimi ve daha önce hiç am sikmemiş gibi parmaklayacağımı biliyorsun. daha önce."

"Evet."

"Ve onu yerdim, dizlerin gibi ağrıyana ve acıyana kadar dilimle vururdum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu kadar çok küfür etmemesi gerektiğini söylemek istiyorum. Bu kadar kirli bir dil kullanmamalı.

Ama o zaman yalan söylemiş olurum çünkü öyle olmasını istiyorum. Bunları söylemesini istiyorum, benimle böyle konuşmasını istiyorum, sanki o dünyanın en pis adamıymış ve ben de bunları daha önce hiç duymamış en masum kızmışım, yozlaştırmak istediği kızmışım gibi.

"Evet, biliyorum," diyorum ona.

"Evet, bana dedikleri şeye dönüşeceğimi biliyorsun. Onun kokusunu bile alırsam, çılgına dönerim. Bir hayvana dönüşür, dişlerimi kırar ve hırlarım. Ve onun dışında hiçbir şey beni sakinleştiremez, onun görüntüsü, onun tadı dışında. Senin peri amcığın için kötü bir adam olacağımı biliyorsun."

Ellerim göğsünde geziniyor ve parmaklarım morarmış çenesini kavırıyor, başparmaklarım kirli sakallarını okşuyor. "Muhteşem bir kötü adam."

Parmaklarını belime bastırıyor, neredeyse beni yerden kaldıracak. "Demek onu hazırlıyordun. İyi bir kız gibi. Onu benim için ısıtıyordun."

Kollarımı boynuna doladım. "Uh-huh."

"Yatak odanda."

"Geceleri," diye devam ediyorum.

"Peki kardeşlerin ne yapıyordu?"

"Uyuyorlardı."

"Nerede?"

"Koridorun sonunda." Yüz hatlarından sert bir ifade geçti, ben de açıkladım: "Ama sorun değil. Çünkü ben sessizim. Yastığımı ısııyorum. Yastığımı ısııyorum. gel."

Çenesi ileri geri hareket ediyor ve sonra bir şekilde ağzını açıp homurdanıyor: "Yani bilmiyorlar."

"Hayır."

"Her gece masum küçük kız kardeşlerinin benim için masum küçük amına dokunduğunu bilmiyorlar. Nefret ettikleri adam için."

"Senden nefret etmelerini istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Sözlerimi duymazdan geliyor ve devam ediyor: "Onun için dizlerinin üzerine çöktüğünü bilmiyorlar. Damlayana kadar amını ovalıyor ve sonra sessiz kalmak için yastığını ısııyor. Yani kimse onun ne zaman ne yaptığını bilmiyor.

Geceleri kapısını kilitliyor. Ve tüm bunları onu uyardıkları adama hazırlanmak için yapıyor. Böylece o amcığı istismar edebilecek ve bundan hoşlanmasını sağlayabilecek."

"İsterdim. Hoşuma giderdi," diyorum ona sanki bilmiyormuş gibi.

Sonra yutkunur. "Yapacağın biliyorum. Çünkü bunu senin için iyi yapardım. O kadar iyi yapardım ki bağımlı olurdun. Bir eroınman olurdun ve bana yalvarırdın. Bunu sana söylemiştim, değil mi? Sana her kızın yalvarıyor ve sen de yalvaracaksın."

Sanki tüm iplerimi çekiyormuş gibi ses tonuyla omurgam dikleşiyor ve ben

Başını sallı.

"Evet. Yapacağım. Benden ne istersen yaparım."

"Bacaklarını açmam için bana yalvaracaksın. O daracık peri deliğini kullanıp kardeşlerine sokmam için. Onlar koridorun hemen aşağısında uyurken seni iyi kız yatak odanda yok etmem için bana yalvaracaksın. Ben seni dantelli yastığının içinde inletirken ve her gece kardeşlerine ihanet ettirirken. Ve sonra, sor bana, ne yapacağım?"

Şu anda nefesim kesilmiş durumda ama bir şekilde "Ne?" diye mırıldanıyorum.

"Onlara söyleyeceğim," diyor soğuk, mizahsız, yarım bir gülümsemeyle. "Onlara kız kardeşlerinin dün gece benim için bacaklarını açtığında ne kadar güzel görüldüğünü söyleyeceğim. Burunlarının dibinde kız kardeşlerini becermekle övüneceğim."

"Yapamazsın." Başımı sallıyorum. "Sana güveniyorum."

Belki de şimdiye kadar söylediğim en aptalca şey, hatta bu gece söylediğim her şeyden daha aptalca, ama biliyorum.

Ona güveniyorum.

Her türlü fırsatı vardı, değil mi?

Onlara söyleyebilirdi.

Beni Ledger'a karşı kullanabilirdi. İsteseydi övünebilirdi.

Ama yapmadı.

Sırrımızı sakladı. Günden güne, geceden geceye.

Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama hiçbir yere gitmiyorum.

Alay ediyor. "Evet, aptal küçük bir kız, onu alıp götürün ve hayatının geri kalanında bir odaya kilitleyen bir yabancıyla arabaya binmeden önce böyle söyler."

"I -"

"O yüzden eve gitmen gerekiyor, anladın mı?" dedi ve beni bıraktı. "Beni yalnız bırakmalısın çünkü dediğim gibi, doğru düzgün düşünemiyorum. Şimdi."

"Yap," diyorum ona, emrini bininci kez görmezden gelerek. "Bana bir şeyler yaptır. Söylediğin her şeyi. Hepsini. Lütfen."

"Fae -"

"Lütfen. Yok et beni Roman," diye yalvarıyorum, bana söylediği gibi ve hem onun hem de benim içimden bir ürperti geçiyor.

Sonra kendimi elimden geldiğince yukarı kaldırdım ve ağzımı ona dayadım. Adem elmasının üzerine.

Çıkıntıyı, kaba kirli sakalını yalıyorum ve eğer örgümü bileğine dolayıp başımı geriye çekmeseydi daha fazlasını yapmaya devam edecektim.

Eğer beni ona bakmaya
zorlamasaydı. Yüzündeki
ifadeden ürperdim.

Korku ve beklentiyle titriyorum.

Gözleri etrafımızdaki gece gibi karardı ve çenesi gerçek bir V'ye dönüştü. Öfkeli morluklarıyla o kadar tehlikeli, o kadar muhteşem görünüyor ki tekrar fısıldıyorum, "Lütfen Roman."

Yalvarışım üzerine bakışları dudaklarıma düşüyor ve sanırım bir hırıltı duyuyorum.

Emin olamıyorum çünkü alçak ve kalın ve bir sonraki saniyede zaten bunu düşünecek zihinsel kapasitem yok.

Çünkü ağzı benim üzerimde.

Baharatlı ve votkalı tadı dilimde patlıyor ve Tanrım, o kadar lezzetli ki onu tatmaya devam etmek istiyorum.

Lezzetinin ve yumuşak, sıcak ağzının diğer nüanslarını analiz etmeye devam etmek istiyorum ama tam o sırada gökyüzü açılıyor.

Hiçbir uyarı ya da tahmin olmadan yağmur yağmaya başladı ve biz de ara verdik.

ayrı.

Nefes nefese birbirimize bakıyoruz ve onun ne düşündüğünü bilmiyorum.

Benim dudaklarımın yasını tuttuğum gibi o da dudaklarımın yasını

tutuyo r mu bilmiyorum.

onun kaybı.

Ama yine de beni kucağına aldığında düşünme yeteneğimi elimden alıyor.

Beni yerden kaldırıyor ve bu hareketi dans antrenmanlarım sırasında binlerce kez yaptığımız için bacaklarımı ince beline dolamakta tereddüt bile etmiyorum. Ve bunu yapar yapmaz, büyük elini başımın arkasına koyuyor ve beni göğsüne sokuyor.

Yağmurdan korunmak için koca bedenine sığınmamı sağlıyor. Tek yapabildiğim bunu kabul etmek ve ona sıkıca sarılmak.

Romanım.

Benim muhteşem, *muhteşem* kötü adamım.

Hareket etmeye başladığında, "Çantam" diye mırıldandım.

Genelde sırt çantamla ilgilenmezdim.

Ama içinde bir şey var. Onun için - ilk yardım çantası değil - ve ıslanmasını istemiyorum.

Reed, beni kollarında taşımaya devam ederken, çantamı almak için eğiliyor. Çantayı aldığında ona teşekkür ediyor ve boynunun kenarındaki nabız gibi atan damarı öpüyorum. Beni Mustang'inin arka kapısına doğru götürürken keskin bir nefes aldığını duyuyorum.

Kapıyı açıyor ve kendisi binmeden önce beni dikkatlice arabanın içine, yağmurdan uzak bir yere bırakıyor. Sırt çantamı yere atıyor ve sürünerek üzerine çıkmadan önce kapıyı düzgünce kapatmasını bile beklemiyorum.

Bu çok cesur bir hareket ama umurumda değil.

Bu gece ona yakın olmak ve onunla ilgilenmek dışında hiçbir şey umurumda değil.

Kavgadan duyduğu tüm acıyı ve yalnızlığını alıp götürdü.

Ellerim omuzlarında, nemli tişörtünü yumrukluyor, onunkiler de belime uzanıyor ve ıslak elbiseme tutunuyor. Koyu renk, yağmurdan kayganlaşmış saçlarından güzel yüzüne doğru süzülen su damlacıklarına bakıyorum. Onlar

yanaklarından ve boynunun yanından aşağı akarak tişörtünün V'sinde kayboldu.

Ve Tanrım, haklıydım.

Günlerce kasları var.

Onları tişörtünün içinden görebiliyorum, kaburgalarının çıkıntılarını, göğsünün tepelerini ve karnının kesik düzlemlerini ve kucağında kıvraniyorum.

Bekle bir saniye. Onun kucağındayım.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Açılmış kalçalarım, ıslak elbisemle örtülü olsa da, onun nemli kotuna sürtünüyor ve aman Tanrım, bu muhteşem, sert kumaş ve pürüzsüz tenim. Tekrar kıpırdanıyorum ama bir kez daha yapamadan beni durduruyor.

Belime baskı uygulayarak beni *fiziksel olarak* durduruyor ve bir noktada sabitleyerek "Elbiseni sıkı tut" diye emrediyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Elbisemin eteklerine bakıyor. "Elbisen. Tut onu." Tişörtünü çekiştiriyorum. "Neden?"

"Sadece yap. Şimdi," diyor dişlerini sıkarak, vücudu sözleriyle titreşiyor.

Hemen tişörtünü bırakıyorum ve elbisemin eteklerini tutuyorum. Bunu yapma şeklimden hoşlanmıyor, bu yüzden belimi bırakıyor ve ellerimi konumlandırıyor.

Elimi -her *iki* elimi de- dikkatlice bacaklarımın arasına sokuyor ve kumaşı yumruklamamı sağlıyor. Ve bunu o kadar sıkı yapmamı sağlıyor ki, parmak eklemlerim güçle dışarı fırlıyor.

İşi bitince yukarı bakıyor. "Uyluklarına kadar itmeme izin verme."

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Neden olmasın?"

Dudaklarını yalıyor, eli benimkinin üzerinde esniyor. "Çünkü istiyorum."

"Ama ben -"

"Çünkü elbiseni yukarı itmek ve külotuna bakmak istiyorum.

Çünkü şu anda onları kremlediğini biliyorum ve görmek istiyorum. O ıslak noktaya bakmak ve her gece yatak odanda benim için kremlendiğini hayal etmek istiyorum. Ve eğer bunu yaparsam, seni hayal edersem, kalan akıl sağlığımı da kaybedeceğim. Anladın mı? Yani onu koruyacaksın."

"Roman -"

Ellerimi bırakıyor ve parmaklarını ıslak saçlarıma gömüyor.

Alnını benimkinin üzerine bastırarak gırtlaktan gelen bir sesle,

"Hayır, beni dinle, onu koruyacaksın. *Benden koruyacaksın*. Elbiseni tutacaksın ve amını koruyacaksın. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim elbiseni yukarı itmeme izin vermeyeceksin. Onu görmeme izin vermeyeceksin. Bana anladığını söyle."

"Ama -"

"Bana anladığını söyle, Fae."

Bunu yapan Fae.

Yalvarır gibi söylüyor.

Sanki şimdi yalvaran o.

İyi olan o, kötü olan ve ona eziyet eden ise benim. Ve ben bunu *asla* yapmak istemiyorum. Bu gece onu yeterince zorladım, bu yüzden neredeyse ıstıraplı görünen hayvan gözlerine bakıyorum. "Evet dersem, beni öpecek misin?"

Çenesi sıkılıyor ve saçlarını çekiştiriyor. "Sikeyim evet."

Hafifçe gülümsüyorum ve elbisemi daha da sıkıca kavırıyorum.

"Tamam. Elbisemi tutacağım. Onu yukarı itmene izin vermeyeceğim. Onu görmene izin vermeyeceğim. Ne dersen de."

O zaman rahatlamış bir iç çeker. Etraftaki rüzgar kadar büyük bir iç çekiş

Biz.

Ve sonra söz verdiği gibi beni öptü.

Chapter 9

Kötü bir şey olacak. Sahada yani. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

Dün gecedен beri beni rahatsız eden bir his bu.

şampiyonluk maçı başladığından beri bir şekilde daha da kötüleşti.

Sonunda maça ve kendi şovuma nasıl katılacağımı buldum.

Oditoryuma bizden istenenden çok daha erken gittim ve Tempest ile maça katılmak için okulun diğer ucuna kadar koşmadan önce dansım için hazırlandım - çünkü benim oditoryumum ve onun futbol sahası kampüsün karşı taraflarındaydı.

Ama her neyse, işte buradayım, buz mavisi bir tütü ve beyaz bir mayo giymişim ve bir peri gibi görünmek için tamamen makyajlıyım, yaklaşık on dakika içinde bitmek üzere olan maçı izliyorum.

Takımımızın kazanmak için sadece bir gole daha ihtiyacı var ve işler iyi görünüyor. Eğer Reed bu golü atarsa, sadece şampiyonluğu değil aynı zamanda yarışmayı da kazanacak.

İlk ve son kez.

Şu anda lider durumda ve kardeşime karşı zaferini mühürlemek için bu son gole ihtiyacı var.

Ama kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, böyle hissetmem için hiçbir sebep yok.

Bu.

Hiçbir sebep yok. Aslında her şey yolunda. Her şey iyiden de öte.

Çünkü beni öptü. Dün gece. Beni uzun, çok *uzun* bir süre öptü.

Bir süre hiç durmayacak sandım. *Ben* de hiç durmayacağımı düşündüm.

Çünkü ağzı üzerimdeyken, sıcak ve ıslak dudaklarıyla beni uyuştururken

öptüğünde, bunu çok uzun zamandır istediğimi fark ettim. Bana her baktığında ve her müstehcen bir şey söyleyip beni kızarttığında bunu istemiştim.

Bana her kek getirdiğinde ve Mustang'iyile beni gezdirdiğinde bunu istemiştim.

Evet, kısa bir süre için tüm dünyam o oldu.

Reed Roman Jackson ve onun ağzı ve buğulu camlı Mustang'i.

Onun Mustang'iyile geldim.

Kucağına boşaldım. İki kez.

Çünkü sadece bir kezle mutlu olmuyordu ve beni öpmekten ya da kucağında sallamaktan vazgeçmiyordu. Ve bir balerin gibi, dans ettim ve kıvrandım

onun istediği kadar.

İki gün sonra, günler öncesinden tahmin ettiği ve benim de iyi bir kız gibi alıştırma yaptığım gibi ona durmasını söyledim.

Ama gri gözleri bana tüm alıştırma sürecimin başarısız olduğunu hatırlatmak yerine yumuşak ve akışkan bir hal aldı ve beni terli alnımdan öperek göğsüne gömülmemi sağladı.

Tanrım.

Onun bu kadar... şefkatli, tatlı ve her şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Neyse, sonra ona hediyesini verdim. Sırt çantamdaki hediye.

Son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım bir şey. Bir kazak.

"Çünkü sen her zaman üşüyorsun," dedim ona, çünkü o her zaman üşüyor. Bu yüzden neredeyse her zaman kapüşonlu sweatshirt giyiyor.

"Çünkü beyaz senin en sevdiğin renk ve bak." Ön tarafına yaptığım siyah kakmayı gösterdim. "Bu bir Mustang. Gerçek bir Mustang, araba değil. Oh ve bu benim ilk kakmacılık projemdi. Çok güzel oldu, değil mi?"

Deseni aylar önce bir örgü kitabında görmüştüm - onu gerçekten tanımadan önce - ve bana onu hatırlatmıştı.

Bu yüzden onun için örmeye karar verdiğimde, gidip dergiyi çıkardım ve tasarımı doğru yapana kadar iğneleri parmaklarıma milyonlarca kez batırdım.

Reed hiçbir şey söylemedi. Uzun süre onun için yaptığım kazağa baktı ve ben de "Beğenmedin mi?" diye sormak zorunda kaldım. Kazağı şaşırtıcı derecede sıkı olan ellerinden çekmeye başladım. "Sorun değil. Bunun için endişelenme. Sana başka bir tane yapacağım ve -"

"Hoşuma gitti," dedi boğuk bir fısıltıyla, benim üzerimden konuşarak. Sonra beni kendine çekti ve ağzını alnıma bastırdı. Yine de beni oradan öpmedi, hayır.

Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde birkaç dakika nefes aldı ve ben de ona izin verdim.

Hepsi bu kadar.

Dün gece olanların hepsi buydu.

Öpüştük, beni boşalttı, ona hediyesini verdim ve sonra Con'un beni otoparktan alması için tam zamanında beni okula geri götürdü.

O zamandan beri onu görmedim.

Büyük maçının şu anda devam ettiği ve benim de şov için kendi antrenmanlarımla meşgul olduğum göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum.

Belki de bu yüzden huzursuz hissediyorum.

Şampiyonluk maçı yüzünden.

Çünkü bunun onun ve Ledger için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ayrıca lise kariyerlerinin son maçı.

Birlikte oynadıkları son maçtan bahsetmiyorum bile.

Artık kafa kafaya vermeyecek olmaları beni mutlu etmeli - İkisi de futbol bursuyla farklı üniversitelere gidecekler - ve bu yarışma, kim kazanırsa kazansın, sonunda sona erecek.

Ama garip bir şekilde huzursuzum.

Ledger topa sahip ve sahayı koşarak geçiyor. Tam şutunu çekip golü, hem de galibiyet golünü atabileceği bir noktaya geldiğinde, Reed araya giriyor.

Ledger'dan topu alıyor ve Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusu arasında bir mücadele başlıyor.

İkisi de top için boğuşuyor, gol atmaya çalışıyor ve bir şekilde karşı takımın oyuncularından da kaçıyorlar.

Yapamayacaklarına dair herhangi bir şüphe olmadığından değil.

Mustang ve Thorn birlikte eyaletteki her takımı yenebilirler ve yendiler de. O kadar yetenekliler.

Topu kaybedeceklerinden korkmuyorum. Başka bir şeyden korkuyorum.

Gözlerimin önünde olan bir şey.

Topu almak için mücadele ederken, ikisi de birbirini itiyor. Ledger durana kadar.

Reed bir şey söylediği için durur.

Dudaklarının hareket ettiğini görüyorum - dün gece yağmurda ve sonra Mustang'inde öptüğüm dudaklar, son aylarda beni gülümseten ve kızartan dudaklar - ve Ledger'ın donduğunu görüyorum.

Reed'in sonunda topu kardeşimden çalıp golü attığı noktaya kadar.

Hem şampiyonluğu hem de kardeşime karşı zaferini mühürledi.

Tüm stadyum alkışlar, kahkahalar ve mutluluk içinde patlarken, ben yerimde gergin, şok olmuş ve korkmuş bir şekilde oturuyorum.

Çok korkuyorum.

Gözlerim hayatımdaki en önemli iki kişiye takılı kaldı. Bu o, değil mi?

Bir şekilde Reed Roman Jackson, *benim* Roman'ım, hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline geldi ve onu bir sır olarak saklamak istemiyorum.

Dün gecedен beri hissettiğim bir başka şey de bu.

Bu önseziyle birlikte, kardeşlerime ondan bahsetmek istiyordum. Düşündükleri kadar kötü biri olmadığını anlamalarını sağlamak.

Ama dün antrenmanda kavga ettikleri gibi, Reed iyi olmak için havasında değil.

İsteddiği şeyi, son şampiyon unvanını elde etmiş olsa da, ruh hali o kadar karanlık ve acı ki bunu buradan bile hissedebiliyorum.

Öfkesini ben bile hissedebiliyorum.

Ve Reed'in öfkesine ve kardeşime dik dik bakarken tedirgin nefes alışlarına uyan tek şey, ekibin Mustang kampı onu pışpışlarken

Ledger.

Reed'in kara havasına uyuyor.

Aslında, onu aştı.

Ve bu yeni bir şey değil.

Reed her zaman kardeşimi kışkırtan kişi olmuştur ve kardeşim de her zaman buna boyun eğen kişi olmuştur.

Yani bu sahne çok endişe verici olmamalı ama pek çok nedenden ötürü öyle ve Ledger aralarındaki mesafeyi kapattığında yerimde duramıyorum.

Etrafımızdaki tüm mutluluk ve coşku boyunca yerinden kıpırdamayan Tempest da kıpırdamıyor. Birlikte, başarıyoruz yoğun ve mutlu kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenlerden aşağı inerek ön tarafa ulaştı.

Böylece neler olduğunu görebiliriz.

Böylece kardeşlerimizin iyi olup olmadığını görebiliriz. Tanrım, lütfen iyi olsunlar.

Lütfen.

Sadece birkaç saniye sürmesi gereken ama heyecanlı ve heyecanlı kalabalık nedeniyle bir asır süren yolculuk boyunca kafamda bu şarkıyı söylüyorum.

Hedefimize ulaştığımızda rahatlamış bir nefes alıyorum. Ama bu sadece birkaç saniye sürüyor.

Çünkü ön tarafa geçip sahayı net bir şekilde gördüğümüz anda, *bir* şekilde, *bir* şekilde beni görüyor.

Gelen kalabalığın, tüm kaosun arasından gözleri üzerime düşüyor ve derinliklerinde ne gördüğümü bilmiyorum.

Onlara yansıyan yoğun duyguları anlamıyorum ve bu beni daha da korkutuyor.

Gözlerini bedenimde gezdirirken son kezmiş gibi hissetmesi beni korkutuyor. Sanki bundan sonra beni bir daha göremeyecekmiş gibi.

Sanki bu bir veda.

Ben bir şey yapamadan, çitlerden atlayıp ona koşamadan, kardeşim de dönüp bana bakıyor.

Yaşadığım sürece tanıdığım ve kavga ettiğimizde bile bana sevgiden başka bir şeyle bakmayan o koyu kahverengi gözleri üzerime düştüğü anda bir adım geri çekiliyorum.

Dizlerim titriyor.

İçlerinde büyük bir nefret var.

O kadar yoğun ve yaygın bir ihanet ki nasıl nefes alacağımı bilemiyorum.

Bir sonraki anı nasıl yaşayacağımı bilemiyorum ve sonra arkasını dönüyor ve ben daha gözümü kırpamadan Reed'in suratına yumruk atıyor.

Tek gereken o yumruk.

Zaten çılgın olan kalabalığı daha da çıldırtır ve bir isyan patlak verir.

Sahada, tribünlerde ve dün antrenmanda olduğu gibi, herkes herkesin üzerinde. Ancak bu çok çok daha büyük ölçekli ve çok daha dehşet verici.

O kadar ki altında ezileceğimi düşünüyorum.

Çılgın kalabalığın ve deliliğin altında.

Her nasılsa anlamıyorum çünkü Tempest elimi tutuyor ve beni çekiyor. Beni kalabalığın içinde sürüklüyor, insanlardan kaçıyor ve elimi sıkıca tutuyor.

Bunun için minnettarım.

Çünkü o olmasaydı, yerde yatıyor olurum. Kardeşimin bakışlarının ağırlığı altında bacaklarım beni taşıyamazdı.

Bakışlarının ağırlığı altında da.

Aşık olduğum adam.

Ona aşığım, değil mi?

Reed'i seviyorum ve *Tanrım*, az önce ne olduğunu bilmiyorum ve ben... Sonunda nefes alabiliyorum çünkü artık girişteyiz. Bu değil. Sanki kalabalık azalmış ama alan daha açık ve hava almak daha kolay.

Kavganın hâlâ devam ettiği sahaya akın eden güvenlik görevlilerini görüyorum.

Ledger ya da Reed'i göremiyorum ve kalbim çarparak Tempest'a dönüyorum. "Gidip onları bulmalıyım."

"Bekle, senin gösterin ne olacak?" diye soruyor, hâlâ kolumu tutuyor. Oh.

Benim şovum.

On dakikadan az bir süre sonra başlayacak ve nereye gittiğimi merak ediyor olmalılar.

"Ben... Ben ne olduğunu öğrenmeliyim. İhtiyacım var... İhtiyacım var git."

Elini bıraktım ve tarlaya girdim.

Yavaş yavaş kontrol altına alınmaya başlayan topluluğa doğru koşmaya başladım.

güvenlik, öğretmenler ve koçlar tarafından.

Ama çok uzağa gidemedim çünkü tanıdığım birini gördüm.

Conrad.

En büyük kardeşim.

Bir şekilde toplanma alanından çıktı ve şu anda

Ben.

Aslında, neredeyse geldi ve öfkeli görünüyor. Ben onun böyle bakmasına alışığım.

Hepsi göz korkutucu ve büyük ama kravatlı bir takım elbise giydiğinde - ki bunu sadece şampiyonluk maçlarında yapıyor - daha da korkutucu görünüyor.

Ama bunun beni caydırmasına izin veremem.

Ne olduğunu bilmem gerek. Reed'in ne dediğini ve Ledger'ın neden benden nefret ediyormuş gibi baktığını.

Con bana ulaştığında hemen sorularımı sıralıyorum. "Ne oldu? I..." Kalabalığa bakıyorum. "Ledger iyi mi? Ne oldu Con?"

En büyük ağabeyim bana bakarken çenesini gıcırdatıyor ve lacivert gözlerinde aynı nefret olmasa da kalbim daha da burkuluyor.

"Con, ne oldu? Lütfen anlat bana. I -"

O sırada kardeşim kolumdan tuttu ve beni kargaşadan uzaklaştırmaya başladı.

Geriye bakıyorum ama hala Ledger ya da Reed'i göremiyorum ya da iyi olup olmayacaklarına dair bir işaret alamıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Arkamı döndüğümde kardeşime sordum. "Ne... Con."

Tribünlerin nispeten sessiz ve izole bir noktasında durdu, yüzü gerilmişti. "Bize yalan söylüyordun. Ledger'a yalan söylüyordun."

"Ne?"

Başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor. "Bunca zaman sana güvendik. Ben sana güvendim. İstedğin her şeyi sana verdim. Her özgürlüğü, her konforu. Ve sen yalan söylüyordun. Tüm o geç antrenmanlar saatler." Tekrar başını sallıyor. "Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum Callie. Kız kardeşimin..."

Elini saçlarının arasından geçirirken çenesi titriyor ve ben onu izliyorum, kardeşimin hayal kırıklığıyla sıırılsıklam olmuş yüzünü izliyorum.

Yüzünün öfke ve ihanetle gerilmesini izliyorum.

Benim sebep olduğum ihanet. Bir şekilde öğrendi. Tanrım, öğrenmiş.

Bir şekilde *biliyor*.

Ve titreyen dudaklarımla sormak zorundayım, "Nasıl yaptın..."

"Bunca zamandır yalan söylediğin çocuk, sahada seninle övünüyordu."

Ertesi gün kız kardeşlerinin ne kadar güzel görüldüğüyle övieneceğim.

Bu yüzden Ledger ihanete uğramış gibi görünüyordu, değil mi?

Bu yüzden ona baktığında gözlerinde büyük bir nefret vardı.

Ben

Hayır, hayır, hayır.

Bunu yapmayacaktı. Bana söz verdi.

Söz verdi.

Sözünü bu şekilde bozmazdı. *Bozmaz.*

Bir şekilde kendimi toparlıyorum ve "Bir nedeni olmalı.

Bir açıklaması olmalı." "Açıklama."

Con'un öfkeli sesi karşısında irkildim ama yine de kolunu tuttum ve ona yalvardım, "Con, o öyle biri değil. Öyle biri değil. Ondan nefret ettiğini biliyorum. Ledger'ın da ondan nefret ettiğini biliyorum ama o kadar da kötü biri değil. Öyle biri değil. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Sen..." Dağınık nefeslerimi tekrar topluyorum. "Sana söyleyecektim, söz veriyorum. Söyleyecektim. Sadece... Yalan söylediğim için özür dilerim. Çok özür dilerim. Ama Con, orada

bunun bir açıklaması olmalı. Eğer yapabilirsem -"

"Yeter," diye tersleyince ağzımı kapatıp kolunu bıraktım. Sonra kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Bunu daha sonra konuşacağız, anladın mı? Şimdi şovuna geri dön. Bir gösterin var, unuttun mu?"

"Gösteri umurumda değil Con. Ledger'ın iyi olup olmadığını görmem ve konuşmam gerek."

"Tek yapman gereken gösteriye geri dönmek. Dans etmeye gitmelisin ve bunu sonra konuşuruz, anladın mı?" diye emretti. "Doğruca şovuna, Callie. Onunla vaktini boşa harcama."

Chapter 10

Onu karşıdan izliyorum.

Bir grup arkadaşıyla birlikte kalabalık bir kanepede oturuyor.
Karışımında kızlar da var elbette. Ama hiçbirine dikkatini vermiyor.

Aslında, tüm dikkati biberonunda.

Dünkünün aynısı. Su gibi görünen likör, votka.

Alkole odaklanmış olsa da etrafındaki tüm kızları kıskanıyorum. Her zaman yaptıkları gibi onun dikkatini çekmeye çalıştıkları için hala kıskanıyorum.

Onun dikkatini çekmek istiyorum.

Sadece nasıl alacağımı

bilmiyorum. Yanına gitmeye

korkuyorum. Ona sormaya

korkuyorum.

Çok korkuyorum.

Hadi, Callie. Yap şunu.

Buraya bunun için geldin, değil mi?

Doğru.

Bu yüzden programımı bırakıp buraya geldim.

Şehrimin dışındaki bu yerde tuhaf bir parti veriliyor ve Reed de katılıyor.

Con bana gösteriye geri dönmemi söyledikten sonra, Tempest beni tekrar buldu. Beni kalabalıktan uzaklaştırdı ve stadyumdan uzak, sessiz bir yere götürdü.

Tüm insanlardan, tüm şiddetten uzakta. O bile böyle dans edemeyeceğimi biliyordu.

Ben ağlarken ve titrerken yanımda kaldı.

Tüm vücudum dalga dalga ürperti ile sarsılırken.

Kafamda binlerce farklı senaryoyu gözden geçirirken o da benimle kaldı. Ne gördüğümü, Con'un bana ne söylediğini ve ne yaptığımı gözden geçirirken

Biliyorum.

Reed hakkında kalbimde bildiklerim.

Romanım hakkında.

Tempest sırtımı ve kollarımı ovarken ne kadar süre öyle, içime kapanmış bir şekilde kaldığımdan emin değilim.

Tek bildiğim, gücümü toplayabildiğimde ondan

Onu

Ondan beni ona götürmesini istedim.

Ve ilk başta şiddetle karşı çıkmama ve benim eve gidip kendime bakmam gerekiyordu, o da beni buraya getirdi.

Olayı sosyal medyada gördüğünü söyledi. Birisi Reed'i Instagram'da etiketlemiş ve Bardstown dışında bir partide olduğunu söylemiş.

İşte buradayım, bir partideyim, aşık olduğum adamın votka içişini izliyorum, etrafım sarhoş bir kalabalıkla çevrili.

Kendimi hareket ettirmeye çalışıyorum.

Adını söylemeye, ona el sallamaya, dikkatini çekecek bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ama yerimde donup kaldım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

Bir saniye sonra, buna gerek kalmadı.
Çünkü her zamanki gibi beni hissediyor.
Şişeden başını kaldırıyor ve gözleri anında bana takılıyor ve
parlamaya başlıyor.

Kurt gözleri.

Koltuktan kalkıp her şeyi geride bırakarak bana doğru yürümeye
başladığında parıldıyorlar.

Bana yaklaşırken kalabalık onun için ayrılıyor, bakışları attığı her
adımda daha da ağırlaşıyor ve yoğunlaşıyor.

Bana ulaşıp durduğu anda tamamen siyah giydiğini fark ediyorum.

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum.

Koyu renk kot pantolonuyla eşleştirilmiş siyah tişörtünü neden
düşündüğümü bilmiyorum. Siyah deri ceketini neden korkutucu ve tehlikeli
bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum.

Tüm bu karanlığın onun vampir tenini nasıl canlandırdığını
düşünüyorum.

Eski ve yeni çürükleri nasıl da canlanıyor.

Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel.

Çok uhrevi. Çok muhteşem.

Kostümümü, artık mahvolmuş makyajımı ve yine mahvolmuş, telleri
yüzümün etrafına dağınık bir şekilde sarkan topuz haline getirilmiş sarı
saçlarımı incelerken garip bir şefkatle bana bakıyor.

Ama beni görünce gözlerinin dolması, onun gördüğü en güzel kız
olduğumu düşündürüyor bana.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel *olduğumu* düşündürüyor.

Çok uhrevi.

Çok güzel.

"Fae," diye fısıldıyor kabaca, sarhoşça. "Buradasın."

"Roman -"

"Bir peri gibi görünüyorsun," diyor elini kaldırıp yanağında bir parmağını gezdirerek.

Ağzım onun dokunuşuyla parçalanıyor ve dünya yok oluyor. Ve düşünüyorum da, *kötü adam gibi görünüyorsun.*

Öyle görünüyor, değil mi?

Siyahlar ve koyu morluklar içinde, aşık olduğum adam bir cani gibi görünüyor.

"Sarhoş musun?" Onun yerine ben soruyorum.

Elindeki şişeye bakıyor. "Birazcık." Acıyla yutkunuyorum. Kalınca.

Korkuyla.

"Ben kazandım," diyor sonra, kırık dudakları bir gülümsemeyle geriliyor.

Keskin, hain yüzünde çok yersiz, çok çocuksu ve sevimli görünen bir gülümseme.

"Sen -"

"Oyunu kazandım, Fae. Ben kazandım. Ben lanet olası şampiyonum. Gördünüz mü?"

Başımı sallarken gözlerim yanıyor.

"Yaptın, ha? Dışarıda oldukça belalıydım." Kıkırdayarak votkasından bir yudum aldı. "Lanet kardeşinden daha fazla."

"Ne -"

"Hey, şovun ne oldu?" diye soruyor, yine benim üzerimden konuşarak. "Kahretsin, kaçırdım mı?"

"Gösteri umurumda değil. I -"

"O kadar çalışmadan sonra birinci sınıf, harika gösterinizi kaçırdıysam, ben bir pisliğim. Ben lanet olası bir pisliğim. Bana kızmalısın.

Al." Boştaki elini sallıyor. "Vur bana. Suratıma tokat at, Fae. Lanet suratıma tokat at -"

"Hayır, Roman, beni dinle." Sarhoşça saımalamasına bir son vererek onun yerine ben konuşuyorum. "Ne oldu?"

şaşkın görünüyor. "Ne zaman?"

Başımı sallıyorum. "Sahada. Ne oldu?" Tekrar yutkunuyorum.

"Tanrım, şu haline bak. Haşat olmuşsun. Ne oldu Roman?"

Kıkırdıyor. "Diğer adamı görmelisin." "Ona ne söyledin?"

"Kime ne söyledim?"

Aklımı başımda tutmaya çalışarak bir an için ellerimi yumrukladım. Sonra, "Roman, lütfen, tamam mı? Bir saniyeliğine odaklanabilir misin? Sadece... lütfen. Kardeşime ne söyledin? Ledger'a ne söyledin? Neden... Neden sana yumruk attı? Neden kavga ettiniz?"

Durumun ciddiyetini anlayıp anlamadığından emin değilim çünkü tepkisi oldukça sıradan.

Tepkisi gözlerini hafifçe kısmak ve omuz silkmek olur. "Ah, şu. Kavga."

"Ne oldu Roman?"

Votkasından bir yudum alıyor ve yüksek sesle yutkunuyor. "Evet, bir şeyden bahsetmiş olabilirim."

Kalbim güm güm atıyor. "Ne?"

Tekrar omuz silkiyor. "Seni Mustang'imle gezdirmemle ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim. Onu sevdiğin ve camlarımı buğulandırdığın hakkında." Kaşlarını çattı. "Ama o kelimelerle değil. Ondan daha kirliydim ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Sen ne?"

Reed iç çeker. "Bakın, sadece onu kızdırmak istedim, tamam mı? O gol atacaktı. Bir şeyler yapmalıydım. Bu şampiyonluk maçıydı. Kazanmak için son şansımdı."

"Kazanmak için son şansın."

"Evet, sadece kazanmak istedim." Hafifçe eğildi. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, sadece iki golle kazandım. Kardeşin değerli bir rakipti. Bunu ona bu gece söylemelisin. Bunu ona benim söylediğimi söyle. Reed'in onun iyi olduğunu söylediğini söyle. Ne kadar iyi olduğu konusunda tam bir baş belası. Ama biliyorsun, iyi olan kazandı. Ona yastığında çok fazla ağlamamasını söyle."

Göğsümde bir ağrı var. Çok büyük, devasa bir ağrı ama dayanıyorum. Güçlüyüm çünkü bu gerçek değil, değil mi?

Bu o değil.

O böyle davranmaz.

Hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Hiç bu kadar zalim olmamıştı. Zalim *olmak* için bir sürü fırsatı oldu.

Bir oyuncu, bir kalp kırıcı, ona yakıştırılan tüm o şeyler olmak için pek çok fırsatı oldu ama hiçbirini kullanmadı.

Hayır, bu o değil.

Bana verdiği hiçbir sözü tutmadı ve tuttuğuna inanmayı reddediyorum. Şimdi.

Kendi gözlerimle görmeme rağmen. Kendi gözlerimle görmeme rağmen.

Hem Conrad'ın hem de Ledger'ın gözleri.

"Ne yapıyorsun?" Çaresizce patladım. "Neden böyle davranıyorsun?"

Bir an düşünür. "Rol yapmıyorum."

"Söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Ledger'la bir anlaşma yapmıştın, hatırladın mı? Hani şu deli olduğun anlaşma. Söz vermiştin.

söylemeyeceğine söz vermiştin. Beni Ledger'a karşı kullanmayacağına söz vermiştin. Senin için ilk kez dans ettiğimde söz vermiştin. Bir sürü Bunu yapmak için fırsatların vardı ama sen hiç

yapmadın ve -" "Doğru. Yalan söyledim."

"Ne?"

Şişesinden tekrar içiyor. "Yalan söyledim. Hepsini ben uydurdum." "Yalan söyledin."

"Evet. Öyle sayılırım." Tekrar omuz silkiyor. "Benim pek çok kötü alışkanlıklarım var ama kendimi olduğum gibi sevmeye çalışıyorum. Kendini kabul etmenin çok ilgi çekici bir kavram olduğunu düşünüyorum. Temelde -"

Tiştörtünü yumruklarım ile kavıyorum ve "Dur" diye bağıyorum. Sonunda onu uyandırdığımı düşünüyorum.

Sonunda, sanırım beni görüyor, beni duyuyor.

Ben de ona dedim ki, "Bu sen değilsin. Böyle davranmıyorsun. Bunu biliyorum. Biliyorum. İnsanlar senin hakkında yanılıyor. Senin bencil, pislik ve kötü biri olduğunu düşünüyorlar. Ama öyle değilsin. Kardeşini seviyorsun. Onunla ilgileniyorsun. *Benimle* ilgileniyorsun. Zalim değilsin. Değilsin. Beni korudun Roman. Dün gece. Bunu düşündüm."

Başımı sallıyorum ve tiştörtünü daha da sıkıyorum. "Düşündüm. Benimle neden seks yapmadığını düşündüm. Sen beni okulun otoparkına bırakana kadar aklıma gelmemişti. Beni koruyordun, değil mi? Masumiyetimi korumak istedin. Bu yüzden bana elbisemi tutmamı söyledin. Bu yüzden sana bakmamı bile *istemedin*. Yapmadın ve -"

Reed tiştörtünü yumruklarken karnındaki kaslar kasılıyor ve homurdanıyor: "Bu beni gerçekten sinirlendirmeye başladı. İyi bir gün geçiriyordum, tamam mı? Kazandım. Evet, bunun için harika kardeşinden de dayak yedim, bu arada gerçekten çok sert bir yumruğu var. Ama sorun değil.

Umurumda değil. Şampiyon benim. Kardeşin geçen sezon şampiyonluğu aldığından beri bu günü bekliyordum. Evet, harika bir gün geçiriyordum ve gerçekten geri dönmek istiyorum. O yüzden bunu senin için kolaylaőtıracadıım.

"Geçtiğimiz birkaç hafta güzeldi. Eğlenceliydi. Hâlâ dönmekten hoşlanmıyorum ama erkeklerin bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Ve bir daha o kek dükkanına girip girmeyeceğimden emin değilim. Benim için fazla pembe. Ama ilginç olduğunu söylemeliyim. Her şeyin baőlamasının tek sebebinin

Thorn Princess olduğun içindi. Ama şu anda bunu gerçekten mahvediyorsun."

"Az önce ne dedin sen?"

"Bakın, onunla uğraşmak için çok açık bir yoldu. Sanki bunu dőnyormuőum gibi değil. Sanki rakibimin küçük kız kardeşini baştan çıkarmanın yollarını planlıyormuőum gibi. Ama sonra sen tatlı ve masum görünerek partime geldin. Uzak durmaya çalıştım, inan bana. O aptal anlaşmayı bile yaptım. Ama sonra benimle çok ilgilendin. Yani, neden olmasın ki? Her kız öyledir, ama bunu kabul etmemek için aptal olmam gerekirdi. Seni kabul etmemek için çok aptal olmam gerekirdi. Özellikle de seni kandırmak çok kolayken. Seni gezdirmek, sana bir şeyler yaptırmak çok kolaydı. Benim için neredeyse bir uçurumun kenarında duruyordun. Tek yapmam gereken seni itmekti. Tek yapmam gereken seni dőrmekti."

Tek yapması gereken beni itmekti.

Haklıydı.

Onun için kenarda durdum. Kollarımı iki yana açmıőtım, üzerimde beyaz bir

Elbis

- e. Ve tek yapması gereken beni biraz drtmekti. Tek yapması gereken dőmemi sağlamaktı.

"Bütün bunları Ledger'la uğraşabilmek için yaptın," diye fısıldıyorum, uyuşukluk damarlarıma yayılırken.

Çenesi sıkıştı. "Bütün bunları futbol için yaptım." "Onu yenebilmek için."

"Böylece onu yenebilirdim."

Uzun zaman önce söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Çünkü kazanmak her şeydir."

"Evet." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ayrıca, sana iyi vakit geçirttim, değil mi? Yani kırgınlık yok."

"Gücenmek yok."

"Aslında bana teşekkür etmelisin."

Yumruklarımı gövdesine saplıyorum. "Sana *teşekkür* etmeliyim."

"Evet. En az hasar olduğundan emin olduğum için." "Ne asgari hasarı?"

Reed sesini alçaltıyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Seni becermedim, değil mi? Yapabilirdim. Ama yapmadım ve inan bana, bu çok zordu. Bir erkeğin azgın bir balerinden kucak dansı alması her gün olan bir şey değil. Benim de başıma geldi.

Amigo kızları paylaşıyorum ve ne kadar esnek olabileceklerini biliyorum. *Senin* de ne kadar kıvrak olabileceğini biliyorum. Seni dans ederken gördüm.

"Ve bazı erkekler bakireleri sevmez. Çok fazla iş yaptıklarını söylerler. Onları istediğin gibi beceremezsin. Ama ben o adamlardan değilim. Onlardan hoşlanıyorum. Onları eğitmeyi seviyorum. Onları alıştırmayı seviyorum. Dudaklarını ısırıp acı dolu sesler çıkarmalarını seviyorum. Sanki onlar için çok fazlaymış gibi sizi itmelerini seviyorum. Ama doğru yerlerini okşadığınızda sanki tüm dünyaları sizmişsiniz gibi size sarılıyorlar. Bu hoşuma gitti. Bana sarılmanı ve boşaldığında buna inanamıyormuş gibi bakmanı sevdim. Sanki hiçbir şey bu kadar iyi olmamıştı. Ve ben seni sallayabilirdim

dün gece. Benden bile fazla. Ama yapmadım. Gitmene izin verdim. Yani evet, minimum hasar."

"Neden? Neden gitmeme izin verdin?"

"Bunu benim iyiliğim olarak kabul edin. Bu ayın." Bunu düşünüyor.

"Yıl. Şeytani pençelerimden zarar görmeden kurtulmana izin verdim. Kardeşlerin bana teşekkür etmeli. İşkence gibiydi." Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Hâlâ da öyle. Ve eğer seni alıp Mustang'ime taşımamı ve seni o ormana geri götürmemi ve olduğun güzel sarışın balerin gibi dönüp eğilmen için sana *gerçek* bir neden vermemi istemiyorsan, gitmeme gerçekten izin vermelisin, Fae."

Benim var.

Gitmesine izin verdim.

Ondan geri çekiliyorum.

Yapmazsam yapacağını söylediği şey yüzünden değil. Ama Fae yüzünden.

Çünkü bana verdiği isimle seslendi. Sahte bir isim.

Bir aptal gibi kalbimde sakladığım bir isim.

Geceleri ona sarılırdım. Bir dilek gibi yastığımın altına koydum. Kendimi gerçek bir peri gibi hissettiren bir isim.

Onun perisi.

"Sen bir pisliksin," diye nefes alıyorum ve neredeyse yaltaklanıyorum.

Bana bütün bunları söyledi ve benim ona söylediğim bu mu?

Ona *tüm* söylediğim bu mu?

Öfkemin boyutu bu mu? "Artık biliyorsun," dedi.

"İnanamıyorum..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için susuyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne hissedeceğimi...

Kollarımı belime doluyorum ve tekrar denemeden önce dudağımı ısııyorum. "Çok aptalca..." Başımı sallıyorum, görmeden. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Ben... Tanrım, çok aptalca davrandım. Seni düşündüm... Ben -"

"L'li kelimeyi söylemeyeceksin, değil mi?" diyerek sözümü kesti.

Ka

palı Sanki bana vurmuş gibi geri çekiliyorum.

"Evet, öyleydin," diye mırıldanıyor ve benim tek yapabildiğim sessizce ona bakmak oluyor. Tek yapabildiğim önümde karanlıkta duran adama bakmak.

giysiler, üzerinde bir gram yumuşaklık yok, bana bakıyor

"Size erkekler hakkında bir şey söyleyeyim.

Benim gibi. Benim gibi adamlar, oynamayı severiz. Kalp kırmayı severiz. Sırf yapabildiğimiz için. Eğlenceli olduğu için. Benim gibi adamlara aşık olmazsın. Hayallerini ve umutlarını benim gibilere bağlamazsın. Onlar için yalan söylemezsin. Onlar için gizlice dolaşmazsın. Onlara kazak örmezsin. Bana kötü adam demiştin, hatırladın mı? Ben buyum işte. Kalp kırmayı seviyorum. Aşk dolu hayalleri yıkmayı seviyorum. Senin gibi masum kızların masum aşkıyla beslenmeyi seviyorum. Sevmediğim şey ise o kızın karşıma geçip ağlaması. Sana sevdiğim tek şeyin Mustang'im olduğunu söylediğimi sanıyordum. Anladığını sanmıştım. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Kardeşlerinin sana her şeyi öğrettiğini sanıyordum."

Bundan daha akıllıca.

Con da bana böyle demişti, değil mi?

Benim daha zeki olduğumu söyledi.

Bana güvendiğini söyledi.

Ben de ona yalan söyledim.

Hepsine yalan söyledim. Ona, Ledger'a.

Özellikle Ledger'a.

En çok ihanet ettiğim kardeşim. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum.
Kavgadan beri onu görmedim bile.

Çünkü buraya geldim.

Çünkü buraya bana yalan söyleyen adamı görmek için
koşarak geldim. Yalan söyleyen ve beni kullanan adamı.

Futbol için.

Benimle oynadı ve bir oyunda kazanmak istediği için kalbimi kırdı.

Başımı tekrar sallıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Evet, ben de
öyle düşünmüştüm. Kardeşlerimin bana her şeyi öğrettiğini sanıyordum.
Ama görünüşe göre öğretmemişler. Görünüşe göre, ben sadece bir kötü
adama aşık olan aptal bir kıyım."

Yüz hatları şimdi gergin, sade, muhteşem ve yürek parçalayıcı.

"Bunu aşk ve büyümeyle ilgili ilk dersin olarak kabul et."

Evet, kalp kırıklığıyla ilgili ilk
dersim. "Görüşürüz, Fae."

Bununla birlikte ayrılır.

Hayatıma girdiği gibi aniden.

Tüm dünyanın kollarını açmış onu beklediği o kanepeye geri dönüyor.
Benimki etrafımda parçalanırken.

Benim dünyam depremler ve toprak kaymalarıyla boğuşurken,
onunki yeni bir hayat, yeni bir macera ile dolup taşarak çiçek açıyor ve
ışılıyor.

Bu sonbahar New York'a gidiyor, değil mi?

Aptalca, hala iletişimde olacağımızı düşündüm. Birlikte olmanın bir
yolunu bulacağımızı. Hatta okulun son ayını onunla geçirmeyi bile
düşündüm... şampiyonluk maçı bittiğine göre.

Koridorlarda, avluda onunla takılmak. Mustang'inde müzik dinlemek.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Zihnimin en derin köşesinde, futbol rekabeti sona erdikten ve o Bardstown Lisesi'nden ayrıldıktan sonraki hayatı düşündüm.

Ama bu gece öğrendiğim gibi, ben aptalım. Ve aşığım. Bir canıye. Kalp kırmayı seven bir adamla.

O partiden çıktığımı hatırlamıyorum.

Tempest'ı garaj yolunda bulduğumu da hatırlamıyorum. Tek hatırladığım burada olduğum.

Dışarıda, yıldızlı gecenin altındayım ve en iyi arkadaşım kolumu tutuyor. Dikkatimi çekmeye çalışıyor. Bana bir şey soruyor. Bunu biliyorum.

Ama dikkatim çok dağınık.

Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm bir şeye çok odaklandım. Aslında, gördüğümü hatırladığım ilk şey bu: beyaz bir ışık.

Parlak, ışıltılı bir beyaz.

Aydan bile daha parlak.

Beyaz bir Mustang.

Beyaz Mustang'i.

Sevdiği tek şey. Az

önce öyle dedi.

Sevdiği tek şeyin Mustang olduğunu söyledi ve sonra bana gerçeği, kendi gerçeğini söylediğinden beri etrafımı saran tüm uyuşukluk, tüm sis yok oldu.

Tempest'a döndüm. "Arabasının anahtarlarına ihtiyacım var." "Ne? Neden?"

"Ben sadece... İhtiyacım var..."

Tempest omuzlarımı tutuyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Ne oldu Callie? O ne yaptı? Sana ne söyledi?"

Ona, ağabeyininkine çok benzeyen gri gözlerine bakıyorum.

"Seviyorum

onu."

Yüz hatlarını sempati kaplıyor. "Biliyorum."

"Beni kullandı."

"Ne?"

Konuşabilmem için göğsümdeki ağrının geçmesini beklemem gerekiyor. "H-

Beni kullandığını söyledi. Ledger'a karşı. Her şeyi onunla uğraşmak için yaptı. Böylece futbolda kazanabilecekti."

Gözleri kocaman. "Oh Tanrım."

"Ben... Bunu nasıl durduracağımı

bilmiyorum." "Neyi durduracağını?"

"Bu acı," diye fısıldıyorum. "Acıyı nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Sonra bana sarıldı. "Oh, Callie. Çok özür dilerim. Ben..." Benden uzaklaşıyor. "Dinle, Callie, kardeşim, onu seviyorum, tamam mı? Onu çok seviyorum ama kendine zarar veren bir yapısı var. Zehirli olabiliyor ve -"

"Anahtarlarını bana getirir misin?" Sözünü keserek

soruyorum. "Mustang'inin anahtarları mı?"

"En çok sevdiği şey."

Kararlılıkla başını sallamadan önce birkaç saniye beni inceliyor. "Evet. Yapacağım. Sadece burada bekle."

Ve biliyorum.

Ve o da öyle.

Birkaç saniye sonra bana anahtarları getirdi ve ben ona bunu nasıl yaptığını sormadım. Kardeşinin anahtarlarını nasıl yürüttüğünü.

Tek yaptığım arabasına binmekti ve tüm itirazlarıma rağmen Tempest da arabasına bindi. Tek yaptığım arabasını çalıştırıp uzaklaşmak.

Artık 16 yaşımdayım, yani ehliyetimi alabilirim.

Aslında Con beni önümüzdeki hafta sonu sınava götürecekti ve son birkaç aydır bana öğretiyordu. Ledger da bana öğretiyor.

O da öyle.

Bana düz vites sürmeyi öğreten oydu. Mustang'iyle bana bunu öğreten oydu.

Yani bu arabayı ilk kullanışım değil.

Gerçi buraya ilk kez geliyorum.

Buraya daha önce de gelmişim. Kardeşlerimle ve birkaç kez de arkadaşlarımla.

Ama onunla asla. Buna pişmanım.

Şiirsel olurdu. Onun çalıntı arabasıyla eskiden birlikte ziyaret ettiğimiz bir yere gidiyordum.

Ama öyle değil.

Trajik, felaket ve korkunç. Tıpkı

Shakespeare isimlerimiz gibi.

Yardıma olmadı, değil mi?

Onları değiştiriyor, birbirlerine uydurma isimler takıyorlar. Rekabet ve nefret yine de kazandı ve bu o kadar korkunç ki küfrediyorum ve umursamıyorum bile.

O kadar korkunç ki oraya, hedefime, göle vardığımda arabayı durduruyorum.

Tempest'a dönüyorum. "Korkunç bir şey yapacağım."

"Biliyorum," diyor.

Parmaklarımı direksiyonun üzerinde esnetiyorum. "Beni durdurmayacak mısın? O senin kardeşin."

Tempest bana hüzünlü bir gülümseme fırlatıyor. "O benim kardeşim, evet ve bu yüzden bunu yapman için gerçekten korkunç bir şey yapmış olması gerektiğini biliyorum. Kardeşimin neler yapabileceğini biliyorum Callie. Kalbini kırdığını biliyorum. I

Kalbini kırmakla kalmadı, paramparça etti. Değil mi?" Başımı sallarken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"O zaman haklıymışım. Yoksa bunu yapmazdın." İhtiyacım olan tek cesaretlendirme bu.

Geri dönüp göle bakıyorum, ayın altında parıldıyor ve gümüşü bir renk alıyor, etrafı ağaçlarla çevrili. Bir yamaç aşağıya doğru iniyor, aklımdaki şey için mükemmel bir yamaç.

Arabayı çalıştırdım ve vites taktım. Vitesi boşa aldım ve Tempest'a "İn artık" dedim.

O yapıyor ve ben de hemen arkasındayım.

Ve sonra, ormanın zemininde dururken, babetlerim Yapraklar ve gözyaşları yüzümden aşağı akarken, hayatının aşkının göle doğru sabit bir hızla kayışını izliyorum.

Suya düşmeden önce.

Su onu yavaşça içine çekmeden, yutmadan, kalbimi yediği gibi onu da yemeden önce.

Tam da onu bir daha göremeyecekmişim gibi görünürken, içimde bir şeyler patlıyor. Başka bir deprem. Başka bir patlama ve göle doğru koşmaya başlıyorum.

Ona doğru koşmaya başladım ama Tempest beni durdurdu.

Kolumdan tutup beni geri çekti. "Callie, hayır. Bırak gitsin."

"Hayır, yapamam... Ben..."

"Hey, sorun yok. Sorun yok. Boş ver gitsin."

"Yapmak zorundayım... Arabasını kurtarmak zorundayım. Yapmak zorundayım..." "Callie, oraya giremezsin, tamam mı? Giremezsin."

"Ama onu kurtarmalıyım." Gittikçe aşağı iniyor, parlak beyaz karanlığın içinde kayboluyor. "Yapmak zorundayım... Onu seviyor ve ben... Ona bu şekilde zarar veremem. Ona zarar veremem..."

"Hey, hey, Callie. Bana bak." Beni çevirdi ve salladı, ona bakmamı sağladı. "Bu sadece bir araba, tamam mı? Sadece bir araba."

"Ama seviyor," diyorum ona, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Bunu atlatacaktır."

"Onu kurtarmak zorundayım,"
diye fısıldadım.

"Yapamazsın."

"Onun sevdiği şeyi kurtarmalıyım."

"Hayır, şimdi olmaz, tamam mı?" Bana tekrar sarıldı. "Şu anda sadece kendini kurtarman gerekiyor."

Sonra da ağlamadan duramıyorum.

Arkadaşıma sarılırken hıçkırıklarına engel olamıyorum.

Arabasını kurtarmak istediğim gibi beni kurtaracakmış gibi ona sarılıyorum. Ama gerçek şu ki, kimse beni kurtaramaz.

Şimdiden ölüyorum.

Şimdiden bir kötü adama aşık oldum.

Devam edecek...

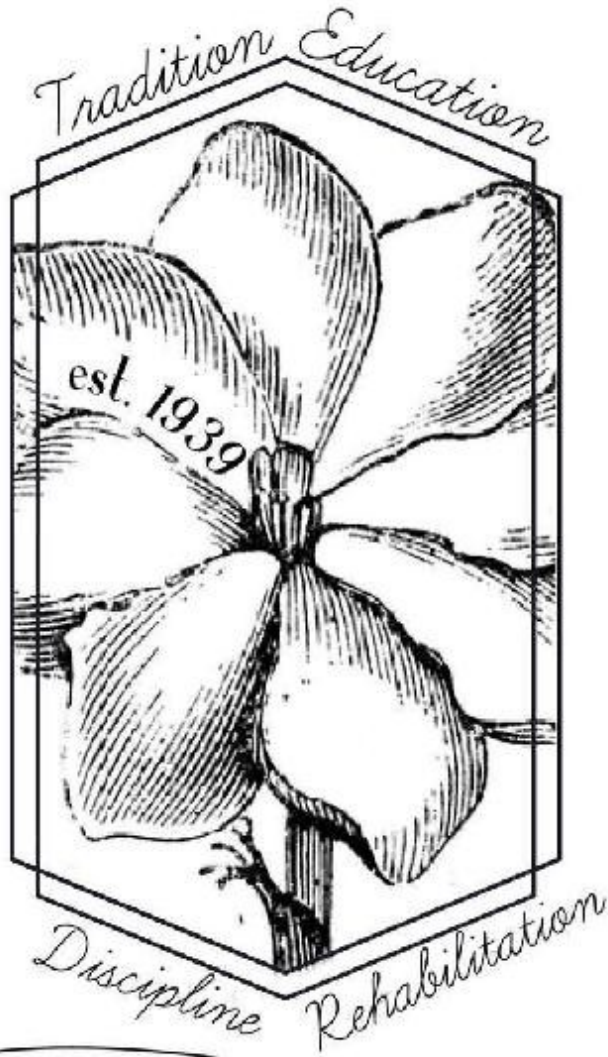
Muhteşem Bir Kötü

Adam

A GORGEOUS VILLAIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

Lütfen kitabın tamamından keyif alabilmek için önce [ön](#) bölümü
okumanızın şiddetle tavsiye edildiğini unutmayın.

ST. MARY'S
SCHOOL
FOR TROUBLED TEENS

T. M.4RYS REHBERİ

to

d

AŞKA MAHKUM KIZLAR İÇİN

Genç Çürüme

Rüya Kırık Sevgilim

I Jinx U

Drip Orip Gasoliñ°

İyi B "dd Kızı

Sweet Little Sweetheart

Golden Eyed Queen

İHANETE UĞRAYAN KIZLAR İÇİN 124 LDVE

He "a :k akJ "iu

Cazy- Ben-Yalnız Başladım

Ay Gözlü Çorak Topraklar

Ozanlar Kraliçesi

Sex and Candy

Train Wreck Princess

HAYAL KURAN KIZLAR İÇİN

Kırmızı Bağımlısı

Pembe ard Utanmaz

Chmry *icket

Lollipop Lover

Pinky \'Vink\'/ Prom ism

BELAYI SEVEN KIZLAR İÇİN

Sorunlu Sweetheau

Handmade Heaven

Cute Corruption

Yol ng anri nn Yangın

Bir Kızın Tanrısı

Mor W-tchcraft

Vahşi Çocuk BsJ Çocuk

Kalp (n.):

Ritimle atan dört odacıklı kaslı bir organ

Kırık Kalp (n.):

Atmaya devam eden ancak her atışı aritmik ve dolayısıyla ağırlı olan, odacıkları çatlamış bir kalp

Part 1

The Haunted Hero + The Broken Ballerina

Present

St. Mary's School for Troubled Teenagers

Mary's kasabasındaki ormanın ortasında bir okul var.

Sadece kızlar için bir okul.

Aslında, sadece kötü kızlar için bir okul.

Kuralları çiğneyen kızlar.

Dersleri asan ya da hırsızlık yapan ve otoriteye hiç saygı duymayan kişiler. Bazıları şiddet yanlısıdır ve öfke sorunları vardır.

Ödevinizi görmek istediği ve yüksek sesle sorduğu için bir öğretmenin yüzüne yumruk atmak gibi. Bu da pek hoş karşılanmadı çünkü

Bir gece önce yasadışı yollardan ve hiç gitmemeniz gereken bir partide aldığınız alkol yüzünden akşamdan kalmadınız.

Burada bunu yapan bir kız var.

İnsanlar ondan uzak durma eğiliminde çünkü bir şeyleri kırmayı seviyor. Ama ben onu seviyorum. Bana karşı hep iyi oldu.

Ama her neyse, bütün kızlar bu kadar vahşi değil. Bazı kızlar daha uysal.

Mesela burada tek suçu kredi kartı çalmak olan bir kız var.

Çünkü bir mağazada çok güzel bir elbise görmüş ve onu almak istemiş. Ve annesine sorduğunda annesinin hayır diyeceğini biliyordu. Çünkü Nedense annesinin kafasında kızının savurgan olduğu ve bu nedenle ebeveyn rehberliği olmadan alışveriş yapmasına izin verilmemesi gerektiği gibi çılgınca bir fikir var.

Yani evet.

Bizler kötü kızlarız ve buraya ıslah olmak için gönderildik.

Çünkü bu okul bir reform okulu ve adı da St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu.

Yıllar yıllar önce kuruldu. Muhtemelen dinozorlar yeryüzünde dolaşırken.

Peki, tamam.

Bu bir abartı.

1939'da kurulmuş. O zamana kadar tüm dinozorların soyu çoktan tükenmişti ama yine de.

Her neyse, buranın web sitesine rastlarsanız veya müdürün odasından parlak hardal renkli bir broşür alırsanız, bu prestijli yerin mükemmel bir eğitim ve demir gibi sağlam bir disiplin geçmişine sahip olduğunu göreceksiniz.

Bunun da ötesinde, hayatlarında harika şeyler yapmaya devam eden çok iyi huylu ve sosyal olarak uyumlu bazı kızlar üretme geçmişine sahiptir.

Yaptıkları o kadar da harika olmayan şeylerin aksine, onları
Bura

da. Ben, kendi adıma, burayı seviyorum.

Artık burada yaşadığım gerçeğini seviyorum. Yıllardır burada yaşıyorum.

Son iki yıldır, ikinci sınıftan beri.

Kuralları seviyorum. Kısıtlamaları seviyorum.

Her şey için belirli bir zaman olmasını seviyorum.

Ne zaman uyanacağınız, ne zaman duş alacağınız gibi - her sabah 6 ile 7 arasında. Çamaşırlarınızı ne zaman yıkayacaksınız - yurt binasının bodrum katında bir çamaşır odası var ve aşırı kalabalık olmaması için kıyafetlerinizi bir programa göre yıkamaya gidiyorsunuz. Ev ödevinizi ne zaman yapacağınız, akşam yemeğinizi ne zaman yiyeceğiniz ya da ne zaman dinleneceğiniz. Ve son olarak, ne zaman yataacağınız: her gece 9:30'da ışıklar söner.

Kampüsten ne zaman çıkıp çıkamayacağınızı bile söylüyorlar.

Bir öğretmen tarafından imzalanmış özel küçük pembe bir izin belgesine ihtiyacınız var - bazen beyaz olabiliyorlar, ancak pembe olanları aldığım da her zaman neşeleniyorum.

Oh, ve bu imzalı izin kağıtlarını alabilmek için yeterince iyi kız puanına sahip olmanız gerekir, daha yaygın olarak - öğretmenler tarafından - ayrıcalıklar olarak.

Peki ayrıcalıklarınızın kaydını kim tutuyor? Size atanan, her hafta görüştüğünüz ve tüm günahlarınızın ve ara sıra yaptığınız iyiliklerin kalın bir dosyasına sahip olan rehberlik danışmanı.

Burada bir yıldır dışarı çıkmak için izin kağıdı almayan bir kız var, Şükran Günü ya da Noel için bile. Çünkü derslerine sürekli geç kalıyor ve söylentilere göre matematik ve kimya derslerinden kalıyormuş, bu nedenle izinleri iptal edilmiş.

Gördünüz mü? Ne kadar harika bir şekilde katı ve boğucu.

Bunun da ötesinde, neredeyse hiç gülümsemeyen sert yüzlü öğretmenlere kesinlikle bayılıyorum. Ama sorun değil çünkü onlar sizin için sadece iyi şeyler istiyorlar.

Kilit taşlı binalara, çimento yollara ve pencerelerdeki demir parmaklıklara bayılıyorum.

Oh, ve ön taraftaki demirden yapılmış ve siyaha boyanmış büyük kapılar? Onlar için ölünür.

Sadece mimari açıdan sağlam ve hepimizi içeride tutabilecek kapasitede olmakla kalmıyor, aynı zamanda en üstte büyük, ferforje harflerle St: Gelenek. Eğitim. Disiplin. Rehabilitasyon.

Hapishane gibi bir his.

Kim sevmez ki bunu?

Avluda oturduğum, tamamen sert ve tabii ki betondan yapılmış bankı kim sevmez ki?

Buradan tüm okulu görebiliyorum: binaları, yolları ve bizi kafeste ve güvende tutan demir kapıları. Futbol sahalarını. Ormandaki Arka tarafta, tuğla çitin hemen ötesinde.

Kasvetli, gri bir sonbahar öğleden sonrasında oturup bana bunun artık benim hayatım olduğunu hatırlatmak için mükemmel bir yer.

Sevdiğim hayatım.

Sevgiler.

Aşk, aşk, aşk.

Yani. Çok.

Seviyorum.

Bu işe yaramıyor, Callie.

Bu kesinlikle işe yaramıyor.

Tamam, hayır. Bekle. Bu işe yarayabilir. Bu kesinlikle işe yarayabilir.

Buranın başka nesini seviyorum? Başka, başka? Ne...

"Aman Tanrım, dinliyor musun?"

Yüksek bir ses sisi delip geçiyor ve gözlerimi kırptıştırıyorum.

Bir yüz odak noktasına gelir. Solgun ve güzel, mavi gözlü ve kalın kaküllü. Ve gözlüklü.

Poe Austen Blyton, ya da sadece Poe, arkadaşım. St. Mary'deki en iyi arkadaşlarımdan biri, burada, bu aptal ıslah okulunda yaşamayı katlanılabilir kılan kişi.

Gördün mü?

İşte sevdiğim bir şey!

"Seni seviyorum,"

diyorum ona.

Geri çekildi. "Ne?"

Sırıtiyorum. "Seviyorum, Poe. Seni seviyorum. Sakın aksini

düşünme." Sonra tam karşımda oturan başka bir kıza

dönüyorum,

Bronwyn Littleton, oda arkadaşım ve aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri.

Çenemle işaret ediyorum ve "Ve sen. Seni seviyorum, Wyn.

Sen benim favorimsin."

Wyn bir sanatçıdır, bu yüzden genellikle - yani her zaman - eskiz defteri taşır. Hayatımda karşılaştığım en sakin insan. Ona, açık renkli gözlerine, uzun kahverengi saç örgüsüne ve son derece masum yüzüne baktığınızda, bir ıslahevinde olmasına çok şaşırsınız.

Burada olmasının nedeni eskiz defteri aslında, daha doğrusu çizim yapmayı sevmesi.

Ailesi, kızlarının sanat gibi bir şeyle hayatını boşa harcamasını istemeyen zengin, üst sınıf tipleridir ve her zaman bundan vazgeçmesi için onu sıkıştırmışlardır. Bir gün canına tak etmiş ve misilleme olarak babasının arabasına grafiti çizmiş. Babası da ceza olarak onu buraya göndermiş.

Eskiz defterinden başını kaldırıp bana bakıyor. "Ah, teşekkür ederim.

Bunu takdir ediyorum. *Sanırım.*"

Grubumuzun üçüncü ve son üyesi Salem Salinger'a dönmeden önce "Rica ederim," diyorum.

Okulda yeni; hepimiz son sınıf için yazdan döndüğümüzde o da yeni başladı. Kocaman bukleleri ve altın sarısı gözleri var ve buraya biraz para çalıp kaçtığı ama yakalandığı için geldi.

Kim tarafından diye sorabilirsiniz?

Aynı zamanda bu reform okulunun çok korkutucu müdürü olan vasisi tarafından.

Evet, zavallı Salem.

Yanlış kişiye bulaşmayı seçti ve şimdi burada ve sanırım ben de onu seviyorum. Her ne kadar onunla ilk kez bir hafta önce okul başladığında tanışmış olsam da.

Ben de ona dedim ki, "Ve sen. Seni unuttuğumu sanma, Salem. Seni seviyorum.

"

Burnu hafifçe kırışıyor. "Ben öyle düşünmüyordum. *Gerçi* ben bunun biraz garip olduğunu düşünüyorum."

Poe kollarını ona doğru uzatır. "Teşekkür ederim. Evet, teşekkür ederim. Bu çok garip." Bana döndü. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Gülümsüyorum ve iç çekiyorum, öğle yemeği saatinde olduğumuzu ve içerideyken pırıl pırıl parlayan güneşi yakalayabilmek için özellikle kasvetli tadı olan öğle yemeğimizi erken bitirdiğimizi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kafeterya binasından dışarı adımımızı attığımız anda aniden kaybolan güneş, bu çok sert ve rahatsız sıra - sınıf sıralarımız kadar rahatsız - sanki hiç güneş ışığı yokmuş gibiydi.

Wyn hafifçe öne eğilir. "İlk Hafta Blues'u mu?"

Tamam, hepimizin bir terimi var: İlk Hafta Hüzünü.

Sadece ikimizin olduğu ikinci yılımızda Poe tarafından icat edilmiş bir terim. Wyn daha sonra, üçüncü yılımızda geldi ve dediğim gibi, Salem son yılında buraya gönderildi.

Her neyse, temelde hepimizin yaz tatilinden yeni döndüğümüzde kısa bir süre kendimizi kötü ve hüzünlü hissettiğimiz anlamına geliyor.

Çünkü aylarca özgür kaldıktan sonra kafese kapatılıp kısıtlanıyoruz.

Wyn'e "Hayır, bunlar İlk Hafta Hüzünü değil" diye cevap veriyorum. "Çünkü A, bu artık ilk hafta değil. Bu ikinci hafta. Ve B, mutlu olacak bu kadar çok şey varken neden üzgün olayım ki?"

"Ne gibi?" Poe sorar.

"Şey gibi..." Etrafıma bakıyorum.

Kafeteryadan akın akın çıkmalarının ardından, dışarıda sadece birkaç kız kaldı. Güneşin olmadığını görünce hepsi geri döndü.

Ama sonra, içerisi daha da iç karartıcı, bej dolaplar ve Duvarlar. İşte buradayız ve bölgeyi tararken gözlerim Sevdiklerim ve unuttuğum başka bir şey daha.

Çiçekler.

Tam olarak gardenyalar. Papatyalar, güller ve baldıran otlarıyla karışık tonlarca.

"Aha." Çiçekleri sevdiğim için canlandım. "Çiçekleri severim. Baksana! Ve bu hafta sonu onlar üzerinde çalışacağımız gerçeği."

Her Cumartesi, reform ve takım çalışmasının bir parçası olarak, tüm kızlar biraz bahçe işleri yapıyor. Ağırlıklı olarak okulun sembolü olan gardenya yetiştiriyoruz,

Çünkü saflığı ve masumiyeti temsil eder.

Aynı zamanda hiçbir öğretmenin bilmediğinden emin olduğum ve buradaki tüm kızlar arasında bir tür şaka gibi olan gizli aşkı da temsil ediyor.

Poe dilini dışarı çıkarır. "Çiçeklerden nefret ederim." Ona bir bakış attım. "Herkes çiçekleri sever, Poe." "Ben gülleri severim," diye ekliyor Wyn.

"Bence gardenyalar harika," diye araya giriyor Salem. "Peki ya sen Callie?"

Papatyalar.

Papatyaları severim. Üzerinde papatya baskısı olan elbiselerim var. Ya da papatya baskılı elbiselerim *vardı*.

Buraya geldiğim gün hepsini Bardstown'da bıraktım çünkü onlardan nefret ediyorum.

Şim

di. Papatyalardan nefret ediyorum. O elbiselerden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Hayır, Callie. Şimdi zamanı değil.

"Ben, uh -"

Poe beni cevap vermekten kurtardı - Tanrıya şükür - elini salladığında "Bana geri dönebilir miyiz lütfen? Callie bize delice davranmaya ve sonsuz bağlılığını ilan etmeye karar vermeden önce bir şey konuşuyordum."

Dikkatimi dağıttığı için şükrederek dik oturuyorum. "Tamam. Tamam. Yine de tamamen dinliyordum."

"Gerçekten mi? Ne diyordum o zaman?"

"Uh..." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Diyordun ki -" "Seni zahmetten kurtarayım. Her zaman söylediği şeyi söylüyordu."

Wyn diyor ki.

Poe ona döner. "Hep ne diyorum ben?"

"Gardiyanından ne kadar nefret ediyorsun?" diye cevap veriyor.
"Çünkü seni buraya o gönderdi. Çünkü onun kıyafetlerini ateşe vermeyi ve yemeğini zehirlemeyi bırakmadın."

"Onun yemeğini asla zehirlemedim." Poe parmağıyla Wyn'i işaret eder. "Asla." "Peki o zaman nasıl oldu da hastanelik oldu?" Wyn soruyor.

"Bir kez. Bu bir kez oldu," diye açıklıyor Poe. "Ve o zaman Çünkü yemeğine zehir katmıştım. Çünkü ona fıstık ezmesi ve reçelli sandviç yapmıştım. Tamamen masumdu. Ona bir iyilik yaptım. Ben nazıktım, millet."

"Fıstığa alerjisi var, Poe."

"Evet! Ve bunu daha sonra öğrendim. Dili şiştiğinde." Poe öfkeli bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Neden kimse bana inanmıyor?"

Wyn bana bakıp göz kırpmıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Oh, o kötü.

Ben de kötüyüm, bu yüzden göz kırpmıyorum ve cıvıldıyorum,
"Çünkü sen şeytansın. Sürekli onu öldürmeyi ne kadar çok istediğinden ve bunun için seni hapse atsalar da umursamayacağından bahsediyorsun."

Bu doğru.

Poe, koruyucusunu öldürmeye yemin etti ve eminim ki şeytani, baş belası zihniyle bunu yapabilir ve asla yakalanmayabilir.

Ancak Poe ikimize de ters ters bakıyor. "Ben olsam yapmazdım. Bilin diye söylüyorum. Turuncunun yeni siyah olduğunu düşünmesem ve içinde iyi görüneceğimi sanmasam da yine de yapardım. Yine de göğsüne altı inçlik Prada topuklu ayakkabılarımı saplardım - bilirsin, şu çok sevdiğim süet olanlardan - ve kan kaybından ölmesini izlerdim ve sonra ölüp gömüldüğünde, üzerinde dans ederdim.
onun mezarı. Sözlerimi bir kenara yazın."

Öldürücü ifadesine, çılgın gözlerine ve kızarmış yanaklarına yüksek sesle gülmek için dudaklarımı büzüyorum.

Bir şekilde ciddi bir tavırla "Ama sen dans etmekten nefret ediyorsun, Poe."

Poe bana çıkışmak üzereyken Wyn tekrar araya giriyor. "Evet, Poe, Dans etmekten nefret ediyorsun. Çok fazla zıpladığında göğüslerinin yüzüne çarptığını söylüyorsun."

Wyn'e sırtıyorum ve o da bana sırtıyor.

Poe yine patlamak üzeredir ama yine yolu kesilir. Bu sefer Salem tarafından.

"Yine de harika göğüsler," diyerek elini kaldırıyor ve Poe'nun göğsüne bakarken konuşmaya atlıyor.

Poe'nun göğüslerine bakıyorum ve Salem haklı. Memeleri mükemmel.

Poe'nun seksenlerin pin-up kızları gibi doğal kıvrımlı bir vücudu, büyük göğüsleri, ince beli ve geniş kalçaları var ve evet, onu kesinlikle kıskanıyorum.

"Evet, mükemmeller," diye onaylıyorum, başımı sallayarak kendi küçüklerime bakıyorum.

"Değil mi? Yani, böyle göğüsler için adam öldürürdüm," diyor Salem kıskançlıkla.

Salem ve ben, aynı vücut tipindeyiz, küçük ve atletik. Futbolcu olması sayesinde.

Şunu söylemeliyim ki futbolun içinde büyümüş olmama rağmen hiçbir kadın futbolcuyla gerçekten arkadaş olmadım.

"Göğüslerim hakkında konuşmanız hoşuma gitse de, çünkü kabul edelim, mükemmeller," diyor Poe, onları göstererek, "Benim daha büyük göğüslerim var.

Şu anda sorunlarımız var."

Ciddileşen Salem dudağını ısırır. "Özür dilerim."

Ben de ciddileştim. "Evet, üzgünüm. Bize sorunun ne olduğunu söyle."

Wyn eskiz defterini bırakıyor, yani dikkatini veriyor ve üçümüz de hikayesini dinlemeye hevesli bir şekilde Poe'ya doğru eğiliyoruz.

Bir nefes üflüyor ve kalın, koyu renk perçemleri dalgalanıyor. "Bu hafta sonu dışarı çıkamam. Miller dışarı çıkma ayrıcalıklarımı elimden aldı. Yine."

"Ne? Neden?" Öfkeyle sordum.

"Bilmiyorum, geçen yıl yaptığım bir şey. Belki de ofisine bir fare koyduğum içindir."

Evet, o.

Poe geçen gün rehberlik danışmanı Bayan Miller'ın ofisine bir fare soktu.

yıl.

Fareyi nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. ve bunu hepimizden saklamayı nasıl başardı. Ta ki Miller huzurlu bir okul gününün ortasında çılgılık atıp odasından kaçana kadar.

"Gerçi o geçen seneydi. Bırakamaz mı?" Wyn sorar.

"Hayır." Poe, Miller'ın genizden gelen sesini taklit ediyor, "'Çünkü bildiğiniz gibi okul politikası gereği tüm şikayetler bir sonraki döneme devredilir. Bu yüzden vizelere kadar dışarı çıkma ayrıcalıklarını iptal etmek zorundayım. Siktiğimin kaltağı."

"Ugh, ondan nefret ediyorum." Başımı sallıyorum.

"Aynı rehber öğretmene sahip olduğuma inanamıyorum," diye yakınıyor Salem. Onun acısını tamamen hissediyorum.

Poe ve Salem aynı rehber öğretmeni paylaşıyor ve Miller'ın Şeytan olduğuna yemin edebilirim. Öte yandan rehber öğretmenim oldukça yumuşak başlı - sevdiğimi itiraf edebileceğim bir başka şey.

Poe yumruğunu masaya vurur. "Gördün mü? İşte bu yüzden ondan nefret ediyorum." Hiçbirimizin *onun* kim olduğunu detaylandırmasına gerek yok. Onun koruyucusu.

"İşte bu yüzden," diye devam ediyor. "Tüm bunlar onun yüzünden oluyor. Hayatımda yanlış giden her şey onun yüzünden. *Her şey onun yüzünden*. O aptal, tüvit ceketli, dirsekli yamalar giyen, modası geçmiş, yaşlı... *adam*."

Wyn, Salem ve ben birbirimize bakıyoruz ve yüksek sesle gülmemek için dudaklarımızı bastırıyoruz.

"Yaşlı adam." Başımı salladım.

"Modası da geçti," diyor Wyn.

Salem bize "Evet, modası geçeni unutmayalım," diye talimat veriyor. "Ve dirsek yamalarını."

"Bu ne cüret?" demeden önce vurgulamak için başımı sallıyorum. Tüvit paltolar, aman Tanrım! Bu adam ölmeli."

Poe elindeki boş su şişesini bana fırlatmadan önce gözlerini kısıyor. "Sizler çok kötüsünüz."

Ve bir kahkaha patlattık.

Bu da bir şekilde günümün en önemli anına dönüşüyor.

Bu sert banklarda, gri gökyüzünün altında otururken, bu ıslah okulunda edindiğim arkadaşlarımla gülerken, neden burada olduğumu unutuyorum.

Artık hiç özgürlüğüm olmadığını unutuyorum.

Bu tuğla çitlerin ve demir kapıların içinde

kafeslendiğimi. İki yıldır burada kafesteyim.

Çünkü on altı yaşımdayken bir gece kalbim kırıldı. O

kadar kötü kırıldı ki öldüm.

Acıdan öldüm ve hayata döndüğümde iyi kız Callie'den kalbi kırık bir kıza dönüştüm.

Acısının ve incinmişliğinin sancıları içinde, yapmayı asla hayal edemeyeceği bir şey yapan bir kız.

Her şeyi aşk uğruna yapan bir kız.

Bunun için hapse girmesi gereken bir kız oldum - yaptığım şey,
işlediğim suç için - ama bir şekilde buraya gönderildim.

Bir merhamet olarak.

Bildiğim her şeyden uzaktaydım: kasabamdan, evimden, dört büyük ve
aşırı korumacı erkek kardeşimden.

Tüm bunları unutuyorum ve sadece gülüyorum.

Bu da Poe'nun homurdanmasına neden oluyor. "Peki, her neyse. Gülüp
geçin. Sadece

Şimdi elimdeki tek seçenek hayatımı en iyi şekilde yaşamak. Yarın gece."

Sonra sesini alçaltıyor. "Gizlice kaçtığımızda."

Yarın.

Yarın Cuma. Cumalar

özeldir.

Cuma günleri, dördümüz de gizlice kaçarız.

Yarın cumaysa, bugün de perşembedir. Ve
perşembeler de özeldir.

Benim için.

Chapter 2

Saat gece yarısından biraz önce ve herkes uyumaya gitti. Özellikle de oda arkadaşım Wyn.

Bu da benim için harika.

Çünkü dediğim gibi, Perşembe günleri oldukça özeldir ve benim

olma k. Yavaşça yatağımdan kalktım ve şifonyerime gittim. Açtım ve

önceden hazırladığım çantamı alıp odamdan çıktım.

Şimdi karanlık koridorda, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve soldan sağa bakıyorum. Etraf temiz görünüyor, bu yüzden bej renkli kapılar ve üzerlerinde ilan panoları ve motivasyon posterleri asılı duvarlarla çevrili dar koridorda yürüyorum.

Ayaklarım hızlı ama sessiz, gecenin bu saatinde sessizliğe uyuyor.

Resepsiyon alanının ön tarafındaki televizyonun alçak sesi dışında.

Yirmi dört saat boyunca nöbet tutan bir bekçi var - vardiyaları değişiyor - ve ben gizlice kaçmak için özellikle Perşembe gününü seçtim çünkü Bayan Alvarez'in gece şovlarını kötü kızları izlemekten daha çok sevdiğini biliyorum ve iki yıl boyunca gizlice kaçtıktan sonra artık bir uzmanım.

Bu koridorun tüm kıvrımlarını ve dönüşlerini biliyorum. Belli bir hızda yürürsem hedefime ulaşmamın ne kadar süreceğini biliyorum. Yirmi beş saniye.

Gitmek istediğim yere gitmem 25 saniye sürer. Zaman tuttum.

Ve eminim ki, yirmi beş saniye sonra oradaydım.

Çıkışta.

Binanın arka tarafında yer alıyor.

Hileli bir kolu olan metal bir kapı. Açmak için sallamanız ve itmeniz gerekiyor; Poe'dan başkasının benimle burada olduğu ilk yıl keşfettiği bir şey değil.

Metal kapı gümbürdeyerek açılıyor ve hafif serin ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey olmayan Eylül gecesine adım atıyorum.

Kapı ile pervaz arasına bir taş sıkıştırıp beton yollardan koşmaya başlıyorum ve çimenlerin arasından geçerek kampüsün tuğla çitlerine doğru ilerliyorum. Ayaklarımı boşluklara dayayarak tırmanıyor ve diğer tarafa geçiyorum.

Düştüğümde, tekrar koşmaya başlıyorum.

Buradan beni gitmek istediğim yere götürecek olan St. Mary's otobüs durağına ulaşmak için yaklaşık on dakikam var. Ormanın içinden koşuyorum.

Kampüsümüzün arka tarafında sıralanır ve otobüs tam yanaşırken otobüs durağına ulaşır.

Dördüncü sırada uyuyan bir kadın dışında içerisi boş. Gece yarısı boş bir otobüste seyahat etmek biraz korkutucu ama başka seçeneğim yok, değil mi?

Şoföre otobüs kartımı gösteriyorum - yaz boyunca kendi paramla aldım, çok teşekkür ederim - ve sonra tekrar yola çıkıyorum.

Gideceğim yere ulaşmak yaklaşık otuz dakika sürüyor.

Kendi şehrim, Bardstown'a dönüyorum.

Mary's'den Bardstown'a, büyüdüğüm ve taptığım kasabaya, o çizgiyi geçtiğimizde kalbim hep çarpıyor.

İlk kez aşık olduğum kasaba. Şereften düştüğüm kasaba.

Otobüs durağıma yanaştığında şoföre teşekkür edip iniyorum.

Şimdiye kadar her şey yolundaydı, biraz riskliydi ama yasadışı bir şey yoktu. Bundan sonra yapmam gereken bir tür suç.

Yani, birinin arabasını çalıp gölde boğmak kadar kötü değil - ki bu konuda biraz deneyimim var - ama yine de oldukça kötü.

Çünkü dediğim gibi, başka seçeneğim yok, değil mi?

Saçımdan bir toplu iğne çıkarıp kapının kilidine sıkıştırıyorum ve hassas bir hareketle çeviriyorum. Kapı açıldığında -ki açılacağını biliyordum- içeri giriyorum.

Mavi Madonna'ya, eski bale stüdyoma.

Balerin olmak için yıllarımı harcadığım yer. Ta ki beni kovana kadar.

Dürüst *olmak* gerekirse, *kovulmak* ağır bir terim.

Beni kapı dışarı etmediler. Bana ayrılmam için bir seçenek sundular ve ben de kabul ettim.

Onlar derken, bir zamanlar benimle ve yeteneğimle çok gurur duyan öğretmenim Bayan Petrova'yı kastediyorum.

"Aileler endişeli Callie" derken çok üzgün görünüyordu. Çocukları üzerinde kötü bir etki bırakacağını düşünüyorlar. Gerçekten çok üzgünüm. Sen benim yıldız öğrencilerimden birisin ama kızlar senin yanında kendilerini güvende hissetmedikleri için okuldan çekiliyorlar ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Ne yapacağımı şaşırdım."

Ben de ona gideceğimi söyledim.

Gördün mü? Bana bir seçenek sundu ve ben de kabul ettim.

Gittim.

Çünkü bazıları yıllardır birlikte dans ettiğim kızlar ve aileleri benim yanımda kendilerini güvende hissetmiyorlardı. Yaptığım şey yüzünden.

İki yıl önce kırık kalbimin bana yaptırdığı şey yüzünden.

Ne yaptığım, sonrasında neler olduğu ve ıslahevine gönderilmek yerine St. Mary's'e nasıl geldiğim üzerinde durmak istemiyorum.

Hatırlamam için zaman gelecek. Ama
şimdilik dans etmek için buradayım ve
edeceğim.

Beş yaşımdan beri kurduğum tek hayali gerçekleştirmek için buradayım. Juilliard'a gitmek ve bir gün New York City Bale Topluluğu için dans etmek.

Mavi Madonna'dan ayrıldığımda Juilliard hayalim bir nevi askıda kalmıştı. Bayan Petrova bir Juilliard mezunu ve zamanı geldiğinde bana harika bir tavsiye mektubu verecekti. Ve oraya girmek o kadar zor ve rekabetçiydi ki o mektuba ihtiyacım vardı.

Ama her şeyden sonra, bunu bana vereceğini düşünmedim ve bu yüzden düşünmeyi bıraktım. Juilliard'a gitmeyi beklemekten vazgeçmişim. Aslında, Bardstown Community College'da olduğu gibi diğer dans programlarını da araştırmaya başlamıştım.

Ama sonra geçen yaz bir şeyler değişti. Bir şey hayata geri döndü.

O rüyayı tekrar görmek istedim. En azından o hayale sahip olmayı denemek istedim.

Ben de Juilliard için bir seçme videosu yapmaya karar verdim.
Juilliard'ın

Önümüzdeki sonbahar için başvurular Kasım'da sona erecek ve ben bunu yapacağım. Bunun için gidiyorum.

Bu yüzden buradayım. Denemek için.

Banyoda elbisemi çıkarıp tek parça streç giysimi ve çantamda getirdiğim antrenman taytımı giyiyorum ve antrenmana hazırlanıyorum.

Ana uygulama alanında cilalı parke zeminler ve bir duvar boyunca uzanan aynaların yanı sıra barre egzersizleri için elik bir barre bulunuyor. Başlamadan önce pointe ayakkabılarımı bağlamak için yere oturuyorum.

Isınma egzersizlerini yapıyorum, bacaklarımı esnetiyorum, ayak parmaklarımı büküyorum. Kol ve bacak pozisyonlarını tek tek geçiyorum, aynada duruşumu kontrol ediyorum, omurgamın kavisini ve omuzlarımın çizgisini düzeltiyorum.

İşim bittiğinde, koleksiyondan istediğim CD'yi alıyorum ve tüm yaz üzerinde çalıştığım şarkıyı açıyorum.

Aslında son iki yıldır bu şarkı üzerinde çalışıyordum. Bardstown Lisesi'nde seslendireceğim şarkının aynısı.

Gece.

Düşen bir peri olduğum için kanat takmak zorunda kaldığım
Sonunda bana ihanet eden bir insana aşık oldum.

Hiç yapamadığım bir şarkı.

Ancak benim hatırlamak istediğim şarkı.

Acıyı, sefaleti hatırlamak istiyorum. Ağladığım gözyaşlarını.

Kalp kırıklığımı *hatırlamak* istiyorum.

Böylece aynı hatayı bir daha asla yapmam.

Ve böylece kanatları takıyorum; bunlar depo dolabından dn alındı. Benim kürklü, özel yapım, ağır kanatlarımın aksine ucuz ve sahte ipekten yapılmışlar.

Ama önemli değil.

Ben bir peri değilim. Hiç olmadım.

Güzel kanatlara ihtiyacım yok. Bu sahte olanlarla idare edebilirim ve onları omuzlarımın üzerine yerleştirir yerleştirmez müziği başlatıp gözlerimi kapatıyorum.

şimdi hatırlamama izin veriyorum.

Ritimlerin bedenime, karnıma ve göğsüme düşmesine izin verdim.
Kollarıma ve bacaklarıma düşmelerine izin verdim.

Anılarla yeterince ağırlaştığımda ve kemanlarla hafiflediğimde,
kollarımı kaldırıyorum ve ilk dönüşümü yapıyorum.

Ondan sonra her şey kolaylaşır.

Her şey doğal hale gelir.

Sanki bu şarkıyı yapmak için doğmuşum gibi.

Sanki bir gün aşık olmak ve kalbimin kırılması için doğmuşum
gibi. Sanki kalbinin kırık parçaları üzerinde dans eden bir kız olmak
için doğmuşum gibi.

Bilinçli iradem olmadan zıplıyor, sıçırıyor, dönüyor ve dönüyorum.

Şarkı bitip dizlerimin üzerine yere çöktüğümde ayaklarım zonkluyor
ve yanaklarım gözyaşlarımdan ıslanıyor.

Evet, oluyor.

Ağlıyorum.

Hatırlamama izin verdiğim her an ağlıyorum. Bu şarkıyla her dans
edişimde ağlıyorum.

Yine de sorun değil. Gözyaşlarına
alışkınım. Ama artık durmalıyım.

Dans etmek için buradayım, değerli zamanımı ağlayarak harcamak için
değil.

Bekle.

Bir şey hissediyorum.

Boynumun arkasındaki bir şey başımı kaldırıp uzun pencereden
dışarı bakmama neden oluyor.

Orada, sarı ışık saçan bir elektrik direği ve yalnız bir otobüs durağının
bulunduğu sessiz, karanlık bir sokak manzarası dışında hiçbir şey yok.

Ama.

Ama sanki...

Sanki izleniyormuşum gibi hissediyordum. Sanki biri beni izliyormuş gibi. Sanki o...

Bu düşünceyle ayağa fırladım. Arka kapıya koşuyorum, içeri girdiğim kapıya ve dışarı çıkıyorum. Dar bir tuğla sokağa açılıyor ve köşeyi dönerek ön tarafa geçiyorum.

Çalışma odasının penceresinin hemen dışındaki noktaya gitmek için. Tabii ki burada hiçbir şey yok.

Tabii ki.

Ama nedense vücudum uğulduyor.

Bacaklarım huzursuz ve heyecanlı. Göğsüm bir telaşla dolu.

İki yıl önce hissettiğim bir telaş, bir heves.

O zamanlar... beni izlediği zamanlar.

Okulun konferans salonuna gelip üçüncü sıraya oturduğunda.

Onun için dans etmemi istediğinde ve dans ettiğimde gözlerini benden alamadığında.

Ben onun perisiyken.

Yalan söylüyorum. Benim işim bu.

Sesi, sözleri -son söylediklerinden bazıları- beynimin içinde uçuşurken başımı sallıyorum, sahte kanatlarım sırtıma sürtünüyor.

Aptalca

davranıyorum.

Burada kimse

yok.

İçimi çekerek geri döndüm ve çalışmayı bitirmek için binaya girmek üzereydim ki bir gümbürtü duydum, bir çizme kaldırırma çarptı ve bir kez daha dönüp baktım.

Tamam, bunu hayal etmemiştim,
değil mi? Bu sesi hayal
etmemiştim.

Burada biri var ve aklıma farklı bir olasılık geldiğinde kalbim korkudan boğazıma sığıyor.

Ya davetsiz bir misafir
varsa? *Gerçek* bir kötü
adam.

Daha az kötü biri olduğundan değil ama yine de. Ya burada bir adam varsa, bir haydut, bir hırsız. Ya Mavi Madonna'dan bir şey çalmaya geldilerse?

Olamaz.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Asla ve asla.

Burası dünyadaki en sevdiğim yer ve şimdiden zorla girdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Eski öğretmenimin güncellenmiş bir alarm sistemine sahip olmamasından ve güvenlik ve teknoloji konusunda çok kötü olmasından faydalandığım için zaten suçlu hissediyorum.

Buraya zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Bu yüzden ellerimi iki yanımda yumruk yapıp duruşumu genişleterek etrafa bakıyorum, aslında etrafa dik dik bakıyorum.

"Alo? Orada kimse var mı?"

Ciddi misin, Callie?

Ne kadar aptalca bir soru.

Tabii ki orada biri var. Bir ses duydum ve eğer biri bana ya da buraya zarar vermek istiyorsa, bunu bana söylemeyecektir.

Bu yüzden kapıya yaklaşarak farklı bir yaklaşım deniyorum. "Tamam, bana söyleme. Sorun değil. Ben aptal değilim. Orada olduğunu biliyorum. Seni duydum."

Karanlıkta davetsiz misafiri aramaya devam ederken gözlerimi kısıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Evet, bu çok olgunca ve korkutucu. Konuşmuyorum." Başımı sallıyorum ve kapıya bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama mesele şu ki, sen bir hata yaptın. Uğraşmak için yanlış kızı seçtin. Ben kolay kolay korkmam. Oh,

ve nasıl yumruk atılacağını biliyorum." Etrafıma bakınmaya ve kapıya yaklaşmaya devam ederken başımı sallıyorum. "Evet, istersem gerçekten zarar verebilirim dostum. Ve belki de şu anda düşünüyorsun, *hey, bu kız küçük. Bana zarar veremez.* Ama şunu bil, benim dört kardeşim var. *Dört.* Ve hepsi uzun boylu, iri yarı ve kaslı. Aslında hepsi atlet. Thorne'ları hiç duydun mu?

Kardeşler mi? Öyle mi? Ben onların kardeşiyim."

"Eğer beni alt edebileceğini düşünüyorsan, kardeşlerimin peşinden geleceğini unutma. Peşinden gelmelerini sağlayacağım. Seni avlamalarını ve bunu sana ödetmelerini sağlayacağım, anladın mı? Ya kendini göster ya da git.

Hemen şimdi!"

Sonunda biraz irkildim ama neyse.

Bu bana bulaşılmaması gerektiği mesajını verecektir.

Ayrıca, kapıdan içeri girmeme bir adım kalmıştı, yani ona meydan okuyacak bir zaman varsa, o da bu andı. Bu yüzden içeri atlamadan önce üç saniye kadar bekledim ve kapıyı gürültüyle kapattım.

Ve sonra toparlanıyorum.

Buradan gidiyorum.

Bir sonraki otobüs her an gelebilir, bu yüzden elbisemi giyip kapandım. Ön kapıdan koşarak çıkıyorum ve otobüs durağına gitmek için caddeyi geçer geçmez otobüs yanaşıyor.

Havalandığımızda, pencereden dışarı bakıyorum.

Stüdyoya, hâlâ boş duran karanlık yola bakıyorum.

Ona bakıyorum ve bakıyorum, gittikçe küçülürken bile, nefeslerim bir şekilde hem hızlanıyor hem de yavaşlıyor. Ve bedenim hem rahatlama hem de garip bir hayal kırıklığı ile doluyor.

Ama sonra bir şey

gördüm. Beyaz bir ışık.

Ay kadar parlak. Bir
neon tabelası gibi ışıltılı.

Beyaz. Onun rengi.

Ağzım açık kalıyor ve burnumu cama dayıyorum.

Ama her ne gördüysem, bir parıltı, bir patlama, çok uzakta ve her
saniye daha da uzaklaşıyor.

Ben bir şeyi doğrulayamadan, bir dönüş yapıyoruz ve yol
kayboluyor.

Bugün cuma.

Bu da demek oluyor ki arkadaşlarım ve ben gizlice
dışarı çıkacağız. Odaklandığım tek şey bu.

Tek şey.

Diğer şeyler - *şey* - tamamen aklımdan çıktı. Çünkü bunu
düşünmenin bir anlamı yok, anlıyor musun? Çünkü dün gece olan şey -
dün gece olduğunu *düşündüğüm* şey - aslında hiç olmadı.

Hiç olmadı.

Sadece olduğunu düşündüm. Sadece bir şey *gördüğümü* sandım.
Beyaz bir ışık.

Gerçekte ise hiçbir şey görmedim.

Gerçekte, dans etmek için gizlice dışarı çıktım ve bu süreçte Mavi
Madonna'yı davetsiz bir misafirden kurtardım.

Yani, eğer davetsiz bir misafir varsa.

Belki bu da benim hayal gücümdü, ama kim bilir?

Yani evet, dün gece ne hissettiğimi ya da ne gördüğümü
düşündüğümü düşünmeyeceğim. Sadece bu geceye, arkadaşlarımla gizlice
dansa gideceğim ve bunun harika olacağı gerçeğine odaklanacağım.

Her Cuma - Perşembe gibi, Bayan Alvarez görevdeyken -
gösterişsiz bir şekilde giyiniyor ve dans etmek için Ballad of the Bards
adlı bara gizlice gidiyoruz.

Bardstown'da ve barmenlerden biri, Will, Conrad'ın arkadaşı.

Reşit olmadığımız için içki içmediğimiz sürece içeri girmemize izin
veriyor. Ayrıca haftalık gezilerimizi sır olarak saklayacak kadar da kibar.

Mavi Madonna dışında, Bardstown'da en sevdiğim yerlerden biri.

Şehrin gölgeli bir bölgesinde yer almasına ve kapının üzerindeki
neon tabelanın yanıp sönmesine rağmen, bu yerden her zaman rahat bir his
alıyorum.

Müziklerini sevdiğimden bahsetmiyorum bile.

Ballad of the Bards, diğer dans barları gibi müzikleriyle ünlüdür.
Ancak seçimleri alışılmışın dışında. Dans ritimleri çalmak yerine hüzünlü
müzikler çalıyorlar.

Derin kemanlar ve ağır, kalın baslarla kayıp aşıklar ve kırık kalpler
hakkında şarkılar söylediler.

Belki de artık onlardan biri, kalbi kırıklardan biri olduğum içindir,
ama bunu seviyorum.

Melankoliyi seviyorum. Sefaleti seviyorum. Bu müzikle yavaşça dans
edebilmeyi ve birkaç damla gözyaşı döktüğümde kimsenin bunu
sorgulamamasını seviyorum.

Çünkü hüzünlü bir aşk şarkısı duyduğunuzda yaptığınız şey budur.

Ağlarsın. Yağmurda ağlamak gibi.

İçlerine girip kendimi kaybetmek için

sabırsızlanıyorum. *Hatırlamak* için sabırsızlanıyorum.

Ama anlaşılan iki yıl önce yaptığım hatayı hatırlamak için müziğe
ihtiyacım olmayacak.

Çünkü o hataları yapmamın nedeni burada.

Yaptığım şeyi neden yaptığının ve neden St. Mary's'e geldiğimin nedeni tam *burada*.

O burada.

Ve bara girer girmez onu gördüm.

Aslında, *tek* gördüğüm o. Gördüğüm *tek şey* o ve onu görmek beni durmaya zorluyor.

Reed Roman Jackson'ın görüntüsü.

İki yıl sonra.

İki uzun, çok *uzun* yıldan sonra, beni durmaya zorluyor. Dünyayı da durmaya zorluyor.

En azından benim için.

Benim için dünya dönmeyi bıraktı ve üzerindeki tüm insanlar var olmayı bıraktı. Benim için müzik artık yok ve yıldızlar söndü.

Çünkü o burada.

Her nasılsa.

O nasıl burada?

Barın ortasında duruyor, herkesten uzun. Herkesten daha geniş.

Ve üzerinde bir spot ışığı var. Belki de sadece mermer gibi vampir derisidir. Parlıyor. *Hâlâ* parlıyor.

Bu hala alandaki tüm ışığı emer ve geri kalanı için hiçbir şey bırakmaz.

bizde

n. Başka bir yere bakma seçeneği bile yok. O yerçekimi gibi, bakın.

Eğer odadaysa, ona bakmaktan kendinizi alamazsınız. Yardım edemezsin ama

onun etrafında dönüyor.

Şu anda bile insanlar bunu yapıyor.

İnsanlar onun etrafında dönüyor, tüm dikkatlerini ona veriyorlar.

Etrafı bir grup erkek ve kollarına yapışmış birkaç kızla çevrili ve Tanrım, sanki iki yıl önceymiş gibi hissediyor.

Sanki eski okulum Bardstown Lisesi'nin koridorunda duruyorum ve onun bir kız üzerinde kara büyüünü uygulamasını izliyorum.

Onun hem ilgisiz hem de ilgili görünmesini izliyorum.

Onu arzuyla çıldırtırken. O kadar ki elini kaldırıp parmaklarını saçlarının ucunda gezdiriyor.

Onu izliyorum ve nefesimi verirken dudaklarım aralanıyor.

Burada ne işi var? Nereden geldi?

Neden hala bu kadar güzel?

Bardstown Lisesi'nin kalp kıranı. Vahşi Mustang.

Muhteşem kötü adam.

Kalbimi kıran adam. Ve intikam için arabasını çalıp gölde boğduğum adam.

Bir saniye sonra kızdan uzaklaşıp bakışlarını bana dikeyor. İşte böyle.

Her zamanki gibi.

Sanki burada, tam bu noktada durduğumu biliyormuş gibi. Sanki onu izlediğimi biliyordu.

Ve iki uzun yıldan sonra, rastgele bir Cuma gecesi, Bardstown'daki en sevdiğim barda dururken onu gördüm.

İki yıldır görmediğim adamı görüyorum.

Bana yaptıklarından sonra asla görmek istemediğim adam.

Chapter 3

Reed Roman Jackson'ı en son gördüğümde okuldaki son günümdü, birinci sınıftaydım.

Günün sonunda eve gidebilmek için kardeşim Ledger'ın kamyonetine binmek üzere otoparka doğru yürürken onu arabasında gördüm.

Şey, arabası değil.

Duyduğuma göre Mustang'i benim yaptığım şeyden sonra o. tamirdeymiş.

Orada ne yaptığını bilmiyordum çünkü Bugünlük gittiği izlenimini edinmiştim. Bu yüzden genellikle arabasını park ettiğini bildiğim o yoldan gidiyordum.

Ama şimdi onu gördüğüm için ne yapacağımı bilemiyordum.

Olduğum yerde donup kalmıştım. Hareket edemiyordum. Başka tarafa bakamıyordum.

Belki de yalnız olduğu ve her şeyin olduğu o geceden beri onu yalnız görmediğim içindir.

O geceden beri hep bir grup insanla birlikteydi. Her zaman meşguldü ve etrafı sarılmıştı, benim varlığımdan habersizdi.

Ama o gün yalnızdı.

Gözleri kapalıydı ve arabada oturuyordu, müzik açıktı ve camlar aşağıdaydı. Ne dinlediğini bilemeyecek kadar uzaktaydım ama bizim şarkılarımızdan biri olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

Onun için dans ettiğim şarkılar.

Bunu düşünmem, her şeyden sonra böyle bir düşüncüyü aklımdan geçirmem bile aptalcaydı.

Ama orada dururken, anıların hücumunu durduramadım.

Beni Mustang'ile gezdirdiği ve ormana götürdüğü o anların telaşı. Müzik açtığında, arabasının kaputuna oturur ve dans edişimi izlerdi.

Ve bu heyecan o kadar güçlüydü ki bacaklarım kendi kendine hareket etti. Bacaklarım ona gitmek istiyordu.

Ona gitmek istedim. Ve özür dilemek.

Evet, özür dilemek istedim. Ne kadar aptalca. Mustang'ini mahvettiğim için. Sevdiği tek şeyi.

Sonra ona vurmak istedim. Ona vurmak, yumruklamak ve yaptığı şeyi neden yaptığını öğrenmek istedim.

Neden kalbimi kırdı? Neden bu kadar acımasızdı?

Neden bir spor için, futbol için bana ihanet etti?

Bu acı neden geçmiyor? Neden, neden, *neden*?

Bütün bunları ona sormak istedim.

Ama yanına gidemeden bir grup arkadaşı üzerine çullandı, fırsatı elinden aldılar ve ben de kaçtım. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ledger'ın kamyonuna ulaşmak için dolambaçlı bir yoldan gittim ve hepsi bu kadar.

Bu onu son görüşüm oldu; mezuniyetine hiç gelmedi ve onu şehirde hiç görmedim.

Bu, kalbimi kıran ve ondan intikam almak için arabasını çaldığım adamı son görüşümdü.

Ve kim bana karşı suçlamada bulundu ve hapse girmemi istedi?

O.

Bunu yaptığın için. Arabasını çaldığın için. Ama şimdi bunu boş ver.

Benim daha büyük sorunlarım var. Onun burada olması gibi sorunlar. Burada ne işi var?

Onun burada ne işi var?

Harika, Callie. Sadece harika.

Onu bir kez gördüm mü yine küfrediyorum.

Onu bir kez gördüğümde tüm dünyam alt üst oluyor. Tüm dünyam sarsıldı.

New York'ta olması gerekmiyor muydu? Bir futbol yıldızının hayatını yaşıyor,

ajanlar ve acemiler tarafından kapışılıyor? Peki ya üniversite? Üniversiteye gitmiyor mu?

Eylül ayındayız! İnsanlar Eylül'de derslere giriyor!

Kendimi sakınleştirmeye çalışarak viskimden bir yudum alıyorum. İçtiğime inanamıyorum, hem de viski.

Pek içen biri değilimdir ve viskiden nefret ederim. Ama bir şeye ihtiyacım vardı.

Güçlü bir şey.

Sert bir şey ve viski bildiğim tek sert şey; içki tercihleri viski olan dört kardeşim var.

Reed'i görür görmez ve o da beni görür görmez bara doğru yola çıktım çünkü hem alkole ihtiyacım vardı hem de arkadaşlarımdan

uzaklaşmam gerekiyordu.

Onlar da onu görmüşlerdi ve her türlü soruyu soruyorlardı.

Onlara hiçbir şey anlatmadım.

Geçmişte ne olduğu hakkında. Buraya nasıl geldiğim hakkında.

Yani Reed Jackson adında birinden araba çalıp gölde boğmam dışında.

Bir zamanlar benim için Romalı olduğunu bilmiyorlar.

Onu sevdiğimi ve kalbimi kırdığını bilmiyorlar. Ve bir kız ıslahevi yerine ıslahevine gitmem gerektiğini de.

Ve her hafta Perşembe günleri gizlice dışarı çıkıp bale çalıştığımı, hayallerimin peşinden gittiğimi de bilmiyorlar.

İtiraz edeceklerinden değil. Hatta bence bu konuda çok destekleyici olurlardı.

Ama tüm bunlar benim geçmişime, *onun* da geçmişine o kadar işlemiş ki, hiçbir zaman onlara söylemeye cesaret edemedim.

Ve şimdi aniden, o burada ve aman Tanrım, bununla başa çıkamıyorum. Yapamıyorum.

Pislik herif.

Lanet olası pislik. Lanet olası piç kurusu. O orospu çocuğu.

Sonra üzerime uzun bir gölge

düştü. Siyah bir gölge.

Barın dışında durmuş, tuğla duvara yaslanmış viskimi içiyordum. Onunla aynı odada olmaya dayanamıyordum. Dans etmeye dayanamıyordum.

İzleyebileceği bir yerde değil.

Ben de Will'den viskimi çaldım ve kendimi sakinleştirmek için dışarı koştum. Ama tabii ki o da buradaydı.

Tabii ki beni kovaladı. İki yıl önce yaptığı gibi. Hiçbir şey değişmedi.

Hiçbir şey.

Ve bana doğru yürüyor.

Botları yerde gümbürdüyor ve ben bu gümbürtüleri göğsümde hissediyorum. Kalbimde hissediyorum. Sanki attığı her adımda kalbimin üzerinde tepiniyor.

Ve tek yapabildiğim burada durmak, bu noktaya yapışmak, bunu yapmasına izin vermek. O botlarla kalbimi ezmesine izin vermek. Yan tarafında parlak metalik tokası olan siyah.

Durduğunda, katil botlarının altından akan kanın yerde olmadığını görmek beni biraz şaşırttı. Az önce kalbimi ezip tekrar kıran botlar.

Tamam.

Tamam, rahatlamam
lazım. Sakinleşmem
lazım.

Derin bir nefes almalı ve botlarından uzağa bakmalıyım. Ona bakmalıyım. Böylece güçlü ve sakin görünebilirim.

Öyle olsa bile, yapamam.

Ona bakamam. Henüz
bakamıyorum. O yüzden
başka şeylere bakıyorum.

Omuzlarındaki şeyler, *deri ceket giyen* omuzları.

İki yıl sonra gördüğüm ceket bir an için nefesimi kesti.

Çünkü o gece onu giyiyordu.

Bana ilk kez gerçeği söylediği gece. Bana o ana kadar her şeyin yalan olduğunu söylediği gece.

O ceketle ilgili, kalbimi tekrar tekrar kırdığı rüyalar gördüm.

Keşke kapüşonunu giyseydi.

Tatlı kokulu, yumuşak ve rahat, *beyaz* kapüşonu. Keskinliğini biraz azaltan şey.

Ama bir saniye sonra kapüşonunu düşünmüyorum bile.

Başka bir şey düşünüyorum. Çünkü gözlerim başka bir parlak beyaz şeye takılıyor.

Mustang'i.

Onun bebeği.

Oh, geri geldi.

Bebeği geri döndü ve iyi görünüyor.

Onu yok etmeye çalışmadan önceki haline benziyor.

Ve aman Tanrım, o kadar rahatladım ki elimde olmadan "Bebeğiniz iyi görünüyor" diyebildim.

Bunu söyledim, değil mi?

Evet, bir araba hakkında bu kadar soluksuz konuştuğum için utanırdım ama bu iyi olabilir.

İlk sözleri şimdi söyledim ve tüm ayrılıklar
İzlediğim filmler -ayrıldığımızdan değil, çünkü hiçbir zaman bir ilişkimiz
olmadı- her zaman ilk sözleri söylemeyi öğretir.

Durumu kontrol altına almak

için. Rahat görünmek için.

"Öyle." İki

kelime.

İki yıl sonra onun pürüzsüz, derin sesiyle söylenen iki kelime.

Ve elde ettiğimi sandığım anlık üstünlük kayboldu. Bir anda
yok oldu ve ben titremeye başladım.

Ve sonra ona bakmak zorundayım çünkü *bakmadan* edemiyorum.

Ona bakmadan edemiyorum ve bu yüzden bakışlarımı çeviriyorum ve iki yıl sonra onu görebiliyorum.

Onu *bu kadar yakından* görebiliyorum.

Hâlâ nefret edip etmediğini merak etmeme neden olan kirli sakalını görebiliyorum. Kalın kirpiklerini görebiliyorum - ne kadar kalın olduklarını unutmuşum, koyu renkli buklelerden oluşan bir orman gibi. Pelüş, kırmızı ağzını görüyorum. Ağabeyimle kavga ederken her zaman sırttan ve bir kesiği ya da çürüğü olan ağzını.

Ve onun kurt gözleri.

Tanrım, gözleri.

Tunç grisi ve dumanlı ve üzerimde.

Haklıymışım.

Hiçbir şey değişmedi. *Hiçbir şey.*

Hala aynı sert güzelliğe sahip. Hâlâ yürek parçalayacak kadar muhteşem.

Aslında, şimdi daha muhteşem, daha cazip ve hatta atılğan.

Ve sanırım saç yüzünden.

Zengin, koyu renk saçları artık daha uzun.

Ceketinin yakasına sürtünüyor ve bununla ilgili bir şey midemin sıkışmasına neden oluyor.

Bu bana deri ceketleri ve uzun saçlarıyla eski film kahramanlarını ve kötü adamlarını düşündürüyor. Şeytani tavırlarıyla.

Puro içen bir kötü adam.

Başımı salladım ve "Güvende olduğuna emin misin? Bebeğiniz.

Bu mahallede. İnsanlar çok tehlikeli olabilir." *Benim* gibi insanlar.

Mustang'ine bir daha dokunmayacağımdan değil ama yine de. *O* bunu bilmiyor ve ben de böyle kalmasını istiyorum.

Gerçi benim bir tehdit olduğumu pek düşünmüyor gibi, çünkü yakut kırmızısı dudakları geriliyor ve tipik sırtışına dönüşüyor. "Yapabilirler mi?"

Sesimi bulup "Evet" demeden önce o sırtış kalbimin güm, güm, güm atmasına neden oluyor.

"Sence ne yapacaklar?"

Onu tekrar gölde boğ.

Ama söylemiyorum.

Çünkü onu tekrar gölde boğmak istemiyorum ve bu konuda şaka yapmak istemiyorum.

Ama onu biraz korkutmak istiyorum, bu yüzden başımı yana eğiyorum ve parmaklarımı şişenin etrafında sıkıyorum. "Bilmiyorum, çalayım mı? Tekrar. Lastiklerini kes. Jantlarını çal. Kaputuna spreyci boya sık. Camlarını kır. Her şeyi likörle ıslatın ve sonsuza dek yakın."

Eğlencesi daha da artıyor. "Bu... oldukça yaratıcı bir liste."

"Ben yaratıcıyım."

"Ve kesinlikle tehlikeli."

"İnan bana, seni büyük bir sürpriz bekliyor."

"Etrafında küçük bir kurdele ile mi geliyor? Sürpriziniz." Ne?

O ne...

Kurt gözlerinin nerede olduğunu fark ettiğimde viskiden sarhoş olmuş beynim nihayet beni yakalıyor.

Karnımda, belimde ve sonunda neden bahsettiğini anlıyorum.

Elbisemin belinde bir fiyonk var ve her zamanki tarzıyla bunu yorumluyor. Çünkü onun yaptığı şey bu. O benim

Elbiseler.

Ve lanet olsun.

Ben de başka bir şeyin farkına vardım.

En sevdiği renk olan beyazı giyiyorum.

Ve ona en sevdiği şeymiş gibi bakıyor. Özellikle o yeşil fiyonk ve dantelli firfırlı etek ucu çıplak kalçalarımı sıyrıyor.

"Hayır, uzun tırnakları ve keskin dişleri var," diyorum tatlı bir gülümseme ve cıvıl cıvıl bir sesle.

Sonra gözlerini kaldırıyor. "O zaman ben burada, koltuğumun kenarında oturmuş, paketin açılmasını bekliyor olacağım."

Ugh.

Tabii ki.

Tabii ki böyle söyleyecekti. *Elbette* sözlerimi çarpıtacak ve onları kirli ve baştan çıkarıcı bir şeye dönüştürecek. Beni kızartacak ve kıvrandıracak bir şeye.

Ve bir aptal gibi kızarıyorum. Neyim var benim böyle?

"Seninle konuşmaktan ne kadar keyif alsam da," diyorum çenemi kaldırarak, "bunun için zamanım yok. O yüzden hadi yapalım."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra sözlerimi aynen tekrarladı. "Hadi yapalım şu işi."

Duruşumu genişletiyorum, bir dövüşçü gibi ayaklarımın üzerinde kayıyorum, yumruk atmaya hazırlanıyorum. "Evet. Hadi şu işi yapalım da beni rahat bırak."

Buraya yapmak için geldiği şeyi ne kadar çabuk yaparsa - ki geçmişi bir gösterge ise, muhtemelen tüylerimi diken diken etmek ve kirli imalarla beni rahatsız etmektir - bu korkunç, berbat durumdan o kadar çabuk kurtulabilirim.

Onu tekrar görme tesadüf.

Çünkü bu bir tesadüf, değil mi?

Onun burada, aynı barda, aynı zamanda olması.

Reed duruşumu fark etti ve alçak sesle, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Hadi. Ben hazırım."

"Tamam." Başını salladı, gözleri kapalıydı. "Nereye koymamı istersin?" "Neyi?"

"Evet, nerede istiyorsun?" Karşısında durduğum duvarı işaret ediyor.

"Burada, duvara karşı mı? Ya da arabamın arka koltuğunda." İfadesine cevap vermem için bana zaman tanımıyor. "İki yıl oldu ama deri koltuklarımın üzerinde kıvranmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu tekrar görmek isterdim. Ama tabii ki hanımefendinin tercihi."

"Ne... Ben..."

Karışık heceler çıkarırken, onun ne demek istediğini anlıyorum.

Aptalca anlamını.

Beni o gezilere götürürken deri koltuklarında dans ettiğim ve kıvrandığım zamanlardan bahsediyor. Müziği açtığında otururken bile onun için dans ettiğimden.

Çünkü onun için dans etmeyi seviyordum. Çünkü ben bir aptaldım.

Ben de onun kucağında kıvranmayı severdim. Bir keresinde yağmurda... Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Onun önünde değil.

"Komiksin," diyorum ona ve kurt gözleri mizahla parlıyor. "*Ve* hayalperest. Eğer bir daha bana dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan, kafanı muayene ettirmen gerek."

"Öyle mi?"

"Evet." Küçümseyici ses tonuna, beni genç ve naif hissettirme gücüne sahip ses tonuna karşı dişlerimi sıkıyorum. "Çünkü bu asla olmayacak. O yüzden buraya ne söylemeye geldiysen söyle ve git."

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Hmm. Yine de gitmemi istediğinden pek emin değilim. Çünkü bu bir meydan okuma gibi geliyor ve bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Biliyorum.

Biliyorum.

Cesareti sever. Provokasyonu sever. İnsanları kızdırmayı ve sahada Ledger ile yaptığı gibi tüylerini diken diken etmeyi seviyor. Bardstown Lisesi'nde birlikte oynarlarken. Rakip oldukları zaman.

Şişeyi ona fırlatmayı düşünürken, "Bu bir meydan okuma değil, gerçek. Bana dokunursan dişlerini kaybedersin. Bu yüzden gerçekten gitmen gerekiyor."

Bunun yerine bana doğru bir adım atıyor ve kendimi duvara daha da bastırıyorum.

"Yine de bunu kolaylaştırmıyorsun," diye söyleniyor.

"Gidiyorum." "Benden uzak dur yoksa seni yumruklarım, tamam mı? Şaka yapmıyorum."

Tabii ki şaka yaptığımı düşünüyor ve ondan yapmasını istediğim şeyin tam tersini yapıyor.

Bana doğru bir adım daha atıyor ve yemin ederim bu o kadar büyük bir adım ki neredeyse geldi. Neredeyse benim olduğum yerde ve nefesimi tutmak zorundayım çünkü onunla aynı havayı solumak istemiyorum.

Kokusunun, o nefis kokusunun iki yıl sonra da aynı kalıp kalmadığını öğrenmek istemiyorum.

"Böyle konuşmaya devam edersen," yüzünü bana doğru eğerek ona kıyasla ne kadar kısa olduğumu hatırlattı, "fikirler edinmeye başlayacağım."

"Ne fikirleri?" Bedenlerimiz arasındaki farkı unutmamın nasıl mümkün olduğunu merak ederek ciyaklıyorum.

O zamanlar bu farklılıklar için yaşıyordum.

Ne kadar uzun olduğu, ne kadar güçlü olduğu, ben onun için

parmak uçlarımda dans ederken beni nasıl kaldırabildiği için yaşadım.

"Benimle flört ettiğini," diyor boğuk bir ses tonuyla.

Kalbimin atışını ve derimin altındaki telaşı görmezden geliyorum.

"Aman Tanrım, hayal görüyorsun."

"Benimle bu kadar uğraşmana gerek olmadığını biliyorsun," diye devam ediyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Sana dokunmamı istiyorsan Fae, söylemen yeterli."

Fae.

Nefes
veriyorum.

Göz
kırpıyorum.

Bunu söylemesini istemedim. Çünkü öğrenmek istemedim.

Kulağa aynı gelip gelmediğini öğrenmek istemedim.

Benim adım. İki yıl önce bana verdiği isim. Öyle.

Tıpkı iki yıl önce olduğu gibi.

Yoğun ve samimi. Sanki bana aitmiş gibi. Sanki böyle çağrılmak için yaratılmışım gibi.

Bir dansçının uzuvlarına sahip sarışın ve minik, *onun*
dansçısı. Onun perisi.

Ama ben asla onun olmadım ve bu benim adım değil.

"Hey, *Reed*." Kurt gözlerine bakıyorum ve ona sahte bir gülümseme fırlatıyorum. "İki yıl olduğunu biliyorum ama benim adım Calliope Thorne. İnsanlar bana Callie de der. Dürüst olmak gerekirse, bana hiçbir şey dememeni tercih ederdim. Ama göt herifin seçimi tabii ki."

"Calliope Juliet Thorne" diye mırıldanırken gözleri yoğunlaşıyor. Adının ne olduğunu biliyorum, Fae. Ben de adımın ne olduğunu biliyorum. Sen biliyor musun?"

Evet.

Evet. Evet.

Evet. Evet.

Benim var.

Adını biliyorum.

Adını nefes almayı bildiğim gibi biliyorum.

Mesela geceleri yastığımın içinde ağlamayı biliyorum, ses çıkarmamak için yastığımı ısırıyorum.

Sokakta beyaz kapüşonlu birini gördüğümde nasıl incineceğimi bildiğim gibi onun adını da biliyorum. Bir kızın bir erkeğe o kadar aşık olduğunu görüyorum ki gözleri sadece onu görüyor, başka kimseyi görmüyor.

Adını biliyorum,
evet. Reed Roman
Jackson. Benim
Roman'ım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"İsimlerimizin bizi Shakespeare'e benzettiğini söylemiştin.

Aşıklar," diyor ve beni o ana geri getiriyor. "Bir gençlik trajedisi. Ve sana öyle olmadığını söyledim. Çünkü Shakespeare ne bilirdi ki?

Benim için her zaman Fae olacaksın. Ve senin için, ben her zaman Roman olacağım."

Ona bunları söyledim. Ona isimlerimizi söyledim ve benden uzak durması için onu uyardım.

Bu benim için de bir uyarıydı.

Keşke kendim dinleseydim.

Keşke uzak dursaydım.

"Hatırlıyorum," diyorum ona, içine düştüğüm kötü adamın yüzüne bakarak

aşkla. "Her şeyi hatırlıyorum. Sana söylediğim ve senin bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum. İşte bu yüzden bizim bir gençlik trajedisi *olduğumuzu* biliyorum. Çünkü bundan emin oldun, değil mi? O yüzden benden uzak dur. Çünkü dişlerini kaybetmen konusunda şaka yapmıyordum. *Reed*."

Ama yine uzaklaşmak yerine daha da yaklaşıyor ve bilmek istemediğim başka bir sorunun cevabını öğreniyorum.

Kokusu.

Hala aynı.

Hâlâ kır çiçekleri ve orman kokuyor. Hala açık yollar ve özgürlük kokuyor.

Artık sahip olmadığım özgürlük.

Mustang'ini çalıp yok etmeye çalıştığım gece kaybettiğim özgürlük.

Kendi yaptığı Mustang'i.

Yaptı, evet.

Bunu bilmiyordum.

Yok ettiğim şeyin, onun dünyada en çok sevdiği şeyin, aynı zamanda kendi yaptığı bir şey olduğunu bilmiyordum.

Bardstown'daki Bardstown Lisesi'nin en zengin çocuğu olan Reed Roman Jackson, Mustang'ini kendi elleriyle inşa etmişti.

Bunu daha sonra

öğrendim. Çok, çok sonra.

Tüm hasar bittikten sonra.

Beni polise ihbar ettiği için onu suçlamıyorum bile. Onları aradığı için onu *hiç* suçlamadım.

Onu sadece kalbimi kırdığı için suçladım.

Şimdi onu sadece iki yıl sonra bile aynı koktuğu için suçluyorum.

Ve ben onu koklamakla ve geçmişi hatırlamakla meşgulken, *o* başka bir şey yapıyor. Bana bu kadar yakın olmasının sebebinin benden çalması olduğunu fark etmiyorum.

Viski şişem.

Ancak o doğrulup geri çekildikten sonra benim elimin boş, onunkinin boş olmadığını fark ediyorum.

Pislik herif.

"Onu geri ver," diye emrediyorum.

Bana bakarak şişeyi ağzına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor.
Sanki benimle alay eder gibi.

Viskimi içmeyi bitirdiğinde kırmızı dudakları parlıyor ve yüzü gökyüzünde alçakta asılı duran ay gibi ışıldıyor. "Görüşürüz, Fae."

Ve öylece arkasını dönüp gidiyor.

Rahatlamış olmalıyım.

Olmalıyım, biliyorum.

Benim istediğim de buydu. Beni yalnız bırakmasını istedim. Ama rahatlama hissetmiyorum. Hem de hiç.

Öfke hissediyorum.

Şu anda çok fazla öfke hissediyorum. Vücudumda o kadar çok sıcaklık var ki kontrol edemiyorum.

Az önce söylediklerine, kullandığı kelimelere karşı duyduğum bu büyük öfkeyi, bu büyük gazabı içimde tutamıyorum.

Görüşürüz, Fae.

Kalbimi paramparça ettiği gece bana söylediği sözlerin aynısını. Ben orada durup ağlarken arkasını dönüp hiç bakmadığında.

Ne olduğunu anlamadan peşinden gittim.

Çılgın, yaralı bir hayvan gibi ona saldırmaya başladım. Muhtemelen sesim de öyle çıkıyordu, homurdanıyor ve inliyordum ve aklımın bir köşesinde

Bu şekilde davranmamam gerektiğini biliyorum.

Sen şiddet yanlısı biri değilsin Callie. Bunu yapmazsın.

Ama sanırım onun için şiddet yanlısıyım.

Reed Roman Jackson için kötü bir kızım.

Arka kapıda, bara girmek üzere ve ben ona çarpmak üzereydim ama çarpmadım.

Ta ki son saniyede dönüp beni yakalayana ve beni de döndürüp tuğla duvara yapıştırana kadar. Ve sonra başladığım yere geri döndüm, duvara yaslanmış, ona bakıyordum.

Ama bu sefer işler daha kötü çünkü o daha yakın.

Çok, *çok* daha yakın.

Ve bana dokunuyor.

Tanrım, bana dokunuyor.

Elini karnıma koymuş ve beni yerimde tutmak için kullanıyor. Beni tuzağa düşürmek için kullanıyor.

Şu anda beni rehin tutuyor ve aman Tanrım, kendimi kaybediyorum.

Tamamen kendimi kaybediyorum.

"Çek elini üzerimden," diyorum ona, bacaklarım sallanırken. O da hemen karşılık vermeyince çırpınmaya başlıyorum. "Çek elini üzerimden. *Çek elini üzerimden hemen!*"

Neyse ki var.

Ellerini havaya kaldırıyor, birinde viski şişemi tutuyor ve şöyle diyor: "Sana öyle dokunmak isteseydim şimdiye kadar çoktan yapardım. O yüzden artık kendini kaybetmeyi bırakabilirsin." Viskimden bir yudum daha alıyor. "Ve bunu yaparken, masum insanlara saldırmayı bırak, tamam mı? St. Mary's'de bu konuyu işlediler mi bilmiyorum ama bu, sorumlu vatandaşların toplum içinde nasıl davrandığını göstermez."

"Oh, masum olduğunu mu düşünüyorsun?" Tersledim.

Likörlü dudakları seğiriyor. "Aramızda kalsın, sadece birimiz tutuklandı. Ve sadece birimiz ıslahevine gidiyor. Sen söyle."

Kazdığı yere ellerimi yumrukladım. Ellerimi yumrukladım ve dişlerimi sıktım. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan *nefret* ediyorum.

Bu konuyu açmasından nefret
ediyorum. Tutuklandığımdan.

Beni tutuklattığını.

Ama o kadar kolay pes etmeyeceğim. "Kıskandın mı Reed? Merak
etme. Senin de başına gelecek. Bu sadece bir zaman meselesi, güven bana."

O seviyor, cevabım bu.

Bunu görebiliyorum.

Pes etmememi, mücadele etmemi seviyor.

Güzel dudaklarının etrafındaki çizgiler gevşiyor. "Güven oylaman
için teşekkür ederim, Fae. Gerçekten minnettarım. Ama o gün gelene
kadar, bir papatya kadar taze olduğuma inanmaya devam etmek
istiyorum. Bu da bazı insanların söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Hapishane gerçekten ne kadar

kötü olabilir ki? Eğer onu

öldürürsem, yani.

Eğer ona bir kez daha saldırırsam ve gözlerini

oyarsam. O güzel kurt gözlerini.

"Viskiyi bana geri ver," diye tekrar talep

ediyorum. "Hiç sanmıyorum."

"O benim. Sen çaldın."

"Arabamı çaldın." Bir yudum daha aldı. "Sanırım buna iznim var."

"Yapacağım -"

"Ne zamandan beri viski içiyorsun sen?" diye soruyor

üzerimden. "Ah, bilmiyorum. İki yıl kadar önce bir pislikle

tanıştım.

son zamanlarda veba gibi hayatıma geri döndü. Belki o zamandan beri."

Küfrettiğimde gözleri kısılıyor ve kalbim güm güm atmaya başlıyor.
Göğüs.

Gümbür gümbür, *gümbür* gümbür.

Küfür etmemden duyduğu bariz hoşnutsuzluk yüzünden.

Çünkü hala buna hakkı olduğunu düşünüyor. İlk etapta herhangi bir hoşnutsuzluk hissetmek için.

"Seni hâlâ böyle etkilediğimi görmek güzel."

"Bu arada burada ne işin var? Aptal futbol antrenmanına ne oldu? Her saniyeni gelmiş geçmiş en iyi futbolcu olarak değerlendirmen gerekmiyor mu? Kazanmak her şeydir, değil mi? Bu senin dedi."

O yaptı.

Ve bu yüzden bana ihanet etti. Ledger'a karşı kazanabilsin diye. Bunun üzerine yüzünde bir şey parladı, esrarengiz bir şey.

"Neden futbol için endişelenmeme izin vermiyorsun?" "Biliyorsun -"

"Ve şimdi tam bir uzman oldun, değil mi?" diye neredeyse hışırıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor. "Küfretmek ve içmek, bara gitmek için sokağa çıkma yasağını çiğnemek."

"Eğer iyi bir kız bulacağınızı düşünüyorsanız, korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Bana bir şey söyle, çünkü çok merak ediyorum. Bunu nereden öğrendin?"

"Neyi öğrenmek?"

"Kilit nasıl açılır." "Ne?"

"St. Mary's'de bunu öğretiyorlar mı? 'Kırma ve Girme 101' mi yoksa 'On Kolay Yolda Kilit Nasıl Açılır' mı?" Viskimden bir yudum daha alıp devam ederken orantısız bir gülümseme beni selamlıyor, "Dün gece gerçekten etkileyici bir iş çıkardın, Fae."

Dün gece.

Doğru.

Bunu unutmuşum. Dün gece onu gördüğümü unutmuşum. O zaman hayal gücüm değildi.

Ama bir saniye bekle.

"Kilidi açtığımı gördün mü?"

"Evet, ben de seni ormanda koşarken gördüm. Okulun arkasında. I Boş bir otobüse bindiğinizi gördüm ve sonra davetsiz misafir olduğunu düşündüğünüz kişiyi tehdit etmeye çalıştığınızı gördüm."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Hep oradaydı.

"Aman Tanrım! Beni mi takip ediyordun?" Gıcırđıyorum, öfkeliyim, ihlal edilmişim ve şu anda çok kızgınım.

Elmacık kemiklerinin öfkeyle çıkmasına neden olanın benim sorum olup olmadığından emin değilim ama sonraki sözleri öfkeyle dolup taşıyor. "Bir şey söylemeyecektim ama siktir et. Aklından ne geçiyordu?"

"Ne?"

"Aklından ne geçiyordu, Fae? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi? Böyle gizlice kaçmak."

"I -"

Yine konuşmama izin vermiyor. "Ve sonra birini tehdit etmek. Size zarar vermek istediğini düşündüğünüz birine *cesaret* etmek. Tek başınayken. Hiçbir yedek planın yokken. Ne yapacaktın ki? O aptal teklifini kabul etseydi. Ölene kadar bale mi yapacaktın?"

Ona doğru bir adım atıp parmağımı saplıyorum. "Hey, nasıl yumruk atılacağını biliyorum, tamam mı? Bunu sen de biliyorsun. Dört kardeşim var ve -"

"Evet, sanırım senin gece gezmelerinden haberleri yok, değil mi?"

"Kardeşlerimi bu işe karıştırma."

Bunu ağzımdan kaçırdığım anda hata yaptığımı
anladım. Onun görünmez tuzaklarından birine
düşüğümü *biliyorum*.

Biliyorum.

Ama kelimeler orada ve onları duydu ve şimdi gözleri parlıyor.

Güzel kurt gözleri memnuniyetle parlıyor ve hızla atan kalbim
vücudumda aynı anda hem batıyor hem de yükseliyor.

"Benden bir sır saklamamı mı istiyorsun, Fae?" diye soruyor, sesi
alçak. Aldığım bir sonraki nefes kesik kesik çıkıyor.

Hıçkırık gibi çıkıyor.

Sanki nefeslerim ona, bir şekilde hayatıma hiç gitmemiş gibi geri
dönen bu kötü adama karışmış gibi.

"Sakin buna cüret etme, Reed."

Gözleri parlak yeşil babetlerime takılıyor. "Fiyatımı biliyorsun, değil
mi?"

Karınca lanetler bacaklarımdan aşağı yukarı akıyor ve onlara lanet
ediyorum. Heyecanlandığım için uzuvlarıma lanet ediyorum.

Sanki hâlâ on altı yaşında ve aptallarmış gibi huzursuz oldukları için.

"Tekrar söylüyorum, sen delisin. Çünkü bunu asla yapmayacağım.
Asla ve *asla*. Senin için dans etmeden önce öleceğim."

Anlamadığım bir bakışla bana bakarken çenesinin eğimi daha belirgin,
daha köşeli hale geliyor.

Ama yine de içimi ürpertiyor.

"Bir daha gizlice dışarı çıkmayacaksın," diye
emrediyor. "Pardon?"

"Bunu bir sır olarak saklamamı istiyorsan, olduğun yerde kalacaksın. Yurt odanda. şu anda olman gereken yerde. Ama ben bu işin peşini bırakacağım." Viskimi tekrar yudumluyor. "Bana söz ver, sırrını mezara götüreceğim."

Ona bakıyorum, koyu renk kıyafetleriyle burada duruyor.

Nefret ettiğim ama onu çok güzel ve cazip gösteren o deri ceket.

Ne kalp kırıcı.

Uzak durmam gereken bir kötü

adam. Ama uzak durmuyorum.

Ona doğru yürüyorum.

Ve ona o kadar yaklaşıp kadar durmuyorum ki, hain gözlerine bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. "İki yıl önce yaptığım gibi korkacağımı sanıyorsun, değil mi? Senin emirlerini yerine getireceğimi sanıyorsun. O yüzden sana bir şey söylemek için buradayım: Değilim. Artık aynı kız değilim. Saf, masum ya da aptal değilim. Neden biliyor musun? Çünkü neredeyse on altı yaşındayken ormanda bir kötü adamla tanıştım. Güzel ve muhteşemdi ve bir aptal gibi ona aşık oldum. Bana söylediği her kelimeye inandım. Her dokunuşuna, her gülüşüne ve her bakışına inandım.

Ta ki ağzından çıkan her şeyin yalan olduğunu ve ellerinin

kirliydi. Ben de kaçtım. Onun şeytani pençelerinden kurtuldum.

Korkusuzca. Ve bunu tekrar yapabilirim. Bu yüzden bana şantaj yapma stratejini yeniden düşünmelisin. Çünkü ellili yılların kötü filmlerinden fırlamış puro içen kötü adamlardan ya da senin gibi pisliklerden korkmuyorum."

Bununla birlikte, gitmek için

harekete geçtim. Ama çok uzağa

gidemedim.

Kolumu tutuyor ve beni durduruyor. Parmakları çıplak etime batıyor, tüm bedenimi ateşe veriyor ve ona karşı koymaktan başka bir şey yapamıyorum

tekrar. Ama gözlerini yüzümde gezdirirken elini daha da sıkıyor. "Hâlâ bir peri gibi dans ediyorsun."

"Reed -"

"Ve sen de öyle görünüyorsun," diye devam ediyor, kurt gözleri dudaklarıma düşüyor. "Koyu rujlu dudakları olan güzel sarışın bir peri."

Rujlu dudaklar.

Artık ruj sürüyorum.

Bunu ben de unutmuşum.

Şu anda bir tane taktığımı unutmuşum ve şimdi onlara, dudaklarıma o kadar yoğun ve odaklanmış bir şekilde bakıyor ki, başka bir şey düşünemiyorum.

Yardım edemem ama "Kalp kırıklığı

Juju." derim. Gözlerini kaldırdı. "Ne?"

"Ruj. Adı buydu."

Koyu mavi ve çok ince yeşil tonları var.

Bir yıl önce bir mağazada bulduğumda, onu almam gerektiğini biliyordum. Benim için olduğunu biliyordum.

Şu an olduğum kalbi kırık kız için.

Gözlerinde bir şey parlıyor, ağır ve ciddi bir şey ve o bir şey söyleyemeden ben devam ediyorum, "Bu benim en sevdiğim ruj. Bana çok yakışıyor. Sence de öyle değil mi?"

Buna ne cevap vermesini beklediğimden emin değilim.

Ama bir şey söylüyor ve bunu o güzel gözlerinde kalbimi hızlandıran o ağır bakışla söylüyor. "Öyle."

Chapter 4

The Hero

Calliope Juliet Thorne'u ilk gördüğümde o altı, ben dokuz yaşımdaydım.

O zamana kadar sadece söylentileri duymuştum.

İnsanların ona Thorne Prensesi dediğini biliyordum. Dört Thorne kardeşin küçük kız kardeşi.

İnsanlar onun tatlı gülümsemesiyle karları eritebileceğini söylerdi. Parlayan mavi gözleriyle insanları eritebilirmiş. Özellikle de kardeşlerini. Avuçlarının içinde tuttuğu kalpleri.

Dans ettiğinde insanlar onu izlerdi. O döndüğünde, insanlar hareket etmeyi bırakırdı. Kimsenin onun gibi dans edemediğini söylediler.

Onu ilk gördüğümde, yaptığı şey buydu. Oyun parkında, paslanmış salıncak setinin yanında dans ediyordu.

O günle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama onu izlediğimi hatırlıyorum. Kimsenin bana onun kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Ben zaten biliyordum.

Çünkü duramadım. Onu izlemeyi yani.

Sıçrayıp zıpladığında ve ayak parmaklarının üzerinde döndüğünde başka bir yere bakamadım.

Sonra ona doğru yürüdüğümü hatırlıyorum.

Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum ama bir saniye önce hareketsiz duruyordum ve bir saniye sonra hareket etmeye başladım.

Sanki yerçekimi gibiydi.

Mavi gözlü, sarı saçlı, doğanın gücü.

İyi de oldu çünkü dönerken ve sıçrarken bir ara dengesini kaybetti.

Ama onu yakalamak için tam zamanında yetiştim.

Kolunu tuttum ve bu kısmı çok net hatırlıyorum.

Cildinde çamurlu parmak izleri bıraktığımı çok *net* hatırlıyorum.
Elbise.

Onu kirlettiğimi hatırlıyorum çünkü sanırım onu görmeden önce Top falan oynuyordum ve ellerim berbat haldeydi. Onları çekip almak, onu temiz tutmak istediğimi hatırlıyorum ama yine de tek yaptığım onu daha sıkı tutmaktı.

Ve kocaman mavi gözleriyle bana bakıp, kız kardeşimin sevdiği pamuk şekeri hatırlatan bir sesle 'teşekkür ederim' dediğinde, onu bırakma şansım yoktu.

Ama yapmak zorundaydım.

Çünkü kardeşleri üzerime çullandı.

O zamana kadar onları tanıyordum. Özellikle Ledger Thorne ile.

Farklı okullara gittik ama onun hakkında bir şeyler duymuştum. Ağabeylerini de duymuştum, hepsi futbol efsanesiydi ve o da onlardan biri olmalıydı.

Bu yüzden onlardan nefret ettim.

Şöhretleri, yetenekleri için onlardan nefret ediyordum.

Onları kasabada hep birlikte gördüğüm için, en büyük kardeşleri Conrad'ın önderliğinde. Kardeşlerine göz kulak oluyordu.

Kız kardeşim ve benim hiç kimsemiz yokken, hatta düzgün ebeveynlerimiz bile yokken onların birbirlerine sahip olmasından nefret ediyordum.

Ve garip bir şekilde o anda, kız kardeşlerini yalnız ve sahipsiz bıraktıkları için onlardan nefret ettim.

Ona göz kulak olmadığım için, neredeyse düşmesine izin verdiğim için ve onu kurtarmak zorunda kaldığım için.

Ama her neyse.

Şimdi hepsi oradaydı ve beni uzaklaştırdılar, böylece onunla ilgilenebileceklerdi ve hepsi gidip kendilerini becerebilirlerdi.

En başta onu neden kurtardığımı bile bilmiyordum.

Neden onu kurtaracak kadar önemsemişim.

Kız kardeşleri onların sorumluluğundaydı, benim değil.

Kendime kızarak uzaklaştım ve onun o tatlı, pamuk şeker sesiyle "*Ama beni kurtardı...*" dediğini duyduğumda bile yürümeye devam ettim.

Yine, her neyse.

O günü hatırladığımı sanmıyorum. Oyun parkından rastgele bir çocuk onu düşmekten kurtarmıştı.

Neden yapsın ki?

Şu anda neden bunu düşündüğümü bir kenara bırakın, neden hatırladığımı bile bilmiyorum.

Belki de onu iki yıl sonra o boktan barda gördüğüm içindir. Belki de ne kadar küçük olduğunu unuttuğum içindir.

Ne kadar kısa ve kırılgan.

Toplaması ve taşıması ne kadar kolay.

En çok da dans ederken nasıl görüldüğünü unutmuşum sanırım. Ne kadar büyüleyici, hipnotize edici.

Büyüleyici.

Gerçek bir peri gibi.

Yalan söylemediler, değil mi? Küçükken onun hakkında konuşan tüm o insanlar.

Kimse onun gibi dans edemez.

Ve kardeşlerinin kalplerini ellerinde tutuyor.

Çünkü bunu iki yıl önce kullandım. Gerçek şu ki hepsi onu ölümüne seviyor ve onun için her şeyi yaparlar.

Bunu yapmak için yola çıkmadım.

Sadece açık olmak için.

Onun kalbiyle oynayıp sonra da onu kırmak için yola çıkmadım.

Acımasız ve kalpsiz olabilirim ama onu kullanmak planım değildi. Aslında, ondan uzak durdum.

İki yıl önce ormandaki partimde ortaya çıktığında bile uzak durdum, masum ve kaybolmuş görünüyordu. Sanki bir rüyadan fırlamış gibiydi. Hatta daha sonra kardeşiyle yaptığım o aptal anlaşmaya bile uydum.

Birbirimizin kız kardeşlerini rekabetimize dahil etmeyeceğimize karar vermiştik ve ben de kabul ettim.

Ondan uzak durmayı gerçekten zorlaştırdığında bile kabul ettim. Her fırsatta kendini önüme atıp mükemmel bir fırsat gibi görüldüğünde bile kabul ettim.

Parlak bir kupa gibi
görünüyor. Ama.

Anlaşılması gereken şey, o gün kazanmaya ihtiyacım olduğuydu.
Bardstown Lisesi'nin son şampiyonu olmalıydım.

O başlığa *ihtiyacım vardı*.

Bir önceki yıl kazanamamıştım. O ahmak Ledger, tek bir golle kazandı ve şampiyonluğu benden çaldı. Tıpkı kaptanlığı çaldığı gibi.

Bana ait olan kaptanlık.

Ama koçumuz ve Ledger'ın kardeşi Conrad Thorne oyun tarzımı beğenmedi. Umursamaz ve bencil olduğumu düşünüyordu.

Takım.

O takımı ben taşıdım. Onları düşünüp düşünmediğim kimin umurundaydı?

Yani evet, o galibiyete ihtiyacım vardı.

Buna ihtiyacım vardı çünkü babamı üzeceğini biliyordum. Bu onu çok üzecekti ve diyelim ki babamı üzme benim hayatımın misyonu.

Bu yönden cömert bir çocuğum.

Bu galibiyeti babama gümüş bir tepside sunmaya karar vermiştim ve öyle de yaptım.

Tekrar açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, son ana kadar bekledim. Onu kullanmak için yani.

Başka seçeneğim kalmayana kadar *bekledim*. Ledger topa sahip olana ve sayı yapmak üzere olana kadar bekledim. Topu çalmanın -ve dolayısıyla galibiyetin- kız kardeşini ona karşı kullanmaktan başka yolu yoktu.

Ayrıca, o gece ona söylediğim gibi, ona bir iyilik yaptım.

Evet, o gece ona ne söylediğimi hatırlıyorum. Çok sarhoş olmama rağmen *hatırlıyorum*.

Tanrı aşkına, bana kazak ördüğünü de hatırlıyorum. Benimle birlikte olmak için kardeşlerine yalan söylüyordu. İşin içine çok fazla giriyordu. Ve bunun durdurulması gerekiyordu.

Ben flört eden ya da ilişki yaşayan biri değilim ve bunu ona zaten söylemiştim, değil mi?

Ama görünüşe göre beni dinlemedi ve ben de meseleyi kendi ellerimle halletmek zorunda kaldım.

Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok: şampiyonluk, aptalca rekabet, tüm bunlar için onun kalbini kırmış olmam. Çünkü sonunda kendimi

Aynı yerde.

Kendimi hiç olmak istemediğim bir yerde buldum. Bardstown'da.

Babamın alışma odasının içinde, evimizin arkasında.

Bu odaya girmeyeli iki yıl oldu. Bu deri koltukları görmeyeli iki yıl oldu; bu cilalı parke zeminleri ve Duvardan duvara maun kitaplık, babamın kitaplarla ya da eğitimle ilgilenmediğı için asla okumadığı parlak kitaplarla dolu.

Parayla ilgileniyor. Ve babama göre, iyi eğitim her zaman iyi para demek değildir.

Örneğın ona bakın, liseyi terk etmiş ve henüz on sekiz yaşıındayken babasının bir inşaat şirketi kurmasına yardım etmiş. Bu şirket, bugün başında bulunduğı milyonlarca dolarlık imparatorluğı dönüştü.

Ama her neyse, uzun zamandır bu odaya girmemiştim ve buranın ne kadar boğucu olduğunu unutmuşum. Sanki boğazıma bir şey dolanmış, hayali bir ilmik gibi ve babamın şeytani parmakları onu sıktıka sıkıyor.

Nefes alamayana kadar.

Evet, babamın yanında hiç nefes alamadım. Ama şu an sorun bu değildir, benim boğulmam.

Sorun şu ki, babamın çalışma odasının hemen içinde duran ve şu anda sol elini kolumda gezdiren bir kadın var.

Uzun, kan kırmızısı tırnakları var.

Muhtemelen çok para ödüyordur. Bakım için yani.

Babam daha azını istemezdi.

Yaşlı, pörsümüş taşaklarını kaşımak için güzel manikürlü tırnaklardan başka bir şey yok.

Bu parke zeminlere kusmadan babamı bu terimlerle düşünebilmem, ne kadar ilerlediğimin bir kanıtı.

Sanırım ayakkabılarına kusmadığım için de *övgüyü* hak ediyorum. Adı neydi? Cindy, Sydney? Stephanie?

Bilmiyorum. O burada yeni. *Sanırım*.

Babamın tüm sekreterleri bana aynı görünüyor. Her zaman genç, güzel ve sarışındırlar. Her zaman memnun etmeye çok heveslidirler.

O ve nedense *ben*.

Bu etkiyle, bu yeni kadın bana gülümsüyor, dudakları tırnakları kadar kırmızı. "İyi geceler Bay Jackson."

"Reed," diye zorluyorum bir şekilde. "Sadece Reed."

Bana bakarken gülümsemesi genişliyor. "Reed."

Pekala, sanırım bu kötü bir fikirdi. Bana adımla hitap etmesini istemek. Bu bende daha çok kusma isteği uyandırıyor. Ama sonra babamın adıyla çağrılmaktan nefret ediyorum, bu yüzden gerçekten bir toss-up.

"Çıkıyor muydun?" Ona en kibar sesimle sordum.

Öyle olmalı; kesinlikle normal çalışma saatleri değil ve babamın çalışma odasına girer girmez neredeyse ona çarpıyordum.

Gülümseyerek kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Evet. Ben de gidiyordum. Sadece... babana bir konuda yardım ediyordum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Ne kadar çalışkan bir çalışansın vardır." "Elimden geleni

yapıyorum."

"Bundan şüphem

yok."

Gülümsemesinin sınırı yok ve sonra aklıma bir şey geliyor.

Hâlâ bana dokunuyor olması son derece rahatsız edici bir şey. "Solak mısın?" diye sordum.

Sorum karşısında biraz şaşırmış görünüyor ama neyse. Eğer elini üzerimden çekmeyi reddederse, o zaman bilmem gerek.

Kolumdaki parmaklarına bakıyor. "Ah, evet. Neden?"

Harika.

Bundan korkuyordum.

Elinin bana dokunmadan önce başka şeylere - bahsettiğim buruşmuş taşaklar gibi şeylere - dokunmuş olabileceğinden korkuyordum.

İşte böyle. Safra artık dişlerime kadar geldi.

"Öyle görünüyorsun," diye cevap veriyorum boğazımı temizleyerek.

"İzin verin yolunuzdan çekileyim ve gitmenize izin vereyim."

Kenara çekiliyorum ve neyse ki elini bırakıyor.

Başını sallamadan önce bana hararetli bir bakış attı. "Yarın görüşürüz."

Evet, hiç şansım yok.

Yarın onu ofiste gördüğüm an, arkamı dönüp binadan çıkacağım.

Ama sırf onunla dalga geçmek için hafifçe sırtıyıyorum ve

"Sabırsızlanıyorum" diye mırıldanıyorum.

Gözleri parlıyor ve neredeyse zıplayarak kapıdan çıkıyor.

Zavallı... Sabrina?

Tamam, pes ediyorum.

Zavallı, adı her neyse, babamın attıklarını almadığımı çok çabuk öğrenecek. Bu işin prensibi ve aletimin böyle kadınlar için çalışmadığı gerçeği.

Kadınlar alınmasın.

Buradaki tüm suçlar beni bu dünyaya getiren ve annemi sürekli aldatan adama aittir. Ve bir saniye sonra "O senden hoşlanıyor."

Gidişini izliyordum, ama onun sesiyle arkamı döndüm ve orada Öyle.

Sevgili babam.

Bu kocaman odada, tahtında oturuyor. Ya da taht gibi görünen sandalyesinde.

Kendimi bildim bileli buradadır. Cilalı kahverengi deri döşemeli, yüksek ve geniş bir sırtı var. Onu hayattan daha büyük gösteriyor. Onu dünyanın ya da en azından Bardstown'ın kralı gibi gösteriyor.

Aslında bunu özellikle kendisi için yaptırdı.

Sanırım bu taht benzeri sandalyeyi televizyonda görmüş ve o kadar çok istemiş ki özel olarak yaptırmış.

O benim babam; bir şeyler ister.

Para istiyor. Güç istiyor. Kadın istiyor. O bir Televizyonda gördüğü çirkin sandalyenin onu zengin ve güçlü gösterdiğini düşünüyor.

Evet, öyle biri. Ama gösteriş yapmayı da seviyor.

Ne kadar zengin ve güçlü olabileceğini yüzünüze vurmaya bayılıyor.

Kapının yanında kalarak, "O zaman bunu yapmamam onun için ne kadar trajik," diye cevap veriyorum. "Bu kadar aceleci olma evlat.

Stephanie yeni ama onun kullanım alanları var."

Ah, Stephanie, ve o yeni.

Mırıldanıyorum. "Stephanie için iyi. Ama sanırım babamı becermiyor olsaydı onu daha faydalı bulurdum."

Bunun üzerine babam güldü.

Gümbür gümbür bir kakhaha atıyor, yüksek sesle ve yankılanarak ve tam o anda boynumdaki ilmeğin sıkıldığını hissetmemek için gerçek bir mücadele, gerçek bir *lanet* mücadele haline geliyor.

Bana gülmeyi bitirdiğinde, "Ne kadar tutucu. Yine de. Zamanın seni daha anlayışlı yapacağını düşünmüştüm. Ama beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Evet, çünkü bu babamın bana -nasıl desem? - onun fetihlerinden *yararlanmamı*. Geçmişte benimkilerden kesinlikle yararlandı ve ben de okuldan kız getirmeyi bıraktım.

Tüm açgözlülüğüne rağmen babam çok cömert bir adam olabilir. Her şeyini benimle, biricik oğluyla paylaşmaktan mutluluk duyar. Servetini, gücünü, sıfırdan kurduğu bu şirketi.

"Evet, ben bir muammayım." İç çekiyorum ve kendimi destekliyorum. "Bu gece beni görmek istemenin özel bir nedeni var mı?"

Bardan çıkarken babamdan bir mesaj aldım, onu çalışma odasında görmemi istiyordu.

Yıllardır bunun gibi pek çok çağrım oldu ve asla iyi sonuçlanmadı. Bu yüzden bu konuşmayı pek de dört gözle beklemiyorum. Ama daha önce olduğu gibi bu konuda çok fazla seçeneğim yok.

İki yıl öncesine kadar yaptığım gibi.

O zamana kadar onu görmezden geldim. Mesajlarına cevap vermez, telefonlarını açmazdım. Bilerek ulaşılması zor biri olurdum. Eskiden çok kolaydı. Futbol antrenmanım, partilerim, arkadaşlarım, okulum ve tüm bu şeyler vardı.

Aslında ondan kaçmaktan zevk alırdım. Ona parmak göstermekten, sırf ona inat olsun diye nefret ettiği şeyleri yapmaktan zevk alırdım.

Ama şimdi o kadar da değil.

Artık çok fazla bahanem yok. Futbol gibi.

Evet, artık futbol oynamıyorum ve bunun nedenine hiç girmeyeceğim. Çünkü nedeni önemli değil. Sadece oynamadığımı ve üniversiteye de gitmediğimi söylemem yeterli.

Üniversiteye gidememek bir zorluk değildi.

Babam gibi ben de eğitimi hiç sevmedim. Derslere sadece en düşük notları almak için gidiyordum ki oynayabileyim ve babamı kızdırabileyim. Oynamadığım için zamanımı ev ödevleri ve ödevlerle harcamayacağım.

"Sadece oğlumu kontrol etmek istedim," diye cevap veriyor neredeyse neşeyle. "New York'tan dönüşüne hoş geldin. Seni özlediğimi söylemeliyim."

Evet, tabii ki.

Beni kontrol etmek istedi. Yüzüme vurmak istedi. beni kontrol edebilirdi ve ondan gelen tek bir arama, tek bir mesajla koşarak gelirdim.

Dediğim gibi, babam her şeyi istiyor.

Benim tam ve mutlak itaatim gibi. Benim üzerimde tam kontrol. "Ve aynı şeyi söyleyemeyeceğimi söylemeliyim," diye espri yapıyorum.

Kıkırdayarak çirkin sandalyesine geri oturdu. "Espri anlayışını her zaman sevmişimdir. Eminim yeni iş yerine alışırken işine yarayacaktır. Seni burada görmek için sabırsızlanıyorum. Ve eğlence başlıyor Yarın, ha? New York ofisinden buraya transferin şerefine büyük bir parti. Şirketin gelecekteki CEO'su. Bunların hepsi bir gün senin olacak."

Doğru.

Ben de babam için çalışıyorum. Hiç yapmak istemediğim bir şey. Son iki yıldır Jackson Builders adlı şirketinde onunla birlikte çalışıyorum. Şimdiye kadar New York'taydım, oradaki işleri hallediyordum çünkü bana orada ihtiyaç vardı. Babamın sözleri, benim değil.

Ama şimdi beni geri çağırdı ve ona itaat etmem gerekiyor.

Ve itaat ettim.

Geri döndüm, değil mi?

Her ne kadar bu büyük geri dönüşün onun benim üzerimdeki gücünü göstermesinin bir yolu olduğundan emin olsam da.

"Başka bir şey var mı?" Bu boğucu, dört yüz metre karelik ama yine de klostrofobik ofisten bir an önce çıkmak isteyerek soruyorum.

Ama beni o kadar kolay bırakmayacak.

Buradan ne kadar nefret ettiğimi biliyor ve beni buna zorlayacak. Bana acı çektirecek.

"Evet." Masasının üzerinde bana doğru kaydırıldığı bir dosya var.

"Senin için bir işim var. Bardstown'daki ilk işin."

Bir iş, tabii ki.

Sözleri üzerine bedenimde şiddetli bir enerji parlıyor.

İçimdeki bu şiddet yeni bir şey değil. Son iki yıldır, onun için çalışmaya başladığımdan beri var. *Zorladığından* beri Onun için çalışmamı istedi ve beni köpeği

yaptı. "Peki bu iş neyi gerektiriyor?" diye sordum.

"Her zamanki gibi. İstedğim bir arazi var. Ama sahibi zorluk çıkarıyor."

"O zaman işleri onun için daha da zorlaştıracaksınız, öyle mi?"

"Elbette." Babam gülümsüyor. "Çatlayana kadar baskıyı artıracaksınız."

Babamın bu kasabadaki her şeyin sahibi olması bir mucize değil ve hepsi de zor, *dürüst* işler de değil. İstedğini elde ettiği sürece kuralları esnetmeyi, insanlarla ve hayatlarıyla oynamayı seviyor.

İpoteklerini ödeyemesinler diye banka hesaplarıyla oynamak gibi. Ödeyemedikleri zaman da banka devreye giriyor. İşte o zaman babam devreye giriyor ve arazi karşılığında borcu ödemeyi teklif ediyor.

Bu konuda ilk elden bilgim var. İş anlaşmaları hakkında.

Birinin hayatını nasıl mahvettiğiyle ilgili. Aslında beni böyle elde etti. Başkasının hayatını mahvederek.

Masaya gidip dosyayı aldım. Üzerindeki ismi tanıdım, Henderson. Sanırım kasabada bir kitapçı dükkanı var.

Bay Henderson'ın oğlu Martin Henderson ile aynı okula gittim. İyi bir çocuktu.

Bir fark yaratmayacağını biliyorum ama yine de aptal gibi konuşuyorum: "Onun çocuğuyla aynı okula gittim."

Babam kıkırdıyor. "Ne olmuş yani?"

"Yani tanıdığım birini yok etmemi istiyorsun."

Şimdiye kadar sadece tanımadığım insanlarla yattım. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu yeni bir şey. Bu çok yeni ve bunu düşünmeden duramayacağımı biliyorum.

"Sadece iş için."

"Evet, çünkü bu her şeyi çok daha kolay hale getiriyor, değil mi?"

Bu sefer onu o kadar eğlendirdim ki kıkırdaması kahkahaya dönüştü ve ellerimi yumruk yapıp kaslarımı tekrar sıktım.

Lanet olsun.

Gülüşü beni gerçekten boğuyor.

"Çok kolay alınıyorsun, değil mi?" diyor kahkahasını kontrol altına aldıktan sonra. "Evet. Öyle."

"Neden başkası halledemiyor?" "Çünkü senin halletmeni istiyorum."

"Sanırım pas geçmek zorundayım."

Reddetmem onu kızdırdı.

"Bana hayır demek istediğine emin misin?" diye sorar. "Bu kelimeyi duyduğumda ne kadar üzüldüğümü biliyorsun."

"Görünüşe göre kalp krizi geçirecek kadar değil."

Burun delikleri alevlenir ve partilerinde yatırımcılarına gösterdiği tüm çekicilik ve rahatlık daha da azalır. Sosyetik bir adamdan

İşadamı, gözünü diktiği her şeye ya hileyle ya da sahtekârlıkla sahip olmayı başaran, yolun yanlış tarafından gelen bir adama dönüştü.

"Geçen sefer bana hayır dediğinde ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Benim var.

Hatırlıyorum.

"Evet, geçen sefer sana hayır dediğimde, senin için çalışmam için bana şantaj yaptın."

Gözleri kısılır. "Peki bu kimin suçu? Etrafta koşuşturmana, büyürken canın ne istiyorsa onu yapmana izin verdim. Babasından nefret eden küçük bir bok kafalı olmak istedin, tamam. Ama senden kibarca istediğimde benimle taşak geçmiyorsun. Senden futbolu bırakmanı, şampiyonluk maçını, o lanet bursu unutmmanı -sanki babanın parası varken bursa ihtiyacın varmış gibi- ve gelip benim için çalışmanı istedim. Ama beni dinlemedin. Ben de sana patronun kim olduğunu göstermek zorunda kaldım."

"Ve patron sensin, değil mi? Her zaman."

"Evet. Çünkü ben her *zaman* kazanırım," diyor, yüz hatları sert, kötücül bir şeye dönüşüyor. "Her zaman istediğimi alırım. Bu yüzden nankör bir orospu çocuğu olmak yerine, sana bu şirketi bıraktığım için biraz minnettarlık göstermeyi dene. Sana nasıl yönetileceğini öğreteceğim için,

Çünkü hayatımın işini mahvetmene izin vermeyeceğim. Ve bunu senin gibi beceriksiz birinin ellerine bırakmayacağım."

Evet, bütün destan buydu.

Babam ve şirketi. Onu nasıl kurduğunu ve benim yönetmemi nasıl istediğini. Ondak kaçmama nasıl izin vermeyeceğini. Beni dizginleri ele almaya zorlamak için her şeyi yapacağını.

Gerçi kendini savunmak için kibarca sordu.

Son senemde benden futbol bursuna başvurmamamı istedi. Defalarca. Takımdan ayrılmamı istedi. Defalarca. Dinlemediğimde ise, babasından nefret eden bir pislik olduğum için, şampiyonluk maçından önceki gece bana bir ültimatom verdi.

Bana ertesı gün oynamaya gelirsem hayatımı çok zorlaştıracağını söyledi. Bundan nefret ederdi ama yapardı.

Sadece bu da değil, maça bile geldi. Belki de gözümü korkutmak içindir.

Ben de onunla dalga geçmek için kazandığımdan emin oldum.

Gözlerinin  n nde. Ve o da sözünü tuttu.

Hayatımı zorlaştırdı. Bu yüzden kızgın ya da sinirli olmak için hiçbir nedenim yok çünkü bunu kendim yarattım.

Ama kızgın ve hayal kırıklığına uğramış *durumdayım*.

Çok  fkeliyim, benimle seviştiği için değil, benimle sevişirken başka biriyle de seviştiği için.

Onunla sikişti.

Kalbini kırıdığım ve Mustang'imi çalan kız.

Babamla yaptığım felaket toplantının ardından arabaya biner binmez Tempest beni arıyor. Kaldığım otele gitmek üzereydim, çünkü bu evde kalmaya dayanamıyorum, ama alarma geçiyorum.

"Pest, iyi misin? W -"

Konuşmama izin vermiyor. "Gittin mi?"

"Ne?"

"Yaptın mı?" diye soruyor.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum.

Saat gece 2'yi geçti ve sesi uyanık geliyor. Sesi hiç uyumamış gibi geliyor. "Ne - İyi misin? Neredesin?"

"Tamam, öncelikle ben iyiyim. Yurt odamdayım tabii ki, Netflix izliyorum. Bu kadar korkmuş görünmene ve Büyük Birader Moduna girmene gerek yok. İkincisi, gittin mi gitmedin mi?"

İç çekiyorum ve arkama yaslanıyorum.

Gecenin bir yarısı araması nadir değildir. Ayrıca adil olmak gerekirse, aramaları her zaman kötü haber anlamına gelmiyor.

Bazen kız kardeşim uyuyamadığı için arar.

Çünkü gerçekten hakkında konuşmak istediği bir film ya da dizi izlemiş ve beni seçiyor çünkü görünüşe göre ben onun en iyi arkadaşıyım. Sanırım sonsuza kadar en iyi arkadaş ya da onun gibi boktan bir şey.

Ama ben aynı zamanda onun abisiyim, *ağabeyiyim*.

Yani açıkçası, garip bir zamanda ondan bir telefon alırsam çıldıracağım.

"Pest, gecenin bir yarısı araman konusunda sana ne demiştim? Acil bir durum olmadığında."

"Yapmamamı söylemiştin." diye mırıldanıyor. "Evet. Peki neden?"

"Çünkü bu seni korkutuyor."

"Doğru. Peki Reed'i aramak istediğimizde ne yapacağız? Sırf eğlence olsun diye."

Keskin bir şekilde iç çekiyor. "Kendimizi durduruyoruz ve uyumaya çalışıyoruz." "Güzel."

"Siktir git, Reed. Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin. Ve bil diye söylüyorum, bu acil bir durum."

Dirseğimi cama dayayıp başımı koltuğa yaslarken dudaklarım seğiriyor. "Ne oldu?"

"Gittin mi, gitmedin mi?" "Nereye gittim mi?"

"Neresi olduğunu biliyorsun. Bara gittin mi gitmedin mi Reed?" "Hayır."

Nefes nefese kaldı. "Yalan söylüyorsun. Bana yalan söylüyorsun. Kendi kız kardeşine."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı birkaç kez koltuğa vuruyorum. "Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü resmini gördüm," diye açıklıyor. "Senin aptal kız arkadaşı Insta'sında senin bir fotoğrafını paylaşmış. Yeriyle birlikte. Ballad of the Bards. Sosyal medyadan kaçamazsın, kardeşim."

Lanet Insta.

Bu yüzden kız kardeşim neyin peşinde olduğumu yarı yarıya biliyor. Genelde insanlara bunu gizli tutmalarını söylerim. Tüm dünyanın ne yaptığımı bilmesini istemediğimi söylerim. Ama görünüşe göre, bu büyük bir istek.

"Madem biliyorsun, o zaman neden soruyorsun?" Pest'e söyledim.

"Çünkü sana bana her şeyi anlatman için bir şans veriyordum. kendi."

"Hiçbir şey yok -"

"Onu gördün mü?" diye heyecanla soruyor ve ben çenemi sıkıyorum. "Bana onu gördüğünü söyle. *Lütfen*. Orada olduğunu biliyorum. Her Cuma gider."

Evet, öyle.

Görünüşe göre, arkadaşlarıyla şehrin gölgeli bir yerindeki gölgeli bir bara gitmek için çitin üzerinden tırmanıyor.

Her cuma.

Birkaç yıl önce Pest bana bundan ilk bahsettiğinde New York'tan buraya gelmek. O çiti kendim aşmak, onu yurt odasında bulmak ve aklını başına getirmek istedim.

Onu kardeşlerine ispiyonlamayı bile düşündüm.

Milyonlarca kez aslında.

Çünkü o ne düşünüyor ki? Gecenin bir yarısı *bara* gizlice gitmek. Gecenin bir yarısı. Sarhoşlarla dans ediyor. Onu izlediklerinden her zaman emin olduğum kişilerle.

Döndüğü zaman onu izliyorlar. Kalçalarını döndürüp vücudunu kıvırdığında. Güldüğünde.

Bu gece yaptığı gibi. Ve
haklıydım.

Onu izliyorlardı. Ona bakıyorlardı. Hatta birkaç tanesi onunla dans etmeye bile cüret etti. Ama ben bunun icabına baktım. Bir bakış ve böcekler gibi sıçrayarak uzaklaştılar.

Siktiğimin korkakları.

Bu yüzden buna bir son vermeyi ve onu güvende ve ait olduğu yurt odasında tutmayı düşündüm. Ama sonra Pest beni durdurdu.

Kız kardeşim bana orada, St. Mary's'de benim yüzümden bulunduğunu hatırlattı.

Kalbini nasıl kırdığımdan sonra özgürlüğü elinden alındı, bu yüzden ne yapıp yapmayacağı konusunda gerçekten hiçbir söz hakkım yok.

Ama siktir et.

Cehenneme kadar yolu var çünkü bu onun güvenliğiyle ilgili. Bu onun iyiliğiyle ilgili. Ve haftada bir kez gizlice dışarı çıkmıyor. Bunu iki kez yapıyor.

Tanrı aşkına, *iki kez*.

En azından bu hafta yaptı.

Eğer dün gece bu cehennem gibi kasabaya geri döndüğüm için uyuyamadan etrafta dolaşmasaydım, bunu asla bilemezdim.

Tamamen tesadüftü.

Ormandan çıkarken ona rastladım. Kendi dünyasına o kadar dalmıştı ki beni fark etmedi bile.

Göz kamaştırıcı *farlar* yolun aşağısındaydı ve Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu?

Bu yüzden gittim.

Bu gece o bara gitmemin *tek* nedeni buydu, ona aklımdan geçenleri anlatmak.

Ve çünkü stüdyosunda ağlıyordu ve ben... ben sadece... ondan sonra onu görmeye ihtiyacım vardı. Ama hepsi bu kadar.

Telefonu açarken yumruklarım sıkılı, "Onu gördüm." "Ve?"

"Ve ne?"

Tempest iç çeker. "Aman Tanrım, Reed. Seninle konuşmak dış çekmek gibi."

"O zaman işte böyle. Yapmamalısın."

"Sanki." Eminim gözlerini deviriyordur. "Seni o kadar kolay bırakmayacağım."

Onu iki yıldır ilk kez görüyorsun. *İki yıl*, Reed. Sana sürekli geri dönüp onu görmeni söylüyordum. Ya da sadece onunla konuşmanı, ama yapmadın. Bu yüzden tabii ki sorular soracağım. Ve eğer seni rahat bırakmamı istiyorsan, onlara cevap verip bu işi bitirebilirsin."

O haklı. Yapılacak en iyi şey bu. "Peki. Lanet olası sorularını sor."

Telefona ciyak ciyak bağılıyor ve ben başımı sallarken telefonu çekip konuşmasını beklemek zorunda kalıyorum.

"Tamam, onunla konuştun mu?" diye soruyor heyecanla.

"Evet" demeden önce bir an için çenemi sıktım. "Ne hakkında konuştunuz?"

"Küresel ısınma."

Tekrar iç çekiyor ama caymıyor. "Peki, tamam. Bana anlatma. Sadece şunu söyle: Ona kötü davrandın mı?"

"Ben asla kötü biri değilim."

"Aman Tanrım." Yine nefesi kesildi; kız kardeşim dramatiktir.

"Öyleydin, değil mi? Neden, Reed? Ona iyi davranman gerekiyordu. O yerde perişan halde olduğunu biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun."

Telefonu sıkıca kavradım. "Arabamı çalmasaydı o yerde *olmazdı*."

Ve eğer babam bu yüzden onunla uğraşmasaydı.

"Arabamı çaldı çünkü ona pislik gibi davranıyordun."

"Dürüst davranıyordum."

"Evet ve bu süreçte onun kalbini kırdın. O sana aşıktı, Reed."

Göğsümde bir ağrı var.

Sanki biri bilerek kaburgalarımın tekme atmış gibi.

Kardeşi Ledger, onun kalbini kırdığım için göğsümü tekmeledi ve karnımı yumrukladı.

"Peki bu nasıl benim sorunum oluyor?" Yakıcı acıyı bastırmaya çalışarak telefona sarılıyorum. "Ondan asla bana aşık olmasını istemedim. Ama o istedi, aptalca."

Ben aşk yapmam. Aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum.

Tek bildiğim, bir gün çıplak ellerimle boğmak istediğim, lanet bir psikopat olan ya da olmayan bir babam olduğu. Hayatımda bundan başka hiçbir şeye yer yok.

"Sana aşık olmak aptalca değil," diyor Pest.

İç çekerken burnumun kenarını çimdikliyorum. "Evet, bir kural koyalım, tamam mı Pest? Reed'le konuşurken L kelimesini kullanmayacağız."

Bilerek nefret edeceğini bildiğim bir ses tonu kullanıyorum. Onu susturmanın tek yolu bu. Ama yine caymıyor. "Çenemi kapatmayacağım, bilesin diye söylüyorum. Benden bunu istediğini biliyorum ama yapmayacağım. Ben

konuşmaya devam edeceğim ve size evet, bazen kaba ve çok duyarsız olabileceğinizi söyleyeceğim. Mesela şu anda. Kontrolcü olabiliyorsun ve her şeyi bildiğini sanıyorsun ama o kadar da kötü değilsin Reed. Öyle olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Bak onun için ne yaptın. Onu nasıl kurtardın-"

Tam orada sözünü kestim. "Başka bir şey var mı?"

Bu konuşmayı bitirmeye hazırım ama o gitmeme izin vermiyor.

"Gerçekten ona hiç söylemeyecek misin?"

"Haşere," diye uyarıyorum.

"Ciddi misin Reed? Onun için ne yaptığını ona asla söylemeyeceksin.

Onu D ile olan o aptal ıslahevi durumundan nasıl kurtardın?"

"Konuşmaya devam edersen telefonu kapatırım," diyerek sözünü kestim.

İ ekişi uzun ve gürültülü. "İyi, iyi. İyiyim. Her neyse. Tek kelime etmeyeceğim.

Bunun dışında."

"Ne hariç?"

"Seni sevdiğimi söylemek dışında," diyor tatlı tatlı.

şüphelendim. "Beni seviyorsun."

"Evet," diye cıvıldıyor. "Ve bence sen bu dünyadaki en iyi kardeşsin.

En iyi arkadaşımın kalbini kırmış olsan bile."

Her şeye rağmen göğsüm ısınıyor ama "Ne istiyorsun?" diye sormak zorundayım.

"Hiçbir şey." fkeli. "Ben sadece... Babamı görmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve şimdi oraya geri döndün. Bu yüzden seninle kavga etmek istemiyorum."

Yutkunuyorum.

Son iki yılın tek iyi yanı New York'ta, Pest'e yakın olmamdı. Yani beni isterse hemen yanına gidebiliyordum. Onun için orada olabilirdim.

Ama şimdi buradayım ve bu berbat bir şey.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Hep böyle söylüyorsun. Ama ben biliyorum. Babamdan nefret ettiğini biliyorum."

"Dediğim gibi Pest, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum çünkü endişelenmesine gerek yok.

O benim küçük kardeşim. Onunla ilgilenmem gerekiyor, tam tersi değil.

"Ama ben biliyorum," diye yanıtlıyor. "Sen benim kardeşimsin. Aslında sadece kardeşim değil, her şeyimsin. Sen benim insanımsın, Reed. Ve hiç kimsenin olmadığı kadar yanımda oldun. Annem değil. Babamdan başka bir şey için enerjim yok. Ve kesinlikle babam ve -" "Çünkü o bir pislik."

Bana nasıl davrandığı umurunda değil. Beni nasıl kullandığı, manipüle ettiği ya da benimle nasıl uğraştığı. Beni nasıl kontrol etmek istediği. Annemin bana ayıracak zamanı ya da enerjisi olmadığı gerçeği bile umurunda değil.

Onların zamanına, sevgisine, şefkatine ya da çocukların ebeveynlerinden aldığı o lanet şeye ihtiyacım yok.

Ama Pest hassastır. Onlara ihtiyacı var. Annesinin onu umursamaması ve babasının ona bir faydası olmaması onu incitiyor. Sahip olduğu tek şey benim.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen ya da nasıl duyarlı olunacağını ve Lanet olsun.

Ama çocukken bir söz vermişim. O bana geldiğinde, Annem onunla oynamadığı ya da babam fen projesini görmediği için ağlıyor ve üzülüyordu, ben onun yanında oluyordum.

Onu koruyacağım ve bu tutmaya niyetli olduğum bir söz.

"Evet, öyle," diyor düşüncelerimi bölerek. "Ama ona ihtiyacım yok. Çünkü sen benimle ilgileniyorsun. Sen benim kahramanımsın."

"Öyleyim,
ha?"

"Kesinlikle."

"O zaman beni dinlemeli ve gecenin bir yarısı sebepsiz yere beni aramayı bırakmalısın."

Hırlıyor. "Sen bir pislisin, bunu biliyor musun?" Kıkırdıyorum. "Git uyu, Pest."

"Tamam, iyi, yapacağım, ama önce bana bir söz vermelisin." "Ne?"

"Ondan özür dileyeceksin. Onu gördüğünde."

Göğsümdeki ağrı tekrar alevlendi ve ona "Onunla görüşmeyeceğim" dedim.

"Öylesin," dedi bana. "Çünkü sana yarın *tam olarak* nerede olacağını söyleyeceğim."

"Bilmek istemiyorum."

Beni görmezden geliyor. "Ve bu gece bir pislik gibi davrandığın için ondan özür dileyeceksin. Söz ver bana. Ve iki yıl önce olanlar için ondan özür dileyeceksin. Bunu istediğini biliyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İstemiyorum."

"Sen de öyle," diye itiraz ediyor. "Çünkü bu yüzden son iki yılın büyük bölümünü sarhoş ve umursamaz geçirdin. O kadar ki beni endişelendirdin."

Yaptım - kısa bir süre için - ve bunun için kendimi asla
Bu. affetmeyeceğim

Dediğim gibi, o benim küçük kardeşim. Ona bakmam gerekiyor.
tam tersi değil.

Yine de kaslarımı sıkıyorum. Ona, kız kardeşimin taleplerine boyun eğmeyi kesinlikle reddediyorum. Onun için bir şey yapmamı istediğinde tam olarak yaptığı şey bu.

"Reed? Bana söz ver," diye ısrar

ediyor. Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum. "Tamam."

Görünüşe göre onu yarın tekrar görecekim.

Asla yapmayacağıma dair kendime bir söz daha vermiş olmama rağmen.

Chapter 5

Bugün cumartesi.

Yani, bugün dışarı çıkabileceğiz. Yasal olarak, izinle, gizlice çıkmak zorunda kalmadan.

Sadece ben ve Wyn.

Poe gidemez çünkü rehberlik danışmanı Bayan Miller tarafından ayrıcalıkları kısa bir süre önce iptal edilmiştir. Salem de gidemiyor çünkü o daha yeni ve bir günlük gezi ayrıcalığını kazanabilmesi için belli miktarda iyi kız puanı alması gerekiyor.

Planları, değerli boş zamanlarını kütüphanede geçirmek çünkü büyük bir trigonometri ödevimiz var ve ben bunu çoktan yaptım. Günlerdir yapmalarını söylüyorum ama dinlemediler. Şimdi acı çekecekler.

Günlük giriş kartlarımız, hangisi önce gelirse, altı saat veya akşam saat beşe kadar geçerlidir.

Ve bunun tek bir saniyesini bile demir kapıların yanlış tarafında harcamak istemiyorum. Bu yüzden Wyn ve ben mümkün olan en kısa sürede yola çıkıyoruz ve Perşembe geceleri bindiğim otobüse biniyoruz. Günün bu saatinde, çoğu St. Mary's kızları olan insanlarla dolu olmasına rağmen.

İlk durağımız eskiden dünyadaki en sevdiğim yerdı. Bugünlerde oraya gitmeyi sevmiyorum ama yine de gidiyorum çünkü önemli: Buttery Blossoms.

"İstemediğine emin misin?" Wyn şu anda yemekte olduğu keki kastederek soruyor, küçük plastik kaşığıyla ipeksi çikolatalı kremasını çıkarıp bana uzatıyor.

Tabii ki istiyorum.

Tanrı aşkına, bu bir kek. Hem de Fıstık Ezmesi Çiçeği. Ama alamam.

Bunun nedeni sıkı bir diyet uygulaması gereken bir balerin olmam değil. Ya da en azından *sadece* bu yüzden değil.

Ayrıca bir kötü adama aşık olan aptal bir kız olduğum için. Bu yüzden hiç sahip olamıyorum; bu benim cezam.

Başımı sallıyorum, aptal meyve bardağıma yumuluyorum. "Hayır."

Wyn kaşlarını çatıyor ve kaşığı yalayarak ağzına götürüyor. "Emin misin? Çünkü bu çok güzel."

Ondan nefret ediyorum.

"Biliyorum." Gözlerimi ona dikiyorum. "Yaz boyunca burada çalışıyorum, hatırladın mı?"

Benim var.

Yine, çünkü ben hatırlamaya ihtiyacı olan aptal, kalbi kırık bir kıyım.

Tekrar aptal durumuna düşmemek için geçmişte *aptalca* davrandığı tüm yolları hatırlaması gereken biri.

Wyn kremasından bir ısırık daha alıyor. "Evet, burada çalışıp da bunu nasıl yemezsin anlamıyorum. Bu *çok güzel* Callie."

Bir kez daha söylerse, *bir kez daha*, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım.

Hal böyleyken, burada oturup onun dünyadaki en sevdiğim şeyi yemesini izlemek ve kendim yememek çok zor.

Çevrimiçi dergilerde ve Pinterest'te yeni örgü modelleri görmek ve örgü şişlerimi çıkarıp işe koyulmamak ne kadar zor olsa da.

Çünkü bir zamanlar sadece bir kötü adama aşık olmakla kalmamış, ona sıcacık bir kazak da yapmıştım.

Yani tüm bunlar benim cezam.

Kendimi bir kek dükkanında çalışmaya zorlasam da kek yok ve kendimi sürekli o dergilere göz atmaya zorlasam da örgü örmek yok.

"Wyn, eğer bu keki öve öve bitirmeyi bırakmazsan, seni..."

O zaman bırakıyorum.

Çünkü saçma bir şey olur.

Bu dünyanın dışında bir şey. *Hayal* bile *edemeyeceğim* bir şey. olur.

Birdenbire masamızda belirmesi ve karşıma oturması gibi bir şey - aslında, kelimenin tam anlamıyla -.

Masamızda karşımda oturuyor.

Buttery Blossoms'da.

Ve o güzel gri gözleriyle bana bakıyor, yoğun ve delici.

Ne?

"Ne?" Yüksek sesle söyledim. "Nesin sen -"

Benden uzaklaşıyor ve Wyn'e odaklanıyor. "Merhaba."

Sesini duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu suçlamıyorum. Derin ve pürüzsüz, zengin.

Tükettiği ikolatalı krema gibi. "Merhaba," diyor
nefes nefese olduėunu dūřınduėum sesiyle.

"Ben Reed," diye kendini tanıtıyor ve ona elini uzatıyor.

Uzun, zarif parmaklarıyla havada asılı duran o eli izliyorum.

Geniş, erkeksi parmak eklemleriyle... Onun

burada ne işi var?

Wyn'in kendi elini uzatıp onun elini sıkmaktan başka çaresi yok.

"Biliyorum." Parmaklarını Wyn'in avucuna doluyor ve sıkıyor.

Bir şekilde kendi elimde hissettiğim.

Onun tutuřunu. Onun gūcūnū.

Ve nedense, onun elini bırakmasını istiyorum.

Ona dokunmamasını istiyorum ve bu dūřūnce o kadar saçma ki
hemen kapatıyorum.

"Demek hakkımda bir şeyler duydun," diye yine o ses tonuyla
konuşuyor.

Ama bu sefer o seksi, çekici sırıtışını da ortaya çıkartıyor ve ben
dişlerimi sıkıyorum.

Wyn yutkunur. "Evet. Ve Mustang'in. Onu sevdiğin gerçeği.
Ve bu senin en değerli varlığın."

"O zaman benim hakkımda her şeyi biliyorsun." Elini tekrar sıkıyor ve
ben de kendi elimi kuağımda yumrukluyorum. "Ve ben senin adını bile
bilmiyorum."

"Ben Wyn," diye ağzından kaçırıyor, onun ilgisinden biraz
sersemlemiş bir halde. "Yani Bronwyn. Ama insanlar bana Wyn der."

"Bronwyn," diye tekrarlıyor. "Gūzel bir isim."

"Teřekkūrler," diye yanıtlıyor kızarak ve saçının bir tutamını
kulaklarının arkasına sıkıştırarak.

Sonunda Reed onu bırakır. "Wyn, sana bir şey sormak istiyorum."

"Elbette."

"Arkadaşınızla konuşmak istiyorum ve bunu yalnız yapmak istiyorum. Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Bana bakıyor, emin değil. "Ben..."

Ona tekrar gülümsüyor, o *pislik*, kurt gözleri hipnotize edici ve güzel.

"Onu güvende tutacağıma söz veriyorum."

Evet, kötü adam öyle diyor.

O zaman atlamaya karar verdim. "Hayır."

Hatta elimi masaya vuruyorum ve ikisi de bana bakıyor.

Wyn hafifçe irkiliyor, ama Reed rahat ve rahat. İkisinden sadece biriyle göz göze geliyorum.

Beni güvende tutacağına söz veren kötü adam. Gerçekten, *gerçekten* itiraf etmekten nefret ediyorum, şu anda muhteşem görünüyor.

Dün gecedен bile daha muhteşemdi.

Reed geceleri muhteşem, uhrevi bir yaratık gibi görünüyor.

Gün ışığında ise dokunulmaz görünüyor. Vampir derisi yok edilemez görünüyor.

Sanki güneş bile ona ya da ayın öptüğü tenine dokunamazmış gibi.

Sanki gökyüzündeki ateş topu bile onun hayvan gözlerindeki parıltının yanında sönük kalıyor.

Ve dünyadaki en sevdiğim şeyi giyiyor: beyaz kapüşonunu.

Yumuşak, rahat ve o kadar *tanıdık* ki boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissediyorum.

Lodge ve yaralı.

Yine de sesimi sert çıkarmayı başararak, "O hiçbir yere gitmiyor.

Ama sen gidiyorsun. Çünkü seninle konuşmak

istemiyorum." Belli ki masamıza daha da yerleşti.

Bilmem gerekirdi.

Bardstown Lisesi'ndeyken ona gitmesini söylediğimde böyle yapardı. Ya oditoryumdan ya da beni kilitlemeyi çok sevdiği tozlu dolaplardan.

Şu anda, güzel pembe deri olan kabin koltuğundan aşağı kayıyor ve kalçalarını genişletiyor. Botları yerde ilerliyor ve neredeyse siyah Mary Janelerime değiyor.

Ellerini beyaz masanın üzerine koyarak, "O zaman işe yarıyor. Çünkü konuşmanı istemiyorum. Sadece dinlemeni istiyorum."

Sertçe iç çektim. "Senin burada ne işin var? Bu mağazanın senin için fazla pembe olduğunu sanıyordum."

O gece bana söylediği şeylerden biri de buydu. Ve Gölgeleer yüz hatlarında geziniyor ve bana hatırladığını düşündürüyor.

O gece bana söylediği her şeyi hatırlıyor. Tüm korkunç, berbat, *gerçek* şeyleri.

"Öyle." Parmaklarını birbirine geçiriyor. "Ama dediğim gibi, seninle konuşmak istiyorum. Ve misafirimiz varken konuşmamayı tercih ederim -"

"O hiçbir yere gitmiyor," diyerek sözünü kestim. "Bana ne söylemek istiyorsan, bunu onun önünde yapabilirsin."

Bu konuda neden bu kadar kararlı olduğumu bilmiyorum.

Wyn'e neden burada ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ama var. Onun burada olmasına ihtiyacım *var*. Yoluma gitmek için bir şeye ihtiyacım var. *Tek bir şeye*.

Çünkü dün gece onu barda gördüğümde beri dua ediyor, diliyor ve umut ediyorum.

Onu bir daha görmemek için dua ediyorum. Onu *hiç* görmemek için.

Dün gecenin bir tesadüf olduğu ortaya çıktı.

Çünkü hala sersemlemiş durumdayım.

Onu iki yıl sonra gördüğüm için hâlâ şaşkınım. Sesini duydum ve kokusunu aldım.

Ŗu anda bile bana Bardstown Lisesi'nde olduğu gibi baktığı gerçeğinin etkisindeyim. Dans etmeyeceğime karar vermiş olmama rağmen dans ettim -sırf varlığının beni etkilemediğini göstermek için- ve sanki ona aitmişim gibi her hareketimi izledi.

Bu yüzden arkadaşımı yanımıda istiyorum, nokta.

Gözlerini yüzümde, vücudumda -ya da görebildiği her yerde- gezdirirken, başka hiçbir şey söylemeden, "Madem ısrar ediyorsun," diye kabul ediyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Peki, ne oldu?"

Gözlerini kaldırıyor ve dolgun dudaklarında hafıf bir gülümseme belirliyor. "Bu arada eteğin güzelmiş."

Kucağımda yumruk yaptığım ellerim onun sözleri üzerine açılıyor ve kumaşa sürtünüyor.

St. Mary's'e gitmenin bir başka avantajı. Sizi her yerde takip eder.

Kırmızı ya da hardal rengi bir mektup gibi.

Yani dışarı çıkıp birkaç saatliğine zgr olsak da gerçekte zgr değiliz.

Çünkü sadece okul niformamızı giymemiz gerekiyordu: beyaz bluz, hardal rengi etek ve siyah Mary Janeler ile diz üstü oraplar.

Ziyaret haftası değilse ve size bir ebeveyn ya da vasi eşlik etmiyorsa.

Yani gezintinizde karşılaştığınız herkes sizi tanıyor. St. Mary's'den, ormandaki kız ıslah okulundan geldiğinizi biliyorlar.

"Konuşmak istediğin şey bu muydu?" diye sordum.

"zellikle rengini sevdim," diye devam ediyor beni duymamış gibi, gözleri eteğimde, koltuğun kenarından sarkan küçük kısmında. "Hardal, değil mi?"

Kumaşı kendime doğru çekerek onun yırtıcı gözlerinden saklıyorum.
"Tabii ki böyle düşünüyorsun. Sen dengesizsin."

Yine de hakarete aldırıyor. "Aslında, bu halin hoşuma gidiyor.
Saçındaki kurdele. Diz üstü çizmelerin. Şu okul ayakkabılarının." Bu
sefer gözleri aşağı inip bacaklarıma odaklanıyor.

Ve tenimin ısındığını hissediyorum.

Öyle ki ayak parmaklarımı düz ayakkabılarımdan içine kıvrırmak ve
bacaklarımı onun gözlerinden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Özellikle de Wyn burada olduğu için.

Karşılıklı konuşmamızı büyülenmiş gözlerle izliyor ve şimdi
kalmasına izin verdiğim için pişmanlık duyuyorum. Bunu düzeltmeye
gidiyorum ama bana izin vermiyor.

Tekrar yüzüme bakarak, ben konuşmadan o konuşuyor. "İtiraf
etmeliyim ki.

Bunu rüyamda görmüştüm."

"Neyin rüyasını?"

"Senin hakkında," diye neredeyse hışırdıyor. "St. Mary's eteğinle.
Aslında dün bir tane vardı. Ne hakkında olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır," diye bağıyorum, eteğimi yumrukluyorum,
koltuğumda kıvranıyorum. Sanki beni hayal ettiğine
inanacakmışım gibi.

Sanki son iki yıldır hiç aklına gelmemişim gibi.

Bunları sadece beni rahatsız etmek için söylüyor.

kalkıp gitmeye yakın.

Ama sonra konuşmaya başladı ve ben hareket edemedim.

Çünkü öne doğru eğiliyor ve ateşli bakışlarıyla beni yerime mıhlıyor.
"Rüyamda üzerinde bu etek var. Kısa ve pilili ve tam senlik, iyi kız ve
masum. Her hareket ettiğinde kalçalarının etrafında dalgalanıyor ve o şeyle
yürümeni izlemek, gülümsemeni ve büyük mavi gözlerinle bana bakmanı
izlemek beni o kadar deli ediyor ki, senden benim için dans etmeni
istiyorum. Zıplamanı, sıçramanı ve parmak uçlarında dönmeni istiyorum.

Bunu yaparsın. Ama bu yeterli değil. Çok açgözlüyüm. Bu yüzden sana daha hızlı dönmeni söyledim. Ve sen de bunu yapıyorsun. O kadar güzel, o kadar görkemli yapıyorsun ki, sanki bunu yapmak için yaratılmışsın. Sanki bu dünyaya istediğim zaman, istediğim yerde benim için dans etmek için gelmişsin gibi. Bu yüzden kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum."

Sakın sorma.

Sorma, Callie. "Ne için suçlu?"

"Seni kandırdığım ve senin hiçbir fikrin olmadığı gerçeği hakkında."

"Beni nasıl kandırıyorsun?"

Dudakları henüz sahip olmadığım gizli bir bilgiyle seğiriyor. Ama cevap verirken gözleri ciddi ve yoğun: "Benim için parmak uçlarında dönmeni istememin tek nedeni eteğinin havalanmasını istememdi. Eteğinin seninle birlikte dönmesini istedim. Çünkü görmek istedim. Sonunda pilili, iyi kız eteğinin altında ne olduğuna bir göz atmak istedim."

Hikayesini bitirdiğinde bacaklarım terlemiş ve koltuğa yapışmıştı.

Kalçalarım da sıkıştı.

Hepsi gergin, karıncalı ve huzursuz ve...

"Sanırım gitmeliyim."

Yumuşak bir ses sisimi

dağıtıyor. Bu Wyn.

Bunca zamandır burada oturan - en azından benim ısrarımla - ve her şeyi duyan. Her bir kelimeyi. Her *kirli* kelimeyi.

Saçmalık.

Onu nasıl unuttum?

Arkadaşımin burada oturduğunu nasıl unuttum?

Görünüşe göre unutmamış.

Onun burada olduğunu unutmadı.

Aslında Wyn'in sözleri üzerine ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşerek, "Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Sonra gözlerini benden ayırmadan ayağa kalkıyor ve bunu yapması için ona yol açıyor.

Ayrılırken, Wyn dudaklarını birbirine bastırıyor - şüphesiz gülümsemesini ya da kahkahasını ya da her neyse onu uzak tutmak için - ve kaybolmadan önce *iyi şanslar* diyor.

Reed yerine oturur oturmaz, "Bunu bilerek yaptın. Tüm o... kirli şeyleri onun önünde bilerek söyledin."

Bana sakince bakıyor ve o ana kadar elinde olduğunu bile fark etmediğim kahve fincanını eline alıyor.

Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi bir yudum alıyor, sonra bırakıp konuşmaya tenezzül ediyor. "Sana bir seçenek sundum. Ama sen ısrar etmeye devam ettin."

Homurdanıyorum, parmaklarımı yarı sarhoş limonatamın etrafına sarıp yüzüne fırlatmayı düşünüyorum.

Ama yapmayacağım.

O hayatıma geri döndüğünden beri zaten çok fazla şiddet gösterdim. Ki bu yirmi dört saat önce bile değildi.

"Burada olacağımı nereden biliyordun?"

Ben bunu söyler söylemez, bu soru - nasıl bildiği - büyük bir soru haline geliyor. Saatin sorusu haline gelir. Günün. Hatta haftanın.

Bugün Buttery Blossoms'da olacağımı nereden bildi? Peki ya Ballad of the Bards? Dün gece orada olacağımı nereden biliyordu?

Ayrılmış dudaklarla ona bakıyorum. "Beni takip mi ediyorsun? Gerçekten beni takip mi ediyorsun? Yani, gerçekten, gerçekten."

Nedense kalbim çarpmaya başladı.

Parmaklarım camın etrafında kayıyor ve titriyor ve nefesimi tutamıyorum.

Ona hak veriyorum.

Beni dolaplara kilitleyebiliyorsa, takip de edebilir.

Başını yana eğiyor, her zamanki gibi sakın, "Neden, küçük balerin kalbini göğsünde döndürüyor mu? Seni izlediğimi bilmek."

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Kalbimin göğsümde dönmesine neden olmuyor. *Döndürmemeli.*

Ben artık o kız değilim. Hapsedilmekten ya da kovalanmaktan hoşlanmıyorum. *Hoşlanmıyorum.*

Ben daha zekiyim.

"Hayır," diyorum ona, otoriter görünmeye çalışarak.

"İki yıl sonra bile şehre döndüğümde yaptığım ilk şeyin seni avlamak ve her hareketini izlemek olduğunu öğrenmek belki seni biraz ürpertiyordur."

"Kendimi ihlal edilmiş hissediyorum." Bir süre beni izliyor.

Sonra, "Sakin ol. Takip etmek benim ilgi alanım değil. Bunun çılgın eski kız arkadaşların yaptığı bir şey olduğunu duydum. Ya da uyarıldıktan sonra bile sana aşık olan kızların. Hayır, bir dakika. Sanırım araba çalışıyorlar." Kahvesini tekrar yudumlarken bana alaycı bir çocuksu bakış fırlatıyor. "Benim hatam."

Bardağımı sıkıca kavriyorum. "Sen -"

Ama devam ediyor, "Her neyse, kız kardeşime çok uzun e-postalar yazmak gibi kötü bir alışkanlığın var. Kız kardeşimin de her şeyi ağzından kaçırmak gibi kötü bir alışkanlığı var."

"Tempest?"

"Tek ve biricik."

Bütün parçaları bir araya getirmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Sana burada olacağımı mı söyledi?"

"Size bir tavsiye: Benden sır saklamak istiyorsanız, bunu kız kardeşime söylemeyin."

Fırtına.

Eski hayatımdaki en iyi arkadaşım ve aşık olduğum adamın tatlı küçük kız kardeşi.

Tempest'a nerede olacağımı söyledim, evet.

Genelde söylerim.

Hemen hemen her gün birbirimize e-posta gönderiyoruz.

Bütün o araba çalma fiyaskosundan, onun bana karşı suç duyurusunda bulunmasından ve neredeyse ıslahevine düşecek olmamdan sonra Tempest'ın arkadaşlığını da kaybedeceğimi düşündüm.

Bana yardım etmiş ve anahtarlarını çalmış olsa da, o hala onun kız kardeşi ve bu yüzden kaçınılmaz olarak onun tarafını tutacağını düşündüm.

Ama beni hiç terk etmedi.

Şehre her gelişinde evime gelmeye devam ediyordu; yine de onun evine gitmeye hazır değildim. Hala beni ziyaret ediyor, benimle takılıyordu.

Aslında, okulun son ayında, şampiyonluk maçından ve yapamadığım danstan sonra beni ayakta tutan oydu.

St. Mary's'e gelmeden önce korkunç bir yaz geçirdim.

Hala görüşüyoruz.

Gerçi ıslahevinin aptalca dışarı çıkma kuralları yüzünden istediğim sıklıkta değil ama onu seviyorum. Ama bugün değil.

Bugün onu boğmak istiyorum.

Çünkü bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum.

Kardeşlerimiz gibi biz de her şey olup bittikten sonra bir anlaşma yaptık.

Kardeş olmayan bir anlaşma.

Yani kardeşlerimizin dostluğumuzda yeri olmayacaktı.

Onlar hakkında konuşmazdık. Onlardan bahsetmezdik. Sanki hiç kardeşimiz yokmuş gibi olurdu.

Yine de bir şey bana hiç mantıklı gelmedi.

Ben bu anlaşmayı neden yaptığımı *biliyordum* ama onun neden yaptığından emin değilim.

İki yıl önce sevdiğini bildiğim Ledger hakkında neden hiçbir şey duymak istemedi ve ben de hiç sormadım; o benim alanıma saygı duyuyordu, ben de onunkine.

Bu yüzden neden tüm programımı kardeşine ispiyonladığını bilmiyorum.

Ama her neyse, şu anda onunla ilgilenmem ve göğsümdeki hafif daralmayı görmezden gelmem gerekiyor.

Saçma sapan bir batış.

Bu hayal kırıklığı gibi hissettiriyor.

Çünkü tahmin ettiğim gibi beni gerçekten takip etmiyordu. Gördün mü? Saçma.

"Yani seni buraya o mu *gönderdi*?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, aklım iki yıl öncesine gidiyor.

Geri.

Bana kız kardeşinin doğum gününü vermeye geldiğinde o dolaba Davetiye. Bana adını verdiği gün, Fae.

"Hayır," diyor sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Kimse beni bir yere göndermiyor.

Ama özür dilemem gerektiğini düşünüyor."

"Ne için?"

"Uzun bir listesi vardı."

Bir süre ona baktım. "Eminim öyledir. Ama özrün kabul edilmedi."

"Bunu söylemeden önce benim özür dilememi beklemelisin." I

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o devam etti. "Buraya gelme sebebim bu değil. Sana bir şey sormak için buradayım."

Hafifçe geri çekildim. "Ne?"

"Her hafta gizlice Mavi Madonna'ya mı gidiyorsun?" demeden önce çenesi sıkıntıyla ileri geri hareket ediyor.

"Bu seni ilgilendirmez."

Sertçe iç geçirmeden önce birkaç dakika yüz hatlarımı inceledi. "Sana karşı dürüst olacağım, seni bir daha görmek istemedim. Bu bok çukuru kasabaya döndüğümde planım bu değildi. Ama şimdi her hafta gizlice bale stüdyosuna gittiğini varsayıyorum. Tıpkı arkadaşlarınla o boktan bara gitmek için yaptığın gibi. Bu doğru mu?"

"Burası boktan bir bar değil," diyorum alınganlıkla.

Alnındaki çatık kaşlar büyüyor. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Burası harika bir bar."

"Burası bir dans barı, Fae. Müziği açtıklarında dans etmek yerine kendini öldürmek istediğin *tek* dans barı."

Fae'ye karşı göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geliyorum ve "Böyle düşünüyorsun çünkü berbat bir müzik zevkin var" diyorum.

Bu bir yalan. Yalan değil.

Müzik zevkini seviyorum.

Genellikle eski rock grupları ve modern hip hop'un bir karışımı ve bunu sevdiğim bir sır değil. O da bunu biliyor; bu müzikle çok dans ettim, değil mi?

O bu konuda bir yorum yapamadan - tabii ki edepsizce - ben devam ediyorum: "Viskileri de mükemmel, sence de öyle değil mi? O kadar mükemmel ki insanlar sadece bir yudum içmek için *çalıyor*."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, o zaman muhtemelen sadece limonata ve sert içkiyi yetişkinlere bırak," diyor, çenesini yarı sarhoş limonata bardağıma doğru eğerek, yemimi almıyor.

"Sen tam bir -"

"Mesele şu ki," diye seslendi benim üzerimden, "seni bale stüdyona bırakmaya hazırım."

"Pardon?"

"Sadece aptalca umursamaz olmayı ve gece yarısı otobüse binmeyi bırakabilmeniz için. En kötü ihtimalle kaçırılıp öldürülebilirsin, en iyi ihtimalle de soyulup tecavüze uğrayabilirsin."

şu anda söyleyecek bir şeyim yok. Benim yok.

Adam deli.

"Sen delisin," diyorum ona.

"Ve sen şanslısın." Kahvesini soğukkanlılıkla yudumluyor. "Seni aptalca ayak işlerine götürmeye istekli olduğum için."

"Aptalca *ayak işleri* mi?" "Evet."

Parmaklarım limonata bardağını tırmalarken, "Bu *aptalca ayak işlerini* yapmak zorunda kalmamın nedeni St. Mary's'de sıkışıp kalmış olmam. Unuttuysan söyleyeyim, orası bir *reform* okulu. Yani bale öğretmenleri yok.

Çünkü görünüşe göre bale, genç suçluları iyileştirme ve ıslah etme konusunda o kadar da üst sıralarda yer almıyor."

"Artık biliyorsun, değil mi?" diyor sert bir çeneyle. "Bir dahaki sefere birinin arabasını yok etmek amacıyla çalmadan önce iki kez düşüneceksin. Bu süreçte neredeyse geleceğini mahvediyordun."

Sözleri üzerine yanağımın içini ısırdım. O kadar sert ısırdım ki sanırım bakır tadı aldım.

Kalbimin kırık parçalarını, aptallığımı tadıyorum.

Pervasızlığımı.

Ve hepsini sert bir yutkunmayla yutuyorum. "Evet, haklısın. Yapacağım. Bunun hakkında iki kez düşüneceğim. En azından o zaman bir kafese tıkılıp kalmayacağım,

Hayallerimin peşinden koşmaya çalışıyordum. Beni oraya ulaştırması gereken tek yere girmeye çalışıyordum ama onun yerine beni kovdular ve -"

"Ne?"

Sert ses tonundan irkildim. "Ne?"

"Seni kovdular."

"Evet."

"Neden?"

Gergin ve öfkeli çenesine kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü arabayı çaldım." "Ne olmuş yani?"

"Yani... görünüşe göre bir araba çalıyorsun ve dünya bir anda senin bir oto hırsızlık çetesi yönettiğini düşünüyor," diyorum kafam giderek karışırken.

Atılmamdan ona ne?

"Bunu sana söylediler mi?" diye soruyor sonra, sesi alçak ve yüz hatları gergin.

"I..." Başımı salladım. "Bana ne söylediklerinin ne önemi var?" "Peki ya Juilliard?"

"Tekrar söylüyorum, seni ilgilendirmez. Ayrıca, bu iş bitti. İki yıl önce oldu."

"Evet," diye tersliyor, parmakları kahve fincanını kazıyor. "Ve merak ediyorum, nasıl oldu da şimdiye kadar bundan haberim olmadı?"

O zaman ağzım açık kaldı.

Bunu ilk kez duyuyor olabileceğinin farkındayım.

Tempest'a bundan, kovulmamdan ve Juilliard planlarımdan bahsetmedim. Ona söylemeye çok utanıyordum. Anladığım kadarıyla kız kardeşi bilmiyorsa, o da bilmiyordu. Yani, başka nasıl öğrenebilirdi ki?

Ama bu ses tonu? Nasıl olur da *bilmez*?

Kim olduğunu sanıyor bu?

Öne doğru eğildim. "Bilmiyordun Reed, çünkü sana söylemedim. Çünkü bu seni ilgilendirmez. Çünkü kalbimi kırdığında ve güvenime ihanet ettiğinde, sana iyi davranmayacağıma karar verdim. tüm dünyam gibi ve seninle bir şeyler paylaşıyorum."

Bu sabah tıraş olmuş ve her zamanki gibi köşeli olan çenesi, hararetli gözlerle bana bakarken tik tak etmeye devam ediyor. "Mavi Madonna, değil mi?"

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum, "Sana neler olduğunu bilmiyorum. Neden dün gece yaptığın gibi bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşündüğünü ya da neden benim hayat hikayemi sizinle paylaşmak istiyorum. Ama artık çok eskidi ve durmanı istiyorum, tamam mı? Oh, ve beni bırakmana ihtiyacım yok."

"Ne olursa olsun alıyorsun."

Alay ettim. "Her şeyden sonra arabana binip beni gezdirmene izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

Burun delikleri alevlendi. "Eğer seni arabamın yanına yaklaştıracaksam, içine girsen iyi edersin, Fae. Ve iyi kız gülümsemeni takınıp tatlı sesinle teşekkür etsen iyi edersin, ne olursa olsun bana minnettarlığını göstermek için

Seni götürmeye karar verdiğim *yere*. *Her şeyden* sonra." "Peki ya yapmazsam?"

Sonra gülümsüyor.

Hayvani gözleri parlarken mizahsız, soğuk bir gülümseme. "Sorun şu ki, nerede yaşadığını biliyorum. Evine gitmiştim, hatırladın mı? Oraya gidip kardeşlerinle konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, yine de bunu yapacağım. Senin için. Eminim neler yaptığını bilmek çok ilgilerini çekecektir. Arkalarından. Ayrıca bunu bir kez yapmıştım, hatırladın mı? Hem de şampiyonluk maçında. Yani kazanabilirim. Tekrar yapabilirim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Bana *yine* şantaj yapıyorsun."

Omuz silkiyor, devasa omuzları inip kalkıyor. "Sana bir seçenek sunuyorum."

O bir kötü adam, değil mi?

Bunu daha önce nasıl göremedim? Onun gerçek yüzünü nasıl göremedim? Nasıl oldu da - *Tanrım*, nasıl oldu da - ona aşık oldum?

Ama sorun
değil. Sorun
değil.

Dün gece ona söylediğim gibi, ben aynı kız değilim. Onun emirlerini yerine getirmeyeceğim. Bana atlamamı söylediğinde, ona ne kadar yükseğe atlayacağımı sormayacağım.

Bunu ona göstermenin zamanı geldi.

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Tamam. Ben de seninle geleceğim." Beni izliyor. "Geleceksin."

"Evet." Başımı sallıyorum, hâlâ gülümsüyorum. "Yani, bundan hoşlanmıyorum çünkü senden nefret ediyorum ve keşke seninle hiç tanışmasaydım. Ama haklısın. Seninle tanışmak için Akıllı olmak varken umursamaz ve aptal olmayı tercih ederim. Bu yüzden beni götürmeyi teklif ediyorsanız, kabul ederim."

Reed şüpheleniyor.

Yüz hatlarımı inceliyor ve ben de onları sakın ve dingin görünmeleri için eğitiyorum. Bu çok zor ama bir şekilde başarıyorum.

Tatmin olduğunda iç geçiriyor ve kısa bir baş sallama hareketi yapıyor. "Güzel." Sonra kahvesini yudumlarken neredeyse kendi kendine mırıldanıyor: "Çünkü kardeşine bu anlaşılmayı, aptallığın yüzünden başka bir kötü adam tarafından kapılman için getirmedi."

Anlaştık mı?

Bundan bahsetmek beni biraz şaşırtıyor ve neredeyse ağzımdan kaçırıyorum.

Ama yine de limonatayı sıkıca kavrayıp şansımı beklerken bir şekilde

gölümsemeyi sürdürmeyi başarıyorum.

Gözlerini benden kaçırıp bardağı masaya bıraktığında anlıyorum.

Masa

O anda yerimden sıçradım ve ne yapacağımı düşünmeye fırsat bulamadan

limonatamı kucağına döktüm. Ve buna herhangi bir tepki veremedim ayağına bastım.

Yerleşmeye ve brunch'ımı mahvetmeye karar verdiğinde bana çok yakın olan.

"Hesabı ödeyebilirsin, göt herif," diye çıkıştım.

Sanırım kıkırdıyor. Tam olarak emin değilim çünkü planımın bir sonraki kısmına odaklanmış durumdayım: koşmak ve oradan çıkmak.

Kapının yanındaki masada oturan Wyn şaşkın gözlerle bana bakıyor.

Ona "Koş, koş, koş" diyorum ve o da oturduğu yerden zıplayarak dediğimi yapıyor.

Birlikte kapıyı itip açtık ve dışarı fırladık.

Kalbim kulaklarımda atıyor. Vücudum adrenalinle dolu ve nereye gittiğimi bilmiyorum.

Wyn'i nereye götürdüğümü bilmiyorum ama o beni sorgulamıyor. İnsanlar bizi hardal rengi eteklerimiz ve uçuşan örgülerimizle kaldırımından aşağıya doğru zımlarken bile yanımda koşmaya devam ediyor.

Buttery Blossoms'tan yeterince uzakta bir ara sokağa gelene kadar koşmaya devam ediyoruz ve oraya sapıyoruz. Duruyoruz, ikimiz de kendimizi tuğla duvara yaslıyoruz, nefes nefese kalıyoruz.

Wyn "Ne oldu?" diye sorana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Ona bakmak için başımı duvara yaslıyorum. "Limonatamı onun kucağına döktüm."

Wyn'in gözleri irileşir ve ardından bir kahkaha patlar. "Yapmadın!"

Ben de kıkırdıyorum, bunu yaptığımı inanamıyorum. "Sonra onun ayak. üzerinde tepindim"

Bunun üzerine yüksek sesli bir kahkaha patlatır.
"Aman Tanrım." "Onu incittiğimi mi düşünüyorsun?" diye sormadan önce ben de gülüyorum. Tekrar gülüyor. "Muhtemelen."
bakı Kaşlarımı çatarak ve gri gökyüzüne bakarak, "Neden bilmiyorum m."

Yanımda iç geçiriyor. "Kalbini kırdı, değil mi?"
Yutkunuyorum, gözlerimi kırıştıyorum. "Evet."
"O zaman bunu hak etti."
Sert ses tonu karşısında ona dönüp bakıyorum. "Ona karşı Ben." suçlamalarda bulundu

"Ne?"
Başımı sallıyorum, tekrar gökyüzüne bakıyorum, gözlerinin rengine.
"Yani, ben yaptım arabasını çaldı ve onu yok etmeye çalıştı. Ve bu onun en değerli varlığıydı. Arabayı kendisi yapmıştı."

"Öyle mi?"
"Evet. O zaman bilmiyordum." Boğazıma acı veren bir şey baskı yaparken tekrar yutkunuyorum. "O sırada tek istediğim onun beni incittiği gibi ben de onu incitmekti ve... arabasını çalmak en iyi fikir gibi göründü. Beni yok ettiği gibi sevdiği bir şeyi de yok etmek. Bunun için cezalandırıldığımı görmek istediği için onu suçlamıyorum. Ben sadece..."

"Ne?" Wyn gözlerinde endişeyle soruyor.
Burnumu çekiyorum ve ağlamaya başladığımı fark ediyorum.
Tanrım, ne salak ama.
Utanarak gözlerimi kapatıp ellerimi yumruk yaparak fısıldıyorum:
"Keşke arabası için savaştığı gibi benim için de savaşıyor, anlıyor

musun? Keşke ben de önemli olsaydım. Onun için."

Keşke onun için aşık olup arabasını çalan aptal bir kızıdan fazlası
olsaydım. Keşke olsaydım.

Az önce söylediklerini hatırladığımda tüm düşüncelerim duraklıyor.

Kardeşine o anlaşmayı ben getirmedim.

O anlaşma.

Ne
anlaşması?

Chapter 6

Bana söyleyen Tempest'tı. Reed arabasını kendi yapmıştı. Ama o istemedi.

Bu bilgiyi bana uzun süre vermedi. Çünkü zaten uğraşacak çok şeyim olduğunu düşünüyordu. Kalp kırıklığım, okulda Thorne Prensesi'nin kardeşlerinin düşmanı Vahşi Mustang'e aşık olduğuna dair söylentiler.

O gece her şey alenen oldu, değil mi?

Bir partide kavga etmiştik. O partide onun arabasını çaldım. *Kendi* dans gösterime gelmedim.

Hatta tutuklandım bile; alenen değil ama yine de.

Okuldaki herkes her şeyi biliyordu ve hepsi benim aşk delisi olduğumu düşünüyordu. O ay boyunca her an patlayacakmışım gibi beni izlediler.

Ama her neyse.

Bir hafta sonu Tempest benim evimde takılırken ağzından kaçırır. Reed'in arabası üzerinde çalışmasıyla ilgili bir şeyler söyledi ve oradan çığ gibi büyüdü.

Sonunda ağzındaki baklayı çıkarana kadar peşini bırakmadım.

Bana Reed'in arabaları sevdiğini
söyledi. Araba meraklısı biriymiş.

Sadece bu da değil, şehir dışında Auto Alpha adında bir tamirhanede çalışıyordu. Kimsenin bundan haberi yoktu, bu yüzden bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu ve arabalara ilgi duymaya başladığı ve Mustang'ini parçalardan yaptığı yer orasıydı.

Çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Nutkum tutulmuştu.

Aylarca onunla birlikteydim ve hiçbir fikrim yoktu.

Bırakın bir tamirhanede *çalışmayı*, kendi arabasını yaptığından bile haberim yoktu. Tempest'a göre, babalarından uzaklaşmak ve gizlice de olsa ona sopa göstermek istediği için çalışıyordu.

Göğsümde bir burkulma hissettiğimi de
hatırlıyorum. Keskin bir sızı.

Reed ve babası.

Artık ona karşı bir şey hissetmeye hakkım olmamasına ve hatta hissetmemem gerekmesine rağmen, yine de ona gitmek istemekten kendimi alamadım.

Araba için özür dilemek istiyordu. Babası hakkında.

Onunla konuşmak istiyordu.

Ama çok aptalcaydı, değil mi?

Babası hakkında bana asla açılmayacaktı ve zaten ona ne söyleyebilirdim ki? Mesafemi korumak daha iyiydi ve ben de öyle yaptım.

Tempest ve ben kardeşi hakkında en son o zaman konuşmuştuk, çünkü anlaşmayı o zaman yapmıştık ve bu yüzden konuyu hiç açmadık.

Reed hakkında hiç bilgi aramadım.

Google'da hiç aratmadım. Sosyal medyada onu hiç takip etmedim. Onu gömdüm.

İçimde derinlerde bir yerde. Hatalarımı hatırlamak ve kendime işkence etmek istediğimde sadece ona ulaşabileceğim bir yerde.

Şimdiye

kadar. Bugüne

kadar.

Çünkü bilmem gerekiyor. Kardeşimle nasıl bir anlaşma yaptığını bilmem gerek. Ne hakkında konuşuyordu?

Bugün Cumartesi olduğu için St. Mary'de telefon günü.

En büyük kardeşim Conrad her hafta saat 19:00'da beni arar. Beni arar ve sonra diğer kardeşlerime konferans verir: Stellan, Shepard ve Ledger.

Her hafta heyecanla aramalarını beklerim. Genellikle telefon odasına vaktinden çok önce varır ve genellikle telefonlara bakan Bayan Fletcher beni çağırana kadar koridorda takılırım. Çağırdığında da koşup alırım.

Kardeşlerimle konuşabilmek için

koşuyorum. Onları çok severim.

Haftada sadece bir kez konuşabildiğim kişi. Aptallığım yüzünden.

Yaptığım şey, işlediğim suç ve onlara yaşattıklarım yüzünden.

Arabasını çalıp göle sürdüğümde düşünmüyordum. Daha doğrusu, sadece göğsümdeki acıyı ve ihanetinin darbesini düşünüyordum. Bana söylediği tüm yalanları.

Bunun kardeşlerime ne yapacağını bir kez bile düşünmedim.

Onları nasıl üzeceğini. Bir hırsızın kız kardeşleri olması onlara nasıl sorun yaratırdı.

Ayrıca, o gece ihanete uğrayan tek kişi ben değildim, değil mi? Onlar da ihanete uğradı. Benim tarafımdan.

Onlara yalan söylüyordum. En yakın olduğum kardeşim Ledger'a yalan söylüyordum ve onun düşmanı ile takılıyordum. Sonra da devam ettim ve bir suçlu oldum.

Günahlarımın suçluluğunu hala silemiyorum. Hâlâ bu utançtan kurtulamıyorum.

Beni affetmiş olsalar bile. Affettiler.

Tanrım, affettiler.

Stellan muhtemelen ilkiydi, benim rasyonel kardeşim. Shepard'ı gemiye aldı ve Shep de Ledger'ı aldı. En çok ihanet ettiğim kardeşim.

Beni affetmeyi kalbinde nasıl bulduğunu hala bilmiyorum, ama o
Yap
tım. Sanırım benden çok düşmanına kızgındı. Aslında kime.

Her şey olup bittikten sonra dayak yemiş. Tek bildiğim Reed'in o Pazartesi okula yüzünde morluklarla gelmiş olması.

Her neyse, o yaz boyunca Tempest'in yanı sıra kardeşlerim de kederime yardımcı oldular. Hepsinin kendi planları vardı - Ledger ve Shep arkadaşlarıyla bir yolculuğa çıkacaklardı; Stellan'ın şehirde bir yaz işi vardı - ama hepsi her şeyi iptal edip benimle takıldılar.

Sanırım bu yüzden şu anda bile suçluluk duygum çok büyük.

Çünkü hepsi çok harika ve inanılmaz. Bana hâlâ onlara ihanet etmeden önceki küçük kardeşleri gibi davranıyorlar.

Conrad hariç.

O zamanlar çok kızgındı. Diğer üç kardeşimden daha kızgındı. Daha çok hayal kırıklığına uğradı. Benimle aynı odada olmaya bile zor dayanıyordu.

Hala aynı hissediyor.

Aradığında da en az konuşan o oluyor. Bu çok da alışılmadık bir durum değil çünkü en büyük ağabeyim de çok fazla konuşmaz.

Ama bugünlerde sessizliği bana karşı hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu.

Bunu biliyorum.

Hissedebiliyorum. Ama

yine de bilmem gerek.

Reed'in bu sabah Buttery Blossoms'ta hangi anlaşımadan bahsettiğini bilmem gerekiyor ve bunu yapmak için normları çiğniyorum.

Con'un aramasını beklemek yerine, onu arayacağım. Bu konuyu konuşmak için onu yalnız yakalamalıyım.

Mary's'deki birçok kızın aksine, kendi telefon görüşmelerimi yapma ayrıcalığına sahibim. Bu sahip olunması zor ayrıcalıklardan biri ve birçok iyi kız davranışından ve mükemmel notlardan sonra kazandım.

Ve bu gece, onu kullanacağım.

Telefon odasıdayım, hardal rengi bir kabinin içinde, döner telefonun siyah kulaklığını kulağıma dayamışım. Numarayı çevirdim ve kardeşim ilk çalıştıktan sonra telefonu açtı.

Sesinin tonundan Conrad'ın telefona cevap vermek için atladığı anlaşılıyor. "Callie?"

"Evet. Selam, ben -"

Konuşmama izin vermiyor. "İyi misin?"

Oh!

Saçmalık.

Muhtemelen bende bir sorun olduğunu düşünüyor. Bu yüzden onun aramasını beklemek yerine ben arıyorum.

Diğer elimle de ahizeyi tutuyorum ve cevap veriyorum: "Evet, öyleyim. Ben sadece -"

"Yaralandın mı?"

"Hayır, hiç de değil. Yaralanmadım. Her şey yolunda Con. Ben sadece -" "O zaman ne haltlar dönüyor? Bir şey mi yaptın?"

"Ne?"

"Ne yaptın lan sen Callie?" diye gürlüyor telefonda.

İrkildim. "Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Neden bir şey yaptığımı düşündünüz?"

Sesi her zamanki gibi keskin, "Seni aramam gereken zamandan on dakika önce beni durup dururken arıyorsun. Başka ne yapabilirim ki? ne düşünüyorsun?"

Doğru.

Anlıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum.

Böyle düşünmekte haksız da sayılmaz.

Bir kez çuvalladım ve bunu o kadar büyük bir şekilde yaptım ki sadece bir kez yeterli oldu.

Yutkunarak, "Ben bir şey yapmadım Con ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Ben sadece... Sana bir şey sormak istedim."

"Ne?"

Ses tonundan hafifçe irkildim.

Tamam, yap o zaman.

Ona sor.

Soruyu sor, Callie.

"Ben... her şey olduğunda ve beni tutukladıklarında. Bize bir duruşma olacağını ve büyük ihtimalle beni çocuk ıslahevine göndereceklerini söylediler. Nasıl oldu da... neden yapmadılar? Neden beni St. Mary'de kalmam için ücretimi düşürür msn?"

Yaptılar.

Hakkımdaki suçlamaları düşürdüler.

Polisler ertesi gün öğleden sonra eve geldiler ve Reşit olmadığım için Conrad benimle karakola gelmek zorundaydı. Buna rağmen

Ona her şeyi anlatmıştım - yalan söylediğimi, aşık olduğumu ve bir gece önce arabasını çaldığımı itiraf etmişim - yine de şok olmuşum.

Gözaltına alınıyor olmam ve hakkımdaki suçlamaların çocuk ıslahevine düşmeme neden olabilecek nitelikte olması kardeşlerimi hâlâ sarsıyordu.

En azından beni içeri alan polis iyi biriydi. Con'un Bardstown Lisesi'nden arkadaşıydı ve o anda işler kötü görünse de her şeyi tersine çevirebilecek bir avukat tutabileceğimiz konusunda bize güvence vermeye devam etti.

Sonra Con'un odadan çıktığını hatırlıyorum.

Yüksek ve gür sesini duyduğumu hatırlıyorum, yetkili biriyle konuşmak istiyordu, bu suçlamanın saçmalık olduğunu bilen lanet olası beyni olan biriyle ve bir avukat tutup bana karşı suçlamada bulunan o orospu çocuğu da dahil olmak üzere her birini dava edeceğini söylüyordu.

Con geri gelip her şeyin hallolduğunu söylemeden önce sorgu odasında ağladığımı da hatırlıyorum.

Suçlamalarımı düşürdüklerini ve artık gitmekte özgür olduğumu söylediler.

Ama cezam olarak, o sonbahar St. Mary's'e gitmek zorundaydım.

Ona ne olduğunu sorduğumda, bunun beni ilgilendirmediğini ve her şeyi hallettiğini, çünkü suçlamaların zaten saçma olduğunu söyledi.

Hepsi bu kadar.

Tüm söylediği buydu ve ben çok utandım, başka bir şey soramayacak kadar *korktum*, rahatlamaktan başka bir şey yapamadım, bu yüzden soruyu bir daha asla gündeme getirmedi.

Islahevine gitmediğim için minnettardım. Beni bu şekilde arkamı kollayacak kadar seven bir ağabeyim olduğu için -onu acımasızca utandırmış olsam da- minnettardım.

O zaman bana hala kızgın olması şaşırtıcı mı?

"Neden?" diye soruyor kardeşim sertçe, beni düşüncelerimden, hayatımın en korkunç birkaç saatinden çekip çıkararak.

"Çünkü bilmem gerekiyor," diyorum neredeyse boğuk bir sesle. "Çünkü ben... Ne yaptığını bilmem gerek Con. Onunla nasıl ilgilendiğini. Daha önce hiç sormadığım için özür dilerim. Çok korkmuştum. Sana sormaya utandım. Ama sormalıydım. Senin iyi bir kardeş olduğun gibi ben de iyi bir kardeş olmalıydım. Beni kurtarmak için nelere katlandığını sormalıydım. Beni özgür kılmak için ne yaptığını."

Ya da neredeyse bedava.

Birkaç saniye sessiz kaldı.

Ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kardeşimin bir şey söylemesini beklerken, kırılmış, dövülmüş ve birlikte yaşamak için çok acı veren kalbim çarpıyor ve çarpıyor.

Herhangi bir şey.

Onun sözlerini tekrar tekrar duydukça.

Kardeşine o anlaşılmayı ben getirmedi.

"Hiçbir şey," diye kestirip attı Conrad.

"Ne?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Anlamıyorum."

Nefes verışı keskin ve kısa. "Hiçbir şey yapmama gerek yoktu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değildim.

onu."

Kardeşimin söylediği gibi, kiminle konuştuğunu sormama gerek yok. hakkında. Ses tonu sert, kesik ve kendini açıklar nitelikte.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bu *demek* oluyor ki mahkemeye gitmeye ve bu şeyle savaşılmaya hazırdım. Bir avukat tutmaya ve o zengin puştta bir ders vermeye hazırdım. Ama o aradı

Bana tüm suçlamaları düşürdüğünü ve tek yapman gerekenin St. Mary's'e gitmek olduğunu söyledi. Ben buna karşı çıktım. Hoşuma gitmemişti. Onun lanet suratını sevmedim. Ve bunu ona söyledim. Mahkemeye gidip bu saçma suçlamayla savaşıcağımı söyledim. Ve o lanet *serseri* bana mahkemeye gitsem bile asla kazanamayacağımı hatırlattı. Çünkü kasabanın sahibi Jackson'lar.

Polis, yargıçlar, avukatlar onların elinde. Bu yüzden tek yol buydu. Ve ona sana yaptıkları için onun lanet suratını dağıtacağımı söylediğimde, bana hoş geldin diyecek kadar cömert davrandı. Sadece bir numara almam gerekecekti çünkü Ledger oraya önce varmak istiyordu."

Conrad bir konuşmada hiç bu kadar çok kelimeyi bir arada söylememişti.

Ve bunu şimdi yapmış olması, içinde hala çok fazla öfke olduğuna beni ikna ediyor. Bana, *ona*.

Eski yıldız oyuncusuna.

Con, Ledger ve Reed arasındaki rekabetten her zaman nefret etmiştir. Ama özellikle Reed'den sahada pervasız ve bencil olduğu için nefret ediyordu.

Ama ben anlamıyorum.

Neden en başta beni tutuklatıp sonra da suçlamaları düşürdünüz? Aynen böyle.

"Suç duyurusunda bulunan kendisi olduğu halde neden size anlaşılmayı getirsin ki?"

Bir an geçer.

Sonra iki, artık dayanamadığım için onu dürtmek üzereydim ki Conrad sessizliğini bozdu. "O değildi."

"Ne?"

"Babasıydı." "Babası mı?"

"Evet."

"Ama Bay Jackson ve..." dediler. "Tek Bay Jackson o değil, değil mi?" Değil, hayır.

Tek Bay Jackson o değil.

Ama babasının bu işe karışabileceği hiç aklıma gelmemişti. O adamı hiç görmemiştim bile. Evlerine gittiğim onca zaman içinde bir kez bile.

Her zaman ya iş için uzaktaydı ya da ofisteydi.

Annelerini bir kez görmüştüm.

Balkondaydı, küçük ve güzel görünüyordu.

sarı saçları rüzgarda dalgalanıyor. Sanırım Tempest ve Reed koyu renk saçlarını babalarından almışlar.

Oğlunun arabasını çaldığım için beni tutuklatan adam.

"Yani sen... bunu başından beri biliyor muydun?"

"Evet."

Aman Tanrım.

Bir elimi karnıma bastırıyorum ve kabine yaslanıyorum.

Bunca zamandır *o* olduğunu sanıyordum.

Çünkü bu onun arabasıydı, en çok sevdiği şeydi. Bu yüzden onu çaldığım için beni cezalandırmak istemesi mantıklıydı. Ve garip bir şekilde, bu suçlamalar beni daha da incitti.

Çünkü arabasını benden daha çok önemsiyordu.

Bunu zaten biliyordum ama yine de.

Ama yapmadı.

O yapmadı.

Suçlamaları düşürdü. O... O kardeşime anlaşmayı getirdi.

Zar zor doğru düzgün nefes alabiliyor ya da kafamda tutarlı bir düşünce oluşturabiliyorum. Ama yine de kendimi kardeşime "Neden bana söylemedin?" diye sormaya zorluyorum.

"Sence neden?"

"O olduđunu dűşündűđűmű biliyordun. Bunu *biliyordun*. Madem biliyordun, neden bana söylemedin?" Gűzlerimde yařlar birikerek soruyorum.

"Çűnkű sen safsın Callie," diye tersliyor, sesi irkilmeme neden oluyor ve gűzyařlarım daha sert akıyor. "Çűnkű yaptıđı onca řeyden sonra onu seni kurtarmaya gelen bir kahraman olarak resmetmeni istemedim. Çűnkű seni korumak istedim. Çűnkű akıllı olmanı istedim. Hayatına devam etmeni, hayatını yařamanı ve geleceđini dűřűnmeni istedim. Onun gibi bir adam için hayatını bořa harcamanı istemedim. Uđruna neredeyse hayatını mahvedeceđin bir adam. Kalbini kıran ve seni ađlatan bir adam."

Tanrım, keşke kendimi bir yere saklayabilsem. Keřke bu utancın bedenime yayılmasını engelleyebilseydim. Keřke bu gűzyařlarını durdurabilseydim.

Ama bundan da űte, keřke ona sarılabılseydim.

Keřke evde onunla birlikte olsaydım da ona yařattıđım her řey için ne kadar űzgűn olduđumu sűyleyebilseydim.

Beni bűyűten ađabeyim. Benim için -hepimiz için- ađabeyimden çok bir baba figűrű gibidir.

şu anda tek yapabildiğim fısıldamak, "Hayatımı onun için harcamayacağım, Con. Dersimi aldım."

Ama belki de bu onu ikna etmeye yetmiyor űnkű sert, içten bir fısıltıyla konuşuyor. "Sana ne sűylediđimi hatırlıyor musun Callie? İki Yıllar űnce sana Reed Jackson'ın bir pislik olduđunu sűylemiřtim. Sana gűre biri olmadıđını sűylemiřtim ve hűlű da űyleyim. O suçlamaları neden dűřűrttű bilmiyorum. Vicdanı mı rahattı yoksa oyun mu oynuyordu bilmiyorum ve umurumda da deđil. Umurumda deđil, duydun mu beni? Çűnkű eđer sana bir daha bakarsa, *bir* daha, onu parçalara ayıracađım. Vűcudundaki her kemiđi kıracađım ve bunu acele etmeden yapacađım. Bunu anlıyor musun Callie? Ondan uzak dur."

Bugün Perşembe ve ben her zamankinden biraz daha erken çıkıyorum.
Wyn henüz gerçekten uyumadığı için biraz daha riskli olabilir. Ama değil, çünkü artık her şeyi biliyor. Mavi Madonna'yı, bale rüyalarımı.

Onu.

Ona söyledim.

Geçen cumartesi Buttery Blossoms'ta Reed'in gelmesinden sonra bunu yapmak zorundaydım. Ve şimdi neden onunla daha önce konuşmadığımı merak ediyorum. Çünkü bana, bale hayalime, Juilliard'a tamamen inanıyor.

Ayrıca onun benim düşündüğümünden daha fazlası olduğunu düşünüyor. Çünkü Con'un telefon görüşmesinde anlattıklarını ona da söyledim.

Beni tutuklattığını düşündüğüm adamın aslında beni düşük bir suçlamayla kurtaran kişi olduğunu.

O beni *kurtardı*.

Bu gerçeküstü değil mi? Onun hakkında hep düşündüğüm şey bu değil miydi?

Bardstown Lisesi'ndeyken, her zaman onun dünyaya gösterdiğinden daha fazlasına sahip olduğunu düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

O kadar yanılmışım ki gerçeği öğrendiğimde bakın ne yaptım. Bakın ne *hale* geldim.

Kardeşim haklı. Her ne sebeple olursa olsun beni kurtarmış olabilir.
- ama artık daha iyi biliyorum. Daha akıllıyım ve Wyn'i dinlemiyorum.

Ondan uzak duruyorum.

Bu yüzden normalden erken çıktım ve başka bir otobüse bindim.
Aynı şekilde boştu ama neyse.

Mesele bu değil.

Mesele Şu ki ondan uzak durmam gerekiyor. Ve onun bana ne yapacağını söylemeye hakkı yok.

Umarım Buttery Blossoms'daki tüm Şiddet g sterilerim onunla hiçbir Şey yapmak istemediğimi açıkça ortaya koymayı baŐarmıŐtır.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Görünüşe göre bunu istemek çok fazla, çünkü o burada. Sessiz, boş bale st dyomda, Mavi Madonna'da. Onu aynada görüyorum.

Odanın diğer ucunda, beyaz duvara yaslanmış bir Şekilde arkamda duruyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve görünüşe bakılırsa uzun zamandır burada ve daha da uzun süre burada kalacak.

Çünkü kendini o ana kaptırmıŐ gibi görünüyor. Bana.

Eğilmiş bedenimde.

Dizlerimin

 st ndeyim, bak.

Sahte, tüy kadar hafif kanatlarım sırtımda asılı, yerdeyim ve vücudum bir kavis çiziyor ve o da bu kavisi izliyor, kurt gözleriyle takip ediyor.

Kürek kemiklerim, omurgamın eğimi, boynumun çizgisi, sıkı, sarışın topuzuma kadar.

Ve o kadar büyülenmiş ki, onu fark ettiğimi bile bilmiyor.

Onu

Kendimi açıp ayağa kalkana kadar olmaz.

Ancak o zaman gözleri parlıyor ve benimkilerle çarpışıyor. Ve nasıl bir çarpıŐma

 yl

e. Etkisini tam göğsümde hissediyorum, tam yaralandığım yerde.

Kalbim yaşıyor ve onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Buradasın." Bariz olanı söylüyorum.

"Yine." Geleceğini biliyordum.

Kek dükkanında olanların ona bir mesaj verebileceğini ummama rağmen, iki yıl önce olduğu gibi beni takip edeceğini biliyordum.

O bir avcı, değil mi? Bir kötü adam ve ben de gece yarısı kaybolan kızım.

İşte *tam* da bu yüzden buraya istediğim şekilde gelerek beni daha önce yaptığı gibi kontrol edemeyeceğini göstermeyi seçtim.

Reed hemen cevap vermiyor.

Boğazımdan aşağı kayan bir damla teri izliyor.
mayomun boynunun altında kayboluyor, ancak o zaman gözlerini kaldırıyor ve "Çünkü geçen gün benden kaçtın. Yine."

Her zamanki gibi tehlikeli bir tonda söylediği sözler nefesimi kesiyor. Beni aşırı duyarlı hale getiriyor. Öyle ki, izlediği damlanın vücudumda daha da aşağı kaydığını, göğüslerimin arasına ulaştığını hissediyorum.

Ama söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Mecburdum. Pislik gibi davranıyordun," diyorum ona.

"Siz de tam bir nezaket timsaliydiniz."

Suçlamasına karşı terli ellerimi yumrukladım. "Beni kızdırdın." "Sen de limonatanı üzerime döktün."

Gözlerim o zaman ayağına gidiyor, üzerine bastığım sağ ayağına. "Ve ayağını ezdim."

Devam ederken gözlerini hafifçe kısıyor: "Faturanı ödemeyi de bana bıraktın."

Çekiniyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Hayatım boyunca hiçbir restorandan hesabı ödemedem çıkmadım.

Ona kadar değil.

Ama bu yeni bir Şey değil, değil mi?

Onun için daha önce hiç yapmadığım Şeyleri yapıyorum. Onun için daha önce hiç hissetmediğim Şeyler hissediyorum.

Beni farklı bir Callie'ye dönüŐtürüyor. Onun Callie'sine. Onun Fae'sine.

Yutkunarak bu gereksiz düşüncelerden kurtuluyorum. "Kalbimi kırdın, sanırım buna iznim var."

Barda söylediği sözleri geri aldığımda gözleri parlıyor. "ylesin."

"Ama yine de sana paranı geri verebilirim. Biraz nakit param var. antam."

Biliyorum ve ona geri deyebilirim.

KatlanmıŐ kolları teklifimi düşünürken esniyor. Kolları o kadar büyük ve biçimli ki, kapüşonunun altından bile pazılarının engebeli hatlarını görebiliyorum.

Yumuşak, rahat, *sıcak* kapŐonlusu.

Sonunda, "Evet, bu gece ilgilendiğim Şey para değil" dedi.

Her zaman olduğu gibi, beni etkileyen Şey onun ses tonu. Kulağa tehlikeli ve haince gelen sesi.

Ve düşünmemeye çalıştığım başka bir Şey, baştan ıkarıcı.

Dudaklarımı yalıyorum. "İntikam için mi buradasın o zaman?"

Bir an için dudaklarıma bakıyor. "Henüz karar vermedim."

Kulağa tehdit gibi gelen bir tehdidin tehdit gibi hissettireceğini sanmıyorum,

midemin içinde de bir Şeyler hareket etmeli.

Kelebekler ve karıncalanmalar gibi masum Şeyler. Yoğun, ateşli arzu gibi yozlaşmış Şeyler.

"Her iki Şekilde de karar vermeden önce," diye başlıyorum. "Bir Şey söylemek istiyorum." Kibirli bir kaŐını kaldırıyor. "Dinliyorum."

Küçümseyici ses tonuna karşı dudaklarımı büzmek ve gözlerimi kısmak istiyorum ama yüz hatlarımı boş tutuyorum ve "Bunu hak etmiş olsan da, bunları yapmak niyetinde değildim. Niyetim içkimi üzerine dökmek ya da ayağına basmak değildi. Ya da sana saldırmak bile değildi. Barda. Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen ben şiddet yanlısı biri değilim. Ben böyle şeyler yapmam. Ben..."

Ben araba çalmam.

Bunu söylemiyorum ama tam orada. Dilimin ucunda. Bu ve neden sorusu.

Neden beni kurtardı? Onun inşa ettiği bir şeyi yok etmeye çalıştıktan sonra neden suçlamaları düşürdü?

Dediğim gibi, bunu hak etti ama neden?

Öte yandan Reed bana bu soruyu sormakta hiç tereddüt etmiyor. "O zaman neden yaptın?" Sesi kalın ve hırıltılı. "O şeyleri yap."

Bana iki yıl önce ne yaptığımı değil, bu son olayları sorduğunu biliyorum. Yine de ona öyleymiş gibi cevap veriyorum. "Çünkü... çünkü beni delirtiyorsun. Beni kızdırıyorsun. Milyon yıl geçse de yapmayacağımı düşündüğüm şeyleri yaptırıyorsun bana. Beni bu hale getiriyorsun..."

Yine konuyu saptırıyorum ve o yine kaldığı yerden devam ediyor. "Seni neye dönüştürüyorum?"

İçimdeki o masum küçük şeyler, o yozlaşmış küçük şeyler, hepsi çılgına dönüyor. "Kötü. Beni kötü bir kıza dönüştürüyorsun." diye fısıldadığımda çılgına dönüyorlar ve karmakarışık oluyorlar.

Fae.

Belki de içindeki sihir budur. Kızların onun için bir şeyler yapmasını sağlayan o kara büyü.

Bu da onların onun için çıldırmalarına, her zaman kalplerini kıracağını bilmelerine rağmen ona aşık olmalarına neden oluyor.

Muhteşem yüz hatları bomboş, bu yüzden şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu anlamak da benim işim değil, bu yüzden devam ediyorum. "İşte bu yüzden benden uzak durmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bunun üzerine, yüz hatları hala okunamıyor olsa da bir şeyler söylüyor. "Senden uzak durmamı istiyorsun."

Başımı salladım.

Yumuşak bir hareketten çok bir sarsıntı gibi. "Evet, öyle. Az önce söylediklerim bir yana, kardeşlerim çıldıracak. Bana yaklaştığın için seni öldürecekler.

Ve -"

"Onlarla başa çıkabilirim," diyor. "Bunu sana daha önce söylemedim mi?" Dişlerimi sıkıyorum ve bilerek nefesimi kesiyorum.

Nefes almayı reddediyorum.

Ciğerlerime hava almayı ve bedenime hayat vermeyi, kalbime atışlar vermeyi reddediyorum.

Bunca yıl sonra, onun şövalye tavrı beni hala etkiliyor. Pervasız, şövalye, gözüpek tavrı.

Tanrım, Callie. Seni salak.

"Öyle bile olsa. Olanlardan sonra birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Bana nasıl aptalca aşık olduğunu ve o küçük kalbini nasıl kırdığımı mı kastediyorsun?"

Bu kadar acıtmamalı. Az önce söylediği şey.

Göğsümün içindeki yara sanki yeni açılmış gibi alevlenmemeli ve zonklamamalı. Ama öyle.

Belki de hiç çekinmeden söylediği içindir.

Belki de kalbimi kırmaktan o kadar önemsiz bir şeymiş gibi bahsedebildiği içindir.

onun özellikleri.

Belki de bu yüzden gözlerim yanıyor. "Evet. Beni tekrar kullanmaya çalışmıyorsan, gitmeni öneririm."

"Seni kullanmaya çalışmıyorum," diyor yüzümü inceleyerek. "Sende ihtiyacım olan hiçbir şey yok."

O zaman kendime gülmek istiyorum.

Söyledikleri beni ürküttüğü için kendi aptal halime gülmek istiyorum. Artık onun için işe yaramaz olduğum gerçeği göğsümde bir şeylerin kasılmasına neden oluyor.

"Peki o zaman, işte böyle," diyorum yumruklarımı sıkarak. "Ben senin için işe yaramazım. Bu yüzden uzak durmak o kadar da zor olmamalı, değil mi? İhtiyacın olan hiçbir şeye sahip değilim ve seni de etrafımda istemiyorum. Ayrıca, artık burada yaşamıyorsun bile, değil mi? New York'ta yaşıyorsun ve oranın harika olduğunu duydum. Yani, kardeşlerim o şehir için deli oluyorlar. Eminim üniversitede harika bir hayatın vardır. Eminim harika arkadaşların vardır. İnsanlar futbol yeteneklerin için deli oluyordur ve sen de kampüsün aygırı ve futbol süperstarı falan olmalısın. Peki burada ne yapıyorsun, zamanını boşa mı harcıyorsun? Hangi otobüse bindiğim ya da stüdyoma nasıl gittiğim kimin umurunda? Bence gerçekten gitmeli ve harika hayatına devam etmelisin ve -"

"Bu farklı," diyerek sözümü kesti. "Ne?"

Çenesiyle hareket ediyor, bakışları dudaklarıma iniyor. "Rujun."

Elim yukarı kalkıyor ve dudaklarıma dokunuyorum.

Fark etmesi o kadar tuhaf ki. O kadar garip ve beklenmedik ki, gözlemi ve araya girmesi, tek yapabildiğim "Ah, evet" demek.

Gözleri yukarı bakıyor.

"Yani?" "Ne olmuş

yani?"

"Bunun adı ne?"

Elimi indiriyorum ve sanki hâlâ sisin içindeymişim gibi otomatik olarak "Tren Enkazı Prensesi" diye cevap veriyorum.

İnce yeşil notaları olan mavi renkte ve bar gecesi giydiğim Heartbreak Juju'dan genel olarak daha hafif.

"Neden, prenses olduğun için mi?"

"Ben -"

"Ama sen değilsin, değil mi?"

Sen bir perisin.

Uzun zaman önce söylediği sözler zihnimde uçuşuyor ve muhtemelen onun da zihninde. Çünkü kurt gözleri parlıyor. Parlıyorlar ve vampir teni de öyle.

Ve bir anlığına stüdyo yok oluyor, cilalı parke zeminler, barre, aynalı duvar ve tüm bunların yerini bu ahşaplar alıyor.

Eskiden gittiğimiz orman.

Onun için dans ettiğim o yalnız ve karanlık yer.

Onun için ilk kez dans ettiğim ve bana peri dediği yer.

Nerede?

"Sen bir perisin," diye bitiriyor az önceki cümlesini, gözleri ciddi ve dudakları yukarı doğru eğik.

Ona inandım.

O zamanlar bir peri olduğuma inanıyordum. Ama artık değil.

Sırtımdaki kanatlar, o buradayken canlanmış gibi çırpınıyor ve omurgama doğru hışırdıyor olsa da. "Hayır, değilim."

"Développé écarté devant'ını mahvediyorsun," diyor. "Öyle değil mi?"

Bir süre onu izledim. "Evet."

"Ve onu tutman mı gerekiyor? Sekiz sayım boyunca."

Suskun ve hareketsiz kaldım. Hatırlıyor.

Yine de devam ediyor. "Ve eğer balede bir pozisyonda tutunamıyorsanız, bunun büyük bir suç olması gerekiyor."

Benim gibi her şeyi nasıl hatırlıyor?

Bunca zamandır kendi hayatını yaşadığını düşündüğümde New York'taki göz alıcı hayatım muhtemelen aklının ucundan bile geçmemiştir.

Doğruldu ve duvardan uzaklaştı. Gözlerini benden ayırmadan yürümeye başladı. Bana doğru.

Ve bunu yaptığında, yine tek yapabildiğim yerimde donmuş ve hareketsiz bir şekilde durmak oluyor. İki yıl önce bana doğru sinsice yaklaşmaya karar verdiğinde yaptığım gibi.

Eskiden yerimde dururdum, hain bacaklarım hareket etmeyi reddederdi. Hain kalbim yavaşlamayı reddediyor ve ben onu durdurmak üzereyim.

Ona bana yaklaşmamasını söylemek üzereydim.

Çünkü neler olduğunu bilmiyorum. Ne yaptığını bilmiyorum.

İki yıl önceki her şeyi nasıl ve neden hatırladığını bilmiyorum. Beni neden kurtardığını da bilmiyorum.

Ama onun öyle olmadığını anladığımda kafam karıştı.

Yani yanıma geliyor.

Başka bir yere gidiyordu.

Yan taraftaki siyah müzik setine doğru gidiyordu. Oraya ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve düğmelerle oynamaya başladı.

Onu izlerken sonunda birkaç kelimeyi bir araya getirdim. "Ne yapıyorsun?"

"Rutin işlerinde sana yardım ediyorum." "Rutinim."

İşı bitince ayağı kalkıyor. "Juilliard'a gitmek istiyorsun, değil mi?
Ama bu şekilde dans ederek gidemezsin.

Çünkü berbat."

Alınmak için fazla sarsıldım. Ayrıca
o haklı.

Gerçekten berbat. Hayatım boyunca o pozu veremem. Yapabilirim.
développé à la seconde, yani bacağınıza yana doğru katlamak, ama écarté
devant benim zayıflığım.

Öyle bile olsa, onun yardımına ihtiyacım yok.

Artık bana eskiyi hatırlatmasına ihtiyacım yok. Bana yardım ettiği,
beni iyileştirdiği zamanları. O günleri kendi başıma çoktan hatırlıyorum.

Zaten çok yıkılmış ve kırılmış
durumdayım. "Yardımına ihtiyacım yok."

"Yine de anlıyorsun." "Dönmekten
nefret ediyorsun, unuttun mu?"

"Belki de değiştim. Belki de artık kadınlığımı kucaklamaya hazırım.

tarafı

." "Sen -"

"Korkmuyorsan tabii," diyor başını yana eğerek. "Neyden?"

"Benden." Gözleri kapüşonlu. "Sana dokunmak."

Omurgam yükselirken kaşlarımı çatıyorum. "Bundan neden korkayım
ki?"

Omuz silkiyor, zaten devasa olan omuzları şimdi
Hareket ettikçe daha da kaslı oluyorlar. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Senden korkmuyorum." Gözlerimi ona dikiyorum. "Tiksindim, evet.
Ama korkarım, hayır."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Belki de ellerimi üzerine koyduğumda kendini kontrol edemeyeceğini düşünüyorsun."

"Kendimi neye karşı kontrol edeceğim?"

Yakut kırmızısı dudakları sırtarak gerildi. "Bana dokunmaktan."

"Yumruğumun yüzüne dokunmasını mı kastediyorsun?"

Sanki ben bir şey söylememişim gibi sırtması daha da artıyor. "Beni istemekten.

Bana tekrar aşık olmaktan."

"Sen -"

"Yani, daha önce yaptın, değil mi? Senin için biraz dönmüştüm ve sen de beni zırhlı şövalyen sanmıştın." Sonra, "Bekle, *parlayan* zırh. Öyle demiştin, değil mi? Beni parlak zırhlı şövalyen sandın." Sonra kıkırdıyor, kalın, şuruplu bir küçümseme damlıyor. "Demek istediğim, bir anda aşık olan aptal genç kızlar var ve bir de sen varsın. Sen, keklerden yapılmış bir evde yaşayan ve

Hayaller pembe parıltılarla doludur. Ve her hikayenin, prensin dizlerinin üzerine çöküp size sonsuza dek evlenme teklif edeceği bir aşk hikayesi olduğunu düşünenler. Ve ikiniz de gün batımına doğru yol alacaksınız. Onun Mustang'iyile."

O bitirdiğinde, ben kızarmıştım.

Öfkeyle.

Omurgam hiç olmadığı kadar düz ve göğsüm hiç olmadığı kadar ağır. Sanki kemiklerim demire dönüşmüş gibi hissediyorum ve tek yapmak istediğim onları ona zarar vermek için kullanmak.

Beni incittiği gibi onu da incitmek için. Beni incitmeye devam ettiği gibi. Ama yapmayacağım.

Kendimi onun seviyesine indirmeyeceğim. Beni kıskırttığını ve teslim olmamı istediğini biliyorum.

Ve yapacağım.

Ama farklı bir şekilde.

Onun yanıldığını kanıtlayacak bir şekilde. Bu ona bir daha asla o kadar aptal olmayacağımı gösterecek.

"Peki," diyorum ellerimi yanımda yumruk yapıp çözerek. "Hadi yapalım şu işi.

Ama sadece bana her hikâyenin bir aşk hikâyesi olmadığını ve senin herkesin söylediği kötü adam olduğunu öğrettiğin için."

Bir süre beni izledikten sonra başıyla onaylıyor ve eğilip müzik setindeki play tuşuna basıyor.

Ses geliyor, müzik havayı doldurmadan önce uğultulu bir parazit. Bu an beni geçmişe, Bardstown'a geri gönderme gücüne sahip. Yüksek, konferans salonuna. Ama kendimi şimdiki zamanda tutuyorum. Başlamak için ona doğru yürürken kendimi Mavi Madonna'ya bağlı tutuyorum.

Hafızamı silmeye
çalışıyorum. Amnezi
geliştirmeye çalışıyorum.

Özellikle de benim yaklaştığımı görünce duruşunu genişletip iki yıl önce yaptığı gibi çenesini eğdiğinde.

Özellikle de kemanlar geldiğinde ve pozisyon almam gerektiğinde, kollarım havada, baldırlarım gergin, ağırlığım ayak parmaklarımdan destek alıyor.

Özellikle de onun için dans ettiğimde kendimi mükemmel hissettiğimi hatırladığımda.

Kendimi çok güzel hissettim.

Kendimi kusursuz bir balerin gibi hissediyordum ve onun gözetimi altında ilk turumu attığımda, bu duygu geri geliyor.

Özlediğim duygu.

Yanıyormuşum hissi. Sırtımdaki kanatların beni gerçekten uçurabileceğini ve o kadar hızlı dönüyorum ki ayak parmaklarım yerden ayrılıyor ve havalanabiliyorum.

Gerçekten bir peri olduğum hissi.

Bunu iki yıldır hissetmemiştim.

O gittiğinden beri değil.

Ama bu gece geri döndü.

Bu gece kendimi mükemmel hissediyorum. Güzel

ve ruhani hissediyorum. Bir peri gibi

hissediyorum.

Ben *onun* etrafında dans ederken onun perisi.

Dönerken, sıçrarken, zıplarken ve sanki bunun için yaratılmışım gibi kendimi müziğin içinde kaybederken.

Gözlerinde iki yıl öncesiyle aynı türden bir sahiplenmeyle beni izlerken.

İstemiyorum ama.

Mükemmel, yanıyor ya da ruhani hissetmek

istemiyorum. *Onun* gibi hissetmek istemiyorum.

Ama yapıyorum ve beni kaldıracığı zaman geldiğinde ve ellerini belime koyup iki uzun yıldan sonra bana destek verdiğinde, damarlarımda yıldızlar patlıyor. Kemanlar o kadar gürültülü ki tavanı, gökyüzünü parçalıyor ve kollarımı havaya kaldırıyorum, ciğerlerim onun kır çiçekleri ve orman kokusuyla şişiyor.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, yumuşak bedenim onun güçlü parmaklarının altında o kadar rahat hareket ediyor ki, müziğin durduğunu fark etmem birkaç saniyemi alıyor.

Zamanın nereye gittiğini bile bilmiyorum.

Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini ve iğne ucu kadar sessizlik olduğunu bile bilmiyorum.

Şim

di. Nefeslerimiz hariç, nefes nefese ve ağır.

Sonra kollarımı indiriyorum ve aşağı bakarak omuzlarına koyuyorum.

Her zamanki gibi gözleri üzerimde, o kadar yoğun ve sıvı bir tunç grisi ki içinde boğulabilirim. Onun kurt gözlerinin derin gölünde boğulabilirim.

Ve kendimi

kurtarmalıyım. Başka

tarafa bakmalıyım.

Kalın kirpiklerine, alnının üzerinde dalgalanan koyu kahverengi saç tellerine hayran olmamalıyım. Saçlarını kestirmesi gerektiğini düşünmeme neden olan uzun teller.

Parmaklarımı omuzlarında gezdirip kaslarını yoğurmamalıyım. Şimdi ne kadar büyük hissettiklerine, ne kadar güçlü ve kaya gibi olduklarına hayret etmemeliyim.

Eskisinden bile fazla.

Sanki son iki yıldır demir pompalıyor, kendini kas kas, tendon tendon geliştiriyor.

Neden yapmasın ki?

O bir atlet. Bir futbolcu. *En iyi*

futbolcu.

İki yıl önce şampiyonluğu kazanan kişi. Kardeşim Angry Thorn'u yenen ve Bardstown Lisesi'nin son şampiyonu olan Wild Mustang.

Eminim insanlar onu hala hatırlıyordur. Zaferini hatırlıyorlar.

Çalımını, tarzını, efsanesini hatırlıyorlardır.

Ve eğer onu hatırlıyorlarsa, muhtemelen beni de hatırlıyorlardır.

Muhtemelen Dikenli Prenses'in

Aşk.

Nasıl delirdiğini. Onun

için.

Ve Tanrım, ondan uzaklaşmam gerek. Gitmem gerek.

Kendimi kurtarmalıyım.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum ve aceleyle bedeninden aşağı iniyorum.

Gözlerimi kaçırarak ondan uzaklaşıyorum ve sessizliği bozmaya karar verdiğinde zihnimde çoktan eşyaları yerine koyuyor, stüdyoyu kapatıyor ve otobüse binerek St. Mary's'e dönüyordum.

"Seni bırakacağım."

Chapter 7

Mustang'inin yanında beni bekliyor.

Ona yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğerinin
Diğer üzerine çaprazlamış.

Beni bırakacağını söylediğinde, onunla tartışmadım. I
Birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak istemedim ve bunun için enerjim de
yoktu. Teslim olmak en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu.

Ama şimdi, o kadar da değil.

Çünkü göğsümdeki bu acıyı, kırık kalbimin bu vahşi gümbürtülü
atışını durduramıyorum.

Beni hep böyle beklerdi.

Arabasına yaslanmış, güçlü kollarını kavuşturmuş, karanlıkta bile
görebildiğini düşündüğüm hayvani gözleri hangi kapıdan çıktıysam
oraya sabitlenmişti.

Genellikle ön kapısı.

Çünkü o zamanlar beni gezintiye çıkarırdı, hafta sonları Tempest'ı
ziyaret ederdim ve sokağa çıkma yasağımdan önce beni sağ salım geri
getirirdi.

Ben de ona koşardım.

Ona ulaşmak, beni nereye götürmeyi planlıyorsa oraya gitmek ve sonunda ormanda onun için dans edebilmek için arnavut kaldırımli araba yolundan aşağı koşardım.

Bu gece yavaş yürüyorum. Ben
de yavaş nefes alıyorum. İçeri
ve dışarı.

Ama en önemlisi, gözlerinin içine bakmıyorum. Karşılık vermiyorum.
Onun böyle bir kaygısı olmadığını bildiğim halde gözlerimi metalik
tokalı siyah botlarından ayırmıyorum.

Bana baktığını biliyorum.

Bunu hissedebiliyorum.

Ona doğru yürürken gözlerinin bana baktığını hissedebiliyorum,
beni içine alıyor, değişen elbisemi, sıkı topuzumu, babetlerimi.

Ama güçlüyüm. Kısa yürüyüş boyunca güçlüyüm ve yaklaştığımda
ayak bileklerini açtığını ve doğrulduğunu görüyorum. Ve sonra nefesimi
kesen bir şey yapıyor.

Eskiden olduğu gibi.

Arabasına doğru yürüdü ve bana kapıyı açtı.

Bunu hep yapardı ve iki yıl önce ne yapacağımı bilmiyordum.

O.

Kendimi onun cazibesinden nasıl koruyacağımı bilmiyordum.
terbiyeli.

Kapı açık bir şekilde orada durur, içeri girmemi beklerken gözleri her
hareketimi takip ederdi. Böylece benden sonra kapıyı da kapatabilirdi.

Meğer bunu nasıl yapacağımı, kendimi nasıl koruyacağımı hâlâ
bilmiyormuşum.

Çünkü bu gece bana kapıyı açtığında tüm vücudum titriyor.
Nefeslerim daha hızlı çıkıyor ve her şeyi durdurmak için tırnaklarımı
avuçlarıma batırmak zorunda kalıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sonunda ona bakıp kendi terbiyemi hatırlayarak.

Ancak benim *teşekkürüme* verdiği tepki aynı değil.

Önceden sırttır, uygunsuz bir şey söyler ya da parlak, yoğun gözlerle bana bakarak kızarmamı sağlardı.

Bu gece bana bakıyor ve gözleri parlıyor.

Ama o hiçbir yorum yapmıyor. Kirli çenesi sert ve muhteşem yüz hatları gergin.

Her şeye rağmen biraz hayal kırıklığına uğradım, ama bunu görmezden gelip içeri giriyorum ve sonra başka düşüncelerim oluyor. Onun değişen tepkisinin yanı sıra uğraşmam gereken başka şeyler.

İki yıl sonra onun Mustang'inin içinde olmam gibi şeyler. Onun *Mustang*'i. Olacağımı hiç düşünmediğim bir yerde.

Ve bu titremeler yoğunlaşıyor.

Benden sonra kapıyı kapattığında arabası kadar sert titriyorum. Bu arabaya en son bindiğimde göle sürmüştüm.

Ağlıyordum, titriyordum ve çok acı çekiyordum. Ve garip bir şekilde, o gece Mustang'inin bu gece olduğu gibi koktuğu aklıma geldi.

Kır çiçekleri ve orman.

Ve koltukları da aynı hissi veriyor. Aynı pelüş pürüzsüz deri.

Halı bile. Her şey aynı, rahat, sıcak ve heyecan verici.

Reed içeri girdiğinde ona bunu sormak istiyorum.

Bunu nasıl başardığını sormak istiyorum.

Her şeyi eskisi gibi bir araya getirmeyi nasıl başardı?

O zaman iyi biri olmalı, değil mi? Bu mükemmellik seviyesine ulaşabildiğine göre arabalarla arası son derece iyi. Ve ona sormak istiyorum.

Ona neden bana bir tamirhanede çalıştığını ve inanılmaz bir yeteneği olduğunu hiç söylemediğini sormak istiyorum. Öyle ki bu arabayı kendi elleriyle yaptı. Neden bunları benimle hiç paylaşmadı, kendinin bu küçük parçalarını.

Çünkü seni hiç sevmemi Callie. Sen onun için hiçbir şey ifade etmedin. Onu.

Haklısın. Tabii ki.

O zaman ona söyleyecek bir şeyim yoktu ve bu yüzden beni götürmesine izin verdim.

sessizlik içinde St. Mary's'e dönüyoruz. Çok geçmeden yolculuk sona eriyor ve varış noktamıza ulaşıyoruz.

Arabayı yolun kenarına park ediyor ve inip gitmem gerektiğini biliyorum. Ormandan geri yürümeli ve odama geri dönmek için o çiti tırmanmalıyım.

Ama yapamam.

Çünkü ona söylemek istediğim bir şey var. Var ve ben buna izin veremem.

Artık sessiz kalamam.

Son iki yıldır bunu yapmak isterken olmaz.

Mustang'inin gölde kaybolduğunu gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum.

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım.

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti yok. Direkt ön cama bakıyor. Gerçi neye baktığından emin değilim; her yer karanlık.

Ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum.

Çantamı göğsüme bastırıyorum ve devam ediyorum,

"Araban hakkında." Evet, özür diliyorum.

Çünkü ben iyi bir insanım. Suçluluk hissediyorum. Pişmanlık duyuyorum. Ben onun gibi değilim.

Bu sırada bir hareket *oluyor* - çenesini sıkıyor - bu da bana sözlerime gösterdiğinden daha fazla uyum sağladığını haber veriyor. Bu sıkma iyi bir şey mi kötü mü emin değilim ama dediğim gibi caydırdı. "O gece beni incittin. Kalbimi kırdın ve tüm nefretimi ve öfkemi hak etsen de, bu arada hala hak ediyorsun, yaptığım şeyi asla yapmamalıydım. Arabanı çalıp göle sürmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sanırım düşünmüyordum. İncinmişim, acı çekiyordum ve seni tekrar incitmek istiyordum. Ve Mustang'in bunu yapmanın en iyi yolu gibi görünüyordu ve -"

"Biliyorum."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Çenesi tekrar hareket ediyor, gergin ve sert. "Seni incittim. Sen de beni incitmek istedin. Bunu biliyorum."

"Bilmiyordum," diye
geveledim. "Neyi
bilmiyordun?"

"Arabayı yaptığını." Direksiyonu sıkıca kavradı ve O bir şey söyleyemedi ben konuştum. "Bunu bilmiyordum. Sevdiğini biliyordum ama bu arabayı kendin yaptığını bilmiyordum. Böyle bir şey yapabileceğini bile bilmiyordum Reed. Hiçbir fikrim yoktu. Bir garajda çalıştığını bilmiyordum ve -"

"Sana kim söyledi?" diye sözümü kesti.

Çenesi titriyor ve ben sırt çantamın kumaşını yumrukluyorum çünkü kızgın olduğunu biliyorum. Son derece kızgın.

Öfkelendiğinde kurt gözleri farklı bir şekilde parlıyor. Karanlık ve tehlikeli bir hal alırlar, daralırlar. Çenesi gerçek bir V'ye dönüşüyor, sanki heyecanlı duyguları onu yontmuş gibi.

Ledger ile futbol sahasında da aynen böyle olurdu. Tüm kavgaları böyle başlardı ve ben tecrübelerime dayanarak biliyorum ki

Şimdi geri çekilmem gerektiğini.

Elbette bana fiziksel olarak zarar vermezdi ama onu daha fazla kızdırmamalıydım.

Ama umurumda değil. Ben de ona "Tempest" dedim. "Fırtına," diye ısırdı.

"Evet, ama bilmelisin ki bunu bana uzun süre söylemedi. Ve söylemeyecekti de. Senin sırrını saklayacaktı. Benim yüzümden. Onu ben zorladım. Bu benim hatam. Onun değil."

Reed arabanın karanlık iç kısmında beni izliyor.

Eğer bu gece bir ay varsa, dünyanın bu kısmında saklanıyordur. Ama yine de beni net bir şekilde görebildiğini biliyorum. Öte yandan ben mücadele ediyorum.

Onu sadece dar çizgiler ve gölgeler içinde görüyorum ve çenesini hareket ettirdiğinde konuşacağını anlıyorum. "Bitti mi?"

"Hayır."

Durgun havayı bir dalgalanma kesiyor ve aynı anda hem karanlık hem de parlak olan parlayan gözlerine bakmak zorunda kalıyorum.

"Affedersiniz?"

Çenemi kaldırıyorum. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum." "Neyi nasıl?"

"Beni nasıl kurtardın?"

Bu sırada verdiği tepki o kadar beklenmedikti ki bir an nefes alamadım. Çok şiddetli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Zaten çıkık olan parmak eklemleri neredeyse ay öpücüğü almış tenini yırtacaktı. Tutuşuyla neredeyse tekerleği koparacaktı. Ve bana tekrar baktığında, kurt gözlerindeki vahşetten irkiliyorum.

"Seni *kurtardım*," diye homurdanıyor.

Onu bu kadar sinirlendiren, elmacık kemiklerini daha da belirginleştiren şeyin ne olduğundan emin değilim ama bir şekilde yanıt vermeyi başarıyorum.

"Hep sen olduđunu dűşűndűm. Her zaman beni ihbar edenin, suç duyurusunda bulunanın sen olduđunu dűşűndűm. Sanırım bu benim hatamdı. Sadece senin yapacađını dűşűnműştűm. Ama ۆyle deđilmiř. Bana karřı herhangi bir suçlamada bulunmadın. Sen -"

"Çık

dışarı."

Çıkmıyor

um.

Yapmayacağım.

Bilmek zorundayım. *Nasıl olduğunu*

bilmek zorundayım. Beni nasıl kurtardı?

Ne yaptı?

"Con bana sۆyledi," diye devam ediyorum, sırt çantamı gۆğsűme bastırıp sırtımı kapıya dayayarak onun kızgın çerçevesini izliyorum. "Yine sۆylemek istemedi. Her řeyi yapanın sen olduğuna inanmama izin verdi ama bana gerçeği sۆyledi. Sen değildin. Aslında sen ona anlaşmayla geldin. O suçlamaların ortadan kalkmasını sağladın. Reed, ihtiyacım var -"

"Arabamdan defol git, Fae."

Başımı salladım. "Ve o senin babandı, değil mi? Bana karşı o suçlamaları o yaptı. Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama Reed, sen ne yaptın? Bir şeyler yapmış olmalısın, değil mi? Onu geri çektirmek için. Beni kancadan kurtarmak için. Ne yaptın, Reed?"

Belki de nedeni ۆnemli değildir. Belki de Con'un dediği gibi vicdanı uyanmıştır. Belki de beni kendini eğlendirmek, yılın iyiliğini yapmak için kurtardı.

İki yıl ۆnce yaptığı gibi. Beni pençelerinden sağ salım kurtardığı zaman.

Beni bakire bıraktığında.

Ama *nasıl olduğunu*

bilmek istiyorum.

Ne yapmak zorunda kaldığını
bilmek istiyorum. Çünkü bu onun
babası.

Nefret ettiği adam.

Hiç tanımadığım ama oğlunun arabasına yaptığım şey yüzünden cezalandırıldığımı görmek isteyen adam. Onu suçladığımdan değil. Yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum.

Ama biliyorum, *biliyorum*, tüm hikayede daha fazlası var ve ne olduğunu bilmem gerekiyor.

"Ne yaptın Reed? Beni babandan kurtarmak için ne yapman gerekiyordu?" Kaynayan sessizliği bozmayınca soruyorum.

Ve sanki bu kelime -kurtarmak- onun için bir tür tetikleyici, havada yeniden dalgalanmalar yaratıyor. Direksiyondaki elleri titriyor. Tüm vücudu titriyor.

Gözleri zaten karanlıktı, zaten öfkeliydi, ama şimdi dipsiz çukurlara dönüştüler.

Bir iblisin gözlerine dönüşüyorlar. O kötü adamın.

O kadar kalpsiz ve soğuk biri ki neredeyse kış buharları içinde nefes alıyorum. Ve tamamen bana doğru döndüğünde, olduğum yerde kalmak için tüm cesaretimi, tüm cesaretimi harcıyorum.

Geri çekilmek için değil. Kaçmamak için. İşte o zaman beni yakaladı.

Daha doğrusu sırt çantam.

Eli dışarı fırlayıp yumruk yaptığında.

Beni öne çıkarmak için kullanıyor.

Beni ona, onun buz gibi sıcaklığına ve alev alev yanan soğuk gözlerine yaklaştırmak için. "Bir ipucu alamıyorsun, değil mi?"

"Ben sadece -"

"Neden?"

"Ne?"

"Neden ne yapmak zorunda olduğumu bilmek istiyorsun?" Sırt çantasını sıkıca kavırıyor ve gözlerini kısarak üzerime eğilirken beni tekrar öne doğru itiyor. "Neden bu kadar merak ediyorsun, Fae?"

Yutkunuyorum, korkuyorum, kapana kısıliyorum ve Tanrım, heyecanlanıyorum. Ona bu kadar yakın olmak *heyecan verici*. Olmak istemediğim bir şey.

"Bırak beni," dedim sertçe.

"Hayır," diyor sert ve sinirli bir ses tonuyla. "Henüz değil. Sen bana söyleyene kadar olmaz.

Tekrar olursa bana söyle." "Yine ne oluyor?"

O kızgın, bir şekilde hem sıcak hem de soğuk gözlerini kalkık yüzümde gezdiriyor. Dudaklarımda duraklıyor. Bu gece için seçtiğim Train Wreck Princess rujunun rengini inceliyor.

Ve balerin kalbim göğsümde dönüyor.

"Kalbin," diye mırıldanıyor sanki biliyormuş gibi ve gözlerim kocaman açılıyor. "Bana o kadar aptalca verdiğin ve benim kırdığım. Çünkü onu istemedim. Şimdi daha hızlı atmaya mı başladı?"

"Ne?"

"Evet, artık ben olmadığımı biliyorsun. Arabamı çaldığın için seni tutuklatan ben değildim. Yarışmaya, çarpmaya ve dönmeye başladı mı? Kalbin şimdi hayata dönüyor mu, Fae? Benim için. En başta onu kıran adam için. Şimdi arkadaşlarına benden bahsedecek misin? Hakkında Seni nasıl kurtardığımı ve özgür bıraktığımı."

Benim gözlerim de ona dik dik bakıyor. "Sen tam bir pislisn-"

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin," diyerek sözümü kesti ve sırt çantamı sertçe salladı. "Milyonlarca kez. Bunu hatırlamanı öneririm. Kiminle konuştüğünü *hatırlamanı* öneririm. Kim olduğumu. Ne yaptığımı ve neler yapabileceğimi. Seni kurtarmak için ne yaptığım seni ilgilendirmez.

Çünkü seni kurtarmadım, *değil* mi? Hâlâ kapana kısılmış durumdasın. Hâlâ

kapana kısılmışsın.

Arkadaşlarınızla dansa gitmek için gizlice kamanız gereken bir kafes. Balerin hayallerinin peşinden koşmak için o çitin üzerinden atlamalısın.

"Sana pembe simler ve aşk hikyeleriyle dolu beyninin anlayacağı bir şekilde açıklayayım. Bu gece yurduna döndüğünde arkadaşlarına küçük bir hikaye anlatmanı istiyorum. Onlara neredeyse on altı yaşındayken ormanda bir kötü adamla tanıştığını anlatmanı istiyorum. Seni onun için dans etmeye zorladı. Sana bir şeyler *yaptırdı*. Gizlice kaçıp kardeşlerine yalan söylemeni istedi. Tüm iyi kız kurallarını iğnetti ve seni kötü bir kıza dönüştürdü. Ve tüm bunlara rağmen, ona aşık oldunuz. Her şeye rağmen Tüm uyarılara ve ibretlik hikayelere rağmen ona aşık oldunuz. Ona kalbini verdin ve o da kırdı. Milyonlarca küçük parçaya ayırdı. ve o kadar sinirlendin ki arabasını çaldın. Onun için tutuklandın. Onun aşkı için. Bunu onlara anlatmalısın. Onlara bu arabayı, gle sürdüğünüz Mustang'*ini yeniden* yaptığını söylemelisiniz. Arabasını tamir edebileceğini ama aynı şeyi senin kalbin için yapamayacağını kendine hatırlatmak için arabanın tüm parçalarını bir araya getirdi. Kırık kalbinizi onaramaz. Çünkü bu onun uzmanlık alanı değil. Kalpler ve aşk onun umurunda değildir. Yani ona tekrar aşık olma hatasını yaparsanız, o kırık kalbinizi parçalayacak. Ve göğsünde hiçbir şey kalmayana kadar bunu yapmaya devam edecek. Bunu anlıyor musun?"

Dudaklarım aralandı. "I -"

"Bunu *anlıyor* musun, Fae?"

İrkildim. "Evet."

Karanlıkta yüzümü inceliyor, titreyen dudaklarımı, iri gözlerimi, kalkık boynumu. "Güzel. Buna sevindim. şimdi benden kaçmayı bırakmanı istiyorum. Öfke nöbetleri geçirmek, bana kızmak, bana vurmak, içkilerini kucağıma dökmek istiyorsan, yapabilirsin. Ama seni bırakacağımı söylediğimde cevabın evet olacak. Çünkü bu senin gvenliğinle ilgili, tamam mı?"

Ve gelecek hafta gece yarısı beni *burada* bekleyeceksin. Eğer beklemezsen, peşinden gelirim. Ve sana yardım etmeme izin vereceksin. Çünkü kalbini kırdım, evet. Ama sana bir şey olmamasını sağlayacağım. rüya."

Chapter 8

The Hero

Babamın kötü biri olduğunu öğrendiğimde beş yaşındaydım. Çünkü annemi ağlatmıştı.

Onları yatak odalarının kapısındaki aralıktan gördüm. Babam annemle kısık bir sesle konuşuyordu. Ona duyamadığım bir şeyler söylüyordu ama yüzündeki etkisini görebiliyordum. Söylediği her kelimedede yüz hatlarının buruştuğunu görebiliyordum.

Beni korkutan bir manzaraydı.

Annemi hiç böyle gördüğümü hatırlamıyorum.

Bir süre sonra babam odadan çıkınca, onun yanına koştum.

Yatakta oturuyordu, omuzları kamburlaşmış ve başı öne eğikti. Onu teselli etmeye çalıştım, sorunun ne olduğunu sordum ama bana hiç söylemedi.

Tek söylediği her şeyin yolunda olduğuydu. Beş yaşındaydım; tabii ki ona inandım.

Ama annem o gün yalan söylüyordu.

Çünkü yıllar boyunca izledim. Her şeyi kendi gözlerimle izledim, babamın onun kalbini nasıl defalarca kırdığını. Onu nasıl aldattığını, ondan bir şey isteyene kadar onu nasıl ihmal ettiğini. İlgisinin nasıl kısa ve gezici olduğunu.

O kadar ki bir gece onu dadıyla sikişirken gördüm.

Hem de özel olarak yaptırdığı ofis koltuğunda. Ve kız kardeşime bakması gerekirken bunu yapıyordu.

Pest küçükken, bir zamanlar kabuslar görürdü. Odası benimkinin tam karşısında olduğu için, kabus gördüğünde hep ben uyanır ve onu uyutmaya çalışırdım. O kadar kötüleşmişti ki doktorlara görünmek zorunda kalmıştık. Bu yüzden annem geceleri Pest'e bakması için özel olarak bir dadı tuttu.

Ama o gece uyandığımda odasına gittim ve dadının gittiğini gördüm.

Kız kardeşimi susturdum ve onu aramaya çıkmadan önce tekrar uyuttum.

Lanet olası dadı.

Sadece sekiz yaşındaydım ama çok öfkeliydim. Kız kardeşime bakmadığı için çok öfkeliydim. Sonra babamın çalışma odasından gelen sesleri duydum ve işte oradaydı. Dadı.

Kız kardeşime bakmak yerine babama bakıyordu. Ertesi gün onu kovdurdum; annemin mücevherlerini odasına yerleştirdim ve çalmış gibi gösterdim.

Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, babam bir pislik ve ben sekiz yaşına geldiğimde bir şeye karar vermiştim.

Ondan nefret ettiğime karar verdim.

Annemi perişan ettiği için ondan nefret ettiğimi. Kız kardeşime hiç ilgi göstermediği için ondan nefret ediyordum. Ve ondan nefret ettim çünkü o zaman bile beni kontrol edebileceğini düşünüyordu.

Bu yüzden sekiz yaşına geldiğimde, yapmamak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim.

Onun tarafından kontrol edilmemek. Ya da onun sadık küçük oğlu olmamak için.

Çocukken beni iş ortaklarına, şirketin gelecekteki CEO'suna göstermek ya da bu işlerin nasıl yapıldığını göstermek istediğinde, kendimi belli etmemeye özen gösterdim. Meşgul kalmaya, şehirde kaybolmaya, beni göstermek istediği partide sarhoş olmaya özen gösterdim.

Zamanımı futbola harcamamdan ve koçlarımın gerçek bir yeteneğim olduğunu düşünmesinden nefret ediyorsa, daha sıkı oynadığımdan emin oldum. Gitmemi istemediği o futbol yaz kampına kaçmaya karar verdim. Eğer takımdan ayrılmamı isterse, lanet olası bir burs almaya karar verdim.

Profesyonel olmaya karar verdim, milyon dolarlık bir kontrat aldım ve yüz.

Şu anda yapabileceğimden değil çünkü biliyorsunuz artık çalmıyorum, Ama bu küçük ve güzel bir dilekti, büyürken beni ayakta tuttu.

Yani babam ve ben, savaştayız.

Çocukluğumdan beri savaştayız.

Her savaşta ikincil zararlar olur, değil mi? *Bizimkinin* yan hasarı o.

Dokuz yaşındayken oyun parkında dönerken gördüğüm kız. Küçük sarışın balerin. Bir peri gibi dans eden ve beni incitmek için kalbini kırdığımda arabamı çalan kız.

Kendini neye bulaştırdığını bilmiyordu. O zamanlar *ben* de bilmiyordum. Kazanmanın, babamın istediğinin tam tersini yapmış olmanın, babamın benden istediği şeyin önceki gece.

Evet, bu süreçte onun küçük masum kalbini kırdım. Ama bir kötü adamdan ne beklersin ki zaten?

Ona tarzımla meydan okuduğumdan bahsetmiyorum bile. Ben kazandım.

Ama nasıl olduysa babamın kulağına gitmiş, bir kız arabamı çalmış. Ya da belki de beni küstahça beklediğimden daha iyi izliyordu. Benden ve öfke nöbetlerimden bıktığı için durumdan faydalandı.

İstedliğini elde etmek için onu kullandı.

Biz Jackson erkekleri gerçek piçleriz, değil mi?

Onu futbolda kazanmak için kullandım, böylece babamı kızdırabilecektim ve o da bana ulaşmak için onu kullandı.

"Güzel şarkı."

Düşüncelerim kaba, çakıllı sesle kırılıyor ve kendimi üzerinde çalıştığım 68 model Chevy'nin altından çekiyorum. Güzel bir araç, ya da en azından olma potansiyeline sahip.

Şu anda çöplük gibi.

Bir bahçeden kurtarılmış, paslanmış ve hırpalanmış. Yeni bir motora, yeni lastiklere ve yeni bir boyaya ihtiyacı var. Sürerken hizalama sorunları var ve çalıştırma sesi bir hayvana işkence yapıyormuş gibi.

Ama bunun için planlarım var.

Özellikle de bu motor için. Sıfırdan yapacağım, silindirleri yenileyeceğim, yeni pistonlar takacağım. Bittiğinde çok seksi olacak. Bitti ve bir kedi yavrusu gibi mırıldanacak.

Ve Pete bunu biliyor. Az önce sözümü kesen adam.

Bu yüzden artık onunla çalışmıyor olmama rağmen işi bana verdi. Onu çalıştırabileceğimi ve bir milyon dolar gibi görünebileceğimi biliyor.

Telefonumdaki birkaç tuşa basıp çaldığım şarkının sesini kısıyorum.

"Hey, saat kaç?"

"Eve gitme vaktin geldi."

Kıkırdıyorum ve ayağa kalkıp İngiliz anahtarını yerine koyarken, "Yani yatma vaktin geçti, değil mi ihtiyar?" diye karşılık veriyorum.

Pete yaşı, evet.

Muhtemelen yaşı altmışın üzerindedir ve bu yaşı her santimini kırmızı yüzünde ve beyaz sakalında görebilirsiniz. Bunu bira göbeği ve şu anda giydiği kırmızı beyaz kareli gömlekle eşleştirdiğinizde, Pete tam bir Noel Baba.

Onunla on üç yaşımdayken tanıştım.

O zamanlar onu sadece babama sorun çıkaran adam olarak tanıyordum.

Babamın bir şeyler isteme ve edinme alışkanlığı olduğundan, Bardstown'a komşu kasabalardan biri olan Wuthering Garden'da Pete'in Auto Alpha adlı garajı gözüne kestirmişti. Pete, diğer işlerinin yanı sıra, eski model arabaları restore edip tonlarca paraya satmasıyla da tanınıyordu.

Babam burayı Jackson Builders'a vermesi için Pete'e bir sürü güzel teklifte bulundu. Babam orayı bir araba galerisine falan çevirecekti. Babamın çoğu yasadışı olan gözdağı taktiklerine rağmen, Pete asla taviz vermedi ve babam geri çekilmek zorunda kaldı.

Sanırım Pete babama karşı çıkan tek adamdı.

Pete geri dönüşüme gülüyor ve bana bir bira ikram ediyor. "Peki bu şarkı. Onun hakkında mı?"

Chevy'ye yaslanarak biradan bir yudum almak üzereydim ki durdum. "Ne?"

Pete'in birasını yudumlarken bir sorunu yok. Sırıtmakta da bir sakınca görmüyor. "Dükkâna geldiğinden beri bunu tekrarlıyorsun."

Daha bir saat önce dükkâna geldim, o yüzden neden şikâyet ettiğini bilmiyorum.

Bu gece uyuyamayacağımı biliyordum.

Özellikle de geldiğim yer yüzünden. Onu St. Mary'nin gece yarısı antrenmanından sonra. "Ve?"

Omuz silkiyor. "İçinde bir balerin var. O bir balerin. İkiyle ikiyi bir araya getirdim."

Onu ilk kez dans ettirdiğim şarkı. Ve evet, içinde bir balerin var. Ama ne olmuş yani?

Hiçbir anlamı yok.

Biradan uzun bir yudum almadan önce ona bir süre bakıyorum. "Biran bok gibi."

Tekrar gülüyor, bu sefer öncekinden daha sert. "Ve sen bir pisliksin."

Onu ilk kez görmeye geldiğimde tuhaf bir arkadaşlık kurduk.

O, karısı yeni ölmüş yalnız ve yaşlı bir adamdı ve ben de babama karşı çıkan adama bakmaya gelen serseri bir çocuktum. Onun isyanına saygı duydum.

Ayrıca, otoyolun izole bir dönemecinde yer alan, orman ve kayalıklarla çevrili garajı, takılmak için harika bir yer gibi görünüyordu. Kendi evimden, babamdan uzaklaşmak için harika bir yer, Her şeye sahip olduğu kasabaya.

Bu yüzden her fırsatta buraya gelirdim.

Pete bana arabalar hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Kendi arabamı yapmama bile izin verdi.

Aslında o zaman benim olacağını bilmiyordum.

Üzerinde çalıştığım ilk araba Mustang'imdi ve bittiğinde Pete onu bana verdi.

Reddettim; ona bunun gibi yüz tane araba alabileceğimi söyledim. Ödeyebilirdim, ondan satın alabilirdim; babamın servetine ek olarak, annemin babası bana ve Pest'e kendi babamın dokunamayacağı bir güven fonu kurdu, bu yüzden para Jackson çocukları için hiçbir zaman sorun olmadı. Arabayı sadece babamı kızdırmanın bir başka yolu olduğu için yapıyordum. Yani, gizlice.

Bazı nedenlerden dolayı *bunu* onun yüzüne vurmak istemedim. Futbolu yüzüne çok vurdum ama Pete ile geçirdiğim zamanda bunu yapamadım. Belki *de* Pete gibi güçlü, gururlu, *terbiyeli* biriyle hiç tanışmadığım ve hiçbir şeyden - futboldan bile - arabalar üzerinde çalışmaktan zevk aldığım kadar zevk almadığım içindir.

Her neyse, Pete bana çenemi kapamamı, vakıf fonumdaki paranın bende kalmasını, arabayı almamı ve değişiklik olsun diye kendi paramı kazanmak için çalışmaya başlamamı söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Lise boyunca burada çalıştım. Babamın parasını harcamak yerine kendi paramı kazanmaya başladım; ona karşı gelmenin bir başka yolu. Ve yavaş yavaş, bu garaj, Pete, arabalar üzerinde çalışmak, onları inşa etmek, benim için rahatlatıcı oldu. Rahatlatıcı. Sabahları okulla, futbolla, arkadaşlarla takılmakla meşgul olduğum için geceleri buraya gelirdim.

Zaten hiçbir zaman çok uyuyan biri olmadım ve burada çalışmak stresimi aldı.

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" Ona sordum. "Uyuyamadım."

"Yine fotoğraf albümlerini mi karıştırıyorsun?"

"Evet." Bana küçük ama sevgi dolu bir gülümseme fırlatıyor. "Çok güzeldi."

Kıkırdıyorum; elimde değil.

Pete aşık bir aptaldır ve karısı Mimi'yi tamamen kaybetmiştir. Yıllar önce kalp krizinden ölmüştür ve şimdi geride kalmıştır, her gece fotoğraflarına bakmakta, onu özlemekte ve herkese aşk hikayelerini anlatmaktadır.

Aşka falan inanmıyorum.

Ama sanırım mecbur kalsaydım, Pete'in muhtemelen anladığını söyledim. "Peki bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" diye soruyor.

Lanet olsun.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Buraya birkaç kez geldin. Birkaç kereden fazla.

Ve sen bu gece buradasın. Sana anahtarları verdiğime pişman mı olmalıyım?" "Belki de artık geri taşındığım için buradayımdır."

New York'ta yaşarken Pete'i genellikle ayda bir ya da iki kez görürdüm.

New York'tan Wuthering Garden'a gider ve bir hafta sonunu falan geçirmeye çalışırdım, dükkânında çalışır ve genellikle ona yardım ederdim. Bilgisayarlara alerjisi var, bu yüzden ona hesaplarında falan yardım ederdim.

Ama son birkaç gündür, geri döndüğümünden beri, buraya üç kez geldim.

Bana inanmayarak kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten bu yüzden mi buradasın? Çünkü geri taşındınız."

Göğsümde öfkeli bir şey kıpırdıyor ve şişeyi sıkıca kavırıyorum. "Onu kovdular."

"Kim?"

"Onun bale stüdyosu," diye cevap veriyorum, biradan uzun ve öfkeli bir yudum alarak. "Mavi *lanet* Madonna."

Biliyor musun, haklıymışım. Bu bira boktan.

Beni sakinleştirmek, aniden gerilen kaslarımı gevşetmek için hiçbir şey yapmıyor. "Ne oluyor lan? Neden?"

"Yaptığı şey yüzünden."

Yaptığı şey.

Bütün sorun bu, değil mi?

Arabamı çaldı ve şimdi bunu ödüyor. Onun hatası olmadığı halde
ödüyor.

Göğsümün içindeki o kızgın şey tıslıyor.

Pete birkaç saniye beni izliyor. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

O gece hakkında her şeyi biliyor.

Paylaşmayı seven biri değilimdir ama o gece olanları biriyle
paylaşacak olsaydım, bu kişi Pete olurdu. Belki de babamı tanıdığı içindir.
Onun nasıl bir pislik olduğunu biliyor ve bu yüzden babam beni manipüle
etmek için ona karşı suçlamalarda bulunduğu Pete'e anlattım.

"Yaptım bile. Eğer Bardstown'da, *benim* kasabamda açık kalmak
istiyorlarsa, bunu ona telafi etseler iyi olur." Bir yudum daha alıyorum ve
eklemeden edemiyorum: "Her hafta gizlice kaçıyor. Antrenmana gitmek
için. O boktan otobüse biniyor. Tek başına."

"Bu konuda söz hakkın olduğunu

sanmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Biliyorum.

Bana öyle söylendi."

Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor? Onun ne yapıp
yapmayacağı konusunda söz hakkım olmadığını.

Biliyorum zaten, tamam mı?

Biliyorum ve bu beni rahatsız ediyor.

Bu durumla ilgili hiçbir şey yapamamak beni öfkeliyor. Onun
islahetine gidecek olması beni öfkeliyor. Ben de suçlamaları
düşürmesi karşılığında babama istediği her şeyi verdim. Suçlamalar
düşürülse bile, kızım kafese kapatıldı.

Babamın bana ulaşmak için hayatıyla oynadığı kızın adını bile hatırlamıyor olması beni çok öfkeliendiriyor.

En azından St. Mary's'de, suçluların arasında bir gözaltı merkezine kapatılmayacağını düşünmüştüm.

Arkadaşları olacaktı. Kardeşlerini görebilecekti.

Evet, eskisi gibi dans edemeyecekti. Ama Tempest bana - bunu ona sormak zorundaydım - hala dans ettiğine dair güvence verdi. Mezun olduğunda hala Juilliard'a gitme planları vardı.

Ama o lanet olası bale stüdyosunun onu bu şekilde kovması, sanki sahip oldukları en iyi öğrenci değilmiş gibi onu reddetmeleri, en iyi lanet olası

o bok çukurundan çıkan balerin.

O yeri parçalara ayırmak istiyorum.

Orayı yakıp yıkmak istiyorum.

"Oraya kendini eğitmek için gidiyor," diye devam ediyorum, göğsüm sıkışıyor. "Bunu tek başına yapıyor."

"Peki *bu* konuda bir şey yapacak mısın?" Pete soruyor.

"Evet," diyorum şiddetle.

O seçme videosunu çekmesine yardım edeceğim. Juilliard'a girmesine yardım edeceğim çünkü o oraya ait. Çünkü iki yıl önce olanlar yüzünden ondan başka bir şey alınmasına izin vermeyeceğim.

Geçen hafta kek dükkanında yaptıklarını ve bu gece beni peşinden koşturduğunu hatırlamadan önce. Elimde değil ama hafifçe kıkırdıyorum.

Benim vahşi

Fae'm.

Bu hoşuma

gitti.

Bana sopa göstermeye çalışması hoşuma gidiyor. Beni yerime koymaya çalışması. Arabamı çaldığında yaptığı gibi.

Yalan söylemeyeceğim, bunu yapmasını beklemiyordum. Benim iyi kızım Fae değil. Ama yine de hoşuma gitti.

Beni incitmeye çalışması hoşuma gitti. Her şeyden sonra, her şeye hakkı var.

"En azından deniyorum. Bunu hiç kolaylaştırmıyor," diye devam ediyorum. Pete de kıkırdıyor. "Sana zor anlar yaşıyor, ha?"

"İçkisini kucağıma döktü," diyorum ve o da kahkahalarla gülüyor. "Fazladan pantolonum yoktu, tamam mı? Çok utanç vericiydi."

Bu onu öldürür.

Bu onu tamamen öldürüyor ve kahkahasının sonunda gözyaşlarını siliyor. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Arabanı çaldığı zaman. Benim Mimi'ne benziyor. Bana cehennemi yaşattı."

"Sen de bir pislik olduğun için sana cehennemi yaşattı."

Sırıtarak şişesini bana doğrulttu. "Ellerin dolu olacak, evlat."

"Evet, ellerimi ona yaklaştırmaya çalışmıyorum, o yüzden." Pete bana "Bu sözü tutmaya çalışırken iyi şanslar" dedi.

"Siktir git."

Beni yanlış anlamayın, ellerimi onun üzerine koymak isterdim. Aslında, bunu çok ama çok isterdim. Ben bir erkeğim, değil mi? Hem de pisliğin tekiyim.

Bunu benim için yapıyor. Her zaman yaptı. Sıkı balerin vücudu, o büyük mavi gözleri ve o iyi kız örgüsü.

Şimdi de alınganlığıyla karşı konulmaz biri oldu. Ama yapmayacağım.

Çünkü böylesi daha iyi.

Hayatını yeterince mahvettim zaten. *Babam* onun hayatını yeterince mahvetti. Babamla benim aramdaki savaşa bulaşmayı hak etmedi.

İkimiz tarafından kullanılmayı ve ikincil hasar olmayı hak etmiyordu.

Bu yüzden son iki yıldır Bardstown'dan uzak durdum.

Bu yüzden kız kardeşimin sürekli dırdırına rağmen onun hakkında hiç konuşmadım, onu sormadım, ona ilgi göstermedim.

Çünkü babama olan tüm nefretime rağmen, ondan daha iyi değilim.

Bu yüzden onu bir daha görmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Ama o sözü tutmadım. Söz konusu o olunca tutmadığım bir söz daha.

Ama ona elimi sürmeyeceğim.

Bu seçme videosu bittiğinde, gitmiş olacağım. Yaptığım pek bir şey değil ama elimden gelen bu.

Ve sonra sadece babam, ben ve bu savaş olacak. Ve yemin ederim, onu yenmenin, pençelerinden kurtulmanın bir yolunu bulacağım.

İlk ve son kez kazanmak için.

Ama şimdilik benim yüzümden kafeste, değil mi? Yani ben de onunla birlikte kafesteyim.

Chapter 9

Her Perşembe gece yarısı, yolun kenarında beni bekler.

Beni Mavi Madonna'ya götürüyor ve antrenman yapmama yardım ediyor. Esneme ve ısınma hareketlerimde bana yardım ediyor. Kaldırışlarımda ve dönüşlerimde.

İki yıl önce yaptığı gibi beni dans ederken izliyor.

Parlak, yoğun gözlerle. Ben her döndüğümde dönen, ben döndüğümde beni görüş alanında tutmak için dönen istekli, heyecanlı bir bedenle.

Ama onun için dans etmiyorum. Dans etmem.

Yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Ve bu yüzden yapmıyorum.

Sadece akıllıca olduğu için beni stüdyoma götürmesine ve rutinime yardım etmesine izin veriyorum.

Rutinim gerçekten berbattı ve seçme videosunu göndermek için son tarih hızla yaklaşıyor. Ve alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Onun yüzünden hayallerimi tekrar tehlikeye atmayacağım.

Eğer bana yardım etmek isterse -her ne sebeple olursa olsun- kabul ederim. Her ne kadar gerçeküstü olsa da.

Hayatıma geri dönmesi o kadar gerçeküstü ki.

Ve onu her hafta görüyorum.

Ama bu tür şeylerin üzerinde durmamaya çalışıyorum. İki yıl boyunca doğru olduğunu düşündüğüm şeyin bir yalana dönüştüğü gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Beni kurtardığı ortaya çıktı. Hem de babasından.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, bunun olması için ne yapmış olabileceğini.

Çünkü o haklı.

Gerçekten özgür değilim, değil mi?

Hâlâ kafesteyim. Hâlâ gizlice kaçıyorum. Hayallerim hala dengede duruyor.

Yine de zor. Bazı şeyleri merak etmemek.

Özellikle de bir gün eski bale öğretmenimden bir e-posta aldığımda ve o gece beni stüdyoya götürürken Reed'e bundan bahsettiğimde.

"Ee," diyorum, göz ucuyla ona bakarak. "Bugün çok ilginç bir e-posta aldım. Dinlemek ister misin Reed?"

"Başka seçeneğim var mı, Fae?" diye soruyor alaycı bir şekilde, gözlerini yoldan ayırmadan.

Gözlerimi ona dikiyorum ve bunu göremediğini biliyorum ama yine de dudakları eğlenerek seğiriyor.

"Eski bale öğretmenimden geldi," diyorum ve parmakları direksiyonda sıkılaşıyor. "Görünüşe göre beni kovduğu için çok suçluymuş. Bu konuda özür diledi. Hatasını telafi etmek için de bana bir tavsiye mektubu verecekmiş. Sadece bu da değil, beni Juilliard'daki öğretim üyelerinden biriyle de temasa geçirdi.

Kabul komitesi. Juilliard, Reed. Hayalimdeki okul. Durup dururken, Bayan Petrova bana yardım etmeye karar verdi çünkü bunun başvurumda bana yardımcı olabileceğini düşünüyordu. *Durup dururken*. İki yıl sonra. Buna inanabiliyor musun? Ne kadar ilginç, değil mi?"

Reed kayıtsızca omuz silkiyor. "İlginç bir *durum*."

"Değil mi?"

"Evet, hiç de ilginç olmayan şeyleri ilginç bulmanız çok ilginç."

Ellerimi kucağımda yumrukladım. "Bunu sen yaptın." "Neyi yaptım?"

"Bunu ona sen yaptırdın, değil mi? Onu o e-postayı göndermeye sen zorladın."

"Ben buna zorlama demezdim," diye cevap veriyor, gözlerini hâlâ yoldan ayırmadan. O zaman ona doğru dönüyorum. "Aman Tanrım, yaptın. Ona *şantaj* mı yaptın?"

Reed?"

Bunun üzerine bana baktı, kurt gözleri soğuk ve güzeldi. "Benim ne olduğumu sanıyorsun, Fae? Bir kötü adam."

"Evet. Ve sen bunu yapıyorsun. İnsanlara şantaj yapıyorsunuz. Onlara yalan söylüyorsunuz. Onları kullanıyorsunuz. Yaptığınız şey bu."

"Şantaj yapmadım. Yapmak zorunda da değildim. Ona kibarca sordum ve o da kabul etti."

"Ama sen -"

"Bak, seni dışarı atmaya hakkı yoktu, anladın mı? Zamanında ne yaptığın seni ilgilendirir. Ve ayrıca, bu onun kaybıydı. O kaybetti. sahip olduğu ve olabileceği en iyi balerin. Ben de ona ışığı gösterdim."

Sonra da dişlerimi sıkıp ayak parmaklarımı kıvırmak zorunda kalıyorum.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bana iltifat etmemiş gibi ve sanki aptal kalbim göğsümde dönmüyormuş gibi onun Mustang'inde oturmaya devam etmek zorundayım.

Ama ertesi hafta beni almaya geldiğinde işler daha da kötüye gitti.

Çünkü onun Mustang'inde beni bekleyen bir şey var.

Etrafında pembe saten bir kurdele olan soluk pembe bir kutu.
İçinde ne olduğunu bilmek için kutuyu açmama gerek yok.
Arabasının açık kapısına tutunarak, boğazım düğümlenmiş bir
şekilde ona bakıyorum. "Ben onları yemem."
Göz ucuyla göğsünün keskin bir şekilde hareket ettiğini görüyorum.
"Neden

Bu mu?"

Yutkunuyorum, ona bakıyorum. "Çünkü bilmiyorum. Çünkü ben bir
dansçıyım.
ve kiloma dikkat etmem gerekiyor."

Kapının üzerindeki kendi eli esniyor. "Seni hâlâ tek elimle
taşıyabilirim.
Yani bence iyisin."

Yapabilir.
Beni tek eliyle taşıyabiliyor ve ben bakışlarımı kollarına
kaydırmamaya çalışıyorum. Yontulmuş pazuları. Güçlü, zarif parmakları.
Daha önce, Bardstown Lisesi'nin futbol tanrısı, Vahşi Mustang iken
de yapıldı. Ama şimdi başka bir şey. Gücün ta kendisi. Vücudundan kalın
bir şurup gibi damlıyor. Lezzetli bir koku gibi vücudundan yayılıyor.
"Sana hâlâ öyle mi diyorlar?" Soruyorum, çünkü kendimi
durduramıyorum. "Vahşi Mustang."

"Ne?"
"Üniversitende. Futbol grupların sana hâlâ öyle mi sesleniyor? Takma
adınla."

Beni izlerken muhteşem yüzü boş ve esrarengiz. "Evet." Bu
beni rahatsız etmemeli.
Bu beni hiç rahatsız etmemeli.
Her zaman popülerdi ve bir oyuncuydu. Neden şimdi de aynı
olmasın ki?

Yine de göğsümde bir şey kasılıyor ve elimde olmadan, "O zaman
çok popüler olmalısın. Bundan hiç şüphem yoktu. I

Yani, herkes senin profesyonel olacağını, ünlü olacağını falan biliyordu ve _"

"Evet, ben sıradan bir aygırım," diyor, neredeyse ısırarak, sözümü keserek. "Arabaya binecek misin, binmeyecek misin?"

Ona tekrar "Kekleri yemeyeceğim" diyorum. O da bana yine "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sana söyledim. Çünkü kiloma dikkat ediyorum ve çünkü..."

Çünkü bu bizim olayımızdı.

Çünkü bana getirdiği bir şeydi. Ve bunu her yaptığında, ona zahmet etmemesini çünkü şişmanladığımı söylememe rağmen, yine de bunu yapmasını bekledim.

Bana Fıstık Ezmesi Çiçeği getirmen için.

Ama bunu söylemiyorum. Söylememe de gerek yok. Çünkü o anlıyor.

Çünkü *nedense* birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi hatırlıyor. Onun için önemsiz ve değersiz olsa bile.

Daha doğrusu, sadece kardeşime karşı kazanmak için beni kullanması açısından önemliydi.

Keskin yüz hatları daha da keskinleşerek, "Çünkü iki yıl önce sana kek getirmiştım. Seni kandırmak için. Ve sen de kandırıldın. Şimdi de tuzağıma düştüğün için kendini cezalandırıyorsun. Çünkü sen hep böyle yaparsın, değil mi?"

"Ben..." Yalan söylüyorum. Tabii ki öyle yapıyorum.

Kendimi cezalandırıyorum ki bir daha aynı hataları yapmayacağımı hatırlayabileyim ve onun benim hakkımda bunları bilmesinden nefret ediyorum.

"Biliyorsun," diyor kurt gözlerini kısarak. "Bir keresinde partime gelme konusunda kardeşlerine yalan söyledin ve ondan sonra haftanın geri kalanında onların yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürüdün."

Ben yaptım.

Her şeyi başlatan partisine gittiğim konusunda yalan söyledikten sonra yumurta kabukları üzerinde yürüdüm. Çünkü kendimi çok suçlu hissettim.

Ondan sonraki günler boyunca bunu yüzlerce farklı şekilde telafi etmeye çalıştım. Okuldan asla geç dönmeyerek; Ledger'ın çamaşırlarını beni rahatsız etmeden yıkayarak; Con'un en sevdiği şeyleri pişirerek vb.

Dudaklarımı büzüyorum. "Evet, söyledim. Çünkü yalan söylemekten nefret ederim. Özellikle de kardeşlerime."

Birkaç dakika beni izledi, yanağındaki kaslar titriyordu ve sonra şöyle dedi: "Bendim. Sana kazık attım. Sana verdiğim sözü tutmadım. Kasıtlı olarak. Çünkü kazanmak istiyordum. Senin yerine futbolu seçtim. Ve sonra kalbini kırdım. Burada pislik olan benim, anladın mı? Yani birini cezalandırmak istiyorsan, hikayedeki kötü adamı cezalandır. Kendini değil." Gözleri

yüzümde geziniyor. "Saf olmak bir suç değildir. İnsanların içindeki iyiliği görmek de suç değildir. Bundan faydalanmak suçtur."

O zaman onu
izlerim.

Nutkum tutuldu.

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. İnsanların içindeki iyiliği gördüğümü hiç *düşünmemiştim*. Yani, görüyorum ama bu bağlantıyı hiç kurmadım. Reed'le yaptığım şeyin bu olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama öyleydim, değil mi?

Onun içindeki iyiliği gördüm ve o da bundan faydalandı.

Ona güvenmiştim ve o güvenimi kırdı. Belki de haklıdır.

Belki de insanlara güvenmek suç değildir, güveni kırmak suçtur.

O bir suçlu. Ve ben de onun işlediği suçum.

"O lanet keki yiyecek misin, yemeyecek misin?" diye soruyor, tek yaptığıım ona bakmak olunca.

Bu güzel suçluya, bu muhteşem canıye.

"Özür dile," diye ağzımdan geçiriyorum ve bunu söyler söylemez omurgam dikleşiyor. Kararlılığım güçleniyor.

"Ne?"

"Benden özür dile," diyorum ona. "Çünkü haklısın. Kendimi cezalandırıyordum. Senin işlediğin suçlar için. Buradaki pislik sensin, kötü adam sensin. O yüzden özür dile. Pislik *olduğunu* söyle. Beni böyle kullandığın için. Güvenimi kötüye kullandığını. Kalbimi böyle kırdığın için. Hak ettiğin halde arabayı çaldığım için özür diledim ve şimdi sıra sende. Ve

Kız kardeşin istediği için değil, yapman gerektiği için özür dile." Burun delikleri genişliyor ve ben çenemi kaldırıyorum.

Benden özür dileyene kadar buradan ayrılmayacağım.

Çenesi birkaç saniyeliğine titriyor ve kapıyı sıkıca kavradıktan sonra gevşetip şöyle diyor: "Burada pislik olan benim. Seni kullandım, güvenini suistimal ettim ve kalbini kırdım. Bunu yapmamalıydım. Yani evet, ben lanet özür dilerim."

Aradığım gibi içten bir özür değildi ama olsun. Bu Reed.

Kaba, duyarsız ve az önce söylediği gibi bir pislik. Bu yüzden onun yardımını alıyormuşum gibi alacağım.

"Teşekkür ederim."

"O zaman affedildim mi?"

Başımı sallamadan önce birkaç saniye ona bakıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Yapabileceğin hiçbir şeyin seni affetmemi sağlayacağını sanmıyorum."

O da birkaç saniye bana bakıyor. "Güzel."

Kalbimde bir sancı hissediyorum ve yutkunuyorum. "Tamam."

"Şimdi, arabaya binecek misin, binmeyecek misin?"

"Yapacağım." Başımla onu selamlıyorum. "Ve o kekleri de yiyeceğim. Mustang'inin içinde. Çünkü arabanın içinde yemek yememe kuralın umurumda değil."

Böyle bir kuralı var.

Bunu bana bir kez söyledi ve birlikte olduğumuz süre boyunca bunu hiç bozmadım. Ama şimdi bozacağım ve o beni durduramaz.

"Tamam." Bana başıyla kısa bir selam veriyor. "Kahrolası kekini benim arabamda yiyebilirsin."

Sonunda arabasına bindim ve kek kutusunu açtım. Kapıyı kapattığında, "*O kural zaten senin için değildi.*" diye mırıldandığını duydum.

Yine, neredeyse sessiz olan o kelimelerin üzerinde durmamaya çalışıyorum. Göğsümü herhangi bir sıcaklığın işgal etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Ama dediğim gibi, böyle gecelerde bu çok zor oluyor.

Tüm pislik davranışlarına rağmen, beni kancadan kurtardığını ve benden özür dilediğini görmezden gelmek zorlaşıyor.

Ve bir hafta sonra bir Perşembe günü, görmezden gelmek neredeyse imkansız hale gelir.

Çünkü önce, gece yarısı takım elbise giyerek beni almaya geldi.

Yasal bir takım elbise ve kravat.

Ceketini çıkarmış, ama göğsünü çok güzel saran bir gömlek giymiş ve kravatını gevşetmiş.

Birkaç saniye boyunca onu sadece kocaman gözlerle izleyebildim. Çünkü o çok... gösterişli görünüyor. Çok yakışıklı, muhteşem ve dünyevi.

Zengin, kibirli bir çocuk gibi.

Aslında bir erkek.

İkinci şey ise Mustang'ine bindiğimde ve gözlerim arka koltuğa dağılmış bazı kağıt ve dosyalara takıldığında oluyor. Beni şaşırtan dosyaların kendileri değil, üzerlerindeki siyah logo, *Jackson Builders*.

Babasının şirketi.

Reed'in, babasının onun için her zaman istediği şey olmasına rağmen asla çalışmamaya yemin ettiği şirket.

Beni uçurumun kenarına iten şey bu. O dosya ve takım elbisesi.

Anlaşmayı bozmamın nedeni bu. Tempest'la yaptığım kardeş olmama ve Reed hakkında bilgi aramama anlaşmasını.

Son iki yıl hakkında.

Gerçekte ne olduğu ve beni kurtarmak için ne yaptığı hakkında.

Arabasının yanında beni bekliyor.

Her zaman yaptığı gibi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayak bileklerini de kavuşturmuş bir şekilde ona yaslandı.

Onu ormanın içinden görebiliyorum, uzun boyu, koyu renk kot pantolonu.

Bu gece içinde hiç ışık yok, yumuşaklık yok. Güzel, pervasız kenarlarını zımparalayacak hiçbir şey yok.

Çünkü bu gece her zaman giydiği kapüşonlu tişörtünü çıkarmış. Geçen Perşembe ilk kez gördüğüm ve onu yaşlı, olgun ve deneyimli gösteren takım elbisesi de üzerinde değil.

Bu gece üzerinde deri ceket var.

Nefret ettiğim çünkü kalbimi kırdığında onu giymişti ve bunu yaparken çok muhteşem görünüyordu.

Varlığını belli etmeden onu izliyorum. Onu izliyor, fark ediyor ve analiz ediyorum.

Saçları son bir ayda daha da uzadı. Daha önce saçını kestirmeye ihtiyacı olmadıysa bile şimdi kesinlikle ihtiyacı var.

Vücuduna bakıyorum.

Büyük omuzları, geniş ve güçlü. Zayıf, kesik gövdesi.

Sonra kalçalarına doğru iniyorum.

Ayaklarının üzerinde kayarken kot pantolonunun altından kabarıyorlar ve bana ne kadar güçlü olduklarını gösteriyorlar. Kalçaları, baldırları.

İtiraf etmeliyim ki bacakları beni her zaman büyülemiştir. Ayak hareketlerinden.

Ben bir balerinim, değil mi?

Rüyalarımda ayak hareketlerini görüyorum. Rüyalarımda *onun* ayak hareketlerini gördüm.

çok.

Topu çaldığını, saha boyunca sürdüğünü ve Birçok kez tarlada uçarken. Hem gerçek hayatta hem de rüyalarımda.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, onun hakkında hiçbir bilgi edinmemeye, tüm bağları koparmaya karar verdiğimde, onu oynarken hiç göremeyeceğim için üzülüm.

Onun nefes kesici ayak hareketlerine, sahadaki görkemli becerilerine asla tanık olamayacağım için üzülüyordum.

Üzgündüm.

Bu gece ben de üzgünüm.

Hüzünlü, perişan ve melankolik. Çok mavi ve gri.

Ağzından çıkan duman kadar gri. Çünkü dişlerinin arasına sıkıştırılmış bir sigara var.

Bu kötü adam neredeyse hiç sigara içmez. Şantaj yapan ve Beni dolaplara kilitliyor ve kaçtığımda peşimden koşuyor. Ama bu gece sigara içiyorsa, üşümüş demektir.

Ekim havası o kadar da soğuk olmasa da. Henüz değil. Ama onu tanıyorum.

Kolayca üşüdüğünü biliyorum. Bu yüzden ona bu kazağı yaptım.
Her şey olmadan önceki gece.

Beni öptüğü gece.

Onunla ne yaptığını merak ediyorum. Acaba çöpe mi attı?

Ama ona soracak cesaretim yok.

Ayrıca, bu gece başka şeyler için cesaretime ihtiyacım olacak.

Ben de saklandığım yerden çıkarak ona doğru yürüdüm. Ayaklarım yaprakların ve çakılların üzerinde çıtırdayarak onu varlığımdan haberdar ediyor ve başını kaldırıp bakıyor.

Bakışları her zamanki gibi bana
odaklandı. Bakışları her zamanki gibi
üzerimde geziniyor.

Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi. Beni izlemeye, beni içine almaya, parçalara ayırmaya, içimi dışına çıkarmaya ve işi bittiğinde beni bir kenara atmaya hakkı var. Ve bu gece, kurt gözleri daha da aç.

Çünkü onun en sevdiği rengi giyiyorum.

Beyaz.

Dantelli ve arkası fermuarlı fildişi bir elbise. Ayakkabım da beyaz. Sarı saçlarım omzumun bir yanından aşağı sarkan bir örgü halinde, onun en sevdiği yemek gibi giyinmişim.

Nemli gözlü ve papatya tazeliğinde.

Ve alt dudağını yalamak için sigarayı ağzından çıkardığında, ben de öyle hissediyorum.

Bir yemek.

"Beyaz giymişsin," diye mırıldanıyor ve ben ellerimi iki yanımda yumrukluyorum. "Giyiyorum."

Beni tekrar içine alırken orman kalınlığındaki kirpikleri titriyor.

"Neden?" "Çünkü öyle hissettim."

Ve en sevdiğin renk olduğu için.

Onu barda gördüğümünden beri beyaz giymedim. Aslında giymemek için elimden geleni yapıyordum. Tamamen beyaz bir şey giymek için. Her Perşembe beyazın tersi, siyah, mavi, turuncu, beyaz dışında herhangi bir şey.

Sırf onun en sevdiği renk olduğu için ve onun sevdiği bir şeyi kendime giydirmek istemediğim için.

Ama bu gece değil. Bu
gece işler farklı.

Hava da farklı. Ay, gökyüzü, bu ormanlar, her şey. "Sana yakışıyor," diyor bana üçüncü kez bakarak. "Masumiyet."

Tekrar ceketine ve parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya bakıyorum. "Ve kötülük sana yakışıyor."

Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor ve sigarayı bırakmadan önce bir nefes daha çekiyor. "Bu yüzden mi o kadar uzakta duruyorsun? Sigara içen bir kötü adam olduğum ve yaklaşmaktan korktuğun için mi?"

"Senden korkmuyorum," diye cevap veriyorum ağacın yanında durduğum yerden ve kurt gözleri parlıyor. Vampir derisi sanki meydan okurcasına parlıyor. Sanki yapabiliyormuş gibi Eğer isterse beni korkutabilir.

Ama mesele de bu, ondan hiç korkmadım. Ve sonunda bu benim sonum oldu.

Onun da
kıyameti.
Öyle değil
mi?

"Üşüdün mü?" Sonra ona sordum. "Çünkü üşüdüğünde sigara içiyorsun."

Birkaç saniye beni izledikten sonra sigarasını söndürüyor ve sanki aşk dolu bir kalpmiş de ondan sıkılmış gibi botlarının altında eziyor. "Beni tanıyorsun, değil mi? Evet, üşüyorum."

"Kapüşonun nerede?"

Gözleri kısıldı. "Ceketim var."

"Ceketinden nefret ediyorum."

"Ceketimden nefret ediyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Çünkü bu o gece giydiğin ceket."

"Hangi gece?"

"Maç gecesi. Ledger'a karşı yarışmayı kazandığın gece." Sonra başımı salladım. "Uzun süre o ceketı rüyalarımnda gördüm. O kadar çok gördüm ki. O kadar çok, o kadar *çok gördüm* ki O ceketı giydiğinde bir şeyler oluyor. Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyorum ama ben sadece-"

Arabasından doğrulduğunda konuşmayı bıraktım.

Ceketini eline alıp omuzlarını, o kalın omuzlarını kıvırıyor ve çıkarıyor. Bana bakarken ceketini çıkarıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Aynen böyle.

"İşte. Gitti," diyor, ceketı ayaklarının dibinde, pazuları kordonlu ve V yakalı açık renkli tişörtünün içinde çıplak. "Gidebilmemiz için buraya gelecek misin?"

"Ama üşüyorsun."

"Ben iyiyim."

Ayrılmış dudaklarım ve durmak bilmeyen kalbimle bileklerindeki, elinin arkasındaki kalın ve güzel damarları izliyorum. Alıştırma yaparken beni kaldırmak için kullandığı kollarını izliyorum.

Bana yardım etmek için.

Onları izliyorum ve soruyorum, "Peki ya senin muayenehanen?" "Ne?"

O zaman yüzüne bakıyorum. "Şimdi acımasız olmalı, değil mi? Üniversitede

seviyede." Gözleri kısılıyor. "Ledger bugünlerde eve zar zor gelebiliyor. O

Her zaman spor salonunda, her zaman sahada, antrenman yapıyor. Shep gibi olmak istiyor. Seçmelerde ilk turda seçilen Shep gibi. Bunu biliyorsun, değil mi? Shep seçildi. Stellan da seçilebilirdi ama o hiçbir zaman profesyonel olmak istemedi. Senin gibi değil."

Göğsü aşağı yukarı hareket ediyor, ince tişörtünün kumaşını itiyor.
"Arabaya bin."

Başımı sallıyorum, yerimde duruyorum. "Yani öyle mi? Acımasız mı? Koçun sana sert mi davranıyor?"

"Arabaya bin."

"Sen de kolayca ilk turda seçilirsin," diyorum ve neredeyse cesaretimi kaybediyorum ama devam etmek zorundayım. "J-Ocak, değil mi?"

Aldığı bir sonraki nefes kumaşı o kadar dışarı itiyor ki parçalanacağını düşünüyorum. Reed uzun bir nefeste tişörtünü parçalayacak ve Tanrım, buna dayanamıyorum.

Onun telaşına dayanamıyorum. Yaptığı şeye katlanamıyorum. Yapmak zorunda olduğu şeye.

Beni özgür kılmak için.

"Arabaya binecek misin, binmeyecek misin?" diye homurdanıyor. "Hayır."

"Ne?"

Gözlerim yanarken başımı sallıyorum. "Seninle gelmiyorum." "Benimle gelmiyorsun."

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır. Sen bana söyleyene kadar olmaz." "Neyi söylemeden?"

"Ne yaptın?" diyorum elbisemi yumruklayarak. "Beni babandan kurtarmak için ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

Beklendiği gibi, *kurtarmak* kelimesi onu tetikliyor.

Yüz hatlarını gürleyen bir ifade kaplarken, ayaklarının üzerinde kaymasına ve savaş duruşu almasına neden oluyor. "Yine o konuya mı döndük?"

"Evet." Yutkunuyorum. "Anlat bana. Bana ne yaptığını söyle Reed." Sonra bana doğru yürümeye başladı.

Bana doğru yürü.

Ve her zamanki gibi, olduğum yerde kalıyorum. Bacaklarım hareket etmiyor.

Onu izliyorum, kalçaları dalgalanıyor, kot pantolonunun altından kayıyor, güç damlıyor. Onları tüm görkemli güzellikleriyle izliyorum ve kalbim sıkışıyor.

Burkuluyor, nabızı atıyor ve onun için haykırıyor. Bana ulaştığında, beni destekliyor.

Vücutuyla beni sıkıştırıyor ve omurgam bir şeye çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor, ayakkabıları düz ayakkabılarımla çarpışıyor. Bir ağaç, sert ve keskin.

Onun gibi.

Yüzünü bana doğru eğiyor, omuzları dünyayı gözlerimden saklıyor ve ben boynumu yukarı kaldırıyorum, zaten şu anda başka bir şey görmek istemiyorum.

"Ne biliyorsun?" diye hırlıyor. "Her şeyi."

Çenesi sert. "Tempest."

"Onu ben zorladım," dedim aceleyle. "Bana söylemesi için onu zorladım. Geçen hafta arabanda o dosyaları gördüm. Jackson Builders. Ben de onu aradım ve neredeyse zorla ağzından aldım."

Daha da eğiliyor.

Elini boynumun yanındaki ağaca koyarak, göğsü hâlâ inip kalkarken kendini üzerime bırakıyor. "Senin yaptığın bu, değil mi? Burnunu sokuyorsun, burnunu sokuyorsun ve seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokuyorsun."

Balerin ayak parmaklarım havaya kalkıyor ve kendimi olabildiğince esnetiyorum.

aramızdaki uçurumu kapatmak için. "Ama bu benim işim. Çünkü bunu benim için yaptın. Beni özgür kılmak için."

"Sana söyledim -"

"Yaptın, değil mi?" Sözünü kestim çünkü beni caydırmasına izin vermeyeceğim. "O maç. O şampiyonluk maçı, senin için çok önemliydi, kazanman *gerekliyordu*. O senin son maçındı, değil mi? Bu senin son oyun."

Yüzünü izliyorum. Yüz hatlarından geçen tüm öfkeli, şiddetli şeyleri izliyorum ve yine de parmaklarını ağaç kabuğuna gömdüğünü söyleyebilirim.

Neredeyse tırmaladığını söyleyebilirim.

"Yaptığın buydu," diye devam ediyorum, boynum hâlâ ona doğru eğik. "Beni özgür kılmak için bunu yapmak zorundaydın. Futbolu bırakmak zorunda kaldın. Sen de New York'ta yaşamıyorsun, değil mi? Çünkü baban geri dönmeni istedi. Çünkü artık onun için çalışıyorsun, onun şirketinde. Hiç gitmek istemediğin yerde. Ama geldin. Benim yüzümden. Arabanı çaldım ve çok sevdiğin futbolu bırakmak zorunda kaldın -"

"Futbolu sevmiyorum."

"Ne?"

"Futbolu siktir et."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor dişlerini sıkarak, "futbol umurumda değil. Hiç umursamadım."

O zaman yeryüzüne iniyorum.

Ayak parmaklarım ağırlığımı taşıyamıyor ve bu yüzden topuklarımla omurgamı ağaca daha da bastırıyorum. "Ama bu... bu doğru değil. Onca yıllık rekabet. Ledger'la olan tüm o kavgalar çünkü sen

en iyisi olmak istedin. Kazanmak istedin. Bunun için bana ihanet ettin.
Futbolu seviyorsun. Sen -"

Sert kıkırdaması beni durduruyor.

Sert, acımasız ve nefret gibi hissettiren bir şeyle dolu.

"Ben hiçbir şeyi sevmiyorum," diyor, sesi gırtlaktan geliyor, kaba.

"Bunu ne zaman kafana sokacaksın? Ben hiçbir şeyi sevmiyorum.

Futbol sadece onunla uğraşmanın bir yoluydu. Babamla. Futbol ona beni kontrol edemeyeceğini göstermenin bir yoluydu. Onun istediği gibi bir evlat olamayacağımı. Çünkü o lanet bir canavar. O lanet bir psikopat. Boktan bir koca. Boktan bir baba ve ben de ondan intikam almak istedim. Yani hayır. Futbolu seviyorum. İki yıl önce onu bırakıp babamın kaltağı olmak, onun *kazanmasına* izin vermek çok acıttı ama sevmiyorum. Hiçbir şeyi sevmiyorum. Bu kadar *nefret* doluyken hiçbir şeyi sevecek yerim yok."

Bitirdiğinde gözleri simsiyahtı. İblis gibi.

O kadar nefret dolu biri ki, içindeki her yumuşak, kırılgan şey yok oldu. Bu karanlık tarafından yutuldu.

Ve Tanrım, bu daha da kötü.

Beni sevmemesi, beni kullanması, benim yerime başka bir şeyi seçmesi yeterince kötüydü. Ama *seçtiği* şeyin - futbolun - onun sevgisi bile olmadığı gerçeği, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Sevgiye yer olmadığı gerçeği. Çünkü tüm alanları, tüm köşeleri nefret tarafından işgal edilmiştir.

Kız kardeşini ya da bir arabayı sevebilir ama başka pek bir şey sevmez. Ama şimdi ona inanıyorum.

Ateş püsküren iblis gözlerine ve alev alev yanan burun deliklerine baktığımda, onun hiçbir şeyi sevmediğine inanıyorum. Muhtemelen bunu yapamaz.

Göğsü sadece kalpsiz değil, aynı zamanda çorak ve içinde bir kalbin büyüme ihtimali yok.

Bu beni çok üzüyor, çok perişan ediyor. Çok mavi. Eskisinden daha mavi.

Garip bir şekilde ağlamak ve ona sarılmak istiyorum.

"Hiçbir şeyi sevmiyorsun," diye fısıldıyorum, belki de bu yüzden hep soğuktur, çünkü nefretle doludur.

Muhteşem yüz hatları bir an için toparlandı. "Hayır."

"Bu -"

"Yine de mutlu olmalısın, değil mi?" "Ne?"

"Son maçım olduğu için mutlu olmalısın," diye açıklıyor içgüdüsel bir şekilde, ağzını büken mizahsız bir gülümsemeyle. "Her şey futbol yüzünden oldu, değil mi? Futbol yüzünden sana ihanet ettim. Kardeşlerinle savaştım. Bu yüzden artık oynamadığım için mutlu olmalısın. Babam istediğini elde ettiği için mutlu olmalısın. Artık onun köpeği olduğum için. Kalbini kırdığım için cezalandırıldığım için mutlu olmalısın. Hikayendeki kötü adam hakkını alıyor. Bunca zamandır bana aşık olduğun için kendini cezalandırıyordun.
yer."

O zaman dudaklarımı ayırmak zorundayım.

Ağzımdan nefes almak zorundayım çünkü ciğerlerim

Ha

va. Benim vücudum da buna aç.

Açlıktan ölüyorum ve acı içinde kıvranıyorum.

Çünkü cevabım hayır.

Ben mutlu değilim.

Belki de öyle olmalıyım. Belki gülmeli ve gülümsemeliyim ama tek yapmak istediğim ağlamak.

Bunca zaman pek çok şey düşündüm. Beni tutuklatanın o olduğunu düşündüm. New York'ta hayatını yaşadığını, bir futbol tanrısı olduğunu, insanlar tarafından tapıldığını, hayallerini gerçekleştirdiğini, sevdiği bir şeyi yaptığını düşündüm.

Ama anlaşılan o ki, oyunu sandığım kadar sevmiyormuş ve o da benim gibi kafese kapatılmış.

O da aynı şekilde kafeste.

Ve hayatım boyunca mutlu olamadım. Onun mutsuzluğunda neşe bulamıyorum. Belki de kalbi kırık bir kızın laneti budur.

Bir kötü adama aşık olmanın laneti.

Eğer onu bir kez sevdiysen, sonsuza kadar onun için acı çekersin.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve fısıldarken ıslak olduklarını fark ediyorum, "Hayır. Mutlu değilim. Mutlu olamam. Bana ne yaptığın önemli değil. Ne kadar

Beni incittin. Ya da senden ne kadar nefret ettiğimi. Sen acı çekerken ben mutlu olamam. Senin sefaletinden zevk alamam."

O zaman gözleri daha da kızgınlaşıyor.

Sanki çektiği acılardan hoşlanmadığım gerçeğinden nefret ediyormuş gibi. Her şeye rağmen bundan zevk alamamamdan.

"Ben kötü biri olabilirim ama sen bu beyaz elbisenin içinde neredeyse on altı yaşındayken olduğun kadar aptal ve safsın," diye homurdanıyor.

Ne olduğunu anlamadan elim havaya kalktı ve yüzüne bir tokat attım. Ne yaptığımı anladığımda gözlerim kocaman oldu.

Gözünü bile kırpmadığını, yüzünü bile oynatmadığını fark ettiğimde avucum yanıyor. Attığım tokadın şiddetinden, şokundan yanıyor. Şiddetten.

İçimde kolayca uyandırdığı bu vahşilik. Bu tutku.

Yaptığım şey yüzünden nasıl kafese kapatıldığını ve kapana kısıldığını öğrendikten sonra, tüm bu öfkeli ateşin söneceğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre sönmemiş.

Yüzünü daha da indirip gözlerimin içine baktığında, sanki bana izin verir gibi, ona haddini bildirmemi, bir tokat daha atmamı söyler gibi, yapıyorum.

Yüzünü bir kez daha tokatladım.

Ve üçüncü kez, dördüncü kez ve bu da yeterli olmadığında göğsünü yumrukluyorum. Yumruklarım la ona vuruyorum ve bileklerimi yakalayıp ağaç kabuğuna sabitleyene kadar devam ediyorum.

Sadece bu da değil, ağaca yaklaşırken tüm vücudumu ağaca yapıştırıyor.

Ben

Onun güçlü göğsü benim kemerli göğsümü itiyor.

Zayıf gövdesi kaburgalarım a baskı yaparken.

"Bu seni şimdi mutlu ediyor mu?" diye soruyor, çenesi gergin. Hayır.

Hayır, öyle değil.

Özellikle de bu gece benim de bir hayvana dönüştüğümü fark ettiğimde. Bir

Çünkü yüzündeki çizik izlerimi açıkça fark ediyorum. Kırmızı parmak izlerimi ve tırnaklarımın teninde bıraktığı izleri.

"Aman Tanrım, Reed. Yaralanmışsın," diye kekeliyorum, ifadem in aptalca olduğunu bilerek.

Onu incitmek *istedim* ve tabii ki öyle.

Ama bu hoşuma gitmiyor.

Onu incitmiş olmaktan ve hâlâ kızgın olmaktan hoşlanmıyorum. Ama *bilmiyorum*.

başka ne olabilir.

Tanrım, çok berbat durumdayım. Düğüm düğüm oldum. Hepsi onun yüzünden. O da öyle düşünüyor, Reed.

Çünkü kabaca kıkırdıyor. "Tanrım, Fae, beni öldürüyorsun. İyiliğinle beni öldürüyorsun."

Söylemeye utanıyorum ama onun ses tonu ve *sevgisi* karşısında yerimden kıpırdandım.

içinde. Tanıdık geliyor ve onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bırak beni."

Yakut kırmızısı dudakları seğiriyor ve kapüşonlu gözleri yüzümde gezinip dudaklarımda duruyor.

Yalamam gerekiyor çünkü bakmaktan vazgeçmiyorum. "Bu ne?" diye fısıldıyor.

Yanaklarım kızarıırken dudaklarımı tekrar yalıyorum. "Seni ilgilendirmez."

Başını kaldırıp bakıyor ve bakışlarında gizlenen bir eğlence var. "Saklamaya mı çalışıyorsun? İsmi."

"Hayır."

O zaman dudaklarında tam teşekküllü bir gülümseme beliriyor. "Fae utangaçlaşıyor, değil mi?"

O mu?"

"Dur..." Onun tutuşuna karşı tekrar mücadele ediyorum çünkü allığım yanaklarımı yakıyordu. "Bırak beni, Reed."

Ellerimi sıkıca kavıyor ve ben de -son birkaç dakikadır yaptığım gibi- onun kavrayışını, tenini, parmak uçlarını, avucunun etini hissetmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bedenlerimiz arasında sadece bir parça mesafe olduğu gerçeği. "Sen söyleyene kadar olmaz."

Ona ters ters bakıyorum ve o yine kıkırdıyor. "Peki," diyorum. "Seks ve Şeker."

Yeşil, koyu ve güzel ve onu giydiğimde yeşil bir şey giymenin doğru bir seçim olduğunu hissettim. Çünkü *kendimi* yeşil, eğitimsiz ve deneyimsiz *hissediyordum*.

Ama Őimdi bunun iyi bir Őey olduĐunu dűŐűnműyorum, beyaz elbisem ve koyu yeŐil rujum iĐinde kendimi Đok derinliksiz hissediyorum.

Özellikle de rujumun adı bile onu kızdırıyorsa.

Őzellikle de o sıcaklığın damarlarımda dolaŐtıĐını hissettiğimde. Đűnkű Őu anda onunla aĐaĐ arasında sıkıŐmıŐ durumdaım ve bana bakarken kollarımı tutuyor.

Hepsi aÇ ve yoğun.

"Seks," diye mırıldanıyor.

"Ve Şeker," diyorum ona bir noktaya değinmek iÇin. "Dudaklarının tadı Şeker gibi olduğu iÇin mi?"

"Asla bilemeyeceksin, değil mi?"

Kurt gűzleri parlıyor. "Zaten biliyorum, hatırladın mı?" Evet.

Hatırlıyorum.

Her ne kadar istemesem de. Yine de bu, ona aşık olduğum iÇin kendimi cezalandırırken aklıma getirmemeye ĐalıŐtıĐım bir anı.

O gece. Yağmur. AĞzı. Buğulu camlı Mustang'i. "Hayır," diye fısıldadım.

"Evet, hatırlıyorsun," diye karşı Đıkıyor. "Her Şeyi hatırlıyorsun. Benim gibi." Her Şeyi hatırlıyor ve Şimdi nedenini biliyorum.

Đűnkű benimki gibi onun bugűnű de geĐmiŐinin bir űrűnű.

Bizim geĐmiŐimizin.

Ona, geĐmiŐe ve onun sıkı penĐesine karşı savaşmak yerine, kendimi serbest bıraktım. "Hatırlıyorum." Sel kapılarının aÇılmasına izin verdim. Bu anının beni boğmasına izin verdim. "Gitmeme izin verdiğini hatırlıyorum. Senden kaÇmama izin verdin.

penĐeleri."

Gűzleri bir an iĐin kısıılır. "YaralanmamıŐ."

Belki de deliliktir. Delilik. Belki de Merkür bu gece geri gidiyordur.

Çünkü hiçbirini yanlış gelmiyor.

Hatırlamak yanlış hissettirmiyor. *Onunla birlikte* hatırlamak da yanlış hissettirmiyor. Aşk etiketli zehirli bir iksir içmek üzereymişim gibi hissetmiyorum.

"Yapmanı istemedim," diyorum ona, tabii ki biliyor ama yine de.

Bileğimi saran parmakları, aynı hatayı bir daha yapmayacağını söylercesine sıkılaşıyor. İkinci kez şeytani pençelerinden kurtulmama izin vermeyecek.

"Biliyorum." Hatırlıyormuş gibi çenesi titriyor. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi. En asil şey de."

"Ve ayrıca senin için çok alışılmadık bir durum." "Evet, ben iyi bir adam değilim."

"Hayır, değilsin. Ama o gece öyleydin." Ağır ağır nefes alıyorum. "Çünkü

Ben.

"Çenesinde bir tık daha. "Evet."

"Tuhaf, değil mi?" demeden önce dudağımı ısırıyorum.

"Ne?"

"Ben senin için kötü bir kız olurum, sen de benim için iyi bir adam olursun.

Ben.

"Dudakları yine mizahsız bir gülümsemeyle bükülüyor. "Evet. Her ne kadar

gerçekten buna değer."

"Ne değildi?" "İyi bir adam olmak." Kaşlarımı çattım. "Neden olmuyormuş?"

"Çünkü berbattı. İyi adam olmak." Devam ederken bileğimi

kavrayışı değişiyor, "Özellikle de pantolonunun içinde canavar gibi bir ereksiyon varken

bırakmayı reddediyor.

Günlerdir." "Günlerce
mi?"

"Evet, ne olacağını sanıyordun ki Fae? Bana kucak dansı yaptığında
ve beynini dağıtmam için yalvardığında."

"Ben yalvarmadım," diye itiraz
ediyorum ve aynı zamanda yalan
söylüyorum. Çünkü yalvardım.

Yalan söylediğimi bildiği için tekrar kıkırdıyor ve devam ediyor, "Ve
Mustang'im senin gibi kokarken."

"Öyle mi?"

"Evet, ondan sonra haftalarca. İntikamını almak için onu gölde
boğmuş olsan bile. Koltukları değiştirmek zorunda kalsam da kokunu
alıyordum. Senin şeker kokunu alırdım ve günün ortasında o küçük güzel
kolun büyüklüğünde bir ereksiyon olurdu."

Sonra kahkahalarımın dışarı taşmasını engellemek için dudaklarımı
bastırıyorum.

Bu gülünecek bir konu değil. Bunların hiçbirisi değil, ama elimde değil
ve belli *ki* fark etti, *belli ki* ve homurdandı, "Bunun komik olduğunu mu
düşünüyorsun, Fae?"

Usluca başımı sallıyorum. "Hayır."

"Eğer kardeşin arabamı her sürdüğümde kız kardeşinin kokusunu
aldığımı bilseydi, onu gölde kendisi boğardı. O
peşime düşerdi ve bu sefer bedenimi kum torbası olarak kullanmak yerine
beni öldürürdü."

"Ama onunla başa çıkabilirdin, değil mi?"

Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Evet amına koyayım." "Şimdi mutluyum,"
diye geveliyorum.

"Ne?"

Yutkunuyorum, ona söyleyip söylememeyi tartışıyorum ama zaten

söyleyeceğimi biliyorum.

şimdiden iksiri içtiğimi biliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Öyle ki omurgamı eğip ona doğru hareket ediyorum. Sert vücudu titriyor ve ben bundan zevk alıyorum.

Bunu ona benim yaptırdığımı
açıklıyorum. "Acı çektin,"
diyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. Ben geceleri, derslerde, öğle yemeklerinde ve neredeyse her zaman yastığımda ağlarken, senin de acı çektiğine sevindim. Sen bana musallat olurken, ben de sana musallat olduğum için mutluyum."

Belki de istediğim budur.

Ona, rüyalarına, düşüncelerine, boş göğsüne musallat olmak istiyorum, tıpkı bana musallat olduğu gibi.

Belki de onun benim şeytanım olduğu gibi
ben de onun şeytanı olmak istiyorumdur.

Şeytan çıkarılması gereken bir şeytan.

Belki de onun benim Roman'ım olduğu her şekilde ben de onun Fae'si olmak istiyorum, her ne kadar olmasını istemesem de.

"Bana musallat olduğun tüm yolları duymak ister misin, Fae?
Geçtiğimiz iki yıl boyunca bana sinsice yaklaştığın tüm o küçük yolları?"

Başımı salladım. "Evet."

"O zaman sana bundan bahsedeyim," diyor, sonunda ellerimi bırakıyor ve ben de ona dokunuyorum.

O ellerini ağaca koyup kemiklerden ve kaslardan bir kafes yaparken, ben de ellerimi beline koyuyorum. Ona, gücüne, içi hep soğuk olsa da sıcaklığına dokunuyorum, iki uzun yıldan sonra ve göz kapaklarım titriyor.

Parmaklarım hayatla sarsılıyor.

"Sana o geceyi anlatayım, seni gizlice stüdyona giderken gördüğüm geceyi. Uzun bir günün ardından New York'tan yeni gelmiştim.

başka bir boktan ofise gitmek için o boktan ofise gittim ve çok yorgundum. Ama uyuyamadım. Bu yüzden arabayla dolaşmaya karar verdim, gidebileceğim milyonlarca yer vardı ama o otoyolu seçmemin bir nedeni vardı. Bardstown'dan St. Mary's'e geçmeyi seçmemin bir nedeni vardı. Bunu senin için seçtim."

Dudaklarını yalıyor, vücudunu benimkine doğru kaydırıyor ve ben onun sözleriyle, onun tarafından o kadar hipnotize oluyorum ki ben de kayıyorum. "Çünkü bunun nerede yaşadığını. O tuğla çitin ötesinde, o cüruf taşlı binalardan birinde uyuyor olabileceğini biliyordum. Ama değildin, değil mi? Sen gizlice kaçıyordun. Yaptığım onca şeyden sonra - çok şey yaptığımdan değil - ama seni güvende tutmak istediğimden sonra, gece yarısı şehirde koşturuyordun. Bu beni çok kızdırdı, Fae, yalan söylemeyeceğim. Bu beni *Öfkeli*. İçimde seni yoldan alıp Mustang'ime bindirmek ve içine Tanrı korkusunu yerleştirmek için ıssız, bilinmeyen bir yere götürmek isteği uyandırdı. Gecenin içinde gizlenen tüm tehlikeleri sana öğretmek için."

Tehlike o.

Onu.

Hep biliyordum. Sadece umursamadım ve şimdi bile onun öfkeli sözleriyle içimden bir akım geçiyor.

Tişörtünü yumrukluyorum, kasları eklemlerimin altında dalgalanıyor. "Ama ben bunu iki yıldır yapıyorum. Tamamen güvenli, Reed ve -"

"Biliyorum," diyor dişlerini sıkarak ve sözümü kesiyor. "Ben lanet Biliyorum. Ertesi gece neden o boktan bara gittim sanıyorsun? *Kız kardeşim* bana sadece senin kek dükkanından bahsetmedi ve sana da sadece bir şeyler anlatmıyor. Bana da bir şeyler söylüyor ve son iki yıldır Yıllardır senden bahsetmeden duramıyor. Seninle her konuştuğunda, seni her gördüğünde, senden bahsetmeden duramıyor. Ve ben de onun

canımı sıkıyor. Tepiniyorum, bir şeyleri tekmeliyorum ve ona çenesini kapatmasını söylüyorum. Bir yandan da susmayacağını umuyorum."

Nefeslerim karmakarışık şimdi.

O kadar hızlı nefes alıyorum ki tökezliyorlar, birbirlerinin üzerine düşüyorlar. "Ben... Ben senin... Ben bilmiyordum."

O zaman ona musallat olmuşum. Ediyordum.

Sonra kendini daha da alçaltıyor, göğsünü benimkine bastırıyor. "Evet, bilmiyordun. Şu anda bile Mustang'imın senin gibi koktuğunu bilmiyordun. Şimdi bile içine girdiğimde aldığım ilk nefes sen oluyorsun."

Buna bir şey diyemeden, o kadar ilkel ve ilkel bir şey yapıyor ki, tek yapabildiğim ona izin vermek.

Beni kokluyor.

Elleri hâlâ başımın yanındaki ağacın üzerindeyken yüzünü eğip alnımdan bir nefes alıyor. Ama hepsi bu kadar değil. Burnuyla yüzümün yan tarafını sıyrıp orayı da kokluyor.

Ve hırlıyor.

Sanki o gerçekten bir hayvan, bir yırtıcı ve ben dudağımı ısıırıyorum, gerçekten

Sert.

O kadar sert ki sanırım kan tadı alıyorum. Ama sorun değil.

Sorun değil çünkü içimdeki diğer her şey de kanıyor. Her şey. İçimdeki başka bir şey şehvetle kanıyor.

Yoğun, keskin, bakırımsı ve çok, çok şuruplu ve lezzetli. "Sardunya," diyor tenime karşı. "Öyle mi?"

"Evet."

Burnunu çeneme dayıyor. "Ve şeker." "Uh-huh."

"Nadir bulunan vücut yağı."

Başımı daha da geriye eğiyorum, boynuma, kokuma erişmesine izin veriyorum, hayatımı kurtaracakmış gibi ona tutunuyorum, oysa gerçekte beni boğan o.

Beni arzuya boğuyor ve burnunu boğazımın sütununa sürttüğünde sözsüzce başımı sallıyorum.

"Çünkü onları seviyorsun. Hala."

"Hâlâ."

O zaman bana bakıyor, güçlü ve iri bedeniyle üzerime eğiliyor. "Bana nasıl musallat olduğunu bilmek ister misin, Fae? İşte böyle." Tenimden bir koku alarak bunu bana tekrar gösteriyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. "Bana yaptığın şey bu. İki yıl önce bana yaptığın şey buydu. Beni bir bağımlı yaptın, bir sonraki ilacını arayan bir keş. Bunca zamandır bunu arıyordum. Çünkü iki yıl önce, bir uyuşturucunun tadına baktım. Fae'min tadına baktım ve o zamandan beri sistemimde. Damarlarımda, kan dolaşımda dolaşıyor ve onu temizlemenin bir yolu yok. Ondan kurtulmanın bir yolu yok. Ve ondan daha fazla almanın da bir yolu yok. Yani sıkıştım kaldım. Bu ihtiyaçla sıkışıp kaldım. Bu acıya. Sana takıldım kaldım. Perili olmaktan başka bir şey değilim, Fae. Bu acıdan başka bir şey değilim. Acıdan başka bir şey değilim."

Parlak gözlerine bakıyorum, söylediği gibi musallat olmuş, acıyla parlayan gözlerine ve fısıldıyorum, "Ben de."

Dudaklarını yalıyor. "Ne?"

"Ben de acı çekiyorum."

Onun gibi ben de acıdan başka bir şey değilim. Lanetli olmaktan başka bir şey değilim. Ben *onunkinden* başka bir şey değilim.

Hala.

Bunca zaman sonra, hala onunum. Ve olmak istemiyorum. Onun olmak istemiyorum.

Nedense bir sonraki söyleyeceği şeyi şimdiden biliyorum.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"O gece." Tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum.

"Elbisemi tut."

"Evet." Sanki çoktan tadıma bakmış gibi dudaklarını tekrar yalıyor.

"Bunu benim için tekrar yapabilir misin? Elbiseni benim için tutabilir misin?

Onu görmeme izin

verme." Görebilir

miyim?

Ondan tekrar saklanabilir miyim? Bacaklarımın arasındakini yine
ondan saklayabilir miyim?

Bir keresinde yapmıştım.

Onu dinledim. Ona itaat ettim. Ve bak şimdi neredeyiz.

Beni, bedenimi korumasına izin verdim ama kalbimi
korumadı.

Onun yerine kırdı ve o zamandan beri acı çekiyorum. O acı çekiyor.
çok.

İkimiz de yaşadığımız şey yüzünden birçok yönden lanetlendik ve
kafese kapatıldık.

Birbirimize yaptıklarımız. Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Birbirimizden temelli ayrılmamızın ve yolumuza devam etmemizin
zamanı geldi. Ve bir şekilde bunu yapmak için ne yapmamız gerektiğini
zaten biliyorum.

Ben de ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Tüm çılgınlığım ve çaresizliğimle, sırf aşk diye içtiğim o zehirli iksirle
dolu damarlarımla başımı sallıyorum. "Hayır."

"Ne?"

"Senin için elbisemi tutmayacağım. Çünkü artık beni korumak
zorunda değilsin," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Çünkü ben... ben
başka biriyle birlikteydim."

Chapter 10

Bunu bana aşk yaptırdı.

Yıllar sonra bunu düşündüğümde kendime söyleyeceğim şey bu olacak Gece.

Az önce ona söylediklerimi düşündüğümde.

Aşk ve kırık bir kalp. Bana bunu söyleten buydu.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum ve duyduğuna inanıyor.

Sadece bu da değil, o da *anlıyordu*.

Çünkü ona söyler söylemez nefesi kesildi.

Göğsü genişledi ve tişörtünün altında şişti ve omuzları irileşti ve daha da genişledi. Ve şimdi beni daha da kalabalıklaştırıyor, tüm havayı, etrafımdaki tüm alanı gelişmiş, ağır nefes alan vücuduyla yiyor.

"Az önce ne dedin sen?"

Şimdi titriyor olsam da ve gece daha karanlık olsa da Reed'in itirafımdan sonra ne kadar değiştiğini, ne kadar öfkелendiğini düşünerek, sesim sakın bir şekilde ilerliyorum.

Çünkü tek yolu bu. Bunun

bitmesinin *tek* yolu bu.

"Başka biri daha vardı. Senden sonra."

Ayaklarının üzerinde kayıyor, gövdesi benimkine sürtünüyor, göğsü de benimkine sürtünüyor.

Onun tarafından kuşatıldım. Etrafım sarılmış, kapana kısılmış ve onun merhametine kalmışım. "Ne başkası?" diye homurdanıyor.

"Tanıştığım bir adam."

"Nerede?"

"Barda."

"Senin gittiğin boktan bar."

"Evet. Toby."

İsmi duyunca sertçe nefes alıyor, göğsü daralıyor, midesi çukurlaşıyor. Sanki tiksinti içinde. Protesto edercesine.

"Peki ya Toby?"

Hâlâ gömleğini kalçalarından yumrukluyorum ama şimdi avuçlarımı açıyorum ve sert kaslarının üzerine yayıyorum. Tüm öfkesini, şiddetini tenimde hissetmeye çalışıyorum.

Çünkü daha da sinirleneceğini biliyorum. Ona her şeyi anlattığımda.

"Onunla bir gece tanıştım. St. Mary's'e başladığım zaman. O zamanlar her şey... zordu. Her şey acıtıyordu. Her şey beni yalnız hissettiriyordu ve... Sen... Sana hala çok kızgındım. Öfkem çok tazeydi. ve..."

"Ve?"

Tanrım, bunun onu inciteceğini biliyorum.

Biliyorum.

Ne kadar sahiplenici olabileceğini biliyorum. Ne kadar hükmedici ve otoriter.

Benimle böyle şeyler yapmaya hakkı olmasa bile.

Artık değil.

Ama kendime bunun tek yol olduğunu hatırlatıyorum.

"Ve seni unutmak istedim. Seninle ilgili her şeyi unutmak istedim. Seninle tanıştığımı unutmak istedim. Sana aşık olduğumu. Ben de..."

Pazıları titriyor.

Durgun havayı rahatsız ettiklerini hissedebiliyorum. Durgun ve bir şekilde de yüklü. Kır çiçekleri, orman, sardunya ve şeker kokuyor. Ve

Şeh

vet. Bizi ve arzularımızı kokluyor.

"Sen ne?" diye ısırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Yüz hatları o kadar gergin ki elimi kaldırıp çenesini kavıyorum. Sözlerimle onu incittiğimde, sert, kirli çenesi. "Ben... O bana karşı iyiydi. Gülümseyen kahverengi gözleri vardı ve... nazikti. Nazikti, Reed." Parmak uçlarımı onun titreyen çenesine bastırıyorum. "Bana karşı nazikti. Beni senin gibi kızdırmadı. Beni kızdırmadı, yüzümü kızartmadı ya da... ya da kötü yapmadı. Senin yaptığın gibi. O..."

Dürüst olmak gerekirse, benim için hiçbir şey yapmadı.

İyi biriydi ve bana neden bu kadar üzgün görüldüğümü sordu. Gözlerimin neden şiş olduğunu ve dudaklarımın neden hiç gülümsememiş gibi görüldüğünü. Neden kaybolmuş bir kız gibi görüldüğümü sordu.

Poe olmasaydı onu hiç fark etmezdim.

O zamanlar sürekli üzgündüm ve Poe sebebini bilmesede her zaman yanımda olurdu. Gizlice kaçmak onun fikriydi. gevşemek. Yakalanmayı umursamayacak kadar üzgündüm, bu yüzden

onunla gittim. "Ne oldu?" Reed soruyor, kelimeleri bıçak gibi Hava.

"Ben... Ben ona izin verdim... O öptü -"

"Yapma," diye tersleyerek sözümü kesti, neredeyse alnına bastırarak benimkine karşı, onun emrini dilimde tatmamı sağladı, titreyen bedenim

Dud

akla

r.

Ve iki uzun yıldan sonra şimdi dokunduğum o çeneyi ovuyorum.

Onun gerginliğini yatıştırmaya çalışıyorum. Onu yatıştırmaya çalışıyorum çünkü

Daha bitirmedim. Çünkü ikimiz için de devam etmek zorundayım.

"O sadece..." Reed'e söyledim. "O... başka şeyler yaptı. Beni herkesten uzakta, karanlık bir köşeye götürdü, ben de onunla gittim ve o -"

İşte o zaman ellerini ağaçtan indirip üzerime koydu.

Birini boğazıma doluyor, diğerini saçlarıma gömüyor. Parmakları saçlarımı kavrariken düzgün ve düzenli saç tellerimi karıştırıyor. Hatta iyice sahiplenmek için boğazımı sıkıyor.

Beni nasıl tuzağa düşürdüğünden ve dudaklarımın onun baskın tutuşu karşısında nasıl ayrıldığından memnun olduğunda, "Beni incitmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Bu senin bana acı çektirmenin boktan bir yolu mu? Kalbini kırdığım için bana bir ders vermenin. Aşkını bir kenara attığım için."

"Hayır, Reed. Dinle -"

"O zaman ne *halt* ediyorsun?" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki irkiliyorum.

Boynumu o kadar sıkı kavırıyor ki, ona daha fazla erişim sağlamak için parmak uçlarıma çıkıyorum. Sıkması, ellemesi ve kavraması için daha fazla yerimi ona vermek için.

"Sana artık beni korumak zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum. İki yıl önce ormanda tanıştığın masum bir çiçek değilim. Değilim. Uzun zamandır o kız değilim Reed, tamam mı? Sen etraftayken bana elbisemi tutmamı ya da bacaklarımı kapalı tutmamı söylemek zorunda değilsin."

Başparmağı nabzıma bastırıyor. "Korumam gerekmiyor, ha? Seni korumak zorunda değilim. O zaman sana istediğimi yapabilirim?"

"Evet. Ben de bunu söylüyorum. Hem beni korumaya çalışarak nereye

varmaya çalışıyorsun? Beni inciten sensin. Sen benim nedenimsin

Bunun gibi. Tamamen kırılmış." Sonra ellerim saçlarına uzanıyor ve uzun saç tellerini kavıyorum. Onları kavıyorum ve nefesim kesiliyor çünkü iki yıl önce hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Zengin, yumuşak ve rahat... Ve onları çekiştirerek devam ediyorum: "Ve senin peşini bırakmayan da benim. Ve bunun Son."

"Bitirmek için," diyor kabaca.

"Evet. Bunun bitmesini istiyorum, Reed. Artık kırılmak istemiyorum. Senin peşini bırakmamalarını istiyorum. Hayatımıza devam etmeliyiz. Birbirimizi unutmamız. Tanıştığımızı bile unutmamız." Gözlerinin içine bakıyorum.

şimdi daha da sertleşti. "Seninle tanıştığımı unutmam gerek. Sana aşık olduğumu. Seni unutmam gerek, Reed. Unutmak istiyorum. Ve bunun son kez olmasını istiyorum."

"Geçen sefer ne?"

"Birbirimizi gördüğümüzü. İstemiyorum... Artık buraya gelmeni istemiyorum. Beni almanı ya da arabayla gezdirmeni. Ben güvendedim, Reed. Yani ben artık şoförüm olmanı istemiyorum. Ayrıca, seçme videosu tamamlandı. Yani artık sana ihtiyacım yok."

Geçen hafta bitti. Yani bu kadar. Bu olmak zorunda.

"Artık bana ihtiyacın yok," diye tekrarlıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, kendimi ağrılı ve üzgün hissediyorum.

"Öyleyse bana söz ver." "Sana söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, boynum onun pençesinde, başım ağırlaşıyor.

"Bunun son kez olacağına söz ver. Ve belki bir gün..."

"Bir gün ne?"

"Bir gün biriyle tanışabilirim ve ona aşık olabilirim. Birine aşık olmak istiyorum. Farklı bir adama. İyi birine. Senin gibi beni incitmeyen birine."

Yanağındaki kaslar tik tak ediyor. "Birine aşık olmak mı istiyorsun?"
Kalbim sıkışıyor.

Tüm yol boyunca, aşağı, aşağı, karnımın dibine kadar gidiyor. Artık onu duyabildiğimi bile sanmıyorum. Hissettiğimi bile sanmıyorum.

Sanki kalbim saklanıyormuş gibi.

Başka birine aşık olma düşüncesiyle benden kaçıyor. Ama kalbim aptal. Her zaman öyleydi.

"Evet," diye fısıldıyorum.

O zaman hareketsiz kalır. Cevabım üzerine.

Kendi göğsüm gibi hareketsiz. Sanki onun kalbi de benim başkasına aşık olduğum düşüncesiyle kaçıp gitmişti.

Ama bu doğru değil, değil mi?

Başlamak için bir kalbi yok. Göğsü hiçbir kalbin, hiçbir çiçeğin yetişmeyeceği çorak bir arazi ve aksini düşünmekle aptallık etmişim.

Hâlâ öyleyim.

Çünkü onun durgunluğu bende ağlama isteği uyandırıyor.

Sözlerimi geri alıp onun ayaklarına kapanmak istiyorum. Ona asla ve asla başka birine aşık olmayacağımı söylemek istiyorum.

Yapamam.

Çünkü iki yıl önce onu çok sevdim ve bazen bu sevgiyi hala hissediyorum.

Nefret ediyorum.

Bunu göğsümde hissetmekten nefret ediyorum ama yine de hissediyorum. Ama bunu bu yüzden yaptım, değil mi?

Artık hissetmemek için. Buna bir kez ve sonsuza dek son vermek için.

Reed birkaç saniye sonra, "Öyleyse söyle," diye emretti. "Kelimeleri söyle o zaman."

Ne söyleyeceğimi zaten biliyor olmasına şaşırmadım. Birbirimizin düşüncelerini bu şekilde hissedebilmemiz çok garip bir şey ama bunun üzerinde durmayacağım.

Söyleyeceğim.

"Bence yapmalıyız..."

Boğazımı ve saçlarımı sıkıca kavlıyor. "Ne yapmalıyız?" "Beni becermelisin."

Bunu söylemem bana sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama tekrarlaması bir saniyeden fazla sürmedi. "Seni becermeliyim."

Sert avucunda hissedebileceğinden emin olduğum bir baş sallama sesi çıkarıp yutkunuyorum. "Evet."

"Çünkü artık masum bir çiçek değilsin. Sana elbiseni tutmanı söylememe gerek yok. Ya da amını benden saklamanı."

Unutmuşum.

Sözlerinin ne kadar iğrenç olabileceğini unutmuşum. Ya da en azından benimle böyle konuştuğunda bana neler hissettirdiğini. Beni nasıl etkilediklerini.

Vücudumda, midemde, uzuvlarımda nasıl akımlar oluşturduklarını. Tenim nasıl titriyor ve tüylerim nasıl diken diken oluyordu.

"Evet," diye cevap veriyorum, tekrar yutkunarak. "Geçen sefer işe yaramadı.

Beni, bedenimi koruyor. Bence bunu yapmalıyız."

"Yapalım."

"Bence birbirimizi sistemlerimizden çıkarmalıyız. Kapanış yapmalıyız. Böylece hayatımıza devam edebiliriz. Devam edebiliriz -"

"Evet, öyle demiştin." Tekrar boğazımı sıkıyor. "Başka birine nasıl aşık olmak istediğini zaten söylemiştin."

"Reed -"

Yine sözümü kesti. "Yani seni becermemi, bacaklarının arasındaki o şeyi becermemi istiyorsun, böylece onu başka birine sunabilirsin. İyi bir adama. A

Benim gibi seni incitmeyen bir adam. Doğru mu anlıyorum?"

Onun öfkeli, *kıskanç* sözleri karşısında kalçalarımın, bacaklarımın arasındaki şeyden büyük, güçlü bir titreme geçiyor ve dengemi korumak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Ama o zaman düşmekten korkmamalıydım çünkü beni iyi tutuyordu. Sahiplenici bir tutuş.

"Öyle demek istemedim. Sadece buna bir son vermemiz gerektiğini ve -"

"Ve sen bunu çoktan yaptın, değil mi?" diye hırlıyor, kurt gözleri daraldı. "Onu zaten Toby'ye teklif ettin. Kahverengi gözleri ve kibarlığıyla Toby'ye. Sana karşı nazikti. Öyle dememiş miydin? Toby sana nazik davrandı ve sen de seni nereye götürürse oraya gittin. Ve senden istediğinde, onun için bacaklarını açtın, öyle mi?"

"Reed -"

"Toby sana bunu söyledi mi? Birini unutmak için biriyle yatman gerektiğini. Bunu sana o mu öğretti?"

Saçını çekiştiriyorum. "Reed, bu -"

Bu sefer beni sözleriyle değil, hareketleriyle kesiyor. Parmakları vücudumda dolaşıp dalgalanıyor ve bana daha da yaklaşıyor.

Ağzı benimkine ateş püskürürken, "Görelim o zaman. Bakalım o orospu çocuğu sana ne öğretmiş."

Buna cevap veremedim, ateş püsküren dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Bir an için o kadar şaşıyorum, o kadar şaşıyorum ki donup kalıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Hareket mi etmeliyim, nefes mi almalıyım, ne yapmalıyım bilmiyorum. Sanırım onun da aynı sorunu var çünkü o da bunların hiçbirini yapmıyor.

Sadece ağzını üzerime bastırıyor.

Ama sonra yavaşça nefes alıyor.

Yavaşça ağzını benimkinin üzerine açıyor ve tatlı, dumanlı nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşıyor. Hayat veren havası ciğerlerime iniyor ve içimdeki tüm ölü boşlukları yavaşça diriltiyor.

Yavaşça canlanıyorum ve ben de nefes alıyorum.

Sadece nefes almıyorum, ağzımı açıyorum ve bana verdiği tüm havayı yutuyorum.

Ve iki yıl sonra ilk kez hayata döndüğümde onu öptüm.

Neredeyse on altı yaşındayken aşık olduğum adamı öpüyorum ve gökyüzü açılıyor.

Aynen iki yıl önce olduğu gibi.

İki yıl önce, Reed Roman Jackson beni ilk ve tek kez öptüğünde, gökyüzü parçalara ayrıldı ve yağmur damlaları halinde etrafımıza saçıldı. Şu anda da aynı şey oluyor ve vücudumda şok etkisi yaratıyor.

Vücudu için de bir şok ama o zamanki gibi ağzını açmıyor ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Ondan vazgeçecek değildim. Vazgeçemem. Henüz veremem.

Ve görünüşe göre o da benden vazgeçmek istemiyor.

Ağzımı bırakmak istemiyor, bu yüzden beni öpmeye devam ediyor.

Geri kalan her şeyi aynen eskisi gibi yapıyor.

Son seferinde beni yerden kaldırdı ve başımın arkasını kucakladı. Beni yağmurdan korumak için Mustang'ine taşımadan önce büyük bedenine sığınmamı sağladı.

Bu sefer de bunların hepsini yapıyor.

Beni kaldırıyor ve kalçalarım beline dolanıyor. Başımın arkasını kavırıyor ama sadece ağızlarımızı yakınlaştırmak için ve kollarımı boynuna doluyorum sadece ona izin verebilmek için.

Hala öpüşürken, beni Mustang'ine götürdü.

Ve Tanrım, ağlamaya başlayacağım.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacağım çünkü bunu hâlâ yapıyor, değil mi? Hala beni *koruyor*.

Az önce ona söylediğim onca şeyden sonra. Onu nasıl kızdırdığımı, incittiğimi, kıskançlığına ve şiddetine neden olduğum halde hala benimle ilgileniyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Kalbim onun için ağlıyor. Kötü adamken kahraman gibi davranmaya meyilli olan bu adam için.

Bunu neden yapıyor ki?

Neden onun için beni incitiyor? Ve Tanrım, neden tadı bu kadar güzel?

Neden tadı hayatımın sonuna kadar yemek, tüketmek ve içmek istediğim bir şeye benziyor?

Çünkü öyle ve ben bunu

özledim. Onun zevkini özledim.

Onun gibi bir adamın tadının baharatlı ve keskin olacağını düşünürsünüz ama hayır.

Tadı en sevdiğim tatlı gibi.

Tadı kek gibi.

Tadı tatlı, şekerli ve zengin. Çok bağımlılık yapıcı, kırık balerin kalbim için çok zehirli.

Çok zararlı.

Ama siktir et.

Siktir et çünkü bu gece onun tadına bakacağım ve küfür edip ağzımı onunkinin üzerine açacağım ki o da benim tadıma bakabilsin.

Böylece beni istediği kadar tadabilir.

Beni yemesine izin verdim, ağzımı yemesine. Isırmasına, mıcıklamasına, yalamasına ve emmesine. Beni sığınağa taşıırken bana yapmak istediği her şeyi

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor.

Ve bir sporcu zarafetiyle kapıyı açtı ve eğilerek beni arabasına aldı.
Ve evet, ayrılmak zorundayız

Ama bu ayrılık sadece iki saniye sürdü ve o da arabaya bindi ve geçen seferki gibi aceleyle kucağına oturdum.

Ve sonra yine başladık.

Beni öpmeye devam ediyor, ağızı derinleştirmek için çenemi kavırıyor ve ben de saçlarını avuçlarken onu öpmeye devam ediyorum, parmaklarımı dokunulduğunda çok pürüzsüz hissettiren ama onun hayatını rahatsız eden kirli sakallarına sürtüyorum.

Birbirimizi öpmeye ne kadar devam ettiğimizi bilmiyorum. Alt dudağımı ne kadar emdiğini ya da tişörtünü ne kadar pençelediğimi bilmiyorum ama

Tüm bunlar olurken bir yerlerde bir şey oldu.

İki yıl önce olmayan hayatı ve önemli bir şey ve bunu kalçalarımnda hissediyorum.

Ellerini kalçalarımnda hissediyorum. İkisinin de.

Parmakları beni, etimi kavırıyor ve o kadar güçlü, o kadar baskınlar ki, ağzında inleyip solumama neden oluyorlar.

Dudaklarımız birbirinden ayrılıyor ve nefes nefese kalıyoruz.

Göğsüm kabarak aramızdaki mesafeye bakıyorum.

Kaslarına yapışan sırlıklam tişörtünü ve kollarını süsleyen yağmur damlalarını görüyorum. Ama bundan daha fazlasını, kendimi görüyorum.

Ellerinin kalçalarımnda olmasının neden bu kadar şok edici olduğunu anlıyorum.

Çünkü benim elbisem de onun tişörtü gibi sırlıklam.

Bu gece onun için giydiğim, beni dünyadan, onun hayvan gözlerinden saklayan dantelli fildişi elbisem yukarı kalktı.

Kalçalarımın üstüne kadar. Ve göremediği şeyi görebiliyor. O zamanlar. Külotumu görebiliyor.

En azından bir bakış. Krem rengi dantelli külotuma çok küçük bir bakış, ve o tam orada.

Yumru eklemli, uzun parmaklı ve ay öpücüğü tenli elleri *tam orada*. Külotumun dikişinde. O kadar ki eğer parmaklarını daha fazla uzatmaya karar verirse, ona dokunacaktır.

Bana dokunacak. Göbeğime. Her ne kadar örtülü olsa da ondan korunabileceğimi sanmıyorum.

O zaman gözlerimi yüzüne dikip, "Reed, ihtiyacım var..." diye bağıyorum. Yine de konuşmama izin vermiyor.

Kalçalarımı zorla okşuyor, tekrar nefes nefese kalıyorum ve omuzlarındaki nemli gömleğini yumrukluyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor, koltuğa geri oturuyor, yayılmış, ıslak ve seksi. "Artık konuşmak zorunda değilsin. Konuşma zamanı bitti. Başka bir şeyin zamanı geldi, değil mi?"

Yutkunuyorum, yüz hatlarına bakıyorum, tamamen gergin ve rengi solmuş. "Reed

."

"Sana ne öğrettiğini bana göstermenin zamanı geldi." Benimkini sıkıyor

tekrar uylukları. "Bana ondan öğrendiğin tüm yeni becerileri göster."

Başımı sallıyorum, kucağında kıvranıyorum. "Bu onunla ilgili değil, Reed.

Sen -"

O zaman kalçamı bırakıyor ve bir elini yüzüme götürerek beni durduruyor. Parmaklarını yanağıma bastırarak soruyor, "Sana yeni hareketler mi öğretti, Fae, ha? Yeni numaralar. Benim Fae'me, benim saf, *papatya gibi taze* Fae'me, tüm yeni parlak numaraları öğretti mi? Şimdi benim için kirli mi dans edecek?"

"Reed."

"Çünkü artık her şeyi biliyor, değil mi?" Oturduğu yerden kalkıyor, kasları gergin ve öfkeli. "*Lanet* olası Toby sayesinde. Ben kimim

bu arada bitecek. Onu bulacağım ve benim olanı aldığı için onu lime lime edeceğim. Bana *ait* olanı."

O zaman ben de onun yüzünü tutuyorum, gözlerim yanıyor, vücudum onun kıskançlığıyla yanıyor. Ondan yayılan sıcaklıkla. Vampir derisinden ve siyah, hain gözlerinden. "O sana ait değildi, tamam mı? Sana ait değildi. Lütfen Reed. Bu bizimle ilgili. Bu -"

Sonra sarmal bir hayvan gibi koltuktan kalkıyor, saldırmaya, ısırmaya, derimin her yerinde diş izleri bırakmaya ve damarlarımı zehriyle zehirlemeye hazır ve aptal kalbim buna seviniyor. Vücudumda benimle kalacak bir şey bırakıyor ve bunun zehir olduğunu ve beni yavaş yavaş öldüreceğini umursamıyor bile.

"Biz diye bir şey yok, değil mi?" diye homurdanıyor, kelimeler göğsünden fırlıyor. "İşte bütün mesele bu. Asla bir biz olmayacak. Bu yüzden mi bunu yapmamı istiyorsun?"

'Bu' dediğinde, kalçalarımın üzerindeki eli hareket ediyor ve başparmağı külotumun dikişine dokunuyor.

İlk defa, ve ben atlıyorum.

Kucağında sallanıyorum ve bana öfkeyle, şehvetle bakarak o parmağını amıma bastırıyor. Dudaklarımın arasındaki vadide beni inletiyor.

"Öyle değil mi, Fae?" diye geveliyor, beni izliyor. "Bu yüzden mi seni *burada* becermemi istiyorsun?" Başparmağını tekrar bastırıyor, yüzümdeki parmakları da hareket ediyor, çenemi yakalayıp sıkıyor. "Cevap ver bana. Bu yüzden mi aletimi o pek de masum olmayan deliğine sokmamı istiyorsun? Her şey bu gece bitsin diye."

Dudaklarım ayrılıyor ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Güzel." Başparmağını tekrar göbeğime bastırıyor ve bir şekilde beni inleten ve kucağında dans ettiren o noktayı, o sinir yumağını buluyor. "Yani bana cevap vereceksin. Sana sorduğumda cevap vereceksin. O seni ağlatır mı?"

"Ne?"

"Onun için ağladın mı, Fae? Seni becerdiğinde."

Başımı salladım. "Hayır."

"Güzel. Bu da iyi," diyor kabaca, parmakları beni sıkarken yüzünü tekrar. "Çünkü seni sadece ben ağlatabilirim, anlıyor musun? Sadece *ben*. Söyle."

"Sadece sen."

"Evet. *Benim*. Sadece ben seni incitebilirim. Seni kızdırabilirim, pembeleştirebilirim ve sinirlendirebilirim. Sadece *ben* seni kucağında dans ettirebilirim. Değil mi?"

Ve yapıyor da. Klitorisime tekrar dokunduğunda, külotumun kumaşını üzerine sürüyor.

"Evet."

"Neden? Bunu neden benim yapmam gerektiğini söyle." "Çünkü benim kötü adamım sadece sensin."

"Evet, öyleyim. Ve sen de benim Fae'msin. *Benim*."

Omuzlarına, boynuna pençe atıyorum. "Değilim. Olmak da istemiyorum."

"Beni kızdırdın, Fae," diye tersliyor, vücudu bana karşı titreşiyor, başparmağı klitorisimde çok acil ve itici ve çok çıldırtıcı.

"Beni çok kızdırdın ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin. Sana ne dediğimi anlıyor musun? Bunu sana ödeteceğim. Seni ağlatacağım."

Sözleri beni inletiyor. Ya da belki de elleri, klitorisimin üzerindeki başparmağı bana işkence etmekten vazgeçmiyor.

Gözleri de olabilirdi, karanlık, tahrik edici, vahşi ve güzel.

Bana böyle hissettiren ne bilmiyorum. Bu kadar öfkeli, şehvetli, sinirli ve istekli. Hepsi aynı anda.

Tek bildiğim, istememem gerektiği halde ondan daha fazlasını, bundan daha fazlasını istediğim.

"Bunu nasıl yapacağımı biliyor musun? Seni benim için nasıl ağlatacağım, Fae?"

"Nasıl?"

"Aletimle," diye geveliyor. "Büyük sikimle. Sikimin ne kadar büyük olduğunu söyle."

Şu anda ona hiçbir şey söyleyemem ama deniyorum. Elimden geleni yapıyorum.

"Kolum kadar..."

"Evet. Sikim senin güzel kolun kadar büyük ve *buraya* soktuğumda." Başparmağı *burada* yıldızları görmemi sağlıyor. "Peri amcığına onunla vurduğumda, ilk kez gibi hissedeceksin. Şimdiye kadar sahip olduğun ilk dick gibi hissedecek. Küçücük amına sokulan ilk canavar aleti gibi ve *Toby*'ni tamamen unutacaksın."

"I -"

"Seni becerdiğimde, Fae, canın yanacak ama sihir gibi hissedeceksin. Ve buna bayılacaksın. Aletim için acı çekmeyi seveceksin. Onun için ağlamayı seveceksin. Ve tanışmak için can attığın o *iyi adamla* tanıştığında, o seni becerdiğinde, amın hala benim sikim için acıyacak. Hala onun için ağlayacak."

Sözlerini bitirdiğinde, tüm sözlerinin gerçekleşmesini istiyorum. Tüm yalanları benim gerçeğim olsun istiyorum ve bu his sadece o Ellerini bedenimden çekip kot pantolonunun fermuarını açmaya gitti. Kesik karın kaslarını ortaya çıkarmak için tişörtünü hafifçe yukarı çekip kotunu aşağı ittiğinde ve aletini çıkardığında, yemin ederim o anın tadını çıkarmak istiyorum.

Ona, sikine, karnına, çıplak tenine bakmak istiyorum. Her şeyi ezberlemek istiyorum.

Bu son kez olacak. İlk ve son. Ama ben bunların hiçbirini yapamam.

Çünkü ben daha gözümü kırpamadan külotumu kenara itip beni ortaya çıkardı ve işte oradaydı. Deliğimde.

Aletinin başı oradaydı ve hâlâ külotumu tutarak kalçalarını kaldırdı ve içeri itti.

İçime doğru ilerliyor ve tüm düşüncelerim yok oluyor. Ağzım açık kalırken uzun inilti ve nefesler halinde ağzımdan sızıyorlar ve Omurgası Mustang'inin ön koltuğuna yaslandı.

Ve ellerim.

Kollarını pençeleyip kan çekiyorlar. Çünkü bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim.

Midemde patlıyor ve gözlerimi kalın yaşlarla kaplıyor. Onun için gözyaşları.

Tam olarak istediği şey.

Ve bu acı içinde bile, kırık kalbim gülümsüyor. *Aptal* kırık kalbim gülümsüyor ve ona istediğini verdiğimi bilerek göğsümün içinde dönüyor.

Onu o kadar incittikten sonra, bu gece ona o kadar çok yalan söyledikten sonra. Çünkü evet, yalan söylüyordum.

Daha doğrusu, varsayımlarda bulunmasına izin verdim.

Çünkü bunu daha önce yapmadım. Bu gecedan önce kimse bedenime girmemişti.

Ondan önce.

Bir Toby ile tanıştım, evet. Onu öptüm, ama hepsi bu. Hâlâ başka birine takılıyken onu kandıramazdım. Onu öpemezdim çünkü onu değil, kalbimi kıran adamı öpüyordum.

Bu gece bilmeden bekaretimi alan adam. Yoksa bunu asla yapmazdı. Bunu biliyorum.

Korumacılığı onu durdurabilirdi ve ben bunun bitmesini istedim.

Bu kötü adam çok garip.

Kalçaları kalkmış, vücudu gergin ve altımda eğilmiş ve boynuma doğru nefes alıp veren, sıcak nefesler üfleyen.

İçimde o kadar derine yerleşmiş ki zonkladığımı hissedebiliyorum. Nefes almaya çalıştıkça onun nabzının attığını hissedebiliyorum. Kendi zonklamamı bastırmaya çalıştıkça.

Acıyla kıvranan, nabzı atan kendi çekirdeğim.

Ve sanırım ben onu hissettiğim gibi, aletin içimde bir kalp gibi attığını hissettiğim gibi, o da benim kanalımın onun aletin etrafında attığını hissedebiliyor.

Başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Dudakları benimkiler gibi ıslak ve ayrık, gözleri uyuşturulmuş ve ıslak gözlerime bakarken parlıyor.

Gözyaşlarım karşısında çenesini sıkıyor ve söylediği her şeye, tüm öfkesine ve kıskançlığına rağmen pişmanlıkla dolup taşıdığını biliyorum.

Ve beni haklı çıkardı, çünkü ben farkında bile olmadan yanağımdan aşağı düşen tek bir damla gözyaşını dikkatlice, çok dikkatli bir şekilde uzanıp sildi. Sadece gözyaşımı silmekle kalmadı, aynı zamanda büyük, güçlü kollarını bana doladı ve göğsüne sarıldı.

Bana o kadar sıkı sarılıyor ki gözyaşlarımı durduramıyorum. Yüzümü boynuna gömerken onun için ağlamaktan kendimi alamıyorum.

Ağzını alnımda açtığını ve beni sustururken bir nefes verdiğini hissediyorum. "Hey, sorun yok. Bir şey yok. Daha iyi yapacağım, tamam mı?"

Burnumu ıslak tişörtüne sürterek başımı sallıyorum.

Dudaklarını tenime sürüyor, kollarını omurgama sürüyor, bir yandan yatıştırıcı sesler çıkarıyor, bir yandan da fısıldıyor, "Özür dilerim. Özür dilerim. Kendimi... Kendimi kaptırdım. Çok sinirlendim. Yapmamalıydım -"

"Hayır, gidiyor," diye fısıldıyorum, ona bakıyorum ve erimiş gözleriyle buluşuyorum.

Kalın kaşları dalgalanıyor. "Öyle mi?" "Evet. Sadece öp beni."

Bir süre yüzümü inceliyor, belki sözlerimde ciddi olup olmadığımı anlamak için ve tatmin olduğunda bana istediğimi veriyor.

Beni öpüyor.

Vücuduma nasıl girdiğinin tam tersi bir şekilde, bakır deliğime girdi.

Beni usulca, şefkatle ve ıslak bir şekilde öpüyor. Ve açlıkla. Ve ben onun kollarında titriyorum, aniden ağrımaya başlıyor.

Hepsi huzursuz ve aç, tıpkı onun gibi ve o zaman bir sonraki hamleyi yapan benim. Daha fazlasını istediğim için onun kucağında kayan benim. Çünkü onu istiyorum ve tabii ki o da bunu hissediyor.

Ağrımın yavaş yavaş azaldığını anlıyor ve bana yardımcı olmak için parmaklarını klitorisime geri getiriyor. Yavaş daireler çizerek ovuyor, bir yandan da altımda hareket ederken beni öpüyor.

Yavaş, nazik pompalarla başlıyor, durgun ve tembel. Kanımı ve tenimi ısıtıyorlar. Nefes alışlarım ve inlemelerimle camları buğulandırıyorlar.

Benim de amımı sulandırıyorlar.

Bana söylediği gibi onun için ağlıyor ve onun için yolu kolaylaştırıyor. horoz.

Aniden pompaları kısaldı. İtiş gücü daha hızlı ve o kadar iyi ki ona karşı geri itiyorum.

Ağzının içine doğru inliyorum, saçlarını avuçluyorum ve kalçalarımı döndürüyorum, vuran horozuyla aynı anda sallıyorum.

Havanın ısındığını, misk kokulu ve yoğun hale geldiğini hissedebiliyorum. Karnının toparlandığını ve altımda sıkılaştığını, kalçalarının kaslarını hissedebiliyorum.

Beni öperken ve klitorisimle oynarken kıcıma vurduklarını bile duyabiliyorum.

Ve bu kadar hızlı hareket ediyor olmamız, benim onu beceriyor olmam ve onun da bana veriyor olması, Mustang'inin de titremesine, hareket etmesine neden oluyor ve beni sınıra getiriyor.

Aslında beni uçurumun kenarına itiyor.

Titreyen araba, buğulu camlar, yağmur, onun öpücükleri ve o. Ve ben geliyorum.

Amım onun sikinin etrafında kasılıyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir duygu beni sarıyor. Sırtımı kamburlaştırıp boynumu geriye atıyorum ve tavanı tutup yüksek sesle inliyorum.

Bu akılsız anda bile ne olduğunu biliyorum.

Kalçalarımı onun kucağında sallarken bu hissin ne olduğunu biliyorum. Rahatlama. Rahatlamadan daha fazlası. Bu coşku.

İki uzun yıldan sonra patladığımda onun kollarında olma hissi ve "Tanrım, Reed" diye fısıldıyorum.

Adını söylediğim an onun için bir dönüm noktası oldu.

Bu, uçurumdan atlamak için ihtiyacı olan itici güç olduğunu kanıtlar ve o da gelir.

Ama benim gibi rahatlamak yerine daha da tetikte oluyor. Benden uzaklaşıyor. Hatta sikini çıkarabilmek için beni yukarı itiyor.

Bunu yapar yapmaz, titreyen amımın ve kalçalarımın üzerinde sıcak dölünün kirpiklerini hissediyorum. Tüm vücudunun titrediğini ve etrafımda titrediğini hissediyorum ve onun sıcaklığına ihtiyacım olduğunda bana sarıldığı gibi ona sarılıyorum.

Ona sıkıca sarıldım.

İki yıl önce başladığı işi bitirirken ona sarılıp vedalaşıyorum.

Ve beni öpüyor. Alnımdan, şefkatle, nazikçe, yüksekte inerken.
İki yıl önce de yaptığı gibi.

Chapter 11

The Hero

Bacaklarımda kan var. Aletimde. Kurumuş
ve kahverengimsi.

Sadece birkaç küçük leke, büyük bir şey yok. Gözlerimi onlara
çekecek bir şey yok.

Ama şimdi onlara bakıyorum.

Otel odama döndüğümde, duşa girdiğimde, su onları yıkarken bu
lekelere bakıyorum. Su koyu kırmızı rengi yutarken. Giderden aşağı inerken.

Bir an için anlamadım.

Hiç anlamıyorum.

Ama sonra anladım.

Sistemime bir sarsıntı gibi, biliyorum. *Hatırlıyorum.*

İmkansız gerginliği, içeri girmek için verdiği mücadele, şok olmuş
nefesleri ve sarsıntıları. *Gözyaşları.*

Üzerime düştüğünde derimi yaktı. Yalan
söyledi.

Bu gece bana yalan söyledi. *Yalan* söyledi.

Ve o yanma, benim yüzümden ağladığında hissettiğim o acı, çünkü
onu duygusuzluğumla fiziksel olarak incitmişim, geri geliyor.

Şiddetli, büyük bir acı. Daha önce hiç yaşamadığım türden.

Ve bununla başa çıkmakta oldukça ustayım.

Sporcu olmanın getirdiği bir şey bu. Hayatınızın çoğunu acı çekerek, birbiri ardına sakatlıklarla uğraşarak geçirirsiniz. Buzlama, bandajlama, yükseltme, yürüme.

Artık futbol oynamıyor olmam unuttuğum anlamına gelmiyor.

Ama sadece acı değil, öfke de var ve daha önce hiç böyle bir öfke de hissetmemiştim.

Bunu daha önce anlayamadığım, o anda fark edemediğim için kendime öfke duyuyorum ve öfkeyle başa çıkma konusunda da oldukça uzmanım.

Pislik baba, hatırladın mı?

Ona, evet, özgürlüğü karşılığında futbolu bırakıp onun için çalışmamı istediğinde bir anne gibi acı çektiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Bu beni de kızdırdı, öfkeliendirdi, kazanmaya çok yakındım, ona beni kontrol edemeyeceğini ilk ve son kez göstermeye çok yakındım.

Ama bu beni, babamın şeytani pençelerini ona geçirdiğini öğrendiğim zamanki kadar kızdırmadı.

Ve bu beni şu anda olduğum kadar kızdırmadı.

Başka bir şey düşündüğümde sinirlendiğim kadar. Üzerimde prezervatif yoktu.

Beni çok kızdırdı, kıskançlıktan kanımı kaynattı ve doğru düzgün düşünemiyordum, tamam mı?

Onun bedenine girmekten, o lanet olası orospu çocuğunu silmekten başka bir şey düşünmüyordum ve çıplak olduğum aklıma gelmedi. Ta ki onun içine girene kadar. Çoktan boşalana ve ben çekilene kadar.

Çekildiğimi biliyorum. Bunu biliyorum ama...

Peki ya bu yeterli değilse?

Peki ya...

Yüce İsa.

St. Mary's'den dönerken, bunun o olduğunu düşünüp durdum.

Bu gecenin son kez olacağını. Ona istediğini vereceğimi. Oraya gitmem mantıklı bile değildi. Video tamamlandı.

Eğer birine aşık olmak istiyorsa, lanet olası birine aşık olabilir. Ve onun kim olduğunu öğrenmemem için dua etse iyi olur.

Çünkü eğer yaparsam, onu öldürürüm. Sırf onunla aynı havayı soluduğu için onu öldürürüm.

Düşüncelerimde yaptığım şey bu. Onu biriyle hayal ettiğimde. Onun hayatına devam etmiş olabileceği ihtimaliyle kendime işkence ettiğimde. O tatlı gülümsemelerini başkasına veriyordur. Başkası için *dans* ediyordur.

Ama şimdi hepsini
siktir et. Ne istiyorsa
siktir et.

Uzak durmamı istiyorsa, yalan söylememeliydi. Beni kızdırmamalı, onu bu şekilde incitecek kadar öfkelenmemmeliydi. Aletimi, kalçalarımı kanatmamalıydı.

Sadece canını yakmak için değil, tüm çıplaklığıyla, düşüncesizce içine girmek için. Ne istiyorsa siktir et.

Onunla tekrar görüşeceğim.

Chapter 12

Bende bir sorun var. İlk birkaç gün
inkar etmeye çalıştım.

Üzgün olduğumu inkar etmeye çalışıyorum. Geceleri yastığımda
ağladığımı inkar etmeye çalışıyorum.

Uyuyamadığımı ya da odaklanamadığımı. Ve sadece kemik yorgunu
olduğumu.

Tüm bunların her şey bittiği için olduğunu inkar etmeye çalışıyorum.

Çünkü artık kapanışı yaptım ve çünkü onu bir daha asla
göremeyeceğim. Çünkü bu delilik.

Bunun için üzgün olduğumu. En başta onu görmek istemediğim halde
onu hiç göremediğim için üzgün olduğumu. Beni o kadar üzmüştü ki
onu barda gördüğümü ve hayatıma geri döndüğünü söyledim.

Bana söz vermesini *istediğim*de.

Ondan kapanış istedim. Ona bunun bitmesini istediğimi, onu unutmak
istediğimi söyledim.

Ama her nasılsa, her şeye rağmen, bu kapanış olayı hayatımın en acı
verici deneyimi haline geldi.

Kırık bir kalpten bile daha acı verici.

O kadar ki yataktan kalkıp derslere gitmek bile zor. Cuma günü
geldiğinde Ballad of the Bards'a gizlice gitmek için enerji toplamak zor.

Arkadaşlarım garip davrandığımı düşünüyorlar ama ben onlara da inkar ediyorum. Ayrıca, arkadaşlarımın kendi sorunları var.

Özellikle de bir arkadaşımı.

Salem Salinger ve sorununun bir adı var: Arrow Carlisle, yeni futbol koçumuz.

Evet, St. Mary'de futbol oynuyoruz.

Aşağı yukarı her öğrencinin katılması gereken bir takım oluşturma egzersizi. Birkaç spor dalından birini seçme şansımız var. Bu sporları bir takım olarak oynuyoruz ve bir toplum içinde nasıl yaşayacağımızı öğreniyoruz.

Her neyse.

Kirli sarı saçları ve mavi gözleriyle bu adam bir güneş tanrısı. St. Mary'deki tüm kızlar ona ve yakışıklılığına deli oluyor. Salem'in okula başladığı sıralarda o da okula başladı ve Salem'in yeni koçumuzdan çok hoşlandığı açıkça görülüyor.

Bu konuda kimseye bir şey söylemedi ama ben söyleyebilirim; ne de olsa benim de erkek sorunlarım var.

Futbolla hiç ilgilenmiyorum ama Arrow Carlisle'ın kim olduğunu ben bile biliyorum.
öyle.

Kardeşlerime göre, o dünyanın en iyi profesyonel futbolcularından biri. L.A. Galaxy takımının yıldızı. Galaxy'nin geçen yıl şampiyonluk kupasını kazanmasının nedeniydi ve bu yıl da kazanma yolunda ilerliyorlardı.

Ta ki Arrow sakatlanana ve önlem olarak birkaç maça çıkmaması söylenene kadar.

İyileşmek için burada ve bu arada annesine iyilik olsun diye bizim dandik futbol takımımıza koçluk yapıyor.

Aynı zamanda bu reform okulunun müdürü olan ve Onu buraya ilk gönderen Salem'in vasisi.

Dediğim gibi, sorunlar.
Salem'de bunlardan çok
var.

Bu yüzden arkadaşlarımı endişelendirmek yerine, hafta sonu geldiğinde Wyn ile dışarı çıkmaya karar verdim. Sadece onlara ve kendime her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamak için.

Bu kapanış iyi bir şey ve ben tam olarak istediğimi elde ettim. Ondan kurtuldum.

Ama onu Buttery Blossoms'da gördüğümde geri tepti.
Bir kızla.

Dürüst olmak gerekirse, o kız - Teresa - orada çalışıyor ve onu tanıyorum. Oldukça rahat ve eğlenceli biri. Bu yüzden de müşteriler arasında çok popüler. Ve görünüşe bakılırsa, onun için de çok popüler.

Çünkü kızın söylediklerine çok dalmış görünüyor.

Muhtemelen bu yüzden beni göremiyor.

Yine adil olmak gerekirse, henüz dükkânın içinde değildim. Caddenin karşısındayım ve onu gördüğümde karşıya geçmek üzereydim, siyah kafası ve beyaz kapüşonuyla.

Güneş ışınları üzerine düştüğünde parlar.

O kapüşonluyu bir daha asla görmeyeceğim, değil mi? Ona asla dokunmayacağım ya da hissetmeyeceğim. Saçına dokunamayacağım, kokusunu alamayacağım.

Onu asla tadamayacağım ya da
hissedemeyeceğim. Ya da onun için dans
edemeyeceğim.

Kimse beni onun yaptığı gibi dans ederken izlemeyecek, sanki gerçekten mükemmel bir balerinmişim gibi.

Kimse bana Fae demeyecek.

Bunu kendime bininci kez açıklamama rağmen, büyük bir Hüzün dalgası beni sarıyor. Kalbimi kavırıyor ve bedenim titremeye başlıyor. Wyn'e yürüyemeyeceğimi söylüyorum. Ona buradan gitmem

gerektiğini söylüyorum.

Onun kredisine göre, sormuyor. Sadece benimle geliyor.

Tanrım, onu seviyorum ve en sevdiği brunch mekanını kaçırmamasına neden olduğum için nefret ediyorum. Ama yapamam. O oradayken gidemem. Bir kızla.

Hayatına devam ettiğinde.

Bu onun hayatına devam etmesi, değil mi?

O zaman yaptığımız şey işe yaradı. Ona yaptırdığım şey. Tüm yalanlarım ve yanlış yönlendirmelerim işe yaradı ve benimle işi bitti. Beni sisteminden çıkardı ve dediğim gibi, bu iyi bir şey.

Neden bu kadar kızgın hissettiğimi bilmiyorum.

Neden oraya gidip suratına bir yumruk atmak istiyorum. Neden ağlamak, hıçkırmak ve bir topun içine kıvrılmak istiyorum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu öfkeden, bu acıdan, bu üzüntüden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. Dikkatimi dağıtmaya ve meşgul olmaya çalışıyorum.

Meşgul, meşgul, meşgul.

Derslerle, ev ödevleriyle, okul aktiviteleriyle, bahçe işleriyle ve danışmanlık seanslarıyla. Günler daha kolay geçiyor çünkü her zaman yapacak bir şeyler var ve kızlarım yanımda.

Ama geceler daha zor.

Yine de bunun için de bir çözümüm var. Wyn'in hikayeleri.

Uyuyamadığımda, Wyn'den bana hikayeler anlatmasını istiyorum. Özellikle de sevdiğim bir hikayeyi.

Bir gece tanıştığı bir adam hakkında. Hayalimdeki adam dediği adam.

Onun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz bir yıl önce Wyn buraya ilk kez geldiğinde, o yaz, bir adamla tanıştığı. Adamın bizden daha yaşlı olduğunu söylüyor, yirmili yaşlarının sonlarında falan. Ve bir şekilde, yeterince çılgınca bir şekilde, o adam buraya St. Mary's'e gelmesinin nedeni oldu.

Bunu benden başka kimseyle paylaşmadı; çok utangaç ama ben bu gizemli adam hakkında bir şeyler duymaya ve onun hakkında teoriler üretmeye bayılıyorum.

Ay ışığı parmaklıklılı pencerelerden içeri süzölürken ve yüzümü ona dönmek için yatakta yan yatarken, bir gece ona "Bana gözlerinden bahset" diye sordum.

Yatağında aynı pozisyonda dudağını ısıırıyor ve yumuşak sesiyle, "Hımm, tamam. Yani gözleri mavi. Seninkiler gibi. Ama bence biraz daha koyu. Lacivert gibi, belki."

"Peki ya saçları?"

"Görebildiğim kadarıyla karanlıktı. Geceydi, sokağa çıkma yasağım çoktan geçmişti. Ama bazen orada bazı ışık telleri olabileceğini düşünüyorum, bilmiyorum. Belki kirli sarı."

"Koç Carlisle'inki gibi mi?" Salem'in aşkına atıfta bulunarak soruyorum.

Wyn iç geçirir. "Evet, bu harika olurdu." Ellerini yanağının altına koyuyor ve devam ediyor, "Ve şey, o birdenbire ortaya çıktı. Bir saniye önce yalnızdım ve bir saniye sonra o oradaydı. Kaldırımında oturmuş ağlıyordum çünkü babamla kavga etmişim ve aniden karşımdaydı. kocaman bir adam vardı ve gölgesi beni kaplıyordu. Çok korktum ama sonra konuştu."

Sırıtiyorum. "Peki o ne dedi?"

O da gülümsüyor. "Bana iyi olup olmadığımı sordu, ben de iyi olduğumu söyledim. Ondan sonra gideceğini düşündüm, herkes giderdi ama gitmedi. Kaldı ve hala kaldığına inanamıyorum. Ve benimle hiçbir şey denemedi bile. Sadece yolun diğer tarafında, karşımda oturdu ve bana benim yaşında bir kız kardeşi olduğunu ve istersem onunla konuşabileceğimi söyledi. Ben de konuştum. Ona babamdan ve beni sanat okulu yerine hukuk faköltesine gitmeye nasıl zorladığından falan bahsettim. Sonra o da bir şey söyledi."

Bu kısma bayıldım. "Ne?"

Bana bakıyor ve şu anda gözlerinin parlıyor olması gerektiğini biliyorum. "Benim bir hayalperest olduğumu söyledi. Ve hayal kurmaya devam etmem gerektiğini ve hayallerimin bana yapmamı söylediğı şeyi yapmam gerektiğini. Çünkü bu çok önemli. Bazı nedenlerden dolayı, onun yapmadığını hissettim, anlıyor musunuz? Rüyalarının ona yapmasını söylediğı şeyi yapmadı, bu yüzden..." İç çekiyor. "Yani evet, bana söylediğı buydu."

"Ve sen de babanın arabasına grafiti çizdin. Sana hayallerinin peşinden gitmeni söylediğı için mi?"

Kıkırdıyor. "Evet, ve evin dış kaplamasının her yerinde. Ama aynı zamanda bana Bronwyn dediğı için."

Gülüyorum. "Ve sen bunun olmasına izin mi verdin, Wyn?! Hadi ama."

O da gülüyor. "Biliyorum. Nasıl yapabilirdim, değil mi? Aslında ona yapmamasını söyledim. Ona insanların bana Wyn dediğini söyledim ama beni dinlemedi. Benimle evime kadar yürüdü - o yürüyüş boyunca ona zar zor bakabildim - ve ayrılırken, 'İyi şanslar Bronwyn' dedi. Ben de öylece durdum.

Çünkü bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Birinin bana adımla seslenmesinden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Bronwyn."

"Ama hoşuna gitti."

"Evet." Başını sallıyor, sesi artık hülyalı. "Çünkü o söyledi. Bir şekilde bana yaz günlerini, pamuklu çarşafı, kesilmiş çimenleri hatırlatan o sesle. Pazar sabahları gibi derin ve tembel."

"Ona adını sormalıydın, Wyn," diye neredeyse sızlanıyorum çünkü adını ben de bilmek istiyorum.

Kederli bir iç çekiş salıveriyor. "Biliyorum. Ben bir aptalım. Sana ona zar zor bakabildiğimi söylemiştim. O sadece çok..."

"Seksi mi?"

"Evet," diye kabul ediyor. "Ve büyük ve erkeksi."

Mırıldanıyorum. "Belki bir gün ona bir yerde rastlarsın. O zaman ona

sorabilirsın."

Wyn bana bir bakış attı. "Evet, çünkü hayat o kadar muhteşem ki." Öyle olmasını istiyorum.

En azından benim hayalperest, sanatçı arkadaşım için.

Hayalindeki adamı tekrar görmesini istiyorum. Ona adını sormasını, onunla konuşmasını, o gece onu gördüğünden beri hissettiği her şeyi anlatmasını istiyorum.

Ve ona aşık olmasını istiyorum. Onun iyi bir adam olmasını istiyorum. Onun kalbini, duygularını önemseyecek bir adam. Onu ağlatmayacak bir adam.

"İyi bir adamdı, değil mi?" Bir süre sonra Wyn'e sordum.

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim. Yine de bana yaşadığımı hissettirdi. Benimle birlikte olduğu o on dakika boyunca."

"Bunu senin için seviyorum," diyorum, kendi gözyaşlarımı silerken ona karşı büyük bir sevgi hissediyorum.

Wyn tereddütle "Ne oldu Callie?" diye sormadan önce birkaç dakika beni izledi.

"Hiçbir şey."

"Bir şey oldu, değil mi? Onunla." Kaşlarını çattı. "Bir şey mi yaptı? Seni yine incitti mi?"

Kalın bir duygu dalgasını yutuyorum. "Hayır. Bana zarar vermedi. Zaten sahip olduğundan daha fazla değil."

Bu sefer, ondan istemediğim hiçbir şeyi yapmadı. Bu sefer, ona *yaptırmadığım* hiçbir şeyi yapmadı.

Başkasına aşık olmak mı istiyorsun?

Seviyorum. Hâlâ da öyle.

O geceye kadar, o sözleri söyleyene kadar aklıma gelmemişti. Ama başka birine aşık olmak istiyorum. Ondan başka birine. Toby gibi birine.

En azından sevme yeteneği olan biri. Onun aksine.

"Peki sonra ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün?"

Üzgün.

Evet, ben de öyleydim.

Başka birine aşık olma düşüncesine üzülmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

"Sadece..." Dudağımı ısırdım. "Futbolu bıraktı ve babası için çalışıyor. Beni bu şekilde kurtardı."

"Ne?"

"Evet."

"Ama Callie, bu şey gibi..." "Biliyorum."

"Kocaman."

Burnumu çekiyorum. "Evet."

"İçeride olmadığına emin misin-"

Sözünü kestim. "Evet, eminim. Yaptığı şey bu. Daha önce de tüm o tatlı şeyleri yaptı ve ben de onlara kandım ve..." Başımı sallıyorum.

"Yapamam. Bir daha olmaz, Wyn. Onun yaptıklarını unutamam. Kalbimi nasıl kırdığını unutamam. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım... Sadece benim aptal kırık kalbim hala..."

Onun için vuruyor.

Wyn'in de gözlerini kırptığını görebiliyorum ve bunu gözyaşlarını uzak tutmak için yaptığını biliyorum. "Kalpler aptaldır, değil mi? Aptal küçük hayalperestler."

Hüzünle kıkırdıyorum. "Evet."

"Kalbin onu istiyor o zaman."

Dudağımı tekrar ısırdım. Bu sefer daha sert. Çok daha sert, böylece göğsümdeki gürültüyü durdurabilirim. Bu acı ve ihtiyaç dalgasını.

"Onu dinlemiyorum," diyorum ona. "Bir keresinde kalbimi dinlemiştim ve pek de iyi sonuçlanmamıştı."

Wyn başını sallar. Sonra, "Peki ya diğer şeyler?"

"Ne?"

"Biliyorsun, çok hastaydın. Ve stüdyona gitmedin."

Oh. Bu.

Bende bir sorun olduğunu söylediğimde, birden fazla düzeyde bir sorun olduğunu kastetmiştim.

Bu hafta midem bir garip davranıyor. Ya çok acıkıyorum ya kusuyorum ya da midem bulanıyor. Özellikle de En sevdiğim şeyler, kahve ve pastırma. Pastırma olayı beni gerçekten üzüyor.

Çünkü aptal diyetim yüzünden zaten çok sık yiyemiyorum. Bu yüzden her yediğimde tadını çıkarıyorum ama artık bunu bile yapamıyorum.

Roka veya lahana ile harika yapıyorum. Marulla bile.

Diyetim nedeniyle yemek zorunda olduğum ama geçmişte hiç sevmediğim şeyler.

Yani orada neler olduğunu bilmiyorum. Aslında birkaç gün önce aniden ortaya çıktı.

Son zamanlarda çok yorgun ve bitkin olduğumdan bahsetmiyorum bile. O kadar ki bale, pratik ve egzersizler aklımdaki son şeyler. iyi çünkü Juilliard başvurumu çoktan gönderdim ama yine de. Sabahları kendimi yataktan zor çıkarıyorum ve öğle yemeğinden sonra derslerde uyanık kalabiliyorum.

Vücudum şişmiş ve ağırlaşmış gibi hissediyorum ve sadece zamanın sonuna kadar uyumak istiyorum.

"Belki gelecek hafta giderim," diyorum ve güven verici bir şekilde gülümsüyorum. Umarım gelecek hafta daha iyi olurum, değil mi?

Olmak zorundayım.

Bu sonsuza kadar devam edemez. Özellikle de benim istediğim buyken.

Özellikle de o gecenin üzerinden üç hafta geçmişken.

Ama saatler sonra, Wyn uyuduktan çok sonra, ben hâlâ uyanığım.

Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, o kadar sıcak ve tenimin içinde o kadar rahatsızım ki gizlice dışarı çıkmaya karar veriyorum.

Tesadüfe bakın ki, günlerden Perşembe ve dışarı kaçmak için mükemmel bir gece.

Stüdyoya gitmiyorum çünkü dans edecek enerjim ya da isteğim yok ama biraz temiz havaya ihtiyacım var. Bu yüzden odadan sürünerek çıkıyorum, çiti aşip ormanda dolaşmak.

Amaçsızca yürüyorum, ayaklarım yaprakları tekmeliyor, çitirdatıyor, parmaklarım sert kabukları, dalları sıyrıyor, aniden bastıran bu mide bulantısından kurtulmaya çalışıyorum.

Hatta ağaca doğru yürüdüm. Ağaca.

Yolun kenarında. Beni öptüğü yerde. Bunu yaptığım için aptalın tekiyim. Biliyorum.

Ama sadece görmek istedim. Sadece dokunmak istedim.

Bunu yapar yapmaz, kendimden iğrenerek elimi geri çekiyorum ve bir şey duyduğumda yurt odama dönmeye hazır bir şekilde uzaklaşıyorum.

Lastik gıcirtısı. Bir arabanın kapısının kapanması.

Ayak sesleri.

Gürültülü ve gümbür gümbür.

Yaprakların çitirtısını duyabiliyorum. Topukların yere vuruşunun gücünü göğsümde hissedebiliyorum.

Garip bir şekilde, o olduğunu biliyorum.

Bunu zaten biliyorum, bu yüzden hemen yanımdaki ağaca dalıp arkasına saklanıyorum. Omuzlarımı kamburlaştırıyorum ve bedenimi küçültmeye çalışıyorum, kendimi küçültmeye çalışıyorum çünkü beni görmesini istemiyorum.

Bilmiyorum.

Burada ne işi var? Neden geldi? Beni

arıyor, değil mi?

Söz verdiği zaman beni bulmaya geldi. Gelmeyeceğine *söz vermişti.*

Yine de bir perşembe gece yarısı burada.

Tanrım, Reed.

Çırpınan kalbimi görmezden geliyorum. Göğsümde yükseldiğini, içimden bir telaş geçtiğini görmezden geliyorum. Onun *burada* olduğu gerçeğini.

Saklandığım yerden yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum.

Tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirdiğimde, çitlere gidip geldiğim patikadan aşağı doğru yürüdüğünü görüyorum. O noktaya gidiyor, gizlice kaçtığımız noktaya.

Geçen gece ona o yeri gösterdim. O
gece.

Aslında beni o noktaya kadar taşıdı. *Sonra.*

Yağmurda. Sanki onun oyuncak bebeği gibiydim.

Ve hiç bırakmayacakmışım gibi ona tutundum. Burnumu boynunun yan tarafına, boğazının üçgenine gömdüm ve ciğerlerimi son kez onun kokusuyla doldurmaya çalıştım.

O da beni koklamaya devam etti, sıcak ağzını alnıma bastırdı, beni içine çekti ve nefes verdi.

Bunu şimdi yapmak istiyorum.

Beni taşıması için kollarına atlamak. Burnumu kapüşonuna sürteyim, onu koklayayım, o da beni koklasın.

Öp beni.

Ama midem çalkalanırken olduğum yerde kalıyorum.

Reed'in ağaçların arasından kısmen görebildiğim çitlere doğru yürüyüşünü izliyorum.

Başım dönüyor.

Dengemi korumak için omurgamı ağaca bastırıyorum, bir elimi karnıma koyuyorum ve Tanrım, çok sıcak hissediyorum.

Karnımın hiç bu kadar sıcak olduğunu hatırlamıyorum. Neden bu kadar sıcak?

Ama şu anda bunu düşünecek zamanım yok çünkü o durdu. Tam da çitin beni indirmesini istediğim ve benim çiti tırmanıp onu terk ederek yatakhane dönmemi izlediği noktada.

Sanki o benim Romeo'mdu ve ben de onun Juliet'idim, gizlice odama dönüyordum.

Şu anda Romeo'm çitleri izliyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. Omuzları ve sırtı tedirgin nefesler aldığını düşündüğüm şekilde kayıyor ve duruşu geniş, savaşa hazır. Sanki çiti parçalayacak, tuğla tuğla yıkacak, yerle bir edecekmiş gibi.

Aşırı uzun saçlarını karıştıran elleri.

Karnım gurulduyor, çalkalanıyor ve safra boğazıma yükseliyor. Ve aman Tanrım, sanırım kusacağım.

Sanırım...

Reed arkasını dönüp bana, daha doğrusu saklandığım yere bakıyor.

Ve hemen, ağacın arkasına daha da fazla eğildim.

Gözlerimi kapatıyorum, nefes seslerimi bastırmak için bir elimi ağzıma koyuyorum. Karnımın üzerindeki elimi, sanki vücudumun içinde her ne halt oluyorsa onu durdurmaya çalışıyormuşum gibi daha da bastırıyorum.

Şu anda ve her zaman kusmak istememe neden olan, pastırma ve kahveyi iten ve beni...

Bekle bir saniye.

Bir saniye bekle.

Sürekli kusuyorum. Yorgunum, depresyundayım, her şeyin kokusunu alıyorum ve her şey midemi bulandırıyor.

En son ne zaman regl olduğumu hatırlamıyorum ve birkaç gün önce regl olmam gerekmiyor muydu?

Ama belki de sorun değildir. Belki sadece biraz geç kalmışımdır. Bu bir şey ifade etmez, değil mi?

Midem çalkalanıyor ve kükrüyor ve onun gözlerini çılgınca etrafta gezdirdiğini hissedebiliyorum. Beni aradığını, beni avladığını hissedebiliyorum ve midemdeki bu kaosu durdurmak gittikçe zorlaşıyor.

Aman Tanrım.

Lütfen, Reed. Lütfen, lütfen, lütfen.

Ne için yalvardığımdan emin değilim. Gitmesi için mi yalvarıyorum, beni bulması için mi, yoksa düşündüğüm her şeyin, bedenimle ilgili keşfettiğim her şeyin yanlış olduğunu söylemesi için mi?

Belki de bana bunun doğru olmadığını söylemesini istiyorum. Olamayacağını.

Başka bir açıklaması olmalı. Vücudumun son birkaç gündür bana söylemeye çalıştığı şey bu olamaz.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor.

Beni bulup her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor, hayır. Gitti.

Tam geldiği gibi, birdenbire, neredeyse koşarak çitlere yaklaşıyor ve oradan uzaklaşıyor. Gittiğini duydum. Ayak seslerini ve geri çekilişini duyuyorum.

Artık onları duyamayana kadar.

Gözlerimi açıp dizlerimin üzerine düşene kadar.

Sonra yere kusuyorum, kalbim onun gitmesine izin verdiğim için isyan ediyor ve bedenim üç hafta önce yaptıklarımız için isyan ediyor.

Chapter 13

Ballad of the Bards'a girer girmez gördüğüm ilk şey o oluyor.

Yine de onu gördüğüme şaşırmadım.

Bugün cuma ve cumaları nereye gittiğimi biliyor.

O geceden beri, üç haftadır buraya gelmemiş olmama rağmen. Bu geceyi de atlardım ama zaten arkadaşlarımı çok endişelendirdim ve onlara bir şey, her şeyi anlatmadan atlayamazdım, bilmiyorum.

Ama yapamam.

Onlara hiçbir şey söyleyemem. Henüz söyleyemem.

Her şeyi kendim çözene kadar olmaz. Bu yüzden sorduklarında evet dedim ve bunu inandırıcı görünmesi için yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yaptım.

Ama her neyse, beni nerede bulacağını biliyor.

Şok, en başta beni bulmak istemesinden kaynaklanıyor. Dün gece ondan saklandığımda da beni bulmak istemişti.

Bunu anladığımda... Ben

öyleyim. Olduğumu

bilirim.

Vücudum günlerdir bana bunu söylemeye çalışıyor ama ben görmezden geldim. Artık görmezden gelemem.

Yani bilirim.

Bunu yaklaşık yirmi dört saattir biliyorum.

Dün gece ormanda kustuğumdan beri biliyorum. I

Odama döndüğümde bunu anladım ve çok korktuğum için önce yastığımı vücuduma sardım - hala öyleyim - ve sonra içinde ağladım.

Bu sabah kahvaltı boyunca, trigonometri, coğrafya, tarih ve biyoloji derslerinin hepsini biliyordum. Rehber öğretmenimi görmeye gittiğimde bana haftanın nasıl geçtiğini sorduğunda ve ben de ona her şeyin yolunda olduğunu söylediğimde biliyordum. Her şey aynıydı.

Yalan olsa bile.

Çünkü her şey yolunda değil. Her şey aynı değil.

Son yirmi dört saattir bildiklerimden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olacağını sanmıyorum.

Ve şimdi o burada.

İki yıl sonra onu ilk gördüğümde durduğu yerde duruyor. Ama geçen seferkinden farklı olarak etrafında insanlar yok.

Yalnız ve beni bekliyormuş gibi görünüyor. Kapıyı izliyormuş gibi görünüyor.

Bu düşünceyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kapıyı gözlüyor, gelmemi bekliyor. Ama ben onu sertleştiriyorum.

Onu durduruyorum.

Çünkü beni beklememeli. Benim için kapıya bakmamalı.

Ve bunu istememeliyim.

Onu gördüğümde kalbimin kaburgalarımı kırmasını, göğsümden fırlamasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ve sanırım başarılı oluyorum. *Sanırım.*

Ama bir şeyi unuttum. Daha doğrusu, o şeyi hesaba katmadım.

O gece her şeyin bitmesi yerine bir şeylerin başladığı gerçeğini hesaba katmamıştım.

Bir şey kök saldı ve şimdi *onu* bedenimde hissediyorum ve kalbimi sakinleştirmeyi başarsam da *onu* sakinleştiremiyorum.

Karnımdaki çırpınışlar.

Bir hızlanma, canlanan bir şey ve ben onun kurt gözlerine baktıkça daha da kötüleşiyor.

Ve elimi karnıma koymam gerekiyor.

Tenim dün geceki kadar sıcak ve hararetli hissediyor.

Bunu yaptığım anda bir hata yaptığımı anlıyorum.

Çünkü Tanrım, hayvani gözleri - gerçekten hiçbir şeyi kaçırmıyorlar - karnıma kadar iniyor. Ve kemerli elmacık kemikleri sanki bu sıcaklığı kendisi de hissedebiliyormuş gibi kızarıyor.

Dudakları nefes verir gibi hafifçe aralandığında elimi çekiyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve benimkiler de o bakışlarla irileşiyor.

Öfkeli ve karanlık. Sahiplenici. Bir *şekilde* bilgiyle dolu. İçimde ne olduğuna dair.

Ama olamaz, değil mi?

O bilemez. Benim bunu anlamam günlerimi aldı, dikkatim dağınıktı ama yine de. Sadece karnımdaki elime bakarak anlayamaz.

Değil mi?

Ama bana doğru ilerlemeye başladı. Bana ulaşmak için kalabalığın arasından buldozer gibi geçmeye başladı ve ben kaçmaktan başka ne yapacağımı bilemedim.

Tekrar.

Çünkü plan bu değildi, tamam mı?

Ona bu şekilde söylemek istemedim. Ona söylemek istedim *mi*? Bilmiyorum.

Ben de yeni öğrendim. Tüm bunları sindirecek zamanım bile olmadı. İkincisi, birbirimizden kurtulmuş olmamız gerekiyordu.

Ondan kurtulmam gerekiyordu. Onu unutup hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Ancak bu, tüm bunların tam tersi.

Körü körüne sola dönüyorum ve insanların arasından geçiyorum. Onların ekşi nefesleri, içki kokuları ve havadaki ağır keman sesleri arasında ilerliyorum. Tüm bunlar hafifçe başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor.

Ama bir şekilde yere düşmemeyi ya da kusmamayı başarıyorum.

Bir şekilde arka tarafa ulaşıyorum ve bir koridora dönüyorum. Bir şekilde aradığım kapıyı buluyorum - tüm çalışanların kullandığı bir ofis. Bu bara gelmemin ve barmen Will'i tanımamın nedeni Çünkü kardeşim Conrad burada çalışırdı ve ben de küçükken ona eşlik ederdim.

O ofiste çok zaman geçirdim ve rahat ve ses geçirmez duvarlara sahip olduğunu biliyorum. Gerçi o zamanlar buraya, Con'un eski ofisine bu halde sığınacağımı hiç düşünmemiştim.

Eğer bilseydi.

Şimdi bunu düşünme, Callie.

Düşünme.

Sonunda ofise girdim ama kapıyı kapatmaya gittiğimde bir şey kapıyı engelliyordu.

Ya da birini.

Onu.

Kaçtığım adamın uzun ve geniş gövdesi.

Büyük elini kapının üzerine koymuş, kapıya bastırarak kapanmasını engelliyor.

Tam peşimdeydi, değil mi?

Hala sahip olmanın o karanlık ışığını taşıyan, erimiş ve sıcak gözlerine baktığımda cevabımı alıyorum. Evet, öyleydi. Peşimdeydi, beni kovalıyordu.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum ve o da yavaşça ve otoriter bir şekilde içeri giriyor.

Yanakları hâlâ hafifçe kızarmış görünüyor ve geceleri her zamanki gibi sakallı olan çenesi beni izlerken kenetlenmiş durumda.

Ondan uzaklaştım. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini benden ayırmadan kapıyı arkasından kapatıyor ve kilitliyor. "Peşindeyim. Her zamanki gibi."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Az önce kapıyı kilitlediği için değil. Hayır, bu beni artık şaşırtmıyor.

Bu onun bilindik cevabı.

Buraya benim için geldiğini. Dün gece ormana gittiği gibi.

Peşimden koştuğunu.

Geri çekilmeye devam ederken bu aptalca, işe yaramaz düşüncelerden kurtulmak için başımı sallıyorum. "Artık durmalısın. Söz vermiştin Reed. Birbirimizi bir daha görmeyeceğimize söz vermiştin."

"Ben yapmadım."

"Ne?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Söz vermemi istedin ama vermedim."

Ona bakıyorum, muhteşem görünen yüz hatlarını inceliyorum. Her zamanki gibi muhteşem. Saçları uzamış ve telleri dağınık olsa da, muhtemelen parmakları yüzünden dağılmış. Yüz hatlarında belli bir gerginlik olsa da. Belli bir yorgunluk ve pişmanlığa benzer bir şey.

Ve onun haklı olduğunu fark ettim.

Hiç söz vermedi.

Yapmasını istedim ama yapmadı.

Sanırım o zaman sözünü tutmadı. Çünkü en başta hiç vermemişti.

Yüz hatlarımdaki farkındalığı fark ettiğinde çenesi daha da sıkılaşıyor, parmakları iki yanında yumruk oluyor. "Bir piç olduğumu biliyorum. Sana yalan söylediğimi biliyorum. Daha önce verdiğim sözleri tutmadım. Ama bir daha asla

Sana tutamayacağım bir söz verdim. Artık tutmayacağım. Ve *bu* bir sözdür." Sonunda bu ofisin sonuna ulaştım.

Başlangıçta çok geniş bir alan değil ve göz ucuyla görebildiğim kadarıyla aynı görünüyor. Kapının yanında büyük ahşap bir masa, yanında koyu deri bir kanepe ve masanın tam karşısında bir şifonyer.

Omurgama dokunuyorum ve duruyorum, dudaklarım aralanıyor.

Onun sözüyle.

Gözlerindeki keskin ve yoğun bakış ona inanmak istememe neden oluyor.

Yutkunuyorum, ellerimi arkamdaki şifonyerin üzerine bastırıyorum.

"Peki o zaman neden buradasın? Ne istiyorsun?"

Bu sözleri söylediğimde gözlerim büyüyor.

Geçmişimizden gelen o sözler: *Ne istiyorsun?*

Bu sözleri ona her söylediğimde, hayatımı değiştirdiler. Sonunda benim kıyametim oldular ve şimdi onları söylediğime inanamıyorum.

Vücudum bile bunu biliyor.

Vücudumun içindeki *şey* bunu biliyor ve karnımda çırpınmalar hissediyorum.

Gaddar, acımasız. Vahşi.

Ben bu sözleri söyler söylemez Reed kapıdan uzaklaştı. Bana doğru yürümeye başladı. "Sen."

Bunu söyleyeceğini bildiğim halde ellerimi yumruk yapıp omurgamı şifonyere daha da bastırıyorum. "Ben ne?"

"Bana gerçeği söylemek için." "Ne?"

Daha önce de söylediğim gibi, burası büyük bir alan değil ve bu yüzden birkaç uzun adımda bana ulaşıyor. Ve bir sonraki cümlesini söylediğinde, tam burada, üzerime eğilmiş, kurt gözleri alev alev yanıyor. "Çünkü bu sefer ben değil, sensin. Yalan söyleyen."

"Ne hakkında yalan söyledin?"

Daha da eğilerek iki elini arkamdaki şifonyerin üzerine koyuyor ve sırtımda bir sarsıntı hissediyorum. "Toby hakkında."

Sonra nefesim kesildi.

Toby.

Doğru.

Geçtiğimiz haftalarda her şeye o kadar dalmıştım ki, bunu anlamış olabileceği aklıma bile gelmedi. Belki de bir şekilde aslında bakire olduğumu öğrendim.

Bekâretimi istediği gibi alanın o olduğunu. "Nasıl..."

"Nereden bileyim?"

"Evet."

"Çünkü onu gördüm."

"Neyi gördün?"

Sırtımı bir kez daha salladı. "Senin kanın. Sikimde."

Kalçalarım sıkıştı. "Benim kanım."

Boynunun yan tarafındaki damar dışarı çıkıyor ve nabız gibi atıyor. "Kanadın, değil mi?"

Parmaklarımı şifonyerin üzerinde gezdiriyorum. "Evet."

Ben yaptım.

Yurda dönene kadar fark etmemiştim. Krem rengi külotumda, fildişi elbisemin eteklerinde kırmızı lekeler vardı. Kalçalarım da, çok yüksekte, tam göbeğimin yanında ve Tanrım, onu kurtardım.

Elbiseyi kurtardım.

Aşık bir aptal gibi onu çekmecemin arkasına koydum, asla bakmamak ama asla atmamak üzere.

Cevabım karşısında Reed'in yüzü bir an için kızarıyor ve neredeyse ellerimi onun üzerine koyuyorum. Neredeyse gergin çizgileri yatıştıracaktım ama son anda kendimi durdurdum.

Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarım aklıktan ölüyor olsa bile.

"Seni kanattım," diyor kabaca. "Canını yaktım. Yalanlarınla seni incitmeme *neden* oldun."

"Bana zarar vermedin," diye ağzımdan kaçırdım.

Alay ediyor. "Seni hissettim, Fae. Ne kadar sıkı olduğunu hissettim. Ona mastürbasyon yapıyordum. Bir pislik gibi, ne kadar sıkı olduğunu görmek için üç haftadır yatak çarşafLARımın üzerine boşalıyordum. İlk vuruşumda seni nasıl ağlattığımı."

"I -"

"Çünkü ağladın, değil mi? Ağladın. Yani evet, seni incittim. Onun canını yaktım. İçinde hiçbir şey olmayan peri amcığını incittim. Öyle mi?"

"Hayır."

"Hayır," diye mırıldanıyor, gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "Tek bir şey bile yok, ha?"

Tekrar yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor. "Parmaklarım. Bazen. Ve bir tampon."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Bunu ona neden söyledim, ama söyleyemezdim.

Beni izleme şekliyle. Cevabıma bu şekilde güveniyor, ona asılıyor.

Cevabım üzerine şakağındaki bir damar daha ortaya çıktı ve nabızı atmaya başladı. "Bir tampon. Yani beni koca sikimi sadece tampon bilen bir amcığa yedirmeye zorladın. Sikimin şişman ve büyük olduğunu biliyorsun, değil mi? *Hissettin.*"

Uyluklarımın arasında hayali bir zonklama başlarken ayak parmaklarımı düz ayakkabılarımın içine kıvrıyorum. "Evet."

"Ve sen böyle bir adama yalan söyledin. Bana yalan söyledin." Çenesini gıcırdatıyor. "Uydurma hikayelerinle beni çok kızdırdın ve -"

"Hikâye uydurmuyordum," diyorum ona, boynumu yukarı kaldırarak. "Toby gerçektir. Öpüştü -"

"Kapa çeneni," diye tersliyor. "Kapa şu lanet çeneni, Fae. Bu cümleyi bitirmek istemezsin. Öldürürken bitirmek istemezsin Ben."

"Seni öldürmek mi?"

"Evet, seni incitmiş olmak ve bunu iyileştirememiş olmak beni öldürüyor."

"Ama sen her şeyi daha iyi hale getirdin, hatırladın mı? Bana sarıldın ve sen -" "Öyle değil."

"O zaman nasıl?"

Şifonyeri tekrar salladığını hissediyorum, sanırım şimdiye kadarki en büyük sarsıntı. I

Göğsünün kabardığını, tişörtünün altında genişlediğini, damarlarının nabız gibi attığını, sahip olmadığı kalp gibi attığını fark edin, "Onu ağlattığım ve gözyaşlarını yalayamadığım için beni öldürüyor. Onu dilimle yatıştıramadım. Her yeri ağrımış ve şişmiş olmalı. Şişmiş ve kızarmıştır. Onu taciz ettikten sonra. Onu sikimle dövdükten sonra

O acıyı bile ememedim. Ona ağızımla iyi davranamadım bile. Ona, canını yakan aletimin azgın bir piç olduğunu bile *söyleyemedim*. Onu tekrar tekrar incitmek istiyor. Onu kullanmak istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim. İzin *vermeyeceğim*. Onun acısını dindirene kadar olmaz. Onu öpüp iyileştirene kadar olmaz. Bu beni *öldürüyor*, Fae."

Yanılmışım.

Bitirdiğinde hissettiğim sarsıntı şimdiye kadarki en büyük sarsıntı ve kendimle olan savaşımı kaybediyorum.

Ona dokunuyorum.

Yüz hatlarının öfkeli çizgilerine dokunuyorum, başparmaklarımı kemerli elmacık kemiklerine ve yüzünün çukurlarına sürüyorum. Hatta ona vücudumla dokunuyorum, yumuşaklığımı sert yüzeylerine, sert ve sıcak kaslarına çarpıyorum.

Titriyor ve asla dokunamayacağımı düşündüğüm halde ona dokunabildiğim için damarlarımdan akan inkar edilemez rahatlamayı durduramıyorum.

Parmak uçlarımda yükselip ona, "Sorun yok Reed. Yemin ederim iyiydim. Yemin ederim -"

"Öyle miydi?" diye sorarak sözümü kesti. "Kızarmış ve şişmiş miydi?"

Çekirdeğimdeki o zonklama büyüyor ve güçlü ve gümbürdeyen bir akıma dönüşüyor. "Birazcık. Ama -"

"O da şişmiş miydi? Her yeri morarmış."

"Reed -"

"Öyle miydi?"

"Evet."

"Ne kadar sürecek?"

Elimi yüzüne daha da sert bastırıyorum, vücudumu onunkine bastırarak cevap veriyorum, "Birkaç gün. Yapamadım..."

"Neyi yapamadın?"

"Sınıfta oturamazdım," diye fısıldadım.

Burun delikleri alevleniyor ve çenesi avucumun altında sarsılıyor.

"Yapamadın -" "Ama iyiydi. Söz veriyorum. Hemşireye gittim ve ilaç aldım." "İlaç aldın."

Başımı salladım. "Acı için ve bu yüzden iyiydi." Yaptım.

Bacaklarımın arası zonklamaya devam edince hemşireye gittim ve başımın ağrıdığını söyledim. Zaten gerçek de o kadar uzak değildi. O zamanlar vücudumun her yeri ağrıyordu.

Yine de bacaklarımın arasındaki ağrıya aldırmadım.

Tüm o sefil günler boyunca, o ağrı, yok olmasını dilemediğim tek şeydi. Ve şimdi gittiğine göre, geri gelmesini diliyorum.

Geri gelmesini istiyorum, o dolgunluk, o lezzetli gerginlik, o acı, böylece daha iyi hale getirebilir. Çünkü ona olan tüm nefretime ve öfkeme rağmen, onu bu şekilde göremem.

Gecemizden, yaptıklarımızdan, olmasını istediklerimden pişman olduğumu göremiyorum.

"Kendi başımın çaresine baktım, gördün mü?" Gözlerinin içine bakarak, ona güven vererek devam ediyorum. "Sana söyledim. Beni her zaman korumak zorunda değilsin. Bu senin işin değil."

O zaman yüz hatlarında öfke dalgalanıyor.

Sanki 'kurtarmak' gibi 'korumak' kelimesi de onun tetikleyicisi. Sanki bunu benim için yapamamaktan nefret ediyor.

"Benim işim değil," diye itiyor aşağı bakmadan önce. Göbeğime, ve ben bir nefes emiyorum.

Ellerimi ondan çektim. Kendimi çekiyorum ve tekrar yere yatıyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve ben omurgamı tekrar şifonyere bastırmak zorunda kalıyorum. Çünkü o sahiplenici ışık geri geldi. Karanlık, parlak ve sıcak ve karnımın içinde çırpınmalara neden oluyor.

Bana bildiğini düşündürüyor.

Biliyor.

"Son üç haftadır senin izini bulmaya çalışıyordum," diyor, bakışları tekrar yukarıya dönüyor. "Yolun kenarında bekliyordum. Hatta lanet olası çitine tırmanmak istedim. En sevdiğin yerlere gittim. Pembe kek dükkânına gittim ve hayatım boyunca tanıştığım en sıkıcı insanlarla konuştum. Sırf onlara seni sorabilmek için. Çünkü -"

Ve sonra ona sormak zorundayım, nasıl sormayayım, "Hangi sıkıcı insanlar?" "Bilmem. Bir garson."

"Teresa," diye nefes alıyorum. "Ne?"

"Adı Teresa. Konuştuğun garson kız." Gözleri kısıldı.

"Nereden biliyorsun lan?"

"Çünkü oradaydım," diye itiraf ediyorum, gözlerimi indirerek. "Seni gördüm. Hayatına devam ettiğini falan düşündüm. Ve seni onunla gördüğümde, ben -"

"Sen kaçtın."

Kirpiklerimin arasından ona, ifadesindeki öfkeye bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Çiti de biliyorum. Dün gece oradaydım. Bir ağacın arkasına saklandım." Ben devam ederken çenesini gıcırdatıyor. "Seni görmek istemedim. Sonra... bilirsin."

Çenesi birkaç saniyeliğine titriyor. "Evet, biliyorum. Yine de seni burada bulmam iyi oldu. Çünkü etrafta dolaşmaktan bıktım. Benimle oynamasından bıktım. Çünkü seni burada bulmasaydım, bu sefer senin çitine gittiğimde, yukarı tırmanmak üzereydim. Yurt odanı avlamak üzereydim.

Ve hata yapma, seni bulurdum. Seni bulmak için tüm okulunu uyandırırdım. Yurduna girer ve seni oradan omuzlarımda taşırdım, anlıyor musun? Çünkü artık sabrım tükeniyor ve konuşmamız gereken şeyler var."

Biliyor

um.

Biliyor

um.

Biliyorum.

Ama nasıl yapacağımı bilmediğimi anlamalı. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Midem çalkalanırken birkaç korkulu nefes alıyorum. Boğazıma bir şeyler düğümleniyor ama bir şekilde tek bir kelime fısıldamayı başarıyorum. "Ben..."

Sözümü bitirmeden önce.

Yutkunmak ve nefes almak zorunda

kalmadan önce. Söyleyemem.

Söyleyemem. *Söyleyemem.*

I...

Ve o da nefes veriyor.

Yüzümü incelerken, muhtemelen yüz hatlarımdaki korkuyu da inceliyor.

Teslim olmuş bir nefes verip sessizliği doldurmadan önce çenesini tekrar gıcırdatıyor. "Öncelikle temiz olduğumu bilmeni istiyorum. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini anlamak birkaç saniyemi aldı.

Bunu yaptığımda, yanaklarım daha da kızarıyor çünkü

Bu.

Her şey bir yana, bunu hiç düşünmemiştim.

"Evet," diye fısıldadım.

Gözlerine ciddi bir bakış yerleşir. "Ciddiyim. Ben temizim. Seks yapmadım

uzun zamandır. Yalan söylemiyordum..." "Ne dedin?"

Çenesinde bir tik daha. "Bana musallat olduğunu söylediğimde. Yalan söylemeyeceğim, denedim. Ama ben..." Başını sallar. "Yapamadım. Çünkü son iki yılda zamanımın çoğunu ya sarhoş ya da kızgın olarak geçirdim. Boktan işime, lanet olası babama. Yani evet."

Kalbim boktan bir iş için çarpıyor.

Babasıyla bir anlaşma yaptığı için yapmak zorunda olduğu şey.

Benim için. Tanrım, ne kadar üzücü, korkunç bir çift olduk.

"Yani sen... yapmadın mı?" Fısıldıyorum, onun büyük ifşası karşısında yapabildiğim tek şey bu.

Yutkunuyor.

"Hayır." Oh

Tanrım.

O yapmadı.

Yapamazdı. Ben ve benim

gibi... "Ben -"

Yine de konuşmama izin vermiyor. "Temiz olmasaydım, temiz olduğumu *bilmeseydim*, seni asla çiğ sikmezdim. Bana bunu yaptıracak hiçbir şey söyleyemezdin. Seni bu şekilde riske atamazdım. Bunu bilmeni istiyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum.

Yapmayacağını biliyorum." *Kesinlikle*

biliyorum.

Onun çılgın korumacılığını biliyorum. Beni güvende tutmak için duyduğu çılgınca ihtiyacı. Onunla tanıştığımdan beri hayatımın en büyük ironisi bu oldu. Beni ormanda onun için dans ettirdiğinden beri.

Aşık olduğum kötü adam bir şekilde kahraman gibi davranıyor.

Belki de bu yüzden aklıma gelmedi. Beni bu şekilde tehlikeye atacağı.

Bunu fark ettiğim anda başka bir şeyi de fark ettim.

Sonunda çekildiğini fark ettim.

Yani, bunu biliyordum. Bunu *hatırlıyorum*. Bedenimin dışına çıktığını hissettim ama bunun gerçek önemini kavrayamamıştım. Onun dışarı çıkmasının *gerçek* önemini.

Zekiceydi, evet, ama bundan daha fazlasını, beni korumak için yaptı. Beni güvende tutmak için yaptı.

Ondan yapmamasını istememe rağmen, o gece beni o kadar çok korudu ki

yollar.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Öyle bir şey olmadı. çok iyi, değil mi?"

Tekrar aşağıya bakmadan önce yaptığı yorumla karnımın ısındığını hissediyorum.

Sıcak ve canlı.

"Reed," diyorum ve başını kaldırıp bakıyor. Tanrı'ya şükür.

Karnıma bakmasını istemiyorum. Şu anda olmaz.

Henüz değil.

"O gece başka ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, beni inceleyerek. "Bekaretini almam dışında."

Karnımdaki hızlanma büyüyor.

Destansı boyutlara ulaşıyor ve ona dokunmak için mutlak bir ihtiyaç hissediyorum.

Düz göbeğimi kucaklamak için.

Sadece izlediği için.

Çünkü bir şey söylememi bekliyor. Söylemediğimde, "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Göğsüm kabarmaya başladı ve karnıma dokunma arzusu Gökyüzü.

Sorusuna verdiđim cevap neredeyse ađızımdan fırlayacak ve beni řok edecekti. Cevabımın bu olacađını dűřünmemiřtim. Yemin ederim dűřünmedim.

Cevabımın evet olacağını
dűřünmemiřtim. Evet, evet, evet.

Ona söylemek istediğim bir şey *var*. Var.

Tűm kaçımlarıma, saklanmalarına ve inkâr etmelerime rađmen, bana açıkça sorduđunda, bana o sahiplenici gözlerle baktıđında, ona söyleme dürtűsűnűn bu kadar güçlü olacađını hiç dűřünmemiřtim. Bunu söylememek için kendimi *durdurmam* gerekeceđini.

Bu şeyi bir sır olarak saklamak için vücudumu sıkmam ve dişlerimi sıkmam gerekecekti.

Ama yapmak zorundayım.

"Doğum kontrol hapı
kullanıyorum," diye ağızımdan
kaçırdım. Kullanmıyorum.

Bir kere denedim, kötü dönemlerim için. Ama hormonlarımı o kadar çok bozdu ve beni o kadar kötü kusturdu ki bırakmak zorunda kaldım.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Dudaklarını yalıyor. "Bu harika bir yalan, Fae. Regl olduğunda sana düzinelerce kek almamış olsaydım bende de işe yarardı. Çünkü seni iyi hissettiren tek şey onlar. Çünkü bunun için bir hap bile alamıyorsun, değil mi?"

Aman Tanrım.

Ben... Ben bunu dűřünmemiřtim. Beni çok iyi tanıdıđını, regl dönemlerimde beni gördűđűnű ve bunu ona söyleyemeyeceđimi unutmuřum.

Henűz deđil.

Çözmem gereken çok řey var. Dűřünmem gereken çok řey var.

Şimdiye kadar anladığım tek şey, o gecenin bir şekilde son olmadığı.
Ne kadar istemiş olursam olayım.

Hepsi bu kadar.

Ve düşünmem gerek.

Bana yer lazım.

İhtiyacım var... "Bir
hafta."

Sözleri telaşlı düşüncelerimi kırıyor. "Ne?"

Reed'in gözleri yüz hatlarımda dolaşıyor, kollarını şifonyerden
çekmeden önce geniş gözlerimi ve titreyen dudaklarımı inceliyor. İstismara
uğramış mobilyaları bırakmadan ve beni hapsedtiği kaslı kafesi açmadan
önce.

Geri adım atıyor ve terli avuçlarım şifonyerin üzerine kayıyor.

"Bir haftan var," diye açıklıyor, şimdi uzun boylu ve yaklaşılmaz.

"Ne için?"

"Bana gelip anlatmak için. Ve bu sefer, Fae, kaçamazsın.
Saklanamazsın. Çünkü bilmem gerek." Yukarı bakmadan önce bir
saniyeliğine tekrar karnıma baktı. "Bilmek zorundayım."

Bununla birlikte, o gidiyor ve ben rahatlıyorum.

İlk tam nefesimi alıyorum ve tüm gerginlik vücudumu terk ediyor
çünkü zamanım var. Bunu bana o verdi.

Önce bir şeyleri çözmek için.

Chapter 14

Kardeşim Conrad doğduğunda annem on sekiz yaşındaydı.

Lise son sınıftaydı ve babama sırılsıklam aşıktı.

Hamile olduğunu öğrendiklerinde annem okulu bıraktı ve babam yerel bir inşaat şirketinde işe girdi.

Sanırım o şirketin sahibi Jackson'lardı. Çünkü Bardstown'daki her şey onlara ait.

Ama her neyse, ikisi de okulu bıraktı ve evlendi. Annem yerel bir lokantada garson olarak işe girdi ve ikisi de çocuklarını sevmek ve ona iyi bir hayat sunmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına söz verdiler.

Ve sonra yıllar içinde yavaş yavaş daha fazla çocukları oldu. Çocuklarla birlikte daha fazla iş, daha fazla sorumluluk geldi. Ta ki beni doğurana kadar.

Ben bir kazaydım. Ledger'dan sonra durmayı planlamışlar. Ve sanırım benim planlanmamış olmam - Conrad'dan sonra ikinci planlanmamış bebek - babamın artık yettiğine karar vermesine neden oldu.

Ve o da gitti.

Babamı hiç görmedim. Tek bildiğim adının Jeffrey olduğu.

Thorne ve onun altın kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Conrad ve ben, biz

ona çekmiş. Diğer kardeşlerim anneme çekmiş, siyah saçlı ve kahverengi gözlüler.

Sanırım küçükken, etrafımda başka bir baba figürü olmadığından ve Con her zaman yanımda olduğundan, onu babam sanıyordum. Sanırım ona baba bile diyordum. Hiçbir şey yaptığımı hatırlamıyorum. ama kardeşlerim bana söylüyor.

Ve sonra Con bir gün, bunu bilecek yaşa geldiğimde bana gerçeği söyledi; o sırada annem çoktan ölmüştü.

Babamızın ben doğduktan hemen sonra gittiğini anlattı.

Ona gitmesine neden olanın ben olup olmadığını sorduğumda bana sarıldı ve hayır, ben değildim dedi. Babam zaten gidecekti. Kendisinin de gidip gitmeyeceğini sorduğumda, rengi benimkinden biraz daha koyu olan gözlerimin içine baktı ve bu dünyada hiçbir şeyin beni terk etmesine neden olamayacağını söyledi, hiçbir şeyin.

Sanırım babamı hiç merak etmedim çünkü Con ve diğer kardeşlerim vardı.

Ama annem Cora'yı merak ettim.

Yıllar boyunca onun eski yemek tarifi kitaplarını, kardeşlerimin asla atmadığı eski kıyafetlerini çıkardım. O her zaman yemek pişiren, her zaman kazak ve eldiven ören biriydi. Tavan arasında tonlarca örgü kitabı buldum.

Bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir. Kafamda çok eğlenceli bir şeymiş gibi geliyor.

Konuşacak biri, dedikodu yapacak biri, kıkırdayacak biri.

Tüm piliç filmlerini izleyebileceğin, dondurma yiyebileceğin, erkek sorunlarını konuşabileceğin biri.

Cennet gibi.

Ve aynı zamanda cehennem, çünkü bunu asla deneyimleyemeyeceğim.

Şimdi de annemi merak ediyorum.

Son birkaç gündür onu merak ediyordum. Bana ne söyleyeceğini, nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Beni hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağını.

Onun ayak izlerini takip ettiğimi.

Ya da destekleyici olsaydı. Bana yardım edip yol gösterse. Benim için orada olsaydı.

Arkadaşlarımın sahip olduğu gibi. Wyn, Salem ve Poe. Onlara söyledim. Anlatmak zorundaydım.

Yani, bunu kendi başlarına çözebilirlerdi. Bu hafta geçen haftaya göre çok daha fazla kusuyorum. Ve şu anda, şu andan itibaren, her türlü etten nefret ediyorum.

Kokusundan nefret ediyorum. Kafeteryada birinin tabağında yanlışıyla görmekten nefret ediyorum. Birinin pastırmalı çizburger demesinden bile nefret ediyorum.

Evet, kusuyordum.

Ve sadece sabahları değil. Geceleri de.

Tek iyi şey, mucizevi bir şekilde, bir şekilde sınıfları geçebilmem ve böylece kızlarımdan başka kimsenin ne olduğunu bilmemesi.

Onlara söylediğimde beni yargılayacaklarını düşündüm. Bana aptal diyeceklerini düşündüm. O değilse bile en azından bir klişe. Bir lise, küçük kasaba istatistiği.

Çünkü kendime öyle dedim. Geçen Perşembe ormanda öğrendiğimden beri milyonlarca kez.

Kendime isimler taktım.

Kendime, neredeyse eski erkek arkadaşı için bacaklarını kapalı tutamayan aptal, salak bir sürtük dedim. Prezervatifi düşünmeyen aptal, salak bir sürtük.

Hayatına devam edemeyen ve şimdi hayatı mahvolmuş biri.

En duygusal ve mantıksız anlarımda - ki bu geçtiğimiz hafta çok oldu - ona küfrettim. Hayatıma girdiği için, beni kendisine aşık ettiği için, unutulması bu kadar zor, nefret etmesi bu kadar zor ve sevmesi bu kadar kolay olduğu için ondan nefret ettim.

Ben de ona söylememeyi düşündüm.

Bunu bir sır olarak saklamayı düşündüm.

Sırf ona inat olsun diye. Sadece ona acı çektirmek için. Sırf iki yıl önce beni incittiği ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğim için.

Bilmiyorum. Mantıksızım. Ve hamileyim.

Ben hamileyim.

Hamile, hamile, *hamile*. On sekiz yaşında.

Lanet olası hamileyim.

Artık aklımdan hiç çıkmayan bir kelime. Kendi kendime söyleyip duruyorum ve karnıma dokunup duruyorum.

Ne yapacağımı düşünüp duruyorum.

Bunu nasıl tersine çevirebilirim? Hangi iyi şey çıkabilir ki

Bu

mu? Mahvoldum, değil mi?

Hayatım mahvoldu.

Ama iki gün önce uyandım ve zihnim berraktı. O kadar netti ki bir şeye karar verdim.

Kendime isimler takabileceğime ve ağlayabileceğime karar verdim. oldu. Buna bir hata diyebilir ve kadere lanet okuyabilirdim. Her zaman yaptığım gibi kendimi cezalandırabilirdim. Ya da gözyaşlarımı silip kontrolü ele alabilirim.

Bir plan yapabilirim. Annem gibi güçlü olabilir ve yapılması gerekeni yapabilirdim.

Ayrıca, geçmişte kendimi cezalandırmak hiç işe yaramadı, değil mi?
Bana kendisinin öğrettiği bir şey.

Bu yüzden bunu bir daha yapmayacağım ve bu sefer kendimden
başka düşünmem gereken biri var.

Ben de kütüphanede bir şeyler okuyordum.

Görünüşe göre, hamilelik kitapları varmış. Gerçek hamilelik kitapları,
biyoloji kitapları değil. Bunları kataloğa eklemeyi kim akıl etti merak
ediyorum, hem de bir kız ıslah okulunda.

Ama her neyse, okuyorum ve listeler yapıyorum.

Çünkü bir yerde endişeli olduğunuzda bir liste yapmanız gerektiğini
okumuştum. Ve ben endişeliyim. Kitaplar anksiyetenin hamile olmanın
yaygın bir belirtisi olduğunu söylüyor.

Bu yüzden et yiyemiyorum. Gece gündüz kusuyorum. Endişeli ve
duygusalım. Ve çok da ağlıyorum.

Ama sorun

değil. Sorun

değil.

Bir planım var.

Mükemmel bir plan değil ama elimdeki tek şey bu.

Kızlarım planı seviyor gibi görünüyor ama bazı kısımlarından nefret
ediyorlar.

Kütüphanede olduğumuz için Wyn kısık bir sesle, "Bence gerçekten
yeniden düşünmelisin," diyor. "*Gerçekten* başka bir yol olması gerektiğini
düşünüyorum."

"Sorun yok," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Her şey yoluna
girecek."

Wyn dinlemiyor. "Salem'in geçen gün ne dediğini hatırlıyor
musun? Senin için Müdür Carlisle'la konuşabilir. Bahse girerim Salem
bir yolunu bulabiliriz. Yani, Salem'in şu anda onun en sevdiği kişi
olduğunu sanmıyorum ama yine de."

Wyn Salem'in yerine konuşuyor çünkü Salem şu anda burada değil.

Birkaç gün izin alıyor.

Çünkü yaşadığı sorunları hatırlıyor musunuz? Daha doğrusu sorunu:
Arrow Carlisle.

Evet, bu sorun geçen hafta sonu patladı ve sanırım şu şekilde sonuçlandı

- Mary's Sorunlu Gençler Okulu'ndaki en büyük skandal olduğu konusunda hem Poe hem de Wyn hemfikir.

Benim hakkımdakileri öğrenene kadar.

Hamile olduğumu.

Ama neyse, bu kötü haber, skandal. İyi haber ise bence - ve yine hem Poe hem de Wyn aynı fikirde - futbol tanrısı Arrow da ona aşık olabilir.

Yani, emin değiliz çünkü hiçbir şey söylemedi - çünkü o bir erkek ve aptal - ama yakında söylemesi için gerçekten parmaklarımı çaprazlıyorum.

Poe nerede olduğumuzu hatırlamadan önce yüksek sesle "Tamam, insanlarla konuşmayı siktir et," diyor. Sonra daha alçak bir sesle, "Bunu bir süre gizli tutmayı deneyebiliriz. Zaten yedinci ayına kadar falan göstermeye başlamayacaksın. O zamana kadar çok geç olacak."

Bunu söylediğine inanamıyorum.

Özellikle de önümüzdeki masada tüm bu hamilelik kitapları açıkken.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra sevgili arkadaşşıma "Bu beşinci ay. Beşinci ayda göstermeye başlarsın." Kitabı işaret ediyorum. "Burada öyle yazıyor: "Parlıyorsun ve gösteriyorsun. Eğer matematiğim doğruysa Mart ayında ortaya çıkacak."

Sonra hepsi tekrar tartışmaya başlamadan önce, konuyu kapattım. Onlara bunun tek yol olduğunu söyledim.

Ama önce en zor şeyi yapmalıyım.

Kardeşlerime söylemeliyim. Yarın onları ziyarete gittiğimde.

Hepsinin nefret ettiği adamın bebeğine hamile olduğumu.
Çünkü *ona* söylemeden önce sadece bir haftam var ve bu sefer kaçmayacağım.

Her şeyle yüzlešeceđim.

Sanırım kusacağım.

Yemek masasının ortasında. Bizim evde.

Çünkü kardeşim Conrad en sevdiğim şeylei sipariş etti. Hem de en sevdiğim restorandan.

Pastırma ve tavuk. Ve peynirli makarna.

Çok fazla peynirli makarna var ve masada bulana kadar bunun tetikleyicilerimden biri olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi her şeyi mahvedeceğim, benim için harcadığı tüm çabayı.

Ama bundan daha
fazlası. Yemekten daha
fazlası.

Diğer kardeşimin burada olduğu gerçeği. Bu hafta sonu evde olacağından hiç haberim olmayan ve sahip olduğum bu bilgiyi söylemekten en çok korktuğum kişi.

Defter.

Aslında beni okuldan almaya gelen oydu ve beni tamamen şok etmişti. Ve sonra Buttery'den büyük pembe bir kutu çıkardı. Arkadaşlarıma yetecek kadar kekle çiçek açtım ve kollarımı ona dolayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, bu da onu şok etti.

Ama her neyse, şimdi buradayız, masada oturmuş yemek yiyoruz.

Onlar yemek yiyorlar ve ben sadece ona ya da çocukluktan liseye kadar tüm fotoğraflarımızın bulunduğu yumuşak mavi duvara bakıyorum.

Aslında şimdi fark ettim de, bebek fotoğrafları sadece bana ait.

Minik bir tütü ve kurdeleler içinde ben; annemle parkta ben; altı yaşındaki Ledger ile kek yerken ben; kameraya dişlerimi göstererek gülümserken ben
genç bir Con'un omuzlarında otururken; ben dişlerimin arasından gülümseyerek
Genç Shepard ve Stellan şişman bebek yanaklarımı öperken tekrar kamera.

Ve sonra yıllar içinde büyümüş halimin fotoğrafları var ve bunun benim hayatım olduğunu fark ediyorum. Resimlerde.

Bu duvar bildiğim tüm hayatımı içeriyor.

Kardeşlerimle birlikte.

Ben en önemli kişiyim ve bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ne kadar değerli olduğumu hiç fark etmemiştim.

Yani, var, ama bu başka bir şey.

Bu somut bir kanıt ve gözlerim doluyor, tam ağlamaya başlayacağım ama Con'un açıklaması beni durduruyor.

"Yemek yemiyorsun."

Kaşlarını çatarak tabağıma bakıyor ve ben "Yemek yıyorum" diyorum. Yanlış cevabıma bakıyor. "Bir sorun mu var?"

Evet.

"Hayır. Tabii ki hayır."

"En sevdiklerini sipariş ettim."

"Biliyorum," diyorum ona, ellerimi kucağımda yumruklarken başımı sallıyorum. "Ve öyleler. Her zaman öyleydiler. Bildiğiniz gibi. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Peki sorun ne?" diye soruyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Midem çalkalanıyor ve safranın boğazımdan yukarı yükseldiğini hissediyorum.

Bu, Con'un ziyarete geldiğinde bana en sevdiğim yemekleri sipariş ettiği ilk sefer değil. Geçmişte yaptığım şeyler için bana kızgın olabilir ama o aynı zamanda benim kardeşim. En büyük koruyucum. Tek babam

ve her Şeye rağmen benimle ilgileniyor.

Hayatını zorlaştırmasına rağmen hala benimle ilgileniyor olması beni her zaman suçlu hissettiriyor.

Ve suçluluk duygum bu gece daha da güçlü. Dehşetim de. Çünkü ona söylemek zorundayım.

Bunun onu kızdıracağını biliyorum. Bu onu bana olduğundan daha fazla kızdıracak. Belki de iki yıl önceki gibi aptal olduğumu düşünecek.

Ama ona söylemeden edemem.

Geçen sefer her şeyi sır olarak sakladım, bu da kendimi daha büyük bir ihanet gibi hissettirdi. Söylediğim tüm yalanlar. Yaptığım tüm o sinsilikler.

Yapmamamı söyledikleri adama aşık olduğum için hepsi - Conrad hariç - Ledger bile beni affetmiş olsa da, bu sefer çok daha zor olabileceğini biliyorum.

Bu sefer beni hiç affetmeyebilirler.

Ama yine de onlara söylemek zorundayım ve belki de bu işi bir an önce bitirmeliyim. "Uh, bu -"

"Bekle," diyor Ledger diğer tarafımdan. "Yine o tuhaf diyetini mi yapıyorsun?"

"Ne?"

Ledger arkasına yaslanıp başını sallar. "Vay anasını, yine tuhaf diyetine başlamışsın."

"Öyle misin?" Con bana sordu.

Bakışlarımı ona doğru çevirirken sorduğu soru karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ben ne miyim?"

Hamile.

"Çılgın diyetlerinden birinde misin?"

diye soruyor. Oh. Doğru ya.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Hayır, artık bunu yapmıyorum." Con bana inanmıyor gibi görünüyor ve ben de ısrar ediyorum, "Söz veriyorum. Yapmıyorum." Sonra, dönüp

Ledger. "Hayır, yemin ederim."

Ledger bir süre bana baktıktan sonra dudakları seğiriyor ve bir kıkırdama kopuyor.

Ona şüpheyile bakıyorum. "Bunu mu düşünüyorsun?"

Bu kıkırdama bir kahkahaya dönüşür ve çatalını bırakmak zorunda kalır çünkü aniden iki katına çıkar.

Çatalımı ona sapladım. "Hiç komik değil, Ledge." Sadece daha çok gülüyor. "Aman Tanrım..." "Kesin şunu!"

Yapmıyor. "Onun yüzünü aklımdan çıkaramıyorum." Homurdanıyor. "Altına işedi amına koyayım."

Gülmemem gerektiğini bildiğim halde kendimi gülmekten alıkoymak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ledger'ın dediği gibi ona ya da yüzüne gülmemeliydim. O benim diğer şapşal kardeşim Shepard.

Ama komik.

Pekala, bir keresinde meyve suyu orucundayken Shep ve Stellan için kurabiye yapmıştım çünkü hafta sonu ziyarete gelmişlerdi. Onlar için güzel bir şey yapmak istemiştım ama şimdi biliyorum ki bunu yapmalıydım çünkü diyeteydim ve huysuzdum.

Ve onların aroması. Çiğnenmiş kurabiyelerin ve erimiş çikolatanın tadı, gah.

Bütün akşam direndim.

Ledger bana en azından bir tane almam gerektiğini söylediğinde direndim. Burnumun dibinde salladığında, *pislik*, beni kırmak için. Shep tüm o inleme seslerini çıkardığında ve Stellan bana sertçe çılgın diyeteye devam etmek yerine sadece lanet kurabiyeyi yememi söylediğinde direndim.

Ama iyi ve kararlı bir kız olduğum için direndim.

Herkes uyuyana kadar.

Uykuya dalmak gittikçe zorlaştığı ve sabah bale dersim olduğu için mutfağa indim. Bir kurabiyeden zarar gelmez diye düşündüm.

Ama meğer biri zaten oradaymış ve bir siluet görür görmez, hiç düşünmeden, gördüğüm ilk şeyi, bir mutfak temizleyicisini elime aldım ve çığlık atıp püskürtmeye başladım.

Davetsiz misafir sandığım kişinin ödünü koparıyordum.

Ama sadece Shep'ti.

Bir şekilde gözlerine ve ağzından yarısı sarkan kurabiyeye de sprey sıkmıştım. Tükürmek zorunda kaldı çünkü o da çığlık atıyordu. Ve tüm bu çığlık ve bağırışlarla, diğerleri uyandım ve *ugh*.

Tamamen kaotik bir şeydi.

"Bence onu aramalı ve tekrar özür dilemelisin," diyor Ledger gülerek. "Bunu asla unutamayacak. Hayatı boyunca lekeli kalacak. Çünkü kız kardeşi kurabiye yediği için onu öldürmeye çalıştı."

Ve sonra kendi kahkahalarımı durduramıyorum çünkü komikti ve sanırım Ledger haklıydı.

Shepard'ı ömür boyu yaraladım.

Şimdi ne zaman gelse ve ona kurabiye yapsam, hepsi ona Kurabiye Canavarı diyor.

Ancak kahkahalarım kısa sürüyor çünkü tüm o homurdanma ve kıs kıs gülmelerin arasında derin bir kıkırdama daha duyuyorum.

Con'un.

Ve tamamen donuyorum.

Bu şarkıyı duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki, içimi öyle büyük bir sevinçle dolduruyor ki, ne yapacağımı gerçekten bilemiyorum. Ledger'ın böyle bir sorunu yok.

"Ne dediğini hatırlayın, 'Eğer bu ortaya çıkarsa, dördünüzü de uykunuzda öldürürüm'."

Con yine kıkırdar. "Evet. Denemesini görmek isterdim."

Ledger parmağını ona doğru uzatır. "Hey, seni götürebilirim. Hadi ama." Sonra kollarını kaldırır ve pazularını esnetir. "Şu bebeklere bak."

Con ona sıkılmış bir bakış atar. "Seni bir dal gibi kırabilirim." "Ha! Çok beklersin, büyük kardeş."

"Sadece yemeğini ye."

"Benimle dışarıda buluşmak ister misin?" Ledger meydan okur. "Hadi, gidelim. Bu işi burada ve şimdi bitirelim ve kimin daha güçlü olduğunu görelim." Sonra bana el sallıyor. "Hadi Calls, ağabeyimizi yere serip üstünlüğümü ilan ederken sen de şahidimiz olabilirsin."

O zaman ağlamaya başladım.

Kardeşlerimin birbirleriyle şakalaşmasının çılgınca bir tepki olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Genelde kardeşlerim, özellikle de Shep ve Ledger şakalaşırlar ama Conrad'ın onlara katıldığını görmeyeli yıllar oldu.

Ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum.

Yaptığım şey ve en büyük kardeşimi nasıl hayal kırıklığına uğrattığım için. Belki de ona söylemem gerekmiyordur. Çılgınca düşünüyorum.

Belki de Poe haklıydı. Belki de çok geç olana kadar kimseye bir şey söylemek zorunda değilimdir.

"Callie, sorun ne?" Conrad sandalyesinde doğrulup kaşlarının arasında kalın bir çatıklıkla soruyor.

Ledger da alarma geçer. "Hey, Calls, ne oldu? Ne -"

Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim. "Yok bir şey. Ben sadece... Ben sadece sizi çok özledim. Ve sizi çok fazla göremiyorum, bu yüzden... evet, sadece aptallık yapıyorum."

Ledger rahatlar. "Pekala, Con'un bu konuda büyük haberleri var."

Yine burnumu çektim. "Ne?"

Ledger Con'a eliyle işaret ediyor, ben de ona bakıyorum. Con çatalını bıraktı ve doğruldu. "Bana bir iş teklif ettiler. St. Mary's'de."

"Ne?"

"Yeni futbol koçları olarak."

"Futbol koçu mu?"

Con başını sallar. "Şu anda geçici bir koçları olduğunu biliyorum, Arrow Carlisle. Ama kalıcı birini istiyorlar çünkü o kendi takımında oynamak için ayrılıyor ve bana başvurdular."

Gittiğini biliyorum.

Salem ile ilgili büyük skandalın bir parçasıydı ama ben... Kardeşime mi yaklaştılar?

"Evet dedim," diye devam ediyor. "Düşündüm ki..." Şu anda biraz rahatsız görünüyor. "Son iki yıl harika geçmedi ve ben bunun gelecek için iyi bir hamle olacağını düşündüm. Benim orada olmam. Birbirimizi görebilirdik. Daha fazlasını. Seneye üniversiteye gitmeden önce."

Evet dedi.

Kardeşim evet dedi. Benim yüzümden. Çünkü yaşadığımız berbat, garip iki yıldan sonra bunun bizim için iyi olacağını düşündü.

Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Garipliğe son vermeye ve geleceğe bakmaya hazır olması ya da sırrımı onlara açıkladığım anda beni okuldan atacak bir okulda işe girecek olması. Sırrımın orman yangını gibi yayılacağı okulda. Bana isim takacakları okul. Hakkımda dedikodu yapacakları, birbirlerine ne kadar sürük olduğuma dair hikayeler anlatacakları yer.

Lisede hamile kaldığım için ne kadar *aptal* olduğumu.

Ve *kardeşim* de orada olacak. Her
şeyin ortasında.

Her gün aşağılanmayla yüzleşmek zorunda
kalacak. *Benim yüzümden.*

Ona izin
veremem.

Yapamam.

"Hamileyim."

Karışık çıkıyor.

Ben bile anlamıyorum. Ama yaptıklarını biliyorum. Bunu biliyorum
çünkü her şey durdu.

Her şey askıya alınıyor ve donuyor.

Gümüş takımların ve tabakların şingirtısı. Yerdeki ayakların hışırtısı.
Sandalyelerdeki vücutlarının yer değiştirmesi.

Onların

nefesleri. *Kendi*

nefesim. "Kim?"

Bu hırıltı Ledger'a ait ve ben irkiliyorum.

Sesini yükseltmemiş olsa bile. Bu ses tonu. Bu

Bu tonda *bilgi*.

Kim olduğunu zaten biliyor.

Elimi karnıma bastırıyorum. "I -"

"Bu o mu? O orospu çocuğu mu?" diye kısık bir sesle tekrar soruyor
ve ben yine irkiliyorum.

Conrad'ın Ledger'a "sakin ol" diye homurdanmasını bekliyorum ama
öyle olmuyor. Ürkütücü bir sessizlik içinde ve ona bakıp bir şeyler
söylemesini isteyesim geliyor.

Ama tüm dikkatim Ledger'da. "Öyle, değil mi? Bu o."

"Ledger -"

"Aman Tanrım." Oturduğu yerden fırlıyor ve bunu o kadar şiddetli yapıyor ki kalçaları masaya çarpıyor, her şeyi, tabakları, kaşıkları, ketçap şişesini, suyu sallıyor.

Yine de fark etmedi. Geri dönerken bana bakıyor. Sanki şoktaymış gibi.

Sonra sanki bana daha fazla bakamayacakmış gibi dönüyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

"Ledge, beni dinle, lütfen."

Sesimi duyunca arkasını döndü. "Seni zorladı mı? Bu bunu sana iznin olmadan yaptı mı?"

Gözlerim kocaman oldu. "Ne? Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle hayır. O yapmadı. Ben -"

"İstekliyim," diyor dişlerini sıkarak ve gözleri parlayarak.

"*İstekliydin.* Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Onun tarafından becerilmek için." "Ledger," diye nefes alıyorum.

"Ne?" diye tükürür. "Yapabilirsin. Ama söyleyemez miyim?" Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Öyle bir şey değil. Lütfen, Ledger."

Tekrar başını sallar. "Şehre döndüğünü biliyorum. Ve artık oynamadığını da biliyorum. Bunu duydum. Her şeyi mahveden o lanet şampiyonluk maçından hemen sonra bıraktığını biliyorum. Ama nedenini bilmiyorum. Ama eğer tarih bir gösterge ise, bahse girerim babasıyla bir ilgisi vardır, değil mi?" Çirkin ve kızgın bir şekilde gülüyor. "Güzel. Harika. Zaten oynamayı hiç hak etmemişti. Sahanın yakınına bile gitmeyi hak etmedi.

Bizim gibi oyunu sevmiyor. Saygı duymuyor. Yani evet, artık oynamıyor olması harika bir şey. Ne yani, bunu senin üzerinde mi kullandı? Onunla yatmanı sağlamak için mi? Bu bir acıma sikişi miydi?"

Ledger'ın ağzından çıkan her kelime şarapnel gibi.

Kesiyor ve ısırtıyor. Ve ona durmasını söylemek istememe neden oluyor.

Sadece durmak için.

Buna dayanamıyorum. Ledger'ın sesindeki nefreti duymaya dayanamıyorum.

"Hayır, bunu... beni kurtarmak için yaptı." O sırada boş ve anlaşılmaz bir ifadeyle oturan Con'a odaklanıyorum. "İslahevine gitmemem için yaptığı anlaşma. Babası benim özgürlüğüm karşılığında futbolu bırakmasını istedi ve o da bunu yaptı. Şimdi babası için çalışıyor."

Benim özgürlüğümü kazanmak istediği için kendini kafese kapattı. Sonra ağır ağır nefes alan diğer kardeşime dönüyorum, Aynı hatayı tekrar yaptığımı inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Ona kızgın olduğunu biliyorum Ledge ve geçmişte sana yaptığı her şeyi unutmanı beklemiyorum. Ama -"

"Unuttun mu?" Sanki öfkesi dizginlenemeyecekmiş gibi yine üzerime konuşuyor. "Sana ne yaptığını. Ne kadar kırılmıştın, ne kadar depresyondaydın. Hepimiz seni nasıl üzgün görmek zorunda kaldık. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni hiç umursamayan bir adam için üzüldüğünü görmenin ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Seni bir gezintiye çıkararak? Yaptığı şeyi sadece beni alt etmek için yapan biri."

O zaman yerimden kalkıyorum.

Bacaklarım titreyerek ona doğru gittim ve tişörtünün kolunu tuttum. "Hayır. Kesinlikle hayır. Unutmadım. Unutamam, tamam mı? Bütün sorun bu. Yaptığı şeyi unutamam ve onu unutamam ve *Tanrım*, Ledger, çok üzgünüm. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Ona aşık olmak istememiştim. Sana ihanet etmek istemedim. Lütfen, bana inanmak zorundasın.

Siz benim bütün dünyamsınız. Sizler benim tüm dünyamsınız ve ben sizi asla incitmek istemedim. Bunların hiçbirinin olmasını asla istemedim."

"Ama oldu."

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum.

Ledger birkaç uzun saniye beni inceledikten sonra kolunu kavrayışından çekip uzaklaşmaya başladı. Yemek odasından çıkıp koridorda yürümeye başladı ve ben de arkasından seslendim, "Ledger, ne yapıyorsun?"

Cevap vermeyince peşinden koştum.

Onu ön kapıda buluyorum, tokmağı çeviriyor ve Kasım gecesine adım atıyor. Tam onu durdurmak üzereydim ki, "Bebeğin olmayacak." dediğini duydum.

Daha önce olduğu gibi, her şey duruyor. Kalp atışlarım. Nefesim.

Ona bakmak için arkamı döndüm. Bu sözleri söyleyen en büyük ağabeyime. Ben ona bu haberi patavatsızca verdikten sonra nihayet bir şeyler söyledi.

Oturma odasında, deri kanepenin hemen yanında, uzun ve geniş bir şekilde duruyor.

Komutanım.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Bu bebeği doğurmayacaksın," diye tekrarlıyor. "Bu ne demek oluyor?"

Yüz hatlarından sert bir duygu geçiyor. "Bu kürtaj yaptıracağın anlamına geliyor."

Sonra koruyucu bir elimi karnıma koydum. Bilinçli bir düşünce bile değildi. "Kürtaj."

Con karnımdaki elime bakıyor ve göğsü keskin bir nefesle hareket ediyor.

"Yarın Dr. Hartley'i arayacağım," diyor, uzun süredir birlikte çalıştığımız aile doktorumuza atıfta bulunarak. "Bakalım bir klinik önerebilecek mi?

Gizli ve saygın bir yer. Randevu almaya çalışacağım, muhtemelen

bu hafta sonu için. Zor olacak ama bu işin bir an önce halledilmesi gerekiyor."

"Ama ben -"

"Böylece Pazartesi okula dönebilirsin."

"Ama senin ilgilenmeni istemiyorum."

Kalın kaşları birbirine yaklaşıyor ve sesi daha da derinleşiyor.

"Affedersiniz?"

Yutkunarak elimi karnımdan çektim ve parmaklarımı taraflar.

Yazımda sıraladığım tüm argümanları ve noktaları gözden geçirdim. Defter. Yaptığım tüm okumalar ve topladığım tüm bilgiler.

Derin nefes al, Callie.

Bunu yapabilirim.

Bunu kesinlikle yapabilirim. Davamı savunabilirim.

"Senin ilgilenmeni istemiyorum, Con. Kürtaj yaptırmayacağım," diyorum ona.

"Şaka mı yapıyorsun?" Con gürlüyor.

Ses tonu karşısında irkiliyorum.

Ses tonundan saklanmak istiyorum. Onunla aynı fikirde olmak istiyorum ama yapamam. Savaşmak zorundayım.

Yapmak zorundayım.

Onu düşünmek zorundayım.

Cesaretimi korumaya çalışarak, "Bebeğimi aldırmayacağım, Con," diyorum.

"Bebeğin."

"Evet." Çenemi kaldırıyorum. "Benim bebeğim."

Tüm kararları verirken kız olacağına da karar verdim.

Dediğim gibi, kardeşlerimin bana anlattıkları dışında annemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum ve bu beni hep üzmüştür.

Bir annem olmaması. Annemde bir arkadaşımın olmaması. Bu yüzden küçük kızımda bir arkadaşım olacak.

Elbette böyle şeylere karar veremeyeceğinizi biliyorum ama yine de. Bir kızım olacak ve ona bakacağım. Ona bakacağım. Onu sevmek ve ölmeden önce kendi annemin benim yanımda olduğunu hayal ettiğim gibi onun yanında olmak. Ve buna karar verdiğim anda, onu sonlandırmak gibi bir düşüncem olmadı.

Bebeğimi öldürmek gibi bir düşüncem yoktu.

Annemi zaten kaybettim, bebeğimi de kaybetmeyeceğim. "On sekiz yaşında doğuracağın *bebeğini*," dedi.

sesini yükseltti.

Bu sefer daha iyi başa çıkabiliyorum.

Çok sakın bir şekilde "Annemin seni doğurduğu yaştayım" dediğimde neredeyse hiç irkilmiyorum.

Tepkisi çenesini sıkarak, bana öfkeyle bakarken dişlerini gıcırdatmak oluyor. Ama yine de bunun beni caydırmasına izin vermiyorum.

Davamı savunmak zorundayım.

"Bunun bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bunu biliyorum. Bunu yapamayacağımı düşündüğünü biliyorum. Ama yapabilirim. Genç olduğumu ve zor olacağını biliyorum. Olmayacak demiyorum. Ama annem yapabildiyse, ben de yapabilirim. Aslında bir planım var. Bir plan yaptım, Con."

Etrafıma bakıyorum ve yeşil sırt çantamı sehpanın yanında yerde buluyorum. "Çantamın içinde. O gelmeden önce yapmam gereken şeylerin bir listesi var. İlk olarak, okulu bırakacağım. Bunun ideal olmadığını biliyorum. I

Bunu biliyorum. Ama şu anda bir işe ve para biriktirmeye ihtiyacım var. Ama eğitimimden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmiyorum. GED'imi almaya

karar verdim.

Onun gelmesini bekliyorum ve biraz daha büyüdüğünde online dersler ya da gece dersleri. Bugünlerde çok fazla seçenek var Con. Eskisi gibi değil. İnternette pek çok broşüre baktım ve öğrenci kredisi alabiliyorsunuz. Genç anneler için seçenekler var, gördün mü?

"Ve bunu biliyorum..." Bu biraz daha zor ama bunu yapmak zorundayım ve bu yüzden devam ediyorum. "Baleyi bırakmam gerektiğini biliyorum. Balerin olma hayalini bırakmak zorundayım. Ama sorun değil. Yeni bir hayalim olacak. Yeni bir hedefim olacak. Bunu yapabilirim. Kendim için ve onun için ve -"

"O kim?" diye soruyor.

Sesi sakinleşti ve belki de ilerleme kaydettiğimi düşünmeden edemiyorum. Belki şimdi anlıyordur. Tamamen hazır değilim ama en azından bir başlangıç noktam var, değil mi?

Tekrar karnıma dokunuyorum ve tereddütle gülümsüyorum. "O. Sanırım bir kız." Bir süre ifadesiz bir şekilde göbeğime bakıyor. Sonra, "Ne

iş
mi?" "Ne?"

"Ne tür bir iş bulacaksın?"

"Yaz işimi düşünüyordum. BATTERY Blossoms'da," diyorum. "Sanırım Yine de yeterli olmayacak. Bu yüzden ikinci bir iş bulmaya çalışacağım. Belki geceleri falan. Ya da hafta sonları."

"Peki nerede yaşayacaksın? Sen okulu bırakmışken, iki işte çalışırken işler."

Yutkunuyorum.

Bunun için ona ihtiyacım var. Ona gerçekten ihtiyacım var ve garip bir şekilde
bu noktayı gündeme getirin.

Ama olmamalıyım.

O benim kardeşim. Elbette bundaki bilgeliği görecektir. Ama Tanrım, yaşadığımız son birkaç yıldan ve şu anki tepkisinden sonra,

Bilmiyorum.

Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama yine de ona cevap veriyorum. "Burada düşünüyordum. Seninle birlikte. Kendi daireme taşınacak kadar para biriktirene kadar."

"Al."

"Evet."

"Hayır."

"Pardon?"

"Burada yaşamıyorsun," diyor tekrar, neredeyse ilan *ediyor*. "Ve ben de arkama yaslanıp hayatını bu şekilde mahvetmeni izlemeyeceğim. Bu yüzden kürtaj yaptıracaksın. Seni bir kliniğe götüreceğim ve kürtaj olacaksın.

ve sonra bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

"Kürtaj yaptırmayacağım, Con. *Yaptırmayacağım*," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek bir sesle, bu gece yapabileceğimi sanmadığım bir şey yaparak. "Annem yapmadı -"

"Annem öldü amına koyayım," diye çıkışıyor Con, öfkesi o kadar yoğun ve elle tutulur ki mavi gözlerinden ateş fışkırıyor. "O gitti ve geri gelmeyecek. Ama ben buradayım ve sana kürtaj yaptıracığını ve diplomanı almak için o okula geri döneceğini söylüyorum. Sonra da beş yaşından beri olmak istediğin lanet olası balerin olmak için o devlet üniversitesine gideceksin. Tartışma bitmiştir."

Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

Öfkesini yadırgadığımdan değil. Hiç de bile.

Bana kızmaya hakkı var. Beni hayal kırıklığına uğratmak için, ama ona bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, on sekiz yaşında hamile kalmayı hiç beklemesem de ve bu benim ilk tercihim olmasa da, onu öldüremem.

Ona hata bile diyemiyorum çünkü *ben* ona hata dersem dünyanın geri kalanı ne olacak? İhtimaller zaten ona karşı yığılmış durumda ve bunu onun için kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

O *benim*.

Onu vücudumdan atmak için soğuk bir prosedür uygulayamam. Ben zaten ona aşığım.

Conrad derin bir iç çeker, sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi, "Liseyi hiç bitirmedi anne. Bunu biliyorsun, değil mi? Okulu bıraktı. Hiç üniversiteye gitmedi. Hiçbir yere gitmedi. Bu kasabanın dışında. Hiçbir şey yapmadı. Burada doğdu ve burada öldü. Ve hayattayken üç işte çalıştı. Üç lanet iş. Ama bu bile yeterli değildi. Her zaman eksik kalıyordu, köşeleri kesiyordu. Kreş parasını karşılayamıyordu. Ben de fırsat buldukça size bakmak için evde kalmak zorunda kaldım.

"Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Sana bakmaktan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun?

Tükürük ve kusmuğu silmek mi? Arkandan temizlik yapmak? On dört yaşındaki bir çocuğun böyle bir şeyden hoşlandığını mı sanıyorsun? Arkadaşlarımla takılmak, kızların peşinden koşmak yerine senin peşinden koşuyordum. Hep kardeşlerimin peşindeydim. Üniversiteye gittiğimde, hem de futbol bursuyla, sonunda özgür olduğumu düşündüm. Artık kendi hayatımı yaşayabileceğimi düşündüm.

Ama sonra o öldü. Üniversiteye başlayalı bir ay bile olmamıştı. geri geleceğim. Hepinizle ilgilenmek için. Hiç kendi hayallerim olmadı mı sanıyorsun? Tüm hayallerimin sana bağlı olduğunu mu sanıyorsun?

"Annem bir hata yaptı. Hazır değilken beni doğurarak büyük bir hata yaptı. Ve bunun bedelini *ben* ödemek zorunda kaldım. Ben." Göğsünü yumrukluyor. "Hayatımın geri kalanında bunun bedelini ödemek zorundayım. Bebeğin için istediğin bu mu? Aptalca hatalarının bedelini ödemek mi? Peki ya o ne olacak? Sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?"

Onu.

Ondan bahsedince, karnımdaki çırpınışlar kontrolden çıkıyor.

Biliyorum - kitaplarda okudum - dördüncü ayınıza kadar bebeği gerçekten hissetmezsiniz. Ama kitapların ne dediği umurumda değil.

Onu şimdi hissedebiliyorum.

Çok güçlü. Çok canlı.

Ne zaman ondan bahsedilse bunu yapıyor. Sanki onu zaten tanıyormuş gibi. "Sana her zaman ondan uzak durmanı söyledim.

Her zaman. O tam olarak

babamız," diyor Conrad. "Bencil. Kibirli. Sorumsuz. Annem sürekli onun değişeceğini düşünüyordu. Değişeceğine dair sözler verirdi. Ama ben onun ne olduğunu gördüm. Verdiği sözleri tutmayan lanet bir pislikti. Yalan söyleyen ve onu defalarca aldatan biri. Bunu sana hiç söylemedim, değil mi?"

Şok oldum, başımı salladım ve fısıldadım, "Hayır."

"Evet, onu aldatırdı. Birileriyle yatardı. Neden? Çünkü özgürlüğü çok erken elinden alınmıştı. Çünkü sorumluluk almak istemiyordu.

Bu yüzden annem onlara katlanmak zorunda kaldı. Bu yüzden annem hepimize bakmak için canını dişine takarak çalışmak zorunda kaldı. Gitmeye karar verdiği gün mutluydum. Biz

Onsuz daha iyiydi. Annem onsuz daha iyiydi. O gittikten sonra çiçek açtı. Çünkü o bir zehirdi. Annem onun bir kahraman olduğunu düşünüp durdu ama o bir canı çıktı. *Onun* gibi. Seni tüm bunlardan bile koruyamayan pislik."

O yaptı.

O beni korudu.

Beni pek çok yönden korudu ve pek çok yönden de incitti ama beni bundan korumaya çalıştı.

İşe yaramadı. Ama denedi.

"Zaten bir önemi yok." Conrad uzun bir iç çeker. "Çünkü Ledge onu öldürmezse, ben öldüreceğim. Ve bunu acı verici yapacağım. O yüzden dua et de Ledge işini bitirsin ve ben onu ele geçirmeden o pisliği öldürsün. Ama hata yapma Callie, hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Hayallerini mahvetmene izin vermeyeceğim. Seni daha önce koruyamadım ama şimdi koruyacağım."

Chapter 15

The Hero

"Jackson!"

Arkamdan ismimin iğrenç bir küfür gibi haykırıldığını duyuyorum ve yürümeyi bırakıyorum.

Benim için geleceğini biliyordum.

Eski lise arkadaşlarımdan Ledger'ın beni sorup duruyormuş, beni nerede bulacaklarını. Bana nedenini söylemediler ama ben anlayabilirdim.

Bildiklerini anlayabilirdim. Onlara söylediğini.

Bu hafta sonu evde olduğunu biliyordum. Pest söyledi çünkü ben sordum.

Çünkü onu takip etmek istemiyordum gibi davranmaktan bıktım.

Özellikle de şimdi.

Ben de onun, Ledger'ın benim için gelmesini bekliyordum. İki yıl önce olduğu gibi.

Küçük kız kardeşinin kalbini kırdığımda, o ve arkadaşları ormanda üzerime atlamışlardı, kız kardeşinin benim için ilk kez dans ettiği zaman. O zaman gelip beni alması iki gün sürmüştü.

Artık daha hızlı çalışmasına sevindim.

Arkamı döndüğümde, Ledger'ın otoparkta ilerleyişini izlerken ellerimi iki yanımda yumrukluyorum. Ofisteki işim yeni bitmişti, St. Mary's kasabasındaki yeni inşaat projesini inceliyordum, bir alışveriş merkezi.

Kulağa geldiği kadar sıkıcı ama umurumda değil.

Bu şirkette çalışmak zorunda olmam umurumda değil. Hayatımın sonuna kadar bunu yapmak zorunda kalabilirim.

Önceden, bir gün dışarı çıkabileceğimi düşünürdüm.

Mary's'den mezun olup Juilliard'a gittiğinde, babamın dokunamayacağı kadar uzakta, bu savaşı kazanmayı düşünebilirim.

Ama şimdi dışarı çıkmak umurumda değil.

Mecbur kalırsam burada çalışacağım. Hayatımın sonuna kadar. Eğer babamı mutlu etmek ve hayatımdan uzak tutmak için bu gerekiyorsa.

Şimdi başka endişelerim var.

Diğer hedefler. İnsanları korumak gibi kazanmam gereken başka savaşlar. Ne pahasına olursa olsun onları güvende ve dokunulmamış tutmak.

Ne pahasına olursa olsun.

Kardeşi bana ulaştığında ona başımı sallıyorum. "Ledger."

Göğsü telaşla inip kalkıyor. Öfkeli nefes alışlarını duyabiliyorum.

Her zaman asabi biriydi. Bir futbolcуда iyi bir özellik değil, ama biriyle uğraşmak istediğinizde son derece yardımcı oluyor. Ve yaptım da. Onunla uğraştım. Hem de çok.

Sırf yapabildiğim için. Eğlenceli olduğu için.

Çünkü babamla savaştaydım ve kazanmak istiyordum ve Ledger yoluma çıkıyordu. O daha çok ikincil hasar. Bu yüzden sözlerini kullanmak yerine bana yumruk attığında onu suçlamıyorum.

Geldiğini bile görebiliyorum.

Omuzlarının seğirip gerildiğini, sağ kolunu savurup tam çeneme dayamadan önce biraz geriye kaydığını görüyorum.

Sikeyim.

Daha da güçlendi, değil mi?

Acı çenemde patlıyor ve geri sekiyorum, neredeyse tökezliyorum. Ama bir şekilde düşmüyorum. Dik durmayı başarıyorum ve bu beni çok kızdırıyor.

Elindeki tek şey bu mu?

Kız kardeşine yaptığım şeyden sonra.

Sonunda doğrulduğumda, boynumu kırdığımda ve hazırlanmak için titreyen çeneme dokunduğumda, çıtayı yükseltmeye karar verdim. "Seni görmek de güzel, Ledge."

Verdiğim rahat tepki onu daha da öfkeliendiriyor, bunu biliyordum. Ve bir dahaki sefere bana daha sert saldırdı. O kadar ki, geri dönüp birkaç adım, çenem yanıyor.

Yine de aşağı inmiyorum.

Yine de doğrulup ona bakıyorum, öfkeli gözleri, "Seni lanet olası pislik" diye ısıtırken öfkeli yüzü.

Ne halt ediyor bu?

Kendini utandırıyor. *Beni* utandırıyor. Bundan daha iyisini yapmasını istiyorum.

"Evet, sana da." Çenemi ona doğru salladım. "Esprili konuşmalarımızdan hoşlanmadığımdan değil ama neden böyle buluştuğumuz konusunda beni aydınlatmak ister misin? Eski günlerdeki gibi hissediyorum."

Şakağındaki damar patlamanın eşiğinde gibi görünüyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Pek sayılmaz, hayır. Öyle olsaydım, gülüyor olurdun. Güven bana. Müthiş bir espri anlayışım var."

Bir yumruk daha.

Şimdi bir yerlere varıyoruz.

"Biliyorsun, böyle ileri geri gidebiliriz," diyorum ona, nefes nefese, çenemdeki kanı silerek, "ya da bana sorununun ne olduğunu söyleyebilirsin. Böylece bu özel muamele için sana düzgünce teşekkür edebilirim."

Sanırım bu kadar yeter.

Bu onu harekete geçiriyor ve bana en aşağılık insanmışım gibi bakıyor. alçak. "Evet, evet. Evet, sana ne yaptığını söyleyeyim. Sana *tam olarak* ne yaptığını söyleyeyim, seni orospu çocuğu."

Bununla birlikte, kendini bana doğru fırlattı.

Yumrukları yere düşüyor, kemikleri benimkilerle birleşiyor, tekrar tekrar ve tekrar.

Ve hepsini alıyorum.

Hepsini hoş karşılıyorum. Gazabını, hiddetini, öfkesini hoş karşılıyorum. Benden iğrenmesini hoş karşılıyorum.

Sonunda benimkiyle eşleşti.

Sonunda suçuma rakip oldu. Ona yaptığım şey.

Ama yine de yeterli değil. Ne onun için ne de benim için. O yüzden devam ediyor.

Bana yumruk atmaya, vurmaya devam ediyor ve ben de onu karşılayıp tökezleyerek geri çekiliyorum ve sonunda beni ayağımı kaybedecek kadar yendiğini düşündüğümde sırtım bir şeye çarpıyor.

Mustang'im.

Lanet Mustang'im beni düşmekten kurtardı.

Ledger yakamı tuttu, çekiştirdi ve sırtımı metale çarptı. "Bu hafızanı canlandırdı mı, ha? Şimdi ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Nefes nefese kalıyorum; vücudumdaki her kas zonkluyor ve nabız atıyor. Bacaklarım titriyor ama yine de ayaktaım. Bu beni çok kızdırıyor.

"Sanırım..." Nefes veriyorum, kan tadı alıyorum. "Biraz daha ihtiyacım olacak."

Beni tekrar sarsıyor, kemiklerim titriyor ve inliyorum.

"Seni lanet olası pislik, onun hayatını mahvettin. Onun hayatını *mahvettin*. Bunun farkındasın, değil mi? Kız kardeşime ne yaptığının farkındasın."

Evet.

Farkındayım. Artık onu mahvettiğimin farkındayım. Onu mahvettim.

Göğsümdeki, bedenimdeki acının içinden konuşuyorum. "Gerçekten bilmek istemezsin... kız kardeşine ne yaptığımı."

Beklendiği gibi, beni tekrar arabaya itti.

"Sen lanet olası bir pisliksin, değil mi?" Gömleğimin yakasını sıkıca kavırıyor. "Ona yaptıkların için seni öldürmeliyim."

"Yapmalısın."

"Ama bu gece seni öldürürsem, o zaman göremezsin." Kan tükürdüm. "Öyle mi? Neyi göremeyecektim?"

Sonra kıkırdıyor, parmakları sıkılaşıyor. "Ne yapacağım kız kardeşin." Bir kıkırdama daha. "Tam bir fişek, değil mi? *Fırtına*."

Bırak yakasını tutmayı, ellerimi hareket ettirecek gücü, enerjiyi nereden bulduğumu bile bilmiyorum. Tutuşundan kurtulacak ve sırtını Mustang'ime yaslayacak şekilde *ona* manevra yaptıracak gücü nereden bulduğumu bilmiyorum.

Tek bildiğim, eğer bir daha kız kardeşimin adını söylerse, yüzünü hiç hoşlanmayacağı bir şekilde yeniden düzenleyeceğim.

"Kız kardeşim hakkında konuşma," diye homurdanıyorum, bedenim acı içinde çığlık atıyor. "Öyle mi?" diye ısıırıyor. "Seni çok kızdırıyor, değil mi? Ve ben henüz hiçbir şey yapmadım. Ona."

"Beni öldürmek istiyorsan Ledger, konuşmayı bıraksan iyi edersin.
Çünkü beni yeterince kızdırırsan, bu gece ölen sen olacaksın."

Gülüyor, keskin ve içi boş. "Evet, hiç sanmıyorum."

Ve sonra, hayatımda hissettiğim en keskin, en ateşli acıyı
hissediyorum.

O kadar ki sonunda tökezleyerek geri döndüm ve vücudum yere düştü.

Sonunda dizlerimin üzerine çöküyorum, görüşüm birkaç saniyeliğine
bulanıklaşıyor.

Çünkü Ledger bileğimi tekmeledi. Yıllarca futbol oynadığım için
zayıflamış olan *sağ* bileğime. Ve benimle oynadığı için, rekabetimiz
nedeniyle zayıflığımı sahada bana karşı kullandı, bunu biliyor.

Mesela ilk yılımızda geçirdiği eski bir sakatlık nedeniyle sol dizinin
onu sağ dizinden daha fazla rahatsız ettiğini biliyorum.

"Arkanı kolla Jackson," diyerek arabadan uzaklaşıyor ve çeneme
indirdiği son yumrukla sırtüstü yere yığılmama neden oluyor. "Zayıflıklarını
bilen insanlarla uğraşmak istemezsin.

Yıllarca futbol oynamak sana bunu

öğretmiş olmalı." Sonra da gider.

Ben yerde kalırken, tüm vücudum yanarken, acıya kıkırdayarak gece
gökyüzünü izliyorum.

Beyaz bir elbise ve dayanıksız yeşil bir hırkayla bir şeye bakıyor.

Karanlık stüdyosunun penceresinden.

Bir blok ötede park etmiş bir Mustang olduğunu ve içinde oturduğumu
bilmiyor. Ve onu izlediğimi. Sokakta yürürken aniden ortaya çıkıp beni
korkuttuğundan beri onu izliyorum.

Aslında, etrafında olup biten hiçbir şeyin farkında olduğunu
sanmıyorum. Ve geçen her saniye öfkem daha da artıyor.

Ne sikim düşünüyör bu?

Gecenin bir yarısı burada ne işi var?

Kardeşleri hangi cehennemde şimdi? Özellikle de kendine daha iyi bakması gerektiğini biliyorlarken. Özellikle de onu nasıl siktiğimi biliyorlarken.

Tekrar.

Ama bu sefer daha kötüsünü yaptım.

Ve bu beni çok kızdırıyor. Onun burada yalnız olması.

Ama bundan da öte, orada durup camdan hayaline bakmasını izlerken göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim daralıyor.

Ben de izliyordum. Şu rüya.

Geçtiğimiz hafta boyunca, ya Chevy'im üzerinde çalışıyordum Uzun saatler boyunca alfa - Pete delirdiğimi düşünüyor ama ne yaptığımı bildiği için karışmıyor - ya da bu sokağa gelip onun karanlık stüdyosunu izliyordum.

Böylece onu o binanın içinde dans ederken, parmak uçlarında dönerken hayal edebiliyorum.

Bir peri gibi.

Yapmak için doğduğu gibi. O zaman hareket eder.

Stüdyosundan uzaklaşıyor ve ben vücuduma hava alamıyorum. Birkaç adım ötede durduğunda acıdan boğuluyorum. Başka bir bale stüdyosunun önünde: Baby Blues.

Mavi Madonna'nın kardeş şubesi, burada küçüklere bale öğretiyorlar Kızlar.

Mavi Madonna'ya geçmeden önce gittiği stüdyoydu, biliyorum. Onu cam pencereden sayısız kez gördüm.

Şimdi ellerini aynı pencereye bastırıyor, sanki bir şeyler görebiliyormuş gibi. Sanki *görebiliyor*, hayal edebiliyor, onu - bizim...

Göğüs kafesim neredeyse üzerime çökerken sessizce "Siktir," diye mırıldanıyorum ve arabadan çıkıyorum.

Kapıyı kapatıyorum, sesi gecenin içinde yankılanıyor ve sonunda birinin burada olduğunu ona haber veriyor.

Etrafında dönüyor, gözleri beni buluyor.

Ona doğru ilerliyorum ve omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü görüyorum. Dudaklarında küçük, titrek bir gülümseme bile görüyorum ve aklımı kaybettiğimi düşünüyorum, bu acı bana halüsinasyon gördürüyor.

Ama en azından onun gerçek olduğunu bilecek kadar aklım var. ayağı tökezliyor. Düşmeden önce ona ulaşmak, onu yakalamak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Bir kolumu minik beline, diğerini de dizlerinin arkasına dolayarak onu kucağıma alıyorum.

"Reed," diye soluk soluğa bağırıyor, mavi gözleri kocaman. "Teşekkürler." Çenemi sıkıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ve tişörtümü tutuyor. "Yürüyüşe çıkıyorum." "Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Ben de yapabilirim." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Beni yere bırakırsan sana gösterebilirim."

"Seni aşağılamıyorum."

Başını omzuma yaslıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Biliyor musun, çok fazla küfür ediyorsun, Reed."

"Bu benim suçlarımın en küçüğü." İç çekiyor.

"Biliyorum."

Buna karşılık vücudunu sıkıyorum ve çok ince geliyor.

Başlangıçta ufak tefek, kuş gibi kemikleri var ama kilo verdiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Ben de görebiliyorum.

Mahvolduğunu görebiliyorum. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde.

Yanakları çökmüş ve gözlerinin altında derin halkalar var. Gözleri kızarmış ve şişmiş. Sanırım ağlamaktan.

Bu benim.

Bunu ben de yaptım.

Elini kaldırıyor ve parmaklarını hafifçe bir çürüğün üzerinde gezdiriyor, benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyor. "Bunu Ledger yaptı, değil mi?"

"Fark etmez."

"Tamamen mahvolmuş görünüyorsun."

Buna gülmek zorundayım. Sert ve kızgın.

Onun da benimle aynı şeyi düşündüğü gerçeğine. Ona tekrar "Sorun değil," diyorum ve yürümeye başlıyorum.

"Sen de böyle derdin. İki yıl önce."

"Evet, o zamandan beri pek bir şey değişmedi. Ben hâlâ aynı pisliğim. Ayrıca, bu hak etmediğim bir şey değil."

Gözleri yaşlarla doluyor ve onu tekrar vücuduma bastırıyorum, gözyaşları acımı alevlendiriyor, yaralarımın zonklamasına neden oluyor.

"Onlara söyledim," diye itiraf ediyor. "Sadece Con'a söylemek istedim ama Ledge de evdeydi. Onun orada olacağını bilmiyordum. Ve Con, kürtaj olmamı istiyor ve -"

"Fark etmez. *Önemli* değil," diye tekrar bağırdım. Kürtaj.

Vücudum bu kelimeyle irkiliyor ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Dik durmayı başarmamın tek nedeni onu kollarıma almış olmam ve

Eğer onu bırakırsam lanetleneceğim.

Lanet olası kürtaj.

Sert bir şey yapmak, bu kelimedenden nefret ettiğim için bu dünyanın içine etmek istiyorum ama bu benim vereceğim bir karar değil, değil mi? Bu benim *lanet* olası kararım değil.

Bana göz kırptığını hissedebiliyorum, tamamen uykulu. "Nereye götürüyorsun

Ben

mi?"

"Arabama."

"Çaldığım mı?"

"Evet. Senin çaldığın."

"Nasıl eski haline getirdin?" "Ne?"

"Araba," diye açıklıyor. "Eskisi gibi

hissettiriyor." "Bütün yaz üzerinde çalıştım. O zamanlar."

"Bütün yaz mı?"

"Evet."

Mırıldanıyor. "Bunu yapmak istememiştim. Arabanı çalmak için." Onu tekrar sıkıyorum. "Bunu zaten söyledin."

"Bana neden bu kadar kötü davrandın? O gece bütün o şeyleri söyledin. I

onları asla unutamam."

"Çünkü benden nefret etmeni istedim," diyorum boğazımdaki düğümlenmeye rağmen.

"Neden?"

"Çünkü sana verdiğim sözü tutmadım."

Alnında sevimli bir çatıklık var. "Oh. Şey, ben yaptım. Yaptım. Senden nefret ediyorum. İşte bu yüzden sana asla söylemem." "Bana neyi asla söylemeyeceksin?"

"Senin bir dahi olduğunu."

"Bir dahi."

Tekrar mırıldanıyor. "Evet. Bir araba dahisi. Ve bir futbol dehası. Eşyalarla aran bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum." Sonra nefesi kesiliyor. "Belki de bunu yaşamak için yapmalısın. Araba yap. Ve o berbat işinden kurtul."

"Sadece uyu."

O yapmıyor. Yanağını boynuma sürüyor, sardunya ve şeker kokusu duyularımda patlıyor. "Bunu özleyeceğim."

"Neyi özölüyorsun?"

"Ayak parmaklarımlın
üzerinde dönmeyi."

Henüz değil, diyorum kendime, o elimdeyken kıcımlın üstüne düşemem.

Silahlar.

Tüy kadar hafif bedenini tekrar sıkıyorum - duracak gibi değilim - neredeyse

ve bir şekilde bundan hoşlanıyor.

Acımasız tutuşumdan hoşlanıyor ve gözleri kapalı, mutlu bir şekilde iç çekiyor. Ama konuşmayı bırakmıyor. Sözleriyle bedenimi acıtmaktan vazgeçmiyor. "Ama sorun değil. Artık bale umurumda değil. Juilliard bile umurumda değil. Artık başka şeyleri önemsiyorum. Onu..."

"Git. Uyu," diye

homurdanıyorum. O da
uyudu.

Sonunda.

Onu arabaya bindirip kemerini bağladığımda gözlerim düz karnına kayıyor. Kalbimin göğsümde gümbürdediğini hissederek birkaç atım boyunca ona bakıyorum.

Gözlerimi onun huzur içinde uyuyan yüzüne kaldırmadan önce.

Geçen gün barda ona asla tutamayacağım bir söz vermeyeceğime dair söz verdim. Ben de bir hafta önce verdiğim sözü tekrarladım.

- karnına dokunduğunu görür görmez - şimdi.
Söz veriyorum, onu incitmeyi bıraktım.

Onu mahvetmekten bıktım.

Şu andan itibaren, onu dünyanın geri kalanından, lanet olası babamdan ve onun şeytani pençelerinden korumanın yanı sıra, onu kendimden de koruyacağım.

İkisini de koruyacağım.

Part 2

Chapter 16

The Lonely Boy + The Girl in Love

Burası benim evim değil.

Gözlerimi açıp etrafımdaki boşluğa baktığımda bunu anlıyorum.

Ben

· Grimsi beyaz duvarlar, parke zeminler. Dev bir pencere
Solumdaki tüm duvarı.

Dışarı çıktığımda yatağın yüksekliği bile yanlış. Çok yüksek, şilte çok kalın ve kabarık.

Ama kalbimi en çok heyecanlandıran şey kokusu. Bildiğim bir koku.

Bu koku bana derinden ve acı verici bir şekilde tanıdık geliyor ama aynı zamanda farklı bir yanı da var. O kadar rahatlatıcı bir şey ki sabahları çalkalanan midem garip bir şekilde sakinleşiyor.

Bu rahatlatıcı aromanın ne olduğundan emin değilim ama bunun için minnettarım.

Minnettarım ve odadan çıkarken telaşlıyım, gerçekten dışarı fırlıyorum, çıplak ayaklarım parke zemine çarpıyor.

Beyaz kapılarla çevrili koridorda neredeyse koşarak ilerlerken buranın ne olduğu ya da nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama kime ait olabileceğini biliyorum.

Beni buraya kimin getirdiğini biliyorum. Onun.

Yaptı, değil mi?

Beni eve geri götürmek yerine, nedense olması gerektiği kadar garip hissettirmeyen bu garip yere getirdi.

Sanırım onun kokusu ve tüm o beyazlık.

Dün gece sağlıklı düşünemiyordum.

İncinmişim, üzgündüm ve korkuyordum. Sanki biri göğsümde oturuyor ve beni boğuyordu. Ben de biraz temiz hava almak için gizlice evden çıktım.

Bu kadar uzun süre yürümeyi ve sonunda Mavi Madonna'ya varmayı beklemiyordum. Onu orada görmeyi de beklemiyordum. Buraya getirilmeyi beklemiyordum.

Koridordan çıkıp yumuşak mavi renkli koltuklar ve rahat kilimlerle dolu yaşam alanına girdiğimde ve onu mermer mutfak tezgahında oturmuş, bir şeylere eğilmiş gördüğümde, kalbimde acı verici bir burkulma hissetmeyi beklemiyorum.

İçimde derin bir endişe var.

Ledger ona bir numara yaptı.

Dün gece o kadar kendimde değildim ki verdiği zararın boyutunu fark edemedim. Ama parlak mutfak ışıkları altında her şeyi görebiliyorum.

Kırmızı-mor çürükler, koyu ve kızgın ve çok acı verici görünüyor. Her iki gözü de kırmızı ve şiş. Dudağı kesilmiş. Çenesi morarmış ve emin olamıyorum ama sanırım burnu ezilmiş.

Belki de dün gece hissettiği, hâlâ da hissediyor olması gereken acıdan dolayı nefesim kesiliyor ya da rahatsız edici bir ses çıkarıyorum çünkü başını kaldırıyor ve kurt gözleri benimkilerle birleşiyor.

O etraftayken her zaman yaşadığım tüm o çelişkili duygular dizlerimin bağını çözüyor ama kendimi tutuyorum ve en bariz olanla başlıyorum. "Burası benim evim değil."

Bana cevap vermek yerine, o kurt gözleri beni içine alıyor ve ilk kez şu anda ne kadar berbat göründüğümü fark ediyorum.

Elbisem tamamen kırıışmış. Muhtemelen yüzümde uyku çizgileri var ya da en azından yüz hatlarım uykuyla şişmiş olmalı. Saçlarım karmakarışık, sırtımdan aşağı akıyor, örgüm gece boyunca çözülüyor.

"İyi uyuyor musun?" diye soruyor.

"Burası neresi?" Etrafıma bakarak soruyorum. "Burada ne işim var?"

Bir şeyi itiyor, bir kitabı, fark ediyorum ve doğruluyor. "Burası bir tatil evi."

"Ne tatil evi?"

"İnsanların tatil yapmak için gittikleri bir yer."

"Senin mi?"

"Şimdilik."

Kafam karıştı. "Ne -"

"Soruma hiç cevap vermedin," diye sözümü kesti. "İyi uyudun mu?"

"Ne? Mesele bu bile değil. Mesele şu ki -"

"Mesele şu ki yorgundun. Zar zor ayağa kalkabildin. Seni Mustang'ime kadar taşımak zorunda kaldım. Ben de sana gece yarısı dışarıda olmaman gerekirken nasıl hissettiğini soruyorum."

Tanrım.

O ve onun aptal koruyuculuğu.

Hayal kırıklığıyla ellerimi yumrukluyorum ama sonra bir iç çekiyorum ve konuya gelebilmek için cevap veriyorum. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Burada olmamalıydım. Eve dönmeliydim. Kardeşlerimin yanında olmalıydım."

"Ve seni oraya götüreceğim."

Çılgına dönmüş bir halde ona yaklaşıyorum. "Beni oraya götüreceksin. Deli misin sen?" "Son baktığımda değildim," diye rahatça cevap veriyor, her bir çürük Vampir tenine rağmen yüzündeki çizgiler göze çarpıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Sen delirmişsin. Kardeşlerim kaybolduğumu görünce ne olacak biliyor musun? Çıldıracaklar. Korkacaklar.

Akıllarını kaçıracaklar ve sonra sen Mustang'inle gelip beni bırakacaksın ve beni kaçırdığını falan düşünecekler." Başımı sallıyorum ve omuzlarının üzerinden mutfak penceresinden dışarı bakıyorum. "Hayır, beni eve götürmeyeceksin. Beni hemen bir taksiye bindirmelisin. Dışarısı hâlâ karanlık, belki de gittiğimi henüz anlamamışlardır, tamam mı? Bana bir taksi çağır."

"Hayır."

"Ne?" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. "Bunun nasıl görüneceğini görmüyor musun? Seni polise ihbar edecekler Reed ve şu anda şaka bile yapmıyorum."

"Bütün polisleri tanıyorum."

"Peki." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "O zaman seni kendileri öldürecekler. Ledger zaten işin yarısını yaptı, değil mi?"

"O yaptı, ve onlar da deneyebilirler."

Tedirgin bir şekilde kollarımı açtım ve parmaklarımı yumrukladım. "Ne yapıyorsun sen? Eve dönmem gerek Reed. Conrad çok endişeli ve öfkeli olurdu.

."

"Onun bununla *hiçbir* ilgisi yok."

Sonunda Reed'in sesi yükseldi. Ses tonu duruma uygun olarak gergin ve öfkeliydi.

Birden ona dün gece ne söylediğimi hatırladım. Kürtaj hakkında. Şimdiye kadar hatırlamıyordum, ama onun yoğun gözlerine, gergin ağzına bakarken hatırlıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor dişlerini sıkarak. Yutkunuyorum. "Hayır."

"Güzel. O halde aynı fikirdeyiz." "Ama

."

"Bir hafta doldu."

Karnımdaki sakinlik kayboluyor. Yine de her sabah beni rahatsız eden mide bulantısı değil. Bu çırpınışlar. Sıcaklık. İçindeki *hayat*.

Sanki uyanıyor gibi.

Birkaç hücreden fazla olmamasına, en küçük alanı işgal etmesine rağmen, yine de uyandığını hissediyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Biliyorum."

Bana bakıp yavaşça ayağa kalkarken çenesi sıkılıyor, bar taburesi gıcırdayarak yere çarpıyor. Yine yavaşça ellerini adanın üzerine koyuyor, parmaklarını açıyor, damarları gergin duruyor. Sanki dengesini korumak için adayı kullanıyormuş gibi.

Sanki onun vücudu da benimki kadar titriyor.

"Söyle bana," diyor alçak bir sesle, beyaz tişörtünün içinde omuzlarındaki kaslar belirginleşiyor. "Bana kelimeleri ver."

Bir hafta önce barda bana teklif ettiğinde ona söylemek istedim. Ama söylemediğime memnunum çünkü o zaman hiçbir şey düşünmemiştim. Şimdi bir planım var ve

o bunun çok önemli bir parçası.

Bu yüzden onu çok düşündüm.

Onunla benim aramda, ikimizin arasında neler olacağını düşündüm.

Ama o gece dediği gibi, biz diye bir şey yok. Asla da olmayacak.

Her şey bu yüzden oldu ve biz de bu yüzden buradayız. Bu yüzden ona bir seçenek sunmaya karar verdim. O da ne istediğine karar verecek.

Karnımı kucağıma alıyorum ve "Hamileyim" diye fısıldarken göğsünün bir nefesle hareket edişini izliyorum.

İlk başta, hareketsiz kalmak dışında bir şey yapmıyor. Bana nefesinin donduğunu düşündürüyor. Kan akışı bile durdu.

Ama sonra dudakları ayrılıyor ve nefes veriyor.

Göğsü tekrar hareket ediyor ve adaya yapışmış elleri hafifçe titriyor. "Hamile," diye tekrarlıyor.

Karnıma bastırıyorum. "Evet. Bebeğinle birlikte."

Gözlerini karnıma diyor, parmaklarımda ani bir sıcaklık hissettiriyor, bunu yapmak, karnıma uzun uzun bakmak istediğini düşündürüyordu. Ama nedense kendini durduruyordu.

"Bebeğimle."

Bu kez sözlerimi tekrarladığında sesi fısıltıya dönüşmüştü. Morarmış, hırpalanmış yüz hatları en minimalist ifadelere bürünmüştü.

Ne düşündüğünden emin değilim ama dün gece Con'a yaptığım gibi güçlü kalmalıyım. Yürümeye devam etmeli ve söylemek istediğim her şeyi söylemeliyim. "Ve bunu saklayacağım."

Yukarı bakıyor. "Sende kalacak."

"Evet." Çenemi kaldırıyorum ve duruşumu genişleterek devam ediyorum: "Onu doğuracağım. Kürtaj yaptırmayacağım. Kürtaj yaptıramam. Yapamam işte. Kusmak istemedim o kelimeleri söylemeye bile dilim varmıyor, o yüzden yapamam. Ama bunu sorun edersen anlarım. Anlıyorum. Yani, hangi erkek 21 yaşında baba olmak ister ki? Bizim durumumuzun daha da karmaşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Sorunlarımız var. Senin aşkla ilgili sorunların var. Benim seninle sorunlarım var. Ve ne zaman bir araya gelsek, tek yaptığımız işleri daha da karmaşık hale getirmek ve birbirimizi incitmek oluyor. Ve ben bunun bitmesini istedim. O gece sona ermemiz gerekiyordu. Onun yerine şimdi bağlandık... ömür boyu.

"Bu yüzden bunun bir parçası olmak istemezsen anlarım. Bunun bir hata olduğunu düşünüyorsan anlarım. Ama o benim için bir hata değil. Onu istiyorum. Onu tutuyorum ve senden hiçbir şey beklemiyorum. Bunu kendi başıma yapabilirim ve yapacağım da. Bir planım var ve -"

"Plan nedir?"

Bu, birinin bana bunu ikinci kez sorması ve Conrad'ın öfkesi ve reddinin etkisinden hala kurtulamamış olmama rağmen Reed'e anlatıyorum.

Çünkü soran herkese anlatmaya devam edeceğim. Tüm dünya onun için savaşacağını öğrenene kadar bunu tekrarlamaya devam edeceğim.

"Okulu bırakmayı planlıyorum." derken çenemi dik tutuyor ve savaşçı duruşumu bozmuyorum. Bu Pazartesi müdürle konuşacağım, taşınacağım ve bir iş bulacağım. Con'la birlikte yaşamayı planlıyordum ama sanırım şimdi kendi evimi tutacağım, ucuz bir şey ve para biriktireceğim. Elbette Juilliard artık bir seçenek değil ve bu sorun değil. Başka yeteneklerim olduğunu biliyorum. Bir şeyler bulabilirim.

kendim için bir şeyler yapacağım. Ama ondan

kurtulmayacağım." Bunu takip eden sessizlik dayanılmaz geliyor.

Belki de çok konuştuğum içindir. Çok fazla kelime söyledim ve şimdi

sessizlik dayanılmaz.

Özellikle de onu dolduran tek şey benim soluk soluğa nefesim olduğunda.

"O."

Söylediklerimden sonra sadece tek bir kelime etmiş olsa da karnımda kıpırdanmalar oluyor ve dün gecedен beri ikinci kez "Kız oldu" diyorum.

Kollarını bir kez daha salladığını hissediyorum. "Sen zaten..." diye yutkunuyor, "biliyorsun..."

Sesindeki titreme bana bir işaret veriyor. Ne istediğine dair bir ipucu. Çünkü onu tanıdığım onca zaman boyunca hiç bu kadar emin olmadığını, bu kadar sarsıldığını ve şaşırdığını görmemiştim.

Ama umut etmekten

korkuyorum.

Korkuyorum.

"Hayır, istemiyorum. Yapamam... Daha çok erken. Ama öyle olmasını istiyorum." Kendimi durduramadan, sesimde aptalca bir umutla, "Bununla ilgili bir sorunun var mı?" diye soruyorum.

Yavaşça başını sallar. "Hayır."

Bir nefes veriyorum. "İstemiyor musun?"

"Hayır." Bana bakmaya devam ederken dudaklarını yalıyor. "Ben bir kız istiyorum." Gözlerim kocaman açılıyor. "İster miydin?"

"Evet, pembe tütülü, sarı atkuyruklu minik bir balerin. Ben isterdim Bu."

Bu hoşuna giderdi.

Bunu o söyledi, değil mi?

Bundan hoşlanacağını söyledi. Sarı atkuyruklu ve pembe saçlı bir kızıdan hoşlanıyormuş.

Tütü ve *Yüce İsa*, sanırım nefes alabiliyorum. Rahatlama damarlarımda patlıyor ve vücudum sarkıyor. "Şey, olabilir... siyah saçlı olabilir."

Senin gibi.

Onun gibi.

Babasınunki gibi.

Söylemediğim sözleri duyduğunu düşünüyorum çünkü ölümcül, hayvani gözleri eriyor. "Hayır, sarı saçlı olacak."

Senin gibi. Annesininki gibi.

O da söylemiyor ama ben duyuyorum. Yine de konuşması bitmedi ve bir sonraki kelimeleri şiddetle söylüyor. "Ve o bir hata değil. Nasıl ortaya çıktığı önemli değil. Ama o lanet olası bir hata."

Yoğun ve ateşli sözleri beni şok ediyor. Beni birkaç saniyeliğine suskun bırakıyorlar ve tek yapabildiğim ona göz kırpmak oluyor.

Ama sonra bir şey fark ettim.

Adada, hala eğilmiş bir şekilde durduğu yerde.

Bir kitap ve ben ona bakarken, kelimelerim patladı. "Bir kitap okuyorsun."

Aniden doğruldu. "Ve?"

Savunmacı ses tonunu duymazdan geliyorum. "Seni daha önce hiç kitap okurken görmedim. Okulda bile. Ama..." Aklıma geldiğinde hala ona bakıyordum. "Bu bir hamilelik kitabı." Gözlerimi ona dikiyorum. "Hamilelik kitabı mı okuyorsun? kitap."

Elmacık kemikleri kızarmış ve kaşlarını çatarak ensesini ovuşturuyor. "Pek kayda değer bir şey değil."

Hatta kitabı tezgahdan alıp çekmeceye koyuyor, sanki yakalandığı için utanmış gibi. Ve ben... ben yardım edemem ama öyle olduğunu düşünüyorum.

Bu kayda değer bir durum ve bu kadar utanmış olması çığınca ve çok sevimli. Ve hiç ona göre değil.

Ve sormadan edemiyorum, "Hazırlık yapıyordun, değil mi? Okuyordun. Geçen hafta boyunca. Benim gibi."

"Evet" demeden önce çenesi gergin bir şekilde birkaç dakika bana baktı. Evet.

Hazırlandı. O da benim gibi hazırlanıyor.

Ben ondan kaçıyor olsam da, ona kendim söylememiş olsam da, o kendini hazırlıyordu. O da benim gibi bir şeyler okuyordu.

"Ya sana söyleseydim..." Hızla aldığım nefeslerimi sakinleştirmek için duraklıyorum. "Ya onu istemediğimi söyleseydim... Onu istemediğimi."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "O zaman ben..." Şimdi duraklıyor ve bunun benimle aynı sebepten, kabaran göğsünü sakinleştirmek için olduğunu biliyorum. "Ben hallederdim. Eğer istediğin buysa."

Yapacağını biliyorum.

Bunu yüzünde görebiliyorum. Gözlerindeki kararlı bakışta. Ben de Bundan hoşlanmayacağını biliyorum; bu yüzünden de belli oluyor, ama kararı benim vermeme izin verirdi.

Bu noktaya kadar, o söyleyene kadar, bunun benim için önemli olduğunu bilmiyordum.

Bu seçim özgürlüğü.

Onun da onu istemesi kadar önemli. Onu gerçekten istiyor. Onun bir hata olduğunu düşünmüyor ve birden her şey kafasına dank ediyor.

Her şey kemiklerime yerleşiyor, rahatlama, başımın döndüğünü hissediyorum. O kadar çok hissediyorum ki tökezliyorum.

Ama düşmeme izin vermiyor.

Dün geceki gibi, beni yakalamak için oradaydı. Beni sabitlemek için ellerini belime koyuyor. Sadece bu da değil, beni kaldırıp adaya bırakıyor.

"İyi misin? Sen... sen hasta olacak mısın?" diye soruyor, sıcak elleri beni sıkıca tutuyor ve yere basmamı sağlıyor.

Hiç düşünmeden sıcaklığına yaklaşıyorum. Parmaklarımla ona tutunuyorum, ön koluna tutunuyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

Ve yine o kokuyu alıyorum.

Midemi sakinleştiren o koku ve fısıldıyorum, "Ne var?

Bu
mu?" "Ne?"

"Bu koku. O..." Yutkunuyorum ve tırnaklarımı kollarına geçiriyorum.

"Bu
beni..."

"Seni ne yapar?" diye sorar, kaşlarının arasında kalın bir çatıklık vardır. "Neler oluyor, Fae? Benden -"

Tiştirtnü yumruklayarak ve onu kendime çekerek sözlerini çalıyorum. Burnumu göğsüne gömüp onu içime çekiyorum ve "Aman Tanrım" diye inliyorum.

Başımın arkasını kucaklıyor, göğsü şişiyor ve içine gömülmüş yüzüme doğru daralıyor. "Ne -"

Yine sözünü kestim, ama bu sefer kelimelerle. "Bu koku da ne?"

Parmakları belimde esniyor. "Ne kokusu?"

Ona bakıyorum. "Bu koku. Senden geliyor. Tiştirtnünden. Beni daha iyi hissettiriyor. Her zamanki kokun olmadığını biliyorum."

"Her zamanki kokum ne?"

"Kır çiçekleri ve ormanlar" diye cevap vermeden önce burnumu onun sert ve sıcak göğsüne sokuyorum.

Alınmış, göğsü sözleriyle titriyor. "Kokuyorum
çiçekler."

"Uh-huh."

"Saçmalık."

Vücudum bana isyan ederken gülmek istediğime inanamıyorum, kokusu ve sıcaklığı biraz yardımcı olsa da, ama gülüyorum. Ayrıca onu biraz daha kızdırmak istiyorum, bu yüzden dudağımı ısırarak ona "Öyle yapıyorsun. Bu çok tatlı ve -"

"Evet, bu konuda konuşmayalım."

"Ne, erkekler çiçek gibi kokabilir."

"Bunu sana kardeşlerin mi söyledi?"

"Onlar da dönebilir, Reed," diyorum ona kibarca.

Beni hafifçe sıkıyor, gözleri akışkan. "Tüm bilgiler için teşekkürler, Fae."

"Bir şey değil." Başımı sallıyorum, dudaklarım yaklaşmakta olan bir gülümsemeyle titriyor. "Tadının kek gibi olmasında da bir sakınca yok. Senin yaptığın gibi."

Sonra dudaklarımı bıraktım ve sııttım. Hatta kıkırdıyorum. Ama sadece bir saniye sürüyor, aslında bir mikrosaniye.

Az önce ne dediğimi fark ettiğimde.

Onun tadından bahsettiğimi ve şimdi ağzımda canlandığını fark ettim. Dilimde.

Bu çılgınca çünkü onu sadece iki kez tattım. Nasıl oluyor da bu kadar iyi hatırlıyorum? Nasıl oluyor da şimdi bile onu istiyorum, onu hissetmek, yemek, kokusunu içime çeker gibi içime çekmek istiyorum.

Ama burada endişelenmem gereken şey bu bile değil. Söylememem gereken bir şey söyledim ve şimdi onun hayali tadını ağzımdan çıkaramıyorum ya da hafifçe ayrılmış yakut kırmızısı dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Endişelenmem gereken şey beni duymuş olması.

Ve o hala gitti.

Bir taş gibi. Bir kaya gibi. Sert, sıcak kasları ve hırpalanmış gladyatör yüzüyle yüksek bir dağ.

"Ben yapmadım..." Yalan söyleyecektim çünkü.

Öyle demek istemediğimi söyleyecektim ama öyle dedim. Ciddiydim. Çünkü tadı kek gibi, tatlı ve dansçı bedenim için zehirli.

Ben daha başka bir şey söyleyemedim, dün gecedem kalma morluklarla kaplı çenesi hareket ediyor ve parmakları beni bırakmadan önce bir anlığına sıkıca kavırıyor.

O uzaklaşmadan önce.

Ve bu süreçte onun bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim.

Bacaklarım o geceki gibi nasıl da utanmazca açılmıştı ve elbisem nasıl da kalçalarımın üstüne kadar çıkmıştı. Ve onun kaba kot pantolonunun pürüzsüz tenime sürtünmesinin nasıl bir his olduğunu.

Nasıl da nefesimi kesiyor.

Uzakta durduğunda, kalçalarımı kapatıyorum ve elbisemi indiriyorum, yanaklarım kızarıyor.

Bunu düşünmenin zamanı değil. Bir daha asla olmayacak.

Bunun tekrar olmasını *istemiyorum*.

Reed'in kurt gözleri parladı ve "Yumuşatıcım" dedi. "Ne?"

"Koku. Stok yapacağım."

"Oh." Adanın kenarına tutunup kalçalarımı birbirine bastırıyorum, onun sıcaklığı olmadan kendimi soğuk ve yoksun hissediyorum.

"Teşekkürler."

"Başka ne var?"

O zaman kalbim gümbür gümbür atıyor.

Durduğundan değil aslında. Kendimi bu garip ama rahat evde bulduğumdan beri gürlüyor. Ona söylediğimden beri, o da *bana* onu istediğini söylediğinden beri.

Ama bu başka bir şey.

Bu daha da vahşi, bu gürlleme.

Bu onun sorusundan geliyor. Ne anlama geldiği ve sorduğunda gözlerindeki bakış.

Beni dans ederken izlerkenki bakışının aynısı. Yoğunluk, heves, koca vücudunun bir ip gibi gerginleşmesi.

Bilmek istiyor. Benimle ilgili şeyleri.

Son günlerde neler yaşadığımı bilmek istiyor.

Öyle değil mi?

"Sadece bazen başım dönüyor," diyorum tereddütle ve gözleri merakla parladığında haklı olduğum kanıtlanıyor. "Ve çok kusuyorum."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "Ne kadar çok?"

Asi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sabahları olduğu gibi. Ve geceleri de."

"Lanet olası sabah bulantıları," diye mırıldandı öfkeyle. Bunu bildiğine inanamıyorum.

Yani, sabah bulantıları hamileliğin en yaygın semptomu ve o da kitap okuyor ama ben sadece... bu gerçeküstü.

Bunun gerçekleşiyor olması çok
gerçeküstü. Hamile olduğum. Onun
bebeğine.

Ve o da bunun bir parçası olmak istiyor. Sadece bu da değil, onunla sabah bulantılarım hakkında *konusuyorum*. Tüm planlarımda, bunu hiç planlamamıştım.

Ona söylemek isteyeceğimi hiç planlamamıştım. Onunla, sevdiği adamdan hamile kalan ve bu yüzden her küçük ayrıntıyı, her küçük şikâyeti, yaşadığı her küçük değişikliği paylaşmak isteyen bir kız gibi konuşacağımı.

Ve kesinlikle bilmek isteyeceğini, bu değişikliklerden dolayı *üzüleceğini* ve orada dururken çaresiz görüneceğini hiç planlamamıştım. yumrukları sıkılı ve kızgın kaşları çatık. Sanki bunu gerçekten seven bir adammış gibi.

ve işleri onun için kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmak istiyor.

Ve her zaman olduğu gibi bir şeye üzüldüğünde onu rahatlatmak istiyorum. "Ama sorun değil. Tuzlu kraker iyi gelir. Ayrıca çay. Kafeteryada bulabilirsem zencefil çayı."

"Tuzlu krakerim var," diye patladı. "Zencefil çayım yok ama. Ama ben gidiyorum -"

"Sorun değil," diyerek sözünü kestim ve ona güvence verdim. "Sadece çay da iyi gelir." "Başka?" diye tekrar soruyor.

Ellerimi kucağıma koyuyorum ve paylaşıırken sıkıyorum. "Artık etten nefret ediyorum. Dayanamıyorum. Ve kahveden."

"Fıstık Ezmesi Çiçeği değil ama."

"Hayır, Fıstık Ezmesi Çiçeği değil. En azından şu ana kadar." "Güzel."

"Ve bugünlerde çok ağlıyorum."

"Çok ne demek?" diye soruyor yine aynı endişe ve öfkeyle.

"Bilmiyorum. Çok fazla. Geçen gün okuldaki arkadaşlarımdan biri olan Poe mutfaktan benim için fıstık ezmesi çaldı ve o kadar etkilendim ki ağlamaya başladım."

Dudakları seğiriyor. "Peki başka?"

"Sonra diğer arkadaşım Wyn, benim ve küçük sevimli bir bebeğin resmini çizip İngilizce dersinde bana verdi ve kelimenin tam anlamıyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sınıfın ortasında. Öğretmenim beni göndermek zorunda kaldı."

Sonra kaşları tekrar çatılır. "Kim -"

"Ve onu hissediyorum." Onun yerine ben konuşuyorum çünkü eğer geçmişte bir şey olduysa, bale öğretmenime yaptığının aynısını yapabilir, ona aklından geçenleri söyleyebilir ya da şantaj yapabilir.

"Ne?"

"Yani, tüm kitaplar şu anda onu gerçekten hissedemeyeceğimi çünkü onun sadece bir hücre topluluğu olduğunu söylüyor ama umurumda değil. Benim umurumda."

"Kitaplar siktirip gidebilir" demeden önce bakışları düz karnıma düşüyor.

"Gerçekten küfretmemelisin, Reed."

Kurt gözleri tekrar parlıyor. "Küfretmek suçlarımın en küçüğü, unuttun mu?"

Gözlerini yüzümde, aslında tüm vücudumda gezdirdiğinde yutkunuyorum. Beni tepeden tırnağa süzüyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Yüzüme geri döndüğünde, gözlerindeki yoğun bakış kalçalarımı birbirine kenetlememe ve "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sormama neden oluyor.

"Aynen öyle."

Dudağımı ısırdım. "Zor olacak." "Zorluktan korkmuyorum."

Con'un babamız hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Bu çok büyük bir sorumluluk."

"Biliyorum."

"Olmayabilir..."

"Neyi

yapmayabilirim?"

Tekrar yutkunuyorum, sallanan ayak bileklerimi çaprazlayıp ayak parmaklarımı kıvırıyorum. "Eskisi gibi eğlenemeyebilirsin. Eskiden olduğu gibi."

Gözleri kısıldı. "Evet, artık eğlenmiyorum, hatırladın mı? Şu sarışın balerinle tanışıp onu benim için dans ettirdiğimden beri."

Beni rahatsız ediyorsun, Fae.

O geceki hırıltılı sesi beynimin içinde dolaşıyor ve karnımı

emiyorum. Ve denediğini ama son iki yıldır kimseyle birlikte olmadığı gerçeğini.

Bunu düşünme, Callie.

"Kardeşlerim -"

"Lanet kardeşlerini ben halledeceğim."

Sonra ağzımdan başka bir şey kaçırdım ve onu bir kez daha şaşırttım.

"Banyon nerede?"

Konunun aniden değişmesi onu şaşırttı. "Bu -"

Adadan kaydım ve ayaklarımın üzerine düştüm. "Hayır, ben iyiyim." "O zaman ne..."

Ona yaklaşıyorum ve boynumu yukarı kaldırıyorum. "Çünkü bilmem gerekiyor."

Yine kafası karıştı ve onu daha önce hiç bu kadar kendini kaybetmiş görmediğimi fark ettim. "Koridorun sonunda. Soldan üçüncü kapı."

Ona gülümseyerek bileğini kavradım ve onu daha da şok ettim.

Kendimi de şok ediyorum.

Kolunu çekiştiriyorum, belki de olayın şokundan ama kolayca gidiyor.

Koridordan soldaki üçüncü kapıya doğru yürürken onu götürdüğüm yere benimle birlikte geliyor. Kapıyı açtığımda Reed düğmeye basıyor ve

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ışıklı banyo. Her yer cam ve beyaz mermer, cilalı ve kış gibi ama yine de çıplak ayakla içeri girdiğimde zemin sıcak ve rahat.

Ona benziyor, değil mi?

Benim muhteşem kötü adamım.

Elini bırakıp banyo dolabını açıyorum ve Tanrı'ya şükür istediğim şey tam orada.

İlk yardım çantası.

Dışarı çıkarıp mermer lavabonun üzerine koyuyorum ve musluğu açıp sıcaklığını ayarlayarak sıcak su veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor arkamdan.

Aynada ona bakıyorum, tepedeki ışığın altında dimdik duruyor, kötü morluklara rağmen güzel görünüyor. "Bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey."

"Evet, ne?"

"Yaralarını temizlemek."

Kurt gözleri anılarla parlıyor. Yaralarını temizlemeye o kadar hevesliydim ki onu konferans salonunun deposuna kilitlemişim.

Onunla tekrar ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım.

"Sorun değil."

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Biliyorum. Her zaman öyledir." "Yani -"

"Ve kardeşimin de iyi olduğunu biliyorum."

"Ne?"

Su istediğim gibi olduğunda arkamı dönüp ona doğru yürüyorum.

"Karşı koymadın, değil mi? Ledger dün gece senin için geldiğinde."

"Neden ona sormuyorsun?"

"Ben sana soruyorum."

"O iyi. Onu bağışladım."

"İki yıl önce yaptığın gibi," diyorum hasarlı yüzünü inceleyerek.

"Kalbimi kırdığın için senin peşine düştüğünde."

Yüzündeki sert çizgiler daha da sertleşti. "Hak etmediğim bir şey değildi."

"Bunu ben de biliyorum," diye fısıldıyorum yutkunarak. "Ama sen bunu hak etmedin."

Bu."

Alay ediyor. "I -"

"Çünkü eğer onun için cezalandırılmayı hak ediyorsan." Elimi karnıma bastırıyorum ve her zamanki gibi aşağıya bakıyor. "Ben de cezalandırılmayı hak ediyorum.

Bunu tek başına yapmadın."

Göğsü daralıyor ve nefes verdiğini duyuyorum. "Kimin ne yaptığı hakkında konuşmakla ilgilenmiyorum. Ve dediğim gibi, ben iyiyim."

Avucumun altındaki çırpınışları hissediyorum. "Ve dediğim gibi, biliyorum. Ama bunu sonrası için yapıyorum."

"Sonrası için mi?"

"Evet. Hava hâlâ karanlık, belki kardeşlerim kaybolduğumu bilmiyordur. Henüz bilmiyorlar. Ayrıca sana kaç kere söylersem söyleyeyim, beni taksiye bindirmeyeceğini de biliyorum. Beni kendin geri getireceksin. Çünkü

Nedense bana karşı garip bir şekilde

korumacısın." Ayaklarının üzerinde

kayıyor. "Ne anlamı var ki?"

"Mesele şu ki, beni kendin geri getirdiğinde, seni yine dövecekler. Bu sefer beni kaçırdığın için. Bu yüzden yeni yaralar almadan önce yaralarını temizlemek istiyorum."

Reed yüzümü inceliyor ve muhtemelen yüzümdeki kararlılığı görüyor. Çünkü kıpırdamıyorum.

Eğer kimin ne yaptığı konusunda birbirimizi suçlayacaksak, o zaman suçlanması gereken kişi ben olmalıyım. Bu *benim* anlık planımdı. Hayatıma devam etmeyi o kadar çok istiyordum ki onu yanlış yönlendirdim. Yani eğer birini suçlayacaksak, bu ben olmalıyım.

Ama biz değiliz.

Çünkü o haklı.

Onun nasıl ortaya çıktığı önemli değil ve bunun çok zor olacağı da önemli değil. Çünkü o bir hata değil ve şu anda onu düşünmem gerekirken suçlamayacağım ya da parmakla göstermeyeceğim.

Ona sahip *olduğumuzda*.

Huysuzca, "İyi." diyor.

Bununla birlikte, kapalı klozet kapağına gidip oturuyor ve nefeslerim bir anlığına dağılıyor. Bunu neden yaptığını biliyorum. Neden oturduğunu biliyorum.

Çünkü boylarımız arasında bariz farklar var.

Çünkü geçen sefer bunu yaptığımda yaralarıyla ilgilenmek için bir taburenin üzerine çıkmak zorunda kalmıştım.

Böylece ona söylememe gerek kalmadan işimi kolaylaştırdı. Hatta ellerini uyluklarına dayamış, damarları gergin ve kalın.

Ay öpücüğü verilmiş tenini. Sanki artık hazırmış ve kesiklerini ve sıyrıklarını temizlemek istersem beni durdurmayacakmış gibi.

Ve ben de bunu yapmaya gidiyorum.

Orada bir kral gibi otururken ona doğru yürüdüm. Hayır, bir suçlu gibi. Bir haydut.

Bir cani.

Her tarafı yara bere içinde ve hırpalanmış. Bu gece ona bakması için seçtiği kız benim. Onunla ilgilenecek kız.

Nefesimi, kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken onları temizliyorum. Bu telaşı, göğsümdeki bu sıcaklığı kontrol etmeye çalışırken anılar ve onun bu kadar iyi olması.

Çok
uysal.

Benim
için.

Ama gözleri başka bir hikâye anlatıyor. Gözleri, bana birlikte geçirdiğimiz tek geceyi düşündüren akımlarla, nabızlarla atıyor.

Yapma, Callie. Lütfen.

İşim bittiğinde ve her şeyi dolaba geri koymaya gittiğimde bir şey fark ettim.

Daha önce görmediğim bir şey: üst üste dizilmiş renkli küçük kutular
Raf.

Titreyen ellerimle bir tane çıkardım - sıcak pembe bir tane - ve onunla yüzleştim. "Bunlar neden sende?"

Şimdi ayakta duruyor, yüzü hala hırpalanmış ama en azından bandajları var ve kesikleri temiz. Elimdekine bakıyor ve yutkunarak cevap veriyor: "Çünkü muhtemelen bunları alma şansın olmadı. Yurtta değil. Henüz değil."

O haklı.

Hiç şansım olmadı. "Bu hafta sonu evdeyken gidip bir tane alacaktım. Ama sen..." Tekrar dolaba bakıyorum. "Sanki bir ton."

Tıpkı kitap hakkında konuşurken olduğu gibi, elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık var. "Hangisinin daha iyi olacağını bilemedim."

Ne demek istediğini biliyorum. Çünkü çok fazla var. Okulda Google'da arattım.

Hızlı tespit. İlk müdahale. Erken tespit. Dijital geri sayım, her ne demekse. Ve ben bundan çok korkuyordum.

Eczaneye tek başıma gitmekten ve kendime bir hamilelik testi almaktan çok korkuyordum. Koridorda yürümekten, orada durmaktan ve yüzlercesi arasından en iyisini seçmekten korkuyordum.

Ve sonra sınava girmekten korkuyordum. Tek başıma. Ama artık buna gerek yok, değil mi?

Testi tek başıma satın almak zorunda değilim. Testi tek başıma almak zorunda da değilim.

Çünkü bana çoktan bir tane aldı ve burada. Gözlerimin yeniden yaşla dolduğunu hissederken gözlerimi kırıştırıyorum.

Tanrım, buna bir son vermeliyim. Her konuda duygusallaşıyorum, en ufak şeylerde bile.

Ama bu küçük bir şey değil, değil mi?

Bugün burada olan hiçbir şey küçük değildir.

Çünkü bir şekilde biz varız.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, göğsüme sarılıyorum, tam kalbimin döndüğü yere sarılıyorum.

Birkaç saniye beni izledikten sonra başıyla kısa bir selam veriyor.

"Ben dışarıda bekleyeceğim."

Bununla birlikte ayrılır.

Ve bir kızın hamile olduğunu öğrendiğinde yaptığı ilk şeyi yapıyorum: hamilelik testi yaptırıyorum.

Chapter 17

Oraya varır varmaz kapı açıldı. Evimin kapısı
yani.

Ne çok zengin ne de çok fakir, iyi bir mahallede yaşıyoruz,
tüm evlerin hemen hemen aynı görüldüğü bir yer. Tüm ön bahçeler de aynı
görünüyor, çoğunlukla biraz fazla büyümüş çalılar ve daha dağınık çimler -
İnsanların bahçeleriyle ilgilenmek için çok fazla zamanları ya da düzenli
yardım almak için paraları olmadığından ellerinden gelenin en iyisini
yapıyorlar - ve çoğu zaman çimento garaj yollarını çatlatıyorlar.

Anneme aitti. Hayatım boyunca burada yaşadım. Tüm kardeşlerim de
hayatları boyunca burada yaşadı.

Ve bir ev dolusu kabadayı çocuk olmasına rağmen
Son on dört yıldır ebeveynsiz olan evimizden ilk kez bu düzeyde bir
gürültü çıktı.

Bir patlama ve ardından yaşça bana en yakın olan ağabeyin evden
çıkıp, ben daha Reed'in Mustang'inden inmeden merdivenleri hızla inmesi.
Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyor ve şafak söküyor.

Hamile olduğumu doğrulayan gebelik testini yaptıktan sonra - o koyu
pembe çizgiyi kaçırmak gerçekten zordu -

Gitmek. Eve dönmek için yarışmaya hazırdım çünkü kardeşlerimin uyanık olacağını ve bir şekilde evde olmadığımı anlayacaklarını biliyordum.

Onlara verdiğim haberden sonra bütün gece uyuyamayacaklarını ve çok endişeleneceklerini biliyordum.

Ama Reed'in kokusu sabah bulantılarımı ancak bir süre durdurabilirdi. Çünkü Reed testi cebine koyar koymaz - o tuttu ve ona bunun iğrenç olduğunu söylediğimde bana baktı ve umursamadığını söyledi - mide bulantım savaşı kazandı.

Sonraki bir saati onun tuvaletinde sırayla kusarak ve kuru kusarak geçirdim.

Kase.

Tam yanımdayken, saçımı arkadan tutarken ve Tanrım, o gitmezdi.

Ona kaç kere söylediysem de.

Yine de gitmesini istemediğimi itiraf etmeliyim. Onun tarafından tutulmak hoşuma gidiyordu. Sırtımı ovması ve yatıştırıcı sesler çıkarması hoşuma gidiyordu.

Kendimi daha iyi korumam gerektiğini biliyorum.

Bunu birlikte yaptığımıza göre ona fazla yakınlaşmamaya özen göstermeliyim.

Ama midesi bulanık benliğim, hamile olduğumu öğrendiğimden beri korkan benliğim, onun yakınlığını, desteğini ve gücünü sevdi.

Ve o sıcak evden çay ve tuzlu kraker almadan çıkmama izin vermemesi.

Önemsediği gerçeği.

Ama şimdi buradayız, evimin önündeyiz ve gerçekler ortaya çıkıyor.

Reed'in bana göre biri olmadığı ve ona bir daha güvenemeyeceğim gerçeği.

Ama ben onun bebeğine hamileyim.

Ve kardeşlerimin ondan nefret etmesinin bir sebebi var.

Karnım sinirle, onunla birlikte çırpınıyor ve arabadan atlıyorum. Ledger'ı Reed'e ulaşmadan önce durdurmak için tamamen park edilmeden önce.

Reed ise tamamen rahat, ya da ben Mustang'inden çılgınca çıkana kadar rahattı. Şimdi çıkarken bana ters ters bakıyor.

Ama o bir şey söyleyemeden, ki görünüşe bakılırsa söyleyecekti, kardeşim ona ulaşıyor ve kapüşonunun boynunu tutuyor.

"Dün gece seni öldürmeliydim," diye homurdanan Ledger, Reed'i sarsarak Mustang'inin içine itiyor ve arabanın sarsılmasına neden oluyor.

"Yapmalıydın," diye nefes alıyor Reed, ağzı yeni bir acıyla ve zaten açılmış olan yaraların acısıyla gerilmiş. "Ama o zaman dün gece senin işini yapacak kimse olmazdı."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Dün gece yarısı kız kardeşinin şehirde koşturmasına izin vererek ne *halt* ediyordun demek oluyor bu?" Reed, Ledger'ın kapüşonunun üzerindeki yumruklu ellerini tutarak tersliyor. "Onu nasıl bir durumda bulduğum hakkında bir fikrin var mı? Zar zor ayakta durabiliyordu."

"Ben gidiyorum -"

"Dur, Ledger. Bırak gitsin," diye sesleniyorum onlara ulaşır ulaşmaz kardeşime.

Hatta Ledger'ın kolunu tutup çekmeye çalışıyorum ve Reed tersliyor, "Geri çekil, Fae."

Bilmiy
orum.

Yapam
am.

Her şey çok hızlı oluyor. Her şey kontrolden çıkıyor ve daha buraya geleli beş saniye bile olmadı ve bunun durmasını istiyorum.

Kavga etmeyi bırakmalarını istiyorum.

Ben de Ledger'ın son derece güçlü kolunu çekiştirmeye devam ettim ama o da zorlukla kımıldadı. "Ledge, lütfen. Şu anda kavga etmenizi istemiyorum. Lütfen sadece konuşabilir miyiz?"

O zaman ağabeyim bana bakıyor, kara gözleri öfkeyle daha da kararmış. "Geceyi onunla mı geçirdin?"

"Çıkıntı, lütfen."

"Yaptın mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Hayır. Yani, niyetim bu değildi, Ledge. Ben sadece

."

"Evet, anladım," diye tersliyor ve elimden kolayca kurtuluyor. Dün gece yaptığı gibi kolayca.

Ama belki de dün gece yeteneklerimi daha fazla kontrol ediyordum. Ne kadar gergin olduğumu düşününce şaşırdım. Ancak şu anda, sabah bulantılarım ve mutlak korkum yüzünden o kadar güçsüz düştüm ki, başım dönüyor ve aniden bayılacak gibi oluyorum.

Düşeceğimi ya da kusacağımı ya da her ikisini de yapacağımı düşünüyorum ama sonra güçlü bir kolun bana dolandığını hissediyorum ve bedenim onunkıyla çarpışıyor.

O olduğunu biliyorum.

Beni tekrar yakalamak için burada olduğunu biliyorum. Bir keresinde kalbimi kıran adam.

Ve aklımda, beni yakalamak için her zaman burada olacağına dair saçma bir düşünce beliriyor. Düştüğümde.

Sakinleştirici kokusunu içime çekerek kapüşonunu göğsünden kavırıyorum ve ona göz kırptıyorum. "Teşekkür ederim."

Kaşları birbirine yapışmış ve şafağın turuncu gökyüzünün altında morlukları yanıyor gibi görünüyor. "Sana geride kalmanı söylemiştim."

"Ama ben -"

"Aramalar, lanet olsun. İyi misin?" Ledger yanıma gelirken sesindeki ve yüzündeki endişeyi belli ediyor.

Ona cevap vermek üzereydim ki Reed kolunu sıkıca ve sahiplenici bir şekilde bana doladı. "Ondan uzak dur."

Ledger'ın göğsü keskin bir nefesle dışarı fırlıyor. "O benim kız kardeşim, pislik."

"Ve eğer ona tekrar zarar verirsen, dün gece beni öldürmediğin için gerçekten pişman olacaksın."

"Evet, sen konuşacak birisin. Yaptığın şeyden sonra."

"Lütfen. Durun," diye patladım. "İkiniz de. Sadece durun." Durdular.

Ama tüm bunların gerçekleşmesinden sorumlu olanın ben olup olmadığımı emin değilim, çünkü tam o sırada en büyük kardeşim ön kapıdan çıkıyor ve verandanın merdivenlerinden iniyor, varlığı ve sesi emredici. "Ledger, şimdilik bu kadar yeter."

Ledger'ın çenesi protesto ve öfkeyle sıkılır. Ama Con'a itaat eder ve geri çekilir.

Ancak, sessiz kalmadı. "O yaptı. Dün gece onu kaçırdı."

Sonra konuşurken Reed'den uzaklaşıyorum. "Beni almadı. Almadı." Reed'in yanımda hareket ettiğini hissediyorum ve bir şey söyleyeceğini biliyorum ama ona fırsat vermiyorum. "Bendim. Dün gece siz uyuduktan sonra dışarı çıktım. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Con sonunda bize ulaştı.

Hâlâ kaldırımda duruyoruz ve en büyük ağabeyim esrarengiz lacivert gözleriyle manzarayı inceliyor.

Ledger bacaklarını iki yana açmış, savaş duruşunda, yumruklarını iki yanında sıkmış, gözleri Reed'e cinayet çılgınlıkları atıyor. Reed de hemen hemen aynı şekilde duruyor, sadece yüzü darmadağın.

Con'un bu sahneyi futbol sahasında yüzlerce kez izlediğini düşünmeden edemiyorum. Reed ve Ledger, iki yıldız oyuncusu, karşı karşıya.

"İyi misin, Callie?" Con bana soruyor ve kardeşimin yüzündeki endişeyle kalbim sıkışıyor.

"Evet, öyle. Con -"

"Onu eve sen getirdin," diyor Con, bakışları benden uzaklaşıp Reed'in üzerinde duruyor, sesi ölçülü ve kontrollü.

"O kadar geç saatte dışarıda olmamalıydı." Con başıyla kısa bir selam verdi. "Katılıyorum."

"Perişan görünüyordu," diye devam ediyor Reed. "Etrafında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu."

Con'un yüzü gerilir. "Benim yüzümden. Biraz sert davranmış olabilirim."

"Evet, öyleydin," diyor Reed ve ağabeyimin gözleri bir an için sertleşiyor.

Yine araya giriyorum, Con'a hitap ediyorum, elimden geldiğince sükûneti korumaya çalışıyorum. "Değildin."

Con'un gözleri bana takılıyor ve çenesini gıcırdatıyor.

Yüzünde pişmanlığı görüyorum ve kalbim ona karşı büyük bir sevgiyle sıkışıyor. Çok fazla hayranlık ve saygı ve aynı zamanda bunu onun başına getirdiği için pişmanlık.

Onu tekrar incittiğim için.

Kardeşıme kalbimdeki tüm sevgiyle yaklaşıyorum.

Gelip önünde durdum ve dedim ki, "Sert değildin Con. Sen benim kardeşimsin. Benim için endişelendin ve ben de sana dünyanın en kötü haberini verdim. Bunu anlıyorum." Yutkunuyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Seni incittiğimi anlıyorum. Seni incitmeye devam ediyorum ve bunun için çok üzgünüm. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum ve belki de asla

bana daha önce baktığın gibi bakıyorsun. Her şeyden önce ve seni suçlamıyorum."

O zaman Ledger'a dönüyorum.

Nihayet Reed'den uzaklaştı ve duruşu hâlâ aynı, geniş ve savaşa hazır olsa da gözleri sıvı gibi. Yüz hatları acıyla dalgalanıyor ve ben gidip ona sarılmak istiyorum.

Ama belki de yaptıklarımın sonra beni reddedecek ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bu yüzden Ledger'a hitap ederken yerimde durmaya devam ediyorum: "Kızgın olduğun ve benden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum Ledge. Aslında ilk seferinde beni affetmeni bile beklemiyordum. Ama affettin ve bunu asla unutmayacağım. O yaz benim için oradaydın. Sen, Stellan ve Shepard, bunun için sizi her zaman, her zaman seveceğim. Sizler bir kızın isteyebileceği en iyi kardeşlersiniz ve bu yüzden size iyi bir kardeş olacağım ve bu sefer beni affetmek zorunda olmadığınızı söyleyeceğim."

Tekrar Con'a dönüyorum. "Beni affetmek zorunda da değilsin. Benden nefret edebilirsin, Con. Bu beni incitir ama kabul ederim. Çünkü sen hiçbir zaman

Bu, kız kardeşinden gelen bu tür bir hayal kırıklığı ve yük için." Tekrar yutkunuyorum. "Sen tanıdığım tek baba figürsün ve benim için hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyorsun. Sen sadece kardeşim değilsin. Sen beni büyüten adamsın. Sen olmasan burada olamazdım. Sen benim her şeyimsin.

"Keşke sana istediğini verebilseydim, Con. Ama veremem." Karnımı kucaklıyorum. "Onu öldüremem. Özür dilerim. Onu öldürebilecek kapasitede değilim.

O artık benim ve belki de şu anda sadece bir grup hücreden ibaret ve *kız* olup olmadığından bile emin değilim ama yapamam. Lütfen, Con. Özür dilerim."

İşim bittikten sonra Con uzun bir süre beni inceliyor gibi hissediyorum. En uzun süre hiçbir şey söylemiyor.

Ve az önce ona da söylediğim gibi, bu acıtıyor.

Kardeşlerimin beni asla affetmeyecek olması canımı acıtıyor.
Verdiğim tek bir karar, en önemli karar, bizi parçalara ayıracak.

Ve Conrad benden uzaklaştığında daha da acı veriyor.
Reed'e hitap ediyor. "Kız kardeşimin Juilliard'a gitmek istediğini biliyor musun?" Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum.

"Evet," diyor Reed arkamdan. Ama
orada kalmıyor.

Öne çıktı. Kardeşimle burun buruna duruyor, ikisi de uzun ve güçlü.
"Beş yaşından beri bunu istiyordu," diyor Con ona. "Onu tüm dans derslerine ben götürdüm. Tüm resitallerine ve gösterilerine katıldım. Sonra da bale stüdyosundan atılışını izledim."

Gözlerim kardeşimde ama Reed'in ağzının etrafındaki çizgilerin sıkılaştığını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Reed alçak bir sesle, "Benden sonra," der.

Conrad Reed'e bakarken, "Senden sonra," diye devam eder. "O tutuklanırken ben de izledim. Onunla birlikte karakola gittim. Geleceği tehlikeyken onu izledim. Ama o kısmı biliyorsun, değil mi? Bana anlaşılmayı sen getirdin."

"Yeterli değildi."

"Hayır, değildi. Yine de o okula gitmek zorundaydı. Yine de yurttta kalmak, tüm o aptal kurallara uymak zorundaydı. Ona yaptıkların yüzünden. Onu nasıl kullandığın ve güvenini nasıl suiistimal ettiğin için. Bir spor için."

"Biliyorum."

Reed'in sesi yıprandı. Bir dizi hırçın hece ve homurtuya dönüştü ve ben ellerimi iki yanımda yumrukluyorum. Çünkü nedense ona dokunmak istiyorum.

Elini elime alıp sıkmak istiyorum.

Ama
yapmayaca
ğım.

Yapamam.

Kesinlikle kardeşlerimin önünde değil. Onlara birçok kez ihanet ettim.
Aynı hatayı yapmaya devam edemem.

"Callie bana onun için futbolu bıraktığını söyledi. Onun özgürlüğü
için. Bu doğru mu?"

Reed'in morarmış çenesi bir iki dakika boyunca tik tak ettikten
sonra şöyle cevap veriyor: "Futbol sadece bir amaç için bir araçtı. Ve
evet, ondan vazgeçtim. Yine olsa yine yapardım."

Bunun üzerine tırnaklarımı avuçlarıma geçirip ayak parmaklarımı
kıvırmakla birlikte dudaklarımı da ayırmak zorunda kalıyorum.

Reed'in Conrad'a böyle karşı koymasını izlerken ağızımdan nefes
almak zorunda kalıyorum.

Benim için.

"Bir amaç için," diye mırıldanıyor Con. "Sanırım babanla ilgili bir
şey."

"Evet."

"Baban pisliğin teki."

Reed, Conrad'a kısa bir baş selamı verir. "Üzerinde hemfikir
olduğumuz bir şey." Conrad da başını sallar. "Ama bu
umurumda değil, anlıyor musun?" "Umurunda olmasını
beklemezdim."

"Güzel. Çünkü kız kardeşimi
önemsiyorum." Kısa bir baş sallama daha.

"Biliyorum."

"Farkında mısın," diyor Conrad ve ayaklarının üzerinde kayıyor,
"okulu bırakacak ve bir iş bulacak. Bir daire. Ayrıca baleyı de bırakmayı
düşünüyor. Yani görünüşe göre, onun hayatını mahvettin. Onun hayallerini
yıktın, beş yaşından beri kurduğu bir hayali."

"Henüz değil."

Conrad bu cevabı beklemiyordu. Ben de beklemiyordum. "Bunu açıklamak ister misin?"

Reed'in göğsünün dalgalandığını, ayaklarının üzerinde kayarken burun deliklerinin açıldığını görüyorum. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Kardeşlerine karşı ne kadar koruyucu olduğuna saygı duyuyorum. Onları her zaman nasıl koruduğuna. Seni izlerdim, biliyorsun. O zamanlar. Ben çocukken. Her zaman onların bir adım gerisinden nasıl yürüdüğünü izlerdim. Şehirde dolaşırken onlara nasıl göz kulak olduğunu. Bazen onları okula bırakmak için otobüse nasıl bindiğini. Seni izlerdim. Sonra benim koçum oldun ve oyuncularına karşı ne kadar koruyucu olduğunu gördüm. Oyunun. Oyunun bütünlüğünü, oyuncularını. Bu yönünü hem seviyor hem de nefret ediyordum. Özellikle de benim gündemime müdahale ettiğinde. İşleri kendi yöntemimle yapmak istediğimde. Kazanmak istediğimde. Oyunu değil. Yani, evet oyun ama bu her şeyden çok pislik babama yapışmakla ilgiliydi.

"Eğer şu anda bana bir yumruk atmak, kemiklerimi kırmak, bencil ve umursamaz olduğum için yüzümü yeniden düzenlemek istiyorsan ve tam olarak

Her zaman öyle olduğumu düşünmüştüm, o zaman buyurun. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Onun hayallerinin güvende olduğundan emin olacağımı bilmeni istiyorum. Onun kalbini bir kez kırdım. Ama onun hayallerini de kırmayacağım. Hayatta başkaları için pek bir şey yapmadım. Her zaman çok sarıldım

kendi pisliğime battım. Ayrıca, dünyanın canı cehenneme, umurumda değil. Nasıl olsa saçmalıklarla dolu. Ama sen ve ben, ikimiz de en azından bir konuda anlaşabiliriz: Kız kardeşin bu dünyada iyi olan tek şey ve ben onu mahvettim. Ama artık bunu yapmayacağım. Onu zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvetmeyeceğim."

Nefes almaya gittiğimde dudaklarımda tuz tadı alıyorum. Su tadı alıyorum. Gözyaşlarımdan. Kırık kalbimin tadını alıyorum.

Yine de kırık tadı vermiyor, gerçekten değil. Kırık bir kalbin tadı ekşi ve acıdır. Bunun tadı tatlı, şeker gibi.

Kek gibi.

Onun gibi.

Ve bunun ne anlama geldiğini, kırık kalbimin tadının nasıl değişebileceğini daha fazla analiz ederdim, ama tüm bunlardan sorumlu olan adamın işi henüz bitmedi.

Yapacak daha çok açıklaması var. Onun için acı çekmemi sağlayacak daha çok yolu var.

"Ve okulu bırakmayacak. Benim gözetimimde değil."

Chapter 18

Bugün pazartesi ve ben St.

Mary'deyim. Ama *o* pazartesi değil.

Müdürle konuşup okulu bırakmayı düşündüğüm pazartesi. O pazartesi okuldaki son günüm olacaktı ama bir şekilde normal bir Pazartesi oldu.

Diğerleri gibi bir pazartesi.

Yani, müdürle konuşmadım ve okulu bırakmadım. *O*

Pazartesi'nin üzerinden bir hafta geçti ve ben hala buradayım.

Hâlâ St. Mary's'e gidiyorum. Hâlâ arkadaşlarımla birlikteyim. Dürüst olmak gerekirse, en çok onları özleyecektim. Eğer bıraksaydım.

Günün sonu geldi ve tüm kızlarım avluda özel bir noktada duruyorlar. Bizim ya da daha doğrusu *onların* seçmesinin nedeni Çünkü arazinin girişini belirleyen siyah metal kapılara bakmak istiyorlar.

Çünkü hepsi parmaklıkların arkasından bir şey izliyor. Ya da birini.

"Tamam, beni öldürme," diye söze başladı Salem, gözleri o kişiye odaklanmıştı, "ama senin adam gerçekten çok seksi. Gerçekten, *gerçekten*."

"O benim adamım değil. Ayrıca Arrow'a bunu senin söylediğini söyleyebilir miyim?" Ona takılıyorum.

Kızarak koluma dirsek attı. "Ha. Ha. Komik."

Kıkırdıyorum.

Birkaç hafta önce St. Mary's'deki en büyük skandal olduğunu söylediğim skandalı hatırlıyor musunuz? Ve hepimiz Arrow'un gelip Salem'e olan aşkını ilan etmesini nasıl ummuştuk?

O yaptı.

Aslında sadece birkaç gün önce - hikayeyi anlattığında burada olduğum için mutluyum - ve Salem'e göre oldukça epikti. Ve öyleydi de.

Adam ona bir şiir yazmış.

Yani, tabii ki destansı bir şeydi ve şimdi sürekli kızarıp gülümsüyor.

Şu anda yaptığı gibi.

Poe, "Dur, o seksi *değil*," diyerek Salem'in koluna vuruyor, gözleri de o kişiye sabitlenmiş.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Salem onun koluna vurur. "Kesinlikle öyle.

Şu takım elbise ceketinin ona nasıl oturduğuna bak. Sanki her an içinden fırlayacakmış gibi. Ve eğer çok iyi odaklanırsanız, o gömleğin içinden karın kaslarını görebilirsiniz."

"Bu yüzden ateşli onun için çok uysal bir kelime. Evet. Callie'nin adamı

gibi..." Aklına bir şey gelince parmaklarını şıklatıyor. "O bir DILF. Tam bir DILF."

Wyn gülümseyerek başını sallıyor. Gözleri bir kez olsun eskiz defterinden ayrılmıyor. "İşte bizim Poe'muz. Her zaman çok klas."

"Ne, bir bebeği olacak, değil mi? O Callie'nin *bebeğinin babası*. Tabii ki o bir DILF."

"Ama bunu gerçekten söylemek zorunda mısın?" Wyn soruyor.
"Gerçekten bu kelimeyi kullanmak zorunda mısın?"

"Um, evet. Onu onurlandırıyorum. İltifat ediyorum." Sonra bana döndü. "Bir kardeşi olmadığına emin misin?"

Onlara başımı salladım. "Tekrar söylüyorum, o benim erkeğim değil. O benim hiçbir şeyim değil."

"Tabii, elbette. Sadece birlikte bir bebek sahibi olacaksınız." Poe bana gözlerini deviriyor. "Ve o da günün sonunda seni bekliyor olacak."

şimdi koluna vurma sırası bende. "Ve ikincisi, salyalarını akıtmayı kes onu."

Salem kıkırdar. "Senin adamın değil. *Suuuure*."

Salem ve Poe beşlik akıyor ve Wyn gülüyor.

Onlara karşı dudaklarımı bzsem de, hayranlık duydukları için onları Onu. suçlamıyorum.

Gerçekten muhteşem görünüyor. Gömleğinin altından karın kaslarını görebilirsiniz. Ama beni en çok etkileyen şey saçları.

Son birkaç ayda gerçekten büyüdü. Bu yüzden Gri takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle medeni ve evcil görünürken, bu uzun, asi sa telleri onu tam tersi gösteriyor.

Alnına düşüyorlar ve kolalı yakasına dolanıyorlar ve onu Bardstown Lisesi'nde herkesin ona taktığı umursamaz, vahşi canavar gibi gösteriyorlar.

Vahşi Mustang.

Kurt gözlü ve vampir derili olan.

Her annenin kızının uzak durmasını istediği ocuk. Her babanın, küçük kızını çağırmaya geldiğinde verandasından kaçmak istediği ocuk.

Artık oynamıyor olsa da bu lakabı hala taşıyor ve burada, siyah kapıların dışında durup beyaz Mustang'ine yaslanmasının nedeni benim için gelmiş olması.

Okuldan sonra beni almaya geliyor. Aslında geçen hafta boyunca beni okuldan almaya geldi.

"Artık benimle yaşamadığına inanamıyorum," diyor Wyn yanımdan, dikkatimi ondan uzaklaştırarak.

Boğazıma bir şey takılıyor. "Biliyorum. Seni özlüyorum. Her şeyi özledim. sen."

Her şeye ağlamaya oldukça alışkınım - her ne kadar bu Gözyaşları - ama tüm kızlarımın gözlerinde nem var ve şu anda kalabildiğim için çok mutluyum.

Beni okulda tuttuğunu.

Çünkü yemin ederim, onları deli gibi özlerdim.

Artık onlarla yurttta kalmayacağım gerçeği bile beni çok üzüyor.

Çünkü ben değilim.

Artık başka bir yerde yaşıyorum.

St. Mary's tarihinde kampüs dışında yaşayabilen tek kız.

Yine de mantıklı, değil mi? Ayrıca St. Mary's tarihinde St. Mary's'e *giderken* hamile kalan tek kız benim.

Hepsi beni bekleyen adam sayesinde.

Bunların hepsini o yaptı.

Ben planlar yaparken, o da kendi planlarını yapıyordu. Bunu zaten biliyordum ama bu planların ne kadar ayrıntılı olacağını bilmiyordum. Benim planlarımı utandırdılar.

Tüm ipleri elinde tutmayı, Jackson'ın ağırlığını ortaya koymayı ve beni okulda tutmayı içeriyordu. Ayrıca bana kalacak bir yer bulmayı da içeriyordu.

yaşamama ve bir işe girmeme izin vermiyor çünkü önce mezun olmaya ve sağlığıma bakmaya odaklanmam gerekiyor.

Ve ayrıca bale.

Onu da bırakmama izin vermiyor.

Benim hayalim.

Çünkü o zaten kalbimi kırdı, hayallerimi de kırmayacak.

Beş yaşımdan beri kurduğum hayale bir şey olmasına izin vermeyecek.

Bunu kardeşlerime söyledi ve söylemeliyim ki kardeşlerim bu plana bayıldılar. Dördü de.

Hepsinin ondan nefret ettiği gerçeği göz önüne alındığında bu şaşırtıcı olurdu, ama değil.

Kaldırımdaki hesaplaşmadan ve Reed'in Conrad'a verdiği sözden sonra kardeşim onu evimize davet etti ve bütün günü Reed'in planlarını dinleyerek ve ayrıntıları konuşarak geçirdiler. Stellan ve Shep bile New York'tan gelip görüş bildirdiler.

Reed'in tıpkı kardeşlerim gibi olduğunu hep biliyordum. Koruyucu departman ama bu durum hiçbir zaman beyin fırtınası yaptıkları zamanki kadar belirgin olmamıştı.

Yemek odamızda.

Sadece bir gece önce kardeşlerime haberi verdiğim ve onlarla olan bağımın, bildiğim hayatın sona ereceğini düşündüğüm odada.

O odada, her zaman istediğim bir şeye sahip oldum.

Her zaman kardeşlerimin ve Reed'in iyi geçinmesini istemişimdir. Bardstown Lisesi'ndeyken tek düşündüğüm buydu. Onların birbirleriyle Kan davası, ego ve farklılıklar bir yana, çünkü içten içe arkadaş olabileceklerini biliyordum.

Ama sonra her şey oldu ve ben onu gömdüm.

Bu umudu kat kat acı ve kalp kırıklığının altına ittim.

İki yıl önceki çılgın dileğimin şimdi gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de şimdi, her şey daha da kaotikken.

Ama bir şekilde oldu ve hayır, onlar arkadaş değiller. Tanrım, hayır. Ama kavga da etmiyorlar ve bu benim için yeterli.

Çünkü bir planı var ve bunu gerçekleştireceğine söz verdi.

Gerçekleştiriyor da.

Her neyse.

Arkadaşlarıma veda ediyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yeşil sırt çantamı omuzlarıma alarak beton patikadan siyah kapılara doğru yürümeye başlıyorum.

Ve gözleri doğrudan bana dikildi.

Şimdiye kadar telefonuna bakıyor ve çevresinden tamamen habersizmiş gibi görünüyordu. Ama öyle olmadığını biliyorum.

Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorum.

Geçen hafta boyunca onu bunu yaparken izledim.

Öğleden sonraları okula geliyor ve beni beklemek için Mustang'inden iniyor. Sonra ben arkadaşlarımla vedalaşıp ona doğru yürümeye başlayana kadar telefonuna odaklanıyor.

Sanki beni yalnız bırakıyormuş gibi.

Ona gitmeden önce huzur içinde vedalaşmama izin veriyor.

Gruptan ayrılır ayrılmaz başını kaldırıp bakıyor ve gözleri benimkilerle çarpışıyor.

Her şeyi geride bırakarak ona doğru yürümemi izlerken alevleniyorlar. Okulu, arkadaşlarımlı. Sonra doğruldu ve o da bana doğru yürümeye başladı. Yavaşça, tembelce, benim küçük adımlarıma uyarak. Sanki yürüyüşümüzün zamanını ayarlıyor. Benimle aynı anda siyah kapılara ulaşacak şekilde senkronize ediyor.

Bunu yapmak bir buçuk dakikamı alıyor. Zaman tuttum.

Geçen hafta, geçen Pazartesi, beni almaya geldiği ilk gün zaman tuttum ve tam doksan saniye sonra kara kapılardan çıkıp diğer tarafa geçtim.

Ve o benim önümde duruyor.

"Merhaba," diyorum, ona bakıyorum, kalbim dönüyor, karnımdaki çırpıntılar şiddetleniyor.

Onun da burada olduğunu biliyor.

Buna bir şey demedi. Yine, söylemeyeceğini biliyordum.

Onun yerine bana baktı.

Yüzümü, hardal rengi bir kurdeleyle tutturulmuş örgülü saçlarımı inceliyor. Hatta üniforma eteğime, Mary Janes ayakkabılarıma bile bakıyor.

Onun ağır incelemesi altında, ısıtılı kurt gözleri altında dik ve dik durmaya çalışıyorum.

O, yetişkin iş kıyafetiyle orada durup iyi olduğumdan emin olurken beni genç bir kız öğrenci gibi hissettiren inceleme.

Çünkü yaptığı şey bu. Biliyorum.

Okulda geçirdiğim altı saat boyunca başıma bir şey gelmediğinden emin oluyor.

Beni son gördüğünden bu yana geçen altı saat içinde.

Çünkü sabahları beni okula da o bırakıyor. "Her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor, sırt çantamı almak için uzanırken benden.

Gördün mü? İyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Ve sırt çantam gibi ağır şeyleri taşıyamayacağımı düşünüyor.

Yüzüne bakarak başımı sallıyorum. "Evet."

Ledger'ın ona verdiği morluklar o kadar kızgın görünmüyor ama yine de oradalar ve yüz hatlarını çukurlaştırıyorlar. Yine takım elbisesi içinde sivilden çok suçlu gibi görünüyor.

Çenesinin hemen yanında öfkeyle titreşen eski bir sıyrık fark ediyorum. "Burada ne olmuş böyle?"

"Ne?"

Elimi kaldırıp çenesine dokunuyorum ve çenesi sıkılıyor. "Al. Eski kesiğini sıyırmışsın gibi görünüyor."

Reed bir an gözlerimin içine baktı ve sonra huysuzca cevap verdi: "Bir yerimi... çizmiş olabilirim."

"Kirli sakalın," diye tamamliyorum ve o da omuz silkerek onaylıyor. "Daha dikkatli olmalısın Reed. Eski kesiklerin -"

"Sabah bulantısı var mı?" diye soruyor, sözümü kesiyor ve sanki kesiklerinin konusunu bitirmiş gibi dokunuşumdan uzaklaşıyor.

Sanki onun için endişelenmeme izin vermeyi bırakmış gibi.

Elimi indiriyorum ve karıncalanan parmaklarımı yumrukluyorum. "Birazcık."

Yüz hatları gerginleşiyor. "Bir şeyler yiyebildin mi?"

"Salata."

Keskin bir şekilde nefes vererek bana ne düşündüğünü söylüyor.

Sabah bulantılarım son birkaç gündür daha da kötüleşti ve Reed dersler sırasında buna katlanmak zorunda kalmamdan nefret ediyor. Kardeşlerim de nefret ediyor ve birlikte, delice bir an için, geçene kadar okula gitmeyi tamamen bırakmam gerektiğini düşündüler.

Yine de ayak diredim. Diğer bazı planlarına da karşı çıktım, ancak bu ne burada ne de orada.

Her neyse, onlara okulu bırakmamamı ve bir işe girmemi istiyorlarsa bunu doğru şekilde yaptığımı söyledim. Yani derslere gidiyorum, ödevlerimi yapıyorum ve notlarımı yüksek tutuyorum.

Pes etmek zorunda kaldılar.

Ama sanırım bunun en büyük nedeni Conrad'ın artık futbol koçu olması ve Reed ayrıldıktan sonra bana göz kulak olmak için burada olacağını bilmesiydi.

Ben yokum.

"Biri sana bir şey mi söyledi?" diye soruyor ve ben eteğimi hafifçe çekiştiriyorum.

Evet.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çatıyor. "Emin misin?" Şey, hayır.

Birisi bana bir şey söyledi. Bir grup insan. Sanırım üçüncü sınıftan kızlardı. Bana *bir* şey söylemediler.

Öğle yemeğindeydi.

Salatamı alıyordum ve tepsimi işaret edip kıkırdadılar ve kusma taklidi yapmış olabilirler. Ya da onun gibi bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, sadece bir saat önce kusmuştum. Bunu yapmak için sınıftan aceleyle çıkmak zorunda kaldım ve haberler hızla yayıldı. Bildiğim gibi, hasta olduğum ve kampüs dışında yaşayan tek kız olduğum hakkında.

Hamile olmamla ilgili.

Artık hepsi biliyor ve skandala uğramış durumdalar. Yine, olacaklarını bildiğim gibi.

On sekiz yaşında hamile kalmamın Salem'le olanlardan çok daha büyük bir skandal olacağını biliyordum. Ve öyle de oldu. En azından onun üzerindeki baskının bir kısmı kalktığı için mutluyum. Çünkü bir süredir herkes onu izliyordu.

Hâlâ izliyorlar ama artık beni de izliyorlar.

Bizim grubumuz en asi grup oldu. Biz St.

Mary'nin asileriyiz.

Aslında, her zaman bir çeşit arkadaşım olduğunu düşündüğüm rehberlik danışmanım, şu anda başka bir danışmana geçmemi istedi.

Hamile.

Yalan söylemeyeceğim. Acıttı ama sorun değil.

Beklemediğim bir şey değildi.

Yani ben yaşayacağım. Ama görünüşe bakılırsa, o

yaşamayacak. "Evet, eminim," diyorum ona. "Can

."

Omuzlarımın üzerinden bakıyor. "O zaman ne sikime bakıyorlar

"

Neden bahsettiğini biliyorum.

Ben ve kızlarım gibi onu izleyen başkaları da vardı.

Hâlâ onu ve şimdi de beni izliyorlar.

Buradaki ilk gününde, tüm okul okuldan sonra beni almasını izledi.

Kül bloklı binaların dışında durdular, avluda toplandılar ve benim ona doğru

yürümemi izlediler. Geçen hafta boyunca, birçok

insanlar ilgilerini kaybetti ama birçoğu kaybetmedi.

Bu yüzden onu izliyorlar.

Ona doğru yürümemi ve beni Mustang'iyle götürmesini izliyorlar.

Artık onun kim olduğunu biliyorlar.

Onunla benim hakkımda çeşitli söylentiler var ve tabii ki bunlardan biri de birlikte olduğumuz. O benim erkek arkadaşım ve ben de onun bebeğini taşıyorum.

Onun bebeğini taşıyorum ama o benim erkek arkadaşım değil. Asla olmak istemedi ve asla da olmayacak.

"Sen," diye cevap veriyorum.

"Ne?"

"Kızlar hep sana bakıyor, unuttun mu?"

"Bundan hoşlanmıyorum."

Şaşırdım, güldüm. "Ciddi misin sen? Çok severdin. Ve onları hep arkandan izlerdin. Ve -"

"Ben yapmadım."

"Ne?"

"Onları izle."

"I..."

Ne söyleyeceğimi unuttum, çünkü onun izlediği şekilde *bana* öyle geliyor ki... onları izlemediğini söylemeye çalışıyor.

Onun yerine beni izledi ve bu çok saçma, değil mi?

Gözlerini kaçırıyor ve omzumun üzerinden kızlara bakmaya devam ediyor. "Eğer izlemek istiyorlarsa, ben-"

"Onları görmezden gel. Ben görmezden geliyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin,"

diye homurdanıyor. "Yemin ederim sorun yok."

Kapıya doğru bir adım atmadan önce bir an için gözlerini kısıyor ama ben onu durduruyorum.

Fiziksel olarak.

Belki de bu yanlış bir izlenim veriyordur. Onu fiziksel olarak hiçbir şeyden alıkoyamam. Benden daha büyük, çok daha büyük ve güçlü.

O yüce bir dağ, bir bina gibi ve ben onun için bir torba tüy gibiyim.

Onu durduramam ama yaparım.

Elimi sert karnına koydum ve durdu.

Sert.

Ona, beyaz gömleğinin üzerindeki küçük, solgun elime bakıyor, Bana bakmadan önce. "Bırak gideyim."

Ona cevap vermeden önce bir an durmam gerekiyor. "Hayır."

Elinde tuttuğu sırt antamdaki parmaklarını esnetiyor. "Elini ek, Fae."

Ve yemin ederim, kalbim göğsümde o kadar hızlı dönüyor ki, sanırım yerinden fırlayacak. Kemiklerden oluşan kafesinden fırlayacak, tıpkı benim kafesimden fırladığım gibi, cüruf taşlarından ve siyah kapılardan oluşan kafesten.

Beni içinden çıkardığı.

Benden çok daha güçlü olan ama bir şekilde onu bu şekilde kontrol etmeme izin veren adam.

Ona bir şeyler yaptırmama izin veriyor.

Sanki yapabilirmiş gibi. Bana bir şeyler yaptırabilirdi yani. O zamanlar. Ona aşık olduğum zamanlar.

Yutkunarak, "Hayır. Oraya girmeyeceksin." dedim. Çenesi sıkıştı. "Giriyorum."

"Hayır, gitmiyorsunuz. Biz gidiyoruz." "Fae."

Elimi onunkinin üzerine bastırırken kendi midem de sıkışıyor.

"Hayır. Kimseyle kavgaya etmeyeceksin, Reed. Sana izin vermeyeceğim. Sana sorun olmadığını söyledim. Bir süre sonra ilgilerini kaybedecekler. Bir şeye bakmak istiyorlarsa, bırak baksınlar. Umurumda değil. Ama sen oraya girip kendi işini yapmayacaksın."

"Benim olayım ne?"

"İnsanlara şantaj yapmak."

"Bu şantajdan çok daha kolay olacak." "Oh, bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"Amaç da bu."

İimi ektim. "Hayır. Gitmiyorsun. Ayrıca, randevumuza geç kalmıyor muyuz?"

O bana bakıyor, kavgacı ve kızgın, ben de ona bakıyorum.

Kavgacı değilim ama, hayır.

Nefesim kesildi.

Dudaklarım aralandı ve kalbim hızla
çarpıyor. Çünkü artık ne yapacağımı
bilmiyorum. Bildiğimi sanıyordum.

Tek yapmam gerekenin iki yıl önceki hatalarımı hatırlamak olduğunu
düşünmüştüm.

Yıllar önceydi, o yüzden tekrar etmeyeceğim. Bana yaptığı her küçük şeyi
hatırlarsam ve kırdığı kalbimin her küçük parçasını taşırsam güvende
olacağımı düşündüm.

Ondan güvende olurdum.

Ama artık güvende olduğumu sanmıyorum.

Sonra geri çekiliyor. Bana itaat ediyor ve kasları parmaklarımın altında
gevşiyor, sanki bu canavarı sadece dokunuşlarımla evcilleştirmeyi
başarmışım gibi.

"Bu iş daha bitmedi." Omuzlarımın üzerinden son bir kez baktı ve
"Gidelim" diye emretti.

Oda bembeyaz ve çamaşır suyu kokuyor.

Bu beklenen bir şey, çünkü burası bir muayene odası. Özel
bir klinikteyiz.

İlk doktor randevum için.

Çünkü hamilelik testi yapmanın yanı sıra, bir kızın hamile olduğunu
öğrendiğinde yaptığı başka bir şey daha vardır. Ve şimdiye kadarki her şey
gibi, Reed bunu da halletti.

Klinik şehir dışında olsa da - Bardstown'da değil, komşu kasaba
Wuthering Garden'da - Reed kardeşlerimi ve beni iyi bir doktor olduğu ve
şiddetle tavsiye edildiği konusunda temin etti.

İçeri girer girmez pembe önlüklü bir hemşire bize doldurmamız için
bir sürü form verdi.

Yine Reed halletti.

Cevapları bilmediğinde bana sorular sorardı ama çoğunlukla her şeyi o yapardı.

Sonra aynı hemşire bizi bir muayene odasına götürdü. Bize bir teknisyenin birkaç dakika içinde bizimle olacağını ve Bu arada beyaz bir önlük giymeliymişim. Ayrıca bana işlemem için bir bardak ve hamilelik testi için üzerine baş harflerimi yazabilmem için kalın bir Sharpie verdi.

Ona bunu zaten yaptığımı söylediğimde gülümsedi ve bana bunun standart bir prosedür olduğunu söyledi.

Ve şimdi buradayız.

Bir kaba işedim ve üzerine adımlı yazdım. Sarıya çalan önlüğümü giydim ve teknisyen odaya yeni girdi.

Adı Christina ve bana bugün ilk ultrasonumu yapacağını söylerken çok enerjik ve mutluydu. Aynı zamanda iç pelvik muayene de yapacak, yani rahmimi, rahim ağzımı ve diğer organlarımı hızlıca kontrol edecek. ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacak. Pap smear testi yapacağından, kilomu ve tansiyonumu kontrol edeceğinden falan bahsetmiyorum bile.

Yani temel olarak benim ve bebeğin sağlıklı olduğundan emin olmak için genel bir muayene.

"Tüm bu prosedürler çok temel ve standarttır" diyor eldivenlerini takarken. "Pelvik muayene sırasında hafif bir rahatsızlık olabilir ama endişelenecek bir şey yok. Çok rahatsız olursanız bana haber verin, tamam mı?"

Yutkunarak başımı salladım. "Tamam."

Kilomu ve diğer hayati değerlerimi aldıktan sonra, popom masanın kenarından hafifçe sarkacak şekilde sırtüstü yatmamı söyledi. Ayrıca bacaklarımı üzengi adı verilen bu arkaik görünümlü metal aletlerin içine sokmamı ve gevşememi söyledi.

Çünkü bu hızlı olacak.

Yine de hiçbir şey hızlı hissettirmiyor.

Özellikle de tabureyi çekip bacaklarımı açtığında ve elbisemin altı tamamen açıkta kaldığında.

Muayene masasının kenarına tutunduğumu ve tüm nefeslerimin boğazımda ve ciğerlerimde bir yerlerde düğümlendiğini fark etmemiştim.

Ona kadar.

Ta ki yanımda belirene kadar.

Şimdiye kadar odanın karşı tarafında duruyordu, kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Kilo kontrolü ve diğer her şey sırasında gözlerini benden ayırmadı.

Sanki beni koruyormuş gibi. Sanki Christina bana zarar vermek istiyormuş gibi. Ne zaman hareket etti bilmiyorum.

Ama o şimdi burada, yanımda ve uzun, zarif parmakları bileğimi sararak masayı bırakmamı sağlıyor. Onun yerine ona tutunmamı sağlıyor. Ve parmaklarım bundan o kadar *çok* hoşlanıyor ki, o kadar *çok* hoşlanıyor ki, ona yapışıyorlar.

Parmaklarım onunkilere yapışıyor ve nefes alışım kolaylaşıyor.

Midemde kabaran bulantı da yatışıyor çünkü yapacağını söylediği şeyi yaptı. Yumuşatıcı stoklamış ve midemdeki minik hücre yığını bundan hoşlanıyor.

Ve rahatsızlık.

Bu da kayboluyor çünkü ona bakıyorum. Gözlerinin içine.

Erimiş gri, yoğun gözlerine.

O zaman Christina'nın içime yerleştirdiği spekulumun gerginliğine aldırmiyorum. Sanırım sadece bir kez irkiliyorum ve baskıya alışana kadar elini üç saniye kadar sıkıyorum. Kafamda bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Ama o değil.

Solmakta olan morlukları dalgalanıyor ve Christina'ya dikkatli olmasını söylüyor.

Özür dileyip devam etmesini söylesem de - ki Reed'den biraz korkmuş gibi göründükten sonra bunu yapıyor - ve ona bakıp başımı sallasam da balerin kalbimin dönmesine engel olamıyorum.

Çenesi kenetlenip bundan hoşlanmadığını anladığımda yine nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. Kendini tutmasını istiyorum.

Ancak bir saniye sonra Christina'nın sesi bakışlarımızı kırıyor ve şöyle diyor: "Ve işte minicik şey. Bebek."

Bunun üzerine ikimiz de onu görebilmek için gözlerimizi monitöre çeviriyoruz. Ya da en azından bir şey görebilmek için.

Çünkü Tanrı aşkına, yapamam.

Bebeğimizi göremiyorum.

Bunu ona söyledim ve gülerek bana işaret etti. O olması gereken küçük noktayı. Ayrıca bana doğum tarihinin Temmuz'da olduğunu söyledi.

Karnım zonkluyor ve o olmadığını biliyorum ama yine de. O olduğunu varsayıyorum ve içimde hareket edene kadar da varsaymaya devam edeceğim.

Ama her neyse, Reed onu hemen gördü ve yalan söylemeyeceğim, bunun için ondan biraz nefret ediyorum. Ben onu göremezken o görebiliyordu.

Gerçi Christina'dan dört kopya yapmasını istediğinde öfkem yatışıyor. Ondan.

Ve bunu parmakları benimkilere sürtünürken yapıyor.

Ama yakında onları, onun parmaklarını bırakmak zorundayım çünkü her şey bitti.

Ve Christina bize doktorun bizi ofisinde beklediğini söyledi.

Dr. May ellili yaşlarında, belki de bana her türlü soruyu soran dost canlısı bir kadın. Ailemin tüm tıbbi geçmişini aldı ve

Bana doğum öncesi vitaminleri yazıyor. Bana okuyabileceğim ve vücudumda meydana gelecek değişiklikler hakkında bilgi edinebileceğim broşürler verdi ve ihtiyaç duyduğum her an ofisi arayabileceğimi söyledi.

Sonra Reed'in sırası.

Soru sormak için.

Ve bir sürü sorunu var. İlki, sabah bulantılarım için ne yapabileceğimiz. Ve neden geçmiyor? Ve beni rahatlatmak için ne yapabiliriz?

Hepsi onun sözleri, benim değil.

Ancak doktor sabırlı. Bu konuda fazla bir şey yapamayacağımızı söylüyor. Her kadının vücudu farklıdır ve bu berbat bir şey ama atlatırsın. Ve genellikle ikinci üç aylık dönemde düzeliyor. Ancak, eğer gerçekten dayanamazsam, bana hafif bir antiemetik reçete edebilir.

Dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyler doğal seyrinde ilerler ve bu noktada endişelenecek bir durum olduğunu düşünmüyor. Bu yüzden antiemetikleri reddediyorum.

- Reed'in tüm üzüntüsüne rağmen - ve tüm yardımları için doktora teşekkür ederim.

Sonra Reed beni eve bıraktı.

Öngörülebilir gelecekte yaşayacağım yeni evim. Conrad'la yaşamak istediğim eski evim değil.

Bu da benim ayak dirediğim başka bir konu. Ayrı yaşamak, kendi başıma yaşamak.

Çünkü olanlardan ve Conrad'ın büyürken bize baktığı konusunda anlattıklarından sonra, ona daha fazla yük olmak istemedim. Zaten bana ve kardeşlerime bakıyordu, bir molayı hak ediyordu.

Şimdi. Özellikle de yeni bir iş bulmuşken. Evinde yaşayan hamile bir kız kardeşi hak etmiyor.

Ben de onlara okula yakın bir dairede yaşayacağımı ve St. Mary's'den ayrılıp bir iş sahibi olduğumda onlara her şeyi geri ödeyeceğimi söyledim.

Ama Reed reddetti.

Bunun için de bir planı vardı zaten.

Yani bu evde yaşayacağım.

Tamamen camdan ya da çoğunlukla camdan yapılmış, tüm duvarları yüksek pencerelerle kaplanmış bir evdir ve Uğultulu Bahçe kasabasında bir uçurumun tepesinde yer almaktadır.

Reed'in beni o gece getirdiği evle aynı. Beni Mavi Madonna'nın dışında sokakta bulduğunda. Onun tatil evi, ya da şimdilik onun olan *bir* tatil evi.

Bir arkadaşına ait olması ve kliniğe ve okuluma yeterince yakın olması dışında kime ait olduğunu tam olarak çözemedim.

Yine de muhteşem.

Tıpkı beni Mustang'iyile klinikten getiren adam gibi.

Durur durmaz arabadan iniyor ve bana kapıyı açmak için arabanın etrafında yürüyor. İlk gün tek başıma çıktım ve bu onu kızdırdı. Bu yüzden şimdi onun işini yapmasını bekliyorum.

Gerçi bu iki yıl önce yaptığı bir şey değildi.

Bir keresinde ben tırmanırken kapıyı benim için açmıştı. Ondan sonra kendi başıma çıkmakta özgürdüm.

Şimdi o konuda da bana yardım etmeyi seviyor. Tıpkı beni ön kapıya götürürken hala taşıdığı sırt çantamı taşımama yardım etmeyi sevdiği gibi.

Sadece kapıda, tam eşikte, kapının kilidi açık ve içeri girmeye hazır olduğumda bana geri veriyor.

Şimdi ne yapacağını biliyorum.

"Telefonun yanında mı?" diye soruyor her zaman yaptığı gibi. "Evet."

Geçen hafta bana yeni bir cep telefonu aldı. St. Mary's'de cep telefonu ve kişisel teknoloji yasak olduğu için eski telefonumu bırakmak zorunda kaldım.

Bardstown Lisesi'nde kullandığım telefonum evdeydi. Ona hala eskisini kullanabileceğimi söyledim ama bana sinirli bir bakış attı ve bana şimdiki telefonumu aldı.

Kardeşlerim yarısını ödemek istedi.

Reed de onlara sinirli bir bakış attı ama onlar da Reed'e ters ters bakınca kardeşlerim masrafı paylaştı.

"Yiyecek ve diğer şeyler stoklandı mı?"

"Var."

Aslında günlerce yetecek yiyeceğim var.

Çünkü yine Reed hafta sonu bana her şeyi aldı ve sonra kardeşlerim de alışverişe geldi. Yani her gıda maddesinden iki takımım var. Uzun tartışmalardan sonra, kimin hangi hafta bana yiyecek getireceğine dair dönüşümlü bir program oluşturdular. Bu çok daha

Cep telefonu tartışmasından daha hararetli bir tartışmaydı çünkü Reed'in her gün gelmesi için bir aşçı ve temizlikçi tuttuğunu öğrenmişlerdi.

"Güzel. Yarın seni almaya geleceğim. Aynı saatte," dedi. talimat verir. "Benden sonra kapıyı

kilitle." Her zamanki gibi.

Beni alır ve bırakır. Bana talimatlar veriyor ve sonra gidiyor. Sadece ertesi gün her şeyi tekrar yapmak için.

Çünkü burada benimle yaşamıyor.

Bir otelde yaşıyor. Wuthering Garden'daki en lüks otellerden birinde, benden sadece on beş dakika uzaklıkta. Kardeşlerim ona bunu sorduğunda bunu açıkça belirtti.

Onlara benim için zaten bir evi olduğunu söylediğinde, Con'un ilk sorusu Reed'in nerede yaşayacağıydı. O da farklı bir yerde kalacağını ama bir şey olursa bana rekor sürede ulaşabilecek kadar yakın olduğunu söyledi.

Kardeşlerim artık yalnız yaşamamdan ne kadar nefret etseler de bu konuda hemfikirler. Reed'in bebeğini taşıyor olmama ve her şeyle ilgileniyor olmasına rağmen onu yanımda istemiyorlar.

Yine de o gitmeden önce, "Ofise geri mi dönüyorsun?" diye sordum.

Sorum karşısında şaşırdı, sanırım genelde yorum yapmadan geçiştirdiğim için. Ama bugün öyle değil.

Bugün ona bir şey söylemek zorundayım.

Cevap verirken gözleri şüpheyle parlıyor. "Evet. Neden?"

"Sadece merak ettim." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Ben de bir şey düşünüyordum." Şüphesi daha da artıyor. "Peki bu ne olabilir?"

"Eğlenmek için ne yapıyorsun?"

"Ne?"

Ugh.

Cidden mi? Ona ne soruyorum ki?

Ama şimdi bunu söylediğime göre, devam ediyorum, "Yani, geçen hafta seni sadece ofise giderken ve benimle ilgilenirken gördüm ve...

Bundan sonra ne yapıyorsun? Hobiler falan. Arabalar üzerinde mi çalışıyorsun, yani... rahatlamak için yaptığın bir şeyler olmalı."

Günlerdir beni rahatsız ediyor.

Bu işin onu öldürdüğü ve benim yüzümden yapmak zorunda olduğu gerçeği. Onu mutlu eden şeyi yapmalı.

Arabalar gibi belki ve...

"Rahatlamak için zamanım yok."

"Ama -"

"Ben gittikten sonra kapıyı kilitle yeter."

"O... biliyor mu?" Sonra kocaman gözlerle sordum.

"Kim neyi biliyor?"

"Hamile olduğumu. Baban." Hızlanan kalp atışlarımı bastırmak için duraklıyorum. "Bütün bunları benim için yaptığını biliyor mu?"

Oğlunun arabasını çaldığım için beni cezalandırmak isteyen adam. Ve haklı olarak.

Özgürlüğüm karşılığında Reed'i futbolu bırakmaya zorlayan adam.

Acaba biliyor mu ve eğer biliyorsa, bu konuda ne düşünüyor olmalı? Oğlunun bebeğine hamile olduğum gerçeği hakkında.

Karnımın içindeki çırpıntılar ortaya çıkıyor ve elimi karnımın üzerine koymaktan kendimi alamıyorum. Ve bunu yaptığında, gözleri kaçınılmaz olarak ona odaklanıyor.

Sağ elmacık kemiğinde sorumla dalgalanan mor bir çürük var. Tıpkı bakışlarındaki kızgın ve kararlı ifade gibi titriyor. "Babam için endişelenmene gerek yok. Her şey kontrolüm altında."

"Ama Reed -"

"Babamla başa çıkabilirim, tamam mı?"

Sorun yok." Aynen öyle, değil mi?

Her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyor. Her şeyi hallettiğini.

Ona izin veriyorum çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum.

Bunu *hissediyorum*.

Bu yüzden Conrad'ın önünde durdu ve ona bir söz verdi.

Bu yüzden tüm bu planları yaptı. Bu yüzden bu kadar çok düşündü.

çok özenli ve çok detaylı. Bunu başarabilmek için yüzlerce liste yapmış olmalı.

Bu yüzden kardeşlerimin de her şeyle ilgilenmesine izin veriyorum.

Çünkü durumu bu şekilde kontrol altına aldıklarını biliyorum.

Conrad bu şekilde hiçbir şeyin dağılmamasını sağlıyor. Olaylarla bu şekilde başa çıkıyor. Annem öldüğünde ve her şeyle ilgilenmek zorunda kaldığında yaptığı gibi.

Kardeşlerimin elinden bu kontrolü alırsam, bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum. Eğer *onun* kontrolünü de elinden alırsam, bu onu sadece kızdırır.

Ve minnettarım, biliyor

musun? Tanrım, minnettarım.

Birkaç hafta öncesine kadar her şeyin dağılacağını düşünüyordum.

Yalnız kalacağımı ve dışlanacağımı düşündüm. Çok korkmuştum. Çok, çok korkmuştum.

Ama sonra o geldi ve her şeyi kurtardı.

Okula gidiyorum. Yaşayacak bir yerim var. Bir doktorum var. Baleyi bırakmama bile gerek yok. Her kız bu kadar şanslı değil. Biliyorum. Ben bir istisnayım. Çoğu hamile genç kızın sadece hayal edebileceği bir destek sistemim var.

Bu yüzden sesimi yükseltmek zorundayım.

Araya girip Reed'i durdurmalıyım.

"Bütün bunlara ihtiyacım yok Reed," diye ısrar ediyorum, ona bakarak. "Büyük bir eve, bir aşçıya ve özel bir kliniğe ihtiyacım yok. Burada olmak istediğini ve işleri benim için kolaylaştırmak istediğini biliyorum ve bu konuda tartışmıyorum. Ama tüm bunlar," elimi eşyalara doğru salladım, "çok paraya mal oluyor, Reed. Biliyorum. Ben aptal değilim. Bütün bunlara ihtiyacım yok, tamam mı? Sırf bu yüzden orada çalışmanı istemiyorum. Çünkü her şeyi sağlamak zorundasın. O şirketten nefret ediyorsun. Asla kendi şirketin için çalışmak istemedin.

Baba. Biliyorum. Ama benim yüzümden, olanlar ve yaptıklarım yüzünden bunu yapmak zorundaydın. Bu yüzden nefret ettiğin bir şeyi yapmana izin vermeyeceğim.

"Yani, hayallerimden vazgeçmeme izin vermiyorsun. Beni Mavi Madonna'ya bile geri döndürdün. Futbolun senin hayalin olmadığını biliyorum ama bir hayalin olmalı Reed. Bir şeyler istiyor olmalısın ve ben de hiç istemediğin bir şeyi yapmana seyirci kalamam. Ayrıca, iki yıl oldu. Baban bundan nefret ettiğini göremiyor mu? Bunu ona açıklayamaz mısın? Yani, o senin baban. Seni mutlu görmek istiyor olmalı. Ve eğer o böyle bir Kendinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir pislik. O zaman onunla konuşabilirim. Yaptığım her şey için özür dileyebilirim. Açıklayabilirim -"

Kolu dışarı fırlayıp parmakları pazumu kavradığında beni kesiyor. Tutmakla kalmadı, parmakları kolumun etine saplandı.

Üzerime doğru eğildiğinde, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım, onda daha önce hiç görmediğim bir şeyle dolup taşarken tenimi çukurlaştırdıklarını hissediyorum. "Babamla asla konuşmayacaksın."

"Ne?"

"Asla. Onun adını bile söylemeyeceksin, anladın mı?" "Reed -"

"Anlıyor musun, Fae?"

Daha düşünmeden başımı salladım. "Evet."

Parmakları hala durmuyor. Hatta bana daha da fazla yükleniyor. "Babamın bununla hiçbir ilgisi yok. Seninle de. Sana dokunmayacak. Sana bakmayacak bile. Ona izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz. Bu yüzden Bu düşünceyi aklından çıkaracaksın ve her şeyi benim halletmeme izin vereceksin. Bunu anladıysan evet de."

Sözlerindeki şiddet, vahşet, evet demek istememe neden oluyor. Ama bundan daha fazlası, başka bir şey, onun vahşiliğinden çok daha fazla ihtiyaç duyulan bir şey.

Ŗu anda onunla aynı fikirde olmam için bana yalvaran bir Ŗey. Sanki kabul etmezsem, bu onu yok edecekmiŖ gibi.

"Evet."

Sanki onayımın gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuŖ gibi birkaç saniye boyunca bakıŖlarıyla beni iviliyor. Bundan tatmin olduğunda Doğruldu ve gitmeme izin verdi. "Ŗimdi ben gittikten sonra kapıyı kilitle."

Chapter 19

Bardstown Lisesi'ndeyken bacaklarına hayrandım.

Kalçalarına.

İçlerindeki gücü. Yürürken ya da koşarken kaslarının şişmesi.

Adımlarının uzun, durgun, otoriter ve seksi oluşu.

Bacakları beni hala büyülüyor.

Ama şimdi elleri beni daha çok etkiliyor. Parmakları.

Uzun ve kalındırlar, sert, yumrulu, erkeksi eklemleri vardır.

Ayrıca kare şeklinde küt tırnakları var. Ellerin arkasında, bileklerine kadar uzanan damarlar kalın ve engebeli.

Bir de ön kolları var. Kaslı ve ay öpücüğü gibi bir tene sahip, yukarı çıktıkça seyrelen koyu renkli tüylerle kaplı, kasları ise kalın, engebeli ve güçlü.

Kusarken saçımı tutan eller bunlar. Klozetin üzerinde kasılırken sırtıma daireler çizerler. Sonra bana tuzlu kraker ve zencefil çayı getiren eller bunlar.

Ayrıca her akşam okuldan sonra akşam yemeğimi ısıtıyor çünkü yorgunluğum sınır tanımıyor.

Önceden beni alıp bırakıp gidebiliyordu ama şimdi işler o kadar kötüleşti ki kalıyor.

Yapmak zorunda.

Benim yaşamam için ayarladığı eve girmesi gerekiyor.

Akşam yemeği boyunca benimle kalmak zorunda, ki eğer çok şanslıysam yemeği içeride yiyebiliyorum. Sonra ben kanepede ödevimi yaparken o da benimle kalmak zorunda - genellikle nefret ettiği ofisinde çalışıyor - ya da yapmaya çalışıyor. Çünkü ben her zaman ödevin ortasında uyuyakalıyorum.

Sonra aynı kollarıyla beni yatağa taşıyor. Ve kanepede uyuyor.

Ertesi gün her şeyi baştan yapmak için. Çünkü bunu benim için başkasının yapmasına izin vermezdi. O ve kardeşlerim bana kimin göz kulak olacağı konusunda tartıştılar. Ama bir yarışma olmadı.

Reed Roman Jackson bu davayı tek bir sert sözle kazandı. "O benim bebeğimi vücudunda taşıyor. Bu yüzden vücudu ona zor anlar yaşatırsa onunla ilgilenen ben olacağım."

Her neyse, doktor randevularıma gittiğimde tuttuğum eller bunlar.

İlk seferinde olduğu gibi Reed muayene masasına tutunmama izin vermiyor. Onu bırakmamı sağlıyor ve parmaklarını benimkilere doluyor. İşler benim için rahatsız edici bir hal aldığı anda tırnaklarımı derisine geçirmeme izin veriyor.

Kavrayışımın gücü karşısında irkilmiyor bile, sadece gözlerini benden ayırmıyor ve tüm gücünü bana veriyor.

Ve her zaman bulanık ultrason resimlerinin kopyalarını ister.

Onun.

Sonra da o elleriyle cebine koyar.

Bu ellerle doktorumuza sormak istediği soruların listesini yapıyor. Ve aynı eller, onun cevapları sonraki birkaç randevuda da aynı kaldığında yumruklara dönüşüyor.

Şiddetli sabah bulantılarımın ikinci üç aylık döneme girdiğimde ortadan kalkacağını umuyorum. Vücudum değiştikçe kendimi yorgun ve halsiz hissetmem normal ve evet, ikinci üç aylık dönem ilkinden daha iyi olmalı.

Ve öyle.

Tanrım,

öyle.

Şubat ayı gelip de ikinci üç aylık döneme girdiğimde kendimi normal hissetmeye başlıyorum.

Kendimi insan gibi hissetmeye başladım. Günler bulanık değil ve artık o kadar yorgun değilim. Okul günlerine, ödevlere, kıs kıs gülmelere, bakışlara katlanabiliyorum, ki bunlar hala geçmedi.

Ama sorun değil.

Kızlarım var ve onlar benim tarafımda. Bu yüzden dünyanın geri kalanının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Zaten endişelenecek o kadar çok şeyim var ki, bu yüzden boş veriyorum.

Beni ziyarete gelen insanlarla konuşabiliyorum, mesela kardeşlerimle, özellikle de Conrad'la. Ledger New York'tan gelebildiği kadar geliyor. Shepard ve Stellan da gelmeye çalışıyor.

Ve ikinci üç aylık dönemime bir hafta kala, tüm dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri beni ziyaret ediyor: Fırtına.

Hafta sonu için New York'tan geliyor ve bunun için çok heyecanlıyım.

Çünkü onu çok özledim.

Zamanım olmadığı için onunla telefonda konuşuyorum.

ya da yapabileceğim aramaların sayısı konusunda. Ama onu görebildiğim için çok mutluyum.

"Aman Tanrım, anne olacaksın," diye ciyaklıyor arabasına varır varmaz, her mağazadan her şeyi taşıyor gibi görünüyor

New York'ta.

Hepsini araba yoluna döküyor ve koşup bana sarılıyor, gri gözleri neşeli.

Gülüyorum, onu sıkıca sarıyorum. "Ne yaptın sen? Bütün bu çantalar ne için?"

O da beni sıkıca geri sıkıyor. "Bebek için. Çünkü merhaba, ben bir teyze olacağım. Ve inan bana, gelmiş geçmiş en eğlenceli teyze olacağım. Ve senin için."

"Benim için mi?"

Uzaklaşıyor ve bana heyecanla, "Örgüleriniz için iplik. Bu işi nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum. Ama sevdiğini biliyorum, o yüzden sana tonlarca getirdim."

"Yaptın mı?" Gözlerim yaşardı; aşırı duyarlılığım hiçbir yere gitmedi. "Teşekkürler. Örgü örmek için can atıyordum."

Artık yeniden sağlığıma kavuştuğumdan beri kızım için küçük şapkalar ve çoraplar yapmayı düşünüyorum. Ona mağazadan alınmış örgüleri giydirmem mümkün değil.

Annesi bir uzman olunca, vasatın altında şeyler giymek zorunda kalmıyor. Tempest teşekkürlerimi elinin tersiyle itiyor. "Ve hamile kıyafetleri." "Hamile kıyafetleri mi?"

"Şu haline bak." Bana bakıyor ve gülümsemesinin sınırı yok.

"Gösteriyorsun."

Elim minicik bebeğimin karnına gidiyor ve ben de gülümsüyorum. "Çok küçük. Bol kıyafetlerimin arasından görebildiğine inanamıyorum."

"Oh, giydiğin kapüşonluyu kastediyorsun. O benim pislik kardeşime ait." Kaşlarını kaldırıyor. "Görebiliyorum."

Doğru ya.

Artık kendi kıyafetlerimi giymiyorum. Kapüşonluları çok rahat.

Ve hamile kıyafetlerim var - Reed bana biraz aldı ve sonra kardeşlerim bana biraz aldı ve evet, cep telefonu ve bakkaliye gibi, dört aşırı korumacı ağabeyim ve bebeğini taşıdığım adam arasındaki çekişme gibiydi.

Kızlarım bile bana bir şeyler aldı. Yani tonlarca hamile kıyafetim var. Yine de genelde onun kıyafetlerini giyiyorum. Çoğunlukla kapüşonlular ve tişörtler.

Bunu o kadar uzun haftalardır yapıyorum ki artık benim için normal hale geldi.

Öyle değil.

Diğer insanlar için değil.

Kapüşonunun eteklerini çekiştiriyorum. "Sadece kokusu yüzünden. Harika bir yumuşatıcısı var ve -"

"Ew." Başını sallıyor. "Ağabeyimin ne yaptığını duymak istemiyorum. *Koku*. Yine de şu anda neden kızardığını duymak istiyorum."

"Kızarmıyorum."

Öyle miyim?

Gülerek bana tekrar sarılıyor ve ben de alışveriş poşetlerini taşımasına yardım edip onu içeri götürüyorum.

Günü, özgür olduğum ve Bardstown'da yaşadığım zamanlardaki gibi geçiriyoruz.

Konuşur, dedikodu yapar ve güleriz. Patlamış mısır ve benim için getirdiği Fıstık Ezmesi Çiçeklerini yerken birlikte film izliyoruz. Bana tüm aldıklarını da gösteriyor.

Her ne kadar kız olduğumu varsaysam ve Reed de aynı fikirde görünse de, gerçekten neye sahip olduğumuzu bilmiyoruz ve beşinci ultrason randevumuza kadar da bilmeyeceğiz, ki bu randevuya daha altı hafta var.

Tempest her şeyi cinsiyetsiz aldı. Hepsi o kadar güzel ve şirin ki ağlamaya başladım ve onu korkuttum. Ama ona bu günlerde

her Şeye ağlamak.

Çok geçmeden yemek vakti geldi ve o zaman onu duydum.

Mustang'inin garaj yoluna geldiğini duyuyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Günün erken saatlerinde bana ofiste bir toplantısı olduğunu ama akşam yemeğine evde olacağını bildiren bir mesaj atmıştı. Ve itiraf etmeliyim ki gün boyunca Tempest ile takılırken kardeşini düşünüyordum.

Onu bekliyordum. Ve o
şimdi burada.

Karnım zonkluyor ve sakinleştirmek için elimi karnımın üzerine bastırmak zorunda kalıyorum,

onu aşığıya. Bunu hep yapar.

Her gün beni okuldan almaya geldiğinde ya da hafta sonu market alışverişı yaptığında ya da bana nasıl olduğumu sorduğunda, karnımın içinde çıldırıyor.

Ve evet, hala bu çırpınışların o olmasının bilimsel olarak imkansız olduğunu biliyorum. Ama ben bir anne adayıyım, tuhaflıklarına izin veriyorum.

Böylece her gün onu görünce mutlu ve neşeli bir şekilde uyanır. Heyecanlıyım.

Öte yandan ben etkilenmemeye çalıştım.

Telaşın, sıcaklığın, tüylerimin diken diken olmasının tenimi istila etmesini engellemek için elimden geleni yaptım. Onu gördüğümde nefeslerimin dağıldığını inkâr etmeye çalıştım.

Aslında geçtiğimiz haftalarda hasta ve yorgun olmak dışında yaptığım tek şey inkar etmek ve hatırlamaktı.

Ne yaptığını hatırla.

Beni nasıl kullandığını ve bana nasıl yalan söylediğini. Beni kendisine nasıl aşık ettiğini ama işine geldiğinde beni bir kenara attığını.

Geçmişe ve onun suçlarına tutunmaya çalıştım.

Kalbimi kıran ellere.

Ama bugünlerde o elleri gördüğümde, saçlarımı arkadan tuttuğunu, bana çay yaptığını, kendisi yorgunken beni yatıştırırken omurgamı ovduğunu hatırlıyorum. Bütün gün onun işi ve bütün gece benim hastalığım yüzünden. Beni okula götürüp getirdiklerini hatırlıyorum.

Yiyecek getirdiklerini, kitapların kendi kendilerini becerebileceğini düşünmesine rağmen hamilelik kitaplarındaki şeylerin altını çizdiklerini, Dr. May bale ve hamileliği idare etmekten bahsederken bir şeyler not ettiklerini, daha sonra daha da kötüleşmemesi için banyoda sızan bir musluğu tamir ettiklerini hatırlıyorum.

Bugünlerde onun ellerini her gördüğümde yoruluyorum. Farklı türde bir yorgunluk ve bitkinlik.

Geçmişe tutunmanın giderek zorlaştığı bir tür.

Arabanın kapısının gürültüyle kapanma sesi düşüncelerimi bozuyor. Bu ve Tempest'in koltuktan fırlayıp ön kapıya koşarak kapıyı açarken çıkardığı ciyaklamalar.

Onun gelişyle balerin kalbim göğsümde dönüyor olsa da yavaşça koltuktan kalkıp kapıya yaklaşıyorum.

Kış gökyüzü erkenden karardı ama önemli değil. Söz konusu o olunca hiç fark etmez.

O kadar parlak yanıyor ki gece onu saklayamıyor.

Ofiste geçirdiği günün ardından kırıışmış beyaz bir elbise gömleği ve uzun ve dağınık saçlarıyla Mustang'inden çıkarken parlıyor. Tempest tam o sırada orada ve iki yıl önce hayatımı sonsuza dek değiştiren partide olduğu gibi, onu kocaman bir kucakla sardığını görüyorum.

Ona yolculuğunun nasıl geçtiğini ve hız yapıp yapmadığını sorarken kıkırdadığını görüyorum. Ve arabasına ne yaptığını. Çünkü bok gibi görünüyor ve daha sonra ona bir göz atacak, bir ayarlama gerekip gerekmediğine bakacak.

Tempest onun tüm sorularını yanıtlayıp kendi sorularını sorduğunda, adam başını kaldırır.

Bakışlarının üzerimde yarattığı etkiyle kapının kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Koyu, *karanlık*, sahiplenici bakışları.

Sanki ona ait bir şeye bakıyormuş gibi.

Yani teknik olarak üzerimdeki beyaz, kremi ve sıcacık kapüşonlu sweatshirt ona ait, evet. Bedenimdeki bebekten bahsetmiyorum bile.

Geçtiğimiz haftalarda büyüyen ve şişen vücut - sadece birazcık ama yine de -.

Ve bunların hepsi onun kurt gözleri altında oldu.

Ve bu karanlık tutku geçtiğimiz haftalarda daha da büyüdü. Önceleri tüylerimi diken diken ediyordu, ama şimdi yakıyor.

Ben.

Elimi kolumu kıvırmama ve dudaklarımı ayırmama neden oluyor.

Şimdi beni, gerçekten beni, elimi karnıma koymaya zorluyor. Hayır.

Karnıma dokunmayı seviyorum ama yine de zor bir durum.

Bunu yaptığım anda Tempest'ı bırakıyor ve hayvani gözleri genişlemiş karnımın üzerine düşüyor. Sanki bebeğimin -bizim- içimde güvende olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi birkaç saniye karnıma bakıyor. Sanki sadece bana öyle bakarak bunu doğrulayabilirmiş gibi.

Sonra gözlerini kaldırıyor ve bana doğru ilerliyor.

Bana doğru attığı her adımda, kendi işini yapıyor.

İyi olup olmadığımı, bu rahat evde kız kardeşiyle rahat bir gün geçirirken başıma kötü bir şey gelmediğinden emin olmak için kontrol ediyor.

Verandanın basamaklarını tırmanırken adımları yankılanıyor ve parmaklarımı karnıma sokuyorum.

Bana ulaştığında yüzünü eğiyor ve ben de boynumu yukarı kaldırıyorum.

"Merhaba," diyorum, gözlerinin ve ağzının etrafındaki yorgun çizgilere bakarak işimi yapıyorum.

Elmacık kemiklerinin keskinliği, çenesi, alnındaki kırışıklıklar.

Sanki çalıştığı yer onu yontuyor, bıçak gibi kenarlarını ortaya çıkarıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Bundan kesinlikle nefret ediyorum.

Beni selamlamak yerine "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, iyiyim. Sen? Yorgun görünüyorsun. Zor bir gün müydü?"

"Ben iyiyim." Onunla ilgili endişelerimi görmezden geliyor ve bu beni daha da rahatsız ediyor ama şimdilik çenemi kapalı tutuyorum. "Hiç kustun mu?"

"Hayır, bir kez bile," diye fısıldadım. "Doktorun ne dediğini hatırlıyor musun? Yapmayacağım. Artık yapmayacağım."

Doktorumuzdan bahsedilince sakallı çenesi sıkıştı. "Pekala. *Doktor* gidip kendini becerebilir."

"Reed," diye uyarıyorum. "Böyle söyleme. Sabah bulantılarımın bu kadar kötü olması onun suçu değil."

"Ama her şeyi daha iyi hale getirmek onun *işiydi*, değil mi?" İçimi çektim. "Bu kadar çok küfretmemelisin, Reed." Gözleri parlıyor ve yüzüm kızarıyor.

Sonra kaba bir şekilde "Pest seni zorluyor mu?" diye sorar.

"Tabii ki hayır. O benim en iyi arkadaşım. Çok eğlendik. Film izledik. Dedikodu yaptık. Pizza ve patlamış mısır yedik. Ve peynirli patates kızartması. Ayrıca kekler."

Mide bulantımın geçmesi bir yana, açlığım geri geldi. Hâlâ et yiyemiyorum. Ama Tanrım, bana bütün kızarmış şeyleri ver.

Dudakları seğiriyor. "Fıstık Ezmesi Çiçeği."

Tanrım, o kekler beni öldürecek.

Çünkü onları her yediğimde onun ağzını düşünüyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapıyorum. Onun tadını düşünüyorum. Ve etrafımın onun kokusuyla, kıyafetleriyle çevrili olması da yardımcı olmuyor. *Onun kokusu.*

Dudağımı ısırdım, başımı salladım. "Ve bana bir şeyler aldı." "Eşya."

"Evet. Bana tonlarca iplik aldı ve..."

O anda gözlerinde bir şey parlıyor ve ne dediğimi anlıyorum. Bu ne anlama geliyor.

Bir keresinde ona bir kazak yapmıştım. Onun için kakmacılık yapmak haftalarımı almıştı. Şampiyonluk maçına yetiştirmek için gece geç saatlere kadar çalışmıştım.

Parmaklarım şimdi hayali acıdan acıyor.

Onu atmış olması gerektiği gerçeğinin acısı. Çünkü onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama bundan da öte, geçmişe bu kadar sıkı tutunmaktan ellerimde acı var.

"Örgü örmek için," diyor kısık bir sesle, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Evet. Ona çorap örmek istiyorum. Ve şapkalar."

"Kazaklar."

Yutkunuyorum, hâlâ karnımı kucaklıyorum. "Ben de ona bunları yapmak istiyorum. Ama korkuyorum."

"Neyin?"

"Ya... Ya onları beğenmezse? Benim kazaklarım."

Yanağındaki bir kas titriyor. "Onlara bayılırdı."

Kalbim küt küt atıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

Bunu sevdim.

Ona kazağı verdiğimde böyle demişti ve ben de verdiği için çok mutlu olmuştum. Ama yalan söylüyordu. Biliyorum.

Artık yalan söylemediğini de biliyorum.

Ve şiddetle söylediği sonraki sözler bunu kanıtlıyor. "Çünkü başaracaksın.

Ve bir kereliğine de olsa, mükemmel yaptığınız şeyleri ve ilk kakmacılık denemelerinizi gerçekten hak eden biri için yapacaksınız."

"Reed, ben..."

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için susuyorum. Ne söylemek istediğimi bilmiyorum.

Ona ne söylemek istiyordum?

Bunun bir önemi yok çünkü Tempest hala Reed'in Mustang'inin yanında durduğu yerden ikimize de acıktığını ve birbirimize sersem sersem bakmayı daha sonra bitirmemiz gerektiğini söylemeye karar veriyor.

Ve sonra aslında ona göz kırptığım için o kadar utanıyorum ki, yemek boyunca Reed'e bakmıyorum bile. Yine de gözlerini üzerimde ve sanırım ters ters baktığı Tempest'ın üzerinde hissedebiliyorum.

İşimiz bittikten sonra, kimin ne yapacağını tartışacağız. temizlik açısından. Reed her şeyi kendisi yapmak istiyor ama ben ona hayır diyorum. Ona artık iyi olduğumu ve bir şeyler yapabileceğimi söylüyorum. Ayrıca zaten işten yorgun geldi. Böylece masayı topladım, tüm yiyecekleri kaldırdım ve Reed bulaşıkları yıkadı.

Tempest, gülmeyi hiç bırakmayan gri gözleriyle her şeyi izliyor.

İşimiz bittiğinde Reed'e tek kelime bile etmeden beni mutfaktan çıkarıyor ve odama sürükleyip kapıyı kapatıyor.

"Ee?" Tempest kapıyı kilitledikten sonra gider. "Ee?"

Gözlerini kocaman açarak soruyor: "Bana söyleyecek misin?" "Neyi söyleyeceğim?"

"Bana her şeyi anlattın. Bir şey hariç." "Neymiş o?"

İçini çekerek bana bakıyor ve her zaman gülen gözleri donuklaşıp ciddileşiyor. "Ona hala kızgın mısın? Sana yaptıkları için."

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. "Ben... Ben..."

Elimi kendi elinin içine alıp sıkıyor. "Çünkü eğer öyleysen, o zaman sorun yok. Seni destekliyorum."

Ben de geri sıkıyorum. "Peki ya değilsem?"

"O zaman ben de seni desteklerim. Duh."

"O senin kardeşin, Temp," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum. Onu seviyorum ve o benim en iyi arkadaşım. Ama sen de benim en iyi arkadaşımsın ve o gece nasıl olduğunu gördüm. Sana ne yaptığını gördüm Callie. Ben de oradaydım. Seni mahvetti." Alay ediyor. "Sen tanıdığım en iyi kızsın ve bak sana ne yaptı."

Gözlerim yanıyor.

Bu kıza inanamıyorum. O yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sadece o gece değil, o yaz boyunca da.

Yani, o benim suç ortağım. "Yani?"

Öyle misin?" diye soruyor.

Ve bunu ona söyleyebilmemin tek nedeni sadece onu seviyor olmam değil, aynı zamanda bunu artık içimde tutamıyor olmam. "Sanırım... Sanırım artık yoruldum."

"Neyin?"

"Ona kızgın olmaktan. Geçmişe tutunmaktan. Deniyorum. Deniyorum. I...

kendimi hatırlamamı sağladı ve bu daha önce kolaydı. Çok kolaydı ama..." Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Ama ben... bu çok zor. O bunu çok zorlaştırıyor. Sence ben zayıf mıyım? Artık ona kızgın olmadığım için. Geçmişe geride bıraktığım için."

"Tanrım, Callie, sen zayıf değilsin. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Sen hayatta kalan birisin, tamam mı? İlk kalp kırıklığını atlattın. Kardeşimden kurtuldun. Yani hayır, bu seni zayıf yapmaz. Hayatına devam etmek zayıflık değildir. Doğru zaman geldiğinde yaptığımız bir seçimdir. O zehirli, incitici parçayı hayatımızdan çıkarmak için yaptığımız bir seçimdir. Böylece özgür olabiliriz. Kapanışı yapabiliriz. Sen kapanışı yapıyorsun, Callie. İncinmemeyi seçiyorsun."

İncinmemeyi seçiyorum. Kapanışı seçiyorum.

Benim istediğim de buydu, değil mi? Hayatıma devam etmek istedim. İncinmeyi, acıyı durdurmak istedim.

Ve durdu.

Uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemiştim. Hissetmeye çalışıyordum ama artık yok.

Onu ortadan kaldırdı. O yaptı.

O gece ondan yapmasını istediğim şeyi yaptı. Acımasını durdurdu.

"Kapanış," diye fısıldıyorum, kafamda bir ampul yanıyor. "Bunu istemiştim. İstediğim buydu."

"Ve şimdi sende."

Yüzümdeki yaşları siliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

Tempest kaşlarını kaldırarak, "Ayrıca, ona kızgın olmaman bunu ona ödetemeyeceğin anlamına gelmez," dedi ve kendi gözyaşlarını sildi.

"Ne?"

Göz kırpıyor. "Bunu izle."

Beni bırakıp kapıyı açtı ve kafasını uzatarak, "Reed, Callie'nin ayakları ağrıyor," diye bağırdı. Gözlerim yuvalarından fırladı ve onu durdurmak için kolunu çektim ama yapmadı. "Buraya gel, kardeşim. Ona yaptığın şey yüzünden ayaklarının acıdığını söylüyor. Onu hamile bıraktın, değil mi? Ve şimdi

ayak bileklerim şişti ve en iyi arkadaşım ayakta duramıyor. Hepsi senin yüzünden,

Reed." Sonra bana döndü. "Bekle, ayak mı yoksa bilek mi? Hamile kadınlara ne olur?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Uh, her şey."

O da gülüyor ve ben de fırsat bulur bulmaz onu tüm St. Mary's kızlarıyla tanıştırmaya karar veriyorum. Onlarla çok iyi anlaşacak, özellikle de Poe ile.

Reed bizi böyle buldu, deliler gibi kıkırdayarak. Kaşlarını çatması bu konuda ne düşündüğünü gösteriyor. Bir çift aptal genç kız. O zamanlar Tempest ve ben birlikte takılırken bize tam olarak böyle bakardı.

Tempest bizi yalnız bıraktığında, balerin ayaklarıma bakarak soruyor, "Ne diyor lan bu? Ayaklarının nesi var?"

Yüzünü inceliyorum.

Çürükleri çoktan gitmiş. Kemerli elmacık kemikleri, düz ve güzel burnu, kirpikleri, V şeklindeki çenesi ve sinirlenerek kaşındığı kirli sakalları.

"Kirli sakalından gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

Onun yerine ben soruyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Ayaklarının nesi var senin, Fae?"

"Kirli sakalın hoşuma gidiyor," diye devam ediyorum cevap vermeden. "Her zaman sevmişimdir. Ve uzun saçların."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Uzun saçlarımı seviyorsun."

"Evet." Gömleğinin yakasına sürtünen uzun, koyu renk saç tellerine bakıyorum. "Teknik olarak saçını kestirmen gerekiyor. Ama saçını kestirmeni istemiyorum.

bir tane."

Bir süre beni inceledi. "İyi."

"İyi ne?"

"Ben almayacağım."

"Saçını kestirmeyeceksin."

"Ben de öyle dedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü ben öyle dedim."

Neredeyse hırlamadan önce bir saniyeliğine çenesini sıkıyor,

"Sohbetimiz bitti mi? Ayaklarının nesi var senin?"

"Neden, onlara masaj mı yapacaksın?"

"Eğer mecbur kalırsam."

Dudağımı ısııyorum, gözlerimi yüzünde gezdiriyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Sen delisin."

"Ve sen hamilesin."

"Bebeginle birlikte," diye fısıldıyorum.

Güzel ama endişeli yüz hatlarını bir şey yıkıyor.

Sıcak, parlak ve sahiplenici bir şey. Ve gözleri, dürüst olmak gerekirse, kapüşonunun altında bile görünmeyen ama yine de küçük yumruma odaklanıyor. "Evet, öylesin," diye fısıldıyor sertçe. "Ee, söyleyecek misin? Ben mi?"

Diğer elimi karnıma koyduğumda yutkunuyor, elini yumruk yapıyor. kendi elleriyle.

Beni büyüleyen eller.

Üzerimde olmasını istediğimi tamamen itiraf edebileceğim eller.

Tanrım, çok fazla. "Sadece hamileyim, Reed. Hepsi bu," diyorum ona.

"Bunu yapmak zorunda değilsin.

Bana bir prenses gibi davran. Ve hayır, ayaklarımda bir sorun yok.

Tempest sadece seninle dalga geçiyordu."

"*Tempest* ve ben konuşacağız." Hafifçe eğilir. "Ve ben değilim."

"Ne?"

"Sana bir prenses gibi davranıyorum. Çünkü sen bir prenses değilsin. Sen?"

"Hayır."

Beni baştan aşağı süzüyor, büyük kapüşonlu tişörtünün içindeki kısa bedenime, papatya desenli pijama pantolonuma, gevşek örgüme, balerin ayak parmaklarıma bakıyor. "Nesin sen o zaman?"

Sorusu üzerine ayak parmaklarım havaya kalktı ve fısıldadım, "Bir peri." Kurt gözleri parlıyor. "Evet, benim Fae'm."

Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Biliyorum.

Chapter 20

Bugün o gün.

Karar verdiğim şeyi yapacağımı.

Bugün özel bir gün değil. Tempest'ın ziyaretinden sonraki Pazartesi ve her şey aynı.

Okul, öğretmenler, destekleyici kız çetem. Reed.

O da aynıydı, deli gibi koruyucu ve deli gibi şefkatliydi, beni okula bırakıyor, alıyordu. Siyah metal kapının ardında kalan kızlara ters ters bakıyor. Yemekten sonra bulaşık yıkamama ve temizlik yapmama yardım etti.

Aslında, şu anda yaptığı şey de bu.

Beyaz gömleğiyle yanımda duruyor ve ona verdiğim bulaşıkları yerleştiriyor. Ben de bugünlerde hep yaptığım şeyi yapıyor, onun güçlü ve güzel ellerini, damarlarını, mermer tenini süsleyen minik su damlalarını izliyorum.

"Fae."

Gözlerimi kırıştırdım ve yukarı baktım. "Ne?"

Bana biraz sabırsızca bakıyor. "Lanet olası tabak." "Doğru."

Elimdeki durulanmış tabağı ona uzattım ve onu silip dolaba koyduğunda, "Reed, ben..." diye geveledim.

"Sen ne?"

Ne dedin, Callie? Söyle.

Söyle ona.

"Benim bir adım var," diye geveliyorum nedense.

"Ne?"

"Onun için."

O zaman alarma geçer. "Ona bir isim bulmuşsun."

Dudağımı ısırarak hafifçe gülümsüyorum. "Evet."

Ona söyleyeceğim şey bu olmasa da, bunu yaptığıma memnunum. Artık zihnim yorgunluktan bulanık olmadığı için isimlere bakıyordum.

Ya da daha doğrusu, İngilizce edebiyat dersinde karakter isimleri ve benzeri konulara dikkat etmek.

Ve bugün kesinlikle sevdiğim bir isim duydum.

Kurt gözleri ilgiyle keskinleşti. "Neymiş o?"

"Pekâlâ," diye başlıyorum, musluğu kapatıp ona dönerken sesim heyecanla uğulduyor. "Bugün sınıfta bu hikâyeyi okuyorduk ve bir isim gözüme çarptı. Tamamen aklımı başımdan aldı."

"Tamamen."

"Evet. Sanki o isme bakış açımı *değiştirdi*. Ve bence bu çok nadir görülen bir şey. Daha önce hiç -"

"Fae."

"Ne?"

"Adı ne lan?"

"Peki, tamam. Şunu dinle: Miya. Y ile."

Sonra sııttım.

Çünkü harika değil mi? Kimin aklına gelirdi ki?

Yani, ya Mia'yı ya da Maya'yı seçersin. Ama Y ile Miya çok Egzotik ve farklı bir isim ve duyar duymaz ona Miya adını vereceğimi biliyordum.

Yine de bir şey söylemedi.

Açık yakalı ofis gömleğiyle tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, boş bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

Ben de heyecanıma engel olamadığım için sırtıma devam ederken ona soruyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun? Y ile Miya, ha? Sanırım bu, Mia ismi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen değiştirdi."

"Hayır."

"Ne?"

"Mia ismi hakkındaki düşüncelerimiz tamamen değişmedi." "Ne, neden?"

"Çünkü Mia'nın hâlâ boktan bir isim olduğunu düşünüyoruz." "Pardon?"

"Ve bir Y eklemek bunu değiştirmeyecek."

Nefesim kesildi. "Şu anda ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"O zaman sen delisin Reed," diyorum çenemi kaldırarak. "Mia harika bir isim, tamam mı? Bir Y harfi eklemek onu daha da harika yapıyor."

Sonra omuz silkiyor. "Pekâlâ. Yine de ona Miya adını vermeyeceğim."

"Ona isim vermeyecek misin?" "Ben de öyle dedim."

Ona karşı dudaklarımı büzüyorum. "Öncelikle, ona hiçbir isim vermeyeceksin. Bunu *biz* yapacağız. İkincisi, gerçekten küfretmen gerektiğini düşünmüyorum, Reed. Ve üçüncüsü -"

"Neden?"

"Ne?"

Kollarını açıp doğruldu, gözleri parladı. "Bunu söyleyip duruyorsun. Küfür etmemem gerektiğini."

Kafam karıştı. "Evet..."

"Neden yapmayayım?"

Gevşek saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Çünkü yapmamalısın." Bana doğru bir adım atıyor. "Evet, bunu sen söyledin. Neden?"

Otomatik olarak bir adım geri çekiliyorum. "Çünkü bu kötü bir davranış." "Ve sen iyi bir kızsın."

"Evet."

"Evet, öylesin." Hafifçe sırtıyor, beni, örgümü, kapüşonunu, çıplak ayak parmaklarımı içine alıyor.

Uzun zamandır onun sırtışını görmediğimi fark ettim. Onu uzun zamandır bu kadar ukala, bu kadar kibirli de görmemiştim.

Bu yırtıcı.

Böyle muhteşem. Muhteşem.

Benim koruyucum olduğunda olduğu kadar muhteşem. Çünkü o her ikisi de, değil mi?

O benim koruyucum, benimle ilgilenen ve bana en kırılgan şeymişim gibi davranan kişi, onun Fae'si. Ama aynı zamanda bir avcı, kalbimi kıran ve tüm karanlık ihtişamıyla bana doğru yaklaşan biri.

"Peki başka?" diye devam

ediyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Bilmiyorum."

Bana doğru gelmeye devam ederken ve ben geri çekilirken, "Her zaman yaptın," diye homurdanıyor.

Yapamayana kadar.

Çünkü sırtımın küçük bir kısmı tezgaha çarptı ve sarsılarak durdum. Deli gibi çarpan kalbimin aksine, çünkü o haklı. Küfretmesi hoşuma gidiyor.

Benimle bu kadar açık konuşması hoşuma gidiyor. Çok çiğ, samimi ve kirli bir şekilde. Bunu hep sevmişimdir.

"Bunu nereden bildiğimi sor," diyor bana ulaştığında, ses tonundaki yırtıcı nitelik o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum.

"Nasıl?"

"Çünkü yüzün kızarıyor," diye mırıldanıyor, yüzü düşmüş bir halde beni izliyor. "Şimdi bana bunu neden yaptığımı sor. Neden seninle edepsizce konuştuğumu."

Kalçalarımınla tezgahı tutuyorum. "Neden?"

"Böylece bana yapmamamı söyleyebilir ve bir yandan papatya gibi kızarıırken bir yandan da heyecanlanıp rahatsız olabilirsiniz."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum çünkü kalbim tam orada, ağzımın arkasında, atıyor ve atıyor. Ve sonra, onu dilimin ucuna göndermeye karar veriyor.

Derin ve ölümcül bir düşüşün kenarında, tehlikeli bir şekilde durduğu yerde. Elini kaldırdığında, çok etkilendiğim elini, ve sert bir parmağını yanağımda gezdiriyor.

Kanımda bir şeylerin döndüğünü hissediyorum. Sıcaklık.

Çok fazla. Bir akım, bir nabız.

Ama bundan da öte, rahatladığımı hissediyorum, çünkü bu aynı zamanda onun yırtıcı tarafının uyumasına izin vermenin yanı sıra bana dokunmadığını da fark ettiğim an.

Aslında bana böyle dokunmayalı haftalar oldu.

Yani bana dokundu elbette. Ama bu çoğunlukla zorunluluktan, korumadan, mide bulantısından sonra ayağa kalkmama yardım etmek için belime doladığı bir koldan ya da muayene odasına girmemi sağlamak için sırtımın küçük kısmına dokunduğu bir elden ibaretti.

Ama bu şekilde değil. Ekim ayında Mustang'indeki o geceden beri değil. Kendini tutuyordu.

Her şey gün gibi ortada. Yüzünde hissettiğim rahatlamayı gördüğümde. Gevşemiş omuzlarında, ayrılmış dudaklarında. Gözlerinin yanağıma odaklanışında.

Ve Tanrım, ona söylemeliyim. Bunu ona şimdi söylemeliyim. Böylece bana daha çok dokunacak.

"Bunu sevdim," diye fısıldıyor, acil düşüncelerimi bölerek.

"Ne?"

"Güldüğün zaman. Bu hafta sonu. Pest ile."

Parmağı şimdi ayrılmış dudaklarımda. "Oh."

"Uzun zamandır böyle güldüğünü görmemiştim," diye mırıldanıyor, hâlâ parmağını izliyor. "Eve geldiğin zamanlardı. Sen ve Pest onun odasında bir şeyler konuşurken birden kahkahayı patlatırdın." Duraklıyor ve yanağında bir kas belirliyor. "Seni duyardım ve her ne yapıyorsam bırakırdım ve düşünürdüm..."

Kelimeleri bir araya getirmeyi nasıl başardığımı bilmiyorum ama yapıyorum ve fısıldıyorum, "Ne düşünürdün?"

Gözlerimin içine bakıyor, parmağı dudaklarımda kırımlarında geziniyor. "O da bir peri gibi gülüyor."

Karnım zil çalıyor ve iki elimle bileğine tutunarak, vücudum eriyerek, "Seni affediyorum," diyorum.

O ise kaskatı kesilir. "Ne?"

Ona söylemek istediğim buydu. Bu hafta sonu buna karar vermiştim.
Bunu ona söyleyeceğimi.

Ben de öyle yapıyorum, her ne kadar katı ve affetmez biri olsa da.

"Seni affediyorum. Her şey için."

Vücudu gibi sertleşmiş bakışlarıyla yüzümü inceliyor. "Her şeyi."

Daha önce söylemeye korkuyordum.

Kelimeleri gerçekten söylemek ve onları
gerçeğe dönüştürmek. Ama artık
korkmuyorum.

Onu affettiğimi söylemekten korkmuyorum çünkü bu gerçek.

Bir süredir gerçek bu. Bu konuda pek mutlu görünmese de. Duymak
istiyormuş gibi görünmüyor.

Tırnaklarımı bileğine geçiriyorum. "Evet. İki yıl önce kalbimi
kırdığın için seni affediyorum. Bana yalan söylediğin için. Beni
kullandığın için. Seni kırdığım için
Bana verdiğin sözler ve babana karşı olan kan davanı bana tercih ettiğin için.
Tüm bunlar için seni affediyorum."

Bu seferki sessizliği çok ama çok daha uzun.

Bu sırada yanağındaki kaslar benim kalbim gibi atıyor. Kalbim
göğsümden çıkacakmış gibi, derisini parçalayacakmış gibi atıyor.

"Neden?" diye soruyor bir süre sonra, bir şekilde parmağı hala
dudağımın üzerinde, hala her zamanki gibi şefkatli, sert tavrının tam
tersi.

"Çünkü kalbim artık acımıyor," diye fısıldıyorum, onun güzel
gözlerine bakarak. "Çünkü iki yıl önce kalbimi kırdığından beri acı
içindeyim. Çok acı çektim ve bu yüzden arabayı çaldım, bunu durdurmak
için. Bu yüzden seviştiğimiz gece senden kapanış istedim. Son iki yıldır tek
istediğim acının dinmesiydi. Ben sadece

Kalbimin acımasını durdurmak istedim ve durdurdum. Artık hissetmiyorum. Acıyı. Gitti."

"Neden?" diye tekrar sorar. "Neden gitti?"

Ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükseliyorum çünkü şu anda çok uzakta görünüyor. "Çünkü sen onu aldın. Onu yok ettin. Senden bunu yapmanı istedim ve sen de yaptın."

Ne kadar ironik değil mi?

Bana bu acıyı veren adamın aynı zamanda onu benden alan kişi olduğunu.

Onu yatıştıran oydu.

Ama bu sadece onu daha da uzaklaştırıyor gibi görünüyor.

O kadar ki elimden kurtuluyor. Dokunuşunu benden uzaklaştırıyor ve geri adım atıyor.

Haftalar sonra verdiği dokunuşu birkaç saniye içinde geri alıyor ve dizlerim onsuz güçsüz hissediyor.

Vücudum soğuyor. Bacaklarım titriyor.

Öfkeli gözlerle bana bakıyor, çenesi titriyor. "Ve tüm bu bağışlamanın yaptığım şey yüzünden olduğunu varsayıyorum, bu doğru mu? Seni gezdirdiğim için, sana alışveriş getirdiğim için, seni o işe yaramaz doktora götürdüğüm için. Bunu seni affetmek için mi yaptığımı düşünüyorsun?"

O böyleyken nasıl bu kadar sakin olabildiğimi bilmiyorum. Tedirgin ve kızgın. Duygusuz.

Yaşlı Callie çılgına dönerdi. Onun soğuk davranışı karşısında titrer, hatta belki de ağlardı. Ama ben artık o Callie değilim.

Onun yüzünden.

Çünkü kötü adamla bir kez karşılaştım ve hayatta kaldım. Tempest böyle demişti ve haklıydı.

Ondan kurtuldum. Ve şimdi daha güçlüyüm, bunun için çok daha iyiyim.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bütün bunları istediğin için yaptığını biliyorum. Bunu onun için yapıyorsun." Karnımı kucaklıyorum ve kalbimden geçen bir şeyi söylüyorum. "Çünkü onu seviyorsun."

Bu onu şaşırtıyor.

Bu onun bir adım daha geri atmasına neden olur. "Aşk" kelimesi.

Yani 'korumak' ve 'kurtarmak' ile birlikte aşk da onun tetikleyicilerinden biri. "Öyle değil mi?" Parmaklarımı yumruğumun içine sokarak dürtüklüyorum. "Onu seviyorsun."

Sanki bu yeni bir habermiş gibi yüz hatları şaşkınlıkla dalgalanıyor. İlk günden beri benim için, hatta kardeşlerim için bile aşıkarken.

Onu istediğini. Gerçekten.

Onu seviyor - en az benim kadar - ve henüz kız olup olmadığını bile bilmiyor.

Hiçbir şeyi sevmediğini, aşka yer olmadığını düşündüğünü biliyorum ama *onu* seviyor.

Göğsü o kadar da çorak değilmiş. İçinde en azından bir çiçek var. Çünkü

Onu

Bebeğimiz için.

Başını kaldırmadan önce karnıma sertçe bakıyor. "Evet, biliyorum." "Biliyorum."

"O benim."

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor. "Öyle."

Gördün mü? İki yıl önce yaptığı şey için artık ona nasıl kızabilirim?

önce mi? Onu severken beni hiç sevmediği için nasıl kızabilirim?

Bebeğimizi severken.

Yapamam. Benden bu kadar.

Yapabileceği hiçbir şeyin onu affetmemi sağlayamayacağını düşündüm. Fakat

Meğer tek yapması gereken onu sevmekmiş.

Bana verdiği bu tesadüfi, harika hediyeı seuiyorum.

Geçmişte yaşamaktan ve onu kötü adamım olarak düşünmekten bıktım. Kalbimden beslenen ve beni ölüme terk eden bir avcı. Oysa o aynı zamanda bir kahraman. *Onun* kahramanı, onun koruyucusu.

O hem muhteşem bir kötü adam hem de perili bir kahraman.

"Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye tersledi, parmaklarını koyu renk uzamış saçlarında gezdirerek. "Bu senin affını istediğim anlamına gelmiyor. İstemiyorum. Sende kalabilir. İstersen pencereden dışarı at, umurumda değil."

Bunu söylediğinde irkilmiyorum bile.

Aslında, "Neden?" diye sorarken ona bir adım daha yaklaştım. "Ne?"

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Neden istemiyorsun?"

Kalın kaşlarını çatarak ayaklarımı izliyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Neden istemediğini söyle."

Ona doğru bir adım daha atmamı izliyor ve yumrukları sıkılıyor.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, Fae? Çünkü gülecek havada değilim."

Ona ulaşıyorum ve güzel yüzüne bakmak için başımı geriye eğiyorum.

"Hayır.

Bir soru soruyorum. Söyle bana."

Göğsü tatlı ama tedirgin nefesiyle inip kalkıyor. Odanın etrafına bakarken burun delikleri açılıyor. Ve onu köşeye sıkıştırmışım gibi görünüyor. Bu çok çılgınca, çünkü onu burada tutmamın ya da etkisiz hale getirmemin hiçbir yolu yok.

O değil.

Dağlar kadar uzun ve geniş olan. Bir mustang kadar vahşi.

"Çünkü seni koruyamadım, tamam mı?" diye patladı. "Seni iki yıl önce de koruyamadım, şimdi de koruyamam. Bunu anlıyor musun? Sana ne yaptığımı anlıyor musun? Sadece kalbini kırmakla kalmadım, benim yüzümden kafese tıklılmak zorunda kaldın. *Kafeslenmek* mi? Çünkü sana arabamı çaldırdım. Bektan bir okulda. Dışarıda özgür olman gerekirken, doğduğun gibi dans etmen gerekirken. Ama hepsi bu değil, değil mi? Senden çaldım. Bekaretini çaldım. Onu senden aldım. Kanayana kadar vücudundan söküp aldım. Sikimin üzerinde kanadın ve ben bunu anlayamayacak kadar kafayı yemiştım. İçine girdiğim amcığa dokunulmadığını anlayamayacak kadar sikilmiş, kör ve kıskançtım. Ve sonra, seni hamile bıraktım.

Bebeğimi doğuruyorsun, Fae. Ve bu senin için çok acımasız ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Lanet olası doktor da bir şey yapamıyor."

"Ama şimdi iyiyim," diyorum kararlı bir sesle.

"Evet. Ama sen değildin, değil mi? Hiçbir şeyi tutamadın.

Su bile yok."

Evet, o gece çok acımasızdı.

Sanırım midem altüst olmuştu ve su bile kusmama neden oluyordu. O da bütün gece benimleydi. Ama hatırladığım kadarıyla o da yorgundu. Ertesi gün iş yerinde bir toplantısı vardı ve benim gibi onun da gözüne uyku girmediğini hatırlıyorum.

Zor bir dönemden geçtiğimi biliyorum ama o da zor bir dönemden geçti.

Ama devam ederken konuşmama izin vermiyor: "Bu yüzden senden af istemiyorum. Çünkü hiç yok. Yaptığım şey için. Perimi kırdığım için. Onu bir kafese koyduğum için, hayallerini elinden aldığım için. Vücudunu incittiğim, kanını akıttığım ve bunu düzeltmek için orada bile olmadığım için. I -"

"Yap o zaman."

"Ne?"

Evet. Ne oldu?

Az önce ne dedim ben?

Ama sonra onu incelemek için bir an ayırıyorum. Dağınık saçları, kirli sakalları.

Buruşuk gömleği. Yüzündeki sert ifade. Her hareketinde, kapalı yumruklarında, çılginca nefes alan göğsünde belirgin olan pişmanlık.

Ve bunu söylemek zorunda olduğumu fark ettim. Söylemek zorundaydım.

Daha iyi olması için ona ihtiyacım olduğundan değil. Çünkü o zaten yaptı. Ama yapması gerektiği için.

Bunu daha iyi hale getirmesi gerekiyor ve ben de ona istediğini veremem.

Yutkunuyorum. "Barda her şeyi düzelterceğini söylemiştin. Özür dileyecektin. Ondan. Benim... amımdan. Çünkü onu kanatmıştın. Çünkü sen çok büyüksün ve ben çok küçüğüm. Yani..." Tekrar yutkunuyorum, kapüşonunun eteklerini tutuyorum. "Yap o zaman. Daha iyi hale getir."

Bitirdiğimde bacaklarımın arasında bir zonklama başladı.

Günlerdir hissettiğim bir zonklama. Ama hep bir kenara ittim. Önce hastalığım, sonra da bunu hissetmemem gerektiği gerçeği.

Ama artık beni durduran bir şey yok.

Hiçbir şeyin beni durdurmasını *istemiyorum*. Onu hissetmekten. Onu hissetmekten,

İçimde. Oraya sadece bir kez gitmiş olmasına rağmen çok iyi hatırlıyorum.

Yaptığı tüm kirli, samimi şeyleri hatırlıyorum. Bana *söylediği* tüm kirli, samimi şeyleri.

Gözleri parlıyor, yüksek elmacık kemikleri kızarıyor ve ben onun da bunları hatırladığını biliyorum.

Sanırım o da titriyor, yakut kırmızısı dudaklarını yalıyor ve ben kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Benimle taşak mı geçiyorsun, Fae?" diye hırlıyor. "Çünkü sana havamda olmadığımı söyledim."

"Hayır, değilim."

Aslında, uzanıp elini tutuyorum. Ve bildiğim yere koydum. Bana dokunmak istiyor ama kendini uzak tuttuğu için dokunamıyor. Devam ederken elini hafifçe şişmiş karnımın üzerine koyuyorum. "Seni istemiyorum. Artık özür dilemeyeceğim. Benden bu kadar Reed ve bunda ciddiylim. Ama yine de bunu yapman gerekiyorsa, özür dilemen ya da durumu düzeltmen gerekiyorsa, yapmanı istiyorum. Özür dilemeni ve acımı dindirmeni istiyorum."

Sonra elini bıraktım ama parmakları yapıştı.

Uzun ve güçlü parmakları karnıma yapışıyor ve bu sefer eminim ki titriyor. Göğsü titriyor, parmakları da karnımda.

Ve bakışları bana dokunduğu yere düşüyor.

Ben de aşağıya bakıyorum ve onun büyük elinin her şeyi nasıl örttüğünü gördüğümde kendi nefeslerim titriyor. Minik yumrumu. Onu nasıl kucakladığını ve parmakları hafifçe titrer.

"İstedim ki..." diye kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklıkla mırıldanıyor.

Düzeltmek için uzandım. "Biliyorum. Dokunmak istedin ama asla yaptı

."

Yutkunuyor. "Uzun bir süre."

"Ona dokunabilirsin. Ne zaman istersen. Dokunmanı istiyorum."

Başını kaldırdı, gözlerinin rengi onda daha önce hiç görmediğim bir renkti.

Daha önce.

Hepsi eriyor ve sıvı. Erimiş cıva.

"Sıcak," diyor.

Ellerimi gömleğinin kollarına götürürken heyecandan gözlerim büyüyor. "Öyle değil mi? Ben de hissediyorum."

"Evet."

"Deli olduğumu sanıyordum," diyorum ona. "Bunu henüz hiçbir kitapta okumadım ama ben -"

"Kitaplar gidip kendilerini becerebilirler."

Gülümsememi durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Yine de kızarmamı engelleyemiyorum ve onun kurt gözleri parlıyor. İşte benim avcım. Benim muhteşem kötü adamım.

"Küfretmemelisin Reed," diye fısıldıyorum, gülümseyen gözlerle ona bakarak.

Karnımdaki parmakları geriliyor. "Öyle mi? O zaman belki de bunun için özür dilemeliyim."

"Yapmalısın." Kollarını daha da sıkıca kavradım. "Ben iyi bir kızım ve senin tek yaptığın benimle pis pis konuşmak."

"Ne kadar aşağılık biriyim, değil mi?"

"Ve beni incitiyorsun."

Burun delikleri uzun bir nefesle tekrar alevleniyor. "Nereni incittiğimi söyle bana." Nefes almak zorlaştığı için ben de ağzımı açmak zorunda kalıyorum.

"Amıma."

"Benim sikim de götün teki."

Kanalım nabız gibi atıyor, uyanıyorum, o geceye dair her şeyi hatırlıyorum. "Ve ayrıca burada."

Bunu söyleyemem.

Ama ona göstereceğim.

Ona acı veren tüm yerleri göstereceğim ki onlara ne isterse yapabilsin. Böylece her şeyi daha iyi hale getirebilir ve tüm pişmanlıklarından kurtulabilir.

Böylece onu çoktan affettiğimi görebilir.

Şişmiş karnımı kavrayan elini tekrar tutup yukarı çekiyorum.

Yukarı ve yukarı.

Eli tam orada olana kadar. Göğsümde.

Yanaklarımın pembe olduğunu biliyorum. Kırmızı ve yanıyor. Ama yine de kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Bu. Burası da acıyor. Bazen."

Parmakları kumaşın üzerinde seğiriyor ve hamile karnımı tuttuğu gibi göğsümü de avuçluyor ve ayak parmaklarım yukarı kalkıyor.

Çünkü Tanrım, göğüslerimin bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum. Hiç bu kadar yumuşak ve hassas olduklarını bilmemiştım. Bu kadar ağır.

Ve her şey daha da kötüye gidiyor çünkü onları izliyor.

Yumuşak, kalın kapüşonunun içinden bile bakışlarını üzerimde, çıplak tenimde hissedebiliyorum. Elinin tıpkı göbeğimde olduğu gibi her yerimi kapladığından bahsetmiyorum bile ve bu beni o kadar nefessiz bırakıyor ki bileğini sıkarak başını kaldırmasını sağlıyorum.

"Acıyorlar," diye fısıldıyor kalın bir sesle. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Nasıl olduğunu söyle."

"Hepsi hassas ve yumuşak ve... ve büyükler. Eskisinden daha büyükler ve meme uçlarım..."

"Peki ya onlar?"

"Bazen ağırırlar. Zonkluyorlar. Sanırım değiştiğim için. Vücudum değişiyor."

Çenesi kasılıyor, yüzünün tepe noktalarını daha da sertleştiriyor, derin bir kızarıklıkla boyanıyor. "Vücudun değişiyor. Yaptığım şey yüzünden."

"Bebek yüzünden."

Parmakları göğsümü sıkıyor, sadece bir kez sıkıyor ama bu beni hafifçe inletmeye yetiyor ve o her şeyi izliyor. Ateşli gözleriyle.

"Benim bebeğim," diye fısıldıyor beni düzeltircesine. "Senin bebeğin."

"Ve daha da kötüleşecek, değil mi? Göğüslerin," diyor, göğsümü tekrar sıkarak.

Bu sefer güç daha sert ve sırtımı eğmek zorundayım ve o tam orada. Bana destek olmak için.

Onun iri, kaslı ve güçlü bedenine yaslanmama izin veriyor ve bunu yaptığında rahatlıyorum. Nefes alışlarım uzun zamandır olmadığı kadar kolay, çok çok daha kolay.

İki yıl öncesinden beri.

Ama o şekilde, rahatlamış ve gevşemiş halde kalmama izin vermiyor.

Başparmağını hassas meme ucumun üzerinde gezdirerek göğsümü tekrar sıktığında beni diken üstünde tutmaya karar veriyor. "Bunu hayal etmeden duramıyorum."

"Ne?"

"Seni hayal etmeden duramıyorum. Ne zaman doktor randevusuna gitsek seni yatırıyor. Karnına o jeli sürdüğünde, bunu düşünüyorum. Seni ne zaman okul üniformanı ya da kapüşonumu giyerken görsem, bunu düşünüyorum."

"Neyi düşüneyim?"

Sonunda başını kaldırıp cevap verir. "Sen, bebeğime hamilesin. Karnın şişiyor, büyüyor. Göğüslerin." Avuç içi daha da büyüdü. Şimdi hassas etimi yoğurmaya başladı ve beni inletip nefessiz bıraktı.

"Yumuşuyor ve kremsi bir hal alıyor. Olgunlaşıyor. Seni etrafta dolaşırken hayal ediyorum, yalınayak ve hamile. O papatya elbiselerin içinde, karnın şişmiş, göğüslerin birbirine yapışmış, attığın her adımda sallanıyor. Ve her beş

Saniyeler içinde onu, hamile karnınızı dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi kucağınıza alacaksınız ve öyle, değil mi?"

"Evet."

"Evet, öyle. O lanet olası. Tüm bunların içinde tek doğru şey o. Yaptığım her boktan şeyde."

"Reed -"

"İşte oradasın, muayene masasında yatıyorsun, rahatsız ve korkutucu olduğu için koluma tutunuyorsun ve benim tek yaptığım orada bir işe yaramaz bir piç. Tüm bunları hayal eden *azgın* bir piç. Lanet bir sapık gibi bunu düşünürken sertleşiyorum. *Gururlu* bir sapık gibi.

Çünkü yaptığım tek iyi şey bu, senin peri amcığının içine boşalmam. Ama onu incittim, değil mi? Ve şimdi göğüslerin de acıyor.

Çünkü vücudun bebeğim için değişiyor. Vücudun *hazırlanıyor* ve ben özür dilemek zorundayım. Sana bunu yaptığım için, içine kötü bir adam gibi bir bebek koyduğum için özür dilemeliyim ve dileyeceğim, anlıyor musun?

"Bütün günlerimi dizlerimin üzerinde, ağzım tatlı amcığında özür dileyerek geçireceğim. Ve amından özür dilemediğim zamanlarda da ağzımı bunların üzerine koyacağım." Göğsümü tekrar sıkıyor, ritmik bir şekilde, beni çıldırıyor. "Kremsi göğüslerine. Onlardan dilimle ve ağzımla özür dileyeceğim. Onları acıttığım ve ağırlaştırdığım için. Onları gerdiğim için. Ve sonra onlara bir pislik gibi şehvet duyduğum için. Ve sen, Fae. Özür dileyeceğim.

Senden de özür dilerim. Bütün bunları yaşattığım için. Çünkü seni yeterince koruyamadım. Yeterince iyi düşünemedim. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Hiddetli gözleri bana "Ne?" diye sorduruyor.

"Seni şimdi koruyacağımı. Koruyacağım. Seni ve onu korumak için elimden gelen her şeyi, hatta gücümün ötesinde her şeyi yapacağım. Kimse sana dokunmayacak. Ya da ona. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Söz veriyorum ve sana verdiğim bu sözü bozmadan önce öleceğim. Bana inandığını söyle."

Kalbim göğsümde dönüyor, dönüyor ve tüm ağırlığımı taşıyan ayak parmaklarım titriyor.

Ses tonunun ve sözlerinin ağırlığı karşısında. "Evet, inanıyorum," diye fısıldıyorum çünkü inanıyorum.
Ona inanıyorum.

O sert gözleriyle bir saniye beni inceledi ve Sözlerimdeki gerçeği anladı, küçük bir nefes aldı. Bana söylediği şeyi yapmadan önce.

Özür diliyor.

Dudaklarıyla.

Ağzımı sıcak bir öpücükle kapıyor ve üzerime eğiliyor. Böylece ona ulaşmak için uzanmak zorunda kalmıyorum. Böylece bacaklarım ağırlığımı taşımak için titremek zorunda kalmıyor.

Benim için her şeyi yapacak, nefes almayı, öpmeyi ve öpülmeyi kolaylaştıracak. Ve ben ölüyorum ve ağrıyorum. Bir kez daha acı içindeyim.

Ama bu farklı bir acı. Huzursuz bir tür.

Ağzını her emişinde ve başparmağının meme ucuma her dokunuşunda daha da artıyor. Kendimi ona, onun sert vücuduna her sürttüğümde canım acıyor.

Sanki biri yumruk yapmış ve karnıma bastırıyor, amıma bastırıyor.

Memelerimde.

Beni hamile bıraktığı için şişmiş ve kremi.

Sonra öpüşmemizi keserek durumu daha da kötüleştiriyor, can simidimi elimden alıyor ve omuzlarındaki ellerim ısrarcı oluyor. Onu geri çekmek istiyorlar ama o bana gelmiyor.

Onun yerine, beni ona getiriyor.

Beni kaldırıyor ve kalçalarımı kalçalarına doluyor. Dudaklarına, dudaklarına duyduğum *ihitiyaçla* o kadar kendimden geçmişim ki, tek hatırladığım yürümeye başladığında ona tutunmak.

Başımın arkasını kavrayıp beni kendine çektiğinde tek hatırladığım ağzımı onunkine bastırmak.

Beni bir yerlere götürürken parmaklarımı onun gür saçlarına gömüyorum. Neresi olduğu umurumda bile değil. Beni böyle öpmeye devam ettiği sürece.

Yine de öpüşmeyi kesiyor ve bu sefer derisini pençeleyip onu geri getirmeye hazırım.

Ama beni yatağa yatırdığında dünyam alt üst oluyor. Uyuduğum yatağa.

Eskiden çok hasta olduğumda beni yatırdığı yatak. Ama hiç bulaşmadı. Şimdi üzerime geliyor. Gömleği bile Yumruklayan parmaklarımla daha da kırıışmış, dudakları öpücüklerimden dolayı ıslak ve şişmiş görünüyordu ve gözleri benim için şehvetle yanıyordu.

Düşündüğü her şeyle yanıyor. Çünkü hamileyim ve vücudum değişiyor.

Bu yüzden yatağın ayak ucunda diz çöküp pijama pantolonumun kemerine uzandığında onu durdurmuyorum. Bacaklarımdan sıyrıp kapüşonunun fermuarına uzandığında da utanmıyorum.

Şimdi aceleyle, hiç incelik göstermeden indiriyor ve bunun heyecanlandığı için olduğunu biliyorum.

Beni yeni bedenimde görmek için heyecanlı ve hevesli.

Ama fermuarın dibine ulaştığında ve çıplak tenimi görebilmek için parmaklarıyla kapüşonu kavradığında çenesi sıkılıyor. Ve bunun aynı zamanda nefret ettiği için olduğunu biliyorum.

Bu hevesten nefret ediyor çünkü bedenimin değişmesine neden oluyor. Şişen karnımdan ve ağrıyan göğüslerimden o sorumlu.

Ben de kumaşın içinde yumruk olmuş ellerini tuttum ve ona bunu yaptırdım. Beni örten kapüşonu gözlerinden ayırmasını sağlıyorum. Böylece görebilecekti.

Böylece bana yaptıklarından zevk alabilir. Ve sanırım yapıyor da.

Vücudu nefesleriyle birlikte hareket ettiğinde, dudakları ayrıldığında ve gözleri kapandığında bunu yapıyor. Biraz daha büyük göbeğimin ve daha geniş kalçalarımın tadını çıkarıyor. Şişmiş, yuvarlak göğüslerim ve daha koyu meme uçlarımla, kapüşonlu gömleği ayrılmış ve açılmış halde sırtüstü yatarken, örgüm neredeyse çözülmüş ve başımın üzerinde dalgalanıyor.

Ama sonra onları daha önce hiç görmediğini fark ettim.

Bırak çıplak göğüslerimi, çıplak vücudumu bile.

Ben de ona "Ben... Ben eskiden daha küçüktüm." dedim. Gözlerini kaldırdığında yutkunuyorum. "Göğüslerim. Bundan daha da küçüktü ve meme uçlarım... pembenin daha açık bir tonuydu. Kalçalarım da daha küçüktü. Ben... Ben artık senin küçük sıkı balerin değilim."

Hâlâ tuttuğum bilek kemikleri esniyor. "Hayır, esnemiyorsun. Sen benim muhteşem, görkemli, *hamile* Fae'msin. Ve mükemmelsin. O kadar mükemmelsin ki acıtıyorsun. Al." Ve benim ona gösterdiğim gibi o da bana göstermek için yumruğunu göğsüne koydu.

Tek yapabildiğim yatağa uzanıp onun adını fısıldamak. "Reed."

"Seni incittiğim yeri göster bana," diyor, gözleri delici.

Ve yapıyorum.

Bileklerini bırakıp bir elimi göğüslerime götürdüğümde ve birini sıkıldığında hiç utanmıyorum. "İşte." Diğer elim şişmiş karnımdan aşağı iniyor ve amıma dokunuyor.

Yine de orada durmuyorum.

Sadece dokunmakla kalmıyorum, dudaklarımı ıslak ve yumuşak bir şekilde ovuyorum, kalçalarım gözlerinin altında sarsılıyor. Dudaklarımı, onun deyimiyle peri deliğini göstermek için kapüşonumu ayırdığı gibi ayırıyorum ve tekrar fısıldıyorum, "Ve burası."

Onu hırlatıyor.

Ondan çıkan sesi yanlış anlamak mümkün değil.

Açılmış amımı, onun yüzünden acı çektiğini düşündüğü amımı görünce homurdanıyor ve kararlılığın muhteşem yüz hatlarını kapladığını görüyorum.

Çıplak kalçalarımı kavrarken karanlık, yırtıcı ve koruyucu gözlerini benimkilere dikeyor. Bacaklarımı dizlerimden kıvırıyor ve ayaklarımın kemerlerini yatağın kenarına bağıyor.

Sonra gözlerini benden ayırmadan ellerini hareket ettirdi.

Onları popomun altına sokuyor ve beni yataktan kaldırıyor. Geniş omuzlarını açılmış kalçalarımın arasına yerleştirip kalkık leğen kemiğıme yerleştğinde ellerimi çarşafın üzerine koyuyorum.

Ve sonra gözleri üzerimdeyken, ağzını tam oraya koydu.

Amıma.

Ona gösterdiğim deliğın üzerine oturdu ve dudaklarımı ağzına aldı.

Ondan çıkan hırıltı şimdiye kadar duyduklarımın en şiddetlisi. Ve yine bir hayvana dönüştüğünü düşünmeden edemiyorum. Tıpkı o gece kokumu almak için gelip boğazımın sütununu kokladığı ve benim de aynı şekilde kokup kokmadığımı görmek istediğı zaman yaptığı gibi.

Ve Tanrım, buna bayıldım.

Onu nasıl değıştirdiğimi seviyorum.

Çünkü o beni de değıştiriyor.

Beni utanmaz hale getiriyor ve kalçalarımı ağzında kıvırıp inliyorum. Bu da onun daha yüksek sesle homurdanmasına ve daha sert emmesine neden oluyor, sanki bir fincanı ya da bir meyve dilimini büyük elleriyle ağzına götürüp emiyor ve içiyormuş gibi.

Ondan sonra onun azgın hayvan gözlerine bakacak gücüm kalmadı.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ona teslim ediyorum.

Parmaklarımı çarşafın içinde kıvırıyorum, ayak parmaklarım havada ve benden özür dilemesine izin veriyorum.

Amımla konuşmasına izin verdim, ona ne kadar üzgün olduğunu söyledim. O gece ona karşı nasıl bir pislik olduğunu. Nasıl bilmesi gerektiğini. Bilmeliydi.

sıkı ve dokunulmamıştı. Adam ona dalmadan önce masum ve papatya tazeliğindeydi. Onu mahvetmeden, parçalamadan ve ağlatmadan önce. Kanını akıtmadan önce.

Onu nasıl hamile bıraktığını.

Ve sonra klitorisimi uzun uzun çekip emerek, gerekirse hayatının geri kalanında ondan özür dileyeceğini söylüyor. Onu yiyecek, emecek ve daha fazla dayanamayana kadar, zevke dayanamayana kadar yalayacak.

Diliyle boşalana kadar onu şımartacak. Ve boşalır.

Benim var.

Kanalım nabız gibi atıyor ve kalçalarımı havada dalgalandırıyorum. Onları büküyorum,

Ağızına boşaldığımda kıcımlı ellerinde sallıyor. Amım onun dilinde dalgalanırken.

Klitorisimi emerken ve peri deliğimi yalarken. Ağızını yukarı aşağı ve bir o yana bir bu yana hareket ettirirken hırlıyor, özür diliyor, yatıştırıyor ve canımı yakıyor.

Boşalıyorum, boşalıyorum ve boşalıyorum. Ağızına akıyorum, adını tekrar tekrar söylerken dilini sularımla ıslatıyorum.

Dizlerinin üzerinde, ağızı amımın üzerinde benden af dileyen adamın adını zikrediyorum.

Çoktan affettiğim adam. Sonra beni yatağa yatırıyor, dikkatlice, şefkatle eğilip hamile karnıma saygılı bir öpücük kondurmadan önce.

Şişmiş göğüslerime doğru ilerliyor ve onları da öpüyor, sonunda beni içine çekmek için alnıma gidiyor, saçlarıma yumuşak öpücükler konduruyor.

Sadece beni yatağında yalnız bırakmak için.

Chapter 21

The Hero

"Beni affetti," diyorum Pete'e, ofisine dalarak. Bir saat sonra, onu yatağında uyuttuktan sonra.

Yine de uyuyamadım. Orada da kalamazdım. Suç mahallinde.

Kirli ellerimle ona dokunduğum sahnede. Hamile, sıcak karnına ve yumuşak, şişmiş göğüslerine dokundum. Amına dokundum.

Kendime dokunmayacağıma söz verdiğim halde muhteşem, görkemli, hamile Fae'me dokundum.

Ona dokunmayacağıma, onu kirletmeyeceğime dair kendime söz verdim. "Bu iyi bir şey değil mi?" Pete, eski püskü ofisinden Ona herhangi bir bağlam vermek zorunda değilim.

Dosyalarla dolu bir masası olan bir ofis. Onun için neredeyse hiçbir şeyi organize etmeyen bir dolap ve benim gibi o da uyuyamadığı için gözlerini kısarak baktığı bir bilgisayar ekranı, ta ki ben sözünü kesene kadar.

Küçük bir yer, babamın ofisinden çok daha küçük ve Pete'i tanıdığımdan beri böyle bir yeri var.

Ama bu beni boğmuyor.

Nefesimi kesmiyor. "Sikeyim hayır," diye tükürüyorum.

"Peki bu nasıl?" diye soruyor, gıcırdayan ve sırtına zarar veren ucuz deri koltuğuna yerleşirken. Ona milyonlarca kez değiştirmesini söyledim. Ama değiştirmiyor.

Mimi'den bir hediye idi.

Çok enayi olabiliyor.

İki elimi de saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bunu hak etmiyorum." "Artık bu kararı sen veremezsin, değil mi?"

"Öyle olmalı."

"Ama öyle değil. Ona yanlış yaptın ve o hayatına devam etti. Senin de hayatına devam etmen gerek. Bu işler böyle yürür. Özür dilemek, birinin gönlünü almak."

Göğsüm kasılıyor. Parmaklarım esniyor.

Beni baştan çıkardığı için ona dokunan parmaklar.

Ellerimi kendime saklamama izin vermedi.

Bana bebeğimi taşıdığını söylediğinden beri ona dokunmak için can atıyordum. Vücuduna, özgürce dokunduğu karnına dokunmak için can atıyordum ve bunu her yaptığında kanım ısınıyordu. Benim Parmaklar onun tenine, içindeki hayata dokunamadıkları için *acıyordu*.

Ve o da bundan faydalandı.

"Ya..." Birden patladım ama sonra ofisinde volta atmaya başladım.

"Önce otur. Başımı ağrıtıyorsun. Ve ikincisi, ya Ne?"

Bilmiyorum.

Yine de duruyorum ve masasının önündeki sandalyenin arkasını tutuyorum. Şu an oturduğu sandalyeden daha iyi olan ama ölmüş karısını hâlâ sevdiği için değiştirmedığı sandalyeyi.

İnsanlar ve aşk arasında ne var?

Cidden, neden bu kadar önemli ki? "Teşekkürler.

Ama ayakta duracağım," diyorum ona.

Başını sallamadan önce yüzümü inceliyor. "Ne yaptığını biliyorsun
"

"Ne?"

"Kuduz bir köpek."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Teşekkürler, Pete. Şimdi çok daha iyi
hissediyorum. Ben

"İyi ki gelmişim."

"Güzel, çünkü öylesin. Isıran vahşi bir hayvan gibisin.

Seni sevmeye cesaret eden el. Çünkü bildiğin tek şey bu. Isırmak ve dünyaya
dişlerini göstermek. Ama Mimi'nin de dediği gibi, bu senin suçun değil.

Dünyanın suçu. Çünkü dünya da seni ısırdı."

Dişlerimi sıkıyorum. "Burada işimiz bitti mi? Çünkü benim lanet bir
sorunum var."

"Senin derdin ne evlat?"

"Benim *sorunum*, yaşlı adam, ya tekrar olursa?" "Ne
tekrar olursa?"

Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum. Neden burada olduğumu bile
bilmiyorum.

geldi.

Neden ne zaman bir işim olsa Pete'e geliyorum bilmiyorum.

Sorun. İki yıl önce babam onu becerdiğinde ona gittim. Onu tekrar
becerdiğimi ve hamile bıraktığımı öğrendiğimde de ona gittim.

Bu gece de buradayım.

Asla yardım etmez.

Ama mesele şu ki gidecek bir yerim yok. Gidebileceğim tek yerin
lanet olası bir garaj olması ve konuşabileceğim tek kişinin karısına hâlâ
aşık olan ve sakalını düzeltmesi gereken lanet olası yaşlı bir adam olması
beni yakmıyorsa, ne yakar bilmiyorum.

Yutkunuyorum, parmaklarımı sandalyeye doğru kıvırıyorum. "Ya bana
tekrar aşık olursa?"

"Seni sevmek neden bu kadar kötü bir şey olsun ki?"

"Bir keresinde benimle birlikte olduğu ve kendi pisliğime fazla gömüldüğüm için kalbini kırdığım gerçeği dışında mı?"

Yutkunuyorum, boğazım

sıkı. "Ve sonra babam benden intikam almak için onu kullandı. Belki sen anlamamışsındır.

Babamın hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Her ne kadar onu öldürmek istesem de bunu yapmayacağım çünkü bu annemi de öldürebilir. Her nasılsa o hasta herifi hâlâ seviyor. Yani hiçbir şey değişmedi. Benden, bizden uzak durması gerekiyor. Jackson'ın adamlarından. Sevgi ya da iyi insan olmak hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Pete bir süre bana bakıp gür beyaz bıyıklarını ovuşturduktan sonra mırıldandı: "Babanın seni elde etmek için onu neden kullandığını biliyor musun?"

"Çünkü o sadece kendi istediklerini önemseyen bir psikopat ve bunu bir fırsat olarak gördü."

"Evet ama aynı zamanda zeki biri," diyor Pete. "O kadar zekiydi ki O kız için her şeyi yapacağını biliyorum. Futbolu bırakırsın. Bursunu, profesyonel olma planını bırakıp ona sadık kalırdın. Bunu biliyordu."

"Evet, yani?"

"Yani o kız için ruhunu bile feda edebilirsin. Ve baban bunu biliyordu. Peki bu sana ne anlatıyor?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden bana açıklamıyorsun?"

Pete gülümser. "Bu sana aşk hakkında bir iki şey biliyor olabileceğini gösteriyor, seni cahil piç kurusu."

Göğsüm tekrar kasılıyor. Sanki üzerine bir kaya oturmuş gibi.

Dev bir yıkım topu. Patlayacak bir saatli bomba.

Ama görmezden geliyorum. Her şeyi görmezden geliyorum ve Pete'le alay ediyorum. "Babamla o anlaşmayı yaptım çünkü o kullanılmayı hak etmiyordu. Bir daha asla. O hak etmedi.

Acı çektiği için yaptığı bir şey yüzünden cezalandırılmayı hak ediyor. Çünkü *ben* onu incittim. Her şey aşkla ilgili değildir."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse, evlat."

Onu seviyorsun, değil mi? Bebeğimizi seviyorsun.

Onun sözleriyle göğsümdeki baskı artıyor ama bunu da görmezden geliyorum. Bebeğimizi sevip sevmemem önemli değil.

O benim bir parçam. Tabii ki bebeğimizi seviyorum.

Ama bu başkasını sevmekte özgür olduğum anlamına gelmiyor.

Fae'yi, ikisini de babamdan korumam gerekirken buna zamanım yok.

Bütün bunları bu yüzden yapıyorum, değil mi?

Bu yüzden onun için çalışıyorum. Bu yüzden her aradığında gidiyorum. Her lanet toplantıya katılıyorum. İyi bir çocuk gibi yaptığı her konferans görüşmesine katılıyorum.

Ona kötü, yozlaşmış kalbinin istediği her küçük şeyi veriyorum çünkü geri çekilecek, beni rahat bırakacak kadar mutlu olmasını istiyorum.

Fae ve bebeğimizi öğrenmesini asla istemiyorum. Yapabildiği zaman onları piyon olarak kullanacağını biliyorum.

Ve işe yaradı.

O psikopat bir çocuk. Ona istediğini verirsen başka bir şeye geçer.

Babamın hiçbir fikri yok. Boş zamanlarımda ne yaptığımı bilmiyor.

İşe gittiğim ve ona istediğini verdiğim sürece umurunda değil.

Ama ne var biliyor musun? Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum.

Şim

di. Hiçbir şey değişmedi.

Onu babamdan ve benden koruyacağıma söz verdim.

Yapacağım. Geçen seferkinin aksine, onun kalbini kendimden uzak tutacağım.

Çünkü o neye inanırsa inansın, ben sevemem.

Ben ısıran kuduz bir hayvanım. Çünkü tek bildiğim bu.
Bu dünyada böyle hayatta kaldım. Beni bu dünyaya getiren adamdan böyle kurtuldum.

"Hiçbir şey için teşekkürler," diyorum Pete'e, sandalyeden kalkıp gitmeye hazırlanırken. "Ve sana sırtını öldürmeyecek yeni bir sandalye alacağım. Şu anda sahip olduğun o lanet şeyin çöpe gitmesi gerekiyor."

Sonra arkamı dönüp çıkıyorum.

Ama onun kahkaha dolu sözlerini duymadan önce değil. "O kazağını attığın gün onu da çöpe atacağım. Üzerinde hâlâ arabanın bagajında sakladığın o lanet olası Mustang'in olduğu kazağı."

Pislik.

Chapter 22

Okulumdaki bütün kızlar ona aşık.

Bu yeni bir şey değil çünkü Bardstown Lisesi'ndeki her kız da onu severdi.

Ve onun karanlık büyüğü St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'nda hâlâ canlı.

Ona, Mustang'ine aşıklar.

Pırıl pırıl vampir teni ve uzun siyah saçları. Tunç grisi gözlerinin çok havalı olduğunu düşünüyorlar ve uzun, zahmetsiz adımlarla yürümesi onları bayıltıyor.

Bizi kıkırdayan gözler ve kıs kıs gülen dudaklarla izleseler bile. Şimdi eskisinden daha da fazla çünkü karnım görünüyor. Ben de üniforma ayarlamaları yapmak zorunda kaldım. Yani, üniforma giymiyorum çünkü o etekler genişleyen göbekler için yapılmadı.

Her neyse, beni okula bırakıp almasından hoşlandıklarını biliyorum. Bir gün öğle yemeği sırasında bir grup konuşurken duydum.

Özellikle kızlarım buna bayılıyor. Beklemesini.

"Bakın, muhteşem kötü adamımız burada," diye şarkı söylüyor Poe. "Fae'sini bekliyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Çünkü günü bitirdikten sonra merdivenlerden inerken Wyn'le İngilizce ödevimiz hakkında konuşuyordum ve onu henüz görmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, bilmeliydim.

İşten doğruca gelmesine rağmen bir şekilde hiç geç kalmaz. Yine de Poe'ya gözlerimi kısıyorum. "Sana söylediğime pişman etme beni. Bu."

Neden yaptığımı bile bilmiyorum.

Artık onlarla birlikte yaşamadığım için, mümkün olduğunca çok görüşmeye çalışıyoruz.

ögle yemeklerinde ve diğer boş zamanlarımızda konuşabiliyoruz. Reed Roman Jackson çok önemli bir konu olduğundan, tüm konuşmalarımız onun etrafında dönüyor ve ben bir aptal olduğumdan, bir gün bana Fae dediğini ağzımdan kaçırdım.

O zamandan beri de peşini bırakmadılar.

Poe dilini bana doğru uzatıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Aşka mahkum arkadaşımız Salem iç çekerken. "Çok kışkandım. O kadar tatlı ki ölmek istiyorum. Bak ne diyeceğim? Bir daha aradığında Arrow'dan bana bir şiir daha yazmasını isteyeceğim. Tüm bu şirinliği telafi etmek için."

Arrow ve Salem hala güçlüler. Öyle olacağından hiç şüphe etmedim.

Onun için deli oluyor. Her ziyaret haftasonu, Salem'i ziyaret etmek için yaşadığı Kaliforniya'dan uçakla gelmeyi ihmal etmiyor. Geri kalan zamanlarda, cumartesi günleri telefonda konuşuyorlar, birbirlerine e-posta gönderiyorlar. Hatta aşk mektupları bile yazıyorlar.

Neden şikayet ettiğini bilmiyorum çünkü yaptığı şey çok sevimli.

Salem'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu *yapmak* mı?"

O da kendininkini kaldırıp sinsice gülümsüyor. "Evet. Ona bir şeyler yaptırabilirim."

Poe atlıyor. "Ne tür şeyler?"

Salem omuz silkiyor. "Bakir kulaklarınızın kızarmadan duyamayacağı şeyler."

"Benim yüzüm kızarmaz. Asla." Sonra bize utangaç bir gülümseme fırlatıyor. "Bakire olduğumu kim söyledi?"

"Poe, sen bir bakiresin, tamam mı?" Gözlerimi devirerek ona söyledim. "Bunu biliyoruz. O yüzden gizemli olmaya çalışmayı bırak."

"İyi. Ben bakireyim." Dilini tekrar bana doğru uzatıyor ve ben de aynısını yapıyorum. "Ve senden nefret ediyorum. Benden önce seks yaptığınız için ikinizden de nefret ediyorum. Ben de seks yapmak istiyorum. Ve neden henüz seks yapmadığımı biliyor musun?"

"Biliyoruz," diyor

Salem. "Biliyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Tüvit ceketli, dirsekli paçalı gardiyanın yüzünden. Seni buraya o gönderdi."

Beklendiği gibi, Poe'nun yüzü öfkeyle buruşur. "Aynen öyle. Hayatımda yanlış giden her şey onun yüzünden. Her şey onun yüzünden. Ugh. Onu öldürmek, mezarında dans etmek ve tanıştığım ilk erkekle seks yapmak için sabırsızlanıyorum." O

Salem'e döner. "O zamana kadar bana her şeyi anlatman gerekecek. Böylece ben de senin aracılığıyla yaşayabilirim."

Poe tüm kirli detayları anlatması için Salem'i taciz ederken, tüm bunlar olurken tek kelime etmediğini fark ettiğim Wyn'e dönüyorum. Bunun nedeni de kaşlarını hafifçe çatarak bir şeye bakıyor olması.

Wyn her zaman aramızdaki en sessiz kişi olmuştur ama bu günlerde her zamankinden daha sessiz. Onunla aynı odayı paylaşmıyor olmaktan nefret ediyorum, yoksa gece yarısı sohbetlerimiz sırasında her ayrıntıyı didik didik ederdim.

Onu çok özlüyorum. O ve onun rüya adam hikayeleri.

Her neyse, bakışlarını takip ettiğimde pek de dikkate değer bir şey

göremiyorum.

Hardal rengi kazaklar ve blazer ceketler giyen bir grup kız, kış gökyüzünde ılık sönmeden önce Şubat güneşinin altında beton banklarda oturuyor.

Hemen arkalarında da kardeşim Conrad'ın da aralarında bulunduğu bir grup öğretmen var. Kendisi geçen Kasım ayından beri yeni futbol koçumuz. Durumum nedeniyle futbol maçlarına çıkmadığım için efsanevi futbol koçu ağabeyimden koçluk alma şansım pek olmadı. Ancak öğle yemeği de dahil olmak üzere gün içinde birkaç kez beni kontrol ediyor. İştahım yerine geldiğinden beri canımın çektiği kızarmış şeyleri getiriyor.

Kardeşimin hemen yanında tarih öğretmenimiz Bayan Halsey duruyor, ona aşık olduğunu ve ona sahip olmak için her şeyi yapacağını gizlemiyor.

Şu anda bile neredeyse onun koluna girmiş, Con'a sanki tanıdığı en muhteşem adammış gibi bakıyor.

Yani, öyle - o gelmiş geçmiş en iyi adam ve kardeş - ama Bayan Halsey'in de böyle düşünmesinden nefret ediyorum. Ondan daha önce hiç hoşlanmamıştım, şimdi de hoşlanmıyorum.

Ama mesele bu değil.

Arkadaşımın bana ihtiyacı var, bu yüzden başka tarafa bakıyorum ve omzuna çarpıyorum. "Hey, naber?"

Uyanmış gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Ne?" "Neye bakıyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diyor çabucak.

Kaşlarımı çattım. "Emin misin? Bir şeye çok sert bakıyordun."

Başını eğiyor ve saçlarını kulaklarının arkasına topluyor. "Ah, hayır. Ben sadece... bir şey düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Dürtüyorum. "Biliyor musun, son günlerde oldukça sessizsin. Bir şeyler mi oluyor Wyn? Bana anlatabilirsin, bunu biliyorsun, değil mi? I

Yani, bunu bilmelisin. Seni seviyorum."

Bana gülümsüyor ama gözlerinde hâlâ hü­zün var. "Biliyorum. Sadece sanat okulu başvuruları için stres yapıyorum. Şubat ayının sonuna geldik ve henüz bir cevap alamadım. Çizimlerimi beğendiler mi, beğenmediler mi bilmiyorum. değil."

Onun sinirlerini anlıyorum. Juilliard'dan henüz bir cevap almadım ama onun çok yetenekli ve çalışkan olduğunu ve kabul edileceğini bilmesi gerekiyor.

"Deli misin sen? Sen tanıdığım en iyi sanatçısın." Omuzlarından tuttum. "Wyn, sen çok yeteneklisin. Çok, çok, çok *yeteneklisin*. Yeteneğinle beni ağlatıyorsun, tamam mı? Ağla."

Kıkırdıyor. "Ama hamilesin. Her şeye ağlıyorsun." "Ha. Ha.

Çizimlerine hep ağlamışım­dır. Çünkü onlar Harika. Ve herkes onları sevecek. Göreceksiniz. Onlardan haber alacaksınız, bana güvenin."

Salem ve Poe bana sarılıp vedalaşmadan önce aynı şeyi söylüyorlar ve bana bir kez daha - bu sefer Wyn de katılıyor - muhteşem kötü adamımın beni Mustang'inde bekliyor olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu söylüyorlar.

Yani kızlarım kesinlikle ona aşık.

Her ne kadar kardeşlerimin ona aşık olduğunu söyleyemeyecek olsam da, onlar da bir şekilde ona ısındılar. Stellan ona o kadar da ters ters bakmıyor ve Shepard da Reed'in yaptığı her şeye alaycı bir şekilde karşılık vermiyor.

Hatta geçen hafta Reed okuldan sonra beni almaya geldiğinde Conrad siyah kapılardan geçerken ona kısa bir selam bile verdi.

Ledger bile her zaman Reed'in kafasını koparmıyor. Ve tam tersi.

Geçen hafta sonu yiyecek getirme sırası kardeşlerimdeydi ve Ledger tonlarca getirdi.

Reed de oradaydı çünkü olukları onarmak için gelmişti.
Çatıyı. Çünkü birkaç gün önce yağmur yağdığında, su düzgün bir şekilde aşağı inmemiştir, bu ne anlama geliyorsa.

Ona hiçbir şey fark etmediğimi, en ufak şeyler için endişelenmesinin delilik olduğunu, rahatlaması ve yağmur gibi şeylerin tadını çıkarması gerektiğini, çünkü cam evden izlemenin güzel ve rahat olduğunu söyledim bana ters bir bakış attı. Sonra da beni aşan şeylerle ilgilenmesine izin vermem gerektiğini söyledi.

"Beni aşar. Bu çok saldırgan, Reed."

Merdiveni evin dış cephesine dayadı ve bana bakmadan mırıldandı:
"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Kadınların ev bakımı hakkında hiçbir şey bilmediğini ima etmek sadece saldırganlık değil, aynı zamanda kadın düşmanlığıdır."

"Eğer yağmur suyunun çatıda tıkanmasının kutlama sebebi olduğunu düşünüyorlarsa bunu yapmazlar."

"Sen -"

"Kız kardeşimi rahatsız mı ediyorsun?" Ledger aniden ortaya çıkarak sordu.

Reed ona sinirli bir bakış fırlattı. "Seninle bir şeyler başlatmaktan mutluluk duyarım ama burada biraz meşgulüm."

"Evet, neyle?"

Reed işleri daha da kötüleştirmeden ben araya girdim. "Olukları falan temizliyor. Ona zahmet etmemesi gerektiğini çünkü her şeyin yolunda olduğunu ve hayattaki güzel yağmur gibi şeylerin tadını çıkarması gerektiğini söyledim"

Her şey için endişelenmek yerine, ev bakımı hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi."

Ledger bana döndü. "Güzel mi?" "Evet. Hepsi bu. Sakin ol."

Ledger Reed'e dönmeden önce bana kaşlarını çattı. "Sana güzel olduğunu söyledi mi?"

"Ayrıca rahat."

İkisi de aynı bakışla birbirlerine baktılar. Benim deli olduğumu, dünyadaki tüm kadınların yağmurun güzel olduğunu düşündükleri için deli olduklarını söyleyen bakış.

Ledger bana döndü. "Callie, çatın akmaya başladığında ve su hasarı olduğunda bu hoş ya da rahat ya da her ne boksaya olmayacak. Bırak işini yapsın." Ve sonra, sırf beni kızdırmak için - *biliyorum* - ekledi, "Bunun yerine içeri girip kurabiye pişirmelisin ve Yatağının altında yaşayan mor cinler de biraz istiyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Seni moron. Bunu söylediğine inanamıyorum.

Özellikle de hamile olduğumu ve hormonlarımın altüst olduğunu biliyorsanız."

Onlar.

Beni ağlatmanın yanı sıra kızdırıyor, ateşlendiriyor ve sadece... çok sinirlendiriyor.

O kadar ki, o gün kardeşimin göğsüne yumruk attım, bu sadece onun kıs kıs gülmesine neden oldu. Reed'in dudaklarının seğirdiğini fark edince ona da yumruk attım.

"Biliyor musun, kurabiye yapacağım. Yulaf ezmesi, kuru üzüm, Ledger. Ama sen hiç alamazsın."

"Hey!" Ledger itiraz etti. "Bu biraz aceleci oldu. Seni en çok kim seviyor, ha?"

"Sen değil." Sonra beni eğlenen gözlerle izleyen Reed'e döndüm ve "Sen de. Senin de onları sevdiğini biliyorum. Ama sen de hiç alamıyorsun." Yani evet.

Görünüşe göre, Reed ve Ledger bana saldırdığından beri, Ledge de artık Reed'e açıkça bakmıyor.

Bu harika bir şey ama etrafımda bu kadar çok testosteron olmasından nefret ediyorum.

Ona ters ters bakan tanıdığım tek kişi bale öğretmenim Bayan Petrova.

Aylar önce onu benden özür dilemeye zorlaması bir yana, Reed onun sinirlerini bozuyor. Çünkü derslerimi izlemeyi seviyor ve Bayan Petrova bunun rahatsız edici olduğunu düşünüyor.

Ama tabii ki Reed dinlemiyor.

Hâlâ orada oturuyor ve hamileliğim ilerledikçe ve büyüyen göbeğim dengemi bozdukça pozlarımı beceriksizce tutmamı ve nefes alıp vermemi izliyor. Ancak doktorum, kendimi çok fazla zorlamadığımı ve her şeyi profesyonel gözetim altında yaptığımı sürece sorun olmayacağını söyledi.

"Biliyor musun, diğer kızları da ürkütmeye başladın. Oturup Orada dur ve beni izle, öğretmenimizi dinleme bile," diyorum ona, bir akşam dersten sonra beni eve götürmek için Mustang'inin kapısını açtığında.

"Peki bunu neden önemsemeliyim?"

"Çünkü seni polise ihbar edebilirler," diye cevap veriyorum kaşlarımı kaldırarak. "Çünkü bir sapık gibi davranıyorsun."

Yırtıcı hayvan gözlerini kısar. "Bütün polisleri tanıyorum, hatırladın mı?"

"Ne yani, beni takip etmeye devam mı edeceksin? Bir suçlu gibi."

"Hayır, bir kötü adam gibi. Ve sen benim bebeğime hamilesin." Elini Gözleri üzerimde, topuzumun ve terli boynumun, beyaz mayomun ve hamile karnımı gizleyen buz mavisi tütümün üzerinde. "Seni takip etmek benim işim."

Ellerimi tütümün üzerinde gezdirip karnımı kucaklıyorum. "Ama -"

Gözleri her zamanki gibi hareketi takip ediyor ve mırıldanarak sözümü kesiyor: "Ayrıca, Bayan Petrova'ya bunun sizi bir bale sınıfında ilk kez takip edişim olmadığını söylemelisiniz. O yüzden her seferinde soluk soluğa kalmayı bırakmalı.

seni izlediğimi gördüğünde." "Ne?"

O zaman beni öldüreceğini bildiğim kurt gözleri parlıyor. Dudakları sırtarak yukarı kalkarken güzel vampir teni gibi parlıyorlar. "Seni ormanda benim için döndürmeden çok önce, Mavi Madonna'da parmak uçlarında dönmeni izlerdim. Seni Mavi Madonna'da parmak uçlarında dönerken izlerdim.

Bayan Petrova size gururla gülümserken dans pistinde."

Tüylerim diken diken oluyor ama bunu yapanın kış esintisi olmadığını biliyorum. O yapıyor.

"Eskiden beni izler miydin?" Ona bakarak fısıldıyorum. "Ormandan önce."

"O gece benim için dans etmen için sana neden şantaj yaptığımı sanıyorsun?"

"Çünkü senin yaptığın şey bu. Senin işin bu."

Sırtışı tembel, durgun bir gülümsemeye dönüşürken, "Evet, o yüzden. Ama aynı zamanda senden çok önce benim küçük sıkı balerinim olduğun için biliyordum."

Kalbim parmak uçlarında yükseliyor ve ben de öyle yapıyorum. "Ama sen hiçbir şey söylemedin."

"Eğer bilmeni isteseydim, Fae, sana söyledim. Şimdi gir içeri araba."

Bu çılgınca, inanılmaz ve tıpkı hamilelik kitabı gibi, değil mi? O mu? O gün saklamaya çalıştığı şey.

"Birinin senden hoşlanmasını sağlayacak şeyleri neden saklıyorsun?" diye sormadan edemiyorum.

Bu soru nereden çıktı bilmiyorum ama şimdi sorduğum için ona sorabileceğim en önemli şeymiş gibi geliyor. Bana söyleyebileceği en önemli şey.

"Eğer bir kızı pencereden ürkütücü bir sapık gibi dans ederken izlemenin hoşlanmaya değer bir şey olduğunu düşünüyorsan, o zaman tüm düşüncelerini yeniden değerlendirmen gerekir, Fae," diyor çenesi gerilerek. "Ve ben insanların benden hoşlanmasını istemiyorum. Nefret edilmekten oldukça mutluyum. Şimdi, son kez söylüyorum: Arabaya bin."

Ve biliyorum.

Dönen bir kalp ve kabaran nefeslerle.

İçimde hareket eden ve eriyen bir şeyle. Karnım çırpınıyor ve onun da içimde eridiğini biliyorum.

Ona.

Babasına.

Pencerelerde, geçen hafta oluklarını temizlediği çatıda kalın yağmur damlaları gibi eriyor ve eriyor.

Beni boşalttığında bal gibi eriyorum. Çünkü öyle yapıyor.

Beni her gece boşaltıyor.

Ve Tanrım, bunu yaptığında damarlarımda yıldızlar patlıyor. Karnımda, rahmimde, titreyen kalçalarımda ve balerin ayak parmaklarımda hissediyorum.

Onu affettiğimden ve üç hafta önce dizlerinin üzerinde benden ve bedenimden özür dilediğinden beri bunu her gece yapıyor. Elleriyle ve ağzıyla özür diliyor. Sıcak, ıslak ve emici öpücükleriyle.

Tadı kek gibi olan öpücükleri, dünyadaki en sevdiğim tatlı, dünyadaki en bağımlılık yapan tatlı. Bu yüzden, onun için onun öpücüklerine bağımlı hale mi geldin? Ağzına.

Ona.

Bir kısmı yine hormonlarımdan kaynaklanıyor olabilir çünkü Tanrım, her zaman azgıyım. Ama biliyorum ki kredinin çoğu ona ve onun seksiliğine gidiyor.

Aslında, onsuz uyuyamıyorum bile.

Önceleri gerçekten hasta olduğumda yatakta sızıp kalırdım ve onun benimle aynı evde kaldığını bilmemin tek yolu, aynı odada ya da yatakta değil, gece tekrar kusmak için uyandığımda her zaman orada olmasıydı.

Ama bugünlerde her şeyi hatırlıyorum.

Beni nasıl uyuttuğunu hatırlıyorum. Beni boşalttıktan sonra, bana sarılmadan önce hamile karnımı ve alnımı nasıl öptüğünü.

Tanrım, kucaklamaları.

Benim muhteşem kötü adamım şimdiye kadarki en iyi kucaklamaları yapıyor.

Belki de bana kıyasla çok daha büyük olduğu içindir. Yani beni kaşıkladığında tüm vücudumu kaplıyor. Kaslı kolunu belime yerleştirdiğinde ve yayvan avucunu bebeğimizin uyuduğu karnıma bastırdığında, tüm gövdeyi kaplıyor.

Ve gece gözlerimi kapattığımda kendimi güvende hissediyorum. Doymuş ve tatmin olmuş hissediyorum.

Ama olmadığını

biliyorum. Bunu

biliyorum.

Çünkü tek yaptığı bu.

Beni boşaltıyor ama asla kendi zevkini almıyor.

Benden hiçbir şey istemiyor. Beni hiç becermiyor ve evet, bunun kötü bir kelime olduğunu biliyorum. Ama umurumda değil. Ben onun için kötüyüm. Her zaman öyleydim.

Ve evet, sevişmenin her şeyi karmaşık hale getireceğini biliyorum. Ama onsuz çok huzursuz hissediyorum. Çok ağrım var. Karnım onun bebeğiyle dolu.

ama çok boşum.

Yapacaksa biraz edepsiz konuşmanın ne anlamı var? *Beni* becerecek ve kendini bu sefaletten kurtaracak. Ve beni de.

Neden kendini tuttuğunu bile bilmiyorum.

Onu affettim, değil mi? Her gece, her yerde bana dokunabiliyor. Peki neden kendine böyle işkence ediyor? Neden son adımı atmıyor?

Özellikle de her gün beni okuldan almaya geldiğinde ne kadar gergin olduğunu görüyorum. Uzun bir iş gününden sonra akşam yemeği için eve geldiğinde ne kadar tedirgin görüldüğünü.

Bu iş onu öldürüyor ve bu konuda konuşmuyor bile; bir kez daha, öylesine, bir konuşma başlatmayı denedim ama beni susturdu. Yani ne yapacağımı şaşırdım.

Ne yapacağımı, onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Ben de bunu denedim.

Beni almasını sağlamaya çalışıyorum, onu elimden geldiğince baştan çıkarıyorum.

Hatta bir gece yatakta beni öperken, elimi aletine bastırmak gibi cesur bir hareket yaptım. "Sertleşmişsin."

Öyle.

Beni tam oraya sürtüyor, tam amımın olduğu yere, sikine.

Kot pantolonunun içinde küçük bir tepe oluşturuyor. O kadar kalın ve şişmiş ki nefes alması için sürekli kotunun düğmesini açmak zorunda kalıyor. Yeterince odaklanırsam, pantolonunun kenarına doğru bastıran sikinin koyu gölgesini görebiliyorum.

"Kapa çenenin, Fae," diye homurdanıyor, elimi sikinden çekip başımın üstündeki yastığa koyuyor.

Ona bakarak, "Ama canın yanıyor," diyorum.

Elimi daha sert tutuyor. "Bir şey yok."

"Yardım edebilirim."

"Yardıminıza ihtiyacım yok."

Dudaklarımı yalıyorum. "Senin beni emdiğin gibi ben de onu emebilirim." "Konuşmayı kes."

"Ya da sana mastürbasyon yapabilirim," diyorum altından, çıplak hamile karnımı tişörtle kaplı sert karın kaslarına doğru hareket ettirerek; çünkü beni soyarken ve aklımı kaçırmama neden olurken kıyafetlerini bile çıkarmıyor. "Ellerimi kullanabilirim. Daha önce hiç yapmadım ama bana ne yapacağımı öğretirsen -"

"Konuşmayı kes."

"Ya da... içime sokabilirsin." Çıplak memelerimi göğsüne sürterek doğruldum. "Amıma. Ve bu sefer sen bile..."

"Ne bile

yapmayacağım?"

Tanrım, çok utanmazım.

Onu bu şekilde ayartmak çok

utanmazca. Ama duramam.

Durmayacağım.

Kendine işkence etmeyi bırakmasını istiyorum. Bana vermesini istiyorum.

istiyorum.

"Çekmene bile gerek kalmayacak," diyorum ve gözleri yarıyor.

"İçime boşalabilirsin, amımın içine. Tüm acını, tüm incinmişliğini bana verebilirsin. Çünkü hamile kalmayacağım."

"Evet, çünkü zaten öylesin," diyor gırtlaktan gelen bir sesle, bir eli başımın üzerinde tutarken diğeri saçlarıma gömülmüş, sıkı ve cezalandırıcı.

"Evet."

"Çünkü bunu zaten yaptım. Çekip seni hamile bırakmadan önce çoktan içine boşaldım."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Artık istediğin kadar içime

girebilirsin, değil mi? Beni doldurabilirsin, Reed. Seninle akana kadar. Ta
ki benim

amcığım dölleriyle kaymak gibi oldu ve sızıyor ve -"

"Dur. *Lanet olsun. Konuşmayı.*"

Ve sonra beni öperken dudaklarıyla sözlerimi kendi elleriyle öldürüyor ve durmuyor.

Beni tamamen alt edip tekrar tekrar boşalmamı sağlayana kadar olmaz.

Her şeyi unutana kadar.

Yirmi haftalık randevum geldiğinde ve bize bebeğin cinsiyetini söylediklerinde, Reed'in kendisine yaptığı bu işkenceye son vereceğini hiç sanmıyorum.

Ve ağlamayı bırakacağımı hiç sanmıyorum çünkü her zaman istediğim şeyi elde ettim.

O bir kız.

Bir kızım olacak.

"Bu bir kız," diye fısıldıyor biri ve ben de onun ben olduğumu düşünüyorum. Ve bunu yaptığımda elimde bir baskı hissediyorum. Çünkü elini tuttuğum, muayene masasında yatan adam parmaklarımı sıkmış.

Hayran olduğum uzun, güçlü parmaklarını benimkilere sıkıca dolamış. Başımı kaldırıyorum ve balerin kalbim küt küt atıyor.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Yine de bu düpedüz, parlak bir mutluluk değil. Bu ince bir şey.

Kurt gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifçe kırışmış ve yakut kırmızısı dudaklarının etrafındakiler gevşemiş ve rahatlamış. Bakışlarında bir parıltı ve duruşunda genellikle akşamları işten sonra kaybolan bir rahatlık var.

Sanki bilmiyormuş gibi ona "Bir kızımız olacak," diyorum.

"Sarı saçlı ve mavi gözlü," diye fısıldıyor, gözlerini aşağıya dikerek Ben.

"Ya da belki siyah saçlı ve gri gözlü," diye fısıldıyorum ve bu sefer ona hamile olduğumu söylediğim gün düşündüğüm kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. "Babası gibi."

Güçlü bir duygu onu ele geçirdiğinde sakallı, dağınık, güzel çenesi titriyor ve elini sıkıyorum çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Randevu bittiğinde ve eve dönmek için Mustang'ine doğru yürüdüğümüzde, Reed ön koltuğa oturmama izin vermiyor. Arka kapıyı açtı ve kendisi binmeden önce beni içeri soktu. Sonra beni arabanın içine aldı. ve ben tekrar ağlamaya başladım.

Beni kollarında sallarken gömleğinin yakasını ıslatıyorum.

Hüngür hüngür ağlamayacak kadar kendimi kontrol edebildiğimde ona bakıyorum. "Mükemmel olacak."

Gözleri şu anda en sevdiğim renk, sıvı cıva. "Öyle."

Burnumu çekerek, kesmeye hazır olmadığı ama kurt gözlerine batmaya başladığı için en azından kesmesini sağladığım uzun saçlarının uçlarını kıvırıyorum. "Onu korumak zorundayız, Reed. Ona iyi bakmalıyız. Çok küçük olacak ve hiçbir şey bilmeyecek. Onun yanında olmalıyız. Söz ver bana."

Yutkunuyor, gözleri mümkünse daha da sıvı hale geliyor, kolları beni sarıyor ve sıkıyor. "Yapacağız."

"Ve onu sevmek zorundayız. Bunu bilmeli. Annesi ve babasının onu çok sevdiğini ve onun için her şeyi yapabileceğimizi bilmeli."

Uzanıp gözyaşlarımı silmeden önce çenesi birkaç kez titriyor ve tekrar söz veriyor: "O bunu bilecek."

"Neden yapmıyorsun?"

Bunu ona sorduğuma inanamıyorum.

Ama artık başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ona açıkça sormak dışında.

Cam evin kapısında, beyaz gömleği kırıışmış, takım elbise ceketi kolundan sarkıyor. Gitmek üzereydi. Artık hastalanmadığım için, onun yüzünden aklımı kaırıp beni uyuttuktan sonra gidiyor.

Ve uyuyordum, ama belki de bebeğin cinsiyetini yeni öğrendiğimiz için günün duygusal karmaşasından ya da belki de kendini inkar etmesinden o kadar yoruldum ki, yataktan çıkar çıkmaz uyandım.

Koridorda duruyorum ve çıplak ayaklarım parke zeminde sessiz bir şekilde ona yaklaşıyorum.

Yine de bir şekilde onları, sessiz ayaklarımı duyuyor ve arkasını dönüyor. Beni görünce omuzları çöktü. "Yatağına geri dön."

Ona doğru yürümeye devam ediyorum. "Bana söyleyene kadar olmaz." "Neyi söyleyene kadar?"

Ona ulaşıyorum ve ellerini iki yanında yumruk yaptığını görüyorum, sanki kendini destekliyor gibi. "Neden beni sikmiyorsun?"

Gözleri kısılıyor, oturma odasının loş ışığında parlıyor. "Siktir git mi?"

Yutkunuyorum. "Evet. Neden yapmıyorsun?"

Yüz hatlarına bir şey çöküyor, bir soğukluk. "Bu kelimeyi ilk kez mi kullanıyorsun?"

İki yıl önce o gece gördüğüm soğukluk. Onu affettiğim gece gördüğüm aynı soğukluk. Bu yüzden caymayacağım.

Ben de ellerimi yumrukladım. "Hayır. Beni becerdiğin gece kullandım. Mustang'inde."

Geri dönüşlerimden nefret ediyor. Bunu sert yüz hatlarından, V şeklindeki çenesinden anlayabiliyorum. "Ne yani, şimdi de uzman mı oldun? Seni bir kez *becerdim* ve canın istediğinde bu kelimeyi kullanabileceğini mi sanıyorsun?"

Çenemi kaldırıyorum. "Ne zaman istersem o kelimeyi kullanabilirim. Unuttuysan söyleyeyim, istediğim her şeyi yapmakta özgürüm."

Keskin bir nefes verir. "Peki, bu durumda geri dönmekte özgürsün yatak."

"Hayır," diyorum çünkü artık canıma tak etmişti. "Bana neden bu kadar beni becermeyecek. İstediyini biliyorum. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Seni hissedebiliyorum, sert, azgın ve muhtaç. Seni hissediyorum, Reed. Peki neden yapmıyorsun?"

Neden kendine böyle işkence ediyorsun? Hala cezalandırmak için mi Kendini? Seni affettim, tamam mı? Artık kendini cezalandırmanı istemiyorum."

"Evet, bununla ilgili. Kendimi cezalandırmakla ilgili. Şimdi mutlu musun?"

Şimdi yatağına dön. Yarın görüşürüz."

Benden istediği gibi geri çekilmek yerine, ona yaklaştım.

Çirkin balerin parmaklarımla onun aptal ayakkabılarına çarpıyorum. "Bana nedenini söyleyene kadar gitmeyeceğimi söyledim. Bunu neden yapıyorsun, Reed? Neden kendine acı çektiriyorsun?"

Çenesini sıkıyor, gözleri bir şeyle dolup taşıyor.

Anlamadığım, sinir bozucu, öfkeli ve acı verici bir şey.

Ama sonra beni zorluyor.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye sorarken her şeyi anlamamı sağlıyor. Seni neden sikmeyeceğimi bilmek ister misin? Senin yüzünden."

"Ne?"

"*Bunun* yüzünden," diye mırıldanıyor, hâlâ kemiklerimi ürperten bir

soğuklukla beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Çünkü sen sadece

gitmesine izin vermeyeceğim. Çünkü yalvarmaktan vazgeçmiyorsun." Ondan uzaklaşıyorum.

"Yalvarmak."

Ama aramızda yarattığım mesafeyi kapatmak için eğildi. "Başka ne yaptığını sanıyorsun? Hak etmediğim halde beni affettin, tamam. Sana akıllara durgunluk veren birkaç orgazm yaşattım. Dünyanı salladım. Ama şimdi yalvarmaya geri döndün. Şimdi benim bir kahraman olduğumu düşünmeye geri döndün. Vücuduna girmesine izin verebileceğin bir kahraman. Seni becerebilecek bir kahraman. Bunun sonu nereye varacak, Fae? Eğer seni becerirsem, bana tekrar aşık olacak mısın? Çünkü eğer öyleysen, hemen söyle ki gidip lanet Mustang'imi saklayabileyim. Çünkü sadece kalbini tekrar kıracağım."

"Çık dışarı."

Sakin ve dengeli bir şekilde söylüyorum.

O kadar ki söylediğimi bile sanmıyorum. Sanırım fısıldadım.

Sözlerimi ona taşıyabilsin diye rüzgara fısıldadım.

Benden sadece birkaç metre uzakta duran adam. Ama kilometrelerce uzakta da olabiliriz. Milyonlarca kilometre.

Az önce yaptığı şey yüzünden başka bir boyutta da olabilirdi.

dedi

Az önce aptalca, duygusuzca söylediği şey yüzünden.

"Çık dışarı," diyorum tekrar, bu sefer daha yüksek sesle, daha kararlı bir şekilde. "Şimdi." Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama bir şey yanıp sönüyor

yüz hatlarında. Bir ıstırap dalgası ve bana kısa bir baş selamı vermeden önce yutkunuyor. "Peki."

Sonra arkasını döner ve gider.

Verandanın merdivenlerinden inişini ve gecenin karanlığında parıldayan arabasına doğru adım atışını izliyorum. Garaj yolundan çıkmadan önce kapıyı açıp içeri girmesini izliyorum.

Onu izliyorum, izliyorum ve artık onu göremediğimde gözlerim yaşlarla doluyor.

Boğazıma bir hıçkırık
düğümleniyor. Ama dışarı
çıkmasına izin vermedim.

Yapmayacağım.

Artık onun için ağlamayı reddediyorum. Onun için tek bir damla gözyaşı bile dökmeyi reddediyorum. Kaydettiğimiz onca ilerlemeden, paylaştığımız onca hassas ve samimi andan sonra gidip bunu yapıyor. Beni böyle incitiyor.

Pislik.

Tanrım, tam bir pislik. Zalim bir pislik. Bir cani. Ve yine
de onun için ağlıyorum.

Onun için asla dökmeyeceğime dair kendime söz verdiğim
gözyaşlarımı durduramıyorum. Neyim var benim böyle?

*Senin neyin var Callie? Senin neyin
var ki...* Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Yapamam. Yapmayacağım.

Ve birden kendime çok kızdım. Bunu yaptığı için, bu kadar soğuk
davrandığı için *ona* o kadar kızgınım ki nefes nefese kaldım. Cam kapıya
doğru yürüdüm ve çarparak kapattım.

Ve kilitle.

Sanki bir şeyi dışarıda tutuyormuşum gibi kapının her kilidini
çeviriyorum.

am.

Onu dışarıda tutuyorum.

Anahtarı olduğunu ve arkadaşının evi olduğunu bilmeme rağmen
Kim olduğunu bilmiyorum - ve istediği zaman içeri girebilir, ona izin
vermeyeceğim.

Ne kadar mantıksız olsa da, içeri girmesine izin vermeyeceğim.

İşim biter bitmez dizlerimin bağı çözülüyor ve yere doğru kayıyorum. Ve az önce kendime verdiğim sözü tamamen çiğniyorum. Kilitli cam kapıya yaslanıp kendimi bıraktım ve ağladım.

Dizlerime sarılıyorum ve hıçkırıyorum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum ve bunun düşüncesi bile beni tekrar tekrar ağlatıyor çünkü bu bir yalan.

Ondan nefret etmiyorum. Sorun da bu zaten. Çünkü ben hala aptalım.

Çünkü tek istediğim onu affedip hayatıma devam etmek olsa da, bunu yapmadığımı biliyorum. Tam olarak değil. İstedğim gibi değil.

Çünkü ben sadece geçmişi geride bıraktım, onu değil.

Ben zaten suçu işledim.

O haklı.

Bitti ve yapamam... Buna dayanamam.

Ve böylece saatlerce, günlerce ve bir yaş boyunca hıçkıra hıçkıra ağladım. Ta ki bir ses duyana kadar.

Bir çığlık.

Lastikler çakılları yakarak kırık hıçkırıklarımın sesini bastırıyor. Ve sonra cam kapıdan içeri dolan ve gölgeleri kovalayan bir ışık seli geliyor.

Yerde oturduğum yerden sıçradım ve Mustang'inin sarsılarak durduğunu görmek için etrafımda döndüm.

İçinden tırmanıyor.

Benim muhteşem kötü adamım.

Chapter 23

O burada.

Parlayan bir siluet. Karanlık bir gölge.

Mustang'inin yanında dururken uzun ve geniş. Bir rüya. Güzel bir kabus.

Farlara karşı gözlerimi kısmak zorundayım, bu yüzden yüzünün ayrıntılarını tam olarak anlayamıyorum, ama ışık söndüğünde ve kapıya vurup eve doğru bir adım attığında, tam tersini yapıyorum.

Bir adım geri çekilip kapıdan uzaklaşıyorum.

Ve bunu yapmaya devam ediyorum. Ondan uzaklaşmaya devam ediyorum. Onu eve, kapıya, *bana* yaklaştıran her adımda bir adım geri atıyorum.

Ta ki o kapıya gelene ve bacaklarım rahat beyaz kanepenin arkasına değene kadar, ayaklarım ve ayaklarım ondan uzakta.

Kalın camın arkasından beni izliyor, göğsü inip kalkıyor, ağzı hafifçe aralanmış, kurt gözleri parlıyor.

Acıktım.

Ve her şeye rağmen kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Hâlâ sularıyla ve onun ağzıyla ıslak olan kalçalarımı.

O ateşli gözlerini tüm vücudumda gezdirdiğinde onları daha da sıkıyorum. Gevşek saçlarımdan hızla nefes alan göğsüme ve kapüşonuna kadar.

Çiçek desenli pijama pantolonumun üzerine giyiyorum. Gözleri bir iki saniyeliğine göbeğimde duruyor, artık bol kapüşonunun altından göbeğimin hatları görünüyor.

Çok az gerçi ama yine de.

İçimde çırpınıyor ve ben de onun bakışları altında onu kucaklıyorum.

Bunu fark ettiğinde gözleri kısıılır ve iki yanında yumruk yaptığı elleri açılır. Sonra düğmeyi tutuyor ve çeviriyor.

Ya da dener.

Ama kımıldamıyor.

Yukarı bakıyor, muhteşem yüz hatlarında karanlık ve sahiplenici bir şey parlıyor ve titreyen çenemi yukarı kaldırıyorum.

İşte. Al bakalım. Kapıyı kilitledim.

Sessiz cevabımı anladığında, "Kapıyı aç" dedi. Gerçekten emrediyor ve bu emri kalın ve sert bir sesle veriyor, elimi karnıma bastırmama ve ıslak, muhtaç kalçalarımı tekrar sıkmama neden oluyor. "Hayır."

Elmacık kemikleri öfkeyle çıkık. "Aç şu lanet kapıyı."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır."

Göğsü uzun bir nefesle dışarı fırlıyor. "Eğer hemen şimdi açmazsan, Fae, onu kıracağım."

Burnumu çekiyorum. "Yap hadi. Burası arkadaşının evi. Kapısının neden kırık olduğunu açıklamak zorunda kalacak olan sensin."

Yüzümü inceliyor, gözyaşlarımı silmemi izliyor ve öfkesi artıyor. İki elini de cam kapının üzerine koyarak içgüdüsel bir şekilde, "Ağlıyorsun Fae ve ben sana ulaşamıyorum. Kendimi kaybediyorum, tamam mı? O yüzden aç şu lanet kapıyı da her şeyi yoluna koyayım."

Gah.

Neden ağladığım için bu kadar kederli ve acı çekmiş gibi konuşmak zorunda? En başta beni ağlatan oydu. Daha iyi hale getiremez.

Kalbim göğsümde sıkışsa ve kapıya gitmemek için ayak parmaklarımı kıvırmak zorunda kalsam da ona bunu söylüyorum. "Bunu daha iyi hale getiremezsin. Bu kadar zalim ve acımasız olduktan sonra olmaz. Git başımdan."

Çok daha fazlasını yapardım.

Arkamı dönüp ona sırtımı verirdim ama bir şey hissettim.

Karnımda.

Ve diğer elimi de yukarı kaldırmam gerekiyor. Onu hamile karnıma götürüp iki elimle bastırmam gerekiyor. Eğilip Reed'den uzağa bakmalıyım. Titreyen parmaklarıma bakmalıyım.

Aman Tanrım.

Ne... ne oluyor?

Çünkü bir şeyler oluyor.

Bir şey... daha önce hiç hissetmediğim bir şey ve aman Tanrım, onu tekrar hissettiğimde karnımı daha sıkı kavıyorum.

Tam olarak acı değil, ama bir şey var ve üçüncü kez olduğunda nefesim kesiliyor ve bir şey, küçük bir şey elime çarpıyor. Sanki içeriden bastırıyormuş gibi ve işte o zaman anlıyorum.

İşte o zaman o olduğunu

anladım. Geri tepiyor.

Küçük kızım geri tepiyor.

İçimde hareket ediyor - uzun zamandır beklediğim bir şey ve beklediğimden ve haftalardır hissettiğim o çırpınışlardan çok farklı hissettiriyor - ve coşku o kadar büyük ki dizlerim bu gece ikinci kez çöküyor ve kanepeye yığılıyorum.

İçimde tekmeliyor ve bunu ona söylemek üzereyim.

Her şeyi anlatmak istediğim tek kişi, babası, ama bir ses duyuyorum
Kaza.

Bir paramparça sesi ve ben daha gözyaşlarımı silip ne olduğunu
anlayamadan

kaynağını bulmaya çalışıyorum, o burada.

Önümde yere diz çökmüş, iki eli hâlâ karnımın üzerinde duran
ellerimin üzerinde. "Ne... neler oluyor?"

Parmak eklemlerindeki kan lekelerini fark ediyorum ve elini tutmak
için karnımı bırakıyorum. "Ne oldu? Ne yaptın sen..." Yukarı bakıyorum.
Kapının açık olduğunu ve yerde kırık camlar olduğunu gördüm. "Aman
Tanrım, Reed -"

"Neler oluyor, Fae?" diye sözümü kesti. "Doktoru aramalı mıyım?
Hayır, tabii ki aramalıyım. Tabii ki aramalıyım. Sadece nerede olduğunu
bulmam gerek.
telefonum ne sikimde ve -"

Durması için elimi dudaklarına koydum.

Saçmalıyor. O asla saçmalamaz.

Panik içindeki bakışlarına bakıyorum ve ona "Her şey yolunda.
Sadece bir anlığına korktum." Nefes alış verişi hâlâ avucumda düzensiz bir
şekilde devam ediyor, ben de diğer elimi onunkinin üzerine koyup karnıma
bastırıyorum. "Bu o. Sanırım hareket etti. Daha önce hiç böyle bir şey
hissetmemiştim. Bir tür çırpınma gibi ama tam olarak değil ve -"

Gözlerim büyüyor ve nefesi tamamen kesiliyor.

Çünkü tekrar hareket ediyor.

Ve karnımdaki eli canlanıyor. Parmak uçları, artık içimde büyüdüğü
için daha da sertleşen etime batıyor. Tekrar tekmelediğinde, gözlerinin bir
saniyeliğine parladığını ve sonra hafifçe kırıştığını görüyorum ve böylece
elimi ağzından çekip en güzelini ortaya çıkarıyorum
Onda gördüğüm en güzel gülümseme.

Tekrar yaptığında hafifçe kıkırdıyor, gözleri karnımda ve ne kadar muhteşem görüldüğünü görünce dudağımı ısırıyorum.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor.

Onun sahiplenici ses tonuyla tüylerim diken diken oluyor ve sanki onun sesinden etkilenmiş gibi ona selam vermek için tekrar tekmeliyor.

"Çok alıngan."

Gözlerini kaldırıyor. "Annesi gibi."

Bunu ilk kez söylüyor anne ve kalbim küt küt atıyor. Bir sonraki saniyede "Halo" diye devam ettiğinde kalbim hızla çarpıyor.

Onun saygılı fısıltısına kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" "Onun adını."

"Adı ne?"

"Evet," diye tekrar fısıldıyor, parmakları karnıma yapışmış. "Bir meleğin üzerindeki ışık çemberi gibi. Ya da bir perinin."

Göğsümden bir telaş geçiyor. Büyük bir sıcaklık dalgası.

Halo.

Benim küçük kızım. Bebeğimiz.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum, gözlerim yine acıyor ama bu sefer mutluluk gözyaşlarıyla.

"Halo Jackson."

"Bunu şimdi mi düşündün?"

"Hayır." Başını yavaşça sallıyor. "Her zaman biliyordum." "Biliyor muydun?"

"Evet."

Ben isim üstüne isim önerdim ama o reddetti. Ve Bu konuda sayısız tartışmalarımız oldu. *Ben* tartıştım. O sadece bana eğlenen gözlerle ve seğiren dudaklarla baktı.

Ve şimdi nedenini biliyorum.

Çünkü onun her zaman bir adı vardı.

Onun Halo olduğunu her zaman biliyordu.

Kaşlarını çattım. "O zaman neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben onları geri çevirmeden önce aptal isimler hakkında heyecanlanmanı izlemek daha eğlenceliydi."

Ve sonra ona tekrar sormak zorunda kalıyorum, "Neden birinin senden hoşlanmasını sağlayacak şeyleri saklıyorsun?"

Bu senden hoşlanmamı sağlayabilir.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, parmakları karnımda esniyor ve yutkunarak, "Çünkü sevilmek istemiyorum," diyor.

Senin tarafından değil.

Söylemediğı sözleri duyuyorum ve zaten göğsümde sıkışan kalbim daha da sıkışıyor. Öyle ki sanki tüm damarlarım ve odacığım patlayacak ve onun için hissettiğim her şeyle beni öldürecekmiş gibi hissediyorum.

Tüm sağduyuma rağmen. Tarihin bana öğrettiklerine rağmen. *Ona* rağmen.

"Dinle, Fae, daha önce -"

Yine de konuşmasına izin vermedim. Bileğinden tutup elini karnımdan çekiyorum. Ayağı kalktığımda onu da yanıma alıp banyoya sürüklüyorum. Tek kelime etmeden gidiyor.

Sanırım ne yapacağımı biliyor.

Kesiklerini temizleyip bandajlayacağımı biliyor.

Banyodaki ışıklara vuruyor ve ben de eşyaları toplamak için elini bırakıyorum. Her şey tezgâhın üzerine çıktığında, kanayan elini tekrar tutuyorum.

Gözlerimi görevimden ayırmıyorum ama beni izlediğini biliyorum. "Anahtarın nerede?" diye soruyorum.

"Çöpe attım."

"Neden?"

"Yani sana ulaşamıyorum. İstedğim zaman. Böylece benden güvende olursun."

Kalbim tekrar sıkışıyor ve pamuklu çubuğu sıyrıklarının üzerinde gezdirdiğimde ne kadar acıyor olabileceğini düşünerek dudağımı ısırıyorum ama o kılını bile kıpırdatmıyor.

"Kapıyı yumrukladın mı?" O zaman ben sorarım. "Hayır."

"Sonra?"

"Bir taş buldum. Onunla camı kırdım."

Başımı sallıyorum, etrafına bandaj sararken hâlâ eline bakıyorum.

"Sana kızgındım. Sana kızgınım."

"Biliyorum."

"Ama ben iyiydim. O - Halo - iyiydi."

"Benim durduğum yerden öyle görünmüyordu."

Keskin bir iç çekip sözümü bitiriyorum. "Bana söylediğin şey çok kabaydı. Yersizdi ve kabaydı."

"Bu yüzden söyledim."

Sonra kafamı kaldırdım. "Ne?"

Gözleri karanlık ve yoğun. "Çünkü bir şeyi anlamayı istedim."

"Neymiş o?"

Bana yaklaşıyor, sanki istediğimi elde ettiğime ve yaralarını temizlediğime göre, şimdi sıra ondaymış gibi. Konuşmak için. Bir şeyler yapmak için. Beni yakalamak için.

Ki öyle.

Bir eliyle kalınlaşan belimi, diğeriyle yüzümü kavlıyor. Hatta sanki bizi ayıracak tek bir şey bile istemiyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Özellikle de kapıyı onun yüzüne kapatarak bizi ayrı tuttukten sonra.

Böylece onunla benim aramda duran her küçük şeyi ortadan kaldırıyor, kısa bedenimi uzun bedenine bastırıyor ve ellerimin gömleğini belinden kavramasından nefret ediyorum.

Bedenlerimiz birbirine değdiğinde, ağrıyan, hassas göğüslerim kaburgalarına, şişmiş karnım leğen kemiğine değdiğinde, dudaklarımın titreyen, rahatlamış bir nefesle ayrılmasından nefret ediyorum.

Sonra vücudunu üzerime eğiyor ve boynumu yukarı kaldırarak homurdanıyor: "Her şeyden önce, benim bebeğime hamilesin. *Hamilesin*. Ve şunu anlamalısın ki eğer sana ulaşmak istiyorsam, bana izin vereceksin. Bana kızgın olman ya da sana pislik gibi davranmam önemli değil. Sen *bana izin* verecekler. Çünkü sana bir şey olursa Fae, ona bir şey olursa Halo, ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bu yüzden eğer kapını kilitlersen ya da pencereleri kapatırsan ya da beni dışarıda tutmak için ne yaparsan yap, unutma ki hepsini kıracağım. Her şeyi yok edeceğim. Sana ulaşmak için yoluma koyduğun tek bir şey bile. Bunu anlıyor musun? Bana bunu anladığını söyle."

Benim var.

Bunu anlıyorum.

On altı yaşımdayken bana bunu söylemişti, bana ulaşmak için her kuleye tırmanacağını, her pencereyi kıracağını söylemişti. Ve bugün yaptı.

Bunu anladım ve başımı salladım. "Evet."

"Beni çok korkuttun." Vücudumdaki parmakları aceleci ve çekiştiriyor. "Beni korkuttun."

Gömleğini yumrukluyorum ve boynumu daha da uzatıyorum. "Ama sen çok..."

Alnını benimkine bastırıyor, gözleri parlıyor. "Biliyorum. Zalimce davrandığımı biliyorum. Söylediklerim yersizdi ama bir şeyi hatırlaman gerekiyor. Benim aşk için yaratılmadığımı hatırlamalısın. Ben aşık *olamam*. Bazı insanlar yapabilir. Bazı insanlar aşık olabilir, aile kurabilir.

Çiçeklerle falan süslenmiş kocaman bir ev. Bazı insanlar hayatlarının sonuna kadar birlikte kalırlar. Ve biri öldüğünde, diğeri de ölür. Ya da ölüm için dua ederken yaşar. Ben onlardan biri değilim. Ben onlardan değilim.

öyle büyüdüm. Ben hiç böyle şeyler görmedim, anlıyor musun? Tek bildiğim nasıl savaşılabacağı, nasıl savaşa gidileceği ve nasıl savaş kazanılabacağı.

"Ve sen buna sahip olamayacaksın çünkü her zaman sahip oldun. Sevgi. Her zaman seni seven, sana değer veren, seni koruyan kardeşlerin oldu. Ve sen lanet kekler pişiriyorsun, *örgü örüyorsun* ve bir peri gibi dans ediyorsun.

Sen bir perisin. Ama ben hep yalnızdım. Hiç arkadaşım yok. Tavsiye vermekte berbat olan 60 yaşında bir adam dışında. Konuşacak bir ailem yok. Bektan bir babam ve umursamayan bir annem var. Pest'im var ama o her şeyden çok bana bağımlı. Bunların hiçbirini anlamayı beklemiyorum. Ama şunu anlamayı istiyorum: Bana aşık olamayacağını anlamayı istiyorum. Bir daha olmaz. Aşık olamazsın, Fae. Düşemezsin. Seni becerirsem duygularını tekrar karıştıramazsın, anladın mı?"

"Ne?"

"Oldukça duygusal bir kız kardeşim var. Sen de öylesin. Kızlar bu konularda duygusal olabilir. Ama senin duygusal olmanı istemiyorum, tamam mı? Eğer seks yaparsak duygusal olarak dahil olmanı istemiyorum. Çünkü sadece seni incitirim. Bunu daha önce de yaptım ve berbatı. *Berbatı*. İki yıl boyunca beni parçaladı ve ben parçalanmamış gibi davrandım. Ama oldu. Ve seni tekrar incitmek beni mahvedecek olsa da, inciteceğim. Az önce ne yaptığımı gördün, değil mi? Yani yapacağımı biliyorum. Çünkü tek yaptığım bu. biliyorum."

Tek bildiği bu.

Nasıl incitilir ve nasıl zalim olunur.

Nasıl kötü olunur.

Beni incitmek istemeyen ama incitecek olan bir kötü adam. Çünkü seks yaparsak duygusal olarak dahil olacağım.

O zaman bu iş görür, değil mi? Aşkımı öldür. İlk ve son kez. Ayrıca bu, sevmeyeceğini ya da kalbimi ona tekrar verirsem kıracağını söylediği ilk sefer değil.

Yani bu beni harekete geçirmeli.

Ama bu sadece beni daha çok düşürüyor. Yapmamı istemediği şeyi.

Bu sadece beni daha da derine düşürüyor, o kadar derine ki asla çıkamayacağım. Asla hava almak için yukarı çıkamayacağım. Havaya bile ihtiyacım yok.

Sadece ona
ihtiyacım var.

Bu yalnız
çocuk.

Çünkü ben aşık bir kıyım.

"Söz ver bana," diye yalvarıyor, tek yaptığım ona bakmak olduğunda. "Bana aşık olmayacağına söz ver. Bana bunun sözünü vermelisin, Fae."

Yüz hatlarında, iki yıl önce benden elbisemi tutmamı istediğinde olduğu gibi aynı aciliyet var. Benden kendimi, bekaretimi, bedenimi ondan korumamı istediğinde. Çünkü bacaklarımın arasında ne olduğunu görürse, onu alırdı. Onu benden koparırdı.

O zamanlar benden yapmamı istediği
şeyi yaptım. Ama şimdi yapamam.

Onu sevmemezlik edemem.

"Eğer söz verirsem, beni becerir misin?" O zaman yaptığım gibi fısıldıyorum.

Eğer söz verirsem, beni öper misin?

Benim sözlerimle, göstermesine izin veriyor. İhtiyacını. Haftalardır sakladığı ihtiyacını.

Yüz hatlarını koyulaştıran, keskinleştiren ihtiyaç. Onları noktalar, tepeler ve kenarlar haline getirir. Güvensiz ve tehlikeli.

Alçak.

Ve cevabının iki yıl önce o yağmurlu gecede olduğu gibi aynı olacağını biliyorum. "Aynen öyle."

Nefeslerim artık bu kadar kolay gelmemeli ama geliyor.

Ciğerlerim mutlu. Kalbim de mutlu. Çünkü ben onun olacağım, o da benim olacak. Gizlice ama yine de.

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim ve kaderimi mühürledim.

Kötücül, güzel yüz hatları dalgalanıyor.

"Biliyorsun." Başımı sallıyorum. "Evet. Sana aşık olmayacağım."

Çünkü zaten var.

İki yıl önce ona aşık olmuştum ve şimdi biliyorum ki bu aşktan asla vazgeçmedim. Kalbimi kırdığında ve ondan nefret ettiğimde bile. Hayatıma devam etmek istediğimde bile.

Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

Ve şimdi durmak zorunda değilim. Onu sonsuza kadar sevmeye devam edebilirim. Ona söyleyemesem bile kötü adamımı sevmeye devam edebilirim. O istemese bile.

Sonra yüzümdeki eli saçlarıma gidiyor. Başımı geriye çekiyor, ilkel, vahşi açlığı yüzünün her çizgisinde belli oluyor ve daha da eğiliyor, bir şey arıyor. Beni arıyor. Ve ben balerin parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Gömleğini tutup boynumu yukarı kaldırıyorum, kendimi ona veriyorum.

Çünkü eğer yapmazsam, açlığın onu canlı canlı yiyeceğini düşünüyorum. Haftalardır içinde biriken bu açlık.

Ve bunun olmasına izin veremem. Beni, kalbimi ele geçirdiği için daha fazla acı çekmesine izin veremem.

Ben de beslenmesi için ona ağzımı sunuyorum.

Ama utangaç olduğumdan değil. Tek yaptığım onun almasına izin vermek, hayır.

Ben de ondan bir şeyler
alıyorum. Bu önemli, bak.

Bunu almak önemli çünkü ben de açım. Aslında, açlığım
onunkiyle eşleşiyor. Bu açlık onu sevmek için ve eğer bunu kelimelerle
söyleyemiyorsam, o zaman bedenimin konuşmasına izin vereceğim.

Dudaklarım onun için açıldığında ve dudaklarını emdiğinde benim
için konuşmalarına izin vereceğim. Dilim onunkini yaladığında ve dişlerim
onunkilerle çarpıştığında. Ve elleri saçlarımı ve üzerimdeki kapüşonlu
tişörtünü çekiştirdiğinde, benim ellerim de canlanıyor. Gömleğini
çekiştiriyorlar, düğmelerini koparıyorlar.

Ancak kısa süre sonra Reed öpüşmeyi keserek gömleğini çıkarıp
atmak zorunda kalır. Ama orada durmuyor.

Üzerimdeki kapüşonluyu da çıkardı. Sadece bu da değil, pijama
pantolonumu çıkarmak için dizlerinin üzerine çöküyor. Her şey o kadar
hızlı ama bir o kadar da yavaş oluyor ki, ben çırılçıplak kaldığımda ve o
tekrar ayağa kalktığında, ağzımı ona dayamak için can atıyorum.

Sonra beni kucağına aldığında bile durmuyoruz. Artık daha
kiloluyum ama o nefes bile almıyor ya da gözünü kırpmıyor.

Banyodan çıkıp koridorda ilerleyerek yatak odama ulaştığında, beni
yatağa yatırdığında ve kaçınılmaz olarak öpüşmemizi kestiğinde onun kek
dudaklarını emiyorum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onu izliyorum, yatağın ayak
ucunda duruyor, kalın siki pantolonunun içinde bir çadır oluşturuyor. Ve ne
kadar baştan çıkarıcı olsa da, gözlerim orada durmuyor.

Çünkü Tanrım, o çıplak göğüslü.

Onu ilk kez böyle görüyorum. Çılgınca,
değil mi?

Onu iki yıldır seviyor olmam ve bebeğine hamile olmam ama onu hiç
çıplak görmemiş olmam çok çılgınca. Onu hiç çıplak görmedim.

O vampir teni geniş kaslı omuzları, çıkık köprücük kemiklerini şekillendiriyor. Ya da gergin, kemerli göğüs kaslarının üzerinde uzanan o ısıltılı deri.

Parmaklarımla fiske vurmak istediğim açık kahverengi meme uçlarını hiç görmedim. Ya da gergin kaburgalarını. Karnı, kaslı ve yoğun karın kaslarıyla dolu. Şık belini ve dilimi daldırmak istediğim göbek deliğini.

"Harikasin" demek dışında onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum.

"Ama bir canı," diye fısıldıyor ve başımı kaldırdığımda gözlerinin alev alev yandığını görüyorum; gözleri üzerimde, şişmiş karnımda, irileşmiş memelerimde, kalçalarımın arasındaki ıslak yarıktaki geziniyor.

Umurumda değil. Kötü adam olman umurumda değil.

Ben öyle demiyorum ama.

Onun yerine, kocaman gözlerle "Görmek istiyorum." diyorum. "Neyi görmek?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Sikin."

Utanmazlığımla ilgili bir şey onu kıkırdatıyor, midesi çukurlaşıyor, oluklu kaslarını keskin bir rahatlamaya fırlatıyor. "Sikimi görmek ister misin, Fae?"

Pantolonundaki şişliğe bakarak başımı sallıyorum.

"Evet." "Çünkü onu hiç görmedin, değil mi?"

Dudağımı ısırıyorum, bacağımı yatakta bir aşağı bir yukarı kaydırıyorum. "Hayır." "Ve o senin içindeydi."

Yutkunuyorum, yüzüne bakıyorum çünkü nereye bakacağımı bilemiyorum, kurt gözlerine mi yoksa ereksiyonuna mı? "Uh-huh."

Elleri düğmelerine gidiyor ve düğmelerini açtığında nefesim kesiliyor. Fermuarı indirdiğinde çarşafı sıkıyorum. "Ve sana bunu verdi. Şişmiş göbeğini."

Onun sözleriyle, o şişmiş göbek çırpınıyor. Ama artık farkı biliyorum. Halo olmadığını biliyorum. Bedenimin içinde güvenle uyuyor.

O olduğunu biliyorum. Ona olan aşkım çırpınıyor, bunca zamandır çırpınıyor, kanatlarını açıyor, uçmak istiyor.

Bu geceye kadar onu kafese

koymuştum. Ama şimdi

uçmasına izin veriyorum.

Ona olan sevgimin damarlarımda akıp gitmesine izin veriyorum ve başımı sallıyorum. "Evet.

Ve bu haksızlık. Onu henüz görmedim."

Çenesi gergin bir şekilde başını sallıyor. "Evet, öyle. Onu her gece gördüğümde, senin peri amcığını. Onu yaladığım, emdiğim ve onunla oynadığım zaman. Ne kadar pembe olduğunu gördüğümde. Ne kadar yumuşak ve güzel. Ne kadar küçük ve papatya tazeliğinde. Tıpkı benim Fae'm gibi."

Çarşafı daha sıkı kavırıyor, kalçalarını kıvrıyorum. "Ama değil. Artık papatya tazeliğinde değil."

Tekrar kıkırdıyor, bu sefer sadece onu ürperten bir nefes nefese. Yine de bunu bana göstermiyor. Sadece sertleşmiş aletini kot pantolonunun üzerinden okşuyor ve "Bunu gördü, değil mi? Ben gördüm."

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sonra yaklaşıyor, elini yatağa koyup üzerime eğiliyor ve yüzüstü yatan halime dikkatle bakıyor. "Bu sefer seni şeytani pençelerimin arasında yakaladığımda, sana bunu ödettiğime emin oldum. İzimi bıraktım, seni yarasız bırakmadım."

Dirseklerim kırıldı ve yatağa düştüm, kıvranıyor ve muhtaç bir halde. "Sen yaptın."

Bu da ona yatağa girme izni veriyor. Üzerimde asılı kalmak için heyecan verici, tehditkâr bir gölge gibi. "Evet. O zaman belki de beni polise ihbar *etmelisin*. Onlara seni ormanda nasıl köşeye sıkıştırdığımı anlatmalısın. Seni nasıl çığlıklar atarak ve tekmeleyerek kollarımda

taşıdığımı ve Mustang'ime bindirdiğimi.

Sana ulaşmak için elbiselerini, güzel beyaz elbiseni nasıl yırttığımı onlara anlatmalısın. Amına ulaşmak için. Bakire amcığımı, değil mi? Bakire olup olmadığını nasıl umursamadığımı. Ona bir bakış attım, pembeleşmiş ve şişmiş ve aklımı kaybettim. Aklımı kaybettim ve içine girdim. Seni nasıl ağlattığımı. Kanını akıttım. Bunu onlara anlatmalısın, Fae. Onlara bu lanet olası caninin seni çiğ çiğ siktiğini bile umursamadığını söylemelisin. Aleti senin o tatlı amına lastiksiz giriyordu ve çekip gidecek kadar akli başına geldiğinde artık çok geçti."

Tanrım, berbat durumdayım.

Kıvraniyorum, terliyorum ve çarşafları yırtıyorum. Onları yırtıyorum ve sallaniyorum ve amımın onun için çok ıslak olduğunu biliyorum.

Bana bu iğrenç masalları anlatan kötü adam için. Yanlış masallar ama.

"Ama değildim," diye neredeyse tutarsızca fısıldadım. "Ne değildin?"

"Tekmelemiyor ve çılgılık atmıyordum." "Ah, o zaman sen istedin."

Başımı salladım. "Evet."

"Fae'm bir kötü adam tarafından becerilmek istedi." "Uh-huh."

Üzerimde daha da sürünüyor ve kalçalarım, akılsızlığım da bile, onun için ayrılıyor. Onun iri bedeni için yer açıyorlar. Tam üstüme geldiğinde, pazuları gerilmiş ve terlemiş bir halde, hırçın bir sesle, "Yani beni polise ihbar etmeyeceksin, öyle mi bebeğim?" diyor.

Başımı sallıyorum, titriyorum, neredeyse onun 'bebeği' karşısında orgazm oluyorum.

"Hayır mı? Onlara sadece yürüyüşe çıktığınızı söylemek için bile mi? O hain seni aldığı anda masum bir yürüyüşü. Seni yakaladığında

Seni kirli elleriyle öyle bir sikti ki içine bir bebek ekti."

Ellerim çarşafı bırakıp ona gidiyor.

Tırnaklarım pazılarının etinde yuva kuruyor ve kazıyor, üzerimde titremesine neden oluyor. "Hayır. Tanrım, Reed. Lütfen."

Kendini üzerime bırakıyor, gergin karın kasları hamile karnıma değiyor ve ben de sırtımı eğiyorum. Kalçalarımı beline doluyorum, göbeğim onun sikini arıyor.

"Lütfen ne, Fae?" diye soruyor, elleriyle yüzümü çerçeveleyerek, kot pantolonla kaplı sikini tam kalçalarımın çentiğine sürüyor. "Lütfen, bana sikini göster, Reed. Bunu mu demek istiyorsun?"

Bu sürtünmeyi kovalayarak onunla birlikte dalgalanıyorum. "Evet."

"Peki ya şimdi?" Kıkırdıyor, benimle alay ediyor, bana karşı hareket ediyor, bana her gece verdiği sürtünmeyi veriyor, ama bu gece daha fazlasını istiyorum. Onun sikini istiyorum. "Onları şimdi mi aramak istiyorsun? Onlara bu pisliğin sana sikini bile göstermediğini söylemek istiyorsun. Senin amını ağlatan ve onu hamile bırakan büyük, şişman sikini."

Pazularını itiyorum ve derisini pençeliyorum. "Tanrım, Roman, sen-"

O zaman içime bir his doğdu.

Beni sarsıyor.

Gözlerimi açıyor, sisli görüşümü temizliyor ve onu görüyorum.

Kızarmış elmacık kemiklerini, kaşlarını süsleyen teri görüyorum. Onun Kirli sakallı çenesi keskin ama hareketsiz. Tüm vücudu hareketsiz. Kaya gibi sert. O kadar ki tırnaklarımı kaslarına batırmak artık çok zor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, onun altında, çıplak ve kalçalarım ayrılmış bir şekilde yatıyorum.

"Az önce ne dedin sen?" diye soruyor, neredeyse ona sarılmış olmama rağmen bana zar zor ulaşan bir sesle.

Yutkunuyorum. "R-Roman."

Birkaç saniye bana bakıyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum. Ne yapacağını bilmiyorum.

"Ben..." diyor yine o alçak sesle. "Ben... Ben senin bana böyle sesleneceğini hiç düşünmemiştim. Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor, içlerinde pek çok duygu dolaşıyor ve adem elması titriyor. "Onu kaybettiğimi düşündüm. Bana böyle hitap etme ayrıcalığını kaybettiğimi."

Sonra ellerim yüzüne gidiyor, avuçlarım kirli sakallarını okşuyor. "Kaybetmedin. Onu kaybetmedin."

Çenesi avucumun altında titriyor, gözleri beni yakıyor. "Tekrar söyle." Gözlerim yaşıyor ama gözlerimi kırıştırap ona itaat ediyorum. "Roman."

"Tekrar."

"Roman."

"Tekrar."

"Roman."

Ama bu sefer durmuyorum. Onun için zikrediyorum, böylece iki yıl önce ona verdiğim ismi özümseyebilsin. Böylece onu tüm boş alanlarının içine sokabilir.

Bu yüzden ona sevgiyle verdiğim bu isim onu ısıtıyor.

Kış kanını, üşümüş kemiklerini, soğuk ruhunu ısıtıyor.

Daha fazla yapamayana kadar zikrediyorum.

Çünkü ağzı beni kaplıyor. Çünkü ağzı dudaklarımdan bu ismi içiyor, bir iksir gibi yutuyor. İçindeki tüm acıya, acıya karşı bir panzehir.

Ve sonra artık beni öpmüyor.

O öpücüğü bozdu ve kotundan kurtulmak için beni terk etti. Ve yine, her şeyi o kadar hızlı ve o kadar yavaş yaptı ki, bana geri dönüp tekrar üzerime yerleştğinde canım yanıyordu.

Şehvetim bana zarar veriyor.

Bu onun da canını yakıyor ama yine de yüzümü büyük ellerinin arasına alıyor ve bana bakıyor. "Ben... Prezervatifim yok. Bunu tam olarak planlamamıştım. Ama eğer ihtiyacın olursa, Fae, gidip getiririm, tamam mı? Ben -"

Başımı sallıyorum, kaslı kaslarına tutunuyorum, topuklarımı çıplak kalçalarının arkasına sürüyorum. "Umurumda değil. Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum."

Tanrım, artık değil. Ondan ayrı olmaktan yoruldum.

Ama söyleyecek daha çok şeyi var. Onu içimde istediğimde bana söyleyecek daha çok şeyi var.

"Ben hala cl-"

Sonra elimi dudaklarına koydum.

"Biliyorum." Artık bunu çoktan aştık.

Gözlerimdeki bu güveni görünce rahatladı çünkü onun Nefeslerini avucuma üflüyor ve sonra haftalardır yapmasını istediğim şeyi yapıyor.

Beni
beceriyor.

Ya da
hazırlanıyor.

Gözlerimin içine bakarak sikini kavırıyor ve kaygan başını içeri daldırmadan önce göbeğimle aynı hizaya getiriyor. Omuzlarını kavırıyorum ve beni delip geçmesini bekliyorum ve bir sonraki nefeste bunu yapıyor.

Ama sonuna kadar değil.

Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi, kıskançlıktan gözü dönmüş ve öfkeli.

Bana sadece bir santim veriyor ama o bile beni geriyor. Bu bile başımı arkaya atıp inlememe neden oluyor, kalçalarımın onun etrafında

kaymasını sağlıyor

Kalç

Reed homurdanarak dışarı çekiliyor ve bir sonraki itişinde beni inleten

a.

ve lastik gibi geren bir inç daha kazanıyor.

İnç.

bant. Öyle ki elimi omzundan çekip parmağımı ısıyorum.

Dişlerimin arasına alıp sertçe ısıyorum, acıya, onun büyüklüğüne, çevresine ve genişliğine alışmaya çalışıyorum.

Kötü adamımın istilas.

Ama her zaman olduğu gibi, Reed rahatsız olduğumda bir şeyleri ısırmamdan veya tırmalamamdan hoşlanmıyor.

Özellikle de bu rahatsızlık kendisinin sorumlu olduğunu düşündüğü bir şeyse.

Nefes nefese kaldım, hala vücudumun yarısı dışarıda, beni parmağımı ağzımdan çıkarıp bana kendi parmağını veriyor. Bana başparmağını veriyor ve her zamanki gibi ona can simidim gibi yapışıyorum.

İki elimle bileğini kavıyorum ve başparmağını emiyorum, ısıyorum ve bir anda ağrım geçiyor.

Onun sihirli, büyüleyici eli her şeyi kolaylaştırıyor.

Tekrar çeker, vücudu titreşir ve sonra tekrar içeri iter. Sonuna kadar.

Ve esneme o kadar da kötü

değil. Esneme tatlı.

O kadar tatlı ki başparmağını daha sert emiyorum ve kendimi onun altında kavislendirip bacaklarımı daha geniş açıyorum. Bacaklarımı vücudunun iki yanına doğru uzatıyorum, sanki bir split yapıyormuşum, ayak parmaklarımın üzerinde dönmeye ve onun için dans etmeye hazırlanıyormuşum gibi.

O kadar derine iniyor ki onu hamile rahmimde hissediyorum ve çıkardığım inilti şimdiye kadarki en yüksek sesim.

Ama yalnız değilim.

O da ses çıkartıyor.

Özellikle de ona bakan iri, şehvetli mavi gözlerimi ve onun parmağını emen pembe dudaklarımı izlediğinde.

Üzerime düşerken uzun bir hırıltı çıkartıyor, ama sonuna kadar değil. Bebeğe dikkat ediyor ama alnı boynumun kıvrımına düşecek kadar.

Ama artık o kadar kirlenmişim, bacaklarımın arası o kadar ıslanmış ki acı hissetmiyorum, sadece hareket etmeye başlayıp bir ritim tutturduğunda lezzetli bir zevk alıyorum.

Beni deli eden bir ritim. Bu onun sikini sonuna kadar sokup çıkartıyor. Bu beni daha da azdırıyor, böylece o da hızlanabiliyor.

Ritmi hızlandır ki kalçaları içime girsin.

Kalçaları bedenimi sarsıyor ve ben inlerken onun zarif tenine tutunuyorum.

O da boynumda homurdanıyor. Oradaki deriyi emerken, üzerimde bir iz daha bırakıyor.

Benim muhteşem kötü adamımın

işareti. Ve Tanrım, şimdi çok derin.

O kadar derinde ve o kadar yukarıda ki, bedenime tam olarak girdikten sonra beline dolanan kalçalarım yukarı kalkıyor. Terli yanlarından aşağı yukarı kayıyorlar.

Bu bir şekilde onun için yer olmadığını düşündüğümde daha da derine inmesini sağlıyor.

Ama onun olayı da bu, değil mi?

Her zaman bana yaklaşıyor. Her zaman kalbimde, bedenimde kendine yer açıyor.

Ben istemesem bile.

Bardstown Lisesi'ndeyken kardeşimin rakibi olduğu için ona kafayı takmamın yanlış olduğunu bilsem bile, o kalbimde, düşüncelerimde yaşadı.

Bu gece onu orada istiyorum. Onu arzuluyorum, bu yüzden gittikçe daha derine indiğinde ve pompaları vahşileşip hızlandığında, böylece kendini yukarı çekip benden uzaklaşmak zorunda kaldığında, böylece sallanan vücuduma, hamile karnıma bakabildiğinde, boşalıyorum.

Rahmim kasıldı ve sikinin üzerine boşaldım.

Elini şişmiş karnıma koyduğunda daha da sert boşalıyorum, sanki verdiği canı hissetmek istiyor.

O gece bana vermesini beklemediğim ama yine de bana verdiği hayat.

Bu da bizi ömür boyu bağlar.

Belki o da aynı şeyi düşünüyordur, sevsek de sevmesek de ömür boyu bağlı kalacağımızı, gözleri kapanıp o da boşaldığında. Sırtını kamburlaştırıyor ve aleti içime girerken yüzünün güzel çizgilerinden acı damlıyor. döl kusuyor.

Ben hala gelirken kirpiklerini kırbaçlıyor.

Amım hâlâ onun aletinin etrafında çırpınırken elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor, sıkıyor ve işi bittiğinde parlayan kurt gözlerini açıyor. Gözlerini bana sahiplenme duygusunu, artık bana sahip olduğu için duyduğu memnuniyeti göstermek için açıyor.

Onun olduğumu.

Sonsuza kadar değil, hayır. Ama beni istediği sürece.

Sonra geri geldi ve beni alnımdan usulca öptü.

Chapter 24

Aşık olan bazı kızlar mutlu sona ulaşamazlar.

Sevdikleri erkekler onları sevmiyor. Sevdikleri adamlar onları geri sev. Ve bu yüzden sonsuza dek mavidirler.

Sonsuza dek üzgün ve acılıdırılar.

Sonsuza dek özlem duyarlar.

Ama benim Halo'm onlardan biri olmayacak. Halo'm sevinecek. Seveceği ilk erkek tarafından.

Pırıl pırıl vampir derisi ve parlayan kurt gözleri olan adam. Onun babası.

Onu kaslı kollarında taşıyacak, o büyüleyici elleriyle onunla oynayacak. Hatta onu omuzlarına alacak, böylece kendini dünyanın zirvesindeymiş gibi hissedecek. Onu gülümsetecek ve güldürecek. Gözyaşlarını silecek, sıyrıklarını saracak. Belki ona bisiklet sürmeyi öğretir.

Onu kötü olan her şeyden koruyacak. Ya da en azından korumaya çalışacaktır. Bunu biliyorum.

Onu nasıl koruyacağını, hayatını nasıl kolaylaştıracağını, ona her şeyi nasıl vereceğini düşünmekten uykularının kaçacağını biliyorum. Tüm hayallerini nasıl gerçekleştireceğini.

Mutluluğumu bundan alacağım.

Onları birlikte izleyeceğim, bebeğimizi ve onu ve içimdeki tüm mavilik bir süreliğine kaybolacak.

Şimdilik ağlamama izin vereceğim.

Dušta, okulda öğle yemeği sırasında, tuvalete kapandığımda. Sınıfta bile, öğretmenler bir grup ilgisiz, suçlu kıza bir kalbin nasıl çalıştığını veya *Romeo ve Juliet*'in neden şimdiye kadar yazılmış en büyük Shakespeare oyunu olduğunu açıklarken en son sırada otururken.

Öyle değil.

Trajik ve acı verici. Trajedinin harika bir yanı yoktur.

Birbirini seven iki insanı bir arada tutmanın *destansı* bir yanı yoktur. ayrı.

Kalp kırıklığı görkemli değildir. Şiirsel ya da ilham verici değildir. gelecek nesiller için.

Aptal, sadist, *hasta* Shakespeare.

Her ne kadar sınıfta ağlamak çok daha zor olsa da, öğretmenim hamile bir kızın başını arkaya eğerek oturmasını ve muhtemelen dikkatini vermemesini önemseydiği için değil. Ama kızlarım orada olduğu ve benim için endişelendikleri için. Özellikle de her zaman yanımda oturan Salem. Yılın başında tesadüfen olan bir şey ve arkadaşlığımız böyle başladı.

Ama ona ve diğer ikisine hamilelik yüzünden

olduğunu söyledim. Bu benim her şey için bahanem.

Hormonal olduğum için ağlıyorum.

Ve öyleyim.

Tek iyi şey artık et yiyebiliyor olmam; yirmi üçüncü haftama girer girmez bir şeyler değişti ve canım yine et çekmeye başladı. Üzerinde kurutulmuş et parçaları olan fıstık ezmesi dondurma mı? Bu tanrıların yemeği. Bu benim hamilelik marşım gibi.

Diğer insanlar öyle düşünmüyor.

Özellikle de beni en başta hamile bırakan adam.

Dondurmamdan bir kaşık alıp ağzıma atıyorum ve başımı kaldırıp onun beni izlediğini görüyorum. Ağzım doluyken, "Ne?" diye sordum.

Kapının yanında dururken kurt gözleri yüzümde, balon gibi şişmiş yanaklarımda, yatakta yastıklarla çevrili formumda geziniyor. Daha Mart ayının sonları ama bugünlerde o kadar sıcaklıyorum ki, onun kapüşonlularını bir kenara bıraktım - gerçi onu koklamak istediğimde ve bana seksi vücudunu ödünç vermek için etrafta olmadığı onları yanımda tutuyorum - ve insanların benim için aldığı tüm hamile kıyafetlerini giymeye başladım.

Bu yüzden baldırlarımın ortasına kadar inen beyaz, firfırlı, kolsuz bir gecelik giyiyorum.

Bunun için çok zaman harcıyor, geceliğimi ve bebeğimin karnını inceliyor.

Yüzüme geri döndüğünde dondurmayı yutuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bunu yemem. Fıstık ezmesi ve kurutulmuş etin tuhaf olduğunu düşünüyorsun." Kaşığımı ona saplıyorum ama tek yaptığı eğlenen gözlerle ve gülümsemenin eşiğine gelmiş dudaklarla bana bakıyor. "Ama sana bir şey söyleyeyim: sen tuhafsın. *Sen*, Roman. Beğenmediğin için. Dondurmanın tuhaf olduğunu düşündüğün için. Ve sevmem benim suçum değil, tamam mı? Halo seviyor. Her zaman istiyor ve herkes deli olduğumu düşünüyor. Ve hepsi senin suçun. Senin suçun, evet. Beni hamile bırakan sensin ve şimdi garip dondurma yiyorum ve şişmanım ve ayak bileklerim her zaman şiş ve..."

Kıpırdadığı için sözümü

kesiyorum.

Kapıya yaslanmıştı, kollarını kavuşturmuştu. Ama şimdi doğruldu, elleri iki yanında, yatağa yaklaşırken gözleri benim ağlamak üzere olan yüzümde.

Üzerinde hala iş kıyafetleri var, beyaz gömlek ve koyu renk elbise pantolonu ve aniden artık ağlamak istemiyorum.

Onu öpmek istiyorum.

Beni öpmesini istiyorum çünkü Tanrım, o çok seksi. Erkeksi, güçlü ve uzun. Ve güzel.

O kadar güzel ki bana ulaştığında nefesim kesiliyor, bu sadece üç saniyesini alıyor ama yine de. Ulaştığında da eğilip yüzümü tutuyor. "Ve ne?"

Dokunuşuna doğru eğildim. "Ne?"

"Ayak bileklerin şişmiş ve ne?"

"Parmaklarım. Onlar da şişti."

Ellerime bakıyor. Biri içinde kaşık olan dondurma kabımı tutuyor ama diğeri serbest ve onu yakalıyor. "Bu parmaklar mı?"

Burnumu çekerek başımı salladım. "Evet."

Ve gözlerini benden ayırmadan her birini öpmeye devam ediyor, ayak parmaklarımı kıvrıp kıvrınmama neden oluyor. "Roman..."

Tek söyleyebileceğim bu. Onun adı.

Bugünlerde bunu çok sık söylüyorum. Bunu özlediğini, ona böyle seslenmemi özlediğini fark ettiğimden beri.

Artık ona hep böyle sesleniyorum. Durup dururken, sebepsiz yere. Aynen böyle.

"Dondurman da tuhaf, ha?" diye geveliyor, hâlâ üzerime eğilmiş.

Başımı sallıyorum. "Poe bana güldü."

"Öyle mi?"

Artık St. Mary'deki arkadaşlarım hakkında her şeyi biliyor.

"Evet. Ve Salem de. Wyn bile. Ve o hiç kimseye gülmez.

İnsanlar benim tuhaf olduğumu düşünüyor Roman."

Gözlerinde sevmeye başladığım o eriyen renk var, sıvı cıva. "Ama sen değilsin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Hayır." "O zaman nesin sen?"

"Senin perin" diye fısıldarken kalbim göğsümde dönüyor.

Bunu söylediğimde yüz hatlarında sahiplenici bir ifade beliriyor.

"Evet, öylesin. Benim görkemli, muhteşem, hamile perim."

"Ve ateşli. Ben her zaman ateşliyim. Ve her zaman işemem gerekiyor," diye fısıldıyorum, neredeyse suçlayıcı bir şekilde, bacaklarımın arası ıslak.

"Bunu sen yaptın."

Bu hamilelik olayı çok zor.

Beni içine çekiyor, saçlarımı kokluyor, alnımdan öpüyor. "Benim zavallı, tatlı perim."

"Ben de şişmanım. Yavaş ve beceriksizim. Ben beceriksiz, sakar bir balerinim Roman."

Ama artık dans edemiyorum. Daha da zorlaştı.

Ancak Bayan Petrova, Reed'e hala çok kızgın olmasına rağmen, esneme hareketleri ve egzersizler konusunda bana yardımcı oluyor. Bu iyi bir şey ve beni döngüde tutacak.

Bir de Lamaze derslerine başladım ve tabii ki Reed de benimle geliyor. Ve tabii ki sınıfta mutlu, kucaklaşan çiftleri görünce ağlıyorum. Bunu yaptığımda ve Reed gözyaşlarımı endişeli bir şekilde sildiğinde, ona bunun hormonlardan kaynaklandığını söylüyorum.

Burnumu çekerek devam ediyorum, "Bunu bana sen yaptın."

"Evet, bunu da." Kolunu uzatıp parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, avucunu ovuşturuyor ve Halo geri çekilerek gözlerini yumuşatıyor. "Benim tatlı perimi şişirdi ve olgunlaştırdı. Ve azdırdı. Azdın mı, Fae? Sikimi mi istiyorsun?"

Tanrım, evet, azdım.

Azgınım, azgınım, azgınım.

Ben bir yiyici oldum. Yiyorum, yiyorum ve onun sikine ihtiyacım var.
Ona ihtiyacım var.

Romanım.

Her zaman.

"Evet. Ver onu bana Roman. Her şeyi daha iyi yap," diye emrediyorum
ve o da yapıyor.

Beni öpmek için eğildi. Fıstık ezmesini yalamak için eğildi.
dondurmayı ağzımdan alıp kendi yemesi. Her şeyi unutana kadar beni
öpmeye devam etmek.

Dondurma, hormonlarım, kalbimin kırılmış olması.

Dudaklarımla ve vücudumla oynadığında, bana kalp kırıklığımı
unutturuyor.

Bu da gecelerin benim için daha iyi olduğu anlamına geliyor.

Tüm kalbi kırık ve aşık kızların yastıklarında ağladığı zaman, ben
farklı türden gözyaşları döküyorum. Onun kollarında ağlıyorum, bedeni
beni sarıyor.

Birkaç hafta önce seks yaptığımızdan beri Reed doymak bilmiyor.

Tam bir şeytan oldu.

Sanki içinde bir şeylerin kilidi açılmış, yılların bastırılmış arzusu,
şehveti var ve bununla ne yapacağını bilmiyor.

Benim muhteşem kötü adamım sonunda ele geçirdiği periyle ne
yapacağını bilemiyor.

Yani her şeyi o yapıyor.

Ne yapmak isterse. Isır, em, becer, sev.

Bazı geceler beni boşaltıyor - bir, iki, üç kez - ağzı bacaklarımla
arasında ve büyük eli şişmiş karnımı örtüyor. Sanki bebeğimizin güvende
olduğundan ve uyuduğundan emin olmak istercesine bir yandan da bunu
bana yapmış olmasından zevk alıyor.

Vücudumun onun harikalar diyarı, oyun alanı olduğunu ve
kemiklerimin ve kaslarımla manzarasını değiştirdiğini.

Bana böyle dokunduğunda kendimi şişman hissetmiyorum. Hantal ve beceriksiz hissetmiyorum.

Kendimi güzel hissediyorum.

Elini karnıma koyarak beni güzel hissettiriyor.

Tatmin olduktan sonra, nihayet amıma doyduğunda, bacaklarımın arasından çıkıyor, çırılçıplak ve parlıyor, sularım çenesinden, boğazından ve kaslı göğsünden akıyor.

Bana en çok arzuladığım şeyi vermeden önce yayılmış ve durgun kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Sikini.

Kolay bir vuruşla içime giriyor ve neden girmesin ki? Amımı tamamen ıslattı, diliyle dövdü, ağzıyla o kadar çok parçaladı ki, şimdi kendini ona kolayca açıyor.

Bir çiçek gibi. Bir papatya.

Koca sikiyle ona vuruyor, onu dövüyor, üzerime abanıyor, güzel kasları gerilmiş ve ayağa kalkmış. Yüzü şehvetten sırılsıklam, ıslak dudakları geriye çekilmiş, dişleri görünüyor ve şaklıyor Sanki gerçekten bir hayvanmış gibi.

Yarı insan, yarı kurt.

Her zaman böyle düşünmüşümdür ve beni bu şekilde sikerken hiç bu kadar net olmamıştı.

Hepsi güzelce, şefkatle ve vahşice. Sevgiyle.

Ve geliyorum.

Bugünlerde çok kolay geliyorum. Çok acımasızca ve şiddetle.

Sanki amıma dokunur dokunmaz boşalmayı bırakmıyorum ve o da bundan faydalaniyor. Beni sikmeye devam ediyor, amımın onun aletinin etrafında dalgalanarak boşalmasını sağlıyor.

Ve sonra onun sırası.

Gelmek için yani.

Bazı geceler amımı öyle bir dolduruyor ki onunla birlikte akıyorum.
Öyle ki yatakta dönüp dururken, ertesi gün okula giderken ve yapışkan,
ıslak külotumla sınıfta otururken onun içimden sızdığını hissediyorum.

Ama bazı geceler vücuduma boşalmayı sever.

Çok sevdiği göğüslerime.

Ya da şişmiş göbeğimi.

Tanrım, şişmiş karnımı seviyor. Sürekli dokunuyor, ovuyor.
Ve o da üzerine gelmeyi seviyor.

Yüzükoyun yatan, tatmin olmuş, terli ve nefes nefese kalmış
bedenimin üzerine diz çökmeyi ve karnıma boşalana, karın kasları gerilene
ve pazıları bükülene kadar sikini sallamayı seviyor.

İşi bittiğinde, dölünü çok sevdiğim nadir vücut yağlarından biriymiş
gibi tüm tenime sürüyorum ve o da kapüşonuyla beni izliyor,
kötücül gözler.

Hamile, yakalanmış peri onun kokusunu tenine sürüyordu.

Yani ondan kurtulmayı başarsam bile, geceleyin kokumu alabilir, izimi
takip edebilir ve beni şeytani inine geri getirebilir.

Yani evet, geceler daha kolay.

Çünkü geceleri, sanki hiç ayrılmayacakmışız gibi geliyor. Bana
sarıldığında aşk gibi geliyor.

Diğer zamanlarda ise kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum.

Okulla, yemek pişirmekle, arkadaşlarım ve kardeşlerimden oluşan
geniş ailemle.

Juilliard'dan kabul mektubumu aldığımda kimler gelecek.

Hiç gelmeyeceğini ve artık çok geç olduğunu düşündüm.

New York'ta hayalindeki sanat okullarından birine kabul mektubunu alan Wyn de dahil olmak üzere herkes mezun olduktan sonra ne yapacağını biliyor. Salem gençlik futbol kampı için Kaliforniya'ya gidiyor ve Arrow'uyla birlikte olmak için. Ve Poe, gardiyanını öldürdükten sonra bir sonraki hamlesinin ne olacağına hala karar veriyor.

Her neyse, kabul mektubumu aldıktan sonra herkesi küçük bir buluşma için davet etmeye karar verdim.

Tüm kardeşlerim, Tempest ve Conrad, hatta Salem ve Poe aracılığıyla günübirlik izin alan St. Mary's arkadaşlarım. Hepimiz arka bahçede, ormanların ve tehlikeli kayalıkların fonunda toplanmıştık.

Ve bu mutlu bir olay, ya da en azından öyle olması gerekiyor. İlk olarak, kardeşlerim ve Reed var.

Dediğim gibi, ona karşı biraz yumuşadılar. Ama yine de, hepsinin bir arada olduğu bir yerde bazı bakışlar, garip duraksamalar ve iğnelemeler yok değil. Hepsi de Shepard ve Ledger'ın, benim iki kabadayı kardeşimin izniyle. Reed umursamıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Soğukkanlılığını ve iğnelemelerini minimumda tutuyor.

Bir de genellikle gülen gri gözleri hüzünlü görünen Tempest var. Gerçi çok değil - bahse girerim üzüntüsünü öz kardeşi Reed'den saklamaya çalışıyordur; onun yerinde olsam ben de kardeşlerim için aynı şeyi yapardım - ama bunu söyleyebilirim.

Ve Ledger yüzünden olduğunu da söyleyebilirim.

Ona neredeyse hiç ilgi göstermemesi ve tüm dikkatinin St. Mary's arkadaş grubumun, özellikle de sessiz, hayalperest arkadaşım Wyn'in üzerinde olması.

Kardeş yok kuralımız yüzünden Tempest'la yıllardır onun hakkında konuşmadığımızı biliyorum. Ama şimdi aptal kardeşime olan aşkının hiçbir yere gitmediğini söyleyebilirim.

Biliyor musun, fırsat bulur bulmaz Ledger'a aklımdan geçenleri anlatacağım. Birincisi, Tempest'in duygularına dikkat etmesi gerekiyor. İkincisi, Wyn'i rahat bırakmalı; onun oyuncu tavırlarının aksine o masum ve tatlı.

Ve üzücü.

Evet, Wyn de üzgün.

Yine, çok fazla değil ama söyleyebilirim. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum ve sorduğumda bana söylemiyor - kesinlikle söylemeyi *reddediyor* -. Ama ben

artık sanat okulu olamayacağını biliyor; hepimizin bildiği gibi çoktan girdi.

Oh, ve biraz üzgün görünen bir kişi daha var.

Tamam, çok üzgünüm. Hem de *çok*. Bir şey hakkında. En büyük kardeşim, Conrad.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve onun da bana asla söylemeyeceğini biliyorum. Ama yaklaşık bir saat önce bir şey almak için eve girdi ve geri döndüğünde öfkeyle bakıyordu.

Belli bir şeye değil ama ters ters bakıyordu.

Sonunda ben geldim.

Ve tüm kardeşlerimin asla yapmamı istemediği bir şeyi yaptığım gerçeği. Bir daha yapmam.

Öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum.

Ona aşık olduğumu. Ona olan aşkıma hiç kaybetmediğimi. Bu yüzden onlara söylememeye karar verdim. Kimseye söylemeyeceğim.

Reed'e zaten söylemiyorum. Onu sevmeyeceğime dair ona söz verdim bile. Yani kimsenin ne yaptığımı öğrenmesi için bir sebep yok.

Yine de bu sefer zor. İlkinden bile daha zor.

İlk seferinde iyi olmak istedim. Yalan söylememek ya da kardeşlerimden saklanmamak istedim. Yaptığım şeyden utanıyordum.

tüm uyarılara rağmen.

Bu sefer, sanki küçük kirli bir sırmış gibi insanlardan saklamak istemiyorum. Bu sefer utanmıyorum. Onu severek yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum.

Bu sefer ben de saf değilim.

Onun bir kötü adam olduğunu biliyorum. Bana zarar verebilecek tüm güce sahip olduğunu biliyorum.

Ama eğer isterse bir kahraman olabileceğini de biliyorum. Bir koruyucu olabilir, yalnız bir koruyucu.

Yani bu buluşma iyi bir fikir miydi bilmiyorum. Çünkü hem Reed'e olan aşkımlı saklamak zorundayım hem de Juilliard'a gideceğim için mutluymuşum gibi davranmak zorundayım.

Olacağımı düşünmüştüm.

Beş yaşımdan beri gitmek istediğim yere gideceğim için çok ama çok mutlu olacağımı.

Ama ben değilim.

Etrafımdaki insanlar, özellikle de kardeşlerim, Halo doğduktan sonra ne olacağına dair planlar yaparken tek yapmak istediğim ağlamak.

Kardeşlerim bana her şeyi düşündüklerini söylediler: New York'ta bir daireyi paylaşan Ledger, Stellan ve Shepard ile birlikte yaşayacağım. Ayrıca bebek alışverişine ve benim için bir oda hazırlamaya başladılar. Reed de babasının şirketinde çalıştığı için artık burada yaşıyor ve istediği zaman ziyaretime gelebiliyor.

O zaman Reed'in bir şeyler söylemesini bekliyorum.

İtiraz etmesini ve benimle birlikte New York'a taşınacağını açıklamasını bekliyorum. Ya da ne kadar çılgınca olursa olsun, onsuz hiçbir yere gitmeyeceğimi.

Çoğunlukla Halo için de bir şeyler alıyor ve sanki kalmamızı istiyormuş gibi hepsini boş yatak odasına yığıyor.

Ama yapmıyor.

Tek kelime etmiyor. Bize bir planı olduğunu söylemiyor. Sadece gergin bir çene ve kapalı gözlerle orada duruyor.

Yine kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalışıyorum.

Halo'yu ziyaret edecek ve onun yanında olacaksa, bu benim için yeterli. Ama hıçkıra hıçkıra ağlamaktan kendimi alamıyorum.

Her neyse, o sefil partiden sonra hıçkıra hıçkıra ağlamadığım zamanlarda örgü örüyordum.

Bugünlerde deli gibi örgü örüyorum.

Tempest bana o kadar çok iplik aldı ki gelecek yıl da örebilirim.

Halo'ya aklıma gelen her şeyi örüyorum: çoraplar, patikler, şapkalar, atkılar. Hatta kazaklar.

Küçük beyaz kanatları ve üzerinde beyaz bir halesi olan bebek mavisi ilk kazağı tamamlayıp Reed'e gösterdiğimde, bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Tam bir dakika.

Yatakta oturuyorum, her zamanki gibi yastıklarına yaslanıyorum ve saniyeleri sayıyorum.

Bu gerilime daha fazla dayanamadığımda korkuyla "Beğenmedin mi?" diye soruyorum.

Yanımda otururken başını kaldırıp bakıyor; bunca zamandır sessizce kazağa bakıyordu ve gözlerindeki bakışla kalbim göğsümde sıkışıyor. Erimiş ve yoğun.

Sonra konuşuyor, sesi o kadar sert ve gırtlaktan ki kalbim göğsümde kanıyor. "Hoşuma gitti."

"Bu benim ikinci denemem," diye fısıldıyorum geceliğimi tutarak. "İntarsia'da."

Geceleri her zamanki gibi sakallı olan çenesi ileri geri hareket ediyor. "Bu mükemmel. Tıpkı ilki gibi."

Tekrar sormak istiyorum.

Ona yaptığım kazağı ne yaptığını sormak istiyorum. Ama ben

Yapa

mam. Hala çok korkuyorum.

Kalbimi daha da kırmasından korkuyorum. Korkuyorum ki

Gerçi bana onu attığını, belki de onun için çok önemsiz olduğu için nereye koyduğunu bile hatırlamadığını söyleyecek, ben de ona başka bir kazak yapacağım.

Kalbi kırık bir kız gibi onun için örgü örmeye ve onları bir yerlerde saklamaya devam edeceğim.

Ben de bilmiyorum, o da bana söylemiyor. Yaptığı şey beni sevmek.

O gece hiç olmadığı kadar hassas. Karnımı kavırıyor, içimde hareket ederken onu kucaklıyor. Ve bir araya geldiğimizde, bana sıkıca sarılıyor.

Alnımdan öpmeden duramıyor.

Beni koklamadan duramıyor, burnunu boynumun kıvrımlarına sürüyor. Ve sonra en tatlı şeyi yapıyor. O minik kazağı çıplak yumruğumun üzerine seriyor ve öpüyor.

Aslında orada, şişmiş karnımın yanında kamp kuruyor, yüzüstü yatıyor ve dirseklerine dayanarak kazağıma, karnıma bakmaya devam ediyor. Derin düşüncelere dalmış, şişmiş göbeğimin üzerindeki damarlarımı izlemeye devam ediyor.

"Erkek yok," diyor aniden.

Saçlarıyla oynuyordum, diğer elimle de yumruğumu kucaklıyordum ama şimdi durdum. "Ne?"

Kaşlarını çatarak bakıyor, çıplak göğsü gergin, omuzları kırılğan.

"Erkek yok. Asla."

Halo midemi tekmeliyor. "Halo için mi?"

"Evet. Erkekler tam bir pislik."

Saçını çekiştirerek kıkırdıyorum. "Birini tanımak için biri gerekir."

Kaşları çatılır. "Aynen öyle. Kimse onun kalbini kıramaz." "Ya birine aşık olursa?"

"Yapmayacak," diyor sanki bunu kontrol edebiliyormuş gibi. "Ve eğer yaparsa, onu öldüreceğim. Böylece sorun çözülür."

O zaman elimde değil. Gülüyorum. "Halo'nun aşık olduğu çocuğu öldüreceksin."

"Eğer onu korumak için gereken buysa, evet."

Öfkeli yüz hatlarını inceliyorum, uzun saçları güçlü, kaslı omuzlarını okşuyor, eli karnımda, bir koruyucunun, bir yırtıcının eli.

Onun kahramanı. Benim kötü adamım.

"Sen delisin," diye

mırıldandım. "O benim."

Gülümsüyorum, gözlerim ıslak.

"Öyle." "Kimse ona zarar veremez."

Gördün mü?

Halo'm mutlu sona ulaşacak ve ben de onun annesi olarak mutluluğumu oraya götüreceğim.

Onun annesi olarak, kendi kalp kırıklığımı görmezden geleceğim. Onun kahramanının benim muhteşem kötü adamım olduğunu görmezden geleceğim.

Mayıs sonunda, hamileliğimin yedinci ayında, istediğimi elde ettim.

Bunca zamandır Reed'e nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Onu nefret ettiği işinden, babasından ve ruhunu emen o şirketten nasıl kurtaracağımı. İş bıraktıktan sonra ofise gittiğinde

Sabah beni okula bıraktığında her şey pürüzsüz ve cilalı ama gün bittiğinde sanki bir savaşa girmiş gibi oluyor.

O, elbette, bu konuda konuşmak istemiyor.

Bunu Tempest'la bile konuştum ama o da aynı şeyi söylüyor. Kardeşinin her zaman böyle olduğunu. Bu konuda konuşmuyor. Konuşmuyor.

tartışmak. Kimsenin ne hissettiğini bilmesine izin vermez. En iyisi Onu yalnız bırakın çünkü birazcık bile sempati gösterirseniz ya da ona yardım etmeye çalışırsanız kafanızı koparır.

Ama onu yalnız bırakamam.

Kusurlu, yıkıcı ve muhteşem, o benim hayatımın aşkı. Ona yardım etmeliyim. Onu özgür bırakmanın bir yolunu bulmalıyım.

Bu yüzden ne yapacağımı tekrar tekrar düşünüyordum.

Ama sonra bir mucize oldu.

Pete ile tanışacağım.

Reed'in tavsiye vermekte berbat olan altmış yaşındaki arkadaşı.

Onunla tanışmamın tek nedeni, bana o bilgiyi verdiğinden beri Reed'e onu sorarak onu çok kızdırmış olmam. Ve ona eğer işi hakkında konuşmayacaksa, en azından tek arkadaşı Pete ile tanışabileceğimi söyledim.

Ayrıca, bütün arkadaşlarımla tanıştı. Tüm ailemi tanıyor.

Neden tek ve biricik arkadaşıyla tanışmak istemem konusunda bu kadar aptalca davranıyor?

Uzun tartışmalardan sonra bugün Pete'le buluşacağız.

Dürtmelerim ve kışkırtmalarım sayesinde en azından Reed'in Bardstown Lisesi'nde çalıştığı Auto Alpha'nın sahibi olduğunu öğrendim. Ve Reed'e arabalar hakkında her şeyi öğreten oydu.

Onunla tanışacağım için çok heyecanlıyım.

Hatta hazırlık için elimden geleni yapıyorum.

Ona ikolata parçacıklı kurabiyeler ve krem peynir soslu vanilyalı kekler yaptım. Kötümün hiç kimsesi yokken Reed'in arkadaşı olduğu için ona teşekkür etmek için. Pete'e farklı ve daha süslü bir şeyler pişirmek istedim. Ama aptal Reed bana Pete'in nelerden hoşlandığını söylemediği için ben de en güvenli seçenekleri seçtim.

Reed, ben camdan dışarı çıkarken elimdeki kek kutularına bakıyor ve onları benden alıp Mustang'inin içine koyuyor.

Sadece onun anlayabileceği bir sebepten dolayı ruh halinin bozuk olduğunu biliyorum. Yani, arkadaşıyla buluşmaya gidiyoruz. Ne kadar kötü olabilir ki?

Yine de ona gülümsüyorum. "Çok heyecanlıyım."

Gülümseyen dudaklarıma bakarken kaşları daha da çatılıyor. Sonra pürüzsüz çenesini yukarı kaldırarak, "Bunun adı ne?" diye sordu.

Dudaklarıma dokunuyorum. "Oh. Uh, Ozanlar Kraliçesi."

Koyu yeşil, neredeyse siyah bir ruj ve siyah baskılı çiçekleri olan limon yeşili bir hamile elbisesi ve siyah babetlerle eşleştirdim.

Görünüşüm üzerine çok düşündüm. Sevdığım adamın bir arkadaşıyla ilk kez buluşacağım ve iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum.

"Neden?" diye sorar.

"Bardstown yüzünden. Kasabamız. Burayı seviyorum." "Güzel," diye neredeyse hırlıyor.

Kaşlarımı attım. "İyi ne?"

"Üzerinden sileceğim rujun adını bilmek için

duda

klar. Ve sonra tam da bunu yapıyor.

"

Yüzümü tutuyor ve beni öpmek için eğiliyor. Çok daha ağırlaştım. ama ben hala bir balerinim ve onunla tanışabilmek için ayak parmaklarım zıplıyor.

Yarı yolda.

İşi bittiğinde başını kaldırıyor ve gözlerimi açtığımda onu elinin tersiyle ağızındaki ruju silerken buluyorum. "Bunu neden yaptın?"

Parmakları yüzümde ve sırtımın alt kısmında esniyor. "Çünkü cupcake'lerde sınırı çiziyorum."

"Hangi hat?"

"Başka erkekler için yapmana izin vereceğim şeylerin sınırı."

Kapüşonunu yumrukluyorum; en sevdiğim kıyafeti olan beyaz kapüşonu ve koyu renk kot pantolonuyla geri dönmüş. "Ne yapmama *izin verirsen*."

"Evet," diye tekrar homurdanıyor. "Ona kek yaptın ve hepsi bu. Sen de onun için ruj sürmeyeceksin."

Ayak parmaklarımı daha da uzatıyorum. "Roman, ben Pete. Arkadaşın. O senin yaşı."

Bedenimi tekrar kavlıyor. "Gözleri var, değil mi?" "Bu yüzden mi bütün gün huysuz bir ayıydın? Çünkü ben ona kek mi pişiriyorsun?"

"Kurabiye de var. Ayrıca, zaten hiç çalışmaman gerekiyor. Hamilesin amına

koyayım." Evet, biliyorum.

Ve ona kalsa, yataktan çıkmama bile izin vermezdi.

Ona başımı sallıyorum ve Halo o anı uyanmak ve tekmelemek için seçiyor. Belli ki bunu hissediyor, çünkü beni vücuduna yapıştırmış durumda.

"Gördün mü? Benimle aynı fikirde," diyorum ona. "Babamın deli olduğunu düşünüyor

"

O zaman bakışları beni delip geçiyor, karanlık ve tehlikeli. "Babam deli çünkü annesi onu öyle yapıyor."

Göğüslerim göğsüne sıkışmış, ağır ve ağırlı, kalçalarım aldığım her nefeste sıkışıp açılıyor. Ama dikkatimi dağıtamam. Gidip arkadaşıyla buluşmalıyım.

"Eğlenceli olacak. Söz veriyorum," diye fısıldıyorum ve bana son bir kez hararetli ve tedirgin bir şekilde baktıktan sonra beni bırakıyor ve Pete'i görmeye gidiyoruz.

Ve eğlenceli.

Pete Noel Baba gibidir. Gür beyaz sakalı, bira göbeği ve gürültülü, iyi huylu bir kahkahası var.

Beni gördüğüne çok sevindi. Benim hakkımda çok şey duyduğunu ve Reed'in Mustang'ini çalıp gölde boğan kızla tanışmak için can attığını söyledi.

"Bu kadar güzel bir kıza pislik yaptığı için hak etti," diyor gülerek. "Bütün yaz bunun üzerinde çalışmak zorunda kaldı."

Reed'e suçlu bir bakış fırlatıyorum ve o da Pete'i tersliyor, bu da Pete'i daha da güldürüyor.

Biz sohbet ederken Pete neredeyse bütün keklerimi içine çekiyor. Çünkü keklerimin tadının tıpkı karısı Mimi'nin eskiden yaptığı gibi olduğunu söylüyor.

Birkaç yıl önce ölmeden önce.

Sonra Pete ve Reed, Pete'in hesapları yüzünden tartışmaya başladılar.

Reed, Pete'in masasındaki bilgisayarın başına oturur ve Pete'e mali işlerine daha fazla özen göstermesi gerektiğini söyler. Görünüşe göre müşterilerin henüz ödemediği bazı bekleyen faturalar varmış. Pete, Reed'e işini nasıl yürüteceğini ona söylememesini söyler. Bunun üzerine Reed, Pete'e böyle devam ederse bir işi bile olmayacağını ve Pete'in kenara çekilip Reed'in onun için işleri düzeltmesine izin vermesi gerektiğini söyler.

Ve Reed'e geri dönmek için, Pete bana Reed'in Bardstown Lisesi yılları hakkında bir şeyler anlattı, Reed'in bütün geceyi garajda nasıl geçirdiğini, nasıl

Her şeye çok ilgiliydi ama ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Pete ayrıca Reed'in arabalar konusunda bir tür dahi olduğunu söylüyor.

O sırada bir müşteri belirdi ve Reed ortadan kaybolmayı tercih etti, böylece Pete'in iltifatının onu uzaklaştırdığını anladım. Yüzünü gördüm, gergindi ve bir şekilde sarsılmıştı.

Pete ve Reed'in aralarındaki bağın çok değerli olduğunu fark ettim. Baba ve oğul gibi. Ve kimsesi yokken Pete onun yanında olduğu için çok minnettarım.

Ama hepsi bu kadar değil. Başka bir şeyin daha farkına vardım. Reed'in arabaları sevdiğini fark ettim.

Yani, kendi başına bir tane inşa etmek zorunda kalacaktı, ama bu başka bir şey.

Burada rahat, kendi elementinde.

Arabaların arasında, onları kontrol etmek, kaputun altına bakmak, birinin gövdesinin altına kaymak, aletlerle çalışmak. Adlarını bile bilmediğim aletlerle. Tek bildiğim, Pete'in küçük ofisinde oturup Reed'in müşterilerle ve diğer çalışanlarla konuşmasını izlerken onu hiç bu kadar mutlu görmediğim.

Futbol oynarken bile.

Yani, oynadığı zamanlar harikaydı. Ama aynı zamanda çok rekabetçiydi, kazanmaya ve başkalarını, özellikle de kardeşimi kışkırtmaya çok düşküncü. Bu onun içindeki kötülüğü ortaya çıkardı.

Kötü adamı ortaya çıkardı. Ama bu farklı.

Bunu seviyor. Bunun için bir tutkusu var.

Halo içimde hareket ediyor ve ben karnımı oarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

İşte babam, dedim ona. Bak burada ne kadar mutlu.

"Bayılıyor," diye mırıldanıyorum, Reed'in şık siyah bir arabanın üzerine eğilmesini izlerken.

"Öyle," diyor Pete sandalyesinden, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar rahat ve huzurlu."

Gülümsemesi sevecen. "Bu çocuk arabaları seviyor, evet."

Ellerimi kucağımda sıkıyorum. "Sence... Sence geri dönüp senin için çalışabilir mi?"

Gülümsemesi hafifçe dalgalanıyor ama yine de dudaklarında kalıyor. "Ona sormanız gerekecek."

Yutkunuyorum. "Benimle konuşmuyor."

Sonra kıkırdıyor, bira göbeği titriyor. "Evet, bu kulağa onu."

Boğazıma baskı yapan ve sesimi titreten duygularla "Sanırım yaşadığım ev senin. Bir arkadaşına ait olduğunu ve onun tek arkadaşının sen olduğunu söyledi."

Pete başını sallar. "Evet. O sormadı ama ben teklif ettim. Mimi'nin istediği bir şeydi. Bir tatil evi ama şehir dışında değil. Sadece kayalıklara yakın ve تنها. İstedığımız zaman kaçabileceğimiz bir yer. Her neyse, bir daire kiralayacaktı ama ben ona almasını söyledim. Mimi'den sonra zaten boş duruyordu. Dr. May'i nasıl buldun?"

Onu tavsiye edenin Pete olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. "Ben... Dr. May'i de mi sen tavsiye ettin?"

"Çocuk çıldırmıştı. Garaja elinde bir yığın kitapla geldi ve bunların hiçbirisi hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi." Pete yine sevgiyle kıkırdıyor. "O gece görülecek bir manzaraydı. Bana bir doktora ihtiyacı olduğunu söyledi, iyi bir doktora, Fae'si için mükemmel bir doktora ama Ben de onu Mimi'nin eski doktoruyla tanıştırdım. Hiç çocuğumuz olmadı ama denedik ve Mimi onu seviyor gibiydi."

Sonra ağzımdan "Teşekkür ederim. Onun arkadaşı olduğun için. Ben büyük bir ailede büyüdüm. Yani, ailem hiç yanımda olmadı ama ben dört çocukla büyüdüm.

Benimle ilgilenen kardeşlerim. Hâlâ da bakıyorlar. Ve ben bunu öğrendiğimde çok korktum..." Karnımı ovuyorum. "Ama arkadaşlarım vardı ve kardeşlerim kızgın olsa da onlara güvenebileceğimi biliyordum. Ama onun kimsesi yoktu. Konuşacak kimsesi yoktu. İyiymiş gibi davrandı. Bunu hep yapar ama evet. O yüzden teşekkürler. Ona yardım ettiğin için."

Bunun üzerine Pete'in gözleri nemlenir. "Bilgisayarlar ve diğer şeylerle ilgili saçmalıklarıyla tam bir baş belası ama o çocuğu seviyorum." Gülümsediğimde, "Senin gibi." diyor.

Tekrar yutkunuyorum, bu sefer kalınca, acıyla. "Lütfen ona söyleme. Ona bir söz verdim."

"Akılsız herifin teki, değil mi? Böyle tatlı bir kızı onun için ağlatıyor." Başını sallıyor. "Bir şey söylemeyeceğim. Söylesem bile, bunun onun kalın kafasına sokmak. Ama sen Callie, onu zorlamaktan korkma. O piçin mantıklı düşünmesini sağlamak için yapılması gerekeni yapmaktan korkma." Sonra nazik gözleri parlayarak, "Ve bir fırsatını bulduğunda, o lanet Mustang'inin bagajında ne sakladığını sor." dedi.

Bu kafa karıştırıcıydı. Ama tamam.

Pete'in tavsiyesini alıyorum ve ayrılırken kalbimin içine sokuyorum. O haklıydı.

Reed'i bunun onun hayali olduğunu anlaması için zorlamalıyım. Bu garaj, onun arabaları. Lisedeyken yaptığı Mustang. Yapmak istediği şey bu.

Her zaman benim balerin olma hayalimden bahsediyor, peki ya o?

Peki ya ne istiyor?

Ona bunu vermeliyim. Bana verdiği onca şeyden sonra, benden sakladığı onca şeyden sonra.

Ve Şu anda ona istediğini de vermem gerekiyor. Rahatlamak istiyor, biliyorum.

Bizi cam eve geri götürürken vücudunun gergin hatlarında bunu görebiliyorum. Ona yeterince işkence ettiğimi görebiliyorum. Pete'le buluşması için onu zorlayarak, başkası için kek ve kurabiye pişirerek.

Garajda çalışırken iyiydi ama tekrar huzursuz hissetmeye baŐladıđını biliyorum.

Onu zorladığım için asla pişman olmasam da ve onu daha fazla zorlayacak olsam da, en azından onu sakinleŐtirebilirim. En azından işleri onun için daha iyi hale getirebilirim.

Eve döner dönmez fısıldadım, "Dizlerimin üstüne    meme yardım et." Bana sadece kaşlarını çatarak baktığında, "Lütfen Roman" diye ekliyorum.

Ve o da bunu yapıyor.

Ağır bedenime yardım ediyor, böylece dizlerimin üzerine    p iş.

Ama önce kapüşonunu çıkarıp yere seriyor ki Dizlerimi parke yerine yumuşak bir Şeyin  zerine koyuyorum.

Ellerim kot pantolonuna gidiyor ve hevesli, uzman ellerle açıyorum.

V cudumla nasıl oynayacağını bilen tek kişi o değil. Ben de onun kiyle nasıl oynanacağını biliyorum. O bana öğretti ve Şimdi ben de onunla oynamak istiyorum.

Aletini çıkarıp emmek istiyorum.

Aletin büyük olduğunu zaten biliyorum. Ama fermuarını açıp çıkardığımda sanki ilk kez g r yormuŐum gibi hissediyorum.

Şu an kızgın.

Kalın, sert ve kocaman, vücudundan dışarı çıkmış.

Kötü görünümlü, hain.

   nk  ona işkence ettim.    nk  onu delirttim.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzü de en az tahrik olmuş hali kadar kötü görünüyor. "Üzgünüm, başkası için kek yaptım."

Çenesi sıkılır ve aletini büyük eliyle kavrar. "Benden özür dileyecek misin?"

Başımı sallıyorum, avuçlarımı onun kot pantolonla kaplı kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Evet." Kamışını çekiştiriyor, yüzü daha da acımasızlaşıyor. "Başka ne olabilir ki?

Başka ne için özür dileyeceksin?"

Kalın çubuğuna ve kaygan başına bakarak fısıldıyorum, "Başkası için ruj sürdüğün için."

"Çok doğru. Ve başkasıyla güldüğün için. Verdiğin için tatlı peri gülüşünü başkasına gösterdiğin için. Dükkândaki tüm o insanların sana bakmasını sağladığın için."

Nefeslerim sertleşti. "Ben... Ben birinin bana baktığını bilmiyordum."

Serbest eli örgüme gidiyor ve onu kullanarak başımı geriye çekip üzerime doğru eğiliyor. "Çünkü asla bilemezsin, değil mi? Çünkü sen lanet olası la-la diyarında yaşıyorsun, pembe göğüslerin pembe Yürürken giydiğin elbiseler. Tatlı hamile karnın dışarı çıkmış, olgun ve sulu."

Tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum. "Roman -"

Gözleri de acımasız, yırtıcı. "Biliyor musun, şu anda hamile olduğumu sanıyordum. Benim Fae'm hamile, karnı şişmiş ve tüm dünyanın görmesi için orada duruyor. Tüm erkeklerin uzak durması için. Ama hayır, durum böyle değil, değil mi?" Dişlerini sıkıyor, saçlarımdaki parmakları sıkılaştırıyor. "Hâlâ sana bakıyorlar. Hâlâ eteğini koklamak istiyorlar. Altında ne olduğunu bilmek istiyorlar. Kremse göğüslerini ve koca göbeğini istiyorlar. Seni kendileri için istiyorlar, benim hamile balerinim ve evet, bu beni deli ediyor. Beni öldürmeye itiyor. Beni öldürmeye *itiyorsun*. Öldürecek misin?"

Bunun için özür dileyecek misin, Fae? Sana bakan her erkeği öldürmek istememe neden olduğun için."

Boynumu daha da yukarı kaldırıyorum. "Evet. Yapacağım. Her şey için."

Gürültülü ve hırıltılı nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkıyor. "O zaman elbiseni çıkarsan iyi edersin. Bebeğimin uyuduğu o hamile karnını bana göstersen iyi olur. Bu arada sen de sana sahip olan şeyi emiyorsun. Hamile."

Ben de onun için elbisemi çıkardım ve onun değerli karnını kucakladım.

bana verdi, gözleri ilkel bir sahiplenmeyle parladı, göğsünün derinliklerinde hırladı.

Sonra onu ağzıma aldım.

Aletini emdim.

Bu asla ağzıma sığmaz.

Onun canavar, kötü, *lezzetli* aleti, beni hamile bırakan, benim iyi kız, peri ağzıma asla sığmayan aleti.

Ben yine de yapıyorum ve o homurdanıp küfrediyor. Dizleri bile titriyor, benim büyük kötü adamım.

Ve bu o kadar mutlu bir düşünce, o kadar tatmin edici bir düşünce ki, yakında onu tamamen içime alacağım.

Onu boğazıma alıyorum.

İnce boğazımın onun kocaman aletiyle şişip şişmediğini merak ediyorum. Eğer bunu görebiliyorsa. O güzel ve kaba sikinin içimde olduğunu ve boğazımı gerdiğini görebiliyor mu?

Umarım yapabilir.

Gerçekten istiyorum.

Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi hissedebilir.

Ve ağzıma geldiğinde ve bana verdiklerini yuttuğumda, umarım ona

hayalini vermek için her şeyi yapacağını hissedebilir.

sahip olduğunu bile bilmiyor.

Chapter 25

The Hero

Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum.

Babamın beni çalışma odasına çağırması için bir şey olmalı.

Aylardır beni buraya çağırmadı.

Genelde birbirimizi ofiste görüyoruz ve birbirimizden alabildiğimiz tek şey bu. Ayrıca, her gün burnunun dibindeydim, bu yüzden özgür olduğumu düşündüm.

En azından bu boğucu ofisten.

Ama görünüşe göre değil, çünkü Pazar sabahı beni çağırdı. Yine de sorun değil.

Fae okul kütüphanesinde; finalleri var ve günü ders çalışarak geçirmeyi planlıyor. Birkaç saat içinde onu almaya gitmem gerekiyor. Juilliard'a kabulü liseyi bitirmesine bağlı olmasaydı, gitmesine izin vermezdim bile.

Bugünlerde çok çabuk yoruluyor ve dün Pete'in yanından döndükten sonra ona karşı pek nazik değildim.

Ne diyebilirim ki, ben kıskanç bir orospu çocuğuyum. Kıskanç biriyim.

Sahipleniciyim. Korkuyorum.

Korkuyorum, tamam mı?

Korkarım ki zaman tüküyor. Halo yakında burada olacak. Fae Juilliard'a gidecek.

Ki bu çok saçma.

St. Mary's'den çıkmasını istedim. Juilliard'a gitmesini ve babamdan uzaklaşmasını istedim. Birkaç hafta içinde baba olacak olmak beni ne kadar korkutsa da Halo'yu istiyorum.

Fae ile kazara kurduğum hayatı istiyorum.

Özellikle de her şeyi bitirmek istediği gece.

Ve şimdi bunların hepsi oluyor ve ben sorunun ne olduğunu bilmiyorum.

Neyse, babama ve beni ofisine çağırma nedenine dönelim. Odaya girer girmez bunu belirtti.

"Bu sana ait, anlıyorum."

Ve bu kelimeleri duyar duymaz, nefes almayı unutuyorum. Hareket etmeyi unutuyorum.

Korkmanın ne demek olduğunu bildiğimi unuttum.

Bilmiyordum. Asla bilemedim.

Bu ana kadar değil.

Elinde ne olduğunu görene kadar olmaz.

Kare bir fotoğraf. Son doktor randevusundan siyah beyaz bulanık bir resim.

Halo'nun.

Gözlerimi babamın yüzüne dikiyorum ve ağzında hafif muzaffer bir gülümseme beliriyor. "Görünüşe göre benden bir sır saklıyormuşsun."

Bilinçli bir çabayla derin nefes alıyorum.

Bedenimdeki dehşeti, soğuğu yatıştırmak için nefes alıyorum. Sanki kemiklerim donuyor.

Ama yine de çenemi açıp "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" diyorum.

Parmağıyla fotoğrafın kenarını sıyrıyor. "Sanırım biliyorsun. Bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Yine de biraz kırıldım."

Babamın kirli, hain ellerinin bu kadar saf bir şeye dokunduğunu görmek, boşlukta sıçrayıp onu ondan kapmak istememe neden oluyor.

Parmaklarını vücudundan ayırmak istememe neden oluyor.

Ama yerimden kıpırdamıyorum. Umursamaz görünmeye çalışıyorum. "İncinebileceğini bilmiyordum."

"Evet, öyleyim. Ben hassas bir adamım. Ve bu çok büyük bir haber. Ve bu çok büyük bir haber.

en büyüğü." Gülümsemesi kurt gibi görünüyor, gri gözleri zalimlikle parlıyordu.

fotoğrafı fırlatıp atıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Yeni sekreterim, Linda

- Onunla tanıştınız - bunu masanızın yanında yerde buldu ve diyelim ki zayıf anlarından birinde elinden kaçırdı."

Artık Halo'ya dokunmuyor ve bu biraz rahatlama getirse de, hala ellerimi yumrukluyorum.

Hala tırnaklarımı etime geçiriyorum.

Öğrendiğini. Planımın, sözümün başarısız olduğunu.

"Onu becerirken mi demek istiyorsun?" dedim.

Omuz silkiyor, taht benzeri koltuğuna oturuyor. "Nazik olmaya çalışıyordum." "Benim hesabımdan başlama."

Yine gülümsüyor, beni izliyor. "Baba olacaksın, ha?

Bu büyük bir iş. Baba olmak."

"Evet, bu konuda çok şey biliyorsun, değil mi?"

"Hadi ama." Gülüyor, tüylerini diken diken ediyor. "Böyle yapma evlat. Kızgın olan ben olmalıyım. Bunu benden sakladın. Dede olacağımı sakladın. Ve iyi iş çıkardığını söylemeliyim. Hiç bir ipucum yoktu. Tek bir ipucu bile. Açıkçası kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapmalısın. Pek zeki sayılmazsın."

Gözlerinde öfke parlıyor ama kazmamı görmezden gelmeyi seçiyor. Elinde daha büyük bir şey var, biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

İntikam istiyor.

Ondan bir şeyler sakladığım, onunla oynadığım için bana haddimi bildirmek istiyor. İki yıl önce sırf bana ulaşmak istediği için Fae'yi tutuklattığı zaman yaptığı gibi.

Yıllarca onunla futbolla alay ettiğim için beni cezalandırmak için.

Sonra sandalyesine geri yerleşiyor. "Nedenini düşünmeden edemiyorum. Neden kendi babandan bu kadar büyük bir şey sakladın? Müstakbel çocuğuna zarar vermek istediğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen -"

"Ona zarar vermek istediğimi düşünmüyorsun," diyor ve başını yana eğerek fotoğrafa tekrar bakıyor, "Calliope Thorne," diye okuyor.

"Yapma," diyorum dişlerimi sıkarak, "onun adını söyleme."

Yine gülüyor. "Bu *Calliope* çok özel bir kız olmalı." Bunu söylediğinde çenemi tekrar sıkıyorum. "Şimdiden ne kadar faydalı olduğunu kanıtladı. Tam bir altın madeni olduğunu söylemeliyim ve onunla henüz tanışmadım bile. O -"

"Onun hakkında konuşmayı kes," diye tekrar bağıriyorum ve bu sefer hareket ediyorum.

Damarlarımda akan şiddetle masasına doğru ilerledim ve masaya ulaştığımda ellerimi tahtaya koydum, eğildim ve "Ne istiyorsun lan?" diye hırladım.

Kurt gibi gülümsemesi

büyüyor. Beni

yakaladığını biliyor.

Benden ne isterse yapacağımı biliyor. "Pek bir şey yok. Sadece kendi gözlerimle görmek istedim."

"Neyi gördün?"

Kıkırdıyor. "Eğer hala kırbaçlıysan. Onun nesi var acaba? Dansçı olduğu için mi?"

"Ne?"

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Ne yani, torunumun annesi hakkında her şeyi, her *lanet* şeyi öğrenmeyeceğimi mi sandın?" Yine kıkırdıyor. "O bir balerin, ha? Duyduğuma göre iyi bir balerinmiş.

Ve küçük kalbi Juilliard'da. Vay canına. Görünüşe göre, en iyi okullardan biri ve *görünüşe göre*, ona sahip oldukları için oldukça şanslılar. En azından dekanla konuştuğumda öyle söyledi. Onu tanıdığım ortaya çıktı. Ona iyi bakmasını söyledim. O artık aileden biri, değil mi?

Bunu sen de gördün. Ve senin aksine, kızın hırsı var. New York City Bale Topluluğu için dans etmek istiyor. Sanırım onu senden hoşlandığımdan daha çok seviyorum."

Parmaklarım masanın üzerinde korku ve dehşetle titriyor, çünkü o sözlerini sindirmek için duraklıyor.

Tüm kabuslarımı gerçeğe dönüştürürken.

"Ama o zaman, ona bu kadar özgürlük vermek istediğinden emin misin?

Belki de evde kalıp, işe yaramaz babasından çok annesine çekmiş olmasını umduğum küçük tatlı çocuğunuza bakması daha iyi olur."

"Seni lanet -"

Sonunda maskesi düşer ve babam olduğu gibi kötü adam olur.

"Bana karşı ses tonuna dikkat et, evlat. Beni kızdırmak istemezsin. Beni üzmemek istemezsin. Şu anda olmaz, seni lanet olası pislik." Onun çenesi sıkılır. "Benden bir şeyler saklayabileceğini mi sanıyorsun? Sence Babandan bir şeyler saklayarak, onunla alay ederek, ona isyan ederek çok akıllıca davranıyorsun. Sen büyürken buna tahammül ediyordum. Lanet olası futbolun, ergenlik isyanın ve küçük intikam planlarınla. İzin verdim.

ama o günler geride kaldı. O *lanet* günler bitti. Şimdi ne olduğunu biliyor musun? Benim sürtüğüksün. Ben ne dersem onu yaparsın. Atlamanı istiyorum, ne kadar yükseğe diye soruyorsun. Senden önümde diz çökmeni istiyorum, sadece diz çökmeye değil, lanet çizmelerimi yalamaya da hazır olsan iyi edersin. Ve eğer yapmazsan, o küçük mutlu *aileni* alır ve onları o lanet çizmelerin altında ezerim, anladın mı, seni bok kafalı. Sakın benden bir şey saklama ya da beni kandırmaya çalışma yoksa sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım Roman. Patronun kim olduğunu sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

Boğazımdaki safra kabarıyor.

Bana öyle diyen tek kişi o. Roman. Kendimi bildim bileli bu isimden nefret ederim.

Ona kadar.

Ta ki bana böyle seslenmeyi seçip sesiyle temizleyene kadar.

Ta ki bu ismi şeker dudaklarıyla vaftiz edip ona yeni bir isim verene kadar.

Hay

at. "Nereden biliyorsun?"

Soru ben durduramadan ortaya çıktı ve şimdi havada asılı duruyor. bir saatli bomba. Bugünlerde göğsümde yaşadığını hissettiğim.

"Neyi nasıl bildim?"

O kız için ruhunu bile verirsin. Baban bunu biliyordu.

Hayatım boyunca nefret ettiğim adama bakıyorum, beni bu dünyaya getiren, yüzü benimkine benzeyen ve bana her şeyi öğreten adama Bildiğim her zalim, kötü şeyi.

"Bunu yapacağımı nereden biliyordun? Her şeyi yaparım. Onun için."

Babam bana bakıyor, gri gözleri sert. "Ben yapmadım. Bir atış yaptım. İşe yarayacağını bile düşünmedim. Çünkü tüm öfke nöbetlerine rağmen, tıpkı benim gibisin. Hiçbir şeyi umursamadın, hele bir kızı hiç. Ama sonra o gitti ve arabayı çaldı, çok sevdiğin arabayı,

ve sen hiçbir şey yapmıyorsun. Tek bir şey bile. Beni meraklandırıdı ama yine de bir şey çıkacağından emin değildim. Ama oldu. Sen benim evime girdiğinde onu bırakmam için bana yalvarıyordu. İşte o zaman anladım. İşte o zaman oğlumun bir korkak olduğunu anladım. *Zavallı, zayıf*, aşk acısı çeken bir amcık. Ama onun cazibesini hafife almışım, değil mi? Çünkü görünüşe göre sen hala zavallı, zayıf, aşk acısı çeken bir amcıksın. Şimdi ofisimden defol git."

Sevgiler.

İşte yine o kelime.

Göğsümde yaşadığını sandığım saatli bomba yeniden tıklamaya başlıyor. Tıkır tıkır işlemeye başlıyor ama sonra babam panik halindeki düşüncelerime dalıyor.

"Aslında, bunu yanına al."

Masanın çekmecesini açar ve bir dosya alır.

Masanın üzerine fırlatıyor ve bana doğru kayıyor; yine de ona bakmıyorum. Gözlerimi ona dikmiş, konuşmasını bekliyorum.

Çenesini dosyaya doğru eğiyor. "Uzun zamandır gözüme kestirdiğim bir arazi var. Bir sebepten dolayı boş bıraktım. Sanırım doğru fırsat için saklıyordum ve şimdi onu benim için almanı istiyorum."

O zaman dosyaya bakarım.

Uzanıp açıyorum ve hissettiğim dehşet öfkeye dönüşüyor.

Öfkeye dönüşür. Şiddet ve öfke. Hem de çok fazla.

Ama en sonunda umutsuzluk gelir. Hayal kırıklığı, çaresizlik. Şampiyonluk maçının olduğu gün tam olarak böyle hissetmişim. Onun kalbini kırdığımda.

Onun kalbini kırmak zorunda kaldığımda, çünkü babam talepleriyle bana başka seçenek bırakmadı. Tehditleriyle.

Çünkü bu bir savaşı ve savaşmaktan ve kazanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Sayfanın en üstünde Pete'in garajının adını gördüğümde tam olarak böyle hissediyorum.

Alçak bir sesle, "Senin için almamı istiyorsun," dedim.

"Evet. Şimdi buranın sahibi olan adam tereddüt ediyor. Ona geri adım atması için pek çok fırsat verdik ama insanlar aptal ve duygusal olabiliyor. Eminim siz de bunu anlayabilirsiniz." Kıkırdıyor. "Yani şimdi sen kendi işini yapacak ve burayı ondan *alacaksın*."

Kalbim kulaklarımda, dişlerimde atıyor.

Uzun bir nefes veriyorum, uzun, titrek, korku dolu, çaresiz bir nefes. Çünkü her zaman yaptığım şeyi yapmamı istiyor, insanları yok etmemi.

Ancak bu kez, yok etmem için seçtiği kişi Pete.

Babam, Pete'in kendi elleriyle inşa ettiği, tüm hayatının eseri olan bir şeyi ondan almamı istiyor.

"Bir sorun mu var?" diye

sorar. "Hayır."

"Aferin oğlum. Siktir git."

Masadan dosyayı alıyorum çünkü bunu yapacağım.

Pete'i yok edeceğim ve onu bir tabakta babama sunacağım.

Çünkü onun için her şeyi yaparım.

Chapter 26

Babasıyla konuşacağım.

Pete'den döndükten hemen sonra buna karar verdim.

Reed, Pete'in garajını seviyor. Arabaları seviyor. Orada çalışmayı seviyor ve çalışmalı da.

Bunu yapabilmeli.

Karışmamı istemediğini biliyorum. Babasının yanına yaklaşmamı istemiyor ve haklı olarak da istemiyor. Oğlunun arabasına yaptığım şey yüzünden adam benden nefret ediyor olmalı. Ama bu iki yıl önceydi ve Babasından bunu unutmasını isteyeceğim. Ben sadece Bay Jackson'dan oğlunu bırakmasını isteyeceğim.

Onun yerine beni cezalandırmak için.

Yine de aptal değilim. Babasının iyi bir adam olmadığını biliyorum. Yani, özgürlüğüm karşılığında Reed'i ne yapmaya zorladığına bir baksana. Ayrıca Tempest bana babalarının ne kadar berbat biri olduğunu yeterince anlattı.

Ama onunla konuşmalıyım. Onu bir şekilde ikna etmeliyim.

Reed'in nefret ettiği bir yerde çalışmasına seyirci kalamam.

Bunun ona hediyem olacağına karar verdim: onun hayali. Onu sevdiğimi söyleyemem çünkü ona zaten o aptal sözü vermiştim ama bunu verebilirim.

Sanki bana hayalimi verdi.

Ve evet, bu konuda mutsuzum çünkü bu beni ondan uzaklaştıracak, ama yine de.

Kızlarımla okul kütüphanesinde bir plan yaptık; günlerden Pazar ve ben finallere çalışıyorum. Ya da en azından öyle olmalıyım ama plan yapıyorum ve gerginim.

Ve kızlar da yardımcı olmuyor.

Bana yaptıklarından dolayı babasıyla konuşmamı istemiyorlar.

Onun tehlikeli olduğunu ve belki de önce Reed'le konuşup sonra bir plan yapmam gerektiğini düşünüyorlar. Ama onlara denediğimi söyledim. Aylardır deniyorum ama o hiçbir şey söylemiyor ve ben de sabırsızlanmaya başlıyorum.

"Onu seviyorum, tamam mı?" Gözlerimi Salem'de sabitlemeden önce üçüne de bakarak söylüyorum. "Sen de onun için aynısını yapmaz mıydın? Arrow için."

Altın rengi gözleri sempati ve aynı zamanda benim adıma kararlılıkla doluyor. "Onun için her şeyi yaparım."

Ve böylece karar verildi.

Fikrimi değiştireceklerinden değil ama yine de.

Ama bence kötüye işaret olan bir şey var. Halo huzursuz.

Reed beni kütüphaneye bıraktığından beri rahmimin içinde tekmeliyor, hareket ediyor ve gürültü çıkarıyor. Ve henüz sakinleşmedi. Karnımı ovuyorum, sandalyede vücudumu sallıyorum, kütüphanenin etrafında yürüyüşe çıkıyorum - ki bu hiç de zor değil çünkü zaten her beş dakikada bir işemek için kalkmam gerekiyor; aptal mesane - ama nafile.

İşim bittiğinde, ondan bıkmıştım.

Ama sonra Reed'i görür görmez sakinleşiyor.

Uyumaya devam ediyor ve Tanrım, çok rahatladım. Onu gördüğüm için o kadar rahatladım ki siyah metal kapılardan geçip onunla buluşurken gülümsememi engelleyemiyorum.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Kaşları hemen çatıldı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," diyorum gözlerimi devirerek, elini tutup karnımın üzerine koymadan önce. "Halo şımarıklık yapıyordu, Roman. Bütün gün. Ve bak, şimdi sen buradasın, o iyi. Takımları seçmesinden hoşlanmıyorum."

Bir kıkırdama bekliyordum. Ya da bu olmasa bile en azından küçük bir gülümseme. Ama bana bunların hiçbirini yapmadı.

Her zaman yaptığı gibi karnımı tutuyor, parmakları şişliğin üzerinde geziniyor ama ona dokunduğunda her zaman parlayan ya da ışıldayan kurt gözleri canlanmıyor.

Kapatıldılar.

"Neyin var?" Elini sıkarak soruyorum.

"Yok bir şey. Gidelim," diyor ve elini karnımdan çekmeye çalışıyor.

Ama ben onu durdurdum. "Roman, neler oluyor? Ne oldu?"

Çenesi titriyor. "Hiçbir şey olmadı." Bir şey olmuş olmalı.

Çünkü işten döneceğini biliyorum.

Beni ders çalışmam için okula bıraktıktan sonra otel odasına - zamanının çoğunu cam evde geçirmesine rağmen hala orada yaşıyor- dönüp üstünü değiştirecek ve işe gidecekti.

Çünkü çağrılmıştı, ki bundan nefret ederdim.

Bu durum, meseleleri kendi ellerimle halletme konusunda beni daha da kararlı hale getirdi.

Bu ve dün fuayede onun sikine taptıktan sonra bana banyo yaptırdığı gerçeği. Benim için saçlarımı yıkadı, karnıma losyon sürdü, sırtıma, dizlerime, ayaklarıma masaj yaptı.

O zaman açıkça istediği şeyi ona nasıl vermeyebilirim? Bu kadar şefkatli ve sevgi dolu olabiliyorken.

"Bir şeye üzülyorsun. Biliyorum. Anlat bana." Ona, sert vücuduna biraz daha yaklaşıyorum. "Sadece söyle, lütfen. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun Roman. Ve işten döndüğünü biliyorum. Bir şeyler olmuş olmalı. Yapman gereken -"

"Fae," diye homurdanıyor, gözlerinde bir şey parlarken benim üzerimden konuşuyor. "Şimdi olmaz. Şimdi olmaz."

Bir şeylerin parlaması, karanlık, işkence edilmiş bir şey, başımı sallamamı sağladı. Bunu yapmayacaktım.

Ama o mutlak ıstırap ışığı bana hak verdiriyor. Sanki şu anda soru sorulması ona acı veriyormuş gibi.

"Tamam."

Bana kısa bir baş selamı veriyor ve beni Mustang'ine götürüyor, sert tavrına rağmen nazikçe içeri girmeme yardım ediyor.

Arabayı sürerken göz ucuyla onu izliyorum.

Omuzlarının gergin hatlarını, çenesinin nasıl titrediğini izliyorum. Benimle arabadaymış gibi bile görünmüyor.

Sanki düşüncelerinde çok uzaklarda bir yerdeymiş gibi. Sanki transa geçmiş gibi.

Ne olduğunu bilmiyorum ama her ne ise, kötü bir şey.

Ofisteki günlük savaşlarından daha kötü. Her gün oraya gitmesinden daha kötü. Son aylarda gördüğüm her şeyden daha kötü.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi, şu anda ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Tek bildiğim, bunun uzun sürmesine izin vermeyeceğim. Bu şekilde acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Bu sefer bir planım var ve bunu gerçekleştireceğim.

Sevdiğim adamı özgür bırakacağım.

Az önce dönüş yapan adam ve ben eve gitmediğimizi fark ettik.
Bizi Wuthering Garden'daki cam eve götürmüyor.
Bizi kasabamız Bardstown'a götürüyor. Ve görünüşe göre, bizi ormana geri götürüyor.

Onun için ilk dans ettiğim orman. Beni ilk öptüğü yer. Ona aşık olduğum yer.

Bizi geçmişimizdeki bu yere geri götürmesinin bilinçli bir karar olup olmadığından emin değilim ama oraya varır varmaz kalbim göğsümde dönmeye başlıyor.

Kalbim hatırlamaya başladı.

İki yıldır bu ormana gitmedim, beni öptüğü ve elbisemi tutmamı söylediği gecedan beri gitmedim ama her şeyi hatırlıyorum.

Beni buraya gezmeye götürdüğü ve dans ettiğim tüm o geceler
Onu

Buraya geri döndük ve nasıl nefes alacağımı unuttum. Onun dışında her şeyi unuttum.

Onu nasıl seveceğin, ona nasıl tapacağın, nasıl onun olacağın dışında.
Reed sarsıntılı hareketlerle arabadan iner ve
Bana yardım et. Yine, içindeki tüm kargaşaya rağmen, nazikti.
Mustang'inden çıkmama yardım ederken çok dikkatli ama hepsi bu.

Kıbarlığı burada bitiyor.

Kapıyı çarparak kapatır ve geri adım atar, nefesleri gürültülüdür.

Arkasını dönüp birkaç adım uzaklaşıyor, omuzları sertçe inip kalkıyor, sırtındaki kaslar o kadar gerilmiş ki rahat kapüşonunun içinden görebiliyorum.

"Roman," diye seslendim.

Yüzünü bana dönmeden önce bir an için sırtı geriliyor.

Kurt gözleri üzerime çevrilmeden önce, vampir teni yaz güneşinde parlıyordu.

Bilinmeyen bir amaçla bana doğru adım atışını izliyorum. Sadece onun bildiği bir amaç ama ben kendimi her neyse ona hazırlıyorum.

Bana her ne verecekse.

Bana ulaştı, gözleri tedirgindi. "İşin bitti." "Ne?"

"O okula geri dönmeyeceksin." "Ne?"

Neden?"

Vücudunu aşağı doğru eğerek tüm korkutucu cüssesini bana yaklaştırıyor. "Çünkü ben öyle dedim. Çünkü senin o eski haline dönmeni istemiyorum.

boktan bir okul. Aslında hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

Neler olduğunu anlamıyorum.

"Roman, sen neden bahsediyorsun?"

"Seni eve götürüyorum," dedi. "Ve seni kilitleyeceğim. Kasabada korumasız dolaşmana izin vermeyeceğim. Bensiz hiçbir yere gidemezsin."

"Ama... Ama okulun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Finallerim var ve sonra -"

"Finalleri

siktir et."

"Ne?"

"*Sikeyim* finalleri," diye tekrarlıyor vahşi bir ses tonuyla. "Biraz hafta içinde çok şey olabilir. Çok şey olabilir, tamam mı? Ve ben işimi şansa bırakmayacağım. Hamileyken olmaz. Ya bir şey ve ben sana ulaşamazsam, ha? Ya sana ya da Halo'ya korkunç bir şey olursa ve ben..."

Yutkunmak zorunda olduğu için susuyor.

Çünkü boğazına bir şey takılıyor. Elmacık kemiklerini sertleştiren ve gözlerini yoğun ve sıvı hale getiren bir şey.

Ve sonra tüm bunların sebebinin ne olduğunu bilmek bile istemediğimi fark ettim. Neden bu kadar paranoyak ve panik içinde olduğunu bilmek bile istemiyorum.

Sebebini sonra bulabilirim.

Şimdi daha iyi hale
getirmeliyim.

Bu bakışı ondan uzaklaştırmalıyım. Bu öfke, panik ve hayal kırıklığı bakışını. Ve bana ya da Halo'ya bir şey olacak endişesi.

Ben de ona yaklaştım, yaklaşabildiğim kadar.

Ellerimi kaldırıp yüzünü tutuyorum. Yorgun parmak uçlarımın üzerine çıkıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bana hiçbir şey olmuyor, tamam mı? Halo'ya hiçbir şey olmuyor. Biz iyiyiz. Biz -"

Elleri belimi kavramaya geliyor, ya da hamilelik nedeniyle belimden geriye ne kaldıysa. Parmakları yazlık hamile elbisemi yumrukluyor. "Bunu bilmiyorsun. Bunu bilmiyorsun. Sana zarar verebilecek şeyler var.

İnsanlar, anlıyor musun? Sana bir şeyler yapabilecek insanlar var, Fae. Ona, Halo'ya ve -"

"Hey, hey," diye sesleniyorum ona, ellerimi muhteşem, tedirgin yüzüne bastırarak. "Bana bak. Bana bak, tamam mı? Şu anda iyiyim. Şu anda, Roman, kimse bana zarar vermeye gelmiyor. Kimse Halo'ya zarar vermeye gelmiyor." Bileğini tutup karnıma dokunmasını sağlıyorum. "İşte, hisset onu. O güvende. Uyuyor, görüyor musun?" Parmakları tekrar karnıma yapıştı. "Yemin ederim, sabahtan beri yaramazlık yapıyor. Sen gittiğinden beri. Ama şimdi iyi. Burada olduğunu biliyor. Babasının burada olduğunu biliyor."

Reed tekrar yutkunuyor, eli karnımın üzerinde geziniyor.

"Buraya kimse gelmeyecek Roman, tamam mı?

Güvendeyiz."

Parmaklarını bir saniyeliğine karnıma bastırıp gözlerimin içine bakıyor. Ve yavaşça kurt gözleri panik bakışını kaybediyor. Yavaşça, gözleri kararlılıkla doluyor.

Farklı bir vahşilikle.

Sahiplenme ve korumacılığın bir karışımı.

Daha önce sadece bir kez yaptığı bir şeyi yapmadan önce. İki yıl önce.

Gece beni ilk Mustang sürüşüm için dışarı çıkardığında garaj yolunda. Beni gezdirmesini *istediğim*de. İyi bir kız, muhteşem bir kötü adamdan onu götürmesini ister.

Meğer ben o kadar da iyi bir kız değilmişim, o da o kadar kötü biri değilmiş.

Gözlerimin önünde Reed dizlerinin üzerine çöktü.

Dizleri yere çarpıyor, kemikleri yaprakları çıtırdatarak toprağa gömülüyor ve bu ses bedenimde yankılanıyor.

Kalbimde.

Sonra açık ağzını şişmiş göbeğime bastırdı. ve şimdi burada olduğu için bebeğinin uyuduğu yerde. Dudaklarını üzerine bastırıyor ve gözlerini kapatarak sadece nefes alıyor.

Yavaşça ve metodik olarak, sanki kendini sakinleştiriyormuş gibi.

Sanki böyle nefes almak, açık ağzıyla hamile karnımın üzerinde hava yutmak, yaşamasının tek yoluymuş gibi.

Ve bunu yapmasına izin verdim.

Ne isterse, rahatlamak için neye ihtiyacı varsa yapmasına izin veriyorum. Parmaklarımı kalın, siyah saçlarında gezdiriyorum. Sırtını, omuzlarını ovuyorum. Çenesini okşuyorum. Onu kendi haline bırakıyorum.

Nefesini geri kazanırken onu parmaklarımla seviyorum. Benim muhteşem kötü adamım.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıyor, gözleri yanıyor. "Seni korumak için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi? Onu korumak için."

Başımı salladım. "Biliyorum. Bunu zaten biliyorum."

"Bu dünyanın altını üstüne getireceğim, Fae. Her şeyi, *herkesi* yok edeceğim, umurumda değil. Umurumda değil."

Alnımı onunkine dayadım ve hafifçe gülümsedim. "Yapacağımı biliyorum. Ama buna gerek yok. Çünkü güvendeyiz."

Bakışlarında yine bir şey beliriyor, gördüğüm o panik, ama artık bana ve bebeğimize dokunduğu için o kadar baskın değil. Şimdi bu kadar yakından yüzümü inceliyor, vücudu o kadar uzun ki tam orada, göz hizamda.

"Seni benim için dans ettirdim," diyor alçak bir sesle. "Burada, ilk kez."

Kalbim çırpınıyor. "Sen söyledin." "Ve sen bana kötü adam dedin."

Yüzünü tekrar okşadım. "Çünkü sen de öyle davranıyordun."

"Öyleydin, evet."

"Ve seçtiğiniz şarkı saldırgandı."

Öyleydi.

Onun için striptizci gibi dans eden bir balerin hakkında. Seks kokuyordu. Onun tarzında bir seks, kirli, pis ve çok iyi.

Kıkırdarken ağzından bir nefes kaçıyor.

"Biliyorum." "Yani bunu bilerek yaptın, öyle mi?"

Dudaklarını yalıyor. "Aynen öyle. O şarkıda benim için parmak uçlarında dönmeni hayal ediyordum."

"Rüyanda beni mi görüyordun?"

"Evet, Fae. Seni Mavi Madonna'da dönerken görürdüm, pembe yanakların ve kabaran göğsünle. Fırfırlı tütülerin içinde, çok güzel ve peri gibi görünüyordun. Ve ben de

"Eve git ve o periyi benim için kirli dans ettirerek
mastürbasyon yap." Tanrım.

Tanrım.

Bir gün onun tüm sırlarını öğreneceğim. Benden sakladığı her şeyi.
Beni ona daha çok aşık eden her şey. Hem kurtuluşum hem de
lanetlenmem olan şeyler.

"Bayıldım," diye fısıldıyorum, balerin ayak parmaklarımı düz
ayakkabılarımın içinde kıvrarak. "O şarkı."

"Evet, benim için kirli dans etmeyi sever miydin?"

Ellerim omuzlarına indi ve kapüşonunu yumrukladım. "Evet."

Hafifçe kıkırdarken yine bir nefes hava kaçıyor, gözleri yoğun.

"Tanrım, Fae, beni öldürüyorsun, bunu biliyor musun?"

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?" Nefes nefese fısıldıyorum.

"Senin için bu yerde dans ettiğim için mi?"

Bana cevap vermek yerine, "Burada başka neler oldu, anlat bana," diye
mırıldanıyor.

Bu ormanda yaşananlar hakkında düşünmeme bile gerek yok. Onlar
ruhuma, kalbimin odalarına yazıldı.

Onları rüyalarımda görüyorum.

"Beni yağmurda öptün," diye cevap
veriyorum. "Evet, ilk kez."

"Ve sonra gitmeme izin verdin."

O zaman gözleri parlıyor. "Ben yaptım. Şeytani pençelerimden zarar
görmeden kurtulmana izin verdim."

"Bu sefer yapmayacaksın, değil mi?" dediğimde tüylerim diken diken
oluyor.

Yavaşça başını sallar. "Hayır."

Kanalımdan bir akım geçiyor. Kalın, titreşen bir akım.

Beni muhtaç hale getiren ve devam ettiğinde kalçalarımı sıkmana neden olan bir akım, "Bana şimdi sana ne olacağını söyle. *İşte*."

Bir şekilde daha da yakınlaştı ya da belki de ben aklımı kaçıyorum, bilmiyorum.

Ama onun sözlerini göğsümde, yazımın dantelli boynunda hissediyorum.

hafif göğüs dekoltesi gösteren bir elbise. Şişmiş göğüslerim ve meme uçlarım dikleşti.

"Beni becereceksin."

Yüz hatlarında bir uyarılma ifadesi belirir. "Evet. Nerede olduğunu söyle."

Dizlerinin üzerindeyken nasıl bu kadar iri, heybetli ve kaçınılmaz bir kader gibi görünebildiğini bilmiyorum ama gerçekten öyle görünüyor.

Kaderime benziyor.

Durdurulamaz görünüyor, yıldızlarda yazılı ve "Kukumun içinde" demeden önce bir an dudağımı ısıtırıyorum.

Parmakları elbisemi büküyor. "Evet, o daracık hamile amcığına. Ama söyle bana, Fae. Orada duracağımı düşünüyorsan söyle."

Gözlerindeki şehvet beni kıvrandırıyor ve bir şekilde cevabı biliyorum. "Yapmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım. Başka bir şey istiyorum, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kapüşonunu daha da sıkıyorum. "Biliyorsun."

"Bana ne olduğunu söyle. Ne istediğimi söyle, Fae." Bir eli yukarı doğru uzanıyor ve sahiplenici bir tutuşla enseme sarılıyor. "Bana ilk kez ne vereceğini söyle. *İşte*."

Biliyorum. Biliyorum.

Benden ne istediğini biliyorum. Aylardır istediği şeyi ama nedense kabul etmiyor. Bazı nedenlerden dolayı, kendini hep geri çekti.

Her zaman hazır olmadığımı söylerdi.

Ve Tanrım, ona milyon kere hazır olduğumu söyledim.

Beni köpek stili sikerken parmağıyla oraya dokunduğunda, sıyırdığında ya da başparmağını içeri soktuğunda çok iyi hissediyordum. Bu beni patlattı ve onun sikini de orada istedim.

Ona söylediğimde nefesim kesildi ve bacaklarımın arası ıslandı.

"Benim

göt."

Parmakları boynumu sıkıyor ve diğer eli boynumdan uzaklaşıyor. Belim de kıcıma doğru inip onu sıkarak parmak uçlarımda yükselmeme neden oldu.

"Evet, bunu istiyorum." Başka bir sıkma. "Kıcını istiyorum. Onu burada, bu ormanda becereceğim. Benim için dans ettiğin yerde. Seni sikmeyi milyonlarca kez hayal ettiğim yerde."

Aynı anda bana başka bir bilgi daha veriyor ve ben de ona tutunuyorum. "Yaptın mı?"

Kıcımı tekrar yoğuruyor, yanağımı elbisemin kumaşına sürüyor, yukarı kaldırıyor, buruşuk ve dağınık hale getiriyor. "Evet, benim için her dans ettiğinde. Ne zaman benim için parmak uçlarında dönsen, seni yakalamak istedim. Belini kavrayıp seni Mustang'ime doğru eğmek ve elbiseni yukarı kaldırmak istedim. Sikimi içine sokmak ve sen çığlık atana kadar o peri deliğini sikmek istedim. Ve kimse seni duymayacaktı, eğer duysaydın. Seni becermek, sikmek ve tatlı, masum, *kutsal* bedeninin içine boşalmak isteseydim kimse seni kurtarmaya gelmezdi. Bunu milyonlarca kez yapmak istedim.

zamanlar, Fae. Burada, bu ormanda. Bacaklarının arasındaki o küçük tapınağı yıkmak ve seni eve, aşırı korumacı dört büyüğünün yanına göndermek istedim.

İçinden dölleri akan kardeşler. Onlara bir mesaj göndermek için. Onlara benim olduğunu söylemek için. Balerin bacaklarının arasındaki o küçük ödül

bana ait. Siktir et futbolu. Diğer her şeyi siktir et. Ben sadece o değerli amcığı kendim için istiyorum. Seni bu yüzden buraya getirdim."

Vücudumu onunkine doğru eğiyorum. Elimde değil.

Göğüslerimi dışarı çıkarıp karnımı gövdesine sürtüyorum çünkü artık beni çıldırtıyor, "Roman" diye soluyorum.

O da bundan faydalaniyor.

Sakallı yüzünü göğüslerimin arasına bastırıyor, yumuşak deriyi çenesiyle ovuyor, emiyor, dişlerini etime batırıyor, küçük aşk ısırıkları bırakıyor.

"İşte bu yüzden," diye homurdanıyor onlarla oynadığında, benim Göğüslerim yumuşamış, ağrıyor ve tekrar emilmek için yalvarıyor. "Çünkü seni burada sikmeyi milyonlarca kez düşündüm ve bugün bunu yapacağım. Bakire kıcını burada alacağım. Bu ormanda. Açık havada. Bana anladığını söyle."

Başımı salladım, parmaklarım saçlarında ve göğüslerim yüzündeydi.

"Evet." "Bana izin vereceğini söyle."

Tanrım, bu bir soru mu?

"Evet, sana izin vereceğim."

Yüzünü tekrar göğüslerime gömüyor, bu sefer elbisemin korsajını ve sütyenimi göğüs ucum görünene kadar çekiyor ve tadından hırlayarak ağzına alıyor.

"Tanrım, Roman," diye inleyerek ağzına doğru daha da eğildim.

"Seni Mustang'ime yatıracağım, Fae," diye fısıldıyor göğüslerimin üzerinden. "Ve sonra seni götünden sikeceğim, ama önce amından sikeceğim. Ben kötü bir adamım ama vahşi değilim. Bekaretini umursamadan aldım ama bunun için çok düşündüm. Önce seni gevşetip azdıracağım. Hamile amından sikimin üzerine döl fıskırtacağım. Böylece en dar deliğine sokmadan önce yağlanmış olacak, Fae. Sana ne dediğimi anlıyor musun? Koca sikimi sokmadan önce iyice yağlayacağım.

kıçına sokacağım, böylece senin için daha kolay olacak. Böylece canın o kadar yanmaz, çünkü canın yanarsa aklımı kaybederim."

Olacağını bildiğim halde "Olmayacak" diyorum.

Kıçımdaki koca siki acıtacak ama bu umurumda değil.

Onu orada istiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

"Ve sonra seni gerçekten güzel ve yavaş sikeceğim. Çok dikkatli. Şişmiş karnını ovarken. Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Hamile karnın, hamile göğüslerin. Hepsini seviyorum, Fae. Bunları sana verdiğim için seviyorum. *Beni*.

Buna hakkım olmamasına rağmen. Bu ayrıcalığa hiç sahip olmamış olsam bile." "Sen yaşadın. Sen -"

"Ve tüm bunları sen tekrar boşalana ve ben senin son deliğine boşalana kadar yapacağım çünkü kıçın beni sıkmaktan vazgeçmeyecek. Henüz sahip olmadığım tek deliğe. Benim için dans ettiğin ve bana kötü adam dediğin bu yerde.

Bu yüzden seni buraya getirdim, Fae. Çünkü ben buyum, bir kötü adam. Ve bir kötü adam böyle yapar, değil mi? Kız arkadaşını arabasının kaputuna yayar ve kıçına yapışır. Hamile karnı dışarıda, göğüsleri sallanıyor. Bir kötü adam istediği kıza böyle yapar."

O haklı.

Bir kötü adam böyle yapar.

İsteddiği kıızı tüm dünyanın görebileceği şekilde açıkta beceriyor.

Onu sadece sikmekle kalmıyor, bekaretini de alıyor.

Mustang'iyile, onu ilk yakaladığı ormanda. Ve yakaladığı kızın bu konuda hiçbir endişesi yok.

Dünyanın onu görüp görmemesi umurunda değil. İstiyorlarsa görebilirler. Karnında onun bebeği ve kıçında onun siki olduğunu.

Ama ona bir şey söylemek zorundayım. Çok önemli bir şey.

Onun bilmesini ve anlamasını istediğim bir şey. Bu yüzden değil

beni buraya getirdi.

Beni buraya kötü adam olduğu için getirmedi.

Öyle olabilir, evet. Ama onun nedenleri farklıydı.

Ve beni Mustang'inin kaputunun üzerine yaydığında - yine de rahat kapüşonunun üzerinde; bana söylediği gibi bir vahşi değil - ve bacaklarımı ayırdığında, aleti tamamen sızan amımla hizalandığında, bir elimi çıplak karnına koydum

Bana ne yaptığını net bir şekilde görebilmek için tişörtünü yukarı kaldırdı.

Onu durdurup fısıldıyorum, "Beni buraya bunun için getirmedi." Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Beni buraya kötü biri olduğun için getirmedi." Tırnaklarımı karın kaslarına geçiriyorum. "Beni buraya getirdin çünkü burası özel bir yer. Burası

Bizimkiler. Beni buraya sen getirdin Roman, çünkü burada kalp kırıklığı yok. Bu ormanda, ben hala on altı yaşıdayım ve sen beni dans ederken izleyen adamsın. Ben senin Fae'nim ve sen de benim Roman'ımsın. İşte bu yüzden. Çünkü burası biziz."

Öyle değil mi?

Burası, bu orman *daha önceydi*.

Trajedi yaşanmadan ve o kalbimi kırmadan önce. O perili olmadan ve ben kırılmadan önce. Onun sadece yalnız bir çocuk, benimse sadece aşık bir kız olduğumu öğrenmeden önce.

Bu yerde, biz büyülüüz, o ve ben.

Zamansızız. Donmuşuz.

Burada ben hâlâ onun dans eden perisiyim, o da benim vahşi mustang'im. Bu yüzden muhteşem kötü adamım beni buraya getirdi.

Bunu ona söylediğimde gözleri bir an için parlıyor, sanki bu sadece şu anda aklına geliyormuş gibi. Tıpkı bebeğimizi, Halo'muzu sevdiğini fark ettiği zamanki gibi.

Tanrım, o kadar bilgisiz ki.

Kaybolmuş. Benim tatlı, tatlı

kötü adamım.

Ama sonra gözleri yırtıcı ve arzu dolu bir hal

alıyor. Aşka çok benzeyen bir şeyle dolu.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Bir şeyleri okumaktan daha iyisini biliyorum. Bana iyi öğretti.

Bedenime girdiğinde, bunun aşk olduğunu düşünmüyorum. Öyle hissettirse bile.

Romanım sevgisini böyle gösteriyor olabilir gibi geliyor, beni özel yerimize geri götürerek ve vücudumda almadığı son şeyi alarak. Her yere izini bırakarak.

Bedenime bir tapınak inşa ederek, onu aşk mektubuna dönüştürerek.

Bunu daha fazla düşünecektim, ama klitorisimi ovma ve beni boşaltmak için o anı seçti.

Sonra da bana söylediği gibi her şeyi yapıyor.

Kıçıma sokabilmek için sikini sularıyla yağlıyor. Böylece kaygan kafasını en dar deliğime daldırıp beni eğip inletebiliyor. Ve hala düzgünce girmediğinde, üzerine tükürüyor.

Güzel, kaba bir canavar gibi sikine tükürüyor ve tekrar denemeden önce tükürüğünü sularıyla karıştırarak tüm uzunluğuna sürüyor.

Kısa itişleriyle bir iki santim kazanmadan önce.

Mustang'inin kaputunun üzerinde çıplak kalçalarımı yukarı kaldırarak ve deliğimi genişletmek için kırımın yanaklarını tutarak ona daha fazla yardım ediyorum. Ona bir hediye gibi sunmak için, her zaman ezmek ve becermek istediği o ödülü.

Ve sonra geri dönüş yok.

Evet, acı verici ve evet, daha önce hiç böyle bir gerginlik hissetmemiştim. Ama daha önce hiç böyle bir aşk da hissetmemiştim.

Beni hem uçuran hem de acıtan bir aşk. Bir saniye sonra yaşam, bir saniye sonra ölüm gibi hissettiren bir aşk.

Kıçımı siken, üzerime eğilmiş, bakışları şefkatli, şehvet dolu ve delici, koca eli karnımda, bebeğimizi koruyan adamın kurt gözlerine baktıkça büyüyen ve genişleyen bir aşk.

Diğer elimi de ağzıma soktum ki parmaklarını emebileyim ve zerre kadar acı hissetmeyeyim.

Her itişinde ve kıçımı onun uzunluğuna her sıkıştırdığımda homurdanıyor.

Ve kim bana, "Çok güzelsin, Fae. Çok güzelsin. Sen bir harikasın."

Başparmağını çıkarıp yüzünü, sıkı çenesini kucaklıyorum. "Sen de öylesin."

Ağzı üzerime inmeden önce dudaklarını dudaklarıma değdirmesine yardım etmek için hafifçe doğruluyorum.

Ve o bunu yapar yapmaz, çöküp yanıyorum ve geliyorum.

Amım kasılıyor ve kıçım çırpınıyor, onu da boşalmaya, birlikte boşalmaya zorluyor. Bir bütün olarak.

Kıçımı kremasıyla doldurmasını ve o son deliği fethetmesini sağlamak Benim.

Onu kalbimde daha da yerleşik hale getirdim. Bir kalp ki, *ben Seni seviyorum, Roman.*

Ve bir şekilde "*Seni seviyorum, Fae*" diyen bir kalp.

Chapter 27

"Gregory Jackson."

İsim evin içinde yankılanıyor, yumuşak mavi duvarlarla çatışıyor. Ama sadece hayal ettiğimi biliyorum çünkü sesi kulaklarımda, telefondan geliyor.

Reed'in babası olması.

Numarasını Tempest'tan aldım, o da beni babalarını aramamam konusunda uyarmıştı. Bana Reed'in çıldıracağını söyledi, aynen böyle söyledi.

Ama ona da St. Mary'deki kızlarıma söylediğim şeyi söyledim.

Buna daha fazla seyirci kalmayacağımı ve acı çekmesine izin vermeyeceğimi.

Evet, ormandan döndükten ve akşam yemeğini yedikten sonra Reed'i sevdiğim dondurmayı almak için markete göndermeye karar verdim, böylece babasını arayabilecektim.

Bunun için oturuyorum.

Ve bu iyi bir şey çünkü içim titriyor, *titriyor*.

Ama rahat kanepenin kenarına tutunup sakın ve kararlı bir sesle, "Bay Jackson, merhaba. Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz ama kızınızın bir arkadaşayım," diyorum. Yaltaklanıyorum; harika bir tanışma. "Ve ayrıca Reed. Benim adım Callie Thorne ve sizinle konuşabileceğimi umuyordum -"

"Calliope."

Yine utandım. Çünkü uzun zamandır kimse bana böyle seslenmemiştir. Ama mesele bana tam adımla hitap etmesi değil. Bunu nasıl yaptığı. Çok fazla ilgiyle. Ve yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz ürkütüyor. Bu yoğun ilgi.

Yine de kim olduğumu bilmesine sevindim. Bu beni ona iki yıl önceki tüm iğrenç hikayeyi anlatmaktan kurtarabilir.

"Evet, ben -"

Benim üzerimden konuşuyor. "Araman ne kadar hoş. Seninle konuşmak istiyordum."

Bay Jackson'ın sesi tıpkı oğlununki gibi yumuşak ve derin, ama sesinde bana iğrenç gelen bir kalite var. Halo da sümüksü buluyor sanırım çünkü öfkeyle karnıma tekme atıyor ve tekrar uyuması için o noktayı ovmak zorunda kalıyorum.

Şimdi olmaz, tatlım.

Ben daha cevap veremedim, "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş." diye devam etti.

"Biliyor musun?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. Bildiğini düşünmemiştim.

Reed babasının yanına gitmeme izin vermeme ya da onu hamileliğime hiçbir şekilde dahil etmeme konusunda o kadar kararlıydı ki bu bir sürpriz oldu.

Aslında bir şok gibi.

Tatsız ve can sıkıcı.

Kalp atışlarımı hızlandıracak bir şey.

"Elbette," diyor o iğrenç, derin sesiyle. "Tabii ki ben Biliyorum. Aslında ben de yeni öğrendim. Oğlum elinden gelenin en iyisini yaptı."

benden saklamak için. Yine de nedenini merak ediyorum. Acaba neden böyle mutlu bir haberi babasıyla paylaşması. Dürüst olmak gerekirse, bu beni incitti. Ama yine de öğrendiğime sevindim. Lütfen en içten dileklerimi kabul edin.

Tebrikler."

Söylediklerinde yanlış bir şey yok. Aslında, hepsi kibar, gösterişli ve hoş. Ama bir terslik var.

Bir şeyler çok yanlış ve bu sadece Reed'in ona söylememe çabalarına rağmen bana bunu yeni öğrendiğini söylemesi değil.

Tekrar söylüyorum, sorun değil.

Önemli değil. Zaten bu yüzden aramıyorum.

Halo'yu sakinleştirmek için tekrar karnımı ovuyorum, böylece odaklanabiliyorum. "Ah, teşekkürler

sen."

"Ee," diye soruyor cömertçe. "Sizin için ne yapabilirim?"

Tamam, işte bu.

Kanepede daha dik oturuyorum ve diyorum ki, "Ben aslında özür dilerim."

"Özür dile. Ne için?"

"İki yıl önce yaptığım şey için. Daha önce senden özür dileme fırsatım olmamıştı ve bundan pişman olduğumu bilmeni istiyorum. Ben..." Kendimi toparlamak için duraksadım. "O gece kendimde değildim ve öyle olsaydım bunu asla yapmazdım. Ama bu bir mazeret değil ve bunu biliyorum. Beni affetmeni ummuyorum ama üzgün olduğumu söylemek isterim."

"Seni affetmek mi?" Gülüyor ve bu sefer kesinlikle ama kesinlikle ürküyorum.

Kahkahası bir şekilde hem gürültülü hem de çılgılık atıyor, kara tahta üzerinde sürüklenen çiviler gibi ve onu mutlu eden her ne ise başka birinin pahasına geldiği hissine kapılıyorsunuz.

Masum biri.

Tanrı ve Reed hayatı boyunca buna katlanmak zorunda kaldı.

Reed, babası için çalışmaya gittiğinde her gün buna katlanmak zorunda.

Kalbim hem hızla çarpıyor hem de göğsümde sıkışıyor. Bunu gerçekleştirmeliyim. Reed'in özgürlüğünü almalıyım.

Kahkahası bir kıkırdamayla kesiliyor ve şöyle diyor: "Oğlumun sende ne bulduğunu şimdi görebiliyorum. Tatlı ve masum. Çok tatlı bir şekilde affedilmem için yalvarıyorsun. Henüz tanışmadığımız için üzgünüm. Seninle tanışmayı çok isterim, Calliope. Bir gün. Eğer oğlum inatçılığı bırakırsa. Aslında, tanışmamız için ona ısrar edeceğim. İstedğim zaman çok ikna edici olabilirim. Eminim oğlum bunu size anlatmıştır. Ama her neyse, telefonda sesi çok tatlı gelen bu kızla tanışmak benim için bir zevk olacak."

Şu anda tüylerim diken diken.

Sürünüyor.

İğrenç ses tonuna, ürpertici gülüşüne.

Kendimi güvensiz ve iğrenmiş hissetmeme neden oluyor.

Reed'i istememe neden oluyor. Geri gelmesini ve kemiklerimdeki bu ürpertiye kovalamasını istiyorum.

Ve onun da yapacağını biliyorum.

Beni güvende hissettirmek için her şeyi yapar ve ben de bunu

Onu

Güçlü olmak zorundayım.

"Dinleyin, Bay Jackson, beni tebrik ettiğiniz için teşekkürler. Beklemediğim *iltifatlar*. Hem de hiç. Ama aramamın nedeni bu değil," diyorum sert bir şekilde. "Yıllar boyunca hakkınızda çok şey duydum ve itiraf etmeliyim ki bunların çok azı gurur vericiydi. Bu yüzden belki sizi aramakla hata yapıyorum ama aramak zorundaydım. Mecburdum çünkü sana bir şey sormak istiyorum. Reed'in gitmesine izin vermeni istiyorum."

"Bırak gitsin," diye tekrarlıyor. "İlginç bir kelime seçimi. Onu esir tuttuğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Ne yaptığınızdan emin değilim ama o sizin oğlunuz. Ben senden çok daha gencim ve *senin* bildiğin her şeyi bilmiyorum ama yakında bir çocuğum olacak. Ve onu seveceğimi biliyorum. Aslında, şimdiden seviyorum. Şimdiden onu kollarımda tutmak ve her şeyden korumak istiyorum." I

Uyuduğu yerde karnımı kucaklıyorum. "Ona her dileğini, her hayalini, her küçük umudunu vermek istediğimi zaten biliyorum. Kalbinin her atışını bilmek istiyorum. Aldığı her küçük nefesi kolaylaştırmak istiyorum. Bunu onun için yapmak istiyorum. Her ebeveyn çocuğu için bunu yapmak ister, Bay Jackson. Ve evet, mükemmel değiliz, hatalar yapıyoruz ve çocuklarımızın bizden nefret ettiği zamanlar oluyor ama bu onları sevmekten ya da onlar için en iyisini istemekten vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor. Sizden istediğim de bu Bay Jackson. Sizden oğlunuza istediğini vermenizi istiyorum. Şirketinizde çalışmanın Reed'in istediği şey olmadığını bildiğinizi biliyorum ve onu buna zorladığınızı da biliyorum. Benim yüzümden. Yaptığım şey yüzünden. Ama iki yıl oldu ve onu serbest bırakacak cesareti kalbinde bulmanı istiyorum. İstersen beni cezalandırabilirsin. Ama lütfen bırak gitsin."

"Tamam."

Bunu düşünmüyor bile. Söylemek istediğim şeyi bitirir bitirmez söylüyor. Ve bir şekilde blöf yaptığını biliyorum. Tamamen blöf yapıyor.

Benim tatlı ve saf olduğumu düşünüyor, öyle olabilirim ama *o kadar* da *saf* değilim. Bu yüzden "Onu bırakacaksın." derken sesime çelik katıyorum.

Bu bir soru değil.

Ama yine de bana cevap veriyor. "Evet. Vereceğim. Burada mükemmel bir noktaya değindiniz. Bu yüzden oğlunun gitmesine ve ne yapmak istiyorsa onu yapmasına izin vereceğim.

olabilir. Hayaller benim için önemlidir. Bu şirketi böyle kurdum. Sizin de bir hayaliniz var, değil mi?"

"Evet," diyorum tereddütle.

"Juilliard. Çok hırslı," diye mırıldanıyor. "Bunu oğluma da söyledim. Ama yardıma ihtiyacınız olursa seve seve yardımcı olurum. Orada pek çok insan tanıyorum. Ve siz de ailedensiniz, değil mi?"

Juilliard şu an umurumda değil. Umurumda değil. Sözleri beni dehşete düşürse de. "Yani gitmesine izin mi vereceksin?"

"Evet. Aslında bu onun son işi olacak. Bugün ona verdiğim iş." "İş."

"Evet, bu güzel garajı benim için ele geçirmek için." Bu sözler üzerine kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

Halo yine karnımda hareket ediyor. Tıpkı bu sabah yaptığı gibi, huzursuz, kızgın ve tedirgin.

Vücudumda yaşanan tüm o kaosu içinde ona "Ne garajı?" diye sordum.

Ve bana cevap verdiğinde,
biliyorum. Gerçek kötü adamın *o*
olduğunu biliyorum.

Gerçek kötülük, gerçek tehdit, gerçek tehlike o.

Reed'in babası.

Görüşme bittikten sonra uzun süre kanepede oturuyorum, kemiklerim titriyor.

Nefeslerim dağıldı.

Bir yaş gibi geliyor.

Tıpkı o kavga ettiğimiz ve bana ona asla aşık olmayacağıma dair söz verdiğim gece gibi çünkü o sadece kalbimi kıracaktı.

Çoktan düştüğümü fark ettiğim gece.

Ve tıpkı o geceki gibi, geri döndüğünde garaj yolunda lastiklerin gıcırdadığını duyuyorum. Mustang'inin kapısının çarparak kapanma sesini. ayak sesleri verandanın merdivenlerini tırmanıyordu.

Ama bu gece kapıyı kilitlemedim.

Kendime barikat kurmadım ya da bariyerler inşa etmedim. Ya da duvarlar.

Kollarında kahverengi bir poşet içinde en sevdiğim dondurmayı taşıyarak kapıdan içeri girdiğinde ve ben koltuktan kalktığımda açık ve savunmasızım.

Telefonum parmaklarımın arasından kayıyor ve evin içinde yankılanan gürültülü bir takırtıyla yere düşüyor.

Camdan ev.

Bu onun arkadaşı Pete'e ait.

Reed başını kaldırmadan önce telefona bakıyor, "Fae, ne -"

"Babanla konuştum."

Ona bu sözlerle vurdum. Yumrukla onu.

Çünkü o geri çekiliyor.

Bir an için tek tepkisi bu oluyor, hafifçe geri itiliyor. Bir şeyler olmadan önce.

Kurt gözlerindeki panik parıltısı gibi şeyler. Bu sabah gördüğümün aynısı, ki bu da babasıyla konuştuktan sonra zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

Bu yüzden Reed çok paranoyaktı, paniklemişti.

Çünkü babası beni ve Halo'yu öğrendi.

Ama panik sadece anlıktır. Yerini öfke alır.

Büyük, güçlü öfke kollarını bir saniyeliğine gevşetiyor, böylece kağıt torba dışarı kayıyor, sonra da vücudunun her santimini sıkılaştırıyor. Her Kaslarının tek bir santimi, görebildiğim her kemiği, tendonu ve damarı geriliyor, öne çıkıyor.

"Ne?" diye tükürür, kurt gözleri ölümcüldür.

"Ben... Pete'in yanından döndükten sonra rüyanın ne olduğunu anladım. Senin bile bilmediğini fark ettim. Ya da bilsen bile, ona sahip olabileceğini düşünmediğini. İstedığın şeyi. Ben de bunu sana vermek istedim. Ona, Roman'a, hayaline sahip olmanı istedim. Ve böylece Tempest'tan babanın numarasını aldım ve... ve onu aradım."

Vampir teni bembeyaz, kanı donmuş gibi tüm renklerden arınmış.

Sanki içinde bir ürperti varmış gibi.

Sürekli kapüşon giymesine neden olan o daimi kış. Çok sevdiği beyaz, saf ve bozulmamış kapüşonlular.

"Babamı aradın," diye tekrarlıyor alçak sesle.

"Evet."

Bana doğru bir adım attı. "Sana yapma dedikten sonra." Elbisemi tutuyorum, beyaz, onun en sevdiği.

"Evet."

"Seni onun yakınında istemediğimi açıkça belirttikten sonra," diye sıkılmış dişlerinin arasından bana doğru bir adım daha atıyor. "Bunu düşünmemen gerektiğini açıkça belirttikten sonra. Karışmaman gerekiyordu."

Yutkunuyorum. "Sen yaptın ama ben yapmak zorundaydım." "Evet, neden?"

"Çünkü orada çalışarak kendini öldürüyorsun. Orada çalışmak istemiyorsun. Başka bir şey istiyorsun." Ve sonra, daha fazla içimde tutamıyorum, bunu ona söylemek zorundayım, bunu yapmaması için ona yalvarmak zorundayım.

Ben de ona gittim. Onunla yarı yolda buluştum.

Kapüşonunu tutuyorum. "Yapma, Roman. Babanın senden yapmanı istediği şeyi yapma. Pete'in garajını yok etme. Lütfen."

Çenesi titriyor, gözleri şiddetli ve saldırgan. "Bir fikrin var mı? Babamın ne kadar tehlikeli olduğunu? Ne kadar büyük bir psikopat olduğunu mu? O lanet bir

Suçlu, tamam mı? Lanet olası bir suçlu. Ve seni ondan korumak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Söyle bana," diyorum bana verdiği açıklığı tutarken. "Bana ne yaptığını söyle. Bana her şeyi anlat."

Reed eğilir, yüzü hırçınlaşır. "Bilmek mi istiyorsun, Fae? Ne yaptığımı ve babamın neler yapabileceğini bilmek ister misin?"

"Evet."

"Pekâlâ. Sana karşı bu suçlamaları seni cezalandırmak için yaptığını düşünüyorsun, değil mi? Çünkü onun değerli oğlunun arabasını çaldın. Bu doğru değil mi, Fae? Böyle düşünmüyor musun?"

"Evet," diyorum, kalbimi korku kaplıyor.

"Umurunda değil. Arabamı çalmış olman ya da oğlunun mülkünü yok etmeye çalışmış olman umurunda değil. Umurunda bile değil," diye tersledi, daha da yaklaşarak. "Sen onun umurunda bile değilsin. Kim olduğun ya da ne yaptığın umurunda değil. Sana karşı o suçlamaları yöneltti çünkü bana ulaşmak istiyordu. Çünkü *beni* cezalandırmak istedi, seni değil. Yıllarca ona karşı geldiğim için, futbolla alay ettiğim için beni cezalandırmak istedi. Bursumla, profesyonellerdeki kaçınılmaz kariyerimle onunla alay ettiğim için. Evet, seni sikine takmıyor, Fae."

Dişlerini gıcırdatmak için bir an durur. "Ona *tüm* suçlamaları ortadan kaldırmaz ve seni serbest bırakmazsa onun emrini yerine getirmeyeceğimi söylediğimde. O da bana dayanağım olmadığını söyledi. Çünkü futbolu bırakıp onun için çalışmazsam ıslahevine gidecektin ve orada gömülü kalmanı sağlayacaktı. Yani *ne* seni *ne de* senin küçük bir aile. Tek önemseydiği benim. Ondan nefret eden asi, itaatsiz oğlu. Beni kontrol ediyor, beni orospusu yapıyor, bana yapmak istemediğim şeyler. Bu onun için eğlenceli. Bunu anlıyor musun? Bu

İnsanlarla oynamak onun için eğlenceli. Hayatı boyunca bunu yaptı. Ben, kız kardeşim, annem. İş hayatında. Yani bana ulaşmak için seninle *oynuyordu.*"

O zaman gitmesine izin verdim.

Parmaklarımı kapüşonundan çözüyorum ve kalbim kulaklarımda atarken soruyorum: "Peki ya şimdi hamile olduğuma göre?"

Burun delikleri alevlenir. "Onu da kullanacak. Halo'yu kullanacak. Gerekirse senin hayalin olan Juilliard'ı da kullanacak."

"Sana karşı."

Verdiği yanıt, yanağındaki bir kasın canlanıp zonklaması oluyor.

"Yani..." Kendimi toparlamak için bir an durmak zorundayım.

"Yani yapacaksın

"Hayatının geri kalanında onun emirlerini mi yerine getireceksin?"

"Evet, eğer seni güvende tutmak için bu gerekiyorsa. Halo'yu güvende tutmak için."

Son iki yıldır yaptığı şey bu. Yapmaya da devam edecek.

Ellerimi yumrukladım. "Peki ya

Pete?" "Ne olmuş ona?"

"Garajını ondan alıp babana mı vereceksin?" Yüz hatları dalgalanıyor ve bunun acı olduğunu biliyorum, *biliyorum.*

Pete'e zarar verme düşüncesi onu incitiyor. Tek ve biricik arkadaşı, Reed'e kendisinden daha çok babalık yapan adam.

Reed soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Bunu atlatacaktır," diyor ama sert vücudu onu ele veriyor.

"Yapacak

mısın?"

"Ne?"

"Bunu aşacak mısın, Roman? Arkadaşını mahvettiğin için. Sevdiğin arkadaşını."

Bunun üzerine yüz hatları buruşur ve parmaklarını saçlarında gezdirerek alay eder. "Tanrım, pes etmiyorsun, değil mi? Neden

her şey aşk olmak zorunda mı? Ben hiçbir şeyi *sevmiyorum*. Hiçbir şeyi sevecek zamanım yok. Hayatım zaten onsuz da berbat, anlıyor musun? Yani evet, bunu atlatacağım. Seni incitmeyi atlattım, değil mi?"

Hayır,
yapmadı.
Yapmadı.

Hâlâ benden özür diliyor. İki yıl önce yaptığı şey için hâlâ kötü hissediyor.

Geçen gün bana papatya aldı. Hem çiçek hem de üzerinde papatya baskısı olan elbiseler. Çünkü ona iki yıl önceki tüm elbiseleri dolabımın derinliklerinde bir yere gömdüğümü, bu yüzden onlara hiç bakmadığımı söyledim. Çünkü bana onu hatırlatıyorlar.

Sonra ona Mustang'inde onunla birlikte oturmayı, camlar açık ve gözlerimiz kapalı müzik dinlemeyi özlediğimi söyledim. O da geçen hafta sonu garaj yolumuzda o anı yeniden yarattı.

Başta onun hatası olmayan şeyler için bile özür diliyor. Beni hamile bırakmak gibi.

Bunu yapmak için iki kişi gerekir, değil mi? Ama onun umurunda değil.

O da bunu aşmış değil. Her gün beni dünyanın en değerli hazinesiymişim gibi şımartarak bunu bana gösteriyor. Sanki hamile kalan ilk kızmışım gibi. Hem de hiç.

Sanki bir mucizeymişim gibi. Onun harikası.

Sen bir harikasın.

"Peki ya sen?" Onu sarstık ve bu şekilde yaşayamayacağını anlamasını sağlamak isterken sakın bir ses tonuyla soruyorum.

Babası bir kötü adam olduğu için değer verdiği insanlara zarar vermeye devam edemez.

"Peki ya ben?"

"Görmüyor musun? Arabaları seviyorsun, Roman. Onları seviyorsun. Onlara karşı bir tutkun var. Dün seni izledim. Çok mutluydun. O garajda çalışmak sana neşe veriyor. Sana huzur veriyor ve ruhunu ateşliyor. Bu senin hayalin, Roman. O garaj senin hayalin. Balenin benim hayalim olduğu gibi. En azından bir şansı hak etmiyor musun? Hayalinde."

Göğsü şiddetli bir nefesle hareket ederken, "Hayalleri siktir et. Rüyalar umurumda değil. Rüya falan istemiyorum. Babamdan daha iyi olduğumu mu sanıyorsun, Fae, ha? Onun yaptığının aynısını yaptım, değil mi? Seni kullandım. Senden faydalandım. Sana yalan söyledim. Sana verdiğim sözleri tutmadım. Ve

Sadece sen değilsin. İnsanları kullandım. Ledger'ı, onun öfkesini, ona karşı kullandım. Futbolda kazanmak için hile yaptım. İstedığimi elde etmek için insanlara yalan söyledim. Onlara şantaj yaptım. Ben babamın oğluyum. Öğrendiğim her şeyi ondan öğrendim. Hayallerimi hak ettiğimi sana düşündüren ne? Ya da herhangi bir mutlu sonu?"

Çünkü o pişman.

Çünkü pişmanlık duyuyor. Çünkü daha iyisini yapmak istiyor.

Gerçek kötü adam olan babasıyla arasındaki fark bu. Romanım daha iyi *olmak* istiyor.

"Seni ve Halo'yu güvende tutmak için ödenmesi gereken bedel buysa, bunu yapacağım. Babam için çalışmaya devam edeceğim. Benden yapmamı istediği şeyi yapmaya devam edeceğim. Bunu sana söylemiştim, değil mi? Senin güvende olman için her şeyi ve herkesi yok edeceğimi söyledim. Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Evet, öyle dedi.

Beni korumak için dünyayı yok edeceğini, yakıp yıkacağını söyledi. Halo'yu korumak için.

Ama dünyayı yakıp yıkmıyor, değil mi? Başka birini yok etmiyor. Kendini mahvediyor.

Kendini yok etmeye kararlı çünkü beni elinde tutmak istiyor.

Güv

enli. Çünkü Pete'e kazık atarsa olacak olan bu. Ve aniden, ona sormak zorunda kaldım.

Pete'in dün bana ne söylediğini sormak zorundayım. O zaman kafamı karıştırmıştı ama

bir şekilde bazı şeyler açık.

Her şey çok net ve canlı ve kalbim durmadan dönüyor.

Göğüs.

Ona, beni meydan okurcasına izleyen kurt gözlerine bakıyorum, tedirgin bir şekilde. "Sen ne..." Yutkunuyorum, sesimi ve nefesimi sabitlemeye çalışıyorum. "Mustang'inizin bagajında ne saklıyorsunuz?"

Ancak Reed'in kaşları birbirine çarparken nefesleri kesilir. "Ne?"

"Arabanın bagajında ne sakladığını söyle bana."

"Bunu bana sormanı Pete mi söyledi?" "Evet. Söyle bana."

Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirirken göğsü titriyor, neredeyse saçlarını koparacak. "Onu öldüreceğim."

Sesimi yükseltiyorum. "Söyle bana Roman." Söylemek zorundayım.

Cevap vermesini sağlamak için. Kalbimin yüksek sesle atmasını durdurmak için. Bundan nefret ediyor. Bana cevap vermek zorunda kalmaktan.

Ama her kelimesinde şiddet olmasına rağmen bunu yapıyor. "Bana verdiğin kazak, tamam mı?"

"Süveter."

"Evet," diye itiyor. "Bana verdiğin kazağı bir poşete sararak arabamın bagajında saklıyorum."

"Neden?"

"Çünkü güvende olacağını bildiğim tek yer orası. Nereye gidersem gideyim benimle olacağını bilmemin tek yolu bu."

Kazağım.

Onu sevdiğim için yaptığım bir şey. Çünkü onun her zaman üşüdüğünü biliyordum ve onu kollarımla sarmak için yanında olmadığımda sıcak ve rahat bir şeye sahip olmasını istedim.

Ona yazdığım aşk mektubu olan o kazağı Mustang'inde saklıyor. Yine, bana hiç söylemediği ve onu zorlamasaydım muhtemelen hiç söylemeyeceği bir şey.

Onun için sevgiyle yaptığım şeyi, sevdiğini söylediği tek şeyin içinde saklıyor.

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Kız kardeşini sevdiğini biliyorum. Ne derse desin Pete'i seviyor. Halo'yu sevdiğini biliyorum.

Ve şimdi beni sevdiğini
biliyorum. O beni seviyor.

Reed bana aşık. Uzun zamandır bana aşık.

Şim

di. Ve ne var biliyor musun? İki yıl önce de beni seviyordu.

O zaman hissettiklerim gerçektir. O beni seviyordu.

Bu yüzden her şeyi yaptı.

Bekaretimi korudu. Suçlamaların düşürülmesini sağladı.

Gider. O gün kalbimi kırdığını biliyorum ama o zaman bile beni seviyordu.

Bunu yaptı çünkü başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Yaptı çünkü Babası.

Ve her şeyden öte, kalbimi kırdığında onun da kalbini kırdığını biliyorum.

Sanki şu anda kalbi kırılıyormuş gibi.

Ve Tanrım, diye düşündüm... Eğer Reed'in de bana aşık olduğunu öğrenirsem, dünyanın en mutlu kızı olacağımı düşündüm. En şanslı kız olurdum.

Çünkü neredeyse on altı yaşındayken aşık olduğum adam beni seviyor. Beni sevdiğinin farkında mı emin değilim ama o da beni seviyor.

Reed Roman Jackson.

Hayatımın aşkı. Balerin kalbimin ritmi. Beni geri seviyor.

Ama ben değilim.

Mutlu değilim. Mutlu değilim çünkü bunun için kendini mahvediyor. Aşk.

Bunun için kendini parçalıyor. Halo için. Benim hayalim için. o aşâğılık adama her şeyi vermezse babasının onu yok edeceğini düşünüyor.

Ona bir baksana.

Dağınık saçlarına bak, güzel gözleri kıpkırmızı ve vahşi. Çenesi sert ve sıkılmış. Uzun, geniş vücudu savaş duruşunda gergin ve tetikte.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve son kez anlamasını sağlamaya çalıştım.

Sevmenin tek yolunun bu olmadığını. Yüzlerce farklı şekilde sevmekte özgürdür.

Halo, Tempest, Pete... ben.

"Şimdi pişmanlık duyuyorsun, değil mi?" diye soruyor gırtlaktan gelen bir sesle. "Beni affettiğin için. Benim gibi bir adamı affettiğin için."

"Hayır. Çünkü arada bir fark var," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Seninle onun arasında."

"Ne?"

"Onun gibi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bunu biliyorum. Olabilirsin de. Onun soyundan geliyorsun, değil mi? O senin baban. Tabii ki benzerlikleriniz var. Onunla birlikte büyüdün. Onunla kavga ederek, ondan nefret ederek ve yine de ondan bir şeyler öğrenerek büyüdünüz. Çünkü bizim yaptığımız budur. Çevremizden, ebeveynlerimizden bir şeyler öğreniriz. Ama bir mucize eseri siz yeni şeyler öğrendiniz. Farklı şeyler. Onun sana öğretmediği şeyler Roman. Çünkü baban böyle şeyler yapamaz. Onunla konuştum. Bunu hissedebiliyordum. Ve babanın tehlikeli olduğunu söylediğinde sana inanıyorum. Ve o böyle çünkü pişmanlık duymaktan aciz. Sevgiden yoksun. Ama sen değilsin. Hiçbir şeyi sevmediğine inanmak istediğini biliyorum ve seni aksini düşünmeye zorlamayacağım. Yine mi? Ama en azından Halo'yu sevdiğini de biliyorum."

Elimi karnıma koyuyorum ve o da tekmeliyor. Ve her zaman olduğu gibi, çok güzel, çok kederli gözleri elime düşüyor.

"Onu sevdiğini biliyorum. Bebeğimizi seviyorsun. Ve başka ne var biliyor musun Roman? O da seni seviyor. Seninle henüz tanışmadı bile ama seni seviyor. Neden biliyor musun? Çünkü sen onun babasısın. Onu koruyacaksın. Ona pek çok şey öğreteceksin. Bisiklete binmeyi ya da matematik problemi çözmeyi. Ya da top atmayı. Belki bir ağaca tırmanmayı. Onu omuzlarınıza alacaksınız ve dünyanın tepesindeymiş gibi hissedecek. Babasını çok sevecek. Bunu görebiliyorum.

"Her şey için seni örnek alacağını görebiliyorum. Onun favorisi olacaksın. Benden bile fazla. Bunu biliyorum Roman. Her şey için sana gelecek. Çünkü sen onun kahramanı olacaksın. Zaten onun kahramanıydın. Ne zaman yakınında olsan canlanıyor. Huzursuz olduğunda uykuya dalıyor. Sesini duyuyor ve içimde gülümsediğini, mutlu olduğunu hissedebiliyorum. Ama bunu yaparsan Roman, baban için bu şeyi yaparsan, onun kalbini kıracaksın. Bizim kalbimizi kıracaksın.

Çünkü o zaman onu korumak istediğin diğer her Şey gibi olacaksın. Kötü adam olacaksın.

"Kötü adam olma Roman. Başka seçeneğin olmadığını düşündüğünü biliyorum. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama zorunda değilsin. Sen her zaman bir seçeneğiniz var. Her zaman. Doğru olanı seçin. İçindeki koruyucuyu seç. Her zaman babanın kontrolünden çıkmak istedin, değil mi? Olabilirsin. Tek yapman gereken seçmek. Lütfen seç. Ne istediğini seç. Hep istediğim bir Şeydi. Ve bunu Halo için yap. Daha doğmadan kalbini kırma Roman. Daha onu kollarına bile almadan. Ama bundan da öte, kendin için ne istediğini seç. Seç çünkü sana her zaman babalık yapmış bir adamı, seni hiç önemsememiş bir adam için incitirsen kalbini kırarsın. Kendi kalbini kırarsın, Roman, İki yıl önce yaptığın gibi. Kendi kalbini kırmayı bırak. Lütfen."

Ona yalvardım. Elimden geldiğince.

Ona yalvardım, yakardım ve ne düşündüğünü bilmiyorum.

Bilmiyorum çünkü bana göstermiyor.

Vücudu güzel mermerden yapılmış bir heykel ve gözleri esrarengiz. Gözlerinde herhangi bir ifade olsaydı bile, bunu zaten göremezdim.

Çünkü kendi gözlerim yaşlarla dolu. Bedenim titriyor.

Bir Şey söylemesini istiyorum, herhangi bir Şey ve o da söylüyor.

Ayaklarının üzerinde kayar, bir adım geri atar ve "Bekleme" der.

Bununla birlikte, arkasını döner ve gider.

Kısa bir süre önce girdiği kapıdan çıkıyor. Bana onu beklemememi söylemesine rağmen bekledim.

Onu bekliyorum ama geri gelmiyor.

Ertesi sabah da gelmedi. Conrad beni okuldan almaya geldi, Reed'in ona mesaj attığını ve beni bırakmasını istediğini söyledi.

Okul gününün sonuna kadar onu göremeyeceğimi bilsem de yine de onu bekliyorum.

Bekledim, bekledim ve bekledim.

Mary's'de merdivenlerden inip bir sonraki dersime geçene kadar, yorgun, ağrılı ve saatlerdir görmediğim adama o kadar aşkıttım ki ayağım kaydı.

Ayağım kaydı.

Ve
tökezliyorum.

Metal tırabzana tutunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tutunamıyorum ve düşüyorum.

Merdivenlerden yuvarlanıyorum ve kör edici bir ağrı beni, sırtımı, ayak bileğimi kavırıyor.

Ama bundan daha fazlası, kör edici bir ağrı karnımı kavırıyor. Halo'mun uyuduğu yerde.

Benim ve onun.

Chapter 28

The Hero

Babamın çalışma odasının kapısını açıyorum ve her zaman nefret ettiğim dört yüz metrekaarelik alana giriyorum.

Taht benzeri koltuğunda oturuyor ve ani müdahalemle onu şoke ettiğimi biliyorum.

Aslında onu hiç şok olmuş görmedim, şimdi düşünüyorum da.

Onu mutlu, neşeli, öfkeli ve tutkunun sancıları içinde gördüm ama hayır, onu hiç şok olmuş görmedim. Benimkine çok benzeyen gri gözleri hafifçe parlıyor.

Ve gözlerinin yüzüne göre çok büyük olduğunu fark ettim.

Tanrı'ya ya da bu işlerden kim sorumluyorsa ona şükürler olsun ki bu özelliği ondan almadım, karikatürize gözler.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ilgilenmiyorum. Zaten fazla kalmayacağım.

Böylece ilk kez, hiç çekinmeden ve tereddüt etmeden masasına doğru ilerledim ve bir şey fırlattım. Babamın yanına kadar savruluyor, cilalı masanın üzerine gevşek kağıtlar dökülüyor.

Bana verdiği dosya.

Daha önce olduğu gibi, iki elimi masasına koydum ve gözlerinin içine baktım.

Gözler.

Hiç sıcak ve sevecen olmayan gözler.

"Bana sır tutma konusunda bir ders vermek istedin, değil mi?"

Başlıyorum. "Sana küçük bir sır vereyim: Arabalarla aram iyidir. Oldukça iyiyimdir. Aslında harika. Mustang'imi neden bu kadar çok sevdiğimi hiç merak ettin mi?"

Yüz hatları gerginleşiyor ama ona konuşma fırsatı vermiyorum.

"Muhtemelen yapmamışsındır. Ne kadar inanılmaz derecede bencil olduğunu düşünürsek. Onu çok seviyorum baba, çünkü kendim inşa ettim. Kendi ellerimle. Bir galeriden almadım, senin paranla almadım. Tamamen bana ait. Seni şaşırttım, değil mi? Evet, beni de. Böyle bir yeteneğim olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani, futbol kolay. Futbol çocuk oynucağıdır, ama bu iş gerçek bir deha gerektirir. Ve dediğim gibi, ben oldukça harikayım. Bu yüzden bir sonuca vardım: Eğer araba yapmayı bu kadar çok seviyorsam, bunu para kazanmak için yapmalıyım, öyle değil mi?"

Kötülük dolu gözleri kısıldı. Ama yine de ona konuşma fırsatı vermiyorum.

Konuşma günleri sona erdi.

"İşte sana küçük bir sürpriz daha: Garajı satın aldım. İstedığın arazinin üzerinde. O artık benim. Maalesef senin paranla ya da senin için çalışarak kazandığım parayla almak zorunda kaldım, yani teknik olarak benim ama yine de. Tüylerim diken diken oldu. Ama sanırım iyi bir amaç içindi, değil mi? Ve şimdi sanırım tebrikler sıraya girdi, değil mi? Çünkü o toprak parçasını asla alamayacaksınız."

Şimdi ona konuşması için bir şans veriyorum. Ve o da dişlerini sıkarak konuşuyor. "Sen küçük bir pisliksin, değil mi *evlat*?"

"Evet, öyleyim. Ama bunun için tüm övgüyü alabileceğimi sanmıyorum. Bir kısmı sana ait." Sonra, "Oh, bir de şu genelde takıldığımız adam var ya

İnsanlar mı? Pete'in banka hesaplarıyla kim oynayacaktı? Evet, o

Rahatsız. Biri evine girmiş ve tüm kemiklerini kırmış. Kim böyle acımasız bir şey yapar ki? Ben gerçek bir pislik derdim."

"Görünüşe göre patronun kim olduğu hakkında küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var, değil mi?

Sen?"

"Aslında bunu sizin kararınıza bırakıyorum. Eğer bir hatırlatmaya değil.

" ihtiyacım olursa ya da babam bana doğru eğilirse. "İstediğine emin

misin? Çünkü

Benim durduğum yerde, bu sefer kaybedecek daha çok şeyin var gibi görünüyor."

Çenemi sıkıyorum, ona tüm nefretimi, içimde bastırdığım tüm tiksintiyi, tüm öfkeyi, onun hakkında konuşmaya cüret ederse üzerine yağdıracağım tüm kargaşayı gösteriyorum.

Benim Fae'm. Ya da Halo.

Dün korkumdan boğuldum. Onun yapabilecekleri karşısında boğuldum. Ama *benim* ne yapabileceğimi hiç düşünmedim.

Neler yapabileceğimi.

"Evet, öyle," diyorum ona, bakışlarımı sabit tutarak. "Kaybedecek daha çok şeyim var. Ve dün gece bunu düşündüm. Ve sanırım bir tane daha küçük

Sana bir sürprizim var."

"O da ne?"

Ellerimi masaya daha sert bastırıyorum, parmaklarım neredeyse pahalı ahşabı delip geçiyor. "Onları kaybetmemi istemezsin. Şimdi kaybetmem gereken şeyleri. Çünkü seninle benim aramda duran tek şey onlar. Ona ve bebeğime zarar vermeyi aklından bile geçirirsen sana yapabileceklerim arasında. Ki bu çok ironik. Sence de öyle değil mi? Bu çok ironik.

Beni kaltağın yapmak için incitmek istediğin şeyler, seni benden koruyan

şeylerin ta kendisidir."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Roman?"

Tüylerimin yeniden diken diken olmasını
bekliyorum.

Son iki yılda olduğu gibi boynumdaki hayali ilmeğin sıkılaştığını hissetmeyi bekliyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Nefeslerim sert ama onları bu hale getiren benim öfkem, kızgınlığım, kendi şiddetim.

"Hayır, elbette değil. Bu bir tehdit değil. Bu bir gerçek ve bunu mümkün olan en samimi şekilde söylüyorum. Eğer aileme bakarsan, kalbini yerinden sökerim. Bunu henüz yapmamış olmamın tek nedeni - ve inanın bana, son iki yılda bunu milyonlarca kez düşündüm - başka seçeneğim olmadığını düşünmemdi. Senin emirlerini yerine getirmekten başka seçeneğim yoktu. Senin gibi *olmaktan* başka seçeneğim yoktu. Çünkü ikimiz de pisliğiz, değil mi? Ama kim bilir,

Bir seçeneğim var. Ve bu seçimin beni nereye götüreceğini görmeyi çok isterim. Eğer bu süreçte seni sikip atarsam.

Pasta. O yüzden bundan sonra ne yapacağınıza çok dikkat edin. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adama dönüşmemi istemezsin. Çünkü o zaman beni kimse durduramaz."

Bununla birlikte, doğruluyorum.

Öfkeli gözlerini izliyorum, benimkilere çok benziyor, içlerinde bir parça dehşet var.

Dün bütün gün hissettiğim dehşet.

Halo ve Fae'nin Juilliard'ını öğrendiğinden beri. Yalan söylemeyeceğim, bunu görmeye bayılıyorum.

Taht gibi koltuğunda oturan babamı kendi oğlundan korkarken görmeyi seviyorum. O bakışı ezberliyorum ve o çalışma odasından son kez çıkarken ileride kullanmak üzere dosyalıyorum.

O zehirli mekânın zehirli havasını son kez solurken.

Tanrım, hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.

Hiç bu kadar *rahatlamış* hissetmemiştim. Artık nefes alabiliyormuşum gibi. Ve hepsi bir seçeneğim olduğu için.

Aslında başka seçeneğim *olduğunu* hiç düşünmemiştim.

Beni kontrol etmek isteyen boktan bir babam vardı.

Beni bir eşya gibi. Beni, kız kardeşimi ya da annemi hiç önemsemeyen biri. Ya da genel olarak insanları. Bu yüzden ondan nefret etmekten başka çarem yoktu. İsyan etmekten, savaştan başka seçeneğim yoktu. Ona sopa göstermek.

Onunla savaştan başka seçeneğim yoktu.

Hayatımdaki her eylem, her tepki asla bir seçeneğim olmadığı gerçeğinden doğdu.

Ama sonra... sonra benim yaptığımı söyledi. Sen her zaman yaparsın.

Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Hiç kimse bana bir seçeneğim olduğunu, kendim için istediğim hayatı seçebileceğimi söylememişti.

Ben de bunu düşündüm. Seçme şansım olsaydı, ne yapardım diye düşündüm.

Ne

istiyo İstedğim şeyler neler?
rsun?

Meğer ben çok şey istiyormuşum. Ve onlar içimde gömülüydü. ortaya çıkmayı bekliyor.

Beni ve Pest'i önemseyen bir anne isterdim. Babam gibi bir caniyi sevmeyen. Mutlu ve kaygısız olan.

Pete'in babam olmasını isterdim.

Bana arabalar hakkında her şeyi öğreten ve tutkumun ne olduğunu gösteren adam. Dün gece saatlerce araba sürdükten sonra yanına gidip her şeyi anlattığım adam. Bana verdiği yanıt, artık garajla işinin bittiği oldu. Artık seyahat etmek, gezdiği yerleri ziyaret etmek istiyordu.

Mimi'yle birlikte gitmişti ve ondan vazgeçmeye hazırды ama sadece ona bakacağıma söz verirsem.

Tam olarak söylediği şeydu: "*Uyanmanı ve kafanı kıcıından çıkarmanı bekliyordum, böylece sana bu lanet dükkânı verip emekli olabilirdim.*

Ben de kabul ettim. Çünkü seçme şansım olsaydı, her gün futbol oynamak yerine bir garajda çalışmayı seçerdim.

O artık benim. Benim hayalim.

Çünkü rüya, size huzur veren ve aynı zamanda ruhunuzu ateşleyen bir şeydir.

Bana söylediği buydu.

Tüm bunlar sayesinde olan kız. Eğer istersem hayatımı babamdan geri alabileceğimi bana gösteren kız. Kendi hayatımı kurabileceğimi. Benim kendi babamla asla gurur duymadığım gibi, küçük kızımın da gurur duyacağı türden bir hayat, bir baba.

Bana farklı, iyi, sevdiğim biri olabileceğimi gösteren kız - ama bir saniye bekleyin.

Bekle bir saniye.

Sonunda bir hayalim olduğunu ve bir hayale sahip olmanın ne anlama geldiğini anlamamı sağlayan kız o değil, hayır. Ya da farklı bir insan olmayı seçebileceğimi.

En azından, sadece o değil, değil mi? O daha fazlası.

O benim... O benim hayalimin ta kendisi.

Çünkü bana huzur veriyor. Ve beni ateşliyor. Yüce Tanrım.

Fae bunu benim için yapıyor. Bana her gülümsediğinde. Her seferinde bana dokunur. Ya da bir hamilelik kitabında okuduğu bir şeyi bana anlatır ya da benim için yemek yapar. Ya da güzel gözleriyle bana bakar veya benim için kızarır.

Ona tapabilmem, onu mahvedebilmem, kendimi onun içinde doyurabilmem için bedenine girmeme her izin verdiğinde.

Her dans ettiğinde.

Bu yüzden onu ormanda ya da Bardstown Lisesi'nde parmak uçlarında dönerken izlemek için can atardım. Çünkü bana huzur veriyordu. Çünkü o benim futbol, rekabet ve babamla ilgili stresimi aldı.

Çünkü onu gördüğümde tek düşünebildiğim oydu.

Tanrım, Fae benim rüyam.

Şimdiye kadar sahip olduklarımın en büyüğü. En değerlisi. Öyle değil mi?

Benim küçük balerinim, görkemli, muhteşem ve bebeğime hamile.

Şu anda dışarıdayım, lüks evimin garaj yolundayım ve bir saniye durmam gerekiyor. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip nefes almalıyım.

Farkına varınca.

Bu kadar aptal olduğum için.

Bunca zaman, bunca lanet zaman, Pete bana söyleyip durdu. Öz babam bana söyleyip durdu ve ben...

Bunu fark edemeyecek kadar batağa saplanmış ve kendi benliğime sarılmış durumdaydım. Onu sevdiğimi fark edemedim. Onu sevebileceğimi.

Kalbimde o kadar çok nefret vardı ki bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama o da bana söyleyip durdu, değil mi?

Bana sevebileceğimi söyleyip durdu.

Eğer Halo'yu seviyorsam - seviyorum, hem de çok seviyorum - o zaman başka şeyleri de sevebilirim demektir. Ama diğer herkesi görmezden geldiğim gibi onu da görmezden gelmeye devam ettim.

Sonra doğruluyorum, damarlarımda bir aciliyet dolaşıyor.

Ona gitmeliyim. Ona söylemek zorundayım.

Bilmesi gerekiyor. Bilmeyi *hak* ediyor.

Nasıl hissettiğimi. Ne kadar büyük bir aptal olduğumu. Özellikle de dün gece onunla işleri nasıl bıraktığımdan sonra.

Şu anda okulda olduğunu biliyorum. Ama sorun değil. O lanet olası siyah metal kapıların dışında duracağım ve dışarı çıkana kadar onu bekleyeceğim.

Ama Mustang'ime doğru adım atmaya başladığımda bir mesaj aldığımı fark ettim.

Telefonum tüm gece boyunca sessizdeydi ve çok sayıda cevapsız arama ve mesaj aldım.

Conrad'dan, Pest. Defter bile.

Ve sonra yirmi dört saat içinde ikinci kez, başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik beni yakalıyor. İçimdeki hayatı boğuyor, beni yere seriyor.

Ama bunun için zamanım yok. Bana ihtiyacı olduğu için bile panik yapacak ya da nefes alacak zamanım yok. Fae'm ve Halo'm. Ve onlara ulaşmak zorundayım.

Hastaneye doğru koşarken tüm hız sınırlarını ve ışıkları ihlal ediyorum. St. Mary's kasabasında, Bardstown'dan ve babamdan kilometrelerce uzakta.

Beni mutlu edecek bir şey. Fae'ye ve bebeğe babamın pençelerinden uzakta sahip olmak.

Artık o kadar değil.

Şimdi panikliyorum. Kızgınlım, sinirliyim ve çaresizim.

Çok çaresizim.

Hastaneye vardığımda titriyordum. Vücudum soğuk. Kemiklerim içinde tutulamıyor.

Nereye gittiğimi ya da oraya ulaşmama kimin yardım ettiğini bile bilmiyorum ama Tanrı'ya şükürler olsun ki doğru yere geldim. Çünkü Conrad'ın uzun boylu halini görüyorum, ayakta duruyor, mekâna girdiğimde gözleri hemen üzerime dikiliyor.

"Nerede o?" Paniğimi bastırarak soruyorum. "Hangi cehennemde O mu?" Conrad ciddi gözlerle bana bakıyor. "Merdivenlerden düştü. Okul. Bir kazaydı. Onu getirdik-" Sanmıyorum.

Yüzüne doğru kalktım ve yakasını tuttum. "Okulda merdivenlerden düştü de ne demek? Sen hangi cehennemdeydin? Neden ona göz kulak olmuyordun?"

"Reed -"

"Tanrı aşkına, o hamile" diye bağıryorum. "Yavaş ve sakar olabilir ve kimseye bir şey yapmaz..." Birdenbire vücudumdaki kış daha da soğuk bir hal alıyor. "Halo. Ne... O..."

"Callie şu anda ameliyatta. Sonbahar doğumu tetikledi ve..." Yutkunuyor ve aynı dehşetin mavi gözlerine yansıdığını görüyorum. "Ve biz Halo'nun ameliyattan çıkıp çıkmayacağını birkaç saat içinde öğrenemeyeceğiz."

Bilemeyeceğiz.

Halo'nun iyi olup olmadığını bilemeyeceğiz.

Eğer Fae'm... Parmaklarım Conrad'ın yakasından kurtuluyor. Sessiz bir adım atarken ellerim gevşiyor.

Panik ve dehşetin ilk adrenalini, bunların ağırlığı tarafından geride bırakılırken. Korkunun ağırlığı.

Burada olmamızın yerçekimi. Bu bembeyaz bekleme odasında Doktorlar, hemşireler ve hastalar etrafta koşuşturuyor, şimdiye kadar görmezden geldiğim bir şey.

Ama Fae'min okulda merdivenlerden düştüğünü ve şimdi Halo ile ameliyatta olduğunu canlı bir şekilde fark etmemle birlikte geri dönüyor.

Ve ikisi de iyi olmayabilir.

"Bütün sabah sana ulaşmaya çalıştık," diyor Conrad. "Neredeydiniz? Neden bu sabah onu bırakamadınız?"

Bu sabah erkenden ona mesaj attım ve bugün onu okula bırakamayacağımı çünkü halletmem gereken bir iş olduğunu söyledim. Halletmem gereken bir şey.

umursamadığını biliyorum ve bunu hiç istemedim.

Çünkü bu benim sorumluluğumdu, babamın.

Ben de ona göğsümün yandığını, vücudumdaki her kemiğin acıdığını söyledim. "Her şey bitti. Babamla."

Bakışları benimkiyle aynı ciddiyet ve korkuya dalmış olsa da, gözlerinde küçük bir onay da görebiliyorum. "Güzel."

Ve sonra, "Onu seviyorum." demekten kendimi alamıyorum.

"Biliyorum. Görebiliyordum. Şimdi senin de görebiliyor olman güzel." "Pisliğin tekiydin."

"Evet. Ama senin hakkında yanılmışım. Yanılmayı sevmem ama yanıldığıma memnunum." Sonra gözlerindeki bakış donuklaştı. "Ve orada olmadığım için üzgünüm. Onu kurtarmak için..."

Düştü.

Halo Jackson bir Pazartesi günü saat tam 3:27'de dünyaya geldi. Gerçi gelmemeliydi.

Yaklaşık altı hafta erken. Tüm kitaplar normal bir hamileliğin kırk haftaya kadar sürdüğünü söyler. Otuz yedi ile kırk iki hafta arasında doğan bebekler tam zamanında doğmuş sayılır. Daha önce doğanlar prematüredir.

Halo otuz bir haftalık prematüre.

4,6 kilo ağırlığında ve hiçbir kötü etkisi olmadan hayatta kalma şansı doksan beş.

Ama onu YYBÜ'de tutmamız gerekiyor. Kuvözde çünkü Prematüre bebekler vücut ısılarını nasıl düzenleyeceklerini bilemezler. Aşırı kilo kaybı yaşayabilirler. Yaşamsal belirtileri dengesiz olabilir.

Halo'nun başına böyle şeyler gelebileceğinden değil, çünkü ameliyatı yapan doktorun bana söylediği gibi o hafif prematüre kategorisine giriyor. Ameliyat sorunsuz geçti. Düşmenin bir tür iç kanamaya neden olabileceğinden korkuyorlardı ama olmadı.

Fae ve Halo'm şanslıydı.

Ama işi şansa bırakmıyorlar. Bu yüzden kuluçka makinesi. Tüm bunları biliyorum çünkü bana söylediler.

Ama başka şeyler de biliyorum.

Onun da benim gibi siyah saçlı olduğunu biliyorum. Ve onun gibi mavi gözleri.

Ve onun küçük olduğunu biliyorum. Çok, çok, tehlikeli derecede küçük. Onu nasıl güvende tutacağımı bilmiyorum. Bu kadar küçük ve kırılgan bir bebeği kim nasıl güvende tutabilir bilmiyorum.

Çok kırılabılır.

Ve Halo'ya parmağımla bile dokunsam kırılacak gibi görünüyor. İyi ki dokunmamışım.

Ameliyattan sonra onu doğrudan YYBÜ'ye götürdükleri ve tüm bu tüpleri taktıkları için henüz değil. Bu yüzden kızımı henüz kucağıma alamadım.

Benim kızım.

O benim kızım. Benim bir kızım var.

Geçtiğimiz aylar boyunca kendimi hazırladığımı düşündüm. Sorularım vardı. Onları sordum. Onun için alınacak şeylerin bir listesi vardı. Geldiğinde ihtiyaç duyacağı şeylerin listesi.

Ve evet, korkuyordum.

Elbette öyleydim. Nasıl bir baba olacağımı. Hep boktan bir babam olduğu için.

Ama kendimi bu kadar beceriksiz hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.
Sonraki. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar kör.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Onunla.

Tüm bu aşkı nasıl kontrol altına alabilirim? Tüm bu aşk telaşını
Daha önce hiç hissetmemiştim.

Bu tür bir aşk değil.

Sanki patlayacağım. Bebeğime duyduğum sevgi yüzünden derim
parçalanacak.

Yani evet, bilmiyorum.

Bu dünyadaki tek şey, tek kişi hariç.

Beni sakinleştiren, bana huzur veren güç uyuyor. Doktorlar çok iyi
olduğunu söylüyor.

Normal ameliyat sonrası ağrı, iyileşme ve hissedeceği halsizlik
dışında.

Oh, ve düşmeden dolayı bileği burkulmuş.

İyi olacağını biliyorum ama gözleri kapalı ve sarı saçları beyaz
yastığın üzerinde dalgalanırken Halo kadar kırılgan görünüyor.

Tıpkı benim kadar güzel, küçük ve benim.

Ama sonra o gözler çırpınarak açılıyor, saf ve ışıltılı mavi, kalbim küt
küt atıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, yatağının yanındaki sandalyemden eğilip
son iki saatin büyük bir kısmında tuttuğum elini sıkıyorum.

Gülümsüyor, o peri gibi gözleri yüzümde geziniyor. "Hey." Sonra
hafifçe kaşlarını çatı. "Tamamen mahvolmuş görünüyorsun."

Benden yorgun bir kıkırdama kaçıyor. "Ve bir peri gibi
görünüyorsun." O da hafifçe kıkırdıyor ve ben yutkunuyorum. "Nasıl... nasıl
hissediyorsun?"

"Güzel. Bir rüya gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet. Şampiyonluk maçı hakkında. Stadyumdayım, maçınızı izliyorum," diye fısıldıyor, elimi sıkıyor, bir şeyler yapıyor boğazım düğümleniyor. "Tütümü ve kanatlarımı takmışım ve gülümsüyorum çünkü golü atacağını biliyorum. Ama sonra, sahadan kafanı kaldırıyorsun. Doğrudan bana bakıyorsun ve sen de gülümsüyorsun ve ben sana gözünü toptan ayırmaman gerektiğini yoksa kaybedeceğini söylemek istiyorum ama çok mutluyum. Bana baktığın için, oyunu ve dünyayı umursamadığın ve kalabalığın içinde sadece bana baktığın için çok mutluyum. Ve sonra, karnımda Halo'yu hissettim ve..." Nefes alışları hızlanır, gözleri farkındalıkla dolar ve serbest eli karnına doğru uçar. "Halo. Ne... nerede..."

"Hey, hey." Elini sıkıp dikkatini çekmeye çalışıyorum. "O iyi. O burada. O -"

"Ama olmaması gerekiyordu... Düştüm Roman." Ağlamaklı, paniklemiş gözlerle bana bakıyor. "Okulda düştüm ve çok acı çektim. Seni bekliyordum ama sen hiç gelmedin ve Halo... Halo nerede?"

"Hey, bana bak, Fae. Bana bak. Ben buradayım, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum. Bir yere gitmiyorum." Elini tekrar sıktım. Sanki kalbini hayata döndürmeye çalışıyormuşum gibi, sanki ciğerlerine nefes al, sadece nefes al diyormuşum gibi sıkmaya devam ediyorum. "Ve Halo iyi. O da iyi. Biraz prematüre ama harika gidiyor, tamam mı? Endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum. Söz veriyorum, Fae."

Gözlerinden yaşlar dökülüyor, saçlarının arasında kayboluyor. "Söz veriyor musun?"

"Evet. Evet, biliyorum. O iyi. Sen de iyisin."

Sonunda nefesleri sakinleşir. "Tamam, sana güveniyorum. İhtiyacım olan..." Ama rahatlığıyla birlikte yorgunluğu da geliyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Onu görmem gerek. Götür beni... götür beni ona... yalnız olmalı ve... korkuyor olmalı. O olmalı..."

Saçlarını okşuyorum, başparmağımı neredeyse tamamen kapanmış göz kapaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Ve tekrar uykuya daldığında, sakın ve rahat nefes aldığında, alnından öpüyorum, güzel kokusunu kokluyorum ve söz veriyorum, "Olmasına izin vermeyeceğim. Halo'nun korkmasına izin vermeyeceğim. Ya da senin. Asla."

Chapter 29

Halo Cora Jackson çok güzel.

O şimdiye kadar doğmuş en güzel bebek. Önyargılı olduğumu biliyorum.

çünkü ben onun annesiyim, ama umurumda değil. En koyu renk saçları ve en mavi gözleri var, benimkilerden bile daha mavi ve en pembe yanaklara sahip.

Ve o küçük.

Şimdi bile, dört hafta sonra.

Başlangıçta küçüktü. Çünkü bu kadar erken gelmemesi gerekiyordu. Temmuz'da burada olması gerekiyordu ama Mayıs'ta geldi.

Ama şikayet etmiyorum.

Hiç şikayetçi değilim.

Hayatının ilk dört haftasını YYBÜ'de geçirmek zorunda kalmasına rağmen.

Ancak bunu beklemiyorduk. Çünkü geçirdiğim kaza nedeniyle erken doğmuş olsa da, doğum aşağı yukarı komplikasyonsuz geçti. Doktorlar da bir hafta içinde eve dönebileceğimiz konusunda umutluydu.

Ancak daha sonra nefes alma sorunları ortaya çıktı ve vücut ısısı dalgalanmaya başladı. Bu yüzden onu tutmaya karar verdiler ve bir şekilde bebeğim dört hafta boyunca kuvözde kalmak zorunda kaldı.

Hayatımın en uzun dört haftasıydı. En uzun ve en zoru.

Her saniyesini umutla, dua ederek ve Tanrı'ya bunun ben olmamı dileyerek geçirdim. Hastanede kalması gereken kişi, küçük, değerli ve masum olan bebeğim değil de bendim.

Bütün o tüpleri onun kırılğan vücudu yerine benim vücuduma sokuyorlardı.

Ama öyle değildi.

Sadece dört haftadır anneyim ama sanırım hayatımın geri kalanını aynı şeyi dileyerek geçireceğim. Halo'nun başına kötü bir şey gelirse, onun yerine benim başıma gelmesini dileyeceğim.

Üç gün sonra, ameliyat sonrası bakımla ilgili bir sürü bilgiyle eve gönderildim ve gerçekten dikkat etmedim çünkü en değerli şeyi, bebeğimi geride bırakıyordum.

Ama hatırlayan bir kişi vardı. O kişi.

Karnımda dikişler olduğunu hatırladı. Bir zamanlar sıkı ve pürüzsüz olan karnımda şimdi Halo'yu kestikleri yerde bir yara izi olacaktı.

Kesiğim iyileşene kadar banyo yapamayacağımı, sadece duş alabileceğimi hatırladı. Ya da ağır bir şey kaldıramayacağımı; Halo içimdeyken zaten ağır bir şey kaldırmama izin vermiyordu, yani bu yeni bir şey değildi. Ayrıca ayak bileğim burkulmuştu, bu yüzden hiçbir şey taşımama izin vermiyordu, nokta.

Yara izimin önümüzdeki haftalarda acıyacağını da unutmamıştı.

Bu yüzden benim için güvenli olan tüm reçetesiz ağrı kesici ilaçları stoklamak için bir not aldı. Hareket etmeme yardım etmek için not aldı.

cam evin etrafında dolaşıp kaslarımı esnetiyorum.

Oh, ve bana yardım etmek için bir not aldı. Halo'yu ilk emzirdiğimde onu nasıl tutacağımı ve karnımı acıtmayacak rahat bir pozisyon bulmayı bilmiyordum.

Her şeyi not etti.

Ama şu anda burada değil, cam evde.

Bugün Halo'nun hastaneden çıktığı ilk gün olduğu ve her saniyesinde burada olmak istediği için burada olmak istemesine rağmen.

Ve çağrılmadan önce büyük bir kısmında buradaydı.

Hastaneye birlikte gittik; onu eve birlikte geri getirdik. Halo'nun teyzeleri ve amcaları sayesinde ev baştan aşağıya süslenmişti.

Tanrım, bir sürü var.

Kendileri kadar aşırı korumacı olacak dört amca

- Ben, Conrad, Stellan, Shepard ve Ledger. Aslında dört teyzem de. Mary'nin kızları Salem, Poe ve Wyn ve tabii ki en eski en iyi arkadaşım ve Reed'in kız kardeşi Tempest.

Ve hep birlikte, Halo'yu evde karşılamak için evi süslediler. Yine de çoğu zaman uyudu.

Tüm o şenlikler ve kahkahalar.

Ama sonra onu tutmaya başladılar. Teker teker.

Önce Shepard gitti. Çünkü Shep'e göre, onun en sevdiği amcası olacaktı. Ledger tabii ki buna itiraz etti. Ama sonra Shep, Ledger'in bu konuda söz sahibi olmadığını söyledi çünkü birincisi, Shep daha büyüktü ve bu konularda otoritesi vardı. İkincisi, Halo'nun ona nasıl gülümsediğine bir bakın.

Ona Halo'nun sadece bir aylık olduğunu ve şu anda gülümseyemediğini söylediğimde, Shep bana bebeğimin ona gülümsemesini kıskandığımı söyledi

benim yerime.

Her neyse.

Shep'ten sonra Tempest geldi. Her nasılsa Ledger onun için geri çekilmeyi sorun etmedi; kabadayı, öfkeli kardeşimin bir Jackson için geri çekilmesi ilginç değil mi?

Mary's kızlarının sırasıydı, özellikle de Wyn'in, çünkü en büyük ağabeyim Conrad önce kadınların sonra da erkeklerin gideceğini ilan etmişti. Con'un *Bronwyn*'in - ona böyle hitap ediyor - sırası gelsin diye herkese geri çekilmelerini söylemesi de ilginçti. Ona bakıp durduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama her neyse, Poe ile Salem arasında bir yerde, tatlı bebeğim artık canına tak ettiğine karar verdi ve ağlamaya başladı.

Onu yakalamak için koştum ama önce başka biri geldi.

Yine, başından beri her şey için orada olan adam.

Bir kenarda durmuş, herkesin Halo'yla ilgilenmesine izin verirken kendisi de etrafı gözlüyordu. Ama Halo ağlamaya başlar başlamaz harekete geçti.

Ve sonra her gün görmek için can attığım bir manzarayı gördüm. Görmek için can atıyorum. Küçük balerin kalbim onu görmeyi bekliyor, arzuluyor ve ağrıyor.

Bebeğimizi tutuyor. Ve

bunu çok da iyi yapıyor.

Sanki en başından beri kolunu nasıl açacağını, omzunu nasıl kamburlaştıracığını, boynuna ne kadar dikkat etmesi gerektiğini biliyordu, Ona maksimum destek ve koruma sağlamak için parmaklarını onun minicik vücudunda ne kadar geniş açması gerektiğini.

Maksimum güvenlik.

Onun koruyucusu. Onun kahramanı.

Her neyse, Halo'muzu kollarına alır almaz sakinleşti.
O da yumruklarını sallamaya, sesler çıkarmaya, onun için yaptığım
patiklerin içindeki minik ayaklarını tekmelemeye başladı.

Tıpkı o yakınımıdayken, hatta karnımıdayken bile yaptığım gibi.
Biliyor musun, Shepard, Ledger ve diğerk herkes gidebilir.

o.

Her zaman bildiğim gibi, onun favorisi olacağını biliyorum.
Onun içinde sihir var. Kara büyü. Bütün kızlar, benim dört haftalık
Yaşlı bebek, ona karşı koyamıyorum. Vampir derili ve kurt gözlü olan.
Reed Roman Jackson.

Bana Halo'yu veren adam. Aslında ona benziyor. Gözlerim hariç,
Halo her şeyini ondan almış. Saçını, burnunu, çenesini. Alnını. Kulakları
bile.

Babasının karbon kopyası. Ve o da az
önce garaj yoluna girdi.

Her zamanki gibi, arabasının kapısı kapanmadan önce lastiklerinin
gıcirtısını duyuyorum.

Ama bu onun Mustang'i değil. Dükkandan yeni, bebek korumalı bir araba
aldı,

onun dükkanı.

Auto Alpha.

Evet, bana söyledi.

Ertesi gün, nihayet uyandığımday ve bir şeyler soracak, bir şeyler
duyacak ve Halo'yu görmeye gidecek kadar aklım olduğunday. Bana garajı
satın aldığını söyledi. Artık onunmuş ve orada alışacakmış ve sanırım her
şey hakkında çok duygusaldım, ağlamaya başladım.

Reed artık özgür olduğuy için mutluluktan hıkırday hıkırday ağladım.

Babasından kurtuldu. İstediyi şeyey sahip. Hayaline kavuştu.

Hayalini seçti. Doğru olanı seçti.

Her gün iŖe giderken oraya gidiyor. Bugün de oraya gitti çünkü yanlıŖ teslim edilen bazı parçalar için onu aramıŖlar.

Yani Ŗimdi mutluyum.

Halo'm var. Sonunda evde ve sağlıklı. Reed artık babası için alıŖmak zorunda değil.

Son derece, aŖırı derecede mutlu.

Mutlu, mutlu, mutlu.

O kadar mutluyum ki, verandanın merdivenlerinde onun ayak seslerini duyduğumda, oturduğum rahat koltuktan kalkıp odadan ıkıyorum.

Mutfağa gidip bir Ŗeylerle meŖgul oluyorum.

Gerçi burada yapılması gereken bir Ŗey yok. Çünkü Burada bulunan insanlar, ailem ve arkadaŖlarım, gitmeden önce her Ŗeyi temizlediler. Çünkü beni rahatsız etmek istemediler ya da beni strese sokmak istemediler.

Evde yeni bir bebek var.

Ugh.

Bundan nefret ediyorum.

Yapacak hiçbir Ŗeyim olmamasından ve kalbimin göğsümde dönüp durmasından nefret ediyorum çünkü o Ŗu anda evin içinde. Kapıyı kapattı ve muhtemelen benden  saniye uzakta.

Neredeyse buraya gelmemesini umuyorum.

Mutfağa.

Ondan saklandığım yere.

Dürüst olmak gerekirse, burası iyi bir saklanma yeri değil. Muhtemelen yatak odasını seçip kapıyı kilitlemeliydim. Pencereleri kapatmalıydım. Bu onu dıŖarıda tutmazdı ama Ŗu anda ona bunu yapamayacak kadar kızgınım.

Evet, kızgınım.

O kadar kızgınım ki...

Onu eşikte hissettiğimde etrafımda dönüyorum. Uzun boylu, iri varlığı diğer her şeyi bastırıyor ve onu görür görmez aydınlık olan alan karanlığa bürünüyor.

O kadar ki, açık renkli tişörtü ve koyu renk kot pantolonunun içinde parlayan tek şey o. Sol pazusunda bir yağ şeridi ve sol bileğinde midemi sıkıştıran, göğsümün özlemle kabarmasına neden olan daha küçük bir leke var.

Genelde eve gelmeden önce iş yerinde bulaşık yıkamaya çok dikkat eder. Bir şeyleri kirletmek istememekle ilgili bir şey. Ama bazen lekeleri kaçırıyor ve ne olduğunu bilmiyorum ama onları çok erkeksi, çok ama çok seksi buluyorum.

Ve onları üzerimde istiyorum, o kirli, yağlı, *büyüleyici* elleri.

Yumruklarımı sıkıyorum çünkü bu beni daha da sinirlendiriyor.

Tekrar yüzüne baktığımda, gözlerinin beni içine çektiğini görüyorum. Saç örgümü, papatya desenli beyaz saçlarımı Elbise.

Bugün bu elbiseyi seçtim çünkü beni bir peri gibi hissettiriyor - Kızgın olduğum adamın izniyle - ve Halo'mu eve getirdiğim için, kendimi öyle hissetmek istedim.

İşi bittiğinde, bakışları düzden çok torbamsı olan karnımda bir saniye kadar uzun süre kaldığında ve gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, "Herkes gitti" diye bağıyorum.

"Anlıyorum."

Tabii ki öyle ve tabii ki o derin ve pürüzsüz sesiyle omurgamdan aşağı ılık bir bal gibi iniyor.

Elbisemi tuttum ve tekrar "Halo uyuyor" diye bağırdım.

Bu doğru.

Uyuyor. Onu besledim, altını değiştirdim ve şimdi uyuyor. Bu uzun sürmeyecek çünkü yakında bir kez daha beslenmesi gerekecek ama şimdilik bebeğim uyuyor ve umarım büyülü şeyler hayal ediyordur.

Bu arada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, sadece ona çok ama çok kızgınım ve eğer yakında bu konuda bir şey yapmazsa onu yumruklayacağım.

Yapacağım.

"Biliyorum," diyor ne düşündüğümü duymuş gibi.

"Ne?"

"Uyuduğunu."

"Nereden biliyorsun?" Faydasızca, kavgacı bir şekilde soruyorum.

Ve gözlerine çok ince bir eğlence pırıltısı giriyor. "nk onun programını biliyorum. Çünkü son dört haftadır biliyorum."

Bunu bildiğini biliyorum.

Her şeyi biliyor, değil mi?

O zaman nasıl olur da şu anda ona çok kızgın olduğumu bilmez?
Son birkaç gündür yavaş yavaş daha da sinirlendiğimi?

Belki de olmamalıyım ama elimde değil.

Keskin bir nefes alıyorum ve titreyen, terli ellerimi uyluklarıma siliyorum. "O zaman ben de gidip biraz uyuyayım. Çünkü bütün kitaplar hep Halo uyurken benim de uyumam gerektiğini söylüyor." Bunu vurgulamak için başımı sallıyorum. "yleyse ben de şimdi mutfağa ve -" "O

kadar hızlı değil."

O zaman nefesim kesiliyor.

Balerin kalbim kt küt atıyor çünkü aniden tüm muhteşem özellikleri keskinleşiyor. Elmacık kemikleri daha keskin bir hal alıyor ve sakallı ve belli ki onu rahatsız eden çenesi daha zarif bir V'ye dönüşüyor.

Tanrım, böyle çok güzel.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, muhteşem, yırtıcı yüzüne hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Heyecandan nefesim kesilmiş bir halde omurgamı tezgâha bastırıyorum. "Ne?"

Sorum üzerine nihayet eşikten içeri adımını atıyor ve ben yutkunuyorum.

Uzun bacakları tembel ama bir o kadar da kararlı bir şekilde bana doğru ilerliyor ve aman Tanrım, bunu yapacak mı?

Sonunda bana söyleyecek mi?

Bana ulaştığında, ki bu zaten üç saniyeden fazla sürmüyor, başını eğiyor ve yine o ses tonuyla soruyor: "Ağrın nasıl?"

Acı.

Bana acıyı mı soruyor?

Dürüst olmak gerekirse, bana her gün soruyor. Dikişlerimin acıyıp acımadığını, daha fazla hareket etmek için iyi olup olmadığını soruyor. Normalden daha yorgun olup olmadığını falan.

Ama daha iyiye gidiyordum ve düşündüm ki... Yapacağını düşündüm. Sonunda bana söyleyecekti.

Çünkü dört hafta oldu.

Dört hafta, tamam mı?

Her şeye rağmen beni sevdiğini öğrendiğimden beri. Beni iki yıldır sevdiğini. Onun için yaptığım kazağı hâlâ Mustang'inin bagajında sakladığını öğrendiğimden beri.

Ve evet, Halo'yla aramız çok kötüydü. Bazı geceler onsuz ölecekmişim gibi hissettim. Bedenim ve kalbim o kadar boş hissediyordu ki, küçük patiklerine ve henüz giyemediği kazaklarına sarılıp ağlıyordum.

Reed de aynı şekilde hissediyordu.

Bana yatakta sarılırdı ve ben yüzümü göğsüne gömer, gözyaşlarımla tişörtlerini ıslatırdım. Alnımdan öperdi, saçlarımı okşardı.

ve hiç ağlamadığını biliyorum ama göğsünün titrediğini hissettim. Aldığı her nefeste yutkunduğunu ve duygularını bastırdığını hissettim.

Ama geçen hafta iyileşmeye başladı ve sonunda Tünelin ucundaki ışığı görüyorduk. Sonunda bekleyişin sona erdiğini ve onu eve getirebileceğimizi biliyorduk.

Ama bekleyiş bitmedi, değil mi?

Ben ve o söz konusu olduğunda değil.

Hiçbir şey söylemedi. Bir şey ima bile etmedi. Birkaç hafta içinde Juilliard'a gideceğimi biliyor ama yine de bundan hiç bahsetmedi. Tüm zamanını otelde geçirmesine rağmen hala otelde yaşıyor. camdan ev ve şu anda, belki de hiç bitmeyeceğini fark ediyorum.

Bu bekleme.

Belki de hiçbir şey söylemeyecek. Belki de hiç farkına varmayacak.

Ve bir anda tüm öfkem uçup gidiyor ve yerini büyük bir mutsuzluk ve kalp kırıklığı alıyor. Geçtiğimiz aylar boyunca kendime milyonlarca kez Halo'yu sevdiği için mutlu olacağımı söylememe rağmen, sadece bir topun içine kıvrılıp kaybolmak istiyorum.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, köprücük kemiğine ve inatçı boğazına bakarak. "Dün bana sorduğundan çok daha iyi. Ve bir gün önce sorduğundan da çok çok daha iyi. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum Roman. Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok. Şimdi gidebilir miyim?"

Lütfen?"

"Hayır."

Gözlerimi boğazından ayırmadan iç çekiyorum. "Peki, ne istiyorsun?"

Bana ne kadar erken söylerse, o kadar erken gidip kendimi kontrol altına almaya çalışabilirim. Böylece Halo aç uyandığında hazır olur ve kendime gelirim. Belki uzun, sıcak bir duş alıp orada ağlayabilirim, böylece Halo'yla ilgilenirken birkaç saatliğine ağlamış olurum.

"Sen."

Verdiği cevap karşısında özlem beni en çok etkileyen şey olurken ellerimi bir an için yumrukluyorum. Ama parmaklarımı açıyorum ve "Ben ne?" diyorum.

"Dinlemek için."

Sonra yukarı
baktım.

Aptal gibi.

Sadece iki kelime söyledi ama yapamam. Ona bak, sor. "Neyi dinleyeyim?"

Gözleri şu anda en sevdiğim renk, erimiş cıva, hayal kırıklığının ipuçlarını taşıyor olsalar bile. "Kendimi tutmaya çalışıyordum. Her şey yüzünden. İyi bir adam olmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Çok zor, Fae. Konu sen olunca."

"Zor olan ne?"

Bana cevap vermiyor.

Onun yerine, V şeklindeki çenesi tik tak ediyor ve gözleri uzaklara bakıyor. Sanki kendisiyle sohbet ediyormuş gibi. Ve konuşması bittiğinde iç çekiyor, geniş göğsü dışarı fırlıyor ve yüz hatlarına bir kararlılık çöküyor.

"Sana bir hafta vermek istedim..." demeden önce duraksadı, "tamam, bir *gün*. Halo'yu eve getirdikten sonra sana en azından bir gün vermek istedim ama ben bir pisliğim. Daha fazla bekleyemem. Daha fazla bekleyemem..."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Neye?"

Yine cevap vermiyor ama tamamen başka bir şeyle karşılık veriyor.

"Her zaman sana bir şeyler anlatmadığımı söylersin, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım. En başından itibaren."

"Başlangıç mı?"

Çenesi bir an geriliyor ve yutkunarak, "Seni ilk gördüğümde ben dokuz, sen altı yaşındaydın," diyor.

Buna hazırlıklı değildim.

Bunu hiç beklemiyordum ve bu yüzden "Özür dilerim?" diye nefes aldım.

"Dans ediyordun, oyun alanında dönüyordun ve Tanrım, çok güzel görünüyordun," diyor huysuzca, yine gözleri hem içimi yakıyor hem de çok uzakta görünüyor. "Pembe bir tütün vardı ve sarı at kuyruğun dönerken uçuşuyordu. Ve düşündüm ki... düşündüm ki, ona dokunmalıyım. Gerçek olduğundan emin olmak için ona bir kez dokunmalıyım. Çünkü bir anda ortaya çıktın ve ne yaptığımı bile bilmiyordum ama aniden oradaydın. Bu kız oradaydı, çok güzeldi ve..."

Tekrar yutkunur. "Çok *temiz*. Peri gibi bir şeydi. Onun gibi birinin gerçek olup olamayacağını görmek için ona dokunmam gerekiyordu ve dokundum. Ona dokundum. Aslında dokunmak zorundaydım. Çünkü bir saniye önce dönüyordun ve bir saniye sonra düşmek üzereydin ve ben seni yakalamak için oradaydım. Ama elbiseni mahvettim. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Üzerinde çamurlu parmak izleri bırakmıştım. Çünkü ellerim kirliydi. Gitmene izin vermek istedim ama beni o kadar temiz, o kadar ılık dolu hissettirdin ki bunu yapmak istemedim ve kardeşlerin olmasaydı bunu yapmazdım. Geldiler ve beni ittiler ve evet. İşte bu kadar.

"Seni bir sonraki görüşümde ben on bir, sen sekiz yaşındaydın. Seni BATTERY Blossoms'ın penceresinden gördüm. Conrad'la birlikteydin ve o zamanlar ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum çünkü sana özgürce dokunabiliyordun. Seninle birlikte olabiliyordun, o ve diğer üç kardeşin. Seninle konuşuyorlardı ve sen de muhtemelen onlara sürekli gülümsüyor ve onlar için dans ediyordun. Ve evet, bunun için onlardan nefret ettim. Her neyse, pencereden seni izlemeye devam ettim. Ne yapacağına karar vermek için çok zaman harcıyordun.

ve düşündüm ki, eğer o benim olsaydı, ona bütün dükkânı alırdım, böylece asla seçim yapmak zorunda kalmazdı."

Kıkırdıyor. "Ben zengindim. Ya da babam öyleydi ve o zamanlar onu değilse bile parasını severdim. Bu yüzden ona her şeyi alabileceğimi düşündüm. Ne isterse alırdım. Ve kafamda, seni seçim yapmaya zorlayan ağabeyinden daha iyiydim. Ve böylece izlemeye devam ettim ve belki Beni hissettin, bilmiyorum. Belki de pencereden seni izleyen bir sürüngen hissettin ve o kadar hızlı döndün ki tökezledin. Tekrar. Ve ben sana ulaşmak istedim. Camı kırıp seni yakalamak istedim ama lanet olası kardeşin seni yakaladı. Bu beni çok kızdırdı. Bunu yapamadığım için. Seni kurtaramadım. Ama her neyse, düşündüm ki... benim yaptığım bu. Ona bunu yapıyorum, perime, onu düşürüyorum. Onu kirlettim. Bu yüzden uzak durmam daha iyi olacaktı ve ben de öyle yaptım.

"Yaptım, güven bana. Seni şehirde bir yerde görürdüm, arkamı döner ve uzaklaştırdım. Bir saniye bile duraksamazdım. Ama sonra bir gün, seni o mağazada gördüm. Her zaman gittiğin, kız gibi olan, bütün o elbiselerin olduğu..."

"Anti-sosyal Kelebek?" Sanki transa geçmiş gibi teklif ediyorum.

Bardstown'daki favori mağazalarımından biri. O kadar kadınsı, dantelli ve çiçekli şeyler var ki, satın almasam bile sadece göz atarak orada saatler geçirebilirim.

"Evet. İşte o." "Beni orada gördün mü?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri anılarla dolu, parlıyor, çok yoğun bakıyor. "Sen Bardstown Lisesi'ne başlamadan önceydi. Aslında günleri sayıyordum. Okuluma ne zaman geleceğini. Ledger'ın bu konuda şirretlik yapacağını biliyordum ama en azından orada olacaktın. Benim olduğum yerde.

En azından seni her gün görebiliyordum. Ama her neyse, seni o dükkanda gördüm ve

Elbise seiyordun, arkadaşınla g l yordun ya da her neyse, içeri girmem gerekiyordu. Seni görmek zorundaydım. Sadece kısa bir süreliğine. Ben de girdim ve seni soyunma odasından çıkarken izledim.

Arkadaşına elbiseler. Her birinin içinde çok güzel görünüyordun ve ben sana bütün mağazayı almak istedim. Sana istediğin her şeyi vermek istedim. Ama her neyse, o zaman hiçbir şey olmadı. T kezlemedin. Seni kirletmedim, bu yüzden hepsinin kafamda olduğunu düşündüm ve Tanrım, çok mutluydum. Kendimden geçmiştim, sanki bir şey kazanmıştım. Artık senden uzak kalmak zorunda değildim. Yani, kardeşlerin hariç, ama siktir et onları, anlıyor musun?

"Ama sonra okulun ilk günü Ledger'ın kamyonetinden iniyordun ve sanırım beni, Mustang'imi gördün ve belki de parıltıya karşı gözlerini kıstın ve bir saniye sonra tekrar t kezledin.

Ve kendi kendime, "Siktir git Jackson." dedim. Neden onu incitmeyi bırakamıyorsun? Neden sadece... duramıyorsun? O sana göre değil.'

Ondan sonra

Geri dönmek yok. Ondan sonra *her zaman, her zaman* gizli kalmaya, sana normalden fazla bakmamaya dikkat ettim. Seni Mavi Madonna'da izlediğimde bile, çünkü lanet olsun ama kendime engel olamadım, beni asla görmediğinden emin oldum. Beni hiç hissetmedin. Çünkü hissetseydin, seni yine incitirdim. Seni kirletirdim.

"Ve sonra sen... partime geldin ve tüm uyarılara rağmen Kendime verdiğim sözler, tüm iyi niyetim, kendimi senin peşinden gitmekten alıkoyamadım. Ve Tanrım, benim için dans ederken o kadar masum, o kadar güzel ve o kadar muhteşemdin ki. Suçlu hissettim. Sana bunu yaptırdığım için, seni o şekilde izlediğim için, sana bunu yapmak istediğim için sırf senden uzak durmayacağımı anlasınlar diye kardeşlerin geldiğinde seni öptüm. Kalmam."

Elleri kenetlenmiş, sesi sanki ormandaki o anı yeniden yaşıyormuş gibi gergin ve öfkeli. Ona gidip bunu söylemek istiyorum.

Onu sevdiğim dışında ona ne söylemek istediğimi bilmiyorum.

Onu çok seviyorum ve bunu beklemiyordum. Bilmiyordum ve Tanrım, lütfen ona söyleyebilir miyim?

Bunu bana geri söylemesi ya da henüz fark etmemesi ya da hiç fark etmemesi umurumda değıl. Sadece onu sevmek istiyorum ve o çok yalnız, öfkeli ve meydan okuyan bir şekilde yumruklarını sıkmuş duruyor ve ben...

Tekrar yutkunuyor ve kurt gibi güzel gözleri bir şeyle parlıyor. "Her neyse, ondan sonra olan her şeyi biliyorsun. Bana o kazağı verdiğın gece hariç. Hiç giymediğim - yaptığım şeyden sonra giyemezdim - ama onu saklıyorum. Yakınımda tutuyorum ve sanırım o gece bir şeyler hissettim. Bir acı, bir özlem hissettim. Bu

Seni kardeşlerine geri götürmek yerine, seni alıp götürmek istediğim geceydi. Seni kendime saklamak istedim. Benim perim. Benim için böyle güzel bir hediye yapan. Bundan önce kimse bana bir şey vermemişti. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum... Ben... O geceydi, evet. O gece seni alıp götürmek istedim ve..."

"Roman?"

Sesim onu o ana geri getiriyor. Bana odaklanmasını sağlıyor.

Bunca zamandır bana bakıyor olmasına rağmen, beni gerçekten görmediğini biliyorum ama şimdi görüyor. Beni görüyor ve yüz hatları kendine çeki düzen veriyor.

Kendilerini öncekinden daha kararlı bir bakışla düzenliyorlar ve yine de içlerinde bir açıklık var. Sanki bir şeyi açığa çıkarıyormuş gibi bir açıklık.

Onun düşünceleri, evet.

Ama bundan daha fazlası. Ruhu belki.

"Sana hiçbir şey anlatmıyorum çünkü nasıl anlatacağımı bilmiyorum," diyor kalın bir sesle. "Daha önce hiçbir şeyi gerçekten *anlatmadım*. İnsanlarla hiçbir zaman gerçekten bir şeyler paylaşmadım. Bir şeyleri *paylaşabileceğim* kimsem hiç olmadı. Ve bu benim için sorun olmadı. Çünkü hep başka şeylerle boğuşuyordum. Ben Her zaman kendi pislliğime gömüldüğüm için bir saniye bile duramıyorum. Durmak ve Nefes al, ama şunu bilmeni istiyorum. Kafamdaki düşünceleri bilmeni istiyorum, Fae. Çünkü buna hakkın var. Sadece *senin* hakkın var biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Hayatım boyunca kendimi boğulmuş, öfkeli ve nefret dolu hissettim. Yaptığım şeyleri yapmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. İnsanları incitmekten, insanlarla kavga etmekten, yalan söylemekten, aldatmaktan ve kötü adam olmaktan başka seçeneğim yoktu. Ama sonra seni her gördüğümde, seni her *gördüğümde*, Fae, içimden bir parçayı yok ediyorsun. Kirli bir parça, anlarsın ya. İçimde beni kötü yapan bu şeyi yok ediyorsun, Fae. Onu öldürüyorsun ve beni temizliyorsun. Beni daha iyi yapıyorsun. Nefes almamı sağlıyorsun. Seninle nefes alabiliyorum ve hiç böyle olmamıştım.

seninle olduğum kadar özgürce nefes alabiliyorum.

"Ve bunu her yaptığında, ciğerlerimi tatlı hayatla her doldurduğunda, sana zarar veren her şeyi ve her şeyi yok etmek istiyorum. Seni güvende tutabilmek için dünyayı yakıp yıkmak istiyorum. Sen benim ejderhalarımı her öldürdüğünde, ben de seninkileri öldürmek istiyorum. Senin kahramanın olmak istiyorum, Fae. Bunu istiyorum. Bana Halo'nun kahramanı olduğumu söylediğini biliyorum ve öyleyim. Olacağım da. Hayatımın geri kalanında. Olacağım.

Onu sev, koru ve güvende tut. O benim. O *bizim*. Ama aynı zamanda senin kahramanın olmak istiyorum. Ben de seni güvende tutmak istiyorum. Bu

iŖi kendim için istiyorum. Ve bu yüzden sana bir Ŗey vermek istiyorum. Hiç bu kadar önem vermediğim bir Ŗey. İnsanlar bundan bahsettiğinde onlara güldüm. Alay ettim. Deli olduklarını dŖndm. Ŗimdiye kadar."

Gözlerim ıslak. Acıyorlar ama gözyaşlarımın düşmesine izin vermiyorum. Görüşümün bulanıklaşmasına izin vermiyorum çünkü onu görmek istiyorum. Onu net ve canlı bir şekilde görmek istiyorum.

Ama şimdi "Ne?" diye fısıldadığımda çok zor oluyor.

"Kalbim" diye fısıldamadan önce bir an için çenesini sıkıyor. "Kalbin."

"Evet. Onu sana vermek istiyorum."

"Neden?"

Sert ve kırık bir şekilde kıkırdıyor. "Çünkü sen bana seninkini verdiğinde, ben onu kırdım. Onu gerektiği gibi koruyamadım. Seni incittim ve hayatımın sonuna kadar bunun pişmanlığını yaşayacağım. Bu yüzden kalbim senin. Seni o oyun parkında gördüğümünden beri öyle. Sadece son birkaç haftada fark ettiğim bir şey. Çünkü bunu fark etmemi sen sağladın. Kalbimin nefretten başka bir şeyle de dolu olabileceğini fark etmemi sağladın. Sevgi gibi bir şeyle."

"Aşkım."

Belli belirsiz bir kafa sallıyor. "Evet. Seni seviyorum, Fae. Seni çok ama çok uzun zamandır seviyorum. Sanırım oyun parkından beri. Sana karşı hissettiklerimin aşk olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama onlar aşk. Sana aşığım amına koyayım. Ve bu yüzden sana söylemek istiyorum ki kalbime sahip ol. Onunla ne istersen yapmanı istiyorum. Benim seninkine yaptığımı sen de ona yapabilirsin. Onu kırabilirsin, Fae. Kalbimi kırabilirsin. Kırmanı istiyorum. Onu senin ellerine bırakıyorum. Senin çirkin olduğunu düşündüğün ama benim gördüğüm en güzel ayaklar olan balerin ayaklarının altına koyuyorum."

Kalbi.

Sonra da göğsüne bakmak zorunda kalıyorum.

Zor olsa da gözümü onun muhteşem yüzünden ayırmak zorundayım. Çünkü sanırım... Sanırım yeterince odaklansaydım, muhtemelen göğsünün içinde atan kalbini görebilirdim.

Sahip olmamı istediği şey.

Bir zamanlar çorak ve kısır olduğunu düşündüğüm sandık. Orada hiçbir çiçek yetişemezdi. Halo'yu sevdiğini söylediğinde yanıldığımı kanıtladı ama şimdi bu konuda da yanıldığımı düşünüyorum.

Onun sadece bir çiçeği değil, bir bahçesi var.

Romanımın göğsünde papatyalardan oluşan gizli bir bahçesi var. Benim için ve sonra onu görmemi zorlaştırsa da gözyaşlarımı hiç durduramıyorum. Ama onu göremediğim için endişelenmemeliydim çünkü bir saniye önce orada duruyordu ve bir saniye sonra bana dokunuyordu.

Ellerini ıslak yanaklarıma koyuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Gözyaşlarımı siliyor, alnımı öpüyor. "Ağlama, Fae. Seni ağlatıp duruyorum."

"Kalbini kırmamı mı istiyorsun?"

Tekrar alnımdan öpüyor. "Eğer istersen."

Başımı sallıyorum, bileklerini kavıyorum. "Ama ben bunu zaten yaptım." "Neyi?"

Sonra ellerimi yanaklarına, o güzelim sert çenesine götürüyorum. "Senin kalbini çoktan kırdım. İki yıl önce. Gözyaşlarım, acılarım. Kalp kırıklığım. Onlar senin kalbini kırdı, değil mi?"

Çenesi parmaklarımdın altında hareket ediyor. "Evet."

"Ben yatak odamda her ağladığımda, sen de kendi odanda uyanık yatıyordun, değil mi?"

Başıyla kısa bir selam veriyor.

"Ve ben şehrimde ne zaman kendimi kırılmış, incinmiş ve yalnız hissetsem, sen de kendi şehrinde umutsuz ve sefil hissediyordun."

"Ben yaptım."

"Artık kalbini kırmak istemiyorum. İyileştirmek istiyorum. Senin benimkini iyileştirdiğin gibi. Onu korumak istiyorum. Güvenli, korunaklı ve sıcak çünkü sen

çok kolay üşüyorsun. Sana *giyebileceğin* kazaklar yapmak istiyorum. Ve senin için dans etmek istiyorum. Böylece artık beni stüdyoda takip etmek zorunda kalmazsın. Sana kek yapmak ve gülmek istiyorum. Senin için. Senin *için* olmak istiyorum Roman. Böylece bana uzaktan bakmak zorunda kalmazsın. Böylece beni yakalamak için orada olmadığında düştüğümde kızmak zorunda kalmayacaksın. Ve..."

Elini yüzümden çekiyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan, bileğinin iç kısmında yağ lekesi olan elini aşağı doğru sürüklüyorum. Ve hâlâ onu izlerken bileğimi boynumun yan tarafına sürterek tenimi kirle boyuyorum.

"Ve sırf beni biraz kirleteceğini düşündüğün için bana dokunmaktan vazgeçmeni istemiyorum."

Gözleri işaretle parlıyor; midesi kasılıyor.

"Biraz pislikten korkmuyorum Roman. Hiç korkmadım. Ya da düşmekten. Bütün bunlardan korkmuyorum. Neden biliyor musun? Çünkü senden kurtuldum. Çünkü bana yaşattığın kalp kırıklığından kurtuldum ve kışını tekmeledim. Sen de kurtuldun. Ve ben bittim, tamam mı? Birbirimizi incitmekten bıktım. Senin için dans ettiğimden beri tek istediğim beni sevmendi. Hepsi bu. Tek istediğim beni yanında tutmandı. Beni yanında tutmanı istiyorum. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar."

Başımı salladım. "Evet.

Nedenini sor." Yutkunuyor.

"Neden?"

"Çünkü ben de seni seviyorum, seni aptal."

Kıpırdamadan duruyor, sadece gözleri hareket ediyor, benimkiler arasında gidip geliyor. "Sen... sen beni seviyorsun."

Tanrım.

Onunla ne yapacağım ben?

Neden bu kadar... çılgın, sevimli ve bu kadar büyük, bilgisiz bir aptal?

Parmak uçlarımı onun acımasız çenesine geçiriyorum. "Evet, Roman. Seni seviyorum.

Seni iki yıldır seviyorum, tamam mı? Seni Bardstown Lisesi'ndeyken sevdim ve sen benim tatlı Romanımdın. Bir pislik olup o gece kalbimi kırdığında ve arabayı çaldığımda seni sevdim. Ondan sonraki iki yıl boyunca da seni sevmemem gerektiği halde sevdim. Ve ben Seni şimdi seviyorum. Seni Halo ile her gördüğümde, seni daha çok seviyorum. Onu nasıl sevdiğini her gördüğümde sana daha çok aşık oluyorum. Her seferinde, Roman."

"Vay anasını... Tanrım. Her şeyden sonra... düşünmemiştim. Ben..."

"Biliyorum, çünkü hiç durmadım. Sana çok kızgın olmama rağmen."

"Kızgın."

"Evet." Burnumu çektim. "Çünkü beni beklettin." Kaşlarını çattı. "Seni ne için beklettim?"

"Bunun için mi?" Dudaklarımı büzüyorum. "Bütün bunları bana anlattığın için. Ve bil diye söylüyorum, dört hafta önce anladım."

"Neyi anladın?"

"Bana aşık olduğunu."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Anlamışsın."

"Evet."

"Nasıl?"

Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Çünkü ben senden daha zekiyim." Sonunda dudakları seğirdi. "Öylesin."

"Ve bana kazağımın arabanın bagajında olduğunu söylediğin için. Böyle bir şeyi kim yapar biliyor musun?"

"Kim?"

"Aşık bir adam. Bana kafayı takmış bir adam. Sen bana takıntılısın, Roman."

Seğiren dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor, onu çocuksu gösteren bir gülümseme. "Öyleyim."

Sonra ellerimi hareket ettirip saçlarını çekiştiriyorum. "Ve sen hiçbir şey söylemedin. Her zamanki gibi. Ama bu daha kötü, değil mi?"

Kendi elleri hareket ediyor ve parmakları saçlarıma girip gömülüyor ve vücudu sertliğini kaybederek bana doğru kayıyor. "Nasıl daha kötü?"

Ona başımı sallayarak öfkemi gösteriyorum. "Çünkü son on üç yıldır bana takıntılısın. Beni o oyun parkında gördüğünden beri. Ve ben o günü hatırlamıyorum bile."

Kızgınlığım onun eğlencesini azaltmıyor, hayır.

Şimdi çok rahat, birkaç gün önceki halinin tam tersi. ve evet, bana söylediği gibi ben de rahatlamak istiyorum. Ve ben de bunu bekliyordum.

Ama ben değilim.

Çünkü öfkem beni yakalıyor.

"İstemiyorsun, ha?" diye geveleyerek kafa derime masaj yapıyor.

Yine de sihirli parmaklarının beni caydırmasına izin vermedim.

"Hayır. Ve şimdi bana o günle ilgili her ayrıntıyı anlatmanı istiyorum. Her şeyi, Roman. Havayı, zamanı. Ne giyiyordun? Ve sana ne söyledim ve _"

"Teşekkür ederim dedin," diye sözümü kesiyor, küçük gülümsemesi hâlâ yerinde, parmakları üzerimde yavaşça sihrini konuşturuyor. "İyi bir kız gibi. Elbiseni kirlettin ve sen bana o kocaman mavi gözlerini çevirip teşekkür ettin."

Ses tonundaki şefkat ve sıcaklık karşısında nefesim kesiliyor. "Şu andan itibaren bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Her şeyi. Tüm sırlarını, korkularını ve arzularını. Hayallerini. Her şeyi."

Bunun üzerine gözleri ciddileşir.

"Söz veriyorum." "Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

Sonunda öfkem azalıyor. "Senin en iyi arkadaşın olacağım Roman. Ve beni durduramazsın."

O kurt gözleri parladı. "Arkadaşım olmak ister misin, Fae?"

Kalbim hızla çarpıyor. "Evet."

"Evet, bunun mümkün olduğunu

sanmıyorum." "Neden olmasın?"

"Çünkü tek düşündüğüm seninle edepsizce konuşmak ve seni kızartmakken nasıl bir arkadaş olurum bilmiyorum. Ve o rujlu dudaklarını öpmek."

Dudaklarım karıncalanıyor ve fısıldarken onları ısıırıyorum, "Kötü bir tane. Kötü bir arkadaş olurdun."

Sırıtırıyor, vampir teni ısınıyor ve kurt gözleri çok güzel ve yırtıcı görünüyor. "Hangisi o?"

Ağzım daha çok karıncalanıyor. "Yabanmersini Perisi."

İtiraf etmeliyim ki sadece ismi için aldım ama rengi de koyu mavi tonlarıyla oldukça iyi çıktı.

Bileğini saç örgüme dolayarak başımı geriye doğru çekiyor. "Neden?"

"Çünkü ben bir periyim."

"Evet, öylesin," diye fısıldıyor. "Benim perim." "Altı yaşından beri."

"Altı yaşından beri." "Ve sen benim Romalımsın."

"Öyleyim."

"Dokuz yaşından beri," diyorum ona. "O zaman beni tutacak mısın?"

Vücudu duygularla titriyor. "Evet, yapacağım. Seni ve Halo'yu seveceğim. Ve tüm hayallerini gerçekleştireceğim, Fae. Bunu bilmeni istiyorum. Juilliard'a gideceğini biliyorum ve sana engel olmayacağım ve -"

Onu durdurmak için elimi ağzına götürdüm. "Neden Juilliard için endişelenmeme izin vermiyorsun?" Kaşlarını çatıyor ve ben parmaklarımı daha sert bastırıyorum. "Şimdilik beni sevdiğini söyle."

Parmaklarımı oynattım ve "Seni seviyorum amına koyayım." dedi.

Gülümsüyorum, kollarımı boynuna doluyorum. "Ben de seni seviyorum. Bana Halo'yu sevdiğini tekrar söyle."

"Halo'ya bayılıyorum."

"Bana birlikte kalacağımızı söyle. Sonsuza kadar."

Yutkunuyor. "Sonsuza kadar birlikte kalacağız. Çünkü biz bir aileyiz
Şimdi

." Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor. "Aile. Evet. Şimdi
öp beni." Kıkırdarak, tam olarak bunu yapıyor.

Dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor. Sanki daha fazla
bekleyemezmiş gibi. Ben de bekleyemedim.

On üç yıl boyunca bunu beklediğime inanamıyorum. Ben bile
bilmiyordum

Beklediğimi.

Ama öyleydin.

Çünkü nasıl yapamam?

Onun hissettiklerini ben nasıl hissetmem? Belki de bu yüzden onu ne zaman Wild Mustang çalarken görsem dans etmek istiyordum. Belki de bu yüzden ondan uzak duramadım, tüm uyarılara rağmen onu düşünmeden edemedim.

Çünkü ben farkına varmadan çok önce onun dans perisiydim.

Ve evet, ona Juilliard'ı anlatmalıyım. Kabulümü bir yıl ertelediğimi ve gelecek yıl Baby Blues'da bale öğretmenliği yapmak için Bayan Petrova ile konuştuğumu. Ben hamileyken herkes çok şey yaptı ve şimdi sıra bende. Ve hayallerimin peşinden gitmeden önce bir yılım var.

Halo'nun annesi olmak, onun büyümesini izlemek, bu yeni hayata alışmak, tüm kardeşlerime yakın olmak için bir yıl çünkü son iki yıldır değildim.

Ve şimdi onun gibi olacağım bir yılım var. Onu Halo'yla birlikte, dünyanın en iyi babası olarak izleyeceğim. Hayallerinin peşinden gitmesini ve beni sevmesini izleyeceğim.

Ama önce beni öpmesine
izin vereceğim. Diğer her
şey bekleyebilir.

Epilogue

One Year Later

Güzel mavi gözleri var ve heyecanla açılmışlar. Aslında, tüm vücudu heyecanlı görünüyor.

Mama sandalyesinde otururken, kollarını havada sallıyor, minik yumrukları havaya kalkıyor, bir yandan da sevimli tombul bacaklarını sallıyor. Çıkardığı seslerden bahsetmiyorum bile.

Onun kahkahalarının, miyavlamalarının, heyecanlı ciyaklamalarının bu dünyadaki her kalbi eritebileceğine ve tüm boş alanları neşeyle doldurabileceğine inanıyorum.

Ama belki de annesi olduğum için bana öyle geliyordur.

Dürüst olmak gerekirse, Halo'm şimdiye kadarki en neşeli bebek.

Yabancılara gülümsüyor. Onlara el sallıyor. Eğer biri el sallarsa - Ki hemen hemen hepsi bunu yapıyor çünkü merhaba, Halo çok sevimli - mutluluktan çıldırıyor, kucağında ya da bebek arabasında neredeyse dans ediyor.

Oh ve köpekleri çok sever. Özellikle yavru köpekler onun favorisidir.

Parkta bir tane görürse, gidip merhaba demeliyiz. Onu sevmeli, en azından yüzümüzü ya da ellerimizi yalamasına izin vermeli ve onu ne kadar çok sevdiğimizi söylemeliyiz.

Belli ki öyle.

Çünkü Halo konuşmıyor ama bana ne söylemem gerektiğini söylüyor.

Bana başını sallıyor, bu da Halo dilinde 'ona onu sevdiğimi söyle' anlamına geliyor. Eğer küçük yumruklarını sallıyor ve ciyaklıyorsa, bu 'ona gelmiş geçmiş en şirin köpek yavrusu olduğunu söyle' anlamına gelir. Ama aynı zamanda kucağımdan inip sürünerek ona doğru gitmeye çalışıyorsa, bu da 'onu eve götürmek istediğimi söyle' anlamına gelir.

Halo'ya sürekli başkasının köpeğini alamayacağımızı söylüyorum ama bana bu konuda inanmıyor.

Sonra ağladığı ve sinirlendiği bir karmaşanın içine giriyoruz. Burnundan sümük akıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve benim küçük anne kalbimi kırıyor.

Ama biliyorsunuz, çocukların her ağladıklarında ve öfke nöbeti geçirdiklerinde istediklerini elde edemeyeceklerini öğrenmeleri gerekiyor.

Küçük kızımın sesi ağlamaktan kısıldığında ve bana suçlayan gözlerle baktığında çok zor olsa da, sert kalmaya çalışıyorum.

Başka biri değil ama, hayır.

Başka biri tam bir enayi. Tanrım, o bir enayi.

Pembe dudaklarında hafif bir titreme ve kaşları oynamak için ortaya çıkıyor. Eğer parmağıyla mağazadaki bir oyuncakı işaret ederse, onu raftan almak için hamle yapar. Başka birinin eline geçme ihtimaline karşı. O oyuncakın stoklarında olduğunu, o rafta onlarcasının durduğunu açıkça görebilsek bile.

Ve Tanrı korusun, eğer pembe yanaklarından bir damla gözyaşı süzülürse, onun öfkesi

kontrol altına alınmalıdır. Adım atar, tepinir ve Halo kızı istediğini elde edene kadar sakinleşmez.

Uzun *uzun* tartıştıktan sonra ona bir köpek yavrusu vereceğiz. Çünkü dediğim gibi, o bir enayi ve yarın küçük kızımın ilk doğum günü.

Tabii ki, bunu bilmiyor.

Doğum günü hakkında değil - sanırım biliyor; bunu ona milyonlarca kez söyledim ve sanırım beni tamamen anlıyor. Ama köpek yavrusu hakkında.

Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu.

Halo kızının ağladığını göremeyen babası, işten sonra onu almaya gidecek.

Her neyse, şu anda bebeğimin heyecanı tamamen başka bir şeyden kaynaklanıyor.

Çünkü yemek pişiriyoruz. Ve Halo da pişirmeyi seviyor.

Ben yemek pişirirken mutfakta bulunması gerekiyor. Mama sandalyesinde oturmalı ve tereyağını karıştırma kabına koymama, şekeri ölçmeme, bir tutam tuz eklememe ve her şeye yardım etmeli.

Her yaptığında da beşlik çakıyoruz. Ama en sevdiği kısım krema.

Sanırım renkleri seviyor. Ne kadar parlak, o kadar iyi.

Ben de adaya doğru eğilmiş, internetten bulduğum harika bir yemek tarifi kitabının sayfalarını çeviriyor ve ona görmek istediği tüm güzel renkleri gösteriyorum.

Keklerinin üzerinde çok özenli süslemeler var. Ben amatör bir fırıncıyım; tüm bunları yapamam ama en azından nasıl harika kekler hazırlayacağımı biliyorum.

Ben de ona "Tamam, bu mu?" diye sordum.

Onun cevabı, birkaç ay önce ilk dişleri çıkmaya başladığında ona aldığımız diş çıkarma halkasını çiğnemek ve mutsuz olmak, hala onu seviyor ve burnunu kaşımak.

"Hmm... o zaman bu değil." Sayfayı çeviriyorum ve ona güzel bir yeşil pasta gösteriyorum. "Peki ya bu?" Heyecanla sordum. "Ne kadar yeşil. Bak! Çok güzel. Annemin elbisesi gibi. Gördün mü?"

Halo'nun gördüğü ama başını sallayıp itiraz eden sesler çıkararak hemen reddettiği beyaz çiçekli açık yeşil bir güneş elbisesi giyiyorum.

"Ne? Annenin elbisesini beğenmedin mi?" Ben somurtuyorum, o yine başını sallıyor.

Gözlerimi ona dikerek, ki bu sadece onun kıkırdamasına ve oyuncağını çiğnemesine neden oluyor, "Pekala kızım, bunu hatırlayacağım. Annenin elbisesi hakkında söylediklerini hatırlayacağım. Ama şimdilik bu işi çözmemiz gerekiyor.

Babam için yaptığımız kekleri neye boyayacağımıza karar vermeliyiz ve..."

Konuşmayı kesiyorum çünkü bu onu başka bir heyecan seviyesine çıkarıyor baba.

Halo kızı için deli olan tek kişi o değil aslında. Kız da onun için deli oluyor.

Çok heyecanlanmadan onun önünde 'Baba' diyemezsiniz. Tombul kollarını çırpacak, minik bedenini oynatacak, gülecek, kıkırdayacak ve ciyaklayacak, ondan bahsedildiğinde odayı mutluluğu ve neşesiyle dolduracak.

Şu anda yaptığı gibi.

Ve rastgele bebek heceleri söyleyecek. "Da da... Da da da..."

"Biliyorum," diyorum, burnumu onun mis gibi kokan saçlarına sokmak için daha da eğilerek. "Babam için kek yaptık. Çok sevecek, değil mi?"

Küçük bedenini daha da kıpırdatıyor, sanki onu çağırıyormuş gibi yumruklarını açıp kapatıyor. "Da da... da da..."

Yanağından öperim. "Biliyorum. Ben de onu özlüyorum. Yakında dönecek. O zaman ona tüm gününü anlatabilirsin. Annenle nasıl kurabiye yaptığınızı ve doğum günü pastanı. Sabah parka gittiğimizi ve döndüğümüzde yarınki doğum günü partisi için kıyafetlerimizi seçtiğimizi." Gözlerimi büyütüyorum ve o da büyütüyor. "Ve aman Tanrım, çok güzel, değil mi? Pembe!"

Daha çok rastgele bebek heceleri ve baş sallama.

Ben de ona ne kadar heyecanlı olduğumu göstermek için başımı sallıyorum, ki kesinlikle öyleyim. Çünkü *çok* şirin bir kıyafet. Fırfırlı tütü tarzı bir elbise ve bebeğime onunla birlikte giymesi için küçük şirin pointe ayakkabılar aldım.

Halo, fırıncılık, yavru köpekler ve babasına olan sevgisinin yanı sıra baleyi de çok seviyor.

Beni dans ederken seyretmeye bayılır. Bazen sırf onu güldürmek için dönüyorum. Özellikle tüm kostümü, mayoyu ve tütüyü giydiğimde çok hoşuna gidiyor.

"Evet, öyle," diye devam ediyorum heyecanla onunla konuşmaya. "Pembe, güzel ve çok şirin. Tıpkı Halo gibi. Ve benim Halo'm küçük bir Halo gibi görünecek.

Yarın balerin olacaksın, değil mi? Tıpkı annem gibi."

Başını sallamaya devam ediyor ve ben de onu güldürerek yanağından tekrar öpüyorum. "Tamam, ama odaklanmamız gerek tatlım, tamam mı?" Ona söylüyorum. "Odaklanmamız gerek. O gelmeden önce babanın kekleri için bir renk seç, tamam mı? Böylece onun için her şeyi güzelleştirebilirim ve daha sonra ona sürpriz yapabiliriz."

Bunun üzerine Halo başını salladı, ne demek istediğimi tamamen anladı ve babası için bir renk seçebilmek için ciddileşti.

Ve tabii ki onun için en sevdiği rengi seçiyor. Başımı kendime sallıyorum.

Çünkü bilmem gerekirdi. Benim kıymetli bebeğim Tüm dünya onun sevdiği şeyi seviyor. Her neyse, sonraki bir saatimi krema yapmak, keklerin üzerine sürmek ve onun için sürprizi hazırlamakla geçirdim.

Her şeyi kaldırıyordum ki o sesi duydum.

Lastiklerin gıcirtısı.

Ardından arabasının kapısı tipik bir gürültüyle kapandı ve ardından benim Dünyadaki en sevdiğim ses, onun gümbür gümbür ayak sesleri, kapıyı tıklatıp açmadan önce verandanın merdivenlerini aşıyor.

Tüm bunlar olurken kalbim küt küt atıyor.

Balerin kalbim göğsümde dönüyor, sıçırıyor ve dönüyor. Bunu bana hala yapıyor.

Onun gelişi. Yaklaşan yakınlığı. Onu belki de beş saniye içinde göreceğim gerçeği. Garajı Auto Alpha'da geçirdiği uzun günün ardından nefis bir şekilde buruşuk ve seksi bir şekilde yıpranmış olacağı gerçeği.

Babasıyla birlikte çalıştığı ve her saniyesinden nefret ettiği zamanlarda, eve geldiğinde hep içimde bir endişe olurdu. Çünkü o günün onun üzerinde bıraktığı korkunç etkiyi göreceğimi bilirdim.

Şimdi ise tüm endişelerim yok oldu.

Günleri hala aynı uzunlukta olsa da, bunların bedeli farklıdır.

Bugünlerde yorgunluğu iyi bir iş gününden geliyor. Tutkuyla bağlı olduğu, sevdiği bir şeyi yaparak geçirdiği iyi bir gün.

Nihayet mutfağın eşiğinde belirdiğinde düşüncelerim dağılıyor.

Lacivert tulumunun içinde uzun boylu ve iri yarı. Ben öyle sevdiğim için uzun tuttuğu saçları buruşuk ve V şeklindeki güzel çenesi onu hâlâ rahatsız eden kirli sakallarla kaplı. Saatlerce ve günlerce onu yaladıktan, öptükten ve okşadıktan sonra bile.

Ve gözleri, kurt gibi ve güzel, benim üzerimde. Her zamanki gibi.

Gülümseyerek dudağımı ısıırıyorum, gözlerim parlıyor ve onu eve doğru düzgün karşılamak için *sabırsızlanıyorum*.

Ama yapmak zorundayım. Sadece birazcık.

Çünkü onu eve ilk götürmek isteyen başka biri var.

Neredeyse iki yıl önce yağmurlu bir gecede tesadüfen birlikte yaptığımız küçük kız. Sevdiği adamın, babasının gelişinden en az benim kadar heyecan duyan.

Tek fark, mama sandalyesinde ciyaklayarak ve kollarını sallayarak onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor.

Gözleri Halo'ya dikilir dikilmez tüm vücudum iç çekiyor ve kalçalarım sıkılıyor çünkü dünyadaki en güzel şeyi görmek üzereyim.

Ona yeniden aşık olmamı sağlayacak şey. Birincisi, gözleri.

O güzel hayvan gözleri eriyor ve yakut kırmızısı dudakları küçük ama şefkatli bir gülümsemeyle geriliyor. Sonra ona doğru gidiyor ve hafifçe eğilerek onu kollarının arasına alıyor, pazuları tulumunun kolları altında esniyor.

Ve sonra, o kadar derin, pürüzsüz ve sevecen bir sesle diyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Hey, Halo kızı. Seni özledim."

Tamam, yanılmışım.

Tüm dünyada en sevdiğim ses bu. Onunla o rahatlatıcı sesiyle konuştuğu zaman.

Tanrım, onunla bu şekilde konuşarak kaç kez onu sakinleştirebildiğini bile bilmiyorum. Ya da huysuzlandığı ve beni hiç dinlemediği gecelerde onu uyutmayı başardı. O kadar yorgun ve sinirliyim ki ne yapacağımı bilemiyorum.

Bazen ona imreniyorum, sahip olduğu sihirli güçlere.

Ama şu anda onlara aşık oluyorum. Tıpkı küçük kızım gibi.

Çünkü onun sesini duyunca yine gülüyor ve ciyaklıyor, tombul bacaklarını göğsüne doğru tekmeliyor ve alkışlıyor, bu da onun kıkırdamasına ve alnından öpmesine neden oluyor.

Ama gösteri henüz bitmedi.

Bir sonraki kısım benim en sevdiğim kısım. Her zaman gözlerimi devirsem de

o.

Halo kolunu kaldırır, saç tokasını çekiştirir - bu beyazdır ve papatya şeklinde - ve ona veriyor. O da kızın küçük ellerinden itinayla alıyor. Onu adaya bırakmadan önce, bacakları kenardan sarkıyor ve siyah saçlarını büyük, güzel parmaklarıyla tarayıp tekrar takıyor.

Ona başını sallıyor. Sanki saç tokası takmak çok ciddi bir işmiş gibi, o da aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor.

Sanki annemin daha önce yaptığı yanlışmış ve sadece babam nasıl yapılacağını biliyormuş gibi.

Tam şirinliklerine gözlerimi devirmek üzereydim ki kafasını kaldırdı.

Bana sırtıyor ve ben de ona gözlerimi kısarak "*Senden nefret ediyorum*" diyorum. Bu da onun kıkırdamasına ve "*Hayır, etmiyorsun*" anlamında göz kırpmasına neden oluyor. Ugh.

Hayır, nefret etmiyorum. Ondandır nefret edemem. Hiçbir zaman edemedim. Ve bugünlerde Halo ile ne kadar eğlenceli ve şaşırtıcı olduğu için daha da karşı konulmaz.

Adamın dikkatinin tekrar kendisinde olmasını isteyen kadın elini yüzüne doğru sallayarak çenesine vuruyor ve ona rastgele hecelerle hitap ediyor. Onu tekrar kucağına alıyor ve bana son bir kez hararetli bir bakış atarak, her zaman yaptığı gibi onu oturma odasına götürüyor.

Onunla biraz oynayacak, onu oyalayacak ve ben de huzur içinde akşam yemeği üzerinde çalışabileceğim. Bu rutini bu işin başında bulmuştuk. tüm ebeveynlik olayı, ki bence çoğunlukla harika gidiyor.

Bana gelmeden önce.

Yaklaşık otuz dakika sonra da bunu yapar.

Bir kolunun belime dolandığını ve sert vücudunun sırtıma yerleştiğini hissediyorum. Salata için marul yıkadığım musluğu kapatıyorum. Ellerimi silerek kolumu kaldırıyorum ve kirli sakalını okşayarak ona doğru sarkıyorum.

Şimdi benim sıram.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, nefis orman ve kır çiçeği kokusunu içime çekerek. Ayrıca arabalar.

Baharatlı, erkeksi ve çok seksi.

Reed mırıldanıyor, nefes alırken çenesini saçlarıma sürtüyor, göğsü omurgamda dalgalanıyor. Sanki kokumu solumak onu sakinleştiriyor. Beni de sakinleştiriyor.

Ona verdiğimi bilerek.

"Onu getirdin mi?" Fısıldayarak köpek yavrusundan bahsediyorum, parmaklarımı onun kalın kirli sakallarına gömüyorum.

"Evet."

"Şirin mi?"

Bir nefeslik hava kaçır. "Kim bilir. Pete beğendi ama. Yarın partide getirecek."

Pete'in Halo'nun partisi için burada olmasına sevindim.

Garajını Reed'e verdikten sonra bir süreliğine uzaklaştı. Gitmek istediği her yere seyahat etti çünkü bunlar ona rahmetli eşi Mimi'yi hatırlatıyordu.

Geri döndüğünde ona cam evi geri alıp burada yaşaması gerektiğini söyledim. Özellikle de burası onun ve Mimi için özel bir yerken.

Ama bu evin artık bizim olduğunu söyledi, Reed'in ve benim, çünkü bizi bir araya getirdi.

Ve bu yüzden bize aittir.

Kıkırdıyorum. "Biliyor musun,

Roman?" "Ne?"

"Sen bir enayisin."

Beni döndürüp tezgâha yaslamadan önce kolunu karnıma doluyor, kolları vücudumun iki yanında, bir kafes oluşturuyor. "Ben bir enayiyim."

Boynumu yukarı doğru eğiyorum, parmaklarım kollarını pazularından kavırıyor çünkü işte orada.

Yırtıcı.

Parlayan kurt gözleri ve ısıltılı vampir teni olan. Hayatımın aşkı.
Kahramanım.

"Uh-huh," diyorum. "Halo için."

Gözleri kısıldı. "Nedenmiş o?" "Çünkü
ona bir köpek yavrusu aldın."

"Ve?"

"Bunu biliyor musun bilmiyorum Roman ama ona her istediğini vermek
zorunda değilsin. Ona hayır diyebilirsin."

"Ona istediği her şeyi vermek isterken neden ona hayır diyeyim ki?"

Şu anda çok öfkeli görünüyor. Sanki Halo'ya bir şey vermeme düşüncesi
ona hakaret gibi geliyor ve bu beni güldürüyor.

Ayrıca çenesini öpmek için parmak uçlarıma kalkmama neden oluyor.
"Enayinin tam tanımı bu aslında."

İşte o zaman saç örgümü tutup başımı geriye çekerek
nefesler dağılıyor. Hatta o kadar ileri gidiyor ki sert bedenini yumuşak
bedenime bastırıyor ve iç çekerek kendimi onun sert yerlerine
bırakıyorum.

O titriyor ve ben de titriyorum. Uzun bir günün ardından birbirimize her
dokunduğumuzda ve hizalandığımızda olan bir şey.

Beni sıkıca kavradıktan sonra kurt gözlerini yüz hatlarımda gezdiriyor.
"İyi misin?"

Tanrım.

Bazen beni öldürmek istediğini düşünüyorum. Bu yüzden bunu yapıyor,
değil mi?

Bu yüzden beni bu şekilde esir tutarken bile, sanki gerçekten kötü
biriymiş gibi, üzerime korumacı bir tavırla gelip günümün nasıl geçtiğini
sorması gerekiyor. Acımasız parmakları ve şefkatli sesiyle beni eritmek
zorunda.

Hamileyken de bunu yapardı, günümün nasıl geçtiğini sorar, iyi olup olmadığını kontrol ederdi. Halo geldikten sonra, onun korumacılığın bir çentik aşağı ineceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Bunu hala yapıyor.

Çünkü hamile olsam da olmasam da, onun için, kötü adamım için değerliyim. Ben onun hayatının aşkıyım. Onun Fae'si.

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerinin etrafındaki yorgun ama mutlu çizgilere ve muhteşem ağzına bakıyorum.

"Halo da iyi miydi?"

"Evet. Eğlenceli bir gündü. Parka gittik. Parti için hazırlandık. Halo yarınki kıyafetini çok sevdi."

Bugün cumartesi ve genelde Reed evde olur. Ama adını bile bilmediğim klasik bir araba üzerinde çalışıyorlardı.

New York'tan gelen zengin bir adam için son gündü, bu yüzden içeri girmesi gerekiyordu. "Günün nasıl geçti?" Sonra sordum.

Omuz silkiyor. "Güzel. Yorucu. Ama arabayı hazırladık."

Gözlerim mutluluktan kocaman oldu. "Öyle mi?" Sırıtiyorum. "Bu son teslim tarihinden çok önce. Yaşasın!"

Bu harika.

Hiç şüphem yoktu. Romanım arabalarını bilir. Ama bundan daha önemlisi bana anlatmış olması. Şimdi bana bir şeyler anlatması.

Bana söz verdiği gibi. Beni sevdiğini söylediği gün. Beni yıllardır sevdiğini.

İlk başlarda zordu. Onun için bir şeyler paylaşmak.

Yıllarca bir şeyleri içine gömdükten sonra, açılmak onun için yeni ve zordu. Ama yavaş yavaş, benim dürtüklemelerim ve onun Nasıl yapacağını bilmesine de paylaşmaya istekli olması sayesinde ilerleme kaydettik.

Bana çocukluğuyla ilgili şeyler anlattı, babasının ona Roman diyen tek kişi olduğunu ve ben ona Roman demeye başlayana kadar bu isimden nasıl nefret ettiğini anlattı.

Ona bunu söyledim. Ve yalan söylemeyeceğim, onun adına çok kızdığım zamanlar oldu.

Ama sonra o öfkeyi yönlendirdim. Sevgiye.

Ona benim içimde güvenli bir yeri olduğunu göstermek için. Onun perisinde güvenli bir yer. Tekrar mırıldanıyor ve beni o ana geri getiriyor. Sonra, "Yani ben bir enayiyim, ha. Halo'ya bir köpek yavrusu getirmek için." Başımı salladım. "Evet."

"Ya da belki sadece kıskanıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden kıskanayım ki?"

Saçlarımdaki tutuşunu esnetiyor. "Çünkü bir hediye getirdim. Bir kız için." "Ve?"

Sırıtarak, "Ve o kız sen değilsin." diye cevap verir.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve sırtışı daha da şeytani bir hal alıyor.

Sırf şımarıklık olsun diye dudağımı ısırdım. "Beni yakaladın. Kıskandım. Çünkü senin esas kızın olduğumu sanıyordum."

"Benim esas kızım."

"Evet. Bunu görüyor musun?" Pazusunu bıraktım ve ona alyanslı olan sol elimi gösterdim. "Bu senin esas kızın olduğumu kanıtlıyor. Hayatının geri kalanı için. Kendin için ne söyleyeceksin, *kocacığım*?"

Bir an için elime bakıyor, yüz hatlarında sahiplenici bir ifade beliriyor. Neredeyse bir yıl önce o yüzüğü parmağıma taktığı günkü yüzüğün aynısı.

Halo'yu eve getirdikten tam bir hafta sonraydı.

Beni Mustang'ile gezdirdi ve eskiden onun için dans ettiğim ormanda evlenme teklif etti. Bunu doğru şekilde yapmak istediğini söyledi.

ama o bekleyemedi. Ona beni yeterince beklettiğini, bu yüzden bunun mükemmel olduğunu söyledim. Sonra Mustang'inin kaputuna uzandık, nişan yüzüğü parmağımdaydı ve Halo'ya gitmeden önce bir süre yıldızları izledik.

Neyse ki Conrad ve kardeşlerim için çok iyiydi.

Onlar da Reed'in ne yapacağını zaten biliyorlardı ve tamamen aynı fikirdeydiler.

Güzel.

Bu bir şeyi değiştirmeyecekti - Reed'i seviyordum ve ne olursa olsun onunla evlenecektim - ama kardeşlerimin onaylamasına sevindim.

Bir hafta sonra, arka bahçemizde tüm arkadaşlarımla birlikte evlendik. kardeşler katıldı. Pete seyahatte olduğu için orada olamadı ama aradı. Küçük, samimi ve kesinlikle mükemmeldi.

Reed'in gözleri tekrar bana dönüyor, mırıldanırken gözlerindeki bakış ağır ve yoğun, "Bu. Doğru ya. Benim hatam o zaman."

"Öyle," diyorum kollarımı boynuna dolamadan önce. "Peki benim hediyem nerede?"

Diğer elini belime koyuyor ve diğer eliyle örgümü sıkıca kavırıyor. "Dışarı."

"Ne?"

"Bu bir Porsche 911."

Ağzım bir an için açık kaldı, sonra kekeledim, "Ama bekle, o... o adam için restore ettiğin araba değil miydi? Bugün bitirdiğin araba."

Şimdi adını söyleyince hatırladım. Omuz silkti. "Yalan söyledim."

"Yalan söyledin."

"Benim yaptığım da bu sayılır."

Elimde değil. Şok olmuş bir kakhaha patladı
içimde. Aslında gülmüyor.

Kalbimi kırdığı bir sefer dışında, Reed bana hiç yalan söylemedi ve
şimdi bana yalan söylediğine inanamıyorum. Yani, kötü bir yalan değil
ama aman Tanrım.

Araba mı?

Başka arabaya ihtiyaımız yok. Halo'muz olduğu için genelde garajda
duran bir Mustang'imiz var. Ve Reed, benim seksi, belalı kocam, geçen yıl
aldığı minivanı kullanma konusunda çok kararlı çünkü
en ocuk dostu.

Ve şimdi bu, bir Porsche?

Başımı salladım. "Ama Roman, zaten iki arabamız var ve benim...
Benim bir arabaya ihtiyaım yok. I..."

"Evet, var." dedi bana. "Juilliard için."

Juilliard. Doğru.

Bir yıl erteledikten sonra nihayet önümüzdeki sonbaharda
gideceğim. Büyük bir değişiklik olacak ama sanırım hazırım. En
azından heyecanlıyım ve biraz da gerginim.

Gerçi geçtiğimiz yıl harikaydı.

Yapmak istediğim her şeyi yaptım. Halo ve Reed ile birlikte oldum.
Kardeşlerimi olabildiğince çok görebildim. Baby Blues'da öğretmenlik
yaptım ve kendim hakkında bir şeyler keşfettim.

Çocukları sevdiğimi.

Onları kesinlikle seviyorum. Anne olmayı seviyorum, seviyorum,
seviyorum. Küçük ocuklara öğretmeyi ve bir pozu doğru yaptıklarında
veya sadece eğlenmek için döndüklerinde yüzlerindeki merakı görmeyi
seviyorum, seviyorum, seviyorum.

Kalbimi çok mutlu ediyor.

Ben de öyle yapacağım. Juilliard'dan mezun olduktan sonra çocuklara öğretmenlik yapacağım. Diğer hayalim olan New York City Ballet Company ile dans etmekten vazgeçmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi.

Ama önce, bu muhteşem programı bitirmeliyim.

Planımız, bu süre boyunca cam evden taşınmak ve Wuthering Garden ile New York City arasında bulduğumuz bir dairede yaşamak. Böylece ben derslerimi yapabilecek, Reed de garajda çalışabilecek.

Ve şehre otobüsle gidecektim.

Kolay olmayacak ama bir sürü insan bunu yapıyor, ben de yapabilirim. Ama görünüşe göre yapamazsın. Çünkü benim bir arabam var.

"Ama ben... bu çok fazla."

Belimi sıkıyor. "Bak, bu hızlı. Güvenli. Gerçekten gitmek zorunda kalmadan önce denemek için birkaç hafta var. Ve seni oraya lanet bir otobüsten iki kat daha hızlı götürecek. Hem sana otobüse binmene izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

Hâlâ boynunda olan kendi kollarımı sıkıyorum. "*İzin verir* misin?"

"Evet. Sen benim esas kıızımsın, değil mi? Ve o otobüse binmiyor."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bu son derece arkaik ama bunu görmezden geleceğim.

Çünkü şu anda çok tatlı davranıyorsun." Uzanıp çenesini tekrar öpüyorum.

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Yarın kardeşlerimin kazanmasına izin vermeni takdir ettiğimden bile daha fazla."

O zaman alarma geçer.

"Ne?" "Futbolda."

"Yarın kardeşlerinin kazanmasına izin vermemi istiyorsun.

Futbolda." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Lütfen."

Yarın Halo'nun doğum günü partisinin yanı sıra bir de futbol maçımız var. *Dostça* bir futbol maçı.

Geçen yıl Juilliard'a kabul edilmemi kutlamak için bir araya geldiğimiz buluşmadan sonra, küçük partiler ve öğle yemekleri düzenlemeyi sevdiğimi de keşfettim. Her ne kadar o buluşma gizli gerginlikler ve diğer şeylerle felaketle sonuçlanmış olsa da.

Ama her neyse, bu buluşmalar artık düzenli bir şey.

Herkesin programına bağlı olarak her üç ila dört ayda bir yapmaya çalışıyorum.

Yemek ve pasta yapıyorum ve arka bahçede eğlenceli vakit geçiriyoruz. Katılanlar genellikle aynı kişiler: kardeşlerim; St. Mary's'den arkadaşlarım artı

Hayatlarının aşkları; tabii ki Tempest. Bazen Pete de yapar.

Oh ve geçen yıl iki yeni arkadaş edindim, Jupiter ve Isadora ya da Dora. Bu kızların ikisine de bayılıyorum ve erkek kardeşlerimle çıktıkları için her şey yolunda gidiyor.

Evet, ikizlerle çıkıyorlar ve yalan söylemeyeceğim, oyuncu Shep'in tamamen kırbaçlandığını görmek her seferinde günümü güzelleştiriyor.

Her neyse, bu buluşmalar ne kadar eğlenceli olsa da, geçen yıl bir ara futbol maçlarına da dönüştüler.

Kimin fikriydi bilmiyorum ama ne zaman tüm kardeşlerim ve Reed bir araya gelse, takımlara ayrılıp birbirleriyle oynuyorlar. Bazen Arrow da katılıyor, hatta Salem bile.

Reed genellikle Shep ile birlikte olur çünkü artık çok iyi arkadaşlar. Çünkü kardeşim arabaları çok sever ve Reed de bir çeşit araba uzmanıdır.

Oyunları oldukça sade ve çoğunlukla dostça geçiyor. Ledger ve Reed'in bazen kafa kafaya gelmeleri dışında. Ama eskisi gibi değil, Tanrı'ya şükür.

Ancak Ledger'ın küçük kız kardeşinin Reed ile evli olması, ikili arasında hala bir anlaşmazlık konusu.

Her neyse, elimden geldiğince barışı korumaya çalışıyorum.

Reed'in Ledger'in yarın kazanmasına izin vermesini istemesinin sebebi de bu. Maçı önemseydiğinden değil, hayır.

Aslında, topu izlediğinden daha çok beni sahadan izliyor. Bu da Shep'i kızdırıyor çünkü bu şekilde şutları kaçırıyorlar. Ama dayanacağı fazla bir şey yok, kardeşim. Çünkü o da kız arkadaşını sahadan izliyor.

Her neyse, bu ricada bulunuyorum çünkü dediğim gibi, Reed ve Ledger hala birbirlerine ters düşüyorlar. Benim Reed ile evli olmamın yanı sıra, aralarındaki bir diğer anlaşmazlık noktası da erkek kardeşimin kocamın kız kardeşi Tempest ile çıkıyor olması.

Ledge'in aylarca bu konuda aptallık etmesinden sonra rahatladım.

Ama evet, Ledger ve Reed'in yakın zamanda en iyi arkadaş olacaklarını sanmıyorum.

Reed eğiliyor, yüz hatları keskin ve kurt gibi. "Karşılığında ne alacağım?"

Kalbim küt küt atıyor. "Ne istiyorsun?" "Seni."

"Ben ne?"

Gözleri yine yüz hatlarımı tarıyor. Ama bu sefer iyi, asil koruyuculuğundan eser yok. Bu kez Reed bana bakarken, bunu o çok sevdiğim yırtıcı, kötü niyetle yapıyor.

"Duyduğuma göre balerinmişsin," diyor.

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyleyim."

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyor, bir yandan da belimi sıkıyor, parmaklarını örgümün içinde gezdiriyor. "Bu yüzden senin de öyle dönmeni istiyorum. Benim için."

Yumuşak saçlarının uçlarıyla oynarken şaşırmış gibi yapıyorum. "Senin için dans etmemi mi istiyorsun?"

"Aynen öyle," diye geveliyor. "Benim için o güzel sarışın balerin gibi dans edeceğine söz ver, ben de yarın kardeşlerinin kazanmasına izin vermeyi düşüneyim."

Tanrım, onu
seviyorum.

Çok fazla.

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman onlarla yerleri silerek eğleneceğim."

Başımı sallarken gülümsememe engel olamıyorum. "Sen kötü birisin, değil mi?"

"Öyleyim." Mümkünse beni daha da yakına çekiyor, boynumu geriye doğru çekiyor. "Ve sen de benim perimsin."

"Öyleyim."

"Hayatımızın geri kalanı
boyunca." "Zamanın sonuna
kadar."

Çenesi duygusallıkla sıkılaşıyor ve ben elimde olmadan fısıldıyorum,
"Seni seviyorum Roman."

Yutkunuyor. "Ben de seni seviyorum, Fae."

Sonunda, o tamamen eğiliyor ve ben de kendimi tamamen yukarı uzatıyorum, böylece uzun, *uzun* bir gün ayrı kaldıktan sonra öpüşebiliyoruz.

Çünkü bu artık benim hayatım, anlıyor musun?

Bu harika, güzel hayatta ne zaman istesem kötü adamımı öpebiliyorum.
Ona özgürce, tereddüt etmeden onu sevdiğimi söyleyebileceğim bir yer.

Onun için dans edebileceğim bir
yer. Bu gece yapacağım.

Her zamanki gibi.

Ve her zamanki gibi, sabırsızlanıp şarkı bitmeden beni yakalayacak.
Kıyafetlerimi çıkarıp tenimin her santimini öpecek. Her ne kadar

hamilelikten sonra aynı değil. irkin atlaklarım var ve Halo'yu kestikleri yerdeki yara izi hala duruyor.

Ama fark etmez.

Çünkü bu o ve hâlâ karnımı değerli bir hayat taşıyormuş gibi öpüyor.

Şimdilik yemek yiyeceğiz.

Daha sonra, Halo ve ben ona yaptığımız sürprizi göstereceğiz -
üzerinde pembe krema ile 'Halo + Anne Babayı Seviyor' yazan kekler.

Ki buna bayılacağını biliyorum.

Halo ve ben ona bir şeyler yaptığımızda her zaman yaptığı gibi biraz tıkanacağını da biliyorum. Sanki bunu hak etmediğini düşünüyor.

Ama sorun değil.

İnanıncaya kadar ona bir şeyler yapmaya devam edeceğim.

O zaman Halo için banyo zamanı. Bunu da Reed yapıyor çünkü ondan başka kimsenin yapmasına izin vermiyor, annesinin bile. Ardından yine Reed'in sorumlu olduğu hikaye zamanı gelecek.

Ve sonra bir başka güzel şeye tanıklık edeceğim: Halo'nun çıplak göğüslü ve uykulu Reed'in üzerinde uyuması.

Hayatımın iki aşkını izlemekten bıktığımda, onu beşiğine koyacağız ve onu yatak odamıza sürükleyeceğim. Böylece onun için dans edebilirim.

Çünkü ben hâlâ onun dans eden perisiyim, o da benim vahşi mustang'im. Ve dediğim gibi, bu bizim harika ve muhteşem hayatımız.

SON

(Callie ve Reed için)

Bronwyn

When: Callie's Juilliard celebration party during her pregnancy

Where: The glass house

Gözleri çok güzel.

Saçları ve yüzü de öyle.

Sanırım isteseydim onu çizebilirdim.

Ben bir sanatçıyım; bir şeyler çizerim. Her şeyi bir sanat eseri olarak görürüm. Çizgiler ve açılar olarak. Renkler ve tonlar olarak. Bu hayatım boyunca yaptığım bir şey.

Ve yalan söylemeyeceğim, o bir sanat eseri.

Geniş bir yüzü, kare bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri vardır. Kırpikleri kıvrık ve koyu, neredeyse ormanımsı, tüylü. Saçları da koyu renk. Kahverengi tonlarında, tıpkı gözleri gibi.

Dünyanın kahverengisi.

Ledger Thorne yakışıklı ve her sanatçının zamanını ve ilgisini hak ediyor. Özellikle de size böyle bakarken. Bu kadar odaklanma ve yoğunlukla.

Gerçi onun dikkatini çekecek ne yaptım bilmiyorum.

Dikkat çekecek bir kız değilim.

Genellikle oldukça sessiz ve utangaç biriyimdir. Kalabalıktan uzakta, bir odanın arka tarafında, bir duvara yakın durmayı severim. Ben bir duvar çiçeğiyim. İnsanlar genelde beni fark etmez. Fark etmemeleri gerektiği gibi.

Çünkü burada sanatçı olan benim. *Onları* fark etmeliyim.

Yine de bir tuhaflığım var.

Mücevherleri severim. Pahalı ya da süslü şeyler değil. Sadece sevimli, ilginç şeyler. Ayak parmağı yüzükleri ve başparmak yüzükleri gibi. Ayak bileği bilezikleri, göbek zincirleri, kolyeler, bacak Zincirler ve diğer şeyler. Yürüdüğümde ya da hareket ettiğimde *şingirdediğimi* söyleyebilirsiniz çünkü herhangi bir zamanda vücudumda genellikle en az beş parça takı olur.

Belki o da vardır.

Belki de sağ kolumda sarı taşlı kelebek şeklinde bir kol zinciri olduğu için onun yakınında *çınlamış* olabilirim. Bohem görünümlü sarı maksi elbisemle uyumlu olması için yine sarı taşlardan yapılmış iki uzun kolye takıyorum. Ayrıca bir çift çın çın çınlayan Küpeler ve elbisemin altında bir göbek zinciri, tabii ki görünmüyor ama hareket ettiğimde tenimde ve elbisemde hışırdayan yıldız benzeri tılsımları var.

Evet, belki de bu yüzdendir.

Bu yüzden beni fark etmek zorunda kaldı. Mücevherlere olan çılgın aşkım yüzünden.

Çünkü bunun dışında, beni neden buraya kadar takip ettiğine dair başka bir neden düşünemiyorum. Özellikle de onunla Reed'in kız kardeşi Tempest arasında bir şeyler olduğunu düşündüğümde. Hepimizin yeni tanıştığı ve Poe'nun sorun çıkaran ruh eşi olabileceğini düşündüğüm kişi.

Her neyse, *beni buraya* kadar *takip* edin derken, camdan yapılmış bu evin içini kastediyorum. Burası Callie'nin eski sevgilisinden hamile olduğu için yaşadığı yer.

Erkek arkadaşı, Reed, bebeğim. Bugün küçük bir toplantı düzenliyor çünkü Juilliard'a kabul mektubunu aldı ve hepimiz çok heyecanlıyız.

Bugünlerde hiçbir şey beni heyecanlandırmıyor. Hiçbir şey doğru gelmiyor. Ne renkler, ne de başka ne yapacağımı bilmediğim için çizmeye devam ettiğim eskizler. Ne de

Okulumuzun arkasındaki ormanlar ya da yeşil alanlar. Genellikle sevdiğim

şeylerdi çünkü bana çizim yapma ilhamı veriyorlardı.

Ama onun adına gerçekten çok mutluyum.

Arkadaşım hayattaki tüm iyi şeyleri hak ediyor. Aşık olduğu adam da buna dahil ve görünüşe bakılırsa o adam da onu seviyor. Emin değilim. Farkında ama yine de.

Neyse, konunun dışına çıktım.

nce bu gizemi zmeliyim.

Callie'nin kardeşi neden bana bakıp duruyor? Buluşma başladığından beri bana bakıyor. Ve neden Herkesin toplandığı arka bahçeden, birkaç dakikalığına kalabalıktan uzaklaşmak için geldiğim mutfağa kadar beni takip eder misiniz?

Ama sonra konuşuyor ve gizem daha da... kafa karıştırıcı hale geliyor. "Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum," diyor.

Tamam, sanırım onu yanlış duydum. Randevu mu dedi?

"Pardon?"

"Bir randevu," diyor derin bir sesle, mermer adaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, rahat bir şekilde dururken. "Seninle. Bunu çok isterim."

"Beni bir randevuya çıkarmak ister misin?" "Evet."

Tezgâhın yanında duruyorum, elimde bir bardak su var ve parmaklarım titriyor. Bardağı göbeğime bastırarak, "Ben... ne?" diye soruyorum.

Güzel gözlerinde eğlenceye benzer bir şey titreşiıyor. "Biriyle ıkmana izin var, değil mi? Yani, St. Mary's'de. Hafta sonları. Ya da dışarı ıkmana ne zaman izin verilirse."

"Um, evet. Günlük geçiş kartımı alabilirim."

Sonra kendinden emin ve kibirli bir şekilde gülümsüyor. "Daha önce biriyle çıktın mı?"

"Evet."

Sayılır.

Yani, dediğim gibi, dikkat çeken bir kız değilim. Genellikle gölgeler ve herhangi bir dalgalanma yaratmadan geçip giderler. Ve benim geldiğim yerde, Wuthering Garden'da, zenginlerin kasabasında, insanlar bohem elbiseler giyen, dağınık, taranmamış görünümlü saçları ve elinde bir eskiz defteri olan tuhaf takı zevki olan kızları genellikle fark etmezler.

Öyle bile olsa, randevulara çıktım.

St. Mary'den önceki eski okulumda, resim derslerimdeki çocuklarla. Ve sonra randevularım oldu.

Tamam, bunu düşünme, Wyn. Randevusuz buluşmalarınızı düşünmeyin. Özellikle de onun önünde.

"Yani evet, sen ve ben," diyor, gözleri kol zincirlerimi inceliyor, dudakları sırtarak seğiriyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ben ne düşünüyorum?

Bence bu çok yanlış. Ve sadece Callie'nin kardeşi olduğu için değil. Ama Ledger *onun* kardeşi olduğu için ve aman Tanrım, kardeşiyle çıkmayı aklım almıyor.

Umursayacağından değil. Umurunda değil ve o...

Kendi düşüncelerimden kurtulmak için boğazımı temizliyor ve sakın görünmeye çalışıyorum. "Oh, ben... Üzgünüm ama ben öyle düşünmüyorum."

Bu onu hiç korkutmuyor.

Aslında, bunu bekliyormuş gibi görünüyor.

"Neden olmasın?" diye soruyor, benden sadece birkaç adım ötede hala rahat bir şekilde dururken.

"Çünkü birbirimizin tipi olduğumuzu sanmıyorum. Ayrıca sen Callie'nin kardeşisin ve ben..."

"Sen ne?"

Bardağı karnıma daha da sert bastırıyorum. "Bu uygunsuz olurdu."

Evet, kesinlikle.

Sadece *o* olduğuunda uygunsuz hissetmiyorum.

Tanrım, ben kötü bir arkadaşım.

"Biliyor musun, sanırım yapmalıyım..." O hareket edince ben de geri çekiliyorum.

Ledger kollarını açıyor, kabul etmeliyim ki son derece gergin ve seksi ama benim için hiçbir şey yapmıyor. Hem de hiç. *Onun* kolları gibi yaratıcılığını bile harekete geçirmiyorlar.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben yutkunuyorum, gözlerim irileşiyor. Onun gözleri ise sakın, rahat ve ciddi.

"Bakın, ben en iyi adam değilim, bunu size hemen söyleyeyim," diyor. bakışları yüzümde geziniyor. "Ben de bir oyuncuydum. Ben de bir pislik oldum. Kızlara karşı yani. Ve eminim Callie ikimizi düşününce çıldırırdı. Kardeşiyle birlikte olmanı istemeyeceği için değil.

Ama pislik kardeşinin, yani *benim*, masum arkadaşlarından biriyle, yani *seninle* birlikte olmamı istemezdi. Buna rağmen, seni bir randevuya çıkarmayı çok isterim. Bence ilginç birisin. Sessiz ve belki de üzgünsün ve sanırım seni gülümsetebilirim. Birbirimizin tipi olmasak bile. Ama o zaman sadece kendi tipinde biriyle çıkabilirsin kuralını kim koydu, değil mi? Eğer izin verirsen, senin için kuralları yıkmak isterim. Bu yüzden tüm kuralları yıkıp sana çıkma teklif ediyorum. Ne dersin?"

Oh bu... güzeldi.

Tekrar yutkunuyorum. "Benim için kuralları çiğnemek ister misin?"

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Evet. Kuralları çiğnerken bunu da düşünmelisin."

Elimden gelse gülerdim.

Ben de bunu düşünüyordum, kuralları çiğnemeyi. Kasım ayında St. Mary's'e geldiğinden beri. Ledger değil, başka biri.

Onu.

O zamandan beri onun için, onun sevgisi için milyonlarca kuralı çiğnedim ve eğer bu kadar acı verici olmasaydı, kardeşinin benden kuralları çiğnememi istemesi komik olurdu.

Eğer o da benim için kuralları çiğnemeye hazırsa.

Belki de evet demeliyim. Yani, bana takılmayan birine daha ne kadar takılacağım. Bana asla takılmayacak birine.

Ama yapamam.

Çünkü Ledger'a sormam gerekiyor ve iç çekerek soruyorum. "Peki ya o?"

"Kime ne olmuş?"

Güzel kahverengi gözlerinin içine bakıyorum.

"Tempest." Bu bana bir tepki verdi. Oldukça şiddetli bir tepki.

Kaşları birbirine çarpıyor ve kare çenesi geriliyor. "Peki ya o?" diye cevap verirken tüm vücudu geriliyor.

"Onun senin için önemli olduğunu sanıyordum. Yani, ona bakmıyormuş gibi yapıyordun ve -"

"Fırtına bir şey değil."

Yalan söylediğini biliyorum.

Benim yalan söylediğim şekilde yalan söylüyor. Yani kendime. Kendime kızdığım zaman. Onu istediğim için. Beni geri istemeyen bir adamı istediğim için.

Sonunda beni neden buraya kadar takip ettiğini de anladım. Belki o da kalabalıktan kaçmaya çalışıyordu. Ondan, Tempest'tan.

Ona üzgün bir şekilde gülümsüyorum ve "Biliyor musun, bir randevuya çıkmak harika bir fikir olurdu. Ama sen..."

Ama sonra vazgeçiyorum çünkü Ledger'ın omuzlarının arkasında bir hareket fark ediyorum. Koyu renk saçlar ve gri gözlerde bir parıltı. Fırtına.

Mutfağın eşiğinde duruyor ve görünüşe bakılırsa her şeyi duymuş. Arkasını dönüp gittiğinde, Ledger'ın sesinde duymuş olması gereken küçümseme ve reddetme için kalbim onun için çarpıyor.

Onun peşinden gitmek üzereydim, belki Ledger'ın kafasında neler olduğunu anlamasına yardımcı olabilirdim, ama donup kaldım.

Çünkü bir şeyler duyan tek kişi o değil. Başka biri de duymuş.

Rüyalarımda yaşayan biri. Bir yaz gecesi tesadüfen onunla tanıştığımдан beri rüyalarımда yaşıyor. Kendisi bir rüya olmadan önce bana rüyalarımın peşinden gitmemi söylediğinden beri.

O da eşikte duruyor, uzun boylu ve kaslı.

Lacivert gözleri, önündeki manzarayı seyrediyor ve Benimle kardeşi arasındaki yakınlık. Göğsü genişti ve yumrukları iki yanında kapalıydı.

Gözlerimiz çarpıştığında, dudaklarım titreyen bir nefes vermek için ayrılıyor.

Bakışlarını kaldırıp gitmeden önce bir saniye onlara bakıyor.

Tıpkı Tempest'ın yaptığı gibi.

Ve bu sefer kalbim o kadar şiddetli, o kadar güçlü bir şekilde çarpıyor ki, bunun önemli olmadığını biliyorum.

Callie'nin en büyük ağabeyi ve St. Mary's'deki futbol koçumuz olan hayalimdeki erkeğin beni istememesi önemli değil.

Çünkü onu istiyorum.

Conrad Thorne'u

istiyorum. Conrad

Thorne'u seviyorum.

O başkasını sevse bile ben onu seviyorum.

Dikenli

Öpücükler'de devam

edecek

(St. Mary's Rebels Kitap 3)

On sekiz yaşındaki Bronwyn Littleton, bir yıl önce bir yaz gecesi tanıştığı bir yabancıya aşıktır.

Kendini güvende hissetmesini sağlayacak şekilde uzun ve geniş olan bir yabancı. Çizim defterine çizmeden duramadığı koyu mavi gözleri vardı. Ve rüyalarında duymadan duramadığı derin, yatıştırıcı bir sesi vardı.

Onun hakkında bildiğı tek şey bu.

Ta ki onunla tekrar karşılaşana kadar. Mary's School for Troubled Teenagers'da -tüm kızların gittiğı bir ıslah okulu- sanatı adına işlediğı küçük bir suç yüzünden kapana kısılmıştır.

Artık hayalindeki erkeğın bir adı olduğunu biliyordur: Conrad Thorne.

Onun gözlerinin düşündüğünden çok daha mavi ve çok daha güzel olduğunu biliyor. Ve yüzünün bir sanatçının harikalar diyarı olduğunu.

Ama Conrad'ın en iyi arkadaşının ağabeyi olduğunu da biliyor. Bu da onun tamamen sınırların dışında olduğu anlamına geliyor. Yeni futbol koçu olduğundan bahsetmiyorum bile, bu da onu iki kere yasak yapıyor.

Ancak onu üç kez sınır dışı eden ve tüm bu senaryoyu epik bir trajediye dönüştüren şey, Wyn'in rüya erkeğı Conrad'ın kendi rüya kızına sahip olmasıdır.

Ve Wyn'in ona aşık olduğu kadar o da hayalindeki kıza aşık...

[Bugün Ön Sipariş](#)

Verin ⁷ Aralık 2021'de
Geliyor

St. Mary's Rebels

Sevgilim Arrow (St. Mary's Rebels #1) Salem
ve Arrow

[Şimdi Çıkıyor](#)

Vahşi Mustang ve Dans Eden Peri: Muhteşem Bir Kötü Adam Prequel (St.
Mary'nin Asileri #1.5) Callie
ve Reed'in hikayesinin başlangıcı

Muhteşem Bir Kötü Adam (St. Mary's Rebels
#2) Callie ve Reed

Dikenli Öpücükler (St. Mary's Rebels #3)
Bronwyn ve Conrad

Aralık 7 2021 için [ŞİMDİ ön sipariş](#) verin

Hey, Bay Marshall (St. Mary's Rebels #4)

Poe'nun hikayesi

[GR'ye Ekle](#)

Bad Boys of Bardstown

Mary's Rebels'ın Callie'nin kardeşlerine dayanan spin off'u

Seni Güzel Şey Seni (Bardstown'un Kötü Çocukları #1)

[GR'ye Ekle](#)

Oh, Çok Soğuksun (Bardstown'un Kötü Çocukları

#2) [GR'ye Ekle](#)

Bir Enkaz, Beni Sen Yap (Bardstown'un Kötü Çocukları

#3) [GR'ye Ekle](#)

Deleted Scene

Reed ve Callie'nin aşk hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir [yorum](#) bırakmayı düşünün. Sonsuza dek minnettar olurum.

Daha fazla Reed ve Callie ister misiniz? Okumak için [buraya](#) tıklayın
silinmiş sahneler.

Saffron yeni bir kitap çıkardığında veya bir indirim olduğunda haberdar olmak ister misiniz?

Lütfen [bültenine](#) buradan kaydolun.

İmzalı kitaplar ve AGV ürünleri için. Mağazayı ziyaret et

[Burada](#).

"OUR ATLAS OF ATTITUDE"

Zach & Cleo
Bad Boy Blues

PRINCETOWN

Salem & Arrow
My Darling Arrow

ST. MARY'S

WITHERING GARDEN

Brownyn Littleton
These Thorn Kisses

MIDDLEMARCH

Poe Blyton
My Mister Marshall

Callie & Reed
A Gorgeous Villain

BARDESTOWN

Bardestown High

St. Mary's School for
Troubled Teenagers

Acknowledgments

1. İlk ve her zaman, kocam. Her şeyim olduğu için.
2. Kız kardeşim ve ailem. Beni destekledikleri ve sevdikleri için.
3. Wildfire Marketing Solutions'dan Dani Sanchez, her zaman arkamı kolladığınız ve bana her zaman harika tavsiyeler verdiğiniz için teşekkür ederim.
4. Leanne Rabesa, editörüm ve doğruluk kontrolcüm, zaman çizelgelerimi kontrol edip tekrar kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Ayrıca bana sürekli saçın tekil olduğunu söylediğin için. Üzgünüm, hep unutuyorum!
5. Olivia Kalb, hikayemi okuyup tekrar okuduğun ve nasıl daha güçlü hale getirebileceğim konusunda bana harika tavsiyeler verdiğin için. Yazdıklarım senin sayende daha iyi.
6. Kapak tasarımcım Najla Qamber, kapakla ilgili vizyonumu sürekli değiştirdiğimde beni yüzüstü bırakmadığın için teşekkür ederim. O muhteşem dudakları kapağa koyduğun için teşekkür ederim. Bunu yapabilecek ve kitabın cinselliğini ve öfkesini yansıtabilecek biri varsa o da sendin.
7. Virginia Tesi Carey, düzeltmenim, tarihler konusunda bu kadar esnek olduğun ve bu uzun, çok uzun, çooooook uzun hikayeyi iki günde okuduğun için çok teşekkür ederim!

8. Melissa Panio-Peterson, benim korkusuz asistanım. Senin hakkında daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim ki? Sen sürekli bir kaynaksın

Bu sektörde bana mutluluk ve cesaret veriyor.

9. Bu yıl edindiğim bazı eski ve yeni arkadaşlar: Bella Love, Monty Jay ve Ayesha. Yanımda olduğunuz ve takımımda yer aldığınız için teşekkür ederim. Bu kitabı yazmayı bu kadar eğlenceli hale getiren tüm harika şarkı önerileri için teşekkür ederim.

About the Author

Kötü aşk romanları yazarı. Kitap dünyasının Lana Del Rey'i olmaya aday.

Saffron A. Kent, Çağdaş ve Yeni Yetişkin romantizminin USA Today Bestselling yazarıdır.

Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahip ve New York'ta inek ve destekleyici kocası ve bir milyon bir kitapla birlikte yaşıyor.

Ayrıca blog yazıyor. Hayat, yazmak, kitaplar ve aradaki her şeyle ilgili düşüncelerini web sitesindeki JOURNAL'ında bulabilirsiniz
(www.thesaffronkent.com)

www.thesaffronkent.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.